ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ντολόρες Χώκινς

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

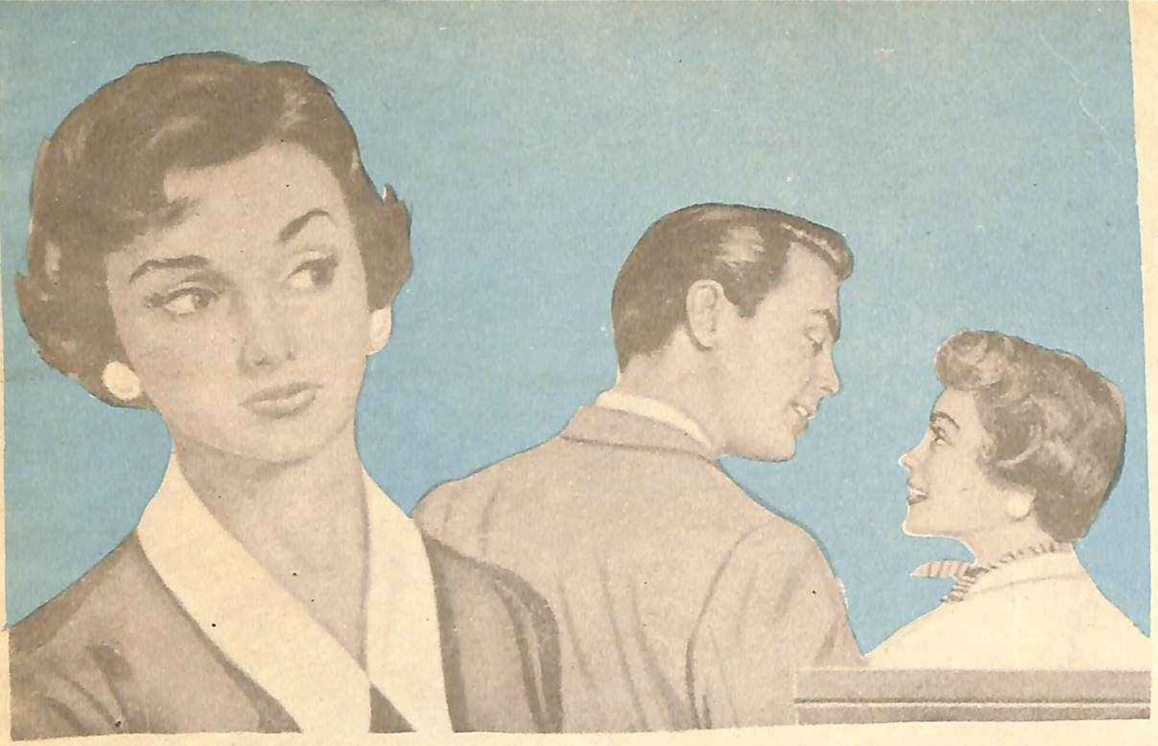

«Ξέρω ὅτι συνδέονται μαζί του οἱ γνωστές μου, μὰ κάνω πὼς δὲν καταλαβαίνω...».

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ΠΟΥ ΑΠΑΤΗΘΗΚΕ

ΑΝ πιστέψουμε στὸ φάκελλο, ποὺ ἔχει σχηματίσει εἰς βάρος του ἡ γυναίκα του, οἱ ἀσωτεῖες του ἔχουν φύγει ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ μέτρου. Ποιός μιλοῦσε ἂν ἦταν μιὰ καὶ δυό; Λίγες τάχα τοῦ ἔχει συχωρέσει; Ἔτσι ὅμως καθὼς τὸ πηγαίνει, περισσότερο τὸν βλέπουν καὶ τὸν χαίρονται οἱ ξένες παρὰ ἡ δική του γυναίκα.

Μακρὲς οἱ ὧρες τῶν ἀπουσιῶν του ἀπὸ τὸ σπίτι. Δὲν πρόκειται γιὰ τὶς ὧρες τῆς ἐργασίας. Ἀπουσιάζει ὅμως ὡς τὶς προχωρημένες νυχτερινὲς ὧρες καὶ δὲν νομίζει πὼς ἀξίζει τὸν κόπο νὰ βρῇ κάποια δικαιολογία, γιὰ νὰ καλύψη τὰ κενά. Ἕνας ρέμπελος, ποὺ δὲν φροντίζει οὔτε τὰ προσχήματα νὰ τηρήση. Σαφῆ τὰ ἴχνη τῶν ἀταξιῶν του. Σὲ κάποια ἐπίσκεψι ἀπάνω θὰ πέση ἡ κυρία κάθε φορὰ ποὺ θὰ περάση ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Ἐπισκέπτριες ποὺ ἐνοχλοῦνται στὴν ἐμφάνισι τῆς νόμιμης συζύγου. Ἀπαθὴς ἐκεῖνος κάνει τὶς συστάσεις. «... Οὔτε μὲ λογαριάζει. Ἡ ὅλη του συμπεριφορὰ εἶναι σὰ νὰ μοῦ λέη ὅτι δὲν σκοτίζεται, ἂν μάθω τὶς ἀπιστίες του. Ἔχω γνωστὲς ποὺ ἔρχονται στὸ σπίτι μου. Ξέρω ὅτι συνδέονται μαζί του. Κάνω ὅμως πὼς δὲν καταλαβαίνω. Οἱ φίλες μου μὲ κατηγοροῦν γιὰ τὴν ὑπομονή μου. Ἀλλὰ καὶ τί μπορῶ νὰ κάνω; Ὅσες φορὲς πῆγα νὰ σηκώσω κεφάλι, ἐγὼ βγῆκα ζημιωμένη. Ἀναγκάσθηκα νὰ ὑποχωρήσω. Σ' αὐτὲς τὶς δουλειὲς πρέπει ἡ γυναίκα νὰ εἶναι ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ διαζύγιο. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἀγαπῶ τόσο πολύ, ὥστε δὲ μπορῶ νὰ σκεφτῶ ὅτι θὰ ζήσω μακρυά του...»

Ἀπατημένη καὶ ἐρωτευμένη. Εἶναι πολλές, ποὺ ἡ ἀπιστία, ἀντὶ νὰ τὶς ἀπομακρύνη, τὶς φέρνει πλησιέστερα στὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦνε. Πονεμένη κι' ἐρωτευμένη κι' αὐτὴ μαζί του.

Θὰ σᾶς φανῆ τώρα παράξενο, ἂν ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἴδια ὅτι ἡ ἀγάπη ποὺ τρέφει γιὰ τὸν ἄντρα της δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ τὸν ἀπατήση μ' ἕναν ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν γνωρίμων τους. «...Οὔτ' ἐγὼ ξέρω πῶς ἔγινε τὸ κακό. Ἤμουν σὲ μιὰ τέτοια κατάστασι... Θὰ εἶχα κάποια δικαιολογία, ἂν αἰσθανόμουν μιὰ ὁποιαδήποτε κλίσι πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀκολούθησα...»

Τὸν ἀκολούθησε μὲ ἀπόλυτη ἀδιαφορία ἀπέναντί του. Ἐκεῖνος τὴν πολιορκοῦσε ἀπὸ καιρό. Μὲ μιὰ ὑπομονή.... Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε δώσει τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα. Πάντα τὸν ἔβαζε στὴ θέσι του. Πολλὲς φορὲς τοῦ φερνόταν μὲ τραχύτητα. Ἦταν ὅμως φανερό, ὅτι ἐκεῖνος τὴν ἀγαποῦσε. Πρᾶγμα ποὺ κολακεύει τὴ γυναίκα. Δὲν ἔχει σχέσι, ἂν δὲν ἀνταποκρίνεται σὲ μιὰν ἀγάπη. Τῆς εἶναι ὅμως εὐχάριστο ὅταν καταλαβαίνη ὅτι ὑπάρχει ἕνα πρόσωπο ποὺ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν.

Στὸν ἄντρα εἶναι μᾶλλον δυσάρεστο νὰ ὑφίσταται τὴν πολιορκία μιᾶς γυναίκας, ποὺ δὲν τὸν συγκινεῖ. Ὅσο δὲ πιὸ ἔντονη ἡ πολιορκία της, τόσο μεγαλύτερη ἡ ἐνόχλησί του. Διαφορετικὲς εἶναι οἱ ἀντιδράσεις τῆς γυναίκας. Ἰδίως ὅταν ὁ πολιορκητὴς δείχνη ὅτι περισσότερο ψυχικὴ παρὰ αἰσθησιακὴ εἶναι ἡ κλίσι του.

Πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ποθοῦν μιὰ γυναίκα καὶ ἐκδηλώνουν τὸν πόθο τους. Λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ δίνουν αἰσθηματικὴ μορφὴ στὰ ἐνδιαφέροντά τους. Τώρα μάλιστα ποὺ διανύουμε περίοδο ὠμότητας καὶ κυνισμοῦ, οἱ πόθοι ἐκφράζονται χωρὶς νὰ καλύπτωνται μὲ αἰσθηματικὸ μανδύα. Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι πιὸ εἰλικρινὲς καὶ ν' ἀνταποκρίνεται πληρέστερα στὴ φυσικὴ τάξι. Ὅπως τὰ ζῶα. Πρόσκλησι στὴν ἐρωτικὴ τελετὴ χωρὶς εἰσαγωγικὸ στάδιο. Ὁ κοιτῶνας χωρὶς νὰ περάσετε ἀπὸ χὼλ καὶ ἀπὸ σαλόνια.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολιορκητὲς τῆς παλιᾶς σχολῆς, ποὺ δείχνουν ὅτι μεγαλύτερη σημασία ἀποδίδουν στὸν αἰσθηματικὸ παρὰ στὸν ἄλλο παράγοντα.

Ἐπίμονος καὶ ἀτυχὴς στὴν κατακτητική του προσπάθεια ὁ θαυμαστὴς τῆς κυρίας, εὕρισκε χίλιους τρόπους γιὰ νὰ τῆς ἐκδηλώση τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴν πίστι του.

Χωρὶς τὴν παραμικρὴ κάμψι δεχόταν τὶς ἐκδηλώσεις του ἡ κυρία. Πάντως τὶς δεχόταν. Δὲν τοῦ ἔκοβε τὸ βῆχα, δὲν τὸν ἀπέπεμπε. Θὰ τῆς ἦταν εὔκολο. Ἄνθρωπος διακριτικὸς καὶ μὲ ἀνατροφή, θὰ ἀποσυρόταν ἀμέσως, ἂν καταλάβαινε ὅτι γίνεται ἐνοχλητικός. Ἀντιλαμβανόταν ὅμως ὅτι ἀνταποκρίνεται σὲ μιὰ ἀνάγκη· τὴν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ὁποία κατέχεται ἡ παραμελημένη ἀπὸ τὸν ἄντρα της γυναίκα νὰ νοιώθη ὅτι στὴν ἐκτίμησι τῶν ἄλλων δὲν εἶναι γιὰ πέταμα.

Πολλὲς ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν ξένη φωνὴ πρὸς τὴν ἀνομία. Πολὺ περισσότερες, ὅσες ἀποκρούουν τὴν πρόσκλησι. Ἐπίμονα ἀπέκρουε ὡς τελευταῖα τὶς κρούσεις τοῦ φίλου της ἡ ἀπογοητευμένη γυναίκα.

Πῶς τὴν ἔπαθε; Πῶς ὑποχώρησε, σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ποὺ δὲν ἦταν ἰσχυρὴ ἡ πίεσι τοῦ ἄλλου;

Ἦταν μιὰ μέρα ἐξαιρετικὰ πικρὴ γιὰ τὴ γυναίκα. Νέα στοιχεῖα εἰς βάρος τοῦ ἄντρα της. Τοῦ παραπονέθηκε. Δὲν φρόντισε ν' ἀμυνθῆ ἐκεῖνος. Τῆς μίλησε πρόστυχα. «Αὐτὸ εἶναι. Ἂν σ' ἀρέση. Ἂν δὲν σ' ἀρέση τράβα τὸ δρόμο σου», ἦταν ἡ ἀπάντησί του. Ἔξαρσι τῆς χυδαιότητας. «Ποτὲ ὡς τώρα δὲν μοῦ εἶχε μιλήσει μὲ τέτοιο τρόπο. Πάντα ἦταν ἀπότομος, ὄχι ὅμως καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὥστε μὲ τὸν τρόπο του νὰ μὲ διώχνη. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ μέρα πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ ἄλλος. Ἦταν οἰκογενειακὸς φίλος καὶ ἐρχόταν συχνά. Ὑπολόγιζε ὅτι θἄβρισκε τὸν ἄντρα μου. Τὸν ἤθελε γιὰ μιὰ ὑπόθεσι, ποὺ ἐνδιέφερε καὶ τοὺς δυό τους. Ὁ ἄντρας μου ὅμως εἶχε βγῆ ἔξω καὶ μοῦ εἶπε φεύγοντας, ὅτι ἦταν καλεσμένος σὲ γεῦμα. Συχνὰ πήγαινε σὲ γεύματα, στὰ ὁποῖα δὲν μ' ἔπαιρνε μαζί του... Μόνη καὶ ἀπελπισμένη μόλις εἶδα τὸν ἄλλον, ἔπεσα ἀπάνω του καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τὰ πράγματα ἀκολούθησαν τὸ δρόμο τους...»

Χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾶ, χωρὶς κάν, ὅπως γράφει, νὰ τὸν θέλη, βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά του. Αὐτὴ δὲ τὴ φορὰ ἡ πρωτοβουλία δὲν προερχόταν ἀπὸ τὸν ἴδιο. Ἄνθρωπος μὲ ἦθος, δὲν ἐπεχείρησε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ἀπελπισία της. Ἴσως, ἂν ἐπιχειροῦσε ν' ἀποτύχαινε καὶ τώρα ὅπως εἶχε ἀποτύχει στὶς προηγούμενες κρούσεις του. Βρέθηκε ὅμως σὲ αἰφνιδιασμό. Καθὼς ρίχτηκε ἀπάνω του μὲ λυγμούς, τὸν φίλησε καὶ τὸν παρέσυρε στὸ δωμάτιό της.

Μέθη μιᾶς στιγμῆς. Ἡ στιγμὴ ἔφερε ὅσα δὲν ἔφερε ἡ δεκαετία τῆς πολιορκίας. Ἂν ὑπάρχη ἕνα στοιχεῖο εὐθύνης εἰς βάρος του εἶναι ὅτι δὲν ἐναντιώθηκε στὴν ἀπροσδόκητη ἐπίθεσι τῆς γυναίκας. Ἀλλὰ ποῦ ἀκούστηκε ἕνας ἄντρας καὶ μάλιστα ἄντρας ἐρωτευμένος, ν' ἀποκρούη τὴ γυναίκα, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ δεκαετῆ ἀντίστασι τὸν καλεῖ σὲ ἐρωτικὴ χαρά;

Αὐτὸ ἦταν. Καμμιὰ μέριμνα, γιὰ νὰ φυλαχτοῦνε. Ὅπως ὅλοι οἱ ἄπειροι. Οἱ ἁμαρτωλοί, ποὺ ἔχουν μακρὰ θητεία στὴν ἀνωμαλία, ξέρουν νὰ ὀργανώνουν καὶ νὰ προστατεύουν τὰ ἀνομήματά τους. Ἐκεῖνοι ποὺ τὴν παθαίνουν εἶναι οἱ πρωτάρηδες.

Βέβαιη ἡ γυναίκα ὅτι καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ σύζυγος θὰ ἐπέστρεφε μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Καὶ ἦταν ἀκόμα ἡ ὀγδόη βραδυνή. Τἄφερε ὅμως ὁ δαίμονας καὶ ὁ ἄντρας ἐκεῖνο τὸ βράδυ αἰσθάνθηκε κακοδιαθεσία καὶ ἄφησε νωρὶς τὴ συντροφιά του, γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὸ σπίτι του.

Τοὺς ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρω. Δὲν ἐξαγριώθηκε. Τοὺς εἶδε καὶ τοὺς δύο μὲ περιφρόνησι. Κι' ὕστερα ἀποφασιστικὰ καὶ ἀμίλητα ἔδειξε τὴν πόρτα στὴ γυναίκα του.

— Ἔξω ἀπὸ δῶ.

Στὸ δρόμο τοῦ διαζυγίου τώρα. Σκέπτεται ὅμως ἡ γυναίκα: «...Ὅλη του ἡ ζωὴ πέρασε στὴν ἀπιστία. Δυὸ φορὲς τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Μιὰ φορὰ στὸ δωμάτιο ὑπηρεσίας, μιὰν ἄλλη μὲ κοινὴ φίλη μας. Αὐτὰ δὲ δὲν εἶναι τίποτε ἐμπρὸς στὰ ἄλλα. Ἂν σᾶς πῶ ὅτι γνώρισε ἑκατὸ γυναῖκες κατὰ τὰ χρόνια ποὺ ἤμαστε παντρεμένοι θὰ εἶναι λίγες...»

Ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ γυναῖκες. Καὶ ἀγοραῖες, καὶ πρόχειρες, καὶ γυναῖκες μὲ τὶς ὁποῖες συνδεόταν. Τηλεφωνήματα στὸ σπίτι, γράμματα στὴν τσέπη, ροὺζ στὰ χείλη καὶ στὰ πουκάμισα, ἐπώνυμες καὶ ἀνώνυμες καταγγελίες, πράγματα χειροπιαστά, τὰ ὁποῖα, ἄλλωστε, δὲν ἀρνιόταν οὔτε ὁ ἴδιος. Παντρεμένος κατὰ τύπους. Ἔπρεπε νὰ εἶναι ἄρρωστος γιὰ νὰ μείνη στὸ σπίτι. Γνωστὴ σὲ ὅλους ἡ δρᾶσι του. Τὸν ἔβλεπαν μὲ ξένες γυναῖκες καὶ δὲν τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι. Περίεργο φαινόταν ὅταν τὸν ἔβλεπαν νὰ συνοδεύη τὴ γυναίκα του. Φαινόμενο ἐξαιρετικό. Καθεστὼς ἡ ἀπιστία, ἐξαίρεσι ἡ πίστι.

Αὐτός, λοιπόν, ὁ ἰσοβίτης τῆς συζυγικῆς ἀπάτης, ἀπατήθηκε ἀπὸ τὴ γυναίκα του.

Ἀλλὰ μήπως δὲν ἦταν ὁ ἴδιος ἠθικὸς αὐτουργὸς τῆς κακῆς της πράξεως; Χωρὶς ἐρωτικὸ ἐνδιαφέρον, κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ὀδύνης, πικρισμένη, μὲ τραυματισμένο τὸν ἐγωϊσμό, παραμελημένη, σκυμένη κάτω ἀπὸ φορτίο προσβολῶν καὶ περιφρονήσεων, ἐνόμισε ὅτι θἄδινε διέξοδο στὴν ὀδύνη της, ἂν ἀφηνόταν στὴν περίπτυξι τοῦ ἄλλου, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε.

Γι' αὐτὴ τὴ μιὰ στιγμὴ τῆς ἀπάτης τὴν ἀποπέμπει ὁ ἄνθρωπος, ποὺ σὲ ἀπάτες ἀνάλωσε τὸ βίο του.

Πέρα ἀπὸ τὴ λογικὴ καὶ τὴ δικαιοσύνη βρίσκει τὴ συμπεριφορά του ἡ σύζυγος. «Διαβάζω συχνὰ νὰ γράφετε γιὰ ἰσότητα τῶν δύο φύλων. Ποῦ ὅμως εἶναι ἡ ἰσότητα ὅταν τὰ χίλια τοῦ ἄντρα δὲν καταλογίζονται εἰς βάρος του, ἐνῶ τὸ ἕνα τῆς γυναίκας γίνεται καταδίκη της;»

Ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους λόγους διαζυγίου ἡ μοιχεία τῆς γυναίκας. Μὲ μεγάλη ἐπιείκεια στὴν ἴδια περίπτωσι θὰ κριθῆ ὁ ἄντρας. Μάταια ὁ συνήγορος τῆς κυρίας ἀπόδειξε μὲ στοιχεῖα, μάρτυρες, ἐπιστολές, τὸ πλῆθος τῶν ἀνομημάτων τοῦ συζύγου, ποὺ ἤθελε εἰς βάρος τῆς γυναίκας του τὸ διαζύγιο. Ἄσχετα θεωρήθηκαν αὐτά. Τὸ μόνο ποὺ ἐπρόσεξαν ἦταν ἡ παρεκτροπὴ τῆς κυρίας καὶ ἐξέδωκαν τὸ διαζύγιο εἰς βάρος της.

Χωρὶς πόρους τώρα,. στιγματισμένη κοινωνικά, χωρὶς ἱκανότητα νὰ ἐργασθῆ, χωρὶς κλίσι πρὸς τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν ὁποῖο ἁμάρτησε, ἐξουθενωμένη ψυχικά, μὲ ζοφερὸ τὸ οἰκονομικὸ αὔριό της, ἡ ἁμαρτωλὴ τῆς μιᾶς στιγμῆς ἐξανίσταται γιὰ ἕναν κόσμο, ὅπου ἐπειδὴ ἔχουμε τρεῖς βουλευτίνες, μιλοῦμε γιὰ ἴσα δικαιώματα, ἐνῶ σὲ οὐσιαστικὰ θέματα, ὅπως ὁ ἔρωτας, ὅπως ἡ «τιμή», ὅπως ἡ συζυγικὴ πίστι, ἀπόλυτη ἀνισότητα καὶ νοοτροπία ἀσιατικοῦ χαρεμιοῦ χωρίζει τὸν ἄντρα ἀπὸ τὴ γυναίκα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΗ ΑΜΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Θάπρεπε, ἀσφαλῶς, νὰ εἶναι δαιμόνιος ἔμπορος ἐκεῖνος ποὺ θὰ κατόρθωνε νὰ πουλήση... ἄμμο στοὺς Αἰγυπτίους! Ἔ, λοιπόν, τὸ κατάφερε, αὐτό, ὁ Ἄγγλος Τζὼν Ντέλαφιλντ, ἰδιοκτήτης ἑνὸς ὀρυχείου ἄμμου στὸ Μπερφορντσάϊρ. Πρέπει ὡστόσο νὰ ἐξηγήσουμε ὅτι ἡ ἄμμος αὐτὴ εἶναι ἐξαιρετικῆς ποιότητος, μοναδικὴ στὸν κόσμο καὶ κατάλληλη γιὰ μπετὸν πολὺ μεγάλης ἀντοχῆς. Ὁ Ντέλαφιλντ στέλνει περὶ τοὺς 200 τόννους τὸ χρόνο σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, προμήθεψε καὶ τὴν Αἴγυπτο, γιὰ ὡρισμένα ἔργα τοῦ φράγματος τοῦ Ἀσουάν.

ΑΘΗΝΑΙ, 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1963—ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1289. ΔΡ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΘΕΡΙΝΟΙ ΕΠΙΔΡΟΜΕΙΣ

ΤΟ καλοκαῖρι εἶναι ἡ χρυσῆ ἐποχὴ γιὰ τοὺς κλέφτες. Κάθε ἄλλος μπορεῖ νὰ δυσφορῆ καὶ νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὴ ζέστη Αὐτοί, σὲ κάθε ἄνοδο τοῦ θερμομέτρου, βλέπουν καὶ τὴν παράλληλη ἄνοδο τῶν... ἐργασιῶν τους!

Τὶς ἄλλες ἐποχὲς τοῦ χρόνου, ἡ κλοπὴ ἀπαιτεῖ πεῖρα, τέχνη, ἐπιδεξιότητα, τύχη. Τὸ ξένο χρῆμα βρίσκεται σὲ σχετικὴ ἀσφάλεια στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη ἑνὸς σακκακιοῦ, μὲ πρόχωμα τὸ ἐπανωφόρι, κι' ἀκόμη περισσότερο μέσα στὸ σπίτι, μ' ἑρμητικὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα καὶ πόρτες. Τὸ καλοκαῖρι, βρίσκεται στὴ διάθεσι τοῦ πρώτου τυχόντος, εἶναι προσιτὸ καὶ γιὰ τὸν πιὸ ἄπειρο κι' ἀδέξιο κλέφτη.

— Τὸν παρακαλεῖ, τοῦ φωνάζει: «πᾶρε με, εἶμαι δικό σου!» ἀπὸ τὰ ἰσόγεια ἢ ἡμιϋπόγεια διαμερίσματα, μὲ τὰ ἀνοιχτά, λόγω ζέστης, παράθυρα, ἀπὸ τὰ πορτοφόλια, ποὺ ἐξέχουν ἀναιδῶς στὶς πίσω τσέπες τῶν παντελονιῶν, ἀπὸ τὰ πάκα τῶν «χῦμα» χαρτονομισμάτων, ποὺ φουσκώνουν στὶς ἄλλες τσέπες.

Πῶς μπορεῖ, ὅταν ἔχη κανεὶς καὶ τὴν ἐλάχιστη κλῖσι στὴν παραβίασι τῆς ὀγδόης ἐντολῆς, νὰ μὴν ὑποκύψη στὸν πειρασμό; Εἶναι τόσο προκλητικός, τόσο ἀκαταμάχητος ὁ πειρασμὸς αὐτὸς —ἐννοεῖται, γιὰ ὅσους ἔχουν τὴν κλῖσι...— ὥστε καὶ τὰ δικαστήρια ἀκόμη, νομίζω, θὰ ἔπρεπε νὰ κρίνουν ἐπιεικέστερα τὶς κλοπές, ποὺ γίνονται τὸ καλοκαῖρι, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ διαπράττονται σὲ ἄλλες ἐποχὲς τοῦ χρόνου. Ἐπειδὴ ἡ προκλητικὴ προθυμία, ποὺ ἐκδηλώνει τὸ ξένο χρῆμα ν' ἀλλάζη κάτοχο, συνιστᾶ ἀναντίρρητα, ἕνα σοβαρὸ ἐλαφρυντικὸ γιὰ τὸν κλέφτη!

— Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ τὴν πειράξω, κύριε πρόεδρε, ἀλλ' αὐτὴ μὲ προκαλοῦσε καὶ μοῦ ἔδινε θάρρος μὲ τὴ στάσι της! Ἰσχυρίζονται, μερικὲς φορές, οἱ κατηγορούμενοι γιὰ πράξεις ἀσυμβίβαστες πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἐπιχείρημα μποροῦν νὰ ἐπικαλεσθοῦν καὶ οἱ κλέφτες, ὅταν κατηγοροῦνται γιὰ τὴν ἀφαίρεσι ἑνὸς ἐκτεθειμένου σὲ κοινὴ θέα πορτοφολιοῦ...

★

Ἡ ἐλευθερία κινήσεων καὶ ἡ ἄνεσι, ποὺ ἐξασφαλίζουν οἱ καλοκαιρινὲς συνθῆκες στοὺς κλέφτες, δὲν εἶναι, βέβαια, κάτι τὸ ἄγνωστο γιὰ τὰ θύματα. Τὸν κίνδυνο, ποὺ διατρέχουν, νὰ βρεθῆ τὸ χρῆμα τους, μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐκολία τοῦ κόσμου, σὲ μιὰ ξένη τσέπη, τὸν ξέρουν ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ τὰ παθήματά τους διεκτραγωδεῖ κάθε μέρα τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο. Μὰ τὸ περίεργο, τὸ ἀνεξήγητο εἶναι, ὅτι, ἐνῶ ξέρουν ὅλοι τὸν κίνδυνο, δὲν καταβάλλουν, οἱ πιὸ πολλοί, τὴν παραμικρὴ φροντίδα γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγουν, ἤ, τοὐλάχιστον, γιὰ νὰ περιορίσουν τὶς πιθανὲς συνέπειες τῆς «κακοτυχίας», ποὺ τοὺς περιμένει.

Σημείωσα, μέσα στὸ ἴδιο εἰκοσιτετράωρο, δυὸ μικρὲς εἰδήσεις, ποὺ ἀποτελοῦν πιστὴ ἐπανάληψι ἀναρίθμητων ἄλλων, παρόμοιων: Ὁ Γ. Π., συνταξιοῦχος, κατήγγειλε, ὅτι τοῦ ἔκλεψαν, στὸ τρόλλεϋ, τὸ πορτοφόλι του, μὲ 6.000 δραχμές.

Καὶ ὁ Κ. Χ., ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, πὼς κάποιος «ἄγνωστος» μπῆκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο στὸ δωμάτιό του, ἐνῶ κοιμόταν, καὶ τοῦ πῆρε ἀπὸ τὸ πανταλόνι του 4.500 δραχμές.

Ἐκεῖνο, ποὺ ξαφνιάζει καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις, δὲν εἶναι, βέβαια, ἡ δραστηριότητα, ποὺ ἔδειξαν οἱ κλέφτες, ἀλλὰ ἡ ἀπρονοησία — ἂν ὄχι ἡ προκλητικότητα ἀπέναντι στὸν κίνδυνο — τῶν θυμάτων: Τί τὶς ἤθελε, τὶς 6.000 δραχμὲς στὸ πορτοφόλι του, ὁ συνταξιοῦχος Γ. Π.; Καὶ γιατί νὰ ἔχη 4.500 δραχμὲς — χῦμα, μασοῦρι ... — στὸ πανταλόνι του, ἐνῶ κοιμόταν μὲ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ὁ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος Κ. Χ.;

★

Δὲν ἀποκλείεται, οἱ δυὸ αὐτοί, εἰδικά, νὰ εἶχαν κάποιο λόγο συγκεκριμένο, γιὰ νὰ κρατᾶνε, ὁ ἕνας στὸ πορτοφόλι του, ὁ ἄλλος στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του, ποσὰ ποὺ ἐκπροσωποῦν κάτι παραπάνω ἀπὸ τὶς μέσες μηνιαῖες ἀποδοχὲς ἑνὸς ἐργαζόμενου. Μὰ οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ περιφέρονται μ' ἕναν ἐπιβλητικὸ ὄγκο χρημάτων στὴν τσέπη, δὲ μποροῦν νὰ ἐπικαλεσθοῦν καμμιὰ σοβαρὴ δικαιολογία γιὰ τὴν ἐπιμονή τους αὐτὴ νὰ παριστάνουν τὰ κινητὰ θησαυροφυλάκια: Οὔτε πρὶν ἀπὸ λίγο ἔχουν εἰσπράξει τὰ χρήματά τους, οὔτε γιὰ μιὰ σημαντικὴ ἀγορὰ ἔχουν ξεκινήσει. Συνηθίζουν, ἁπλῶς — κι' ἡ συνήθεια αὐτὴ ἔχει ἀρκετὰ μεγάλη διάδοσι — νὰ φέρουν μαζί τους, νὰ μὴ βγάζουν ποτὲ ἀπὸ τὸ πορτοφόλι ἢ ἀπὸ τὴν τσέπη τὰ χρήματά τους, ὅλα, μέχρι τελευταίας δεκάρας, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ εἰσπράξουν τὸ μισθὸ ἢ τὸ ἑβδομαδιάτικο, ὡς τὴ στιγμή, ποὺ θὰ τὸν ἐξαντλήσουν!

— Τί διάβολο τὰ θέλεις μαζί σου τόσα χρήματα; εἶχα ρωτήσει ἕναν γνωστό μου, μὴ φημιζόμενο γιὰ ἐξαιρετικὴ οἰκονομικὴ ἄνεσι, ὅταν τὸν εἶδα νὰ βγάζη ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πακέτο μὲ χαρτονομίσματα, γιὰ νὰ τραβήξη ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα πενηντάρικο καὶ νὰ τὸ δώση στὸ περίπτερο γιὰ τσιγάρα.

Καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν κλασσικὴ ἀπάντησι, ποὺ δίνουν ὅλοι, ὅσοι κατέχονται ἀπὸ τὴν περίεργη αὐτὴ μανία:

— Ἄνθρωποι εἴμαστε! Δὲν ξέρει κανεὶς τί μᾶς τυχαίνει...

Γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμοι στὴν ἀντιμετώπισι τοῦ ἀπίθανου αὐτοῦ ἐνδεχόμενου, ποὺ θὰ ἀπαιτήση νὰ ξοδέψουν μέσα σὲ λίγες ὧρες — ἢ σὲ μιὰ στιγμὴ — ὁλόκληρο τὸ θησαυρό τους, γιὰ νὰ αἰσθάνωνται τὸν ἑαυτό τους ἤρεμο, δυνατό, ἀσφαλῆ στὴν ἀναμονή του, κυκλοφοροῦν, αὐτοὶ ὅλοι, πάνοπλοι σὲ χιλιάρικα καὶ πεντακοσάρικα — ὡς τὴ στιγμὴ («ἄνθρωποι εἴμαστε! Δὲν ξέρει κανεὶς τί μᾶς τυχαίνει...»), ποὺ κάποιο ἀόρατο χέρι θὰ τοὺς ἀφαιρέση τὸ θησαυρό, ἐνῶ κοιμοῦνται μακάριοι, ἢ ἐνῶ σπρώχνουν καὶ σπρώχνονται, γιὰ νὰ βροῦν τὴν πόρτα ἐξόδου τοῦ τρόλλεϋ!

Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο, ποὺ τελικῶς, τοὺς «τυχαίνει». Γιατί οἱ θερινοὶ ἐπιδρομεῖς, προικισμένοι μὲ μιὰ ἕκτη αἴσθησι, ξέρουν πάντα σὲ ποιὰ τσέπη πρέπει ν' ἁπλώσουν τὸ χέρι τους — καὶ πολὺ σπάνια πέφτουν σ' ἐκείνους, ποὺ δὲν κινδυνεύουν νὰ χάσουν παρὰ μόνο τὸ πορτοφόλι καὶ τὰ στοιχειωδῶς ἀπαραίτητα, γιὰ νὰ κυκλοφορήσουν, ψιλά!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

—Ἄντε, Ζαχαρία, ἀκόμη νὰ γδυθῇς; Χρειάζομαι τὸ μαντῆλι μου!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΚΟ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΟΓΙΚΗ — ΣΕΛ. 5
Ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν δυὸ ἐκλογικῶν συστημάτων
ΙΤΑΛΙΑ: Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΦΙΑΣ ΑΡΧΙΣΕ... — » 6
Ἡ μυστηριώδης ὀργάνωσι τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ τρόμου
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ — » 9
Πῶς τὰ «σκοτώνουν» οἱ γονεῖς τους
Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ — » 11
Τὸ εἰδύλλιο τοῦ Γκαῖτε μὲ τὴ Λόττε Μπὼφ
Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΟΚΤΩ ΔΙΔΥΜΩΝ — » 16
Πῶς ζῆ ἡ «μικρὴ δημοκρατία» τοῦ παρισινοῦ ζεύγους Ντελμὰ
ΤΟ ΜΑΥΡΙΣΜΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ — » 20
Γύρω ἀπὸ τὴν ἡλιοθεραπεία καὶ τοὺς κινδύνους της
ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΛΙΖ — ΜΠΑΡΤΟΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟ ΟΥΤΕ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ — » 22
«Τοὺς λείπει ἡ ἀνθρωπιά!» λένε ὅλοι
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΥΡΑΤ — » 32
Ὁ ἠθοποιὸς καὶ ὁ σκηνοθέτης
ΑΡΤΕΜΗΣ ΜΑΤΣΑΣ — » 33
Ὁ «κακὸς» μὲ τὴν «καλὴ» καρδιὰ
Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ — » 35
Πέρασαν οἱ παλιοὶ καιροὶ ποὺ ἔθαβαν κρυφὰ τοὺς αὐτόχειρες, σὰν ἐγκληματίες
Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ADN ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ — » 36
Ὁ μυστικὸς κώδιξ τῆς κληρονομικότητος
ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΡΕΝΙΚΕΣ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ — » 37
Ἕνα καινούργιο θεραπευτικὸ μέσο
«ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕ ΣΚΟΤΩΣΗ ΜΙΑ ΞΑΝΘΕΙΑ» — » 44
Ὁ Ἄλφρεντ Χίτσκοκ ἐξομολογεῖται τίς... ἁμαρτίες του!
ΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ — » 46
Ὅπως τοὺς βλέπουν οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες
Η ΚΥΡΙΑ ΜΠΟΒΑΡΥ — » 54
Τὸ ἀριστούργημα τοῦ Γουσταύου Φλωμπὲρ
ΣΑΣ ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ ΝΑ ΞΕΚΟΥΡΑΖΕΣΤΕ — » 56
Ἡ πρακτικὴ μέθοδος τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ Σοὺλτς
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΚΥΝΗΓΑΕΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ — » 60
Ἐνῶ κάθε φορὰ βρίσκει μιὰ λογικὴ ἐξήγησι, σὲ 5 περιπτώσεις ἔμεινε σὲ ἀμηχανία
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΑΠΟ ΠΙΚΕ — » 63
Τὸ τέλειο ντύσιμο γιὰ τὸ Σαββατοκύριακο. —Ἡ ἀγγλικὴ κομψότητα γιὰ τὸ ἀπόγευμα. — Τὰ τελευταῖα παρισινὰ ἀπογευματινὰ — βραδυνὰ μοντέλα τῆς «Ὢτ —κουτύρ». — Ὅ,τι καινούργιο λανσάρεται σὲ μαγιώ. — Ἡ παιδικὴ μόδα, κλπ.
Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ — » 73
Θηρία ποὺ ἐγκληματοῦν
ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΑΛΚΑΤΡΑΖ — » 81
Ὁ «Βράχος» μὲ τὶς ἀσφαλέστερες καὶ ἀκριβώτερες φυλακές

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ ....
ΗΜΕΡΟΜ. ....
ΤΠΦ ....

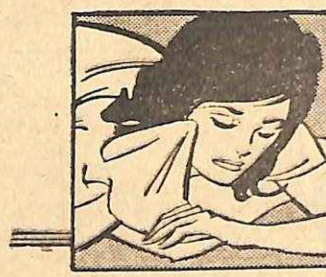

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Τὸ κλεισμένο σπίτι

ΤΟ μέγαρο τοῦ φίλου μου Πέδρο Γκομέζ, στὸ Τολέδο, ἔβλεπε στὴν αὐλὴ ἑνὸς ψηλοῦ καὶ μελαγχολικοῦ σπιτιοῦ, μὲ κλειστὰ παράθυρα καὶ πρόσοψι μισογκρεμισμένη. Κάποιο χλιαρὸ ἀνοιξιάτικο βράδυ, ἐκεῖ ποὺ καθόμαστε στὴ βεράντα τοῦ ἀρχοντικοῦ του, ὁ Πέδρο μοῦ ἐξήγησε:

— Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶναι τοῦ Μιγκουὲλ Σαντόζα, ποὺ πέθανε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, μὲ φριχτὰ μαρτύρια. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἄλλοτε ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους γιατροὺς τοῦ τόπου μας καὶ εἶχε παντρευτῆ τὴ μοναχοκόρη ἑνὸς πλουσιώτατου ἐμπόρου τοῦ Τολέδο, τὴν Ἀντζέλικα Φέ. Ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια γάμου, ἀποκτήσανε δυὸ ἀγοράκια, δίδυμα. Μὰ κανεὶς δὲν τὰ εἶδε, στὴν πόλι, γιατὶ οἱ γονεῖς τους τὰ στείλανε ἀμέσως σὲ κάποια ἐξοχή, σὲ παραμάνα.

»Ἀπὸ τότε, ἡ Ἀντζέλικα ἄρχισε νὰ λυώνη σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ μάθη τὴν κρυφὴ αἰτία τοῦ μαρασμοῦ της. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, πέθανε, ἀφίνοντας γενικὸ κληρονόμο τὸν ἄντρα της, ποὺ δὲν ἔπαψε νὰ τὸν λατρεύη ὡς τὴν τελευταία στιγμή.

»Κι' ἔτσι, ὁ Μιγκουὲλ Σαντόζα βρέθηκε, σὲ ἡλικία 34 χρονῶν, κάτοχος μιᾶς τεράστιας περιουσίας, μόνος στὸν κόσμο, χωρὶς φροντίδες κι' ὑποχρεώσεις... Τὸ σπίτι αὐτὸ ἔχει, καθὼς βλέπεις, τέσσερα πατώματα. Τὸ τελευταῖο ἦταν πάντα ἀκατοίκητο. Μονάχα ὁ γιατρὸς κι' ὁ τυφλὰ ἀφσοιωμένος ὑπηρέτης του ἀνέβαιναν κάπου-κάπου στὸ πάτωμα αὐτό... Τί νὰ συνέβαινε τάχα ἐκεῖ πάνω; Κανεὶς δὲν τὄξερε, οὔτε καὶ μποροῦσε νὰ τὸ μαντέψη.

»Μόλις ἡ Ἀντζέλικα ἔκλεισε τὰ μάτια της, ὁ Μιγκουὲλ ἐμπιστεύθηκε τὴ φύλαξι τοῦ σπιτιοῦ στὸν πιστό του ὑπηρέτη, κι' ἐκεῖνος ἄρχισε μιὰ τρελλή, ἄσωτη, πολυδάπανη ζωή, ποὺ κράτησε 15 χρόνια. Ἔπειτα ἔπαθε ἀποπληξία κι' ἀναγκάστηκε ν' ἀποτραβηχτῆ ἀπ' τὸν κόσμο. Ἦρθε τότε καὶ ξανακάθησε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

»Τὸ μαρτύριό του κράτησε ὀχτὼ ὁλόκληρα χρόνια. Πέθανε ὕστερα ἀπὸ τρομερὰ βασανιστήρια, μὲ φριχτοὺς πόνους. Τὰ τελευταῖα λόγια του ἦταν:

»— Τὰ παιδιά!...

»Οἱ λέξεις του αὐτὲς κάνανε πολλοὺς νὰ θυμηθοῦνε πὼς εἶχε πραγματικὰ δυὸ ἀγόρια, ποὺ τὰ εἶχε στείλει πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρὸ σὲ κάποια παραμάννα γιὰ νὰ τὰ μεγαλώση. Ζήτησαν τότε νὰ μάθουν τί εἶχαν ἀπογίνει οἱ νόμιμοι αὐτοὶ κληρονόμοι τοῦ Μιγκουὲλ Σαντόζα. Ὁ μόνος, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δώση πληροφορίες, ἦταν ὁ πιστὸς ὑπηρέτης.

»Οἱ ἀρχὲς τὸν πίεσαν πολύ, γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ μιλήση.

»— Θὰ σᾶς τὰ φανερώσω ὅλα, εἶπε ἐκεῖνος στὸ τέλος. Ὁ πατέρας τοῦ ἀφέντη μὲ πῆρε κοντά του, τὴν ἐποχή, ποὺ βγῆκα ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ βρισκόμουν χωρὶς δουλειὰ καὶ προστασία. Ἤμουν τότε 20 χρονῶν καὶ σήμερα εἶμαι 80. Ὁ γιατρὸς τότε ἦταν μικρὸ παιδί. Καταλαβαίνετε, βέβαια, πόση ἀγάπη κι' ἀφοσίωσι ἔνοιωθα γιὰ τὴν οἰκογένεια Σαντόζα... Ὅταν παντρεύτηκε ὁ γιατρός, τὸν ἀκολούθησα. Ἡ γυναῖκα του ἔκανε, καθὼς ξέρετε, δίδυμα. Μὰ κανεὶς δὲν τὰ εἶδε... κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μένα... Ἦρθε ἡ ὥρα τώρα νὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα: Ὁ ἀφέντης μου ἦταν πολὺ περήφανος. Θἄθελε νἄχη γερὰ καὶ ὄμορφα παιδιά, μὰ ὁ Θεὸς δὲν τὴν ἀξίωσε ν' ἀπολαύση αὐτὸ τὸ δῶρο. Τ' ἀγοράκια, ποὺ γεννήθηκαν...

»Ὁ δικαστής, ποὺ εἶχε πάει γι' ἀνάκρισι στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ, σηκώθηκε ἀμέσως.

»— Ποῦ εἶναι τὰ παιδιὰ αὐτά; διάκοψε τὸν ὑπηρέτη. Δὲν τὰ στείλατε στὴν ἐξοχή;

»— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης.

— Μὰ ποῦ εἶναι λοιπόν;

»— Ἐκεῖ πάνω! εἶπε ὁ ὑπηρέτης, δείχνοντας ψηλὰ μὲ τὸ κεφάλι. Στὸ τέταρτο πάτωμα!

»— Τὰ σκοτώσατε μήπως;

— »Ὄχι, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε;...

»— Μὰ γιατὶ δὲν τὰ κατεβάσατε ποτὲ κάτω, νὰ τὰ δῆ ὁ κόσμος; Ὅλοι νομίζαμε πὼς εἶχαν μεγαλώσει σ' ἄλλη πόλι.

»— Ναί, ἔτσι νόμιζε ὅλος ὁ κόσμος. Μὰ τὰ παιδιὰ εἶναι, 28 ὁλόκληρα χρόνια, κλεισμένα ἐκεῖ πάνω, χωρὶς νὰ δοῦν ἄλλον ἄνθρωπο ἐκτὸς ἀπ' τὸν πατέρα τους κι' ἀπὸ μένα... Εἶναι πιὰ ἄντρες...

»— Γιατί δὲ φανέρωσες προηγουμένως τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστικό;

»— Ὁ ἀφέντη μου μ' ἔβαλε νὰ ὁρκιστῶ πὼς δὲ θὰ τὸ πῶ σὲ κανένα.

»— Καλά, τὰ παιδιὰ δὲ φώναξαν ποτέ, δὲ ζήτησαν βοήθεια:

»— Ὄχι ποτέ...

»— Μὰ αὐτὸ εἶν' ἀδύνατο!

»— Ἐλᾶτε μαζί μου νὰ σᾶς τὰ δείξω, καὶ θὰ καταλάβετε!

»Ὁ ὑπηρέτης προχώρησε πρῶτος κι' ἀνέβηκε τὴ σκάλα, ἀκολουθούμενος ἀπ' τὸ δικαστή, τὸ συμβολαιογράφο καὶ μερικοὺς ἄλλους. Ὅταν φτάσανε στὸ τέταρτο πάτωμα, βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ ἀμπαρωμένη πόρτα.

»Ὁ γέρος ὑπηρέτης γύρισε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά. Κι' ἀντίκρυσαν τότε ὅλοι ἕνα φοβερὸ θέαμα: Εἶδαν ἕνα δωμάτιο πλούσια ἐπιπλωμένο, μὲ δυὸ παράθυρα καγκελλόφραχτα. Στὴ μέση του, στέκονταν δυὸ νάνοι, φριχτοί, ἀπαίσιοι, μὲ μακρυὰ μαλλιά. Γελοῦσαν ἄγρια κι' ἔβγαζαν κάτι βραχνές, ἄναρθρες κραυγές!

»Ὅταν εἶδαν ὅλους ἐκείνους τοὺς ξένους, φοβήθηκαν κι' ἔτρεξαν κοντὰ στὸν ὑπηρέτη, σὰ νὰ ζητοῦσαν τὴ βοήθειά του. Ἐκεῖνος γονάτισε τότε μπροστὰ στὸν κατάπληκτο δικαστὴ καὶ τοῦ εἶπε, μὲ δακρυσμένα μάτια:

»— Συχωρέστε μας, τὸν ἀφέντη μου καὶ μένα!... Κυττᾶχτε τὰ παιδιά του... Ναί, ἔκανε ἔγκλημα, ποὺ τἄθαψε ζωντανά. Μὰ πὼς μποροῦσε νὰ τὰ δείξη στὸν κόσμο; Δὲν πήγαινε, ἐξ ἄλλου, ἡ καρδιά του νὰ τὰ σκοτώση, γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ τὰ κλείση ἐδῶ!

Ὁ φίλος μου Γκομὲθ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα πρόσθεσε, τελειώνοντας τὴν ἀφήγησί του:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγικὴ ἱστορία τοῦ κλεισμένου σπιτιοῦ, ποὺ κίνησε τόσο πολὺ τὴν περιέργειά σας.

Λ. ΜΕΡΛΕ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΕΣ' ΤΗΝ ΑΜΜΟ

Ὁ Ἀμερικανὸς Τζὸ Ντόλινγκερ εἶναι ὁ κατασκευαστὴς μιᾶς συσκευῆς, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε μέχρι σήμερα ν' ἀνακαλύψη πολλοὺς θαμμένους θησαυρούς. Ἔχει βρῆ μεταξὺ ἄλλων πολλὰ κοσμήματα, νομίσματα καὶ θαμμένα παράσημα στὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου τῆς Λιβύης. Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἀνῆκαν τόσο σὲ Γερμανοὺς ὅσο καὶ σὲ Ἄγγλους στρατιῶτες. Ἡ συσκευὴ τοῦ κ. Ντόλινγκερ ἐκπέμπει ἕνα παράξενο ἦχο μόλις βρεθῆ, πάνω ἀπὸ κάποιο θαμμένο μετάλλινο ἀντικείμενο.

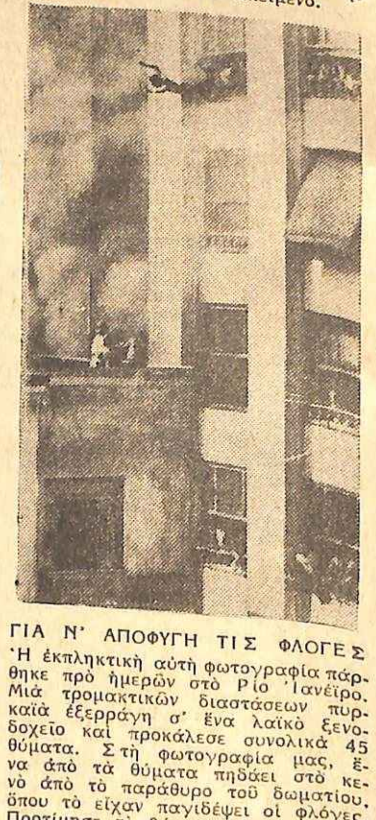

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΦΥΓΗ ΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτὴ φωτογραφία πάρθηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ Ρίο Ἰανέϊρο. Μιὰ τρομακτικῶν διαστάσεων πυρκαϊὰ ἐξερράγη σ' ἕνα λαϊκὸ ξενοδοχεῖο καὶ προκάλεσε συνολικὰ 45 θύματα. Στὴ φωτογραφία μας, ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα πηδάει στὸ κενὸ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου, ὅπου τὸ εἶχαν παγιδέψει οἱ φλόγες. Προτίμησε τὸ θάνατο αὐτὸ παρὰ νὰ καῆ ζωντανός.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΝ

Διάγων βίον γόνιμον ὡς γόης σθεναρὸς
[illegible] χηρὸς
ἐσκέφθην κι' ἀπεφάσισον μετὰ ποζὸς ἐγκρίτου
νὰ λάβω θέσιν παρ' αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ... μακαρίτου.
Κι' ὑπὸ τοιαύτην ἔμπνευσιν τὰ μάλα πονηρώδη
διὰ νὰ ἔχω συναφῶς προσόντα ὀνειρώδη
καὶ ἵνα ἤγουν καταστῶ κομψότατον ἀνδράκιον
παρήγγειλον ἀπὸ μηνῶν μὲ δόσεις κοστουμάκιον.
Κι' ἀφοῦ τὴν λαῦρον δρᾶσιν μου προώθησον γενναίως
τὰς ἄλλας δίκην γόητος δεινοῦ καὶ ταρνανέως
φορῶν καὶ τὸ κοστούμιον ὡς θαυμαστὸς γαμβρὸς
μετέβην πρὸς συνάντησιν τῆς στρομβουλῆς χηρός.
Κι' ἔχων, ὦ παῖδες, σύμμαχον τὴν φλογεράν μου πεῖραν
συνήντησον μετ' οὐ πολὺ τὴν τεθλιμμένην χήραν
κι' ἐνῶ τὸ γόνυ ἔκλινον πρὸς ταύτην εὐγενῶς
ἐξαφνικῶς παρέμεινον ὁ τάλας κεχηνώς,

καθ' ὃ φωνὴ ἀντήχησεν ὀπίσω διὰ ζώσης:
— Βγάλ' τὸ κοστούμι, βρὲ χαλβᾶ ἢ (πλήρωσε τὶς δόσεις'
—Ὤ, κεραμίς! ἀνέκραξον κατὰ τὴν ὥ(ραν ταύτην.
μὴ ἔχων δὲ τὰ χρήματα νὰ δώσω εἰς (τὸν ράπτην
μοὶ ἔβγαλεν τὸ ἔνδυμα βιαίως καθ' ὁδόν,
κι' ἰδοὺ ἐγὼ ὁ Δὸν Ζουὰν ὁ δρῶν ἀνα(φανδὸν
εἰς τὴν ἀνάγκην ἔφθασον καίτοι, ὢ|μέ, (τοῦ κάκου
νὰ κάμω ἐκμυστήρευσιν μετὰ τοῦ... ἐσω(βράκου!...

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΚΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΤΟ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΚΟ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΨΑΜΕ, σὲ προηγούμενα σημειώματα, γιὰ τὰ παλαιότερα ἐκλογικὰ συστήματα, ποὺ ἴσχυσαν στὴν Ἑλλάδα. Ὅλα αὐτὰ τὰ συστήματα — κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ σφαιρίδιο — ἦταν στὴ βάσι τους πλειοψηφικά. Κέρδιζε, δηλαδή, στὶς ἐκλογὲς ὁ συνδυασμὸς τοῦ κόμματος, ποὺ θἄπαιρνε τὶς περισσότερες ψήφους στὴν ἐκλογικὴ περιφέρεια. Ἡ μειοψηφία δὲν ἀντιπροσωπευόταν στὴ Βουλή, ἔστω κι' ἂν διέφερε κατὰ λίγους ψήφους ἀπὸ τὸν πλειοψηφήσαντα συνδυασμό.

Τὸ πλειοψηφικὸ σύστημα ἔδινε ἰσχυρὲς πλειοψηφίες στὶς κυβερνήσεις. Ἦταν ὅμως κατὰ βάσι ἄδικο καὶ ἐπικίνδυνο. Στὶς ἐκλογὲς τῆς 1ης Νοεμβρίου 1920, στὶς ὁποῖες κρίθηκε καὶ ἡ τύχη τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἡ ἡνωμένη ἀντιβενιζελικὴ παράταξι, ποὺ κέρδισε τὶς ἐκλογὲς μὲ μεγάλη πλειοψηφία βουλευτικῶν ἑδρῶν, πῆρε ὡστόσο συνολικὰ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα λιγώτερες ψήφους ἀπὸ τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων! Κι' αὐτὸ συνέβηκε γιατὶ σὲ ὡρισμένες περιοχὲς (Ἀνατολικὴ Μακεδονία, Θράκη, Κρήτη καὶ ἄλλες) οἱ Φιλελεύθεροι κέρδισαν τοὺς τοπικοὺς συνδυασμοὺς μὲ συντριπτικὴ πλειοψηφία, ἐνῶ σὲ ἄλλες περιοχές, ποὺ τὶς πῆραν οἱ ἀντιβενιζελικοί, τὰ δυὸ κόμματα ἀπεῖχαν μὲ «βραχεῖα κεφαλὴ» τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἂν οἱ ἐκλογὲς τοῦ 1920 εἶχαν γίνει μὲ τὴν ἁπλῆ ἀναλογική, τὰ δυὸ κόμματα θὰ εἶχαν ἔρθει σχεδὸν ἰσοψηφοῦντα, σὲ ἀριθμὸ βουλευτικῶν ἑδρῶν. Κανένα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ σχηματίση μόνο του βιώσιμο ἰσχυρὰ κυβέρνησι καὶ ἀναγκαστικὰ θὰ γινόταν κάποιος συμβιβασμὸς καὶ συνεννόησι μεταξύ τους. Ὁ Διχασμὸς θὰ εἶχε σβύσει, ἢ τὸ ὀλιγώτερο θὰ εἶχε ἀτονήσει, τὴν ἑπομένη τῶν ἐκλογῶν. Καὶ ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν, θὰ ἦταν ἐντελῶς διαφορετική...

Ἡ πικρὴ πεῖρα τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ ἀτονήση ὁ διχασμός, ἐπιβάλανε τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ ἀναλογικοῦ συστήματος στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἡ ἁπλῆ ἀναλογικὴ ἴσχυσε γιὰ πρώτη φορὰ στὶς ἐκλογὲς τῆς 7ης Νοεμβρίου 1926. Ὁ σχετικὸς νόμος εἶχε δημοσιευθῆ λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἐκλογές. Ἦταν ὁ 3363 τῆς 2 Σεπτεμβρίου 1926.

Χάρις στὴν ἀναλογική, οἱ ἐκλογὲς τοῦ 1926 ἔγιναν χωρὶς φανατισμούς, μὲ παραδειγματικὴ τάξι καὶ εὐπρέπεια καὶ ἐπέτρεψαν νὰ ἐπέλθη ἕνας διαφορισμὸς στὶς δυὸ ἀντίπαλες καὶ ἀλληλομισούμενες τότε παρατάξεις τοῦ Βενιζελισμοῦ καὶ ἀντιβενιζελισμοῦ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐμφανίστηκαν χωριστά, ὡς ἀνεξάρτητα, ἄλλα μικρότερα κόμματα καὶ πῆραν ἕδρες στὴ Βουλή. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν ἐκείνων ἦταν τὰ ἑξῆς:

Φιλελεύθεροι (κόμμα Ε. Βενιζέλου)	ψῆφοι	350.621	ἕδρες	102
Λαϊκὸ κόμμα (ἀρχηγὸς Π. Τσαλδάρης)	»	195.067	»	60
Κόμμα Ἐλευθεροφρόνων (Ι. Μεταξᾶ)	»	151.659	»	50
Ἀγροτοεργατικοὶ (Α. Παπαναστασίου)	»	62.260	»	17
Ἀγροτικὸ κόμμα	»	47.808	»	4
Κομμουνιστικὸ κόμμα	»	41.892	»	10
Ἀνεξάρτητοι δημοκρατικοὶ	»	40.771	»	12
Ἀνεξάρτητοι βασιλικοὶ	»	36.504	»	8
Σοσιαλιστικὸ κόμμα	»	1.162	»	—
Διάφοροι ἀνεξάρτητοι	»	33.812	»	15

Μετὰ τὶς ἐκλογὲς τοῦ 1926 σχηματίστηκε ἡ οἰκουμενικὴ κυβέρνησι Ἀλεξ. Ζαΐμη. Γιὰ πρώτη φορά, ὕστερ' ἀπὸ τὸ Διχασμό, ὁ βενιζελισμὸς καὶ ὁ ἀντιβενιζελισμὸς συνεργαζόνταν στὴν ἴδια κυβέρνησι. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι ἡ οἰκουμενικὴ κυβέρνησι — παρὰ τὶς μεταμορφώσεις, ποὺ ὑπέστη στὸ μεταξὺ — συνετέλεσε στὴ γεφύρωσι τοῦ βενιζελοβασιλικοῦ χάσματος καὶ στὴν ἀνόρθωσι τῆς χώρας.

★

Καθὼς βλέπει, ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὸν πίνακα, ποὺ παραθέσαμε, ἡ πρώτη ἐκείνη ἀναλογική, ποὺ ἐφαρμόστηκε στὴν Ἑλλάδα — καὶ ἡ ὁποία δὲ διαφέρει, παρὰ ἐλάχιστα, ἀπὸ τὶς κατοπινὲς καὶ τὴν ἀναλογικὴ τοῦ 1950, γιὰ τὴν ὁποία γίνεται τώρα συζήτησι — δὲν ἦταν «μαθηματικὴ ἀναλογική». Δὲν ἔδινε σὲ κάθε κόμμα τόσες ἕδρες, ὅσες θὰ ἀναλογοῦσαν στοὺς ψήφους ποὺ πῆρε. Τὸ ἀγροτικὸ κόμμα π.χ. μὲ 47.808 ψήφους ἔλαβε 4 μόνο βουλευτικὲς ἕδρες, ἐνῶ οἱ ἀνεξάρτητοι δημοκρατικοὶ μὲ λιγώτερους ψήφους πῆραν τὶς τριπλάσιες ἕδρες (40.771 ψῆφοι, 12 ἕδρες).

Μαθηματικὴ ἀναλογικὴ σὲ κανένα κράτος δὲν ἔχει ἐφαρμοστῆ ὡς τώρα. Καὶ σ' αὐτὰ τὰ βόρεια κράτη, στὰ ὁποῖα ἀποτελεῖ παλιὰ παράδοσι καὶ τὸ μόνιμο ἐκλογικό τους σύστημα, ὑπάρχει ἀνισότητα μεταξὺ ψήφων καὶ ἑδρῶν. Κατ' ἀρχὴν εὐνοοῦνται τὰ μεγάλα κόμματα εἰς βάρος τῶν μικροτέρων. Αὐτὸ ὀφείλεται καὶ σὲ ἄλλους λόγους καὶ γιατὶ παντοῦ, ὅπου ἐφαρμόστηκε ἡ ἀναλογική, βάζουν ἕνα κατώτατο ὅριο ψήφων γιὰ τὴ συμμετοχὴ τῶν κομμάτων στὴ διανομὴ τῶν ἑδρῶν, ποὺ περισσεύουν μετὰ τὴν πρώτη κατανομή.

Στὴν Ἑλλάδα π.χ., γιὰ νὰ μπῆ ἕνα κόμμα στὴ δεύτερη κατανομὴ τῶν ἑδρῶν πρέπει νὰ πάρη τὰ 10% τῶν ψήφων ἢ ἕνα τοὐλάχιστο βουλευτὴ στὴ μείζονα ἐκλογικὴ περιφέρεια.

Οἱ μείζονες ἐκλογικὲς περιφέρειες ἀποτελοῦνται συνήθως ἀπὸ 5 — 6 νομοὺς καὶ ἀντιστοιχοῦν στὴν ἕδρα τοῦ Ἐφετείου. Οἱ μείζονες περιφέρειες σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα εἶναι 9, ἐνῶ οἱ ἐκλογικὲς περιφέρειες ἦταν 55 στὶς τελευταῖες ἐκλογές.

Ὁπωσδήποτε, ἡ ἁπλῆ ἀναλογικὴ εἶναι ἕνα σύστημα σχετικῶς δίκαιο, ποὺ δίνει τὴν εὐκαιρία σ' ὅλα τὰ σοβαρὰ κόμματα νὰ ἐκπροσωποῦνται στὴ Βουλή. Ἐπὶ πλέον, γιὰ τὴ σημερινὴ Ἑλλάδα ὑπάρχουν καὶ δύο εἰδικώτεροι λόγοι ποὺ συνηγοροῦν γιὰ τὴν ἐφαρμογή της.

Πρῶτον ἐξατμίζει τὶς ἀντιθέσεις καὶ τοὺς φανατισμοὺς καὶ δεύτερο, καὶ σπουδαιότερο, δημιουργεῖ μιὰ ψυχολογικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ περιορίζει τὴ βία καὶ τὴ νοθεία. Τὰ διάφορα κρατικὰ καὶ παρακρατικὰ ὄργανα θὰ τὸ σκεφθοῦν πολὺ γιὰ νὰ «δράσουν» σὲ ἐκλογὲς μὲ ἀναλογική, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ προοπτικὴ σίγουρης πλειοψηφίας γιὰ κανένα κόμμα...

★

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀναλογικῆς στὰ διάφορα κράτη ἄρχισε νὰ ἐπικρατῆ κυρίως μετὰ τὸν πρῶτο Παγκόσμιο πόλεμο. Σὲ πολλὰ κράτη τὴν εἶχαν κατοχυρώσει καὶ συνταγματικῶς. Στὴ Γερμανία, Αὐστρία, Τσεχοσλοβακία, Γιουγκοσλαβία, Πολωνία καὶ σὲ ἄλλες χῶρες, ἡ ἀναλογικὴ προβλεπόταν ἀπὸ τὰ συντάγματά τους, ποὺ εἶχαν ψηφιστῆ μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1914—1918.

Σὲ ἄλλα κράτη, ἰδίως στὰ βόρεια εὐρωπαϊκά, ἡ συνταγματικὴ κατοχύρωσι τῆς ἀναλογικῆς εἶναι πολὺ παλαιότερη. Τὸ σύνταγμα τῆς Δανίας τοῦ 1866 ἀναγράφει: «Ἡ ἐκλογὴ τῶν μελῶν τῆς Ἄνω Βουλῆς γίνεται σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς ἀναλογικῆς ἐκλογῆς». Στὴ Δανία, ἐκλογὲς μὲ ἀναλογικὴ εἶχαν γίνει καὶ παλαιότερα, ἀπὸ τὸ 1855. Σημειώνουμε ἀκόμα μερικὰ κράτη μὲ τὴ χρονολογία, ποὺ ἐφάρμοσαν τὴν ἀναλογικὴ στὶς ἐκλογές τους: Βραζιλία (1875), Βέλγιο (1889), Ἀργεντινὴ (1895), Κόστα Ρίκα (1893), Σουηδία (1909), Νορβηγία (1920). Μία ἀπὸ τὶς παλαιότερες χῶρες ποὺ δέχτηκαν τὴν ἀναλογική, εἶναι ἡ Ἑλβετία, «ἡ κατ' ἐξοχὴν δημοκρατία τῆς Εὐρώπης», ὅπως ἔλεγε παλαιότερα ὁ πρόεδρός της Ντρόζ. Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1867 τὸ καντόνι τοῦ Βῶ ἐφάρμοσε τὴν ἀναλογική, ποὺ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἔγινε δεκτὴ καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἑλβετικὰ καντόνια. Στὰ 1918, κατόπιν δημοψηφίσματος καθιερώθηκε ἡ ἀναλογικὴ καὶ γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συμβουλίου.

Ἀπόπειρες γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀναλογικῆς εἶχαν γίνει στὴν Ἑλλάδα καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ 1926. Πρῶτος ὁ Ἀλέξανδρος Κουμουνδοῦρος, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1871, ἑτοίμασε ἕνα νομοσχέδιο, ποὺ καθιέρωνε, διατηρῶντας τὸ σφαιρίδιο, καὶ ἕνα εἶδος ἀναλογικῆς ἐκπροσωπήσεως τῶν κομμάτων στὴ Βουλή. Κάτι ἀνάλογο ἔγινε ἀργότερα στὴ Σερβία, ὅπου οἱ βουλευτὲς ἐξελέγοντο μὲ ἀναλογικὴ ἢ σφαιρίδιο. Ἀλλὰ τὸ σχέδιο τοῦ Κουμουνδούρου δὲν ἔφθασε στὴ Βουλή, γιατὶ στὸ μεταξὺ ἔπεσε ἡ κυβέρνησί του. Ἔπρεπε νὰ περάση μισὸς αἰώνας ἀπὸ τότε, γιὰ νὰ ξανασυζητηθῆ ἀπὸ τὸν πολιτικὸ κόσμο τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀναλογικὸ σύστημα.

Ἡ κυβέρνησι τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπαναστασίου τὸ 1924 καὶ κατόπιν ἡ Δ΄ Ἐθνικὴ Συνέλευσι (1925), ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ἀναλογική. Στὴ συνέλευσι ἔγιναν μακρὲς συζητήσεις πάνω στὸ θέμα αὐτό, καὶ τελικὰ ἔγινε δεκτὸ νὰ καθιερωθῆ ἡ ἀναλογικὴ γιὰ ἐκλογικὸ σύστημα. Ἡ συνέλευσι ὅμως δὲ δέχτηκε νὰ τὴν κατοχυρώση καὶ συνταγματικά.

★

Καθὼς εἶναι γνωστό, ἡ Δ΄ Ἐθνικὴ Συνέλευσι, πρὶν νὰ τελειώση τὸ ἔργο της, ἀνετράπη ἀπὸ τὴ δικτατορία τοῦ Πάγκαλου (Ἰούνιος 1925 — Αὔγουστος 1926), ποὺ κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της διώχτηκε ἀπὸ τὸν Κονδύλη.

Ἡ κυβέρνησι τοῦ Κονδύλη δημοσίευσε τότε τὸ νόμο 3363 τῆς 2ας Σεπτεμβρίου 1926, ποὺ μνημονεύσαμε, ποὺ καθιέρωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀναλογικὴ στὴν Ἑλλάδα. Ὁ νόμος ἔγινε μὲ βάσι τὰ πορίσματα ἀπὸ τὶς συζητήσεις στὴ Δ΄ Συντακτικὴ Συνέλευσι κι' ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθη ἡ χώρα στὴν ὁμαλότητα, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀνώμαλο δεκαετία 1915—1925.

Προτοῦ νὰ κλείσω τὸ σημείωμα αὐτὸ θὰ μνημονεύσω τὰ ὀνόματα Ἑλλήνων πρωθυπουργῶν, ποὺ ὑπῆρξαν θιασῶτες τοῦ ἀναλογικοῦ θεσμοῦ: Ἀλέξ. Κουμουνδοῦρος, Χαρ. Τρικούπης, Δημ. Γούναρης, Γεώργ. Καφαντάρης, Ἀλέξ. Παπαναστασίου, Θεμ. Σοφούλης, Παναγῆς Τσαλδάρης, Γεώργιος Παπανδρέου.

Γενικώτερα, ἡ ἀναλογικὴ δημιουργήθηκε καὶ συμβάδισε μὲ τὶς κοινοβουλευτικὲς δημοκρατίες καὶ κυρίως ὅπου ὑπῆρχαν ὠργανωμένα κόμματα ἀρχῶν, χωρὶς ὅμως ν' ἀποτελέση καὶ τὸ κύριο χαρακτηριστικό τους. Γιατὶ τόσο στὴν Ἀγγλία, ὅσο καὶ στὴ Βόρειο Ἀμερική, ἰσχύει καὶ σήμερα τὸ πλειοψηφικὸ σύστημα, μολονότι λειτουργεῖ ἡ κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία. Πάντως, ὅμως, σὲ ὅλα τὰ ὁλοκληρωτικὰ πολιτεύματα, εἴτε τῆς δεξιᾶς, εἴτε τῆς ἀριστερᾶς, στὶς ἐκλογὲς ποὺ κάνουν, ἐφαρμόζουν κατὰ προτίμησι τὸ πλειοψηφικὸ σύστημα. Εἶναι τὸ μόνο, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίση τὴν «παμψηφία» στοὺς δικτάτορες.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

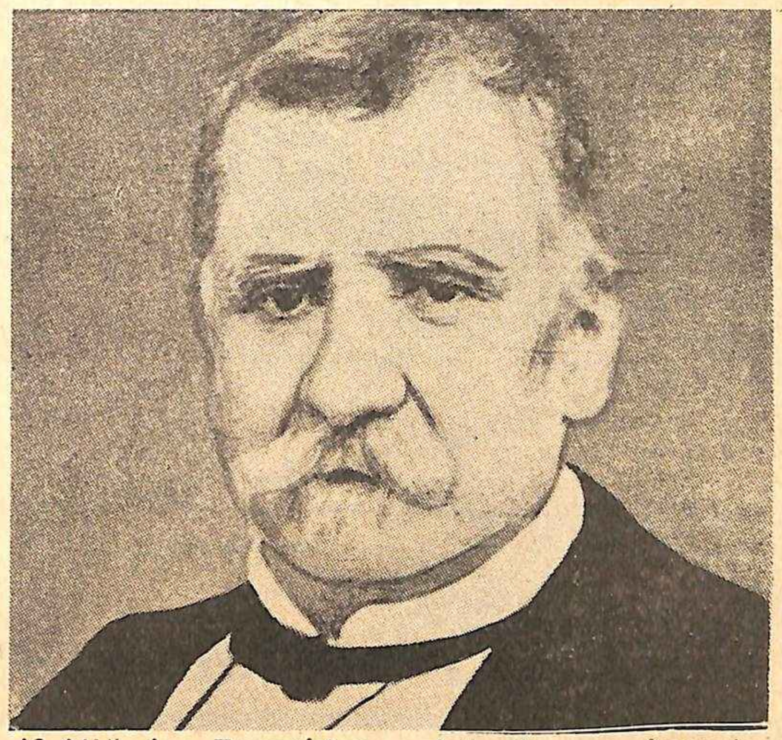

Ὁ Ἀλέξανδρος Κουμουνδοῦρος, κατ' ἐπανάληψιν πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι ὁ πρῶτος, ποὺ σκέφθηκε, τὸ 1871, νὰ εἰσαγάγη τὴν ἀναλογικὴ στὴν Ἑλλάδα.

ΤΟ μισὸ Παλέρμο τοῦ ἀνήκει. Φοράει ἕνα μαῦρο κοστοῦμι μὲ λευκὴ ρίγα καὶ μυρίζει σκόρδο καὶ λεβάντα (λεβάντα τῆς καλύτερης γαλλικῆς μάρκας). Μέσα ἀπὸ τὸ ξεκούμπωτο σακκάκι του, διακρίνονται οἱ πλατειὲς πράσινες τιράντες του... Τὰ χέρια του εἶναι χοντρά, ἀλλὰ τὰ νύχια του φρεσκομανικιουρισμένα.

Ὀνομάζεται Γκρέκο καὶ τὸ μισὸ Παλέρμο, ὅπως εἴπαμε, εἶναι δικό του. «Δικό του» εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν. Ὁ ἴδιος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολυτελέστατη βίλλα του, δὲν ἔχει καμμιὰ ἄλλη ἰδιοκτησία. Ἐλέγχει πάντως τὶς ἰδιοκτησίες καὶ τὴν ἐργασία τῶν ἄλλων. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι μιὰ παράξενη ἱστορία, μιὰ ἱστορία ἀπίστευτη, γιὰ τὰ μέσα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα.

Τὸ παχὺ καὶ τεντωμένο πρόσωπο τοῦ Γκρέκο ἐκφράζει ἔντονη δυσφορία, ἀλλὰ κυρίως ἔκπληξι, μιὰ ἀπέραντη ἔκπληξι.

Ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες τώρα οἱ καραμπινιέροι τὸν ἔχουν συλλάβει καὶ οἱ καλύτεροι δικηγόροι τῆς Ἰταλίας καὶ οἱ δυνατώτεροι πολιτικοὶ δὲ μποροῦν ἢ δὲν τολμοῦν νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴ φυλακή.

Στὴ Σικελία κυρίως, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴν Ἰταλία, ὑπάρχουν πολλοὶ Γκρέκο, ποὺ δὲν κοιμοῦνται πιά. Οἱ ἴδιοι οἱ Ἰταλοὶ ἔμειναν κι' αὐτοὶ κατάπληκτοι: Ἡ ἀστυνομία τους, ὁ στρατός τους, ἄρχισε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Μαφίας.

Μαφία; Ὥστε ὑπάρχει ἀκόμα ἡ μυστικὴ αὐτὴ «ἑταιρεία»; Ὥστε ὑπάρχη μιὰ παντοδύναμη ὀργάνωσι τοῦ ἐγκλήματος, τῶν ἐκβιασμῶν, τῆς φρίκης, ἕνα «Κράτος ἐν Κράτει»;

Καὶ μόνο τοὺς τελευταίους ἕξη μῆνες, ἀνάμεσα στὴν περιοχὴ Παλέρμου — τῆς πρωτεύουσας τῆς Σικελίας — καὶ Τραπάνι, ἔγιναν 1500 ἐγκληματικὲς πράξεις καὶ 150 δολοφονίες.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΕΙΔΕ ΤΙΠΟΤΑ

Γιὰ ἕνα Σικελό, ἡ Μαφία εἶναι μιὰ ὀργάνωσι, ποὺ ρυθμίζει ἀπόλυτα τὴ ζωή του. Καί, ὅποιος δὲν ὑπακούση, ξέρει τί τὸν περιμένει...

Μέσα στὴ νύχτα, ἀλλὰ καὶ μέρα μεσημέρι, ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ τὸν πλησιάζει, ἡ κάννη ἑνὸς ὅπλου, ποὺ ξεπροβάλλει, κι' ἕνα φυσίγγι μὲ χοντρὰ σκάγια, ποὺ τοῦ ξεσκίζει τὸ λαιμό...

Χάρτης τῆς Σικελίας: Ἡ Μαφία εἶναι παντοδύναμη...

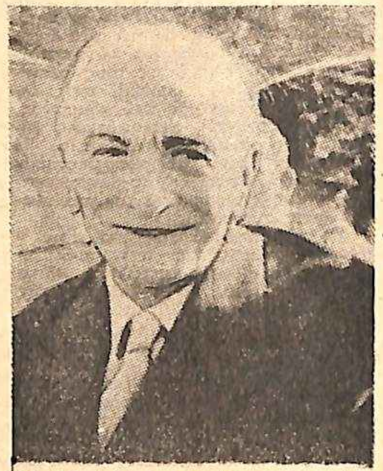

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας Σέννι: Τὸ Κράτος θὰ νικήση;

ΙΤΑΛΙΑ: Ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς Μαφίας ἄρχισε...

Ἡ μυστηριώδης ὀργάνωσι τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ τρόμου

Γύρω οἱ διαβάτες ἐξακολουθοῦν ἥσυχοι τὸ δρόμο τους. Κανένας δὲν εἶδε τίποτα, κανένας δὲν ἄκουσε τίποτα.

Ἡ Μαφία κατώρθωσε νὰ ἐπιζήση, χωρὶς νὰ κινδυνεύση ἀπὸ τὴν πρόοδο τῆς ἐποχῆς μας, ἀπὸ τὸ μοντέρνο μας κόσμο.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι, ὅτι καὶ ἡ Σικελία καὶ ὡρισμένες περιοχὲς τῆς νοτίου Ἰταλίας, εἶναι μιὰ γελοιογραφία τοῦ σύγχρονου κόσμου.

Φτώχεια, ἐκμετάλλευσι, ἀμορφωσιά, εἶναι ἡ τριλογία ὅλων τῶν ὑποανάπτυχτων περιοχῶν.

Στὶς φτωχὲς συνοικίες τοῦ Παλέρμου, ὅπου ὑψώνεται ἡ μπόχα ἀπὸ χαλασμένα ψάρια, σάπιες ντομάτες καὶ βρώμικα νερά, γυναῖκες ντυμένες στὰ μαῦρα καὶ ξυπόλητα παιδιά, ἔχουν τὸ ἴδιο ἀδιάφορο βλέμμα, τὸ βλέμμα ἐκείνου, ποὺ συνθηκολόγησε μὲ τὴ μοῖρα, ποὺ δὲν πιστεύει πιὰ σὲ καμμιὰ εὐτυχία...

Γιὰ τὸ σύνολο σχεδὸν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Σικελίας, ἡ Μαφία εἶναι μιὰ πραγματικότητα, μιὰ κατάστασι, ποὺ θὰ ὑπάρχη πάντοτε. Ὄχι, κανένας δὲ μπορεῖ νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ τὴ Μαφία, οὔτε ἡ Κυβέρνησι τῆς Ρώμης, ποὺ ξαφνικὰ ἀποφάσισε νὰ τὴ συντρίψη καὶ τῆς κήρυξε τὸν πόλεμο. Αὐτὸ πιστεύουν οἱ Σικελοί, ἐνῶ βλέπουν χιλιάδες ὁπλισμένους στρατιῶτες καὶ ἀστυνομικοὺς νὰ χτενίζουν, σπίτι πρὸς σπίτι, ὅλο τὸ Παλέρμο, καὶ νὰ συλλαμβάνουν, μέσα σὲ δυὸ ἑβδομάδες, ἑξακόσιους «μαφιόζους», ἑξακόσια μέλη τῆς Μαφίας.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τί σημαίνει ὅμως Μαφία; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ἡ παράξενη αὐτὴ λέξι καὶ ἡ τρομερὴ αὐτὴ ὀργάνωσι;

Ἡ λέξι Μαφία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀραβικὴ ἔκφρασι «μοῦ ἀφάχ», ποὺ σημαίνει προστασία, ἀλλὰ καὶ κατοχή.

Ἡ Σικελία — πέντε ἑκατομμύρια κάτοικοι, τὸ δέκατο τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἰταλίας — εἶναι ἕνα μεγάλο νησί, ποὺ στὴν ἱστορία του εἶδε πολλὲς εἰσβολές: Ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες ἀποίκους τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, μέχρι τοὺς Ἀμερικανοὺς τὸ 1943, πέρασαν Νορμανδοί, Σαρακηνοί, Ἄραβες, οἱ πρίγκηπες τῆς Ἀραγωνίας καὶ τῆς Σαβοΐας, καὶ ἄλλοι πολλοί, δευτεύουσας σημασίας.

Κανένας ἀπὸ τοὺς κατακτητὲς τῆς Σικελίας δὲ μπόρεσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν πληθυσμό της καὶ νὰ ἐπιβάλη τὸ νόμο του.

Ἡ Σικελία — τὸ νησὶ τοῦ ἀπότομου θανάτου, ὅπως τὸ βάφτισαν οἱ κάτοικοί του — ὠργάνωσε τὴν ἄμυνά του, ἀποχτῶντας μιὰ μυστικὴ διοίκησι, μιὰ διοίκησι «παράλληλη» μὲ τὴν ἐπίσημη τῶν «καταχτητῶν» τοῦ Κράτους.

ΜΙΑ «ΠΑΡΑΛΛΗΛΗ» ΟΡΓΑΝΩΣΙ

Ἡ διοίκησι αὐτή, ἡ παράλληλη αὐτὴ ὀργάνωσι, σκοπό της εἶχε νὰ προστατεύη τὸν πληθυσμὸ ἀπὸ τοὺς ξένους, ἀπὸ τὴν κρατικὴ διοίκησι, ποὺ ἦτανε στὰ χέρια τῶν «κατακτητῶν».

Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, ἡ «προστασία» πῆρε τὴ μορφὴ ἐλέγχου, πῆρε τὴ μορφὴ μιᾶς δυνάμεως, ἑνὸς πραγματικοῦ «παράνομου» Κράτους, ποὺ ἄρχισε νὰ γλυστράη πρὸς τὸ ἔγκλημα.

Ὅλη ἡ οἰκονομικὴ ζωὴ τοῦ νησιοῦ ἄρχισε νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ τὴ μυστικὴ αὐτὴ ἑταιρεία, ποὺ τὸ κυριώτερο ὅπλο της ἤτανε ἡ τρομοκρατία.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Ἕνας ὁλόκληρος μυστικὸς στρατὸς δημιουργήθηκε μὲ ἀρχηγούς, ὑπαρχηγούς, φονιάδες καὶ πληροφοριοδότες. Μιὰ ὁλόκληρη παράδοσι «ἀνδρισμοῦ», «φιλότιμου» καὶ «γενναιότητος», δημιουργήθηκε, ποὺ, στὴν πραγματικότητα, καλύπτει τοὺς ἐκβιασμούς, τὸ λαθρεμπόριο — ὅπλων, ναρκωτικῶν — τὸν ἀγοραῖο ἔρωτα.

Ὑπάρχουν οἱ ἄγραφοι νόμοι τῆς Μαφίας.

Ἡ Μαφία σκοτώνει μὲ χοντρὰ σκάγια ἢ μὲ χαραγμένη σφαῖρα στὸ λαιμό.

Η ΜΑΦΙΑ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ

Ἀλλὰ ἡ Μαφία δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ ὅσους τὴν ὑπηρετοῦν πιστά...

Ὅταν ἕνας φτωχὸς χωρικός, ποὺ κατηγορεῖται γιὰ φόνο — ἕνας φονιᾶς τῆς Μαφίας — φτάση «κατὰ λάθος» καμμιὰ φορὰ στὸ δικαστήριο, εἶναι βέβαιος, ὅτι θὰ ἔχη πλάϊ του τοὺς καλύτερους δικηγόρους τῆς Ἰταλίας...

Ἀλλοίμονο, ὅμως στοὺς προδότες, ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ ἡ Μαφία θεωρεῖ «προδότες». Οὔτε οἱ φυλακὲς δὲ μποροῦν νὰ τοὺς προστατεύσουν.

Ὅλοι οἱ Σικελοὶ ξέρουν, ὅτι, ἂν βρεθοῦν φυλακὴ καὶ ἡ Μαφία εἶναι δυσαρεστημένη μαζί τους, ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γι' αὐτοὺς προέρχεται ἀπὸ τοὺς φύλακες καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν φυλακῶν.

Στὶς φυλακὲς τῆς Σικελίας γίνεται μεγάλη κατανάλωσι στρυχνίνης...

Τὸ μέλος τῆς Μαφίας βοηθάει μὲ κάθε μέσο τὸ «μαφιόζο», ποὺ βρίσκεται σὲ κίνδυνο. Κάθε προσβολή, ξεπλένεται μὲ τὸ αἷμα, κάθε ἀστυνομικὸς ἢ κάθε κυβερνητικὸς ὑπάλληλος — ἂν δὲν ἀνήκουν στὴ Μαφία — εἶναι θανάσιμοι ἐχθροί.

Ὅποιος προδίδει, ὅποιος εἶναι ἐπιπόλαιος, ὅποιος δὲν τηρεῖ τοὺς ἄγραφους νόμους τῆς Μαφίας, τιμωρεῖται μὲ θάνατο καὶ τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τὸν γλυτώση.

Ἡ Μαφία «ἐκλέγει» — δηλαδὴ κανονίζει ποιοὶ θὰ ἐκλεγοῦν καὶ τοὺς βοηθάει μὲ ὅλα τὰ μέσα — τοὺς βουλευτάς, τοὺς δημάρχους, τοὺς κοινοτικοὺς συμβούλους.

Κάθε ἐπιχείρησι, κάθε μαγαζί, πληρώνει ἕνα ὡρισμένο ποσὸ στὴ Μαφία, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τὴν προστασία της.

Ἡ Μαφία κανονίζει ὅλη τὴν οἰκονομικὴ καὶ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ τόπου, ἀπὸ τὴν πρόσληψι ἑνὸς ὑπαλλήλου μέχρι τὸ χτίσιμο ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ τὸ ἄνοιγμα ἑνὸς μαγαζιοῦ.

ΣΑΛΒΑΤΟΡΕ ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ

Ἡ Μαφία, μὲ τὴ μορφὴ τουλάχιστον, ποὺ πῆρε μετὰ τὸν πόλεμο, δὲν ἔχει τίποτα τὸ ρωμαντικό, τίποτα ἀπὸ τὸν παλιό της κώδικα τιμῆς. Κι' αὐτὸ φάνηκε καὶ μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Σαλβατόρε Τζιουλιάνο, τοῦ ἥρωα τῶν φτωχῶν Σικελῶν, τοῦ μοντέρνου αὐτοῦ Ρομπὲν τῶν δασῶν. Κάτω ἀπὸ τὸν πιὸ ζεστὸ ἥλιο τῆς Εὐρώπης, στὰ λευκὰ σπίτια καὶ στοὺς καυτεροὺς δρόμους, ὁ Τζιουλιάνο φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν ὁ ἀπελευθερωτής...

Σήμερα εἶναι ἱστορικὰ ἀποδεδειγμένο, ὅτι ὁ Τζιουλιάνο, ἀφοῦ μετὰ τὸν πόλεμο ἐνισχύθηκε, γιὰ νὰ παίξη τὸ χαρτὶ τῆς «ἀνεξάρτητης» Σικελίας, ἔγινε μετὰ δολοφόνος τῆς Μαφίας, ποὺ τελικὰ τὸν πρόδωσε, γιατὶ τὴν ἐνωχλοῦσε ὁ «ρωμαντισμός» του κι' ἡ ἀγάπη τῶν χωρικῶν. Ὁ Τζουλιάνο, στὸ τέλος, ἐνωχλοῦσε μὲ τὴ «δόξα» τους τοὺς πάντες: Βουλευτές, δημάρχους, ἀστυνομικούς... Μὲ μιὰ λέξι, ἔπρεπε νὰ πεθάνη, γιὰ νὰ μπορέση ἡ Μαφία νὰ συνεχίση ἥσυχη τὸ ἔργο της...

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ «ΜΑΦΙΟΖΟ»

Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς Μαφίας βρίσκονται παντοῦ. Καὶ πόσο μοιάζουν μεταξύ τους!...

Μέτριοι τὸ ἀνάστημα, ἂν ὄχι κοντοί, ντυμένοι πάντοτε πολὺ σκοῦρα, μὲ κορακίσια γυαλιστερὰ μαλλιά, ποὺ ἁπλώνονται στὸ μισὸ μέτωπο, μὲ κάποια ἐπισημότητα στὴ στάσι τους, μὲ βαθειὰ ἥσυχη φωνὴ καὶ ἀνέκφραστο τὸ βλέμμα, μὲ ξαφνικὲς ἀστραπές...

Ὁ «Πάπας» τῆς Μαφίας, ὁ Λάκυ Λουτσιάνο — ποὺ οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες τὸν ἔδιωξαν μετὰ τὸν πόλεμο καὶ γύρισε στὴν πατρίδα του τὴν Ἰταλία καὶ στὸ χωριό του τῆς Σικελίας, μεταφέροντας τὶς μεθόδους τοῦ ἀμερικάνικου γκανγκστερισμοῦ — πέθανε ξαφνικά...

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ;

Τὰ ἐργατικὰ συνδικᾶτα — κυρίως τὰ χριστιανοδημοκρατικά — ἄρχισαν νὰ «ξυπνᾶνε». Ἕνας ἀέρας προόδου ἄρχισε νὰ φυσάη στὴ Σικελία...

Τὴν ἐπομένη τῶν ἐκλογῶν, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πάντοτε πιὸ καθαρὴ στὴν Ἰταλία.

Οἱ παράγοντες αὐτοὶ καὶ κυρίως ἡ ἀγανάκτησι ἀπὸ μερικὰ φρικιαστικὰ ἐγκλήματα τῆς Μαφίας τοὺς τελευταίους μῆνες, ἐπέτρεψαν σήμερα στὴν ἰταλικὴ Κυβέρνησι νὰ ἀρχίση τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Μαφίας...

Ὅλη ἡ Ἰταλία καὶ πέρα ἀπὸ τὴν Ἰταλία ὅλος ὁ κόσμος — καὶ μάλιστα οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπου ἡ Μαφία ἔχει γερὰ παρακλάδια — παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία τὸν παράξενο καὶ τρομερὸ αὐτὸ πόλεμο.

Κι' ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι δύσκολος, πολὺ δύσκολος. Γιατί, γιὰ νὰ ξερριζωθῆ ὁριστικὰ ἡ Μαφία, δὲν ἀρκοῦν μερικὲς συλλήψεις. Πρέπει ν' ἀλλάξη ἡ ψυχολογία ἑνὸς ὁλόκληρου λαοῦ, ἡ ψυχολογία ὅλων τῶν Σικελῶν.

Ὁ χωρικὸς τῆς Σικελίας ρίχνει τὸ κασκέτο του μπροστὰ στὰ μάτια, γιὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο, σκύβει τὸ κεφάλι καὶ τραβάει στὰ χωράφια του, πιστεύοντας πὼς κανένας δὲ μπορεῖ νὰ νικήση τὴ Μαφία.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Ὁ στρατὸς «χτενίζει» τὸ Παλέρμο σπίτι μὲ σπίτι: Οἱ συλλήψεις τῶν ἀνθρώπων τῆς Μαφίας ἄρχισαν...

Μοναχοὶ μέλη τῆς Μαφίας: Στὴ πρώτη τους δίκη ἀθωώθηκαν. Ἀλλὰ τώρα καταδικάστηκαν σὲ βαρειὲς ποινές!...

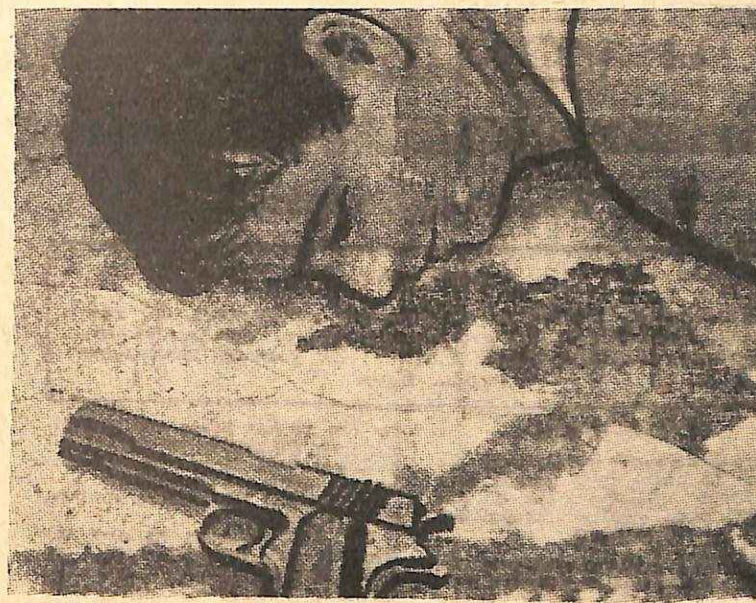

Ὁ Σαλβατόρε Τζουλιάνο: Ἥρως τῆς Μαφίας, ποὺ ἡ ὀργάνωσί του τὸν πρόδωσε...

Ὁ Μπάρμπαρα καὶ ὁ Γκρέκο, δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Μαφίας τοῦ Παλέρμο.

Ὁ Πάπας τῆς Μαφίας Λάκυ Λουτσιάνο: Ἦταν ἕνας βιομήχανος τοῦ ἐγκλήματος.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

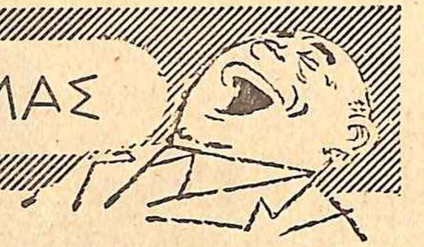

Ἕνα φτωχὸ κορίτσι

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΣ: Ἀγαθὸς κι' εὐκολόπιστος καλλιτέχνης, 30 χρόνων. ΓΙΑΝΝΗΣ: 26 χρόνων. Αἰσιόδοξος, γεμάτος αὐτοπεποίθησι, ἀθλητικὸς τύπος. ΚΑΙΤΗ: 22 χρόνων. Ἀντίγραφο τῆς... Εὔας.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σὲ μιὰ πολυτελῆ ἔπαυλι στὴν Ἐκάλη. Τὸ σπίτι εἶναι μακρυὰ ἀπὸ τὸ δρόμο, κρυμμένο μέσα σ' ἕνα μεγάλο κῆπο, γεμᾶτο δέντρα καὶ λουλούδια).

ΚΩΣΤΑΣ (κάθεται στὸ μισοσκότεινο γραφεῖο του. Μονολογεῖ): Νἄξερα τί μ' ἔπιασε σήμερα! Ἡ μοναξιά, ποὺ ποθοῦσα τόσο, μὲ χτύπησε στὰ νεῦρα, φαίνεται. Βράδυασε κι' ὅλας! (Χωρὶς νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του, παίρνει τὸ τηλέφωνο ποὺ εἶναι κοντά του πάνω στὸ γραφεῖο καὶ σχηματίζει ἕναν ἀριθμό. Σὲ λίγο): Ἐσὺ εἶσαι, Νῖκο; Τί κάνεις;... Σὲ ἐπιθύμησα... Γιατί χάθηκα; Μ' ἔχει πιάσει μελαγχολία καὶ μὲ βαραίνει ἡ μοναξιά... Γιατί δὲν ξαναπαντρεύομαι; Εἶσαι καλά, Νῖκο; Ὕστερ' ἀπ' ὅ,τι ἔπαθα μὲ τὴ Λέλα; Γιὰ νὰ μοῦ φύγη καὶ ἡ δεύτερη γυναῖκα μου μὲ κανένα φίλο της, ἐπειδὴ εἶμαι πάντα κλεισμένος στὸ ἀτελιέ μου κι' ἐνδιαφέρομαι περισσότερο γιὰ τοὺς πίνακές μου, παρὰ γιὰ τὴ γυναῖκα μου, ὅπως μοῦγραψε ἡ Λέλα, ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ὅταν μοῦ ζήτησε τὸ διαζύγιο; Ὄχι, φίλε μου, ἄς μοῦ λείπη ἡ παντρειά!... Νὰ βρῶ μιὰ φιλενάδα; Χμ... δὲν εἶναι ἄσχημη ἡ ἰδέα σου, Νῖκο. Μὰ ποῦ νὰ τὴ βρῶ; Ἐγὼ ἔχω βαρεθῆ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ ζῶ ὁλομόναχος ἐδῶ μὲ συντροφιὰ τὴ ζωγραφική μου... Τὸ κακὸ εἶναι, φίλε μου, ὅτι στὴν ἀφηρημένη ζωγραφικὴ δὲ σοῦ χρειάζονται μοντέλα καὶ οἱ φιλενάδες δὲν πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὅπως ξέρεις... Ναί, εὐχαριστῶ πάντως, γιὰ τὰ καλά σου λόγια! Καληνύχτα, Νῖκο... Ναί, θὰ τὰ ξαναποῦμε ἄλλη μέρα... Γειά σου!

(Ὁ Κώστας κλείνει τὸ τηλέφωνο καὶ μένει σκεφτικὸς στὴν πολυθρόνα. Ἀνοίγει ἔπειτα τὸ συρτάρι τοῦ μικροῦ γραφείου καὶ παίζει μὲ τὸ περίστροφο, ποὺ εἶναι μέσα. Ἕνα παράξενο χαμόγελο ἀπογοητεύσεως ἀνθίζει στὰ χείλη του... Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅμως, ἀκούει κάποιο θόρυβο στὸ διπλανὸ σαλόνι, σηκώνεται, μὲ τὸ περίστροφο ἀκόμη στὸ χέρι, ἀνοίγει ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ γυρίζει τὸ διακόπτη. Τὸ σαλόνι πλημμυρίζει ἀπὸ φῶς).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΚΩΣΤΑΣ (μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, στὸν ἄγνωστο «ἐπισκέπτη»): Ψηλὰ τὰ χέρια!...

ΓΙΑΝΝΗΣ (γυρίζει ἀπότομα. Σηκώνει τὸ περίστροφο, ποὺ κρατάει κι' αὐτὸς στὸ χέρι καὶ λέει σχεδὸν συγχρόνως): Ψηλὰ τὰ χέρια!

(Οἱ δυὸ νέοι ἄντρες στέκονται μὲ ἀμηχανία ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο. Ὁ Γιάννης προσπαθεῖ νὰ πιάση τὸ κλεφτοφάναρο, ποὺ τοῦ εἶχε πέσει).

ΚΩΣΤΑΣ (ἀπειλητικά): Μὴν κουνιέσαι, γιατὶ θὰ πυροβολήσω!

ΓΙΑΝΝΗΣ (ἀτάραχος): Κι' ἐγὼ θὰ πυροβολήσω!

ΚΩΣΤΑΣ (χαμογελάει, ἄθελά του): Τὸ ξέρεις ὅτι εἶσαι ἀναιδέστατος; Ἄλλωστε, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί γυρεύεις ἐδῶ στὸ σπίτι μου, τέτοια ὥρα;

ΓΙΑΝΝΗΣ (εἰρωνικά): Ἔκανα λάθος στὴν πόρτα...

ΚΩΣΤΑΣ (ποὺ μόνο τώρα βλέπει ὅτι τὸ ἕνα τζάμι τοῦ παραθύρου εἶναι χαραγμένο καὶ κομμένο μὲ ἐπιδεξιότητα): Δὲ μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκανες λάθος... στὸ παράθυρο.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εἶστε πολὺ ἔξυπνος, κύριε Κώστα!

ΚΩΣΤΑΣ (ἀρχίζει νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του. Νευριασμένος): Ἄν ἦρθες ἐδῶ γιὰ κουβέντα, μάθε ὅτι δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι ν' ἀκούσω τὶς ἀνοησίες σου! Πήγαινε ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦρθες καὶ μὴν τολμήσης νὰ ξαναπατήσης στὸ σπίτι μου, γιατὶ δεύτερη φορὰ δὲ θὰ ξεμπλέξης τόσο εὔκολα!

ΓΙΑΝΝΗΣ (μουρμουρίζει): Φταίω ἐγώ, ἄν ἀλλάξατε ἀπόψε τὴ συνήθειά σας καὶ δὲν βρίσκεστε στὸ ἀτελιέ σας, στὸ ἀπάνω πάτωμα; Θὰ ἔκανα ἥσυχα - ἥσυχα τὴ δουλειά μου καὶ ἐσεῖς δὲ θὰ παίρνατε χαμπάρι!

ΚΩΣΤΑΣ (ποὺ ξεχνάει ποιόν ἔχει μπροστά του, μὲ ἐνδιαφέρον): Μπᾶ, ξέρεις τόσο καλὰ τὶς συνήθειές μου; (Πικραμένος) Εἶσαι πρὸς τὸ παρὸν ὁ μόνος ποὺ ἐνδιαφέρεται τόσο ζωηρὰ γιὰ μένα! (Κυττάζει τὸ λωποδύτη, συνέρχεται καὶ φωνάζει): Θὰ μετρήσω ὥς τὰ τρία, κι' ἄν δὲν ἔχης φύγει, θὰ πυροβολήσω! Ἄκουσες;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Καλά, καλά, φεύγω! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ θυμώνετε κύριε Κώστα... Ὠρεβουάρ, λοιπόν... χάρηκα πολύ...

ΚΩΣΤΑΣ: Ἕνα... δυό...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΑΙΤΗ (ποὺ πηδάει ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο μέσα στὸ σαλόνι): ... τρία! Καλησπέρα σας! (Βλέπει τὰ δυὸ περίστροφα σηκωμένα καὶ ἕτοιμα γιά... δρᾶσι καὶ φωνάζει τρομοκρατημένη): Θεέ μου!... Μὰ ἐσεῖς βαλθήκατε νὰ μὲ σκοτώσετε! (Ἐπιτακτικά): Κατεβᾶστε τὰ περίστροφά σας!

(Οἱ δυὸ ἄντρες ὑπακούουν ἄθελά τους).

ΚΩΣΤΑΣ (ξαναβρίσκει τὴν ψυχραιμία του, ποὺ τὴν εἶχε χάσει γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τὴν ἀπρόοπτη ἐμφάνισι τῆς νέας): Μήπως ἦρθε ἡ χαριτωμένη δεσποινίδα νὰ βοηθήση τὸν κύριο; Δυστυχῶς, δεσποινίς μου, ὁ κύριος δὲ θὰ σᾶς χρειαστῆ ἀπόψε... γιὰ τὸν ἁπλὸ λόγο ὅτι δὲ θὰ ἐργαστῆ!

ΚΑΙΤΗ (σὲ μιὰ κρίσι δακρύων, στὸ Γιάννη): Κακοῦργε! Ποῦ μὲ κατάντησες! Γιατί νὰ σ' ἀκούσω καὶ νὰ σ' ἀκολουθήσω στὸν κακὸ δρόμο; Μὲ βρῆκες φτωχειά, ἀνυπεράσπιστη καὶ μὲ κάνεις ὅ,τι θέλεις! (Πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ σκεπάζει μὲ τὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της. Ἔπειτα μὲ ἀπόγνωσι, κλαίγοντας): Γιατί, Θεέ μου, μὲ τιμώρησες τόσο σκληρά; Γιατί μ' ἄφισες παντέρημη στὸν κόσμο, χωρὶς κανένα γιὰ νὰ μὲ προστατεύη; Τί θ' ἀπογίνω τώρα; (Κλαίει μὲ ἀναφυλλητά).

ΚΩΣΤΑΣ (τὴν κυττάζει μὲ συγκίνησι. Ἀδέξια): Μήπως θέλετε τὸ μαντήλι μου; (Τῆς τὸ δίνει. Ἡ Καίτη σκουπίζει τὰ μάτια της).

ΓΙΑΝΝΗΣ (θυμωμένος): Αὐτὰ παθαίνει κανείς, ὅταν παίρνη μιὰ γυναῖκα γιὰ βοηθὸ σὲ σοβαρὲς δουλειές! Τί ἀνίκανα πλάσματα!...

ΚΩΣΤΑΣ (ἔξω φρενῶν): Δὲ ντρέπεσαι νὰ μιλᾶς ἔτσι γι' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο κορίτσι, τὸ θῦμα σου; Ἐσὺ τὴν πῆρες στὸ λαιμό σου! Μόνο γι' αὐτὸ σοῦ ἀξίζει κρεμάλα!

ΚΑΙΤΗ (κυττάζει μ' εὐγνωμοσύνη τὸν Κώστα. Ἐνῶ καταπίνει τὰ τελευταῖα δάκρυά της): Εἶστε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ποὺ δὲ μὲ περιφρονεῖ!...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἄσε τὰ παχειὰ λόγια, Κατίη, καὶ ξεκουμπίσου! Δὲν κάναμε τίποτα ἀπόψε! Ἀναποδιά! (Ἀπότομα): Ἔλα, λοιπόν, γρουσούζα... πᾶμε!

ΚΑΙΤΗ (διστακτικά): Δὲ μποροῦμε νὰ φύγουμε, Γιάννη! Γιατί... γιατί, ὅταν μπῆκες ἐσὺ ἐδῶ μέσα, ἐγὼ μετανόησα, ποὺ ἦρθα μαζί σου καὶ ἤθελα νὰ φύγω... Μὰ τὸ αὐτοκίνητό σου δὲν ξεκινοῦσε... Θὰ ἔπαθε ἀσφαλῶς καμμιὰ βλάβη!

ΚΩΣΤΑΣ (ποὺ παρακολούθησε σιωπηλὸς τὴ συνομιλία τῶν δυό... συνεταίρων, παίρνει, ὅπως φαίνεται, ξαφνικὰ μιὰ βορυσήμαντη ἀπόφασι, γιατὶ τὰ μάτια του τὰ φωτίζει τώρα μιὰ παράξενη λάμψι. Ἀποφασιστικὰ στὸ Γιάννη): Πήγαινε νὰ φτιάξης τὸ αὐτοκίνητο κι' ὅταν τελειώσης, ἔλα νὰ πάρης τὴ δεσποινίδα!

ΓΙΑΝΝΗΣ (ρίχνει ἕνα λοξὸ βλέμμα στοὺς δυὸ καὶ φεύγει... ἀπὸ τὴν πόρτα).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στὸ ἴδιο σαλόνι. Ὁ Κώστας κάθεται κοντὰ στὴν Καίτη, κρατώντας τὸ χέρι της).

ΚΩΣΤΑΣ (μὲ συμπάθεια): Δυστυχισμένο κορίτσι! Πῶς ἔμπλεξες ἔτσι;

ΚΑΙΤΗ (ἀναστενάζει): Ἐσεῖς εἶστε ἕνας κύριος καθὼς πρέπει... Ποῦ νὰ ξέρετε μὲ τί ὑποσχέσεις ἕνας ἄντρας, σὰν τὸ Γιάννη, ξέρει νὰ καταφέρνη μιὰ φτωχειὰ κοπέλλα; Μοῦ ὁρκίστηκε ὅτι θὰ μὲ φρόντιζε, ὅτι θὰ μ' ἔπαιρνε μὲ στεφάνι, μόλις θὰ μάζευε ἀρκετὰ λεφτά, γιὰ τὸ νοικοκυριό μας... κι' ἐγὼ τὸν πίστεψα! Ἔπειτα, ὅταν πιὰ ἦταν ἀργά, κατάλαβα τί μὲ ἤθελε! Χρειαζόταν ἁπλῶς μιὰ βοηθό! Θύμωσα, φώναξα, τὸν φοβέρισα, ὅτι θὰ τὸν κατάγγελνα στὴν ἀστυνομία... Δὲν τὸ ἀποφάσισα ὅμως! Φοβήθηκα μὴ μὲ κλείσουν κι' ἐμένα μέσα ἢ μὴ μείνω πάλι ἔρημη στὸν κόσμο! Φοβήθηκα τὴ φτώχεια καὶ τὴν πεῖνα... (Κλαίει μὲ λυγμούς).

ΚΩΣΤΑΣ (τῆς χαϊδεύει ἁπαλὰ τὰ μαλλιά): Καϋμένο κορίτσι... Θὰ σοῦ πῶ κάτι, Καίτη... Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα, κατάλαβα ὅτι εἶσαι κατὰ βάθος ἕνα τίμιο κορίτσι κι' ὅτι ὑποφέρεις καὶ ντρέπεσαι γιὰ τὴ ζωή, ποὺ κάνεις... Ξέρεις, δὲν εἶμαι μόνο ζωγράφος, εἶμαι καὶ ψυχολόγος!... Καὶ ξέρεις γιατὶ ἔστειλα τὸ Γιάννη νὰ φτιάξη τὸ αὐτοκίνητο; Γιὰ νὰ μείνω μόνος μαζί σου! Καὶ νὰ σοῦ προτείνω κάτι... Θέλεις, Καίτη, ν' ἀφίσης τὸ Γιάννη καὶ τὴ ζωὴ ποὺ κάνες καὶ νὰ μείνης μαζί μου;

ΚΑΙΤΗ (σὰ νὰ μὴν πιστεύη σ' αὐτὰ ποὺ ἀκούει): Ἀλήθεια τὸ λέτε;... Ναί, κι' ἐγὼ σᾶς συμπάθησα, μόλις μπῆκα ἐδῶ μέσα!

(Ὁ Κώστας πιάνει τὸ κεφάλι της καὶ τὴ φιλάει. Ξαφνικά, ἀκούγεται ἕνα κλάξον καὶ τινάζονται κι' οἱ δυὸ τρομαγμένοι).

ΚΑΙΤΗ (λέει μελαγχολικά): Μὲ φωνάζει ὁ Γιάννης... πρέπει νὰ φύγω...

ΚΩΣΤΑΣ: Πήγαινε, ἀγάπη μου καὶ αὔριο ἔρχεσαι πάλι, μὰ μόνη σου, γιὰ νὰ μείνης γιὰ πάντα ἐδῶ.

(Τὴν ξαναφιλάει. Ἡ Καίτη φεύγει μ' ἕνα χαμόγελο κι' ὁ Κώστας τὴν παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρο, καθὼς διασχίζει τὸν κῆπο. Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρύνεται, κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ χαμογελάει εὐτυχισμένα).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ εἶναι γεμᾶτο κλοπιμαῖα. Ἡ Καίτη ἔχει τὸ χέρι της περασμένο γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ Γιάννη).

ΓΙΑΝΝΗΣ (χαμογελάει): Μπράβο, Καίτη! Ἀπόψε ἔπαιξες ἔξοχα τὸ ρόλο σου!

ΚΑΙΤΗ (γελάει): Τὸ κόλπο τῆς μετανιωμένης Μαγδαληνῆς ἔπιασε καὶ πάλι! Ἐνῶ ἐγὼ ἄκουγα τὶς συμβουλὲς καὶ τὶς ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις αὐτοῦ τοῦ ἠλίθιου, ἐσὺ τοῦ ἄδειασες τὸ σπίτι!... Καὶ ξέρεις, ἀγάπη μου, αὔριο ὁ φίλος μου μὲ περιμένει ἐξάπαντος!...

(Ἐνῶ σκύβει, γιὰ τὸν φιλήση, πέφτει ἡ...

ΑΥΛΑΙΑ)

Ν. ΜΑΚΡΗΣ

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», μιὰ πρωτότυπη κι' ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα, ποὺ μπορεῖτε νὰ πάρετε μέρος κι' ἐσεῖς καὶ ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τοὺς τρεῖς μεγάλους αἰσθηματικοὺς σταθμοὺς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου:

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ — ΣΤΟΝ ΑΡΡΑΒΩΝΑ — ΣΤΟ ΓΑΜΟ

★ Ποιά εἶναι τὰ σοβαρώτερα προβλήματα, ποὺ δημιουργοῦνται γύρω ἀπὸ τὸν ἔρωτα, τὸν ἀρραβῶνα, τὸ γάμο; Καὶ ποιές εἶναι οἱ λύσεις ποὺ μποροῦν νὰ δοθοῦν στὸ καθένα;

★ Νά τὰ ἐρωτηματικὰ στὰ ὁποῖα ἡ ἔρευνά μας θὰ προσπαθήση ν' ἀπαντήση καὶ στὰ ὁποῖα οἱ ἀναγνῶστες καὶ οἱ ἀναγνώστριες προσκαλοῦνται νὰ ποῦν μὲ εἰλικρίνεια τὴ γνώμη τους.

★ Ἴσως ἀπ' αὐτὸ τὸ «παιχνίδι τῆς ἀλήθειας» νὰ βγῆ, γιὰ τὸ καθένα ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν, ἡ πιὸ βαθειά, ἡ πιὸ σωστὴ καὶ ἡ πιὸ λογικὴ λύσι του.

◆ ◆

Ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος ἀρχίζει τὸ νέο συνταρακτικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλοῦς Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΙΖ

«ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ!»

Εἶναι ἐπικίνδυνο νἆναι κανεὶς ἀσφαλιστής, διψασμένος γιὰ ἔρωτα καὶ μανιώδης παίκτης στὶς κοῦρσες. Ὁ Ἄνσον συνδύαζε τὶς τρεῖς αὐτὲς ἰδιότητες, μαζὶ μὲ μιὰ ἐπίμονη ἀτυχία. Κι' ὅλ' αὐτὰ μαζὶ τὸν κάνανε νὰ μπλέξη στὰ δίχτυα μιᾶς σειρήνας, νὰ γίνη ἐγκληματίας γιὰ χατῆρι της καὶ νὰ πεισθῆ στὸ τέλος γιὰ κάτι, ποὺ τὸ ἤξερε ὡστόσο ἀπ' τὴν ἀρχή: πὼς εἶναι ἀπίστευτα δύσκολο κι' ἐπικίνδυνο νὰ ξεγελάσης μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία ζωῆς!...

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

Πῶς τὰ «σκοτώνουν» οἱ γονεῖς τους

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς δικηγόρους τοῦ Παρισιοῦ, ἡ κ. Λουσὶλ Γκρενωντιέ, δημοσίευσε τελευταῖα ἕνα ἄρθρο γιὰ τὸ ἀνατριχιαστικὸ δρᾶμα τῶν παιδιῶν, πού, ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς διαζυγίου, παραμένουν ἀπροστάτευτα καὶ στεροῦνται τὴ μητρικὴ στοργὴ ἢ τὴν πατρικὴ τρυφερότητα, πρᾶγμα ποὺ ἐπηρεάζει ὑπερβολικὰ τὴν ἐξέλιξί τους.

Ἡ κ. Λουσὶλ Γκρενωντιέ, στὸ ἄρθρο της, κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ δηλώνει, ὅτι, πρὶν χωρίση ἕνα ἀντρόγυνο, ποὺ ἔχει ἀποχτήσει παιδιά, πρέπει νὰ σκεφτῆ καλὰ πῶς θὰ δικαιολογηθῆ ἀπέναντι σ' αὐτὰ τὰ ἀθῶα πλάσματα, ποὺ δὲν εὐθύνονται γιὰ τὶς πράξεις τῶν γονέων τους. Καί, τέλος, ἀναφέρει ἕνα πλῆθος ἀπὸ παραδείγματα παιδιῶν, ποὺ τὰ πλήγωσε βαθυὰ αὐτὸς ὁ χωρισμός.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀναφέρει ἡ Γαλλίδα δικηγόρος, τὰ διαζύγια σ' ὅλες τὶς χῶρες αὐξήθηκαν σημαντικά. Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμός τους ἀναλογεῖ, ὅπως ἀποκαλύπτουν οἱ στατιστικές, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἔπειτα ἀκολουθοῦν ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γερμανία.

Ὡστόσο, μέχρι σήμερα, οἱ διάφοροι κοινωνιολόγοι, ἐνῶ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ φαινόμενο τῶν διαζυγίων καὶ τὶς ἀσήμαντες αἰτίες ποὺ τὰ προκαλοῦν κι' ἐνῶ ἔγραψαν ἕνα σωρὸ ἄρθρα γιὰ τοὺς ὑπερβολικὰ εὔθραυστους συζυγικοὺς δεσμούς, δὲν ἐνδιαφέρθηκαν καθόλου γιὰ τὴν τύχη τῶν παιδιῶν, ποὺ ὁ χωρισμὸς τὰ στερεῖ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους.

Κι' ὅμως, τὸ διαζύγιο εἶναι ἀληθινὴ καταστροφὴ γιὰ τὸ παιδί. Τοῦ στερεῖ τὸ δικαίωμα ν' ἀνατραφῆ μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκογένειας, τοῦ καταστρέφει ὁλόκληρο τὸν ψυχικό του κόσμο καὶ τὸ κάνει νὰ χάση τὴν ἐμπιστοσύνη του πρὸς τὴ ζωή.

Αὐτὸ τὸ ἀθῶο πλάσμα εὐκολώτερα ὑποφέρει τὸ θάνατο τῶν γονέων του, ἀπὸ τὸ χωρισμό τους! Τρομάζει ἀπὸ τὴν ἀνεξήγητη ἀπουσία τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ καὶ διαισθάνεται, ὅτι αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισι δὲν εἶναι μοιραία, ἀλλ' ὅτι κάτι τρομερὸ ἔχει συμβῆ, κάτι, ποὺ τρομάζει τὴν παιδικὴ ψυχή του. Ἔπειτα, αὐτὸ τὸ δρᾶμα του γίνεται ἀκόμη πιὸ φοβερό, ὅταν ἀντιληφθῆ, ὅτι δὲν ἔχει πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ βλέπη ὁποτε θέλει τοὺς γονεῖς του, ἀλλὰ μόνο ἐλάχιστες στιγμὲς τὸ χρόνο καὶ μακρυὰ ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ἑστία. Καὶ τότε, στὸ ἀπονήρευτο μυαλό του, γεννιοῦνται ἕνα πλῆθος ἐρωτήματα καὶ ἰδιαίτερα στὶς μεγάλες θρησκευτικὲς γιορτές, ποὺ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας συγκεντρώνονται στὸ τραπέζι. Τὸ ἀθῶο αὐτὸ πλάσμα ἀπορεῖ, καὶ μὲ τὸ δίκιο του, γιατὶ λείπει ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα του ἀπὸ τὴ συνηθισμένη θέσι της, γιατὶ δὲ βρίσκεται μαζί τους γιὰ νὰ διασκεδάση καὶ γιατὶ κανεὶς δὲ μιλάει γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο, ποὺ λατρεύει. Τὸ παιδὶ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν πάρει διαζύγιο εἶναι τὸ πιὸ δυστυχισμένο πλάσμα τοῦ κόσμου κι' ἔχει στερηθῆ τὸ χαμόγελο τῆς ζωῆς. Πολλὲς φορές, ἐγώ, ἡ ξένη, ἔνοιωσα τὰ μάτια μου νὰ βουρκώνουν ἀπὸ τὴ θλῖψι, ἀκούγοντας τὶς ἐρωτήσεις τῶν τραγικῶν αὐτῶν παιδιῶν.

— Κυρία, μοῦ ἔλεγε μιὰ φορά, τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι ἑνὸς βιομηχάνου, θὰ σᾶς χαρίσω τὴν κούκλα μου, ἄν πῆτε στὴ μαμὰ νὰ γυρίση πάλι στὸ σπίτι. Πέστε της ἀκόμα, ὅτι, πολλὲς φορές, τὴ βλέπω στὸν ὕπνο μου καὶ ὅτι τότε προσπαθῶ νὰ μὴν ξυπνήσω, γιὰ νὰ μὴν τὴν χάσω ἀπὸ κοντά μου. Ἀλήθεια, γιατὶ ἡ μαμὰ δὲ βρίσκεται στὸ σπίτι; Τὸ παιδὶ τοῦ κηπουροῦ μας ἔχει τοὺς γονεῖς του. Γιατί νὰ μὴν ἔχω κι' ἐγὼ τὴ μητέρα μου; Οἱ ἄλλοι λένε, ὅτι ἡ μαμὰ εἶναι κακιά. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω! Γιατί, λοιπόν, νὰ μᾶς ἀφίση καὶ νὰ φύγη;

★

Ἕνα ἄλλο πάλι δυστυχισμένο πλασματάκι περίμενε μ' ἀγωνία πότε νἄρθη ἡ ὡρισμένη μέρα, ποὺ εἶχε καθορίσει τὸ δικαστήριο, γιὰ νὰ δῆ τὸν πατέρα του. Βιαζόταν τόσο, ποὺ ντυνόταν μόνο του καὶ παρακαλοῦσε τὴ γκουβερνάντα του νὰ κάνη γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν ἀργήσουν.

— Ὁ μπαμπᾶς μᾶς περιμένει πάντα, μοῦ ἐξομολογήθηκε, στὸν Κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου κοντὰ στὴ λίμνη. Ἔχει μαζί του ἕνα σωρὸ δῶρα καὶ παιγνίδια. Δυὸ ὧρες διασκεδάζουμε, ἐνῶ ἡ γκουβερνάντα μου μᾶς προσέχει. Ὁ μπαμπᾶς δὲ θέλει καθόλου νὰ μιλάω γιὰ τὴ μαμὰ καὶ δὲ θέλει ἀκόμη νὰ ἔρθη στὸ σπίτι. Ἐγὼ τότε τοῦ λέω, ὅτι δὲ μ' ἀγαπάει κι' ὅτι εἶναι πολὺ κακός. Μὰ ἐκεῖνος μὲ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του καὶ μοῦ δηλώνει, ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ ἔρθη. Κι' αὐτὸ τὸ λέει πολλὲς φορὲς καὶ φαίνεται πολὺ λυπημένος. Ἐγὼ τότε, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσω, τοῦ λέω, ὅτι, μόλις μεγαλώσω, θὰ τὸ σκάσω κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ. Κι' ἐκεῖνος γελάει εὐχαριστημένος...

Μιὰ τέτοια δραματικὴ ἱστορία συνέβη πραγματικὰ ἐδῶ καὶ λίγο καιρό. Ἡ κ. Μαρτὶν Μωκλαὶρ εἶχε ζητήσει διαζύγιο, λόγῳ «ἀσυμφωνίας χαρακτήρων» καὶ τὸ δικαστήριο εἶχε ἐκδώσει ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ἀπόφασι. Εἶχε καθορίσει ἐπίσης, ὅτι ὁ κ. Μωκλαὶρ θὰ μποροῦσε νὰ βλέπη δυὸ φορὲς τὸ χρόνο τὸ παιδί τους, τὴ χαριτωμένη Κολέτ. Κι' ἔτσι κι' ἔγινε. Ἡ μικρούλα Κολέτ, συνοδευόμενη ἀπὸ τὴ γκουβερνάντα της, πήγαινε κι' ἔβλεπε τὸν πατέρα της, στὸν ὁποῖο εἶχε ἰδιαίτερη ἀδυναμία. Ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, ὅμως, ἡ νέα κι' ὄμορφη μητέρα της παντρεύτηκε τὸν κ. Α. Μ. καὶ στὶς τρυφερότητες τοῦ δευτέρου γάμου της, λησμόνησε τὴν Κολέτ. Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ἦταν τότε ἡλικίας ἑπτὰ χρόνων καὶ καταλάβαινε καλὰ ὅ,τι συνέβαινε γύρω του. Καί, μιὰ μέρα, πῆγε μόνο του καὶ βρῆκε τὸν πατέρα του.

— Ἡ μαμά, τοῦ εἶπε κλαίγοντας, μοῦ ἔφερε ἕναν ἄλλο μπαμπᾶ στὸ σπίτι. Μὰ δὲν εἶναι καλὸς σὰν καὶ σένα. Μὲ κυττάζει πάντα μὲ κακία καὶ ποτὲ δὲ μοῦ λέει ἕναν καλὸ λόγο. Συχνά, τὸν ἀκούω μάλιστα, ποὺ λέει, ὅτι «αὐτὸ τὸ παιδὶ πρέπει νὰ τὸ κλείσουμε σ' ἕνα σχολεῖο, γιὰ νὰ μᾶς ἀδειάση τὴ γωνιά». Γι' αὐτό, ἦρθα νὰ μὲ προστατεύσης καὶ νὰ μὴ μ' ἀφίσης νὰ μὲ διώξουν ἀπὸ τὸ σπίτι, γιατὶ ἀγαπῶ καὶ σένα καὶ τὴ μαμά.

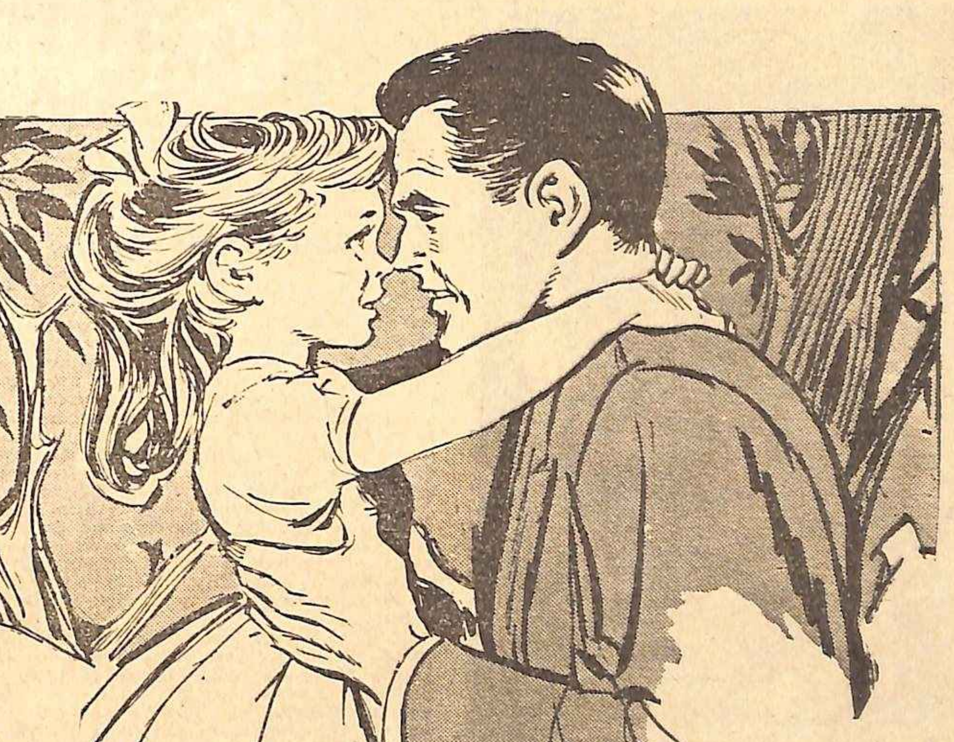

«— Ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσω, τοῦ λέω ὅτι μόλις μεγαλώσω, θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ...».

Ὁ πατέρας της κράτησε πραγματικὰ τὴν Κολὲτ κοντά του καὶ κατέφυγε στὸ δικαστήριο, γιὰ ν' ἀναλάβη τὴν κηδεμονία της. Τὸν εἶχαν χαρακτηρίσει ὅμως ὡς «ἐπικίνδυνο» κι' «ἀνίκανο ν' ἀναθρέψη τὸ παιδί του», κι' ἔτσι ἀπερρίφθη ἡ αἴτησί του. Ἡ Κολέτ, λοιπόν, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ γυρίση στὴ μητέρα της, ἡ ὁποία θὰ τὴν ἔκλεινε σὲ σχολεῖο. Μὰ ἡ μικρούλα δὲν ἤθελε ν' ἀποχωριστῆ τὸν πατέρα της. Κι' ὅταν οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες πῆγαν νὰ τὴν πάρουν διὰ τῆς βίας, ἡ μικρούλα φοβήθηκε τόσο πολύ, ποὺ πέθανε ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς της, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της!...

★

Μὰ τὰ δράματα τῶν παιδιῶν εἶναι ἀναρίθμητα. Ὑπάρχουν ἐπίσης δυστυχισμένα πλάσματα, ποὺ μαραζώνουν ἀπὸ τὴ στέρησι τῶν γονέων τους, ὅπως συνέβη μὲ τὸ νεαρὸ Ζὼρζ Φορέστ, ποὺ πέθανε ἕνα χρόνο μετὰ τὸ διαζύγιο τῶν γονέων του, γιατὶ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑποφέρη τὴ στέρησί τους.

Κι' ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο μαρτύριο ἀπ' αὐτὸ γιὰ ἕνα παιδί, ποὺ ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνη. Κι' αὐτὸ τὸ σφάλμα τῶν γονέων του τὸ βαραίνει σ' ὁλόκληρη τὴ ζωή του...

Εἶναι ἐξακριβωμένο, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς «ἐκτὸς γάμου» ἀνθρώπους, εἶχαν στερηθῆ ἀπὸ μικροὶ τὴν ἐπίβλεψι τῶν γονέων τους. Κι' αὐτὸ ἐνισχύει τὴν πεποίθησι, ὅτι τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον συντείνει στὴ διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρα τοῦ παιδιοῦ. Ἕνα ἀγαπημένο κι' εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο, ὅσο φτωχὸ κι' ἄν εἶναι, ὡστόσο εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν κάνη «καλὰ» παιδιά. Ὅπως πάλι ἕνα ἀντρόγυνο, ὅσο πλούσιο κι' ἄν εἶναι, ἅμα δὲν ἀποτελῆ μιὰ ἁρμονικὴ ἕνωσι καὶ δὲν ὑπάρχει ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμός, θὰ κάνη παιδιά, ποὺ θὰ εἶναι βάρος τῆς κοινωνίας.

Γι' αὐτό, γιὰ τὰ δράματα καὶ τὴν ἐξέλιξι τῶν παιδιῶν εὐθύνονται ἀπόλυτα οἱ γονεῖς τους. Αὐτοὶ καταστρέφουν καὶ δηλητηριάζουν τὴν ψυχή τους κι' αὐτοὶ τὰ δολοφονοῦν. Κι' ὁ πιὸ ἀπάνθρωπος τρόπος αὐτοῦ τοῦ παιδικοῦ μαρτυρίου εἶναι τὸ διαζύγιο.

Οἱ σύζυγοι, καταλήγει ἡ Λουσὶλ Γκρενωντιέ, ὅταν ἔχουν ἀποχτήσει παιδιά, δὲν πρέπει νὰ σκέπτωνται πιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ τὴν εὐτυχία τους, οὔτε νὰ παρασύρωνται ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμό τους. Πρέπει νὰ φροντίζουν μόνο γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν τους. Γιατί, ὅταν μεγαλώσουν τὰ παιδιά, δὲ συγχωροῦν ποτὲ στοὺς χωρισμένους γονεῖς τους, ὅσο κι' ἄν τοὺς ἀγαποῦν, τὸ κακὸ ποὺ τοὺς ἔκαναν...

„Ἕνα τραγούδι – Μιὰ ἱστορία"

— *Τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ τραγουδιοῦ εἶναι τόσο θλιβερά, μοῦ ψιθύρισε ὁ 'Αλαὶν ἐνῶ μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του...*

«ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ...»

ΤΟ φεγγάρι, στρογγυλοπρόσωπο καὶ χαμογελαστό, ταξιδεύει ἥσυχα στὸν οὐράνιο δρόμο, ἡ νύχτα ἁπλώνεται ὁλόγυρα γεμάτη μυστήριο, ἐνῶ μυριάδες ἀστέρια λάμπουν στὸν οὐρανό.

Αὐτὴ τὴν ὥρα οἱ κιθάρες σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς γῆς θ' ἀρχίζουν νὰ τραγουδοῦν τὶς χαρὲς καὶ τοὺς πόνους τοῦ ἔρωτα, τοῦ μεγάλου μάγου τῆς καρδιᾶς, ποὺ μ' ἕνα του χαμόγελο τῆς χαρίζει τὴν εὐτυχία καὶ μ' ἕνα του δάκρυ τὴ συντρίβει βαθυὰ στῆς ἀπελπισίας τὸ βάραθρο.

Καθισμένη στὴ βεράντα ἑνὸς πλούσιου σπιτιοῦ, στὸ Μεξικό, κυττάζω τὸν οὐρανό, τὸ φεγγάρι, τ' ἀστέρια καὶ προσπαθῶ νὰ πείσω τὴν καρδιά μου πὼς οἱ ἀναμνήσεις δὲν ἔχουν ἀξία καὶ πὼς πρέπει ν' ἀφεθῆ νὰ ζήση στὸ σήμερα, ἀφίνοντας τὰ περασμένα νὰ βουλιάξουν μέσα στὴν ἀκύμαντη λίμνη τῆς λησμονιᾶς.

Κλείνω τὰ μάτια καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ νομίζω πὼς τὸ κατορθώνω. Κατορθώνω νὰ γίνω ἕνα μὲ τὸ σήμερα, νὰ ἀφομοιωθῶ μονάχα μὲ τὴ ζωὴ ποὺ ζῶ τώρα. Εἶναι ὄμορφο, ἀνακουφιστικό, γλυκὸ σχεδὸν νὰ νοιώθω ἔτσι καὶ νὰ προχωρῶ μπροστά, χωρὶς νὰ γυρίζω ποτὲ τὸ κεφάλι νὰ κυττάξω πίσω. Ἄλλωστε, μήπως δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ ζωή, ποὺ ἐπιθυμοῦσα πάντα νὰ γνωρίσω; Μιὰ ζωὴ ἄνετη καὶ πλούσια σὲ μιὰ μακρυνὴ ἄγνωστη χώρα. Ναί, ὅλα τὰ τρελλὰ νεανικά μου ὄνειρα τὰ κρατῶ τώρα μέσα στὰ χέρια μου πραγματοποιημένα, ὁλοζώντανα... ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα, τὸ πιὸ μεγάλο, τὸ πιὸ ὄμορφο, τὸ πιὸ δυνατό...

Τινάζομαι τρομαγμένη. Μὰ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἦρθε νὰ μὲ τραβήξη τόσο ἀπότομα ἀπὸ τὴ γλυκειὰ νάρκη τῆς λησμονιᾶς γιὰ νὰ μὲ ξαναφέρη πίσω, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀγωνία, στοὺς δρόμους καὶ στὰ μονοπάτια, ποὺ ὁδηγοῦν στὰ παλιά, σ' ἐκεῖνο τὸ παρελθόν, ποὺ τόσο θἄθελα νὰ ξεχάσω;...

Ἀπὸ τὸ μεγάλο ραδιόφωνο τοῦ σαλονιοῦ ἕνας μικρὸς χείμαρρος ἀπὸ νότες ξεχύνονται καὶ ὁρμοῦν ἀπάνω μου, φέρνοντας μαζί τους τὰ λόγια ἑνὸς τραγουδιοῦ. Μὲ μιὰ ἀπελπισμένη κίνησι σκεπάζω μὲ τὰ χέρια τὸ πρόσωπό μου. Εἶναι καὶ πάλι ἐκεῖνο τὸ τραγούδι... Τὰ λόγια του, ἡ μουσική του ἔρχονται στ' αὐτιά μου, μὲ μιὰ ἀκρίβεια σχεδὸν μαγική, κάθε φορὰ ποὺ ἔστω καὶ γιὰ λίγο, θὰ νομίσω πὼς ἡ παλιὰ πληγὴ τῆς καρδιᾶς μου ξεχάστηκε, ἐπουλώθηκε ἀπὸ τὸ χρόνο. Κι' ἐκεῖνα ἔρχονται τότε, μὲ τὸ λικνιστικὸ ρυθμό τους, νὰ ξανανοίξουν αὐτὴ τὴν πληγή, νὰ τὴν ξαναματώσουν:

«Καὶ τώρα τί θὰ γίνω;
Τί μπορῶ νὰ κάνω στὴ ζωή;
Πρέπει νὰ ξεκινήσω καὶ πάλι ἀπ' τὴν ἀρχή,
δίπλα ἀπὸ ἀνθρώπους ξένους,
ποὺ δὲν μποροῦν νὰ μὲ νοιώσουν.
Ξέρω πὼς θἄρθη ἡ νύχτα κι' ἐσὺ θἆσαι πολὺ (μακρυὰ
καὶ νομίζω πὼς ἡ καρδιά μου σταματᾶ ἀπὸ (τὴ θλίψι...»

Ἀποκαμωμένη ἀφίνω τὸ κεφάλι μου νὰ γείρη στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας μου, τὸ βλέμμα μου ταξιδεύει καὶ πάλι στὸν οὐρανό. Ἕνα μεγάλο σύννεφο, σὰ σκοτεινὴ σκιά, ἔχει σκεπάσει τὸ φεγγάρι. Πόσο μοιάζει μὲ τὸ μαῦρο σύννεφο τοῦ πόνου, ποὺ σκέπασε τὴν καρδιά μου στὰ δεκαεφτά μου χρόνια...

Ἀργὰ - ἀργὰ οἱ νότες τοῦ τραγουδιοῦ μεταμορφωμένες σὲ ἀναμνήσεις, μὲ τραβοῦν μαζί τους καὶ μὲ πηγαίνουν μακρυὰ στὴν Ἑλλάδα, στὴ μικρή, τὴν ἀγαπημένη πατρίδα, σ' ἐκεῖνο τὸ μακρυνό, ἀλησμόνητο βράδυ...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἤμουν καλεσμένη σ' ἕνα πάρτυ στὸ σπίτι μιᾶς φίλης μου κι' ἐκεῖ τὸ πεπρωμένο τὸν ἔφερε κοντά μου. Σὲ κάποια στιγμὴ τὸν εἶδα νὰ μὲ πλησιάζη, ψηλός, λεπτός, μ' ἕνα χαμόγελο λίγο γλυκό, λίγο εἰρωνικὸ στὰ χείλη του, ποὺ καθρεφτιζόταν καὶ στὰ γελαστὰ γαλάζια μάτια του. Μοῦ ζήτησε νὰ χορέψουμε κι' ἐγὼ δέχτηκα σιωπηλά, ἐνῶ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε παράξενα, γλυκὰ μαζὶ καὶ πονεμένα.

— Χορεύεις ὄμορφα, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος σὲ λίγο, σκύβοντας πιὸ κοντά μου. Πῶς σὲ λένε;

— Νούλη, ἀπάντησα ψιθυριστά. Καὶ σένα;

— Ἐμένα μὲ λένε Ἀλαίν...

— Εἶναι ἕνα ὄνομα ὄμορφο, ἀλλὰ ξένο...

— Γεννήθηκα μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ζῶ ἐκεῖ τὸν περισσότερο καιρό.

Ἦταν λόγια κοινά, χωρὶς σημασία, τὰ λόγια ποὺ λένε συνήθως ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι, ὅταν πρωτογνωρίζωνται. Μὰ ἐγώ, χωρὶς νὰ ξέρω γιατί, τἄνοιωθα νὰ μὲ συγκινοῦν παράξενα, νὰ κάνουν τὴν καρδιά μου νὰ σκιρτάη. Κάτι ὄμορφο μαζὶ καὶ τρομερὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ συμβαίνη μέσα μου, καθὼς ὁ Ἀλαὶν βύθιζε στὸ βλέμμα μου τοὺς γαλάζιους μαγνῆτες τῶν ματιῶν του.

— Νούλη, μοῦ ψιθύρισε ἐκεῖνος ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπή, πές μου σ' ἀρέσει ἡ μουσική, ὁ χορός;

— Ναί, τοῦ ἀπάντησα ψιθυριστὰ κι' ἔνοιωθα σὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευόμουν ἕνα μυστικό. Ἀγαπῶ τὴ ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ τὴ θέλω γεμάτη χαρά, κέφι, ρυθμό, τραγούδι.

Ἔνοιωσα τὸ χέρι του νὰ μὲ σφίγγη περισσότερο κοντά του μὲ μιὰ κίνησι σχεδὸν σπασμωδική. Ὕστερα ἡ φωνή του ἔφτασε στ' αὐτιά μου σιγανή, λίγο βραχνή:

— Κι' ἐγὼ Νούλη, τὴν ἀγαπῶ τὴ ζωή, τόσο, ποὺ καμμιὰ φορὰ φοβᾶμαι...

— Τί;... τὸν ρώτησα μὲ κομμένη ἀνάσα.

— Φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ ζήσω πολύ, γιὰ νὰ τὴ χαρῶ ὅσο θἄθελα.

— Ὤ, ὄχι, ὄχι Ἀλαίν! Μὴ τὸ ξαναπῆς αὐτό! φώναξα μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα καὶ μὲ μιὰ φωνὴ τόσο πονεμένη, τόσο ἐπαναστατημένη, ποὺ πρόδωσε τὸ γλυκὸ μυστικό, ποὺ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχε γεννηθῆ στὴν καρδιά μου.

Ὁ Ἀλαὶν σταμάτησε ἀπότομα νὰ χορεύη, μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ χαμογέλασε:

— Σύμφωνοι Νούλη, μοῦ εἶπε γλυκά, δὲ θὰ τὸ ξαναπῶ πιά. Ἄλλωστε... τώρα ποὺ γνώρισα ἐσένα, δὲ φοβᾶμαι τίποτα, τίποτα καὶ θἄθελα νὰ ζήσω πολλοὺς αἰῶνες, γιὰ νὰ σ' ἀγαπῶ...

Ἡ ἀγάπη μας ἄρχισε ἔτσι, μ' ἕνα χορό, μ' ἕνα βλέμμα, μὲ λίγα λόγια. Ἴσως νὰ φαινόταν ἡ ἀρχὴ ἑνὸς ἐπιπόλαιου νεανικοῦ ἔρωτα, ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ζευγαρώνουν συχνὰ τὰ σημερινὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια. Μὰ δὲν ἦταν ἔτσι. Γιατὶ ἡ δική μας ἀγάπη ἦταν ἀλλοιώτικη, βαθειά, ἀληθινή, παντοτεινή.

Ἐκεῖνο τὸ καλοκαῖρι, ποὺ γνώρισα κι' ἀγάπησα τὸν Ἀλαίν, πέρασε μέσα σ' ἕνα ὄνειρο γλυκειᾶς εὐτυχίας. Μά, κάποτε, ἔφτασε τὸ τέλος του. Ὁ Ἀλαὶν ἔπρεπε νὰ φύγη γιὰ νὰ τελειώση τὶς σπουδές του στὸ ἐξωτερικό. Τὴν ὥρα, ποὺ μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ μὲ ἀποχαιρετήση, ἡ νύχτα ἁπλωνόταν γύρω μας, γεμάτη μυστήριο καὶ γαλήνη. Ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο κάποιου κοντινοῦ κέντρου ἔφταναν μέχρι τὰ αὐτιά μας ἡ μουσικὴ καὶ τὰ λόγια κάποιου τραγουδιοῦ. Σήκωσα τὸ δακρυσμένο βλέμμα μου, γιὰ νὰ συναντήσω τὰ μάτια τοῦ Ἀλαὶν καὶ τὸν εἶδα νὰ μὲ κυττάζη παράξενα, πονεμένα.

— Ἀλαὶν τί ἔχεις; Τί ἔπαθες, ἀγάπη μου; τὸν ρώτησα μὲ ἀγωνία.

— Αὐτὸ τὸ τραγούδι... μοῦ ψιθύρισε ἐκεῖνος.

— Τί εἶναι, Ἀλαίν, αὐτὸ τὸ τραγούδι; τὸν ρώτησα ἀνήσυχη.

— Τὰ λόγια του εἶναι τόσο θλιβερά, τόσο πονεμένα... Γιατὶ ν' ἀκουστῆ αὐτὸ τὸ τραγούδι ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ μας;...

— Ὤ, μὴ γίνεσαι προληπτικὸς ἀγάπη μου, προσπάθησα νὰ τὸν καθησυχάσω, ἐνῶ καὶ στὴ δική μου καρδιὰ ἄρχισα νὰ νοιώθω ἕνα σφίξιμο ἀλλόκοτο, καταθλιπτικό. Μὰ γιὰ πές μου, τί ἀκριβῶς λέει αὐτὸ τὸ τραγούδι;

Μὲ τράβηξε νὰ καθήσω κοντά του σ' ἕνα παγκάκι καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ μεταφράζη μὲ πνιγμένη φωνὴ τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ:

«Ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ θὰ εἶναι τὴ νύχτα ἄδειος ἀπ' ἀστέρια καὶ δὲν θὰ ὑπάρχη κανένα ἄστρο νὰ μοῦ δείξη τὸ δρόμο ὡς ἐσένα.

Καὶ τὴν ἡμέρα δὲν θὰ ὑπάρχη καμμιὰ ἡλιαχτίδα νὰ μὲ ὁδηγήση κοντά σου. Τί θὰ γίνω; Ἀφοῦ δὲν ξέρω ἂν θὰ σὲ ξαναδῶ ποτὲ πιά;»

— Πάψε, μὴ συνεχίζης Ἀλαίν, τοῦ φώναξα τυλίγοντας τὰ χέρια μου στὸ λαιμό του. Ἀφοῦ ξέρεις ὅτι θὰ ξαναγυρίσης, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς. Μὴ δίνης σημασία σ' ἕνα τυχαῖο τραγούδι. Δὲ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάση τὴν τύχη καὶ τὸ δικό μας πεπρωμένο εἶναι νὰ ζήσουμε πάντα, ἀγάπη μου...

— Ναί, Νούλη, ἔχεις δίκιο ἐσύ. Τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχη ἕνα τυχαῖο τραγούδι; Θὰ ξαναγυρίσω καὶ τίποτα δὲ θὰ μᾶς χωρίση πιά, παραδέχτηκε κι' ἐκεῖνος μὲ σιγανή, παθητικὴ φωνή.

Κι' ὅμως... τὸ τραγούδι ἐκεῖνο εἶχε δίκιο. Τὸ σκληρὸ πεπρωμένο εἶχε διαλέξει ἀκριβῶς αὐτό, γιὰ νὰ μᾶς στείλη τὸ ἀμείλιχτο μήνυμά του.

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα τὰ γράμματα τοῦ Ἀλαὶν σταμάτησαν ξαφνικὰ κι' ἐνῶ ἐγὼ ξετρελλαμένη ἀπ' αὐτὴ τὴ σιωπή, δὲν ἤξερα τί νὰ φανταστῶ, ἕνα γράμμα μὲ ἄγνωστο γραφικὸ χαρακτῆρα, ἕνα τραγικὸ καὶ θλιμμένο γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Ἀλαίν, ἦρθε νὰ μοῦ ἀναγγείλη ὅτι ὁ γυιός του εἶχε πεθάνει ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη, ἀλλὰ ἀγιάτρευτη ἀρρώστια. «Πέθανε προφέροντας τὸ ὄνομά σας — μοῦ ἔγραφε — καὶ πρὶν νὰ σβύση γιὰ πάντα μοῦ ζήτησε νὰ σᾶς γράψω ὅτι σᾶς ἀγάπησε πολύ».

Ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ἐκείνη ἡ φοβερὴ εἴδησι μὲ βύθισε στὴν ἀπόγνωσι, στὴν ἀπελπισία. Σύντριψε μέσα μου ὅλη τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, ὅταν κατώρθωσα νὰ συνέλθω κάπως ἀπὸ τὸ φοβερὸ χτύπημα, παντρεύτηκα ἕναν πλούσιο Μεξικανὸ περιηγητή. Μαζί του μ' ἕνωσε βαθειὰ φιλία, ἐκτίμησι, ὄχι ὅμως κι' ἔρωτας. Τὸν ἀκολούθησα στὴ μακρυνή του χώρα, ἐλπίζοντας ὅτι ἡ τρυφερότητά του μαζὶ μὲ τὴν ἀπόστασι, ποὺ θὰ μὲ χώριζε ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ ζοῦσαν οἱ θύμησες τῆς πρώτης μου ἀγάπης, θὰ μὲ βοηθοῦσαν νὰ λησμονήσω.

Μὰ κάθε φορά, ποὺ νομίζω πὼς οἱ ἀναμνήσεις ἔχουν ναρκωθῆ στὴν καρδιά μου, ξανάρχεται ἀμείλικτο ἐκεῖνο τὸ τραγούδι, γιὰ νὰ τὶς ξυπνήση μέσα μου, γιὰ νὰ τὶς ζωντανέψη ὁλόγυρά μου, μαζὶ μὲ τὶς θλιμμένες νότες τῆς μουσικῆς του καὶ τοὺς πονεμένους στίχους του, ποὺ μοιάζουν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴ χαμένη ἀγάπη μου:

«Ἡ ζωὴ εἶναι ἕνας δρόμος, ποὺ φοβᾶμαι νὰ πάρω μόνη. Ἕνας μακρυνὸς δρόμος, ποὺ ὀνειρευόμουν πὼς θ' ἀκολουθούσαμε μαζὶ χέρι - χέρι. Ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἤσουν γιὰ μένα καὶ φεύγοντας ἄφισες πίσω σου μόνο κενό...».

ΝΟΥΛΗ

Ἡ πραγματικὴ ἱστορία ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Τὸ εἰδύλλιο τοῦ Γκαῖτε μὲ τὴν Λόττε Μπούφ

ΤΗΝ ἐποχὴ ἐκείνη, γύρω στὰ 1772, ὁ νεαρὸς Γκαῖτε βρισκόταν σ' ἕνα προάστειο τοῦ Βέτσλαρ. Ἡ πόλι αὐτὴ ἦταν περίφημη σ' ὅλη τὴ Γερμανία γιὰ τὸ δικαστικό της μέγαρο. Μέσα στὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ κτίριο, στεγαζόταν τὸ ἀνώτατο δικαστήριο, ὅπου ἀντιπροσωπεύονταν ὅλες οἱ πόλεις καὶ οἱ ἡγεμόνες τῆς Γερμανίας.

Σύμφωνα μὲ μιὰ παλιὰ παράδοσι, ὅλοι οἱ νεαροὶ νομικοὶ ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ πάρουν τὴν τελευταία ἐξάσκησι γιὰ τὸ ἐπάγγελμά τους.

Γιὰ τὸν Γκαῖτε, ὡστόσο, τὸ Βέτσλαρ ἦταν ἡ πρωτεύουσα τῆς στενοκεφαλιᾶς. Ἂν ἀποφάσισε νὰ πάη ἐκεῖ, ἦταν μονάχα γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του.

«Δὲν εἶμαι καθόλου εὐχαριστημένος — ἔγραφε στὸ ἡμερολόγιό του ὁ νεαρὸς δικηγόρος. Ὁ τόπος αὐτὸς μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά. Ἦρθα μ' ὅλες τὶς καλὲς διαθέσεις, κι' ὅμως δὲ βρῆκα ἀπὸ κανένα τὴν ὑποδοχή, ποὺ περίμενα. Παντοῦ ἀντικρύζω ἀνθρώπους πληκτικοὺς καὶ ἄψυχους, ποὺ σκέπτονται καὶ μιλοῦν γιὰ τὴν ἐπιστήμη σὰ μηχανές. Τί ἀπελπισία νὰ νοιώθη κανεὶς τὸν ἑαυτό του τόσο ἀπομονωμένο!».

Ὁ νεαρὸς δικηγόρος ὅμως δὲν ἄργησε νὰ παρηγορηθῆ. Σὲ λίγες μέρες, γνωρίστηκε στὸ ξενοδοχεῖο του μὲ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους, ποὺ τοῦ ἄρεσαν. Ἦταν κάτι νέοι δικηγόροι σὰν κι' αὐτόν, ποὺ κάθε ἄλλο, παρὰ νομικὰ συζητοῦσαν. Καθόντουσαν σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αἰθούσης καὶ μιλοῦσαν εὔθυμα, κουτσομπολεύοντας τὰ πάντα. Μὲ τὴν τρελλὴ αὐτὴ συντροφιὰ ἔσμιξε καὶ ὁ Γκαῖτε. Καί, καθὼς ἦταν ὁ πιὸ νέος καὶ πιὸ συνεσταλμένος ἀπ' ὅλους, οἱ διαβολεμένοι φίλοι του τὸν βάφτισαν «Γκαῖτς ὁ ἁγνός!».

Τὰ μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Βρέμης δὲν ἔτρωγαν στὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ ἡ εὔθυμη συντροφιὰ τὄλεγε «Τραπέζι τῶν Ἱπποτῶν». Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γκαῖτε δὲν πατοῦσε τὸ πόδι του στὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο, δὲν εἶχε ἀκόμα γνωρίσει τὸ γραμματέα αὐτῆς τῆς ἀντιπροσωπείας. Εἶχε ἀκούσει μονάχα πὼς ἦταν ἕνας νεαρὸς νομικὸς ἀπὸ τὴ Φραγκφούρτη, ἀπ' ὅπου καταγόταν κι' ὁ ἴδιος. Τί παράξενο νὰ μὴν τὸν ξέρη; Κι' ὅμως ὁ νεαρὸς συμπατριώτης του φημιζόταν κιόλας σὰν ἰδιόρρυθμος συγγραφέας καὶ φιλόσοφος. Ἡ φήμη αὐτὴ τοῦ γέννησε κάποια δυσπιστία. Μὰ ὕστερα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδες, ὅταν τὸν γνώρισε σὲ μιὰ ἐκδρομή, ποὺ ἔκαμαν στὸ δάσος, ἄλλαξε γνώμη.

Ξαπλωμένο πάνω στὰ χόρτα, εἶδε ἕνα νέο ἀδύνατο, χλωμό, μ' ἕνα κεφάλι μακρύ, μὲ μύτη καμπουρωτή, μὲ καστανά, ἄταχτα μαλλιά, μὲ μαῦρα σπιθοβόλα μάτια. Ἦταν ἀκουμπισμένος στὸ λεπτὸ χέρι του καὶ συζητοῦσε ζωηρὰ μὲ δυὸ νέους, χωρὶς νὰ συμφωνῆ καθόλου μαζί τους. Ἀπὸ τὶς λίγες λέξεις, ποὺ πῆρε τ' αὐτί του, ὁ Γκαῖτε κατάλαβε πὼς τὸ θέμα τῆς ζωηρῆς συζητήσεως ἦταν ἡ φιλοσοφία.

Ὁ ἀδύνατος, μὰ ζωηρὸς συζητητής, ἦταν ὀπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου, ὁ ἄλλος στωϊκὸς καὶ ὁ τρίτος ἀκαθόριστου φιλοσοφικοῦ συστήματος.

Ὁ Γκαῖτε, γοητευμένος ἀπὸ τὸ διάλογο τῶν τριῶν νέων, πλησίασε καὶ κάθησε κοντά τους. Συστήθηκαν μεταξύ τους. Ὁ πρῶτος, μὲ τὴν καμπουρωτὴ μύτη, λεγόταν Κέστνερ. Θὰ ἦταν κάπου τριάντα χρόνων. Ἁπλώνοντας τὸ χέρι στὸν Γκαῖτε, τὸν ἐξέτασε προσεχτικά.

Ὁ δεύτερος νέος, ποὺ λεγόταν Κὰρλ Μπρύνερ, ἦταν ὁ γραμματέας τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Βρέμης καὶ φαινόταν πιὸ ζωηρὸς ἀπὸ τὸν Κέστνερ. Ὁ τρίτος, ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπιφυλακτικός, φοροῦσε μπλὲ φράκο, κίτρινο γιλέκο καὶ ποὺ λεγόταν Γερουζάλεμ Γκουέ, ἦταν γραμματέας στὴν πρεσβεία τοῦ Μπροῦνσβικ.

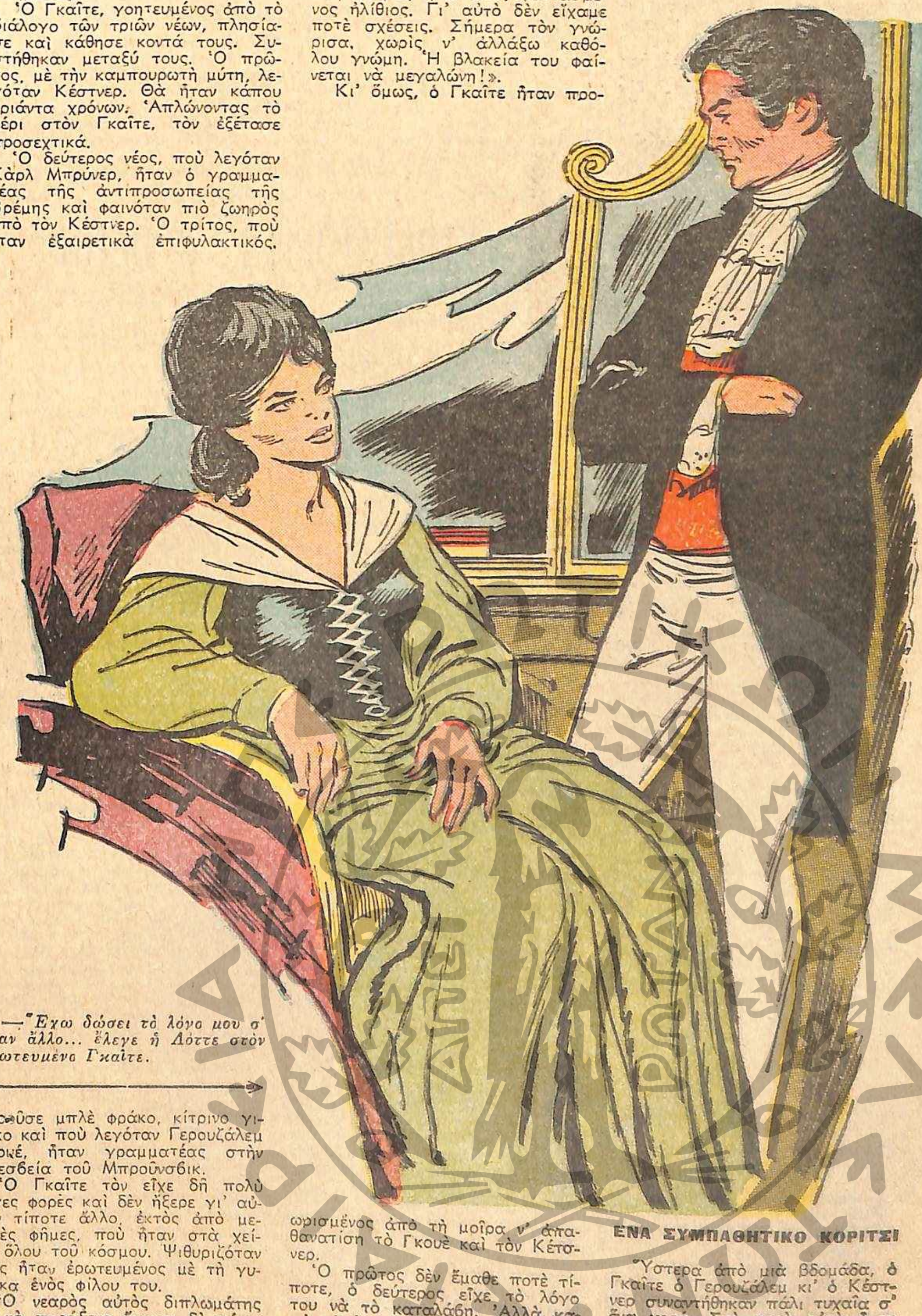

—*Ἔχω δώσει τὸ λόγο μου σ' ἕναν ἄλλο... ἔλεγε ἡ Λόττε στὸν ἐρωτευμένο Γκαῖτε.*

Ὁ Γκαῖτε τὸν εἶχε δῆ πολὺ λίγες φορὲς καὶ δὲν ἤξερε γι' αὐτὸν τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς φῆμες, ποὺ ἦταν στὰ χείλη ὅλου τοῦ κόσμου. Ψιθυριζόταν πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναῖκα ἑνὸς φίλου του.

Ὁ νεαρὸς αὐτὸς διπλωμάτης μὲ τὸ παράξενο ὄνομα, δὲ χώνεψε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν Γκαῖτε. Ὅταν γύρισε στὸ δωμάτιό του, ἔγραψε σ' ἕνα φίλο του: «Ὁ Γκαῖτε, ὅταν σπουδάζαμε μαζὶ στὴ Λειψία, ἦταν ἕνας φαντασμένος ἠλίθιος. Γι' αὐτὸ δὲν εἴχαμε ποτὲ σχέσεις. Σήμερα τὸν γνώρισα, χωρὶς ν' ἀλλάξω καθόλου γνώμη. Ἡ βλακεία του φαίνεται νὰ μεγαλώνη!».

Κι' ὅμως, ὁ Γκαῖτε ἦταν προωρισμένος ἀπὸ τὴ μοῖρα ν' ἀπαθανατίση τὸ Γκουὲ καὶ τὸν Κέστνερ.

Ὁ πρῶτος δὲν ἔμαθε ποτὲ τίποτε, ὁ δεύτερος εἶχε τὸ λόγο του νὰ τὸ καταλάβη. Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυό τους δὲ μάντεψε ἐκείνη τὴ στιγμὴ πὼς μιὰ γυναῖκα θὰ τοὺς ἕνωνε, γιὰ νὰ τοὺς παραδώση στὴν ἀθανασία.

ΕΝΑ ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ὁ Γκαῖτε ὁ Γερουζάλεμ κι' ὁ Κέστνερ συναντήθηκαν πάλι τυχαῖα σ' ἕνα χορό. Στὸ χορὸ αὐτὸ ἦταν καὶ μιὰ μικρὴ κοπέλλα, ποὺ χό-

ρευε πολὺ μὲ τὸ νεαρὸ δόκτορα τῆς Φραγκφούρτης. Ἡ νέα φοροῦσε ἕνα ἁπλὸ καλοκαιρινὸ φόρεμα. Ἦταν γεμάτη ἀφέλεια, ὑγεία καὶ χαρά. Τὰ γαλάζια μάτια της λαμποκοποῦσαν ἀπὸ ἐξυπνάδα. Ἡ νεαρὴ αὐτὴ ἀστὴ ἦταν ἀρραβωνιασμένη ἀπὸ τὰ δεκαέξη χρόνια της μὲ τὸν Κέστνερ.

«Χωρὶς νὰ εἶναι καλλονή, γράφει ὁ Κέστνερ, εἶναι ἀληθινὰ ὡραῖο κορίτσι. Τὸ μεγαλύτερό της θέλγητρο εἶναι ἡ συμπαθητική της ἕλξι. Σὲ γοητεύει μὲ τὴν πρώτη ματιὰ κι' ὕστερα σὲ σκλαβώνει μὲ τὸ ζωηρὸ πνεῦμα της. Μὰ ἐκεῖνο, ποὺ εἶναι ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστο στὴ χαριτωμένη αὐτὴ μικρούλα, εἶναι ἡ εὐγένειά της καὶ ἡ καλή της καρδιά».

Ἡ ἴδια θὰ εἶναι καὶ ἔπειτα ἀπὸ σαράντα χρόνια, ὅταν θὰ τὴν ξαναδῆ ὁ ποιητής, ποὺ χορεύει σήμερα μαζί της. Ἡ Λόττε Μποὺφ ἔχει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ τοῦ ἀρέση.

Τὴ νύχτα ἐκείνη ὁ Γκαῖτε δὲν ἄργησε νὰ αἰχμαλωτισθῆ ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς νέας. Στὰ μάτια του ἡ Λόττε φαίνεται σὰ συλφίδα, σὰ νεράϊδα τοῦ παραμυθιοῦ. Βάζει ὅλα τὰ δυνατά του γιὰ νὰ τῆς ἀρέση.

Γιατί νὰ μὴ τὴν κερδίση; Δὲν εἶχε αὐτὸς ὅ,τι ἔλειπε ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικό της; Τὴ μεγαλοφυΐα, τὸ πάθος, τὴν ἀριστοκρατικὴ καταγωγή;

Ὁ Γκαῖτε ὅμως δὲ ζύγισε καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἀντιζήλου του. Ὁ Κέστνερ εἶχε χαρες, ποὺ δὲν τὶς εἶχε ὁ Γκαῖτε. Ἤξερε τὸν κόσμο, ἦταν μετρημένος, σοβαρός, κι' εἶχε ἕνα τέτοιο τάκτ, ποὺ μποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίση καὶ τὶς πιὸ δύσκολες περιστάσεις, χωρὶς νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του. Ἂν καὶ ἤξερε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τὸ πάθος τοῦ Γκαῖτε γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, δὲν ἔπαψε νὰ εἶναι φίλος του, παρὰ τοὺς πειρασμοὺς τῆς ζήλειας καὶ τὴ δύσκολη θέσι του. Ὁ Κέστνερ δὲν ὑποτιμοῦσε τὸν κίνδυνο, ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε. Ἤξερε πὼς οἱ νεαρὲς κοπέλλες θαμπώνονται ἀπὸ τὰ μεγάλα αἰσθήματα, ὅταν μάλιστα προσφέρωνται μὲ ποιητικὴ ἔξαρσι. Ἡ κρίσι του γιὰ τὸν Γκαῖτε, εἶναι χαρακτηριστική:

«Ὁ Γκαῖτε, γράφει, ἔχει μεγάλα χαρίσματα. Εἶναι πραγματικὰ ἕνας ἄνθρωπος μεγαλοφυὴς καὶ ἀκέραιου χαρακτῆρα. Μολονότι εἶναι ζωηρὸς στὰ αἰσθήματά του, δὲν παύει ποτὲ νὰ εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Οἱ σκέψεις του εἶναι πάντα εὐγενικὲς καὶ χωρὶς ὀπισθοβουλία. Σέβεται τὶς γυναῖκες καὶ δὲ φτάνει ποτὲ στὰ ἄκρα. Μὲ λίγα λόγια, εἶναι ἕνας τέλειος ἄνθρωπος».

Μὲ τὴν ἴδια ὀξύτητα παρατηρήσεως, ποὺ καταλαβαίνει τὴν ψυχολογία τοῦ Γκαῖτε, ὁ Κέστνερ νοιώθει τὴν κατάστασι, ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ μεταξὺ τῆς μνηστῆς του καὶ τοῦ φίλου του, καὶ συμπεριφέρεται μὲ φρόνησι. Ἡ θέσι του εἶναι μειονεκτική, γιατὶ ὁ Γκαῖτε ἔχει ἐλεύθερο τὸν καιρό του, ἐνῶ ἐκεῖνος εἶναι πάντα ἀπασχολημένος. Κάθε φορά, ποὺ πηγαίνει νὰ κάνη ἐπίσκεψι στὴν ἀρραβωνιαστικιά του, βρίσκει τὸν ποιητὴ θρονιασμένο κοντά της.

«Ὁ Γκαῖτε, γράφει, ἀγαπάει τρελλὰ τὴ Λόττε καί, παρ' ὅλη τὴ φιλοσοφία του καὶ τὴ φιλία του γιὰ μένα, δὲν τοῦ εἶναι καθόλου εὐχάριστη ἡ παρουσία μου καὶ ἡ οἰκειότητά μου μὲ τὴ Λόττε. Ὅσο γιὰ μένα, ὁμολογῶ πώς, μολονότι τὸν συμπαθῶ, δὲ μοῦ κάνει καρδιὰ νὰ τὸν βλέπω νἆναι μόνος μαζί της. Ἰδιαίτερα στενοχωριέμαι, ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα, ποὺ πρέπει νὰ φύγω. Εἶναι εὐτύχημα, ὅμως, ποὺ μὲ ἀντικαθιστᾶ ὁ πατέρας τῆς μνηστῆς μου καὶ αὐτὸ μὲ καθησυχάζει».

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ τεῦχος του, ὁ «Θησαυρὸς» ἀρχίζει τὴ δημοσίευσι τοῦ νέου ἀθηναϊκοῦ αἰσθηματικοῦ μυθιστορήματος τῆς ἐκλεκτῆς συνεργάτιδός του

κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Μιὰ ὄμορφη καὶ πλούσια νέα, ἡ Ἔλσα Φραγιᾶ, ποὺ εἶναι ἐρωτευμένη μ' ἕναν ἐπίσης πλούσιο κι' ὄμορφο νέο, τὸ Ρένο Βιώτη, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸν παντρευτῆ, καταφεύγει σ' ἕνα τέχνασμα: Ἐπειδὴ ἔχει χάσει, σὲ μιὰ ἐφήμερη περιπέτεια, τὴν ἁγνότητά της, παντρεύεται ἕνα φτωχὸ νέο καὶ σ' ἕξη μῆνες παίρνει διαζύγιο καὶ καταφέρνει νὰ κάνη τὸ γάμο της μὲ τὸ Ρένο. Τότε ὅμως διαπιστώνει μὲ τρόμο πὼς δὲν τὸν ἀγαπάει πιὰ καὶ συλλογίζεται μὲ συμπάθεια τὸν πρῶτο ἄντρα της, ποὺ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Στὸ κρίσιμο, λοιπόν, αὐτὸ σημεῖο τῆς ζωῆς της, συμβαίνει ἕνα τραγικὸ γεγονός, ποὺ ἀλλάζει ὁλότελα τὴ μοῖρα της καὶ ρίχνει τὴν Ἔλσα σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ συναρπαστικὲς περιπέτειες, ποὺ ὁδηγοῦν, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, στὸ θρίαμβο τῆς ἀγάπης.

◆ ◆

Μιὰ ἀκόμη μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ «Θησαυροῦ» στὸν τομέα τῶν Σινερομάντσων:

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς πανηγυρικὸ τεῦχος του ὁ «Θησαυρὸς» ἀρχίζει τὴ δημοσίευσι ἑνὸς γοητευτικοῦ κυριολεκτικὰ σινερομάντσου μὲ πρωταγωνίστρια τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 στὰρ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κινηματογράφου

ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ

Πρόκειται γιὰ τὴ γαλλικὴ ὑπερπαραγωγὴ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ποὺ σκηνοθέτησε ὁ ΖΑΝ ΝΤΕΛΑΝΟΥΑ καὶ στὴν ὁποία συμπρωταγωνιστοῦν μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κινηματογραφικοῦ στερεώματος:

ΣΤΕΦΕΝ ΜΠΟΎΝΤ — ΡΑΫΜΟΝ ΠΕΛΛΕΓΚΡΙΝ — ΜΙΣΕΛΙΝ ΠΡΕΛ — ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΛΕ ΦΕΡΤΣΕΤΤΙ — ΜΑΣΣΙΜΟ ΤΖΙΡΟΤΤΙ κ.ἄ.

Ἀπὸ τὸ συναρπαστικὸ αὐτὸ σινερομάντσο θὰ παρελάσουν ὅλοι οἱ φλογεροὶ ἔρωτες τῆς γοητευτικῆς Παυλίνας Μποργκέζε, ἡ ὁποία ὅπως ὁ ἀδελφός της, ὁ Μέγας Ναπολέων, ἔκανε κι' ἐκείνη συλλογὴ ἀπὸ κατακτήσεις, ἀλλὰ ...ἐρωτικές.

Οἱ ἐξαίρετες φωτογραφίες τοῦ ἔργου μᾶς παραχωρήθηκαν ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ «ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ — ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ», ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν ἐκμετάλλευσι τῆς ἐγχρώμου αὐτῆς ὑπερπαραγωγῆς στὴν Ἑλλάδα.

Ο ΓΚΑΙΤΕ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Στὸ σπίτι τῆς Λόττε ζοῦσε μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια, ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀδελφούς, ἀδελφὲς καὶ μικρὰ παιδιά. Ἡ καϋμένη ἡ Λόττε, ποὺ ἀντικαθιστοῦσε τὴν πεθαμένη μητέρα της, εἶχε φορτωθῆ ἕνα σωρὸ ἔγνοιες. Τὸ θέαμα αὐτὸ ἐνθουσίαζε τὸ νεαρὸ ποιητή, ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή. Οἱ εἰρηνικὲς αὐτὲς χαρὲς τοὔδιναν ἕνα γλυκὸ ξεκούρασμα καὶ τοῦ χρησίμευαν ταὐτόχρονα καὶ ὡς φιλολογικὸ θέμα.

Τί ὡραία ποὺ φαινόταν στὰ μάτια του ἡ Λόττε, στὸ ρόλο τῆς νοικοκυρούλας! Ὁ Γκαῖτε τὴν καμάρωνε. Πῶς θἄθελε νὰ τὴν κάνη δική του! Ὀνειρευόταν μιὰ τέτοια σύζυγο, σὲ μιὰ ζεστὴ χαρούμενη φωλιά, μὲ πολλὰ παιδιὰ καὶ μὲ μιὰ ἀγάπη, ποὺ ποτὲ δὲ θὰ τέλειωνε. Ὁ ἔρωτας, καθὼς πίστευε, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἰδεαλιστής, τότε μονάχα ὁλοκληρώνεται, ὅταν δημιουργῆ τρυφερὲς ὑπάρξεις μὲ κόκκινα μαγουλάκια καὶ μὲ ἀθῶα μάτια.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Γκαῖτε, γιὰ τὴ νεαρὴ φίλη του, τοὔχε γίνει πιὰ πάθος. Κι' ὅσο τὸ πάθος αὐτὸ φλογιζόταν ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ἐπαφή, τόσο καὶ φούντωνε. Τί νὰ κάνη τώρα ὁ νεαρὸς ποιητής; Νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά του; Νὰ τὴν παρακαλέση νὰ διώξη τὸν ἀρραβωνιαστικό της καὶ νὰ πάρη ἐκεῖνον; Ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν τρόμαζε. Θὰ πρόδιδε, λοιπόν, τὸ φίλο του καὶ θὰ τὸν ἔκανε δυστυχισμένο; Ὁ Κέστνερ ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μνηστή του. Τότε ἄρχισε μιὰ φοβερὴ πάλη μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Γκαῖτε. Ὁ ἔρωτας κονταροχτυπιόταν μὲ τὴν τιμὴ καὶ μὲ τὸ καθῆκον. Τί θὰ γινόταν τώρα, ἀφοῦ καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ἀντίμαχα αἰσθήματα ἦταν τόσο δυνατά; Μιὰ λύσι μονάχα ἀπόμενε: Νὰ αὐτοκτονήση!

Ἡ ρωμαντικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ ἀνάπνεαν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ οἱ νέοι, τοὺς προδιέθετε νὰ προτιμοῦν τὶς τραγικὲς λύσεις. Νὰ θεωροῦν ὡς ἰδεώδη τὴν ἀπαισιόδοξη φιλοσοφία τοῦ Ὀσσιανοῦ καὶ τοῦ Σαίξπηρ: «Τί θὰ κερδίσης ἂν ζήσης πάνω στὴ γῆ, ἀφοῦ ἡ μοῖρα σου εἶναι νὰ πονᾶς;».

Ἡ μελαγχολία τοῦ Ἀμλέτου, τοὺς εἶχε γεμίσει μὲ μαῦρες ἰδέες τὸ μυαλό, ἔστω κι' ἂν δὲν εἶχαν δῆ γιὰ λογαριασμό τους κανένα φάντασμα καὶ δὲν εἶχαν νὰ ἐκδικηθοῦν κανένα βασιλιά-πατέρα, δολοφονημένο.

Ποιὰ ἦταν ἡ βαθύτερη αἰτία, ποὺ ἔκανε τοὺς νέους, στὴν ἐποχὴ τοῦ Γκαῖτε, νἆναι τόσο μελαγχολικοί; «Ἡ μεγάλη ἡσυχία καὶ τὰ αὐστηρὰ ἤθη, ἔκαναν τὴ ζωὴ τῶν νέων νὰ λιμνάζη μέσα στὴν πλῆξι. Τὰ ἀνικανοποίητα πάθη ἀναταράζαν τὶς καρδιές τους, χωρὶς νὰ βρίσκουν διέξοδο».

Αὐτὴ τοὐλάχιστο τὴν ἐξήγησι μᾶς δίνει ὁ Γκαῖτε, ὅταν ἔφτασε σὲ προχωρημένη ἡλικία. «Ὁ Βέρθερός μου πέτυχε, λέει, γιατὶ εἶναι ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος μιᾶς ὑπερευαίσθητης καὶ ρωμαντικῆς ἐποχῆς».

Ὡστόσο, ἡ εἰκόνα τοῦ ἀληθινοῦ Γκαῖτε τῆς ἐποχῆς τῆς Λόττε, δὲ μοιάζει μὲ τὴ σκιαγραφία, ποὺ μᾶς δίνει γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὅταν γέρασε. Ὁ ἀληθινὸς Γκαῖτε, ὁ ἥρωας τῆς ἐρωτικῆς περιπέτειας, ἔχει τόσο τυφλωθῆ ἀπὸ τὸ πάθος του, ποὺ δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ συγκρατηθῆ ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως γιὰ τὴν προδοσία τοῦ φίλου του, κι' οὔτε ζητᾶ τὴν ἡδονὴ τῆς θυσίας. Ἐπιθυμοῦσε μιὰ γυναῖκα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς νειότης του καὶ ἤθελε νὰ τὴν κερδίση. Καὶ τὴ φορὰ αὐτή, ὅπως πάντα, ὁ νοῦς του πηγαίνει στὴν εἰρηνικὴ λύσι ἑνὸς γάμου καὶ ὄχι σὲ μιὰ λαθραία ἐρωτικὴ περιπέτεια.

«ΗΡΘΕΣ ΑΡΓΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ»

Μὰ ἡ νέα, ποὺ εἶχε ἀνατραφῆ μέσα σ' ἕνα αὐστηρὸ ἀστικὸ περιβάλλον κι' εἶχε ὅλες τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς προλήψεις τῆς ἠθικῆς, δὲν ἦταν εὔκολο θήραμα. Ἄλλωστε, ἦταν ἀρραβωνιασμένη ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, μ' ἕνα ἀληθινὰ ἐξαίρετο νέο, πού, ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε μὲ σφοδρὸ ἔρωτα, τοὐλάχιστον τὸν ἐκτιμοῦσε γιὰ τὴ σοβαρότητα καὶ γιὰ τὴν ἠθική του.

Οἱ κοπέλλες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μπορεῖ νὰ συμπαθοῦσαν τοὺς ρωμαντικοὺς ἐραστές, ἀλλὰ προκειμένου νὰ παντρευτοῦν, προτιμοῦσαν τὴ σιγουριὰ ἑνὸς θετικοῦ νέου. Γι' αὐτό, ἡ Λόττε ἦταν πολὺ ἐπιφυλακτικὴ μπροστὰ στὶς αἰσθηματικὲς ἐκρήξεις τοῦ νεαροῦ ποιητῆ. Ὅταν ἐκεῖνος τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸν τρελλό του ἔρωτα καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ φύγη μαζί του, ἐκείνη τοῦ ὑπενθύμιζε μὲ φιλικὴ λεπτότητα τὸ χρέος της νὰ φανῆ πιστὴ στὸν ἀρραβωνιαστικό της καὶ συνεπὴς στὶς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας της. Ποτὲ δὲν ἔβαλε στὸ μυαλό της τὸ δίλημμα τῆς ἐκλογῆς.

— Ἦρθες πολὺ ἀργὰ στὴ ζωή μου, τοὔλεγε χαμογελῶντας. Τώρα ἔχω δώσει τὸ λόγο μου σ' ἕναν ἄλλο. Λυπᾶμαι, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ παραβιάσω τὴ συνείδησί μου...

— Κι' ἂν ὁ Κέστνερ μπῆκε κατὰ λάθος ἀνάμεσά μας, ἀπὸ μιὰ ἠλιθιότητα τῆς μοίρας;

— Τότε, τοῦ πέταξε γελῶντας, ἂς καταριόμαστε τὴ μοῖρα!

Τί νὰ συνέβαινε, ἄραγε, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της; Γιατί δὲν τὸν ἔδιωχνε, ἀλλὰ καθόταν ὧρες ἀτελείωτες καὶ χαριτολογοῦσε μαζί του; Ἦταν κρυφὴ ἀγάπη ἢ ἁπλὴ φιλαρέσκεια; Ποτὲ δὲ μπόρεσε ὁ Γκαῖτε νὰ μᾶς δώση μιὰ πειστικὴ ἐξήγησι. Σκοτεινὴ ἄβυσσος ἡ γυναικεία ψυχὴ καὶ κανένας δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ τὴ μετρήση.

Ὡστόσο, κάτι θὰ καταλάβουμε, ἂν παρακολουθήσωμε τὴν αἰσθηματικὴ «καμπὴ» τῆς ἐρωτικῆς αὐτῆς περιπέτειας, ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Κέστνερ, ποὺ ἀντανακλᾶ τὴν ψυχὴ ἑνὸς ἔξυπνου καὶ μετρημένου νέου:

«13 Αὐγούστου. Ἡ Λόττε μοῦ ὁμολόγησε, ὅτι ὁ Γκαῖτε τὴ φίλησε, χωρὶς ἐκείνη νὰ τὸ θέλη. Ὁ δράστης, ντροπιασμένος, ἔφυγε κι' ἔλειπε ὅλη τὴν ἡμέρα. Φαίνεται πώς, πραγματικά, ἡ Λόττε τοῦ ἀντιστάθηκε καὶ ἀκολούθησε ἕνας μικροκαυγᾶς, ποὺ τέλειωσε τὴν ἄλλη μέρα.

»14 Αὐγούστου. Ὁ Γκαῖτε ἦρθε τὸ βράδυ, μετὰ τὸν περίπατό του. Τοῦ φέρθηκα μὲ ψυχρότητα κι' ἀναγκάστηκε νὰ φύγη.

»15 Αὐγούσου. Ὁ Γκαῖτε πῆγε στὸ Ἄτσμπαχ, γιὰ νὰ διασκεδάση τὴ λύπη του. Γύριζε ὅμως στὶς δέκα τὸ βράδυ, κρατῶντας μιὰ τεράστια ἀνθοδέσμη ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα. Μᾶς βρῆκε σχεδὸν στὴν πόρτα. Βάλαμε τὰ λουλούδια του κατὰ μέρος, χωρὶς νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε. Ἐκεῖνος τὸ κατάλαβε καὶ τὸ πέταξε. Αὐτὸ τὸ βράδυ ἦταν σὰ νὰ παραμιλοῦσε. Περπάτησα μαζί του στὸ δρόμο ὡς τὰ μεσάνυχτα. Τί παράξενος μονόλογος! Ἦταν νευριασμένος κι' ἄρχισε νὰ λέη τρέλλες, ποὺ μ' ἔκαναν στὸ τέλος νὰ γελάσω, καθὼς ἀκουμποῦσαμε σ' ἕνα τοῖχο, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

»16 Αὐγούστου. Ἡ Λόττε μοῦ εἶπε πὼς ἐξηγήθηκε μὲ τὸν Γκαῖτε καὶ τοῦ δήλωσε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζη ἀπὸ αὐτὴν τίποτε παραπάνω ἀπὸ μιὰ φιλία. Ὁ Γκαῖτε, ποὺ ἦταν καρφωμένος στὴ συνηθισμένη πολυθρόνα του, ἦταν χλωμὸς καὶ ἄκεφος... Τὸ βράδυ ὅμως συνῆλθε καὶ βοηθήσαμε τὴ Λόττε στὸ καθάρισμα τῶν φασολιῶν...».

«Η ΠΙΚΡΑΓΑΠΗΜΕΝΗ»

Σὲ λίγες μέρες, στὸ δρόμο τοῦ Γκίτσεν, δυὸ ἁμάξια διασταυρώνονται. Στὸ ἕνα εἶναι ὁ Γκαῖτε καὶ στὸ ἄλλο τὸ ἀρραβωνιασμένο ζευγάρι. Οἱ φίλοι χαιρετιοῦνται ψυχρά, χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν λέξι.

Ὁ Γκαῖτε, στὶς ἀρχὲς τοῦ φθινοπώρου, ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη. Εἶχε κιόλας ἑτοιμάσει τὶς βαλίτσες του, ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, μετάνοιωσε κι' ἔμεινε.

Οἱ δισταγμοὶ αὐτοὶ δὲν ἀρέσουν στὴ Λόττε. Ὅσο περνᾶ ὁ καιρός, ἡ «πικραγαπημένη», ὅπως τὴν ἔλεγε ὁ ποιητής, θαυμάζει περισσότερο τὴν ἤρεμη στάσι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ποὺ δὲν ἔχασε οὔτε στιγμὴ τὴν ψυχραιμία του. Ἀργότερα, ὁ Κέστνερ ἔγραφε σ' ἕνα φίλο του: «Δὲν ξέρετε πῶς τὸν λυπᾶμαι. Ὁ Γκαῖτε ὑπόφερε πολὺ γι' ὅλα αὐτά. Ὁ ἀπελπισμένος αὐτὸς ἔρωτας ἔγινε ἀφορμὴ νὰ συμβοῦν παράξενες σκηνές, ποὺ ἔκαναν τὴ Λόττε νὰ κερδίση τὴν ἐκτίμησί μου, χωρὶς νὰ κλονισθῆ ἡ φιλία μου μὲ τὸ Γκαῖτε. Τὸν περισσότερο καιρὸ τὸν λυπόμουν. Τὰ πιὸ ἀντίθετα αἰσθήματα μάχονταν μέσα στὴν καρδιά μου. Ἂν δὲν ἀγαποῦσα τὴ Λόττε, θὰ τῆς ἔλεγα νὰ τὸν παντρευτῆ».

Τί εὐγένεια ψυχῆς καὶ τί καλωσύνη! Ὡστόσο, καὶ ὁ καλύτερος φίλος δὲ δίνει ποτὲ τὴ γυναῖκα, ποὺ ἀγαπάει.

«Στὸ τέλος, συνεχίζει ὁ Κέστνερ, ὁ δυστυχισμένος φίλος μου κατάλαβε μόνος του, πὼς ἔπρεπε νὰ πάρη μιὰ γενναία ἀπόφασι, γιὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὸ πάθος του».

Καὶ ἐδῶ προβάλλει τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖο: Ὁ Γκαῖτε καίγεται ἀπὸ τὸ πιὸ φλογερὸ ἔρωτα, χωρὶς νὰ χάνη τὰ λογικά του. Ξαναβρίσκει τὴν ψυχραιμία του στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή: τὴ στιγμή, ποὺ ἡ Λόττε τοῦ λέει ξεκάθαρα, ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ ἑβδομάδες ἐρωτικῆς πολιορκίας, στὸ διάστημα τῆς ὁποίας πάλεψε σκληρὰ μὲ τὴν καρδιά της, ὅτι ἡ προτίμησί της στράφηκε ὁριστικὰ πρὸς τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

Ἡ ποίησι, ὁ πλοῦτος, ἡ ἀπαράμιλλη γοητεία, ποὺ χτύπησαν στὴν καρδιά της, γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξουν, πῆραν τὴν ἀπάντησι πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ θέσι ἐκεῖ μέσα. Ἡ ποιητικὴ μεγαλοφυΐα, νικημένη ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ γυναῖκα, δὲ σκέπτεται τὴν τραγικὴ λύσι. Ἡ μεγάλη αὐτὴ καρδιὰ δὲ θὰ συντριβῆ. Καμμιὰ Λόττε δὲ θὰ τὸ κατώρθωνε ποτέ. Σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς σημειώσεις, ποὺ ἄφησε ὁ Γκαῖτε, δὲ δίνει τὴν παραμικρὴ ὑποψία, πὼς ἡ ἄρνησι τῆς νέας, τὸν ἔκανε ποτὲ νὰ μισήση τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ ζωή.

Περιφρονημένος ἀπὸ μιὰ μικροαστή, ποὺ προτίμησε ἕναν ἄλλο, ἀσύγκριτα κατώτερό του, δὲν τὸν κάνει νὰ δώση ἄδικο στὴ ζωή. Ἡ ζωὴ καὶ γιὰ τοὺς πιὸ μεγάλους δὲν εἶναι πάντα εὐνοϊκή. Καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τοῦ Γκαῖτε. Ὁμολογεῖ τὴν πλάνη του καὶ ἀγωνίζεται μὲ ματωμένη καρδιὰ νὰ ξαναφτιάση τὴ ζωή του. Ἁρπάζει μιὰ εὐκαιρία καὶ ἀποφασίζει νὰ φύγη... Ἕνας φίλος του, ὁ Μέρκ, τὸν εἶχε καλέσει στὸ Ρῆνο. Ἐκεῖ θὰ πήγαινε τώρα, γιὰ νὰ πάρη τὶς ὁριστικὲς ἀποφάσεις του.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

Πλεῖστοι ὅσοι ἰδιοκτῆται ἀστικῶν λεωφορείων,
ὁμιλοῦν περὶ ζημιῶν τους καὶ φτηνῶν εἰσιτηρίων
καὶ κινοῦνται δραστηρίως καὶ σχεδὸν μὲ τρόπον φαῦλον,
γιὰ νὰ ἐπιτύχουν κι' ἄλλην ὑπερτίμησιν τῶν ναύλων!

★

Ἔτσι θἄρθη κάποια μέρα, πού, χωρὶς ἐνδοιασμόν,
θὰ δουλεύουνε γιὰ ὁαύτους τῆς Ἑλλάδος ὅλοι οἱ κλάδοι
καὶ μὲ τὰ εἰσιτήριά τους καὶ μὲ τὸν συνωστισμόν,
μερικοὶ λεωφορειοῦχοι θὰ μᾶς βγάζουνε τό... λάδι!

ΑΣΦΑΛΗΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ

Μιὰ Μαντὰμ Ἐλπὶς ὑπῆρξε μέλος κάποιας ἑταιρίας,
ποὺ οἰκόπεδα πουλοῦσε καὶ σπιτάκια «εὐκαιρίας»
κι' οὐκ ὀλίγοι Ἀθηναῖοι ἐτραβήξανε μὲ φούρια
ν' ἀκουμπήσουν τὰ λεφτά τους καὶ νὰ πάρουν... κελεπούρια!

★

Τὰ οἰκόπεδά τους, ὅμως, ὅταν πῆγαν γιὰ νὰ δοῦν,
εἶδαν ὅτι στίς... Ἐλπίδος εἶχαν πέσει τὴν παγίδα
καὶ βαρεῖς καὶ τεθλιμμένοι οἱ καϋμένοι τραγουδοῦν:
«Γιὰ τὸ ἄγνωστον τραβᾶμε καὶ μὲ βάρκα τήν... ἐλπίδα»!

ΚΑΤΩ ΤΑ ΟΠΛΑ...

Ὁ στηθόδεσμος θὰ παίξη προσεχῶς μεγάλο ρόλο
καὶ μεγάλος εὐεργέτης θὰ φανῆ στὸν κόσμο ὅλο
γιατὶ θὰ ἐξουδετερώση ὅλους τοὺς ἐξοπλισμοὺς
κι' ἐν πολλοῖς καὶ τοὺς πολέμους, τοὺς ψυχροὺς καὶ τοὺς (θερμούς.

★

Δηλαδή, κατὰ τὴν γνώμην ὡρισμένων εἰδικῶν
θ' ἀχρηστέψη τοὺς πυραύλους καὶ τὰ ὅπλα τὰ καινούργια
κι' ὡς... στηθόδεσμος ποὺ εἶναι κι' ὅπως εἶναι φυσικόν,
θὰ διατηρήση μόνο τῆς «Βασίλως τὰ κουμπούρια»!

ΤΟ ΤΥΧΕΡΟ ΤΗΣ

Ἑβδομήντα χρόνων γραῖα ἦταν, μέν, ἡ Κεμερλῆ,
ἀλλὰ ἐνδιαφερόταν γιὰ τό... μέλλον της πολὺ
καὶ μιὰ γύφτισσα μοιραῖα πῆρε μέσ' στὸ σπιτικό της,
τὰ χαρτιὰ γιὰ νὰ τῆς ρίξη καὶ νὰ πῆ τὸ ριζικό της...

★

Πλὴν ἡ μάγισσα ἐκείνη ποὺ τῆς διάβαζε τὸ χέρι,
ξάφνου κι' ὡς διὰ μαγείας τῆς ἐπῆρε τό... κεμέρι,
ἔτσι ἔμεινε ἡ γραία... Κεμερλῆ ἄνευ ψιλοῦ
καὶ κατάφερε νὰ γίνη ἡ τσιγγάνα «κεμερλοῦ»!

ΜΗ ΧΟΙΡΟΤΕΡΑ

Ἐξεμάνη ὁ Καραγιόζης καὶ στὴν ἔξαλλη φορά του,
ἐξαπέστειλε στὸν Ἅδη τὴν καϋμένη τὴν κυρά του,
ἐπειδὴ εἶχε ὑποψίες ὅτι ἐπούλησε ἡ φτωχὴ
τὸ μικρό της τὸ γουρούνι, τὸ θρεμμένο καὶ παχύ...

★

Τὸ χοιρίδιον ὑπῆρξεν, ἐν ὀλίγοις, ἀφορμή,
γιὰ νὰ πλήξη ὁ Καραγιόζης τὴν κυρά του αὐτοστιγμεὶ
καὶ νὰ μείνη μέσ' τὸν κόσμο, μόνος ἔρημος καὶ χῆρος
ἢ στὴν κυριολεξία, ἐσαεὶ νὰ μείνη... χοῖρος!

ΠΗΓΗ ΑΣΤΕΙΡΕΥΤΗ

Στὴν ἀσύδοτη ἐποχή μας καὶ τὴν τραγελαφική,
φεύγουν ὅλοι οἱ θησαυροί μας οἱ ἀρχαιολογικοί,
γιατὶ διάφοροι καπάτσοι στὴ ρεμούλα τοὺς ταράζουν
καὶ σὲ «ντόλλαρς» καὶ σὲ λίρες τακτικὰ τοὺς μεταφράζουν...

★

Ἀλλὰ κι' ἄν... μεταναστεύουν ἀρχαιότητες πολλές,
δὲ σκοτίζονται καθόλου οἱ σοφὲς οἱ κεφαλές,
γιατὶ βλέπουν πὼς ἡ γκίνια καὶ ἡ κρίσι ἡ μεγάλη
τοὺς συγχρόνους τοὺς πολίτας εἰς... ἀρχαίους μεταβάλλει!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Ὁ πολὺς ὁ Γεροντίδης ἦταν ἄσσος τῆς κλοπῆς
καὶ μπορεῖ νὰ πῆ κανένας, ὑψηλῆς περιωπῆς,
γιατὶ ἑκάστην ἑβδομάδα «ἐργαζόταν» πέντε μέρες
καὶ τὶς ἄλλες δυὸ χαιρόταν ἐκδρομὲς καί... κρουαζιέρες!

★

Δηλαδὴ ὁ Γεροντίδης ζοῦσε χρόνια ζηλευτὰ
καὶ τὰ νειᾶτα του γλεντοῦσε μὲ τὰ ξένα τὰ λεφτά,
μὰ τὸν στρίμωξε ὁ Νόμος γιὰ καλὰ στὴ φυλακὴ
καὶ θὰ βγῆ, ἀνυπερθέτως... γεροντίδης ἀπὸ κεῖ!

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΩΝ...

Μεταξὺ τῶν ἄλλων κλάδων, τῶν πολλῶν καὶ τῶν γνωστῶν
συγκεντρώσεις ἑτοιμάζουν καὶ οἱ κλάδοι λογιστῶν,
καὶ γιὰ λόγους, ὅπως λένε, καταφώρου ἀδικίας,
εἶναι ἑπόμενον νὰ κάνουν κι' ἀπεργίαν διαρκείας!

★

Δηλαδὴ πρὸς ἀπεργίαν κατ' εὐθεῖαν προχωροῦν
κι' ἔχουν φθάσει στὸ σημεῖον τῆς ἐκδήλου τῆς ὀργῆς τους,
γιατὶ δὲ μποροῦν, ὡς τώρα, κατανόησι νὰ βροῦν
κι' ἂν καὶ λογισταί, λαμβάνουν ἀπαντήσεις... ἀλογίστους!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Εἶχε ἀκόμη, ὡστόσο, μιά, τὴν τελευταία καὶ πιὸ θλιβερὴ συνάντησι μὲ τοὺς ἀχώριστους φίλους του, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Μὲ σφιγμένη καρδιά, μιλοῦσαν κι' οἱ τρεῖς τους. Ἡ συζήτησι πῆρε ἕνα λυπητερὸ τόνο. Καὶ ἦταν ἡ Λόττε ἐκείνη ποὺ ἔφερε τὸ λόγο στὸ θάνατο καὶ στοὺς βρυκόλακες.

— Θέλετε νὰ κάνουμε μιὰ συμφωνία; εἶπε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὸ Γκαῖτε. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας πεθάνη πρῶτος, νὰ δώση στοὺς ἄλλους νέα ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο!

— Φοβοῦμαι, εἶπε ὁ Γκαῖτε, πώς, ἅμα πάη κανεὶς στὸν ἄλλο κόσμο, εἶναι τόσο εὐχαριστημένος, ποὺ δὲ θέλει πιὰ νἄχη καμμιὰ ἐπικοινωνία μ' αὐτὸν ποὺ ἄφησε!

— Ἂς ἐλπίσωμε τοὐλάχιστο πώς, ὅσο ζοῦμε, δὲ θὰ ξεχάσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, εἶπε χαρούμενα ἡ κοπέλλα.

— Ὤ! Γι' αὐτὸ νἆστε βέβαιοι!...

Τὸ δρᾶμα, ποὺ παίχτηκε μὲ τρία πρόσωπα, τέλειωσε μὲ ἀγάπη.

Ὁ Γκαῖτε ἀποχαιρέτησε τοὺς φίλους του ἥσυχα, σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα.

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΣΠΑΡΑΖΕΙ

Ὅλα ἦταν ἥσυχα, ὅταν, ξαφνικά, ξέσπασε τὸ ἡφαίστειο. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ κοντά του τὴ Λόττε, ἀπὸ τὴ νύχτα, ποὺ ἑτοίμαζε τὶς ἀποσκευές του, κατάλαβε πόσο τοῦ στοίχιζε ὁ ἀποχωρισμός της καὶ ἡ καρδιά του σπαραζόταν ἀπὸ τὸ κλάμμα. Κάθε φορά, ποὺ γύριζε τὴ σελίδα στὸ βιβλίο τῆς ζωῆς του, κάθε φορά, ποὺ ἔκλεινε μιὰ περίοδο τοῦ βίου του, ὁ Γκαῖτε ἔνοιωθε μὲ θλῖψι τὴ μεγάλη καὶ ἀκατάβλητη δύναμι τῶν νόμων τῆς μοίρας.

Τὸ γελαστὸ αὐτὸ σπίτι, ἡ εὐθυμία τῆς νέας, ἡ ζεστασιὰ τῆς φιλικῆς ἀτμόσφαιρας, ποὺ ἔκλεινε μέσα της μιὰ ζωή, ποὺ κυλοῦσε τόσο ἤρεμα καὶ ἡ γλυκειὰ συναίσθησι, πὼς εἶχε θυσιασθῆ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς ἀγαπημένης του, τὸν εἶχαν γελάσει ὅσο ἔμενε κοντά της καὶ τὸν ἔκαναν νὰ φαντάζεται πὼς θὰ περνοῦσε εὔκολα τὴ στέρησί της. Μά, τὴ στιγμή, ποὺ ἔφυγε καὶ διαλύθηκε μὲ μιᾶς τὸ γλυκὸ αὐτὸ ὄνειρο, ἔνοιωσε μέσα του νὰ ξεσπάη σκληρὰ ὁ πόνος του.

Ἡ θύελλα τῆς καρδιᾶς του ἀντηχεῖ στὴν ἐπιστολή, ποὺ ἔγραφε ἐκείνη τὴ νύχτα, γιὰ νὰ ἀποχαιρετήση τοὺς φίλους του:

«Θὰ ἔχω φύγει, Κέστνερ, θὰ ἔχω φύγει, ὅταν θὰ διαβάζετε αὐτὸ τὸ γράμμα. Κατώρθωσα ὡς τώρα, ὡς τὴν τελευταία στιγμή, νὰ συγκρατηθῶ, μὰ ἡ τελευταία συνομιλία, ποὺ εἶχα μαζί σου, ἔκανε τὸ ποτήρι νὰ ξεχειλίση... Ἕνα λεπτὸ ἀκόμα παραπάνω μαζί σας, δὲ θὰ μποροῦσα πιὰ νὰ βαστάξω. Τώρα εἶμαι μονάχος κι' αὔριο φεύγω. Ὤ! δύστυχο κεφάλι μου! Ἐλπίζω, βέβαια, κάποτε, νὰ ξανάρθω, μὰ ἕνας Θεὸς ξέρει πότε... Ἂν ἤξερες, Λόττε, σὲ ποιὰ ἀπελπισία μὲ βύθισαν τὰ λόγια σου, ἐμένα ποὺ ἤξερα πὼς σ' ἔβλεπα γιὰ τελευταία φορά. Ὄχι, ἂς μὴ λέμε πὼς εἶναι ἡ τελευταία... κι' ὅμως φεύγω αὔριο... Ἔφυγα... Ἄφησα τὴν καμαρούλα, ποὺ δὲ θὰ μὲ ξαναδῆ πιά. Τώρα εἶμαι μόνος καὶ μπορῶ νὰ κλάψω. Σᾶς ἀφίνω εὐτυχισμένους καὶ θἆναι γιὰ μένα μεγάλη παρηγοριά, ἂν δὲ μὲ βγάλετε ἀπὸ τὴν καρδιά σας. Πότε θὰ σᾶς ξαναδῶ; Ἂν δὲν εἶναι αὔριο, δὲ θἆναι ποτέ. Πέστε στὰ μικρὰ ἀγγελούδια μου, πὼς ὁ φίλος τους ἔφυγε. Συγχωρέστε

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ»:
Τὸ νέο πονεμένο κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα τῆς δημοφιλοῦς Ἰταλίδας συγγραφέως

ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Ζωὴ χωρὶς ἐλπίδα

Κυνηγημένοι ἀπ' τὸ μῖσος καὶ τὸ ἄνομο πάθος ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ κατάμαυρη ψυχὴ καὶ μὲ ἐγκληματικὰ ἔνστικτα, δυὸ ἀγαπημένοι σύζυγοι περνᾶνε χρόνια ὁλόκληρα στὴ φυλακή, χωρισμένοι μεταξύ τους κι' ἀπ' τὸ λατρευτὸ μοναχοπαῖδι τους. Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό, ὁ διώκτης τους ἀνεβαίνει ὁλοένα ψηλότερα, πρὸς τὸν πλοῦτο καὶ τὴ φήμη, ἱκανοποιῶντας τὶς ἀχαλίνωτες φιλοδοξίες του, κερδίζοντας ὅ,τι ὀνειρεύτηκε — τὸ κάθε τι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Μὰ θὰ φτάση ἡ μέρα, ποὺ τὰ ἀμέτρητα καὶ ἀπαίσια ἐγκλήματά του θὰ βροῦνε τὴν τιμωρία τους καὶ τὰ θύματά του — ὅσα ζοῦνε ἀκόμη — θὰ κερδίσουν τὴν εὐτυχία, ποὺ τοὺς ἀξίζει...

◆ ◆

Ἐπίσης, ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», ἀρχίζει κάτι πρωτότυπο, ποὺ θ' ἀρέση καὶ θὰ ἐνθουσιάση ὅλους τοὺς ἀναγνῶστες μας:

Η ΤΕΧΝΗ ΝΑ ΓΙΝΕΣΤΕ ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟΙ

Ἕνας μικρὸς κανόνας καλῆς συμπεριφορᾶς μπορεῖ νὰ παίξη πολλὲς φορὲς ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν ἐπιτυχία σας μ' ἕνα ἄτομο ἢ σ' ἕνα περιβάλλον.
Γι' αὐτὸ συγκεντρώσαμε γιὰ σᾶς, μὲ τὴ μορφὴ πρακτικοῦ λεξικοῦ, ἕνα πλῆθος ἀπὸ χρήσιμες συμβουλές, γιὰ τὶς πιὸ σημαντικὲς περιπτώσεις. Διαβάστε το μὲ προσοχὴ καὶ κρατῆστε το πρόχειρο, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ τὸ συμβουλεύεστε σὲ κάθε στιγμή. Θὰ σᾶς βοηθήση νὰ δημιουργῆτε γύρω σας τὴ συμπάθεια, ποὺ ἀποτελεῖ συχνὰ τὸ χρυσὸ κλειδὶ τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς εὐτυχίας...

◆ ◆

Ἐπίσης, ἕνα πρωτότυπο περιπετειῶδες μυθιστόρημα μὲ συγκλονιστικὴ πλοκή, τοῦ διασήμου Ἄγγλου συγγραφέως

Η. ΡΙΝΤΕΡ ΧΑΓΚΑΡΤ

ΝΑΝΤΑ, ἡ κόρη τῆς καταιγίδας

Τὸ ἐφιαλτικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα, ποὺ ξετυλίγεται στὰ βάθη τῆς Μαύρης ἠπείρου, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα φρίκης, μυστηρίου καὶ ἀγωνίας, ἔχει ὡς ὑπόθεσι τὴν παράξενη ἱστορία τοῦ φλογεροῦ εἰδυλλίου ἑνὸς Ἀφρικανοῦ βασιλιᾶ γιὰ τὴν ὄμορφη Νάντα, μιὰ μοιραία γυναῖκα, ποὺ τὰ ἀστραφτερὰ μάτια της σκορπίζουν τὸ θάνατο σ' ἐκείνους, ποὺ ἔχουν τὴν ἀτυχία νὰ τὴν κυττάξουν.
Φρικαλέα ἐγκλήματα, ἄγριοι πόλεμοι, θηριώδεις ἐκδικήσεις συνοδεύουν τὸ εἰδύλλιο αὐτό, ποὺ συνταράσσει γιὰ χρόνια τὴν καρδιὰ τῆς Μαύρης ἠπείρου. Ἡ ἱστορία τῆς Νάντα εἶναι μιὰ πιστὴ ἀναπαράστασι τῶν ἠθῶν καὶ τῆς ψυχολογίας τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ θὰ συναρπάση μὲ τὴ γλαφυρότητα, τὴ ζωντάνια καὶ τὸ ἀδιάπτωτο καὶ ἀγωνιῶδες ἐνδιαφέρον της.

με... Δὲ μπορῶ νὰ συνεχίσω σ' αὐτὸ τὸν τόνο...».
Καὶ τὸ πρωῒ συμπληρώνει:
«Οἱ ἀποσκευές μου εἶναι ἕτοιμες, ἀγαπημένη Λόττε. Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω πότε ξημέρωσε. Ἀλλοίμονο! Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, θᾶμαι μακρυά. Γιατί νὰ σᾶς ἀποχωριστῶ καὶ νὰ φύγω μακρυά σας; Ἄμποτε νᾆσαι πάντα χαρούμενη, ἀγαπημένη μου Λόττε. Ὅσο γιὰ μένα, εἶμαι εὐτυχισμένος νὰ διαβάζω στὰ μάτια σου τὴν πεποίθησι πὼς δὲ φοβᾶσαι, ὅτι θ' ἀλλάξω ποτέ. Ἔχετε γειά, ἔχετε γειά. Γκαῖτε».

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Εἶναι ἡ τρίτη φορά, ποὺ ὁ Γκαῖτε φεύγει ἐξ αἰτίας μιᾶς γυναίκας καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἡ ἀγάπη του δὲ μεταβάλλει τὴν τύχη του, παρὰ μονάχα τὴ στιγμή, ποὺ τελειώνει ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Αὐτὸ εἶναι τὸ γνώρισμα τῶν δαιμονικῶν φύσεων. Ἂν κέρδιζε τὴ Λόττε, θᾶμενε λίγο καιρὸ ἥσυχος, μέσα στὴ μέθη τῆς εὐτυχίας του, ἀλλὰ ἡ θυσία καὶ ἡ φυγὴ ἐξαπολύουν τὶς πιὸ σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς ψυχῆς του. Μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, βυθίζεται μὲ ὁλοένα μεγαλύτερο πάθος στὴν πίκρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Χάρις στὴν ἀπόστασι, ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ Λόττε θὰ διαρκέση ἀκόμα ἐνάμισυ χρόνο.
Ἐκεῖνο, ποὺ σφίγγει τὴν καρδιά του, δὲν εἶναι τόσο ἡ Λόττε, ὅσο ὁ ἀνικανοποίητος ἔρωτάς του.
Ὀχτὼ μέρες μετὰ τὴ φυγή του, βρίσκουμε τὸ Γκαῖτε ἐγκατεστημένο στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου, μέσα σὲ μιὰ ὡραία ἔπαυλι. Στὸ ἀρχοντικὸ αὐτὸ περιβάλλον ζῆ μιὰ ὥριμη γυναῖκα, ποὺ διακρίνεται γιὰ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν ἐξυπνάδα της. Ἡ κυρία αὐτὴ εἶναι ἡ Σοφία Λαρός, ποὺ εἶχε ἀνάψει ἄλλοτε ἕνα τρελλὸ πάθος στὰ στήθη τοῦ Βίλαντ. Τὴν ἐποχὴ αὐτή, ἡ Σοφία εἶχε δημιουργήσει κάποιο ὄνομα στὸν κόσμο τῶν γραμμάτων. Μαζί της ζοῦσε ἡ κόρη της, ἡ Μαξιμιλιανή, μιὰ κοπελλίτσα δεκαέξη χρόνων. Ἦτα λίγο πιὸ κοντὴ ἀπὸ τὴ Λόττε, ἀλλὰ εἶχε τὸ ἴδιο χαριτωμένο πρόσωπο, μὲ μαλλιὰ καστανὰ καὶ μὲ μαῦρα μάτια.
Στὰ ἀπομνημονεύματά του, ὁ γερασμένος πιὰ ποιητής, ἀναπολεῖ μὲ εὐτυχία τὴ γλυκειά της ἀνάμνησι:
«Τί εὐχάριστη συναίσθησι νὰ νοιώθη κανεὶς νὰ φυτρώνη μέσα στὴν καρδιά του ἕνα νέο πάθος, τὴ στιγμή, ποὺ τὸ προηγούμενο δὲν ἔσβυσε ἀκόμα. Εἶναι παρόμοιο σὰν τὴν ὥρα, ποὺ δύει ὁ ἥλιος καὶ στὴν ἀντίθετη πλευρὰ τ' οὐρανοῦ ἀνατέλλει ἡ σελήνη».
Ἦταν μέσα στὴν αἰσθηματικὴ φύσι του νὰ μὴ μπορῆ νὰ ζῆ χωρὶς τὴ λατρεία μιᾶς γυναίκας. Στὴν ἀρχή, ἡ ἀγάπη του ἐκδηλωνόταν σὰν ἕνα ἀδελφικὸ αἴσθημα, ὕστερα ρίζωνε καὶ γινόταν ἐρωτικὸ πάθος.
Οἱ πέντε μέρες, ποὺ πέρασε στὸ φιλόξενο αὐτὸ σπίτι, ἔφτασαν γιὰ νὰ μείνη πενῆντα χρόνια πιστὸς στὴ μητέρα καὶ στὴν κόρη της τὴ Μαξιμιλιανή.
Μόλις ὅμως γύρισε στὴ Φραγκφούρτη, συναντήθηκε μὲ τὸν Κέστνερ δέκα μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ βουβὸ ἀποχωρισμό τους. Τὸν ἀγκάλιασε μέχρις ἀσφυξίας. Κι' ὅταν ὁ Κέστνερ ἔφυγε, ὁ Γκαῖτε ἄρχισε νὰ βομβαρδίζη τοὺς δυὸ ἀρραβωνιασμένους μὲ γράμματα, γεμᾶτα ἀπὸ τὰ πιὸ τρυφερὰ αἰσθήματα. Παρακαλεῖ τὴ Λόττε νὰ τὸν ἀγαπᾶ καὶ νὰ μὴν τὸν ξεχάση:
«Ἡ Λόττε δὲ μ' εἶδε στ' ὄνειρό της κι' αὐτὸ μὲ κάνει νᾆμαι πολὺ θυμωμένος μαζί της. Ἔχω τὴν ἀξίωσι νὰ μ' ὀνειροπολῆ αὐτὴ τὴ νύχτα κιόλας! Κι' ὅμως δὲ μπορῶ νὰ τῆς τὸ πῶ. Ὤ! Ἂν ἤξερε πόσο εἶμαι κοντά της, μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ μ' ὅλο μου τὸ σῶμα. Τὴ βλέπω πάντα μπροστά μου καὶ τὴν ὀνειρεύομαι μέρα-νύχτα... Ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσα νᾆμουνα εὐτυχέστερος στὸ Βέτσλαρ. Μὰ οἱ θεοὶ δὲ θὰ μοῦ χαρίσουν ποτὲ πιὰ μιὰ τέτοια εὐτυχισμένη ἐποχή. Ἔχουν βαλθῆ νὰ μὲ καταδικάσουν σὲ μαρτύρια Ταντάλου. Κι' ὅμως θἄθελα νὰ τὴ δῶ... Ἀλλὰ ἃς γίνη ὅ,τι θέλει ἡ Μοῖρα. Ἂς μὴ τὴν ξαναδῶ, προτοῦ νὰ μπορέσω νὰ τῆς ξομολογηθῶ ἕνα νέο πάθος... Θᾆταν καλύτερα νὰ μὴν τῆς γράφω καὶ νὰ χαλιναγωγήσω τὴ φαντασία μου, ἀλλὰ ἔχω τὴν εἰκόνα της κρεμασμένη στὸν τοῖχο τῆς κάμαράς μου, κι' αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα. Ἡ κορδέλλα, ποὺ φοροῦσε στὸ ξανθὸ κεφάλι της ἔχει πάντα τὸ λουλουδένιο χρῶμα της. Κάθομαι ὧρες ἀτελείωτες καὶ κυττάζω τὰ μάτια της. Δὲν ἔχω δῆ σ' ὁλόκληρη τὴ ζωή μου πιὸ ὄμορφα μάτια! Ἔχουν ἕνα χρῶμα σύνθετο, γαλανὸ καὶ μελί. Καὶ τί ἐκφραστικὰ ποὺ εἶναι! Μοιάζουν μὲ τὸ παιγνίδισμα τῶν θαλάσσιων νερῶν, σὰν τὴ βροχὴ ἐκείνη ἀπὸ διαμαντόπετρες, ποὺ τραβᾶ μαζί του ὁ ἥλιος, τὴν ὥρα ποὺ γέρνει νὰ βασιλέψη...».

ΤΟ ΧΤΕΝΙ ΤΗΣ ΛΟΤΤΕ

Τῆς εἶχε πάρει κρυφὰ τὸ χτένι της καὶ τὴν ἄλλη μέρα τῆς εἶπε πὼς αὐτὸς τὸ πῆρε γιατὶ ἦταν μεγάλο.
«Θὰ σοῦ στείλω, τῆς ἔγραφε, ἕνα μικρὸ ἀσημένιο χτένι καὶ θὰ κρατήσω τὸ πρῶτο γιὰ ἐνθύμιο. Εἶμαι ἕνας φτωχὸς φετιχιστής, προσηλωμένος στὴν ὕλη καὶ θέλω νἄχω κάτι δικό σου νὰ τὸ κρατῶ στὰ χέρια μου. Ὤ, ἂν ἤξερες πόσο σὲ σκέφτομαι! Στὸ διάστημα μιᾶς μονάχα μέρας, σὲ σκέφθηκα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι σκέφθηκες ἐσὺ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο! Θεέ μου, πότε θὰ μπορέσω νὰ σωθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο;».
Πέρασε δυὸ μῆνες, μέσα σ' ἕνα ἐρωτικὸ παραλήρημα. Ζῆ μονάχα μὲ τὴν ἀνάμνησί της: «Ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, ὁλόκληρος ὁ κόσμος, ἀντικαθρεφτίζονται στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, σὰν ἕνα πλαίσιο μὲ τὴ ζωγραφιὰ τῆς Λόττε. Ἕνας ἔξαλλος πόθος φλογίζει τὴν καρδιά μου. Ἄχ! Νὰ μποροῦσα νὰ ἀποδώσω ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, μ' ἐμπνευσμένα λόγια!»
Δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ βαστάξη τὸ χωρισμό της. Μὲ τὴ δικαιολογία πὼς εἶχε νὰ τακτοποιήση μερικὲς ὑποθέσεις, ξαναγυρίζει στὸ Βέτσλαρ. Τὸ ἀρραβωνιασμένο ζευγάρι τὸν ὑποδέχεται μὲ καλωσύνη καὶ κατανόησι. Μένει πάλι κοντά τους μερικὲς μέρες καὶ ἀπολαμβάνει τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία μιᾶς φιλίας, γεμάτης ἀγάπη καὶ εἰλικρίνεια.
— Ἂν δὲ μπόρεσα νὰ σοῦ δώσω τὴν καρδιά μου, Γιόχαν, τοῦ λέει ἡ Λόττε τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του, σοῦ δίνω κάτι ποὺ εἶναι πολὺ ἀνώτερο: τὴν ἁγνὴ φιλία μου, ποὺ δὲ θὰ σβύση ποτέ!
Ὅταν ἔφυγε ὁ Γκαῖτε μετάνοιωσε γιατὶ δὲν ἐκμεταλλεύθηκε τὴ συγκίνησι τῆς φίλης του.
«Ἔχασα ἕνα φιλὶ ἀπὸ τὴ Λόττε, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆ. Λίγο ἔλειψε σήμερα τὸ πρωῒ νὰ ξαναγυρίσω στὸ σπίτι σας. Καταλάβαινα, ὅμως, ἀγαπητέ μου Κέστνερ, ὅτι εἶχα χρέος νὰ φύγω. Χθὲς βράδυ, καθὼς ἤμουνα ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα μου, τὸ νοῦ μου πλημμύριζαν μαῦρες σκέψεις. Ὡστόσο θέλω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Μὲ δεχτήκατε πολὺ καλύτερα ἀπ' ὅ,τι μποροῦσα νὰ φαντασθῶ. Ὤ, ἂν ξέρατε πόσο καλὸ μοῦ κάνατε!»
Στὸ διάστημα αὐτό, ποὺ ὁ Γκαῖτε μένει στὴ Φραγκφούρτη, προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὸν πικρὸ ἔρωτα τῆς Λόττε. Ρίχνεται στὴ δικηγορία καὶ στὶς φιλοσοφικές του μελέτες, ἐλπίζοντας νὰ καταπραΰνη τὸν πόνο του.

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Ἐκεῖνο τὸ χρόνο, τὰ νεῦρα του πῆγαν νὰ σπάσουν. Ἡ καρδιά του, ποὺ βασανιζόταν ἀπὸ τὴ νοσταλγία μιᾶς γυναίκας, ποὺ ἀνῆκε σ' ἕνα ἄλλο, δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρη πιὰ αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Γι' αὐτό, γύρεψε παρηγοριὰ στὴ φιλία. Ξομολογήθηκε τὸν πόνο του σὲ μιὰ μακρυνὴ συγγενῆ του, τὴν Ἰωάννα Φάλμερ, μιὰ συμπαθητικὴ γεροντοκόρη. Κι' αὐτή, ποὺ διακρινόταν γιὰ τὴ μόρφωσι καὶ τὴν καλή της καρδιά, κατάλαβε τί χρειαζόταν ὁ Γκαῖτε γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ πάθος του, καὶ τὸν σύστησε στὸν ἀνεψιό της, τὸν ποιητὴ Φρὶτς Γιακόμπι.
Οἱ ὡραῖες ἰδέες, ἡ ὀμορφιὰ καὶ ἡ ζωηρότητα τοῦ Γιακόμπι, ἐνθουσίασαν τὸν Γκαῖτε. Ἡ ἔξαλλη αὐτὴ φιλολογικὴ φιλία, πλουτίσθηκε μὲ ρωμαντικὲς ἐκρήξεις καὶ μὲ λυρικὰ γράμματα. Ὁ Γκαῖτε βρῆκε στὸ φίλο του τὸ ἀντικαθρέφτισμα τοῦ ἑαυτοῦ του. Πόσο γλυκειὰ τοῦ φάνηκε αὐτὴ ἡ φιλία! Τὸν ἀπασχόλησε μὲ νέες ἰδέες καὶ τοῦ ἔδωσε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἄρχισε νὰ συνεργάζεται στὸ περιοδικὸ τοῦ Γιακόμπι.
Μιὰ μέρα, ὁ Κέστνερ τοὔγραψε μιὰ συνταρακτικὴ εἴδησι: Ἕνας ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς πρεσβείας τοῦ Μπρούνσβικ, αὐτοκτόνησε, ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἀτύχου ἔρωτα. Ἦταν ὁ Γιερουζάλεμ Γκουέ, ποὺ εἶχαν γνωρίσει στὸ Βέτσλαρ. Ὁ Γκαῖτε ἀπάντησε στὸ φίλο του: «Σέβομαι μιὰ τέτοια πρᾶξι, ἀλλὰ δὲν τὴ βρίσκω λογική. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἐνοχλήσω ποτὲ τοὺς φίλους μου μὲ μιὰ τέτοια εἴδησι γιὰ λόγου μου».
Ὁ Γκαῖτε, ὡστόσο, ἄρχισε νὰ σκέπτεται πολὺ τὴν τραγωδία τοῦ Γκουέ. Κι' ὅταν σὲ λίγο ἔμαθε τοὺς γάμους τῆς Λόττε μὲ τὸν Κέστνερ, ἔνοιωσε τέτοιο πόνο, ποὺ ξεκρέμασε ἕνα μαχαῖρι ἀπὸ μιὰ πανοπλία, γιὰ νὰ δοκιμάση ἂν θὰ μποροῦσε νὰ μπήξη τὴν κρύα αἰχμή του μέσα στὸ στῆθος του. Ἡ ἀπελπισία του ἔχει φτάσει στὸ κατακόρυφο. Νοιώθει τρομερὴ ἀηδία γιὰ τὴ ζωή. Φέρνει ἀποφασιστικὰ τὸ ὅπλο στὸ στῆθος του. Μά, τὴ στιγμὴ αὐτή, ἀκούει μιὰ δαιμονικὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέη σαρκαστικὰ ἀπὸ μέσα του:
— Θὰ πεθάνης γιὰ μιὰ γυναῖκα; Τί ἀνόητος, ποὺ εἶσαι! Ὑπάρχει πιὸ ἀπρόσωπο πρᾶγμα ἀπὸ τὴ γυναῖκα; Γιὰ ἕνα νέο, πλούσιο καὶ δοξασμένο, θὰ ὑπάρχουν πάντα ἀμέτρητες Λόττες!
Τὸ μαχαῖρι γλυστράει ἀπὸ τὸ χέρι του. Στὰ χείλη τοῦ γκρεμοῦ κρατᾶ σφιχτὰ τὰ λουριὰ καὶ διώχνει θαρρετὰ τὴ μαύρη σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλό του. Στέλνει στὸ διάβολο τὶς ἀρρωστημένες ἰδέες του καὶ φωνάζει παλληκαρίσια: «Δὲ θὰ χαλάσω τὴ ζωή μου, θὰ τὴ ζήσω κι' ἂς εἶναι γεμάτη πίκρα!».

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Ἀλλὰ τί εἶδος ζωὴ θὰ κάνη; Ποῦ εἶναι ἡ φωτιὰ τῆς δημιουργίας, ποὺ τὸν ἔκαιγε τὸν περασμένο χρόνο; Οἱ δυνάμεις του εἶχαν παραλύσει. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἀδύνατο καὶ τρομαχτικὰ ἀπομονωμένο. Ὁ χειμώνας προχωροῦσε καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν κι' ἡ θλῖψι του. Ὁ Γκαῖτε θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ρίξη στὸ πιοτὸ καὶ στὰ γλέντια, ἀλλὰ δὲν τὸ κάνει. Θέλει νὰ πιῆ ὡς τὸν πάτο τὸ ποτῆρι τῆς πίκρας. Τὸν καλοῦν σ' ἕνα χορό, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀποφεύγει νὰ πάη.
Κι' ὁ ὑπέροχος αὐτὸς ἄνθρωπος μετουσιώνει τὸ πάθος του σὲ μιὰ ἀθάνατη δημιουργία.
«Θὰ σκάψω πηγάδια στὴν ἔρημο καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ στήσω πάνω στὴν ἄμμο μιὰ καλύβα—γράφει στὴν ἀγαπημένη του. Θὰ σᾶς στείλω σὲ λίγο κάποιο φίλο μου, μὲ τὸν ὁποῖο μὲ συνδέουν πολλὰ κοινὰ πάθη. Ὀνομάζεται Βέρθερος. Ποιὸς ὑπῆρξε καὶ ποιὸς εἶναι, θὰ σᾶς τὸ πῆ ὁ ἴδιος».
Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ γράφτηκε ἀπὸ τὸν ποιητὴ σὲ ἐπιστολικὸ ὕφος:
«Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς νέος, γράφει ὁ Γκαῖτε, ποὺ εἶναι προικισμένος μ' ἁγνὰ καὶ βαθυὰ αἰσθήματα, πλανᾶται μέσα σὲ ποιητικοὺς κόσμους καὶ σὲ ὀνειροπολήματα. Ἦταν τόσο εὐτυχισμένος μέσα στὸν ἰδανικὸ κόσμο του. Μὰ ἡ κακή του μοῖρα τὸν ἔσπρωξε στὸν ἔρωτα μιᾶς ἁγνῆς κοπέλλας, ποὺ εἶχε δώσει σ' ἕναν ἄλλο τὴν καρδιά της καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν πάρη πίσω».
Στὶς σελίδες τοῦ Βέρθερου, ποὺ καθὼς λέει ὁ Γκαῖτε, τὶς ἔγραψε ἀσυνείδητα, σὰ νὰ βρισκόταν σὲ κατάστασι ὑπνοβασίας, ἱστορεῖ μὲ δραματικὸ ὕφος τὰ ἐρωτικὰ πάθη καὶ τοὺς καϋμούς, ποὺ τοῦ ἄναψε ἡ Λόττε καὶ τὴν ἀπελπισία του γιὰ τὴν ἄρνησί της νὰ ἀνταποκριθῆ στὴν ἀγάπη του. Κι' ὅπως ἐξομολογήθηκε ἀργότερα ὁ ποιητής, σκότωσε τὸ Βέρθερο, γιὰ νὰ σωθῆ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν πειρασμὸ τῆς αὐτοκτονίας.
Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὁ Γκαῖτε γιατρεύτηκε ἀπὸ τὸ πάθος του. Μὰ τὸ ἀρρωστημένο αὐτὸ ἔργο εἶχε ὀλέθρια ἐπίδρασι στοὺς ρωμαντικοὺς νέους τῆς Εὐρώπης. Πολλοὶ νεαροί, ποὺ εἶχαν τὴν ἀτυχία ἑνὸς ἀνικανοποίητου ἔρωτα, αὐτοκτόνησαν. Τὸ ἔργο μεταφράστηκε σ' ὅλες τὶς γλῶσσες κι' εἶχε τεράστια ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία. Ὡστόσο, ὁ Βέρθερος δὲν εἶναι τὸ καλύτερο ἔργο τοῦ Γκαῖτε. Ὁ ἴδιος τὸ ἀποκήρυξε κατὰ τὴν ὡριμότητά του, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι αὐτὸ θεμελίωσε τὴ φήμη του. Μεγάλοι συγγραφεῖς ἐμπνεύσθηκαν ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ κι' ἔφτιαξαν τύπους σὰν τὸν Βέρθερο. Τὸ κοστοῦμι τοῦ ἥρωα ἔγινε τῆς μόδας στοὺς δανδῆδες τῆς ἐποχῆς κι' οἱ ρωμαντικὲς κοπέλλες φοροῦσαν τὸ ἴδιο καπέλλο, ποὺ περιέγραψε ὁ Γκαῖτε, στὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς Λόττε Μπούφ.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

Τά εὔθυμα τῆς Θέμιδος

ΟΙ ΤΣΙΓΓΑΝΕΣ

—ΔΕΝ ξέρετε, ἐσεῖς, τί πρᾶγμα εἶναι οἱ τσιγγάνες! Σὲ ξεμυαλίζουν, κύριε πρόεδρε, σὲ ξελογιάζουν! Δὲν εἶναι νὰ κάνης ἀστεῖα μαζί τους! Βάζουν τὸ χέρι στὴν τσέπη σου καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις. Κοντά τους ναρκώνεσαι! Τὰ δίνεις, ὅλα κι' ἐκεῖνες τὸ μόνο, ποὺ σοῦ προσφέρουν εἶναι τὰ ψέματα!
— Καὶ πῶς σὲ μπλέξανε οἱ τσιγγάνες;
— Λίγο μὲ τὰ μάτια τους καὶ λίγο μὲ τὶς ὑποσχέσεις ὅτι θὰ μοῦ «ποῦν τὴ μοῖρα», μὲ τράβηξαν κοντά τους.
— Καὶ ἐν συνεχεία;
—Ἀφοῦ πέτυχαν στὴν ἀρχὴ τὸ σχέδιό τους, ἀφοῦ δηλαδὴ ἤπια μαζί τους καφέ, μαγεύτηκα καὶ δὲν εἶχα δύναμι νὰ φύγω!
— Τὰ πιστεύεις σοβαρὰ αὐτὰ ποὺ λές;
— Μὰ τί, ψέματα σᾶς λέω;... Ἀφοῦ μὲ τριγύρισαν ὅλες τους καὶ ἔπιασαν τὰ χέρια μου, ἄρχισαν νὰ λένε: «Μεγάλη στράτα θὰ διαβῆς, σὲ πόρτες θὰ χτυπήσης. Θλίψεις καὶ στενοχώριες γράφει ἡ σκληρή σου μοῖρα. Γλυκόλογα ποτὲ νὰ μὴν ἀκούσης! Πολλοὶ κυττοῦν τὴν τσέπη σου, λίγες τὴν ὀμορφιά σου...».

— Δυὸ ὧρες λέγαμε τὴ μοῖρα του, κύριε πρόεδρε!...

Καὶ μὲ τὰ λόγια τους ζαλίστηκα, κύριε πρόεδρε.
— Τί σοῦ ἔκαναν, λοιπόν; Σοῦ πῆραν χρήματα; Δὲν ἔνοιωθες τὰ χέρια τους, ποὺ ἔμπαιναν στὶς τσέπες σου;
— Ποῦ νὰ καταλάβω, κύριε πρόεδρε; Αὐτὲς μοῦ ἔβγαλαν καὶ τὸ σακκάκι.
— Καὶ πῶς τὶς ἄφισες;
— Μοῦ τὸ βγάλανε μὲ κόλπο! Μοῦ εἶπαν πὼς πρέπει νὰ γδυθῶ νὰ δοῦνε τὸ κορμί μου, γιὰ νὰ μοῦ ποῦνε πόσα χρόνια θὰ ζήσω, ποιὰ θὰ ἀγαπήσω καὶ ποιὰ θὰ παντρευτῶ...
— Καὶ δέχτηκες;
— Δὲ σᾶς παρεξηγῶ γιὰ τὴν ἐρώτησι, κύριε πρόεδρε, γιατὶ δὲν ἔχετε μπλέξει μὲ τσιγγάνες... Λοιπόν, μοῦ εἶπαν νὰ γδυθῶ καὶ στὸ τέλος αὐτὲς μοῦ γδύσανε τὶς τσέπες. Δὲ μοῦ ἄφισαν οὔτε τὰ εἰσιτήρια γιὰ νὰ φύγω. Βάλανε τὴ μικρότερη νὰ μοῦ ψευτοχαϊδεύη τὰ μαλλιὰ καὶ οἱ ἄλλες φύγανε.
— Καὶ μετά;
— Μετὰ ἔφυγε καὶ ἡ μικρή! Ἡ ἐξαφάνισί τους μ' ἔβαλε σὲ ὑποψίες, κύριε πρόεδρε. Ἔψαξα τρομαγμένος τὶς τσέπες μου. Ἦταν νὰ κλαίω τὴ μοῖρα μου! Οἱ τσιγγάνες δὲν εἶχαν πῆ ψέματα, ὅταν μοῦλεγαν πὼς «πολλὲς κυττοῦν τὴν τσέπη μου, λίγες τὴν ὀμορφιά μου»! Μά, εὐτυχῶς, κύριε πρόεδρε, ποὺ τὰ κατάφερε ἡ ἀστυνομία.
— Τὶς συνέλαβε;
— Βέβαια!
— Καὶ τὰ χρήματα;
Σηκώνεται ἡ μεγαλείτερη τσιγγάνα καὶ διαμαρτύρεται:
— Ποιὰ χρήματα, κύριε πρόεδρε; Τὰ χρήματα μᾶς τὰ ἔδωσε ὁ ἴδιος!...
— Γιὰ ποιό λόγο;
— Δυὸ ὧρες τοῦ λέγαμε τὸ ριζικό του, κύρ' πρόεδρε!
— Καὶ γιὰ δυὸ ὧρες σᾶς ἔδωσε 4 χιλιάδες δραχμές;
— Γιατί ὄχι, κύριε πρόεδρε; Ἄμα σὲ πονεῖ κι' ἅμα σὲ σφάζει κάτι, δίνεις, ὄχι μόνον τόσα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα τόσα, φτάνει νὰ μάθης τὴν ἀλήθεια.
— Καὶ ἐσεῖς τὴν ξέρετε;
— Ἔτσι φαίνεται, κύρ' πρόεδρε, ἀφοῦ σὲ μᾶς τρέχουν νὰ ρωτήσουν ὅσοι πονοῦν καὶ ὑποφέρουν.
Ὁ μηνυτὴς πετιέται στὴ μέση ὀργισμένος:
— Κύριε πρόεδρε, αὐτὲς ξέρουν μόνο μιὰ ἀλήθεια!
— Ποιὰ ἀλήθεια;
— Ὅτι ὅλοι μας εἴμαστε ντουβάρια κι' ἐπομένως μποροῦν νὰ μᾶς ξεγελάσουν!...
— Τὸ καϋμένο τὸ παιδί, κύριε πρόεδρε, μὴν τὸ παρεξηγῆτε, συνεχίζει ἡ τσιγγάνα. Ἔχει ντέρτι στὴν καρδιά. Ἀγαπάει μιὰ μελαχροινή, ποὺ δὲν τοῦ ἔδινε σημασία... Τώρα ὅμως κι' ἐκείνη τὸν ἀγαπάει, τρελλαίνεται γι' αὐτόν!
— Κύριε πρόεδρε, ρωτῆστε την, λέει ἀλήθεια; Ἂν εἶναι ἀλήθεια...
— Μηνυτή, βλέπω πὼς πάλι σὲ μαγέψανε;
— Ὄχι, κύριε πρόεδρε, ἀλλὰ γιατί νὰ μὴν τῆς κάνετε μιὰ ἐρώτησι γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό;
Ἡ τσιγγάνα, ὡστόσο, συνεχίζει.
— Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν δυστυχισμένος, κύριε πρόεδρε. Τραγουδοῦσε λυπητερά:
«Μάγισσες τὸ κορίτσι μου πιὰ (δὲν μ' ἀγαπάει,
μὲ πρόδωσε, μ' ἀρνήθηκε καὶ μ' (ἄλλον τώρα πάει...».
»Τὸν πλησίασα κι' ἔριξα βάλσαμο στὸν πόνο τῆς καρδιᾶς του...
— Ἄφισέ τα αὐτά, κατηγορουμένη καὶ πές μας γιατί ἡ μικρὴ τὸν χάϊδευε;
— Καὶ τὰ σκυλιὰ τὰ χαϊδεύουν στὸν πόνο τους, κύριε πρόεδρε, ὄχι αὐτὸν ποὺ εἶναι καὶ παλληκάρι!...
— Κύριε μηνυτή, πές μας, στὰ πῆραν τὰ λεφτὰ ἢ τὰ ἔδωσες;
— Τοὺς ἔδωσα μερικά, κύριε πρόεδρε, ἀλλὰ ἐκεῖνες μοῦ τὰ πῆραν ὅλα.
Καὶ τὸ δικαστήριο, ἀφοῦ ἐξέτασε καλὰ τὰ πράγματα, ἐπέβαλε δίμηνη φυλάκισι στὴ μεγάλη τσιγγάνα καὶ ἀθώωσε τὶς μικρές. Ἀσφαλῶς τὴν ποινὴ αὐτὴ δὲ θὰ τὴν εἶχαν δῆ οἱ τσιγγάνες οὔτε στὸν καφέ, οὔτε στὰ χαρτιά!

ΚΛΕΦΤΗΣ Ἢ ΦΙΛΑΡΑΚΟΣ

—ΕΙΣΑΙ κλέφτης, κατηγορούμενε;
— Μὰ δὲν ἔκλεψα τίποτα, κύριε πρόεδρε!
— Δὲν εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ σὲ πιάσανε μέσα στὸ μαντρί! Δὲν εἶναι ἔτσι;
— Μὲ πιάσανε, κύριε πρόεδρε, ἀλλὰ αὐτὸ δὲ θὰ πῆ πὼς ἔκλεψα.
— Τί ἔκανες, λοιπόν, ἐκεῖ; Σπουδαζες ζωολογία;
— Εἶχα ἄλλη δουλειά, κύριε πρόεδρε. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς τὴν πῶ.
— Δηλαδή;
— Μὰ δὲ μπορῶ, κύριε πρόεδρε... Ἐκτὸς κι' ἂν θέλετε νὰ σᾶς τὸ πῶ στὸ αὐτί!
— Ἐδῶ δὲ μιλᾶμε στὸ αὐτί, κατηγορούμενε! Τὰ λέμε γιὰ νὰ ἀκούγωνται ἀπ' ὅλους.
— Ὄχι δά, κύριε πρόεδρε, δὲ θὰ ποῦμε καὶ τὰ μυστικά μας!...
Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐξοργίζεται ἡ μηνύτρια (μιὰ χωρικὴ 60 χρόνων, μαυροντυμένη) καὶ λέει:
— Κύριε πρόεδρε, εἶναι μεγάλη ἀλ'ποῦ αὐτός! Κυττάξτε μὴ σᾶς ξεγελάση. Βλέπου, ὅλο καὶ τὴν ἀλλάζει τὴν κουβέντα.
— Μιλῆστε μας, λοιπόν, ἐσεῖς: Τί ἔκανε ὁ κατηγορούμενος.
— Ἦταν, κύρ' πρόεδρε, κάνα—δυὸ ὧρες νύχτα. Ἐγὼ ἡ κακομοίρα ἔκλεισα τὰ γιδάκια μου στὸ μαντρὶ καὶ πῆγα νὰ κάτσω μὲ τὴν κορούλα μου...
— Κι' ὕστερα;
— Ἡ κορούλα μου, ἡ καϋμενούλα, πείναγε κι' ἐγὼ σκέφτηκα νὰ τῆς ἀρμέξω λίγο γαλατάκι ἀπὸ τὰ γίδια. Ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ κουραστῶ. «Ὄχι, μαννούλα, μοῦ ἔλεγε, δὲ θέλω». Ἐπέμενε νὰ μὴ μπῶ στὸ μαντρί. Ἐγώ, ὅμως, ἄναψα τὸ λυχνάρι καὶ προχώρησα. Πρὶν μπῶ στὴ μάντρα, τὸ λυχνάρι μου ἔσβυσε. Κι' ἐγὼ τέντωσα τὰ χέρια μου νὰ πιάσω μιὰ γιδούλα νὰ τὴν ἀρμέξω. Καὶ ἀντὶ γιὰ γίδα, τί ἔπιασα;
— Τί πιάσατε;
— Πόδι, κύριε πρόεδρε!
— Ἀπὸ κατσίκι;
— Ὄχι, ἀπὸ τράγο!
— Ἀπὸ τράγο;...
— Τὸ πόδι αὐτουνοῦ τοῦ τράγου ἔπιασα, κύριε πρόεδρε!
— Τοῦ κατηγορουμένου;
— Μάλιστα! Κόντεψα νὰ λιποθυμήσω! Ἔβαλα, λοιπόν, δυνατὲς φωνές. Κι' ὅταν θέλησε νὰ μοῦ ξεφύγη, τὸν κράτησα μὲ δύναμι.

— Τὸ πόδι αὐτουνοῦ τοῦ τράγου ἔπιασα στὰ σκοτεινά!...

— Ὥστε λέτε νὰ εἶχε πάει γιὰ κλεψιά;
— Τί ἄλλο θἄκανε στὸ μαντρί, κύριε πρόεδρε;
— Καὶ δὲ μοῦ λέτε, ἡ κόρη σας εἶναι ὡραία;
— Εἶναι δεκαοχτὼ χρόνων ἀγγελούδι, κύριε πρόεδρε...
Ὁ πρόεδρος ρωτάει τὸν κατηγορούμενο:
— Μήπως κατηγορούμενε παρεξηγήθηκε ὁ σκοπός σου;
— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.
— Δηλαδὴ δὲν πῆγες γιὰ τὴν κατσίκα;
— Ὄχι...
— Λέγε καθαρά, γιατί μπῆκες στὸ μαντρί;
— Γιὰ τὴν κόρη της, κύριε πρόεδρε. Εἴχαμε συμφωνήσει νὰ συναντηθοῦμε ἐκεῖ, ἐκεῖνο τὸ βράδυ...
— Δηλαδὴ εἴχατε σχέσεις;
— Ἀπὸ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, κύριε πρόεδρε!
— Κρεμάλα! φωνάζει ἡ μηνύτρια.
— Κύριε πρόεδρε, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐκθέσω στὸ χωριό, εἶπα πὼς μπῆκα στὰ γίδια γιὰ κλεψιά...
— Τὴν ἀγαπᾶς;
— Καὶ βέβαια, κύριε πρόεδρε! Ὅπως ἦρθαν τὰ πράγματα θὰ τὴν ἀρραβωνιαστῶ!...
— Νὰ σὲ φιλήσω, γυιόκα μου! φωνάζει ἡ μηνύτρια.
Τέλος, ἔτσι, ὄμορφο καὶ συγκινητικό!

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΟΚΤΩ ΔΙΔΥΜΩΝ!..

Πῶς ζῆ ἡ «μικρὴ δημοκρατία» τοῦ παρισινοῦ ζεύγους Ντελμὰ

ΑΠΟ ἄποψι στενὰ ἰατρικὴ καὶ βιολογική, ἡ περίπτωσι τοῦ παρισινοῦ ζεύγους Ντελμά, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μιλήσωμε πιὸ κάτω, εἶναι βέβαια ξεχωριστή, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο ἐκπληκτική. Φτάνει νὰ ξεφυλλίση κανεὶς ἕνα ὁποιοδήποτε ἐγχειρίδιο γιὰ διδύμους, γιὰ νὰ καταλάβη, ὅτι ὑπάρχουν περιπτώσεις ἀκόμη πιὸ καταπληκτικές. Γιὰ περιέργεια θὰ ἀναφέρουμε μερικὰ παραδείγματα, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἰατρικὰ χρονικά.

Ὁ Στὸκς (1861) ἀναφέρει τὴν περίπτωσι δύο ἀδελφῶν διδύμων, πού, ὅταν παντρεύτηκαν, ἀπέκτησαν παιδιὰ καὶ αργότερα ἐγγόνια δίδυμα καὶ ἀκόμη καὶ τρίδυμα! Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀπέκτησε 10 παιδιὰ ἀπὸ πέντε μόνο ἐγκυμοσύνες τῆς γυναίκας του. Ἀπὸ τὰ ὀχτὼ παιδιά του, ποὺ παντρεύτηκαν, τέσσερις γυιοὶ ἀπέκτησαν τὰ πρῶτα τους παιδιὰ δίδυμα καὶ μιὰ κόρη γέννησε τρίδυμα στὴν πρώτη της ἐγκυμοσύνη. Ὁ ἄλλος δίδυμος ἀδελφὸς ἀπέκτησε ὀχτὼ παιδιὰ δίδυμα (σὲ τέσσερις ἐγκυμοσύνες) καὶ τρία μονά.

Νά κι' ἕνα ἄλλο καταπληκτικὸ παράδειγμα: Τὸ 1902, στὴ Γερμανία, μιὰ τετράδυμη, ἡ Χέλμ, ποὺ παντρεύτηκε ἕνα δίδυμο, εἶχε ἕντεκα τοκετοὺς διαμοιρασμένους ἔτσι: 2 τοκετοὶ μὲ τετράδυμα, ἔξη τοκετοὶ μὲ τρίδυμα καὶ τρεῖς τοκετοὶ μὲ δίδυμα (γιὰ λογαριάστε: 32 παιδιὰ μὲ 11 ἐγκυμοσύνες!).

Ὑπάρχει ἀκόμη ἡ καταπληκτικὴ περίπτωσι μιᾶς Σικελῆς, ποὺ παντρεύτηκε δυὸ φορὲς καὶ εἶχε ἀπὸ τοὺς δυὸ συζύγους της 22 ἐγκυμοσύνες, ὅλες μὲ δίδυμα, ἀπέκτησε δηλαδὴ 44 παιδιά!...

Ὑπάρχουν ἀκόμη ἄπειρα παραδείγματα, ἀλλὰ νομίζουμε, ὅτι αὐτὰ τὰ λίγα εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ πλαισιώσουν, ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως, τὴν περίπτωσι τοῦ ζεύγους Ντελμά, πού — παρ' ὅλο, ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ συνηθισμένο — δὲν παρουσιάζει μιὰ περίπτωσι τόσο ἐκπληκτική, ὅπως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέση.

Ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις, βγαίνει ἀμέσως τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ «μαζικὴ» ἐγκυμοσύνη, ποὺ θεωρεῖται γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος βιολογικὴ ἐξαίρεσι, βρίσκει συχνότερα τὴν αἰτία της στὸν «κληρονομικὸ παράγοντα». Ἡ ἀπόδειξι εἶναι, ὅτι οἱ τοκετοὶ διδύμων ἐπαναλαμβάνονται στὶς ἴδιες οἰκογένειες. Οἱ ἐπιστήμονες εἶναι βέβαιοι, ὅτι ἡ γέννησι διδύμων εἶναι κληρονομική, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ὑπάρχει ἀκόμη μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξι.

Πρέπει νὰ προσθέσουμε, γιὰ νὰ καταρρίψουμε ὡρισμένες προλήψεις, ὅτι τόσο ὁ πατέρας, ὅσο κι' ἡ μητέρα, σὰ φορεῖς γιὰ τὴν προδιάθεσι γεννήσεως διδύμων, ἔχουν τὴν ἴδια σπουδαιότητα καὶ τὶς ἴδιες πιθανότητες νὰ ἐπαναλάβουν τὸ γεγονὸς αὐτό. Μὰ ἡ ἐπανάληψι τοῦ γεγονότος ἔχει ἀκόμη μεγαλύτερες πιθανότητες νὰ πραγματοποιηθῆ στὴν περίπτωσι, ποὺ καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι προέρχονται ἀπὸ τοκετοὺς μὲ δίδυμα. Εἶναι, ἄλλωστε, γνωστὸ σὲ ὅλους, ὅτι τὸ φαινόμενο τῆς γεννήσεως διδύμων δὲν εἶναι σποραδικό, ἀλλὰ παρουσιάζεται ἐπανειλημμένα σὲ ὡρισμένα γενεαλογικὰ δέντρα, ἀποκαλύπτοντας γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸν κληρονομικό του χαρακτῆρα.

Γιὰ ὅσους ἀγαποῦν τὶς στατιστικές, θὰ προσθέσουμε, ὅτι ἡ συχνότητα ἑνὸς τοκετοῦ διδύμων εἶναι μιὰ περίπτωσι σὲ κάθε 90 ἁπλοὺς τοκετούς, τοῦ τοκετοῦ τριδύμων εἶναι μία περίπτωσι σὲ κάθε 7—8 χιλιάδες τοκετοὺς καὶ τετραδύμων μία περίπτωσι σὲ κάθε 700 χιλιάδες τοκετούς.

Τὸ παράξενο εἶναι, ὅτι ἡ συχνότητα τοῦ τοκετοῦ πενταδύμων, σὲ σύγκρισι μὲ τοὺς τοκετοὺς τετραδύμων, δὲν προχωρεῖ μὲ τὶς ἴδιες γεωμετρικὲς ἀναλογίες, ἀλλὰ παρουσιάζει μόνο τὶς διπλάσιες ἀπ' αὐτές, περίπου δηλαδὴ μιὰ περίπτωσι σὲ κάθε ἕνα ἑκατομμύριο τετρακόσιες χιλιάδες τοκετούς. Πέρα ἀπὸ τοὺς τοκετοὺς πενταδύμων, μπαίνουμε σὲ περιπτώσεις ἀπόλυτα ἐξαιρετικές, ποὺ εἶναι τόσο σπάνιες, ὥστε χάνουν κάθε ἐπαφὴ μὲ τὴ στατιστική.

Φαίνεται, ὅτι τὸ ἀπόλυτο ρεκὸρ «μαζικοῦ» τοκετοῦ τὸ κατέχει ἕνα ζεῦγος Κινέζων, ἀπὸ κάποιο προάστειο τῆς Σαγκάης, ποὺ τὸ 1948 δήλωσε στὸ δημαρχεῖο τὴν ἀπίστευτη γέννησι ὀχταδύμων! Ὅλα τὰ παιδιὰ ἦταν ἀρσενικὰ καὶ μόνο ἕνα ἀπ' αὐτὰ — ὁ Τζέντα — πέθανε μετὰ τὸν τοκετό. Δὲν ξέρουμε τί ἔγιναν τὰ ἄλλα ἑφτὰ παιδιά, μὰ εἶναι βέβαιο, ὅτι ἡ θνησιμότητα ἀνάμεσα στὰ παιδιά, ποὺ ἔχουν προέλθει ἀπὸ «μαζικὲς» γεννήσεις εἶναι πολὺ ὑψηλή. Καὶ ἴσως νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, ποὺ ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἐνδιαφέρθηκε τόσο γιὰ τὶς περίφημες πεντάδυμες ἀδελφὲς Ντιόν, ποὺ ἐπέζησαν καὶ οἱ πέντε.

Ἡ «μικρὴ δημοκρατία τῶν διδύμων» — ἔτσι ὀνομάζουν οἱ γείτονες τὸ μεγάλο διαμέρισμα, ὅπου κατοικοῦν οἱ Ντελμά, στὸ Σατοῦ, ἕνα λαϊκὸ παρισινὸ προάστειο. Καὶ ἔχουν δίκιο, γιατὶ οἱ Ντελμὰ εἶναι μιὰ οἰκογένεια ξεχωριστή, ποὺ ἔχει λίγες ὅμοιές της στὸν κόσμο. Σ' αὐτὴν ὑπάρχουν ἐννιὰ παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ ὀχτὼ ἔχουν ἔρθει στὸν κόσμο ἀπὸ γεννήσεις διδύμων. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀξιοσημείωτο ρεκὸρ τῆς οἰκογενείας, ποὺ πρόκειται ν' αὐξηθῆ ἀκόμη περισσότερο σὲ μερικοὺς μῆνες, γιατὶ ἡ κυρία Ἑλὲν Ντελμὰ περιμένει γιὰ τὸ Σεπτέμβριο τὸ πέμπτο ζευγάρι διδύμων. Τῆς τὸ βεβαίωσαν οἱ γιατροί, πραγματικὰ κατάπληκτοι, ὕστερα ἀπὸ σχολαστικὲς ἐξετάσεις καὶ ραδιογραφίες μὲ ἀναμφισβήτητη διαύγεια.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Μὰ ἡ κυρία Ἑλὲν καὶ ὁ κύριος Ρενὲ Ντελμὰ δὲ φαίνονται καθόλου δυσαρεστημένοι, ποὺ ἔχουν γίνει πρωταγωνιστὲς ἑνὸς τέτοιου κατορθώματος. Ἀντίθετα, μάλιστα, ὁ κύριος Ρενέ, κάθε φορά, ποὺ περιμένει στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ μαιευτηρίου καὶ ἡ νοσοκόμος βγαίνει γιὰ νὰ τοῦ δείξη τὸ καινούργιο ζευγάρι τῶν παιδιῶν, ποὺ ἡ σύζυγός του ἔφερε στὸν κόσμο, φέρεται σὰ νὰ ἔχη συμβῆ τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου! Πλησιάζει τὰ δυὸ μικρά, τὰ φιλάει τρυφερὰ στὸ μάγουλο καὶ περιορίζεται νὰ πληροφορηθῆ ἂν εἶναι ἀγοράκια ἢ κοριτσάκια. Καμμιὰ ταραχή, καμμιὰ λιποθυμία, ὅπως θὰ ἤθελαν μερικοὶ γελοιογράφοι.

Παρ' ὅλο, ποὺ σὲ λίγο θὰ ἔχη γιὰ πέμπτη φορὰ τὴν ἴδια ἔκπληξι, δὲ μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, ὅτι θὰ εἶναι ἡ τελευταία, ἀφοῦ ἡ σύζυγός του εἶναι μόλις 33 χρόνων καὶ αὐτὸς 38.

Ἡ Ἑλὲν καὶ ὁ Ρενὲ γνωρίστηκαν σὲ κάποιο παρισινὸ πάρκο, τὸ 1950, καὶ ἕνα χρόνο ἀργότερα, παντρεύτηκαν. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1952, γεννήθηκε τὸ πρῶτο ζευγάρι τῶν διδύμων. ὁ Ἀλαὶν καὶ ἡ Ζοέλ, ποὺ ἔγινε δεκτὸ μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τὸ Ρενέ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος. Δυὸ χρόνια ἀργότερα, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1954, ἐρχόταν στὸν κόσμο ἡ Ἀννίκ, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν «ἐξαίρεσι» τῆς οἰκογενείας, γιατὶ γεννήθηκε μόνη, κι' αὐτὸ τῆς ἔχει δημιουργήσει ἕνα πραγματικὸ σύμπλεγμα κατωτερότητος, ἀντίκρυ στὰ ἄλλα της ἀδέλφια, ποὺ γεννιοῦνται ζευγαρωτά.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἀννίκ, ἀκολούθησαν τὰ δίδυμα Ζὰν-Πιὲρ καὶ Μπεατρίς, τὸ 1958, ἡ Κλαὶρ καὶ ἡ Γκρισλαίν, τὸ 1961 ὁ Ὕβ-Ἀντρὲ καὶ ἡ Πατρὶκ τὸν Φεβρουάριο τοῦ περασμένου χρόνου. Τώρα ἡ Ἑλὲν περιμένει τὸν πέμπτο διπλὸ τοκετό. Βρίσκεται στὸν ἕκτο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ δὲ φαίνεται καθόλου ἀνήσυχη γιὰ τὴ νέα αὔξησι τῆς πολυάριθμης οἰκογενείας της. Στὸ μεταξύ, ὁ σύζυγός της συμβουλεύεται τὸ ἡμερολόγιο, γιὰ νὰ διαλέξη τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν, ποὺ θὰ γεννηθοῦν.

Μέχρι τὸ 1958, ἡ οἰκογένεια Ντελμὰ κατοικοῦσε σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα τριῶν δωματίων, στὴν καρδιὰ τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας, μὰ ὕστερα ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Ζὰν-Πιὲρ καὶ τῆς Μπεατρίς, ὁ Ρενὲ ἀναγκάστηκε νὰ νοικιάση τὸ διαμέρισμα τοῦ Σατοῦ, ποὺ εἶναι πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ προηγούμενο καί, τὸ κυριώτερο, ἔχει ἕνα μεγάλο κῆπο, ὅπου τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ παίζουν ἄνετα. Ὑποχρεώθηκε νὰ κάνη τὴ θυσία νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ δουλειά του, γιὰ νὰ βρῆ σὲ τιμὴ προσιτὴ ἕνα σπίτι πιὸ κατάλληλο γιὰ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς οἰκογενείας του, ποὺ αὐξάνεται ἀδιάκοπα.

Ὕστερα, ὅταν γεννήθηκαν ἡ Κλαὶρ καὶ ἡ Γκισλαίν, οἱ γείτονες, κατάπληκτοι, ὠνόμασαν τὸ σπίτι τῶν Ντελμὰ «Ἡ μικρὴ δημοκρατία τῶν διδύμων». Ἀλλὰ ὁ χαρακτηρισμὸς δὲν ἀναφέρεται μόνο στὸν ἀριθμὸ τῆς οἰκογενείας, μὰ καὶ στὴν τέλεια ὀργάνωσι, ποὺ βασιλεύει σ' αὐτήν.

— Ἂν ἡ σύζυγός μου δὲν ἦταν μιὰ γυναῖκα, ποὺ νὰ ἀγαπάη τὴν τάξι, κι' ἂν δὲν εἶχε συνηθίσει τὰ παιδιὰ σὲ μιὰ πειθαρχία σχεδὸν στρατιωτική, δὲ θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ τὰ καταφέρη μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιά, ποὺ μᾶς ἔρχονται ζευγαρωτά! λέει ὁ Ρενὲ Ντελμά.

Ἰδιαίτερα, οἱ μικρὲς Ντελμὰ εἶναι πραγματικὲς νοικοκυροῦλες. Μοιράζονται τὸ ἴδιο δωμάτιο, παίζουν μὲ τὶς ἴδιες κοῦκλες, φοροῦν παρόμοια φορέματα καὶ βοηθοῦν τὴ μαμά τους νὰ δίνη τὸ μπιμπερὸν στὸν Ὕβ-Ἀντρὲ καὶ στὴν Πατρίκ, στὰ δίδυμα, ποὺ εἶναι μόνο λίγων μηνῶν.

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΚΑΘΗΚΟΝ

— Ἡ ζωὴ — λέει ἡ κυρία Ντελμά—δὲ θὰ ἦταν δυνατὴ στὴν περίπλοκη οἰκογενειακὴ δημοκρατία μας, ἂν δὲν εἴχαμε ὅλοι, μεγάλοι καὶ μικροί, τὰ καθωρισμένα καθήκοντά μας.

Ὁ Ἀλαίν, ὁ πρῶτος γυιός, πηγαίνει στὴν ἕκτη τοῦ δημοτικοῦ καὶ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους μαθητές. Ταυτόχρονα, ὅμως, ἔχει τὸ χρέος νὰ πηγαίνη κάθε μέρα στὰ κοντυνὰ καταστήματα, γιὰ νὰ ψωνίζη ψωμὶ καὶ γάλα.

Συγκεντρωμένη γιὰ μιὰ ἀναμνηστικὴ φωτογραφία ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια Ντελά: Ἐννηὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ ὀχτὼ ἔχουν γεννηθῆ δίδυμα, δηλαδὴ μὲ τέσσερις μόνο τοκετούς.

Ἡ Ἀννὶκ ποὺ γεννήθηκε μόνη, εἶναι σήμερα ὀχτὼ χρόνων καὶ ὑποφέρει ἀπὸ ἕνα σύμπλεγμα κατωτερότητος μπροστὰ στὰ ζευγαρωμένα ἀδέλφια της.

Ἡ Ζοέλ, ἡ δίδυμη ἀδελφή του, ἔχει ἀναλάβει νὰ σκουπίζη καὶ νὰ γυαλίζη τὰ πατώματα καὶ κάνει αὐτὴ τὴν κουραστικὴ δουλειὰ τραγουδῶντας χαρούμενα τὶς τελευταῖες ἐπιτυχίες τοῦ Ἀζναβούρ.

Ἡ Ἀννίκ, ἡ «ἐξαίρεσι» τῆς οἰκογενείας — ἡ μοναδική, ποὺ γεννήθηκε μόνη — ἔχει τὸ χρέος νὰ προσέχη τὰ μικρότερα ἀδελφάκια της, νὰ φροντίζη νὰ εἶναι πάντα κ[illegible]θαρά, νὰ μὴν κάθωνται στὸ τρ[illegible]έζι, ἂν δὲν ἔχουν πλύνει π[illegible]υμένως τὰ χέρια τους, καὶ [illegible] μὴν κάνουν ὑπερβολικὲς [illegible] Κάθε πρωὶ μαζὶ μὲ τὴν Ζοέλ [illegible]τοποιοῦν τὰ δωμάτια. [illegible]ν-Πιὲρ εἶναι «ἐπιστάτης» γιὰ [illegible] καθαριότητα τοῦ στόματος· πρέπει δηλαδὴ νὰ ἐπιβλέπη ὅλα τὰ ἀδέλφια του γιὰ νὰ πλένουν τὰ δόντια τους κάθε βράδυ, πρὶν πᾶνε στὸ κρεβάτι τους, ἐνῶ ἡ Μπεατρίς, ἡ δίδυμη ἀδελφούλα του, ἐξασκεῖται ἀπὸ τώρα στὰ καθήκοντα τῆς «γκαρνταρομπιέρας». Φροντίζει, δηλαδή, νὰ τακτοποιοῦν ὅλα τὰ παιδιὰ τὰ ροῦχα τους, ὅταν πηγαίνουν στὸ κρεβάτι, χωρὶς νὰ τὰ πετοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὰ βρίσκουν εὔκολα τὸ πρωΐ. Γιὰ τὴν ὥρα, τὴ βοηθάει σ' αὐτὸ τὸ καθῆκον της ἡ Ἀννίκ, μὰ σὲ λίγους μῆνες ἡ Μπεατρὶς θὰ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη καὶ ἀρκετὰ ἐξασκημένη, γιὰ νὰ τὸ ἀναλάβη μόνη της.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὰ παιδιὰ ἀπαλλάσσουν ἀπ' αὐτὲς τὶς φροντίδες τὴ μητέρα τους, ποὺ ἔχει νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὰ τέσσερα μικρότερα, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὶς φροντίδες της, μὲ τὴν κουζίνα τῆς πολυάριθμης οἰκογενείας καὶ μὲ τὰ ρουχαλάκια τοῦ πέμπτου ζευγαριοῦ, ποὺ θὰ ἔρθη σὲ λίγο. Ὁ Ρενὲ Ντελμά, ὁ πατέρας, δὲ μπορεῖ νὰ προσφέρη καμμιὰ βοήθεια. Αὐτὸς πρέπει νὰ ἐργάζεται, νὰ ἐργάζεται, γιὰ νὰ κατορθώνη νὰ συντηρῆ ὅλη ἐκείνη τὴ στρατιὰ τῶν παιδιῶν! Κάνει ὑπερωρίες στὴν ἑταιρεία καὶ παίρνει καὶ καμμιὰ δουλειὰ στὸ σπίτι, γιατὶ τὰ χρήματα, μὲ μιὰ τέτοια οἰκογένεια, δὲ φτάνουν ποτέ!

Μιὰ οἰκογένεια πρότυπο, λοιπόν. Μιὰ πραγματικὴ μικρὴ δημοκρατία, ποὺ λειτουργεῖ τέλεια, χωρὶς πρόσωπα ὑπηρεσίας καὶ — ἐκεῖνο ποὺ εἶναι τὸ σπουδαιότερο — μιὰ δημοκρατία εὐτυχισμένη.

Μόνο ἡ καϋμένη ἡ Ἀννίκ, ἡ κοπελλίτσα, ποὺ γεννήθηκε μόνη, νοιώθει λίγο σὰν ξένη μέσα σ' ἐκεῖνο τὸν κόσμο τῶν διδύμων καὶ ὑποφέρει ἀπὸ ἕνα σύμπλεγμα κατωτερότητος μπροστὰ στὰ ἄλλα της ἀδέλφια. Μὰ οἱ γονεῖς της, ποὺ τὸ ἔχουν καταλάβει, φροντίζουν νὰ τῆς δείχνουν περισσότερο τὴν ἀγάπη τους καὶ τῆς ἀναθέτουν δουλειὲς σοβαρές, σὰ νὰ ἦταν συνομήλικη μὲ τὴ Ζοέλ, γιὰ νὰ κολακεύουν τὴν ὑπερηφάνειά της.

Τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁλόκληρη ἡ «δημοκρατία» βγαίνη γιὰ τὸν περίπατο, ποὺ ἀποτελεῖ γιὰ ὅλους τὴ μοναδικὴ διασκέδασι τῆς ἑβδομάδος, ἡ Ἀννίκ, ποὺ θὰ χαλοῦσε τὴ σειρὰ τῶν διδύμων μὲ τὴ μοναξιά της, περπατεῖ ἀνάμεσα στὸ μπαμπὰ καὶ στὴ μαμὰ καὶ σπρώχνει τὸ καρροτσάκι τῶν τελευταίων διδύμων.

Αὐτὸς ὁ κυριακάτικος περίπατος τῶν Ντελμά, ἀποτελεῖ ἕνα πραγματικὰ περίεργο θέαμα. Μὲ λουλουδᾶτα φορεματάκια καὶ μὲ γιακαδάκια ἄσπρα, τὰ κοριτσάκια, μὲ κοστουμάκια γκρίζα καὶ παπιγιόν, τὰ ἀγοράκια, καὶ ὕστερα οἱ γονεῖς, ἡ Ἑλὲν καὶ ὁ Ρενέ, ντυμένοι μὲ ροῦχα παλιὰ καὶ μεταποιημένα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἱκανοποιημένη ὄψι ἐκείνων, ποὺ μποροῦν νὰ δείχνουν στὸν κόσμο ἕνα τόσο καταπληκτικὸ στράτευμα παιδιῶν!

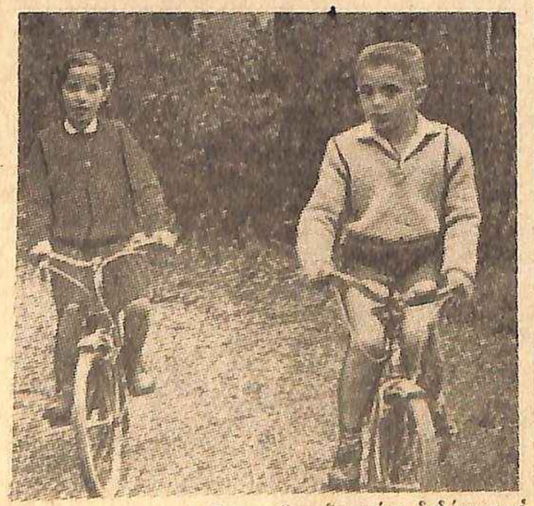

Ἀριστερά: Τὸ πρῶτο ζευγάρι διδύμων, ὁ Ἀλαὶν καὶ ἡ Ζοέλ, δεκάμισυ χρόνων. Μέσον: Τὸ δεύτερο ζευγάρι διδύμων, ὁ Ζὰν Πιὲρ καὶ ἡ Μπεατρίς, τεσσεράμισυ χρόνων. Δεξιά: Τὸ τρίτο ζευγάρι διδύμων τοῦ ζεύγους Ντελμά, ἡ Κλαὶρ καὶ ἡ Γκισλαίν, περίπου δυὸ χρόνων.

Ὁδηγὸς τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας

Ἕνα καλομαγειρεμένο φαγητό, κάθε τόσο, θὰ ἐνθουσιάση τὸ σύζυγό σας...

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ

ΜΙΛΑΜΕ γιὰ τοὺς γονεῖς ἐκείνου, δηλαδὴ γιὰ τὰ πεθερικὰ ἐκείνης. Συνήθως, ὁ πεθερὸς εἶναι οὐδέτερος καὶ ἀβλαβής, ὄχι σπάνια, μάλιστα, δείχνει συμπάθεια καὶ κατανόησι γιὰ τὴ νεαρὴ νύφη.

Ὁ μεγάλος τρόμος τῆς νεαρῆς συζύγου εἶναι ἡ πεθερά. Τὸ πρῶτο πράγμα, ποὺ κάνει, εἶναι νὰ τὴν ἀντικρύση μὲ προκατάληψι καὶ μὲ φόβο καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο. Τὸ καλύτερο, ποὺ ἔχει νὰ κάνη, εἶναι νὰ τὴν κυττάξη λιγώτερο σὰν «πεθερὰ» καὶ περισσότερο σὰν τὴ μητέρα τοῦ συζύγου της, ποὺ εἶναι συνήθως μιὰ γυναῖκα στὴν κρίσιμη ἡλικία, πολὺ ζηλότυπη καὶ λίγο δύσπιστη. Δὲν εἶναι εὔκολο αὐτό, ἀλλὰ μὲ λίγη ψυχολογία καὶ μὲ πολλὴ θέλησι, τὸ πρόβλημα μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπισθῆ καὶ νὰ λυθῆ.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, ὑποχρεῶστε τὸν ἐγωϊσμό σας νὰ κάνη μερικὲς ὑποχωρήσεις καὶ ζητᾶτε, ποῦ καὶ ποῦ μερικὲς συμβουλὲς ἀπὸ τὴν πεθερά σας, δείχνοντας, ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε κάτι ἀπ' αὐτήν. Ἂν δὲ μένετε μαζί, πᾶρτε τὴν πρωτοβουλία νὰ τὴν προσκαλέσετε σὲ γεῦμα καὶ νὰ τῆς παρουσιάσετε ἕνα ἀπὸ τὰ φαγητά, ποὺ σᾶς ἔχει μάθει ἐκείνη. Μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας, ἂν φαίνεται συγκρατημένη καὶ ψυχρή, σκεφτῆτε, ὅτι κατὰ βάθος εἶσθε γι' αὐτὴν μιὰ ξένη καὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καιρὸ γιὰ νὰ σᾶς γνωρίση.

Βέβαια, τὰ πράγματα δὲν εἶναι πολὺ ἁπλά, μὰ θέλουμε νὰ σᾶς ποῦμε, ὅτι ἡ εὐγένεια, ἡ ὑπομονή, μαζὶ μὲ λίγη ἐξυπνάδα, εἶναι ἀπαραίτητα καὶ ἀποτελεσματικὰ μέσα γιὰ νὰ ἀνοίξετε δρόμο στὴν καρδιὰ τῆς πεθερᾶς σας.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ Η ΓΙΑΓΙΑ

Εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ «παραχαϊδεύουν» καὶ «κακομαθαίνουν» τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητοι γι' αὐτά. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ τοὺς μεταχειρίζεσθε μὲ πολλὴ διακριτικότητα. Μὴ χτυπᾶτε ποτὲ τὰ παιδιά σας μπροστά τους. Προσποιηθῆτε, ὅτι τὸ κάθε τι, ποὺ τοὺς χαρίζουν, εἶναι θαυμάσιο. Ἀφῆστε τους, ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ πρωτοβουλία. Ὁ παπποῦς καὶ ἡ γιαγιὰ εἶναι τὰ πιὸ κατάλληλα πρόσωπα, γιὰ νὰ ἀφίνετε τὰ παιδιά σας, ὅταν θέλετε νὰ πᾶτε στὸν κινηματογράφο ἢ σὲ μιὰ ἐκδρομή, ἀλλὰ—μὴν τὸ ξεχνᾶτε αὐτό—δὲ μποροῦν ποτὲ νὰ σᾶς ἀντικαταστήσουν στὴν ἀνατροφή τους, παρ' ὅλο ποὺ τὰ ἀγαποῦν τρυφερά.

ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ

Ὁ σύζυγος μπορεῖ νὰ κατακτηθῆ καὶ ἀπὸ τό... στομάχι. Φαίνεται ἀστεῖο, μὰ ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ὅλες οἱ σύζυγοι τὸ καταλαβαίνουν. Οἱ ἄντρες ἀπεχθάνονται τὰ πρόχειρα φαγητά, τὶς κονσέρβες, τὰ τηγανιτὰ αὐγά. Ἕνα καλομαγειρεμένο καὶ πικάντικο πιάτο, κάθε τόσο, θὰ ἐνθουσιάση τὸ σύζυγό σας καὶ θὰ τοῦ ξαναθυμίση, ὅτι εἶσθε μιὰ «ὑπέροχη σύζυγος».

Η ΟΡΓΑΝΩΣΙ

Κάθε μέρα, ποὺ περνάει, πρέπει νὰ ὀργανώνεται καὶ καλύτερα, μὲ τὴν πεῖρα τῆς προηγουμένης καὶ μὲ καλὴ θέλησι.

Ὀργανῶστε τὰ ψώνια, ξεκινῶντας ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα, γιὰ νὰ φτάσετε (ἂν σᾶς τὸ ἐπιτρέπουν τὰ χρήματα, ποὺ διαθέτετε κάθε μέρα) στὰ περιττά.

Τὰ ἔξοδα τῆς διατροφῆς εἶναι τὰ πρῶτα, ποὺ πρέπει νὰ λογαριάζωνται στὸν οἰκογενειακὸ προϋπολογισμό. Ἀκολουθοῦν τὸ νοίκι τοῦ σπιτιοῦ, τὸ φῶς, τὸ νερό, ἡ θέρμανσι, τὸ τηλέφωνο, τὸ ντύσιμο, ἡ ἐπίπλωσι. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἔξοδα τῆς διατροφῆς, ὀργανώνονται καλύτερα, ἂν κάνετε χοντρικὲς προμήθειες μιὰ φορὰ τὸ μῆνα (ζυμαρικά, ὄσπρια, ρύζι, ἀπορρυπαντικά, λάδι, κρασί, κονσέρβες) καὶ συμπληρώνετε κάθε ἑβδομάδα μὲ κρέας, ψάρια, φρέσκο βούτυρο, φροῦτα, χόρτα, τυρί.

Ὀργανῶστε τὴ φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ, καθορίζοντας μιὰ μέρα γιὰ τὸ καθάρισμα τοῦ πατώματος, μιὰ γιὰ τὴ μπουγάδα, μιὰ γιὰ τὸ τίναγμα τῶν χαλιῶν. Καὶ μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ πρέπει νὰ γίνωνται μὲ ἀκρίβεια, ἀκολουθῶντας ἕνα ὡράριο, ποὺ θὰ εἶναι τὸ ἴδιο ὅλες τὶς ἡμέρες.

Ὅταν καθαρίζετε τὰ δωμάτια, ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ σαλόνι (δηλαδὴ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ποὺ δέχεστε). Ὕστερα καθαρίζετε τὸ λουτρό, τὶς κρεβατοκάμαρες, τὴν κουζίνα. Τὸ πάτωμα τῆς κουζίνας δὲν πλένεται τὸ πρωΐ, ἀλλὰ τὸ ἀπόγευμα, ἀφοῦ θὰ ἔχετε πλύνει τὰ πιᾶτα. Ἂν διαθέτετε μιὰ παραδουλεύτρα, ποὺ ἔρχεται τὸ πρωΐ, μπορεῖτε νὰ μὴν πλένετε τὰ βραδυνὰ πιάτα. Ἂν κάνετε τὶς δουλειὲς μόνες σας, εἶναι προτιμότερο νὰ τὰ πλύνετε ἀμέσως γιὰ νὰ μὴν «ξεραθοῦν».

ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Μὴ δημιουργήσετε αὐταπάτες. Ὁ γάμος μπορεῖ νὰ εἶναι κάτι θαυμάσιο, μὰ μπορεῖ καὶ νὰ γίνη μιὰ φοβερὴ ἀπογοήτευσι, ἂν τὸν ἀντιμετωπίσετε μὲ τὴν πεποίθησι, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἕνας ἀδιάκοπος μήνας τοῦ μέλιτος. Τὴν ἀπόδειξι, ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι κάτι τέτοιο, μπορεῖτε νὰ τὴ βρῆτε διαβάζοντας αὐτὸ τὸν ὁδηγό.

ΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ

Κάθε νεαρὴ σύζυγος, ἰδιαίτερα ἂν εἶναι χαριτωμένη καὶ γοητευτική, βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νὰ ἀπωθῆ τὶς αἰσθηματικὲς προσφορὲς τῶν θαυμαστῶν ἢ κάποιου φίλου τοῦ σπιτιοῦ. Εἴπαμε νὰ «ἀπωθῆ», γιατί, ἂν καὶ μόνο δοκίμαζε τὴν ἐπιθυμία νὰ ὑποχωρήση, τότε αὐτὸς ὁ πρακτικὸς ὁδηγὸς τῆς συζυγικῆς ζωῆς θὰ ἦταν ἐντελῶς ἄχρηστος γι' αὐτήν!

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Οἱ κίνδυνοι τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας χωρίζονται σὲ δυὸ κατηγορίες: στοὺς πραγματικοὺς καὶ στοὺς δευτερεύοντες.

Πραγματικοὶ κίνδυνοι εἶναι: Ἡ συγκατοίκησι μὲ τὰ πεθερικά, ὁ ἀνεπαρκὴς μισθός, ἤ, γενικώτερα, οἱ οἰκονομικὲς στενοχώριες, ὁ σύζυγος Δὸν Ζουάν, ἕνας ἀρραβώνας, ποὺ κράτησε λιγώτερο ἀπὸ ἕξη μῆνες, μιὰ σύζυγος πολὺ πιὸ καλλιεργημένη ἀπὸ τὸ σύζυγο, ἡ ὑπερβολικὴ ζήλεια, ὁ πολὺ ὀξύθυμος σύζυγος, ἡ φιλοδοξία τῆς συζύγου.

Δευτερεύοντες κίνδυνοι εἶναι: Ἡ σύζυγος, ποὺ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν ἄντρα, ἡ σύζυγος, ποὺ ἐργάζεται ὁ πολὺ πιὸ μορφωμένος σύζυγος, ἡ σύζυγος, ποὺ δὲν ξέρει ἀπὸ σπίτι (θὰ μάθη σιγὰ-σιγά) ἡ ἔλλειψι τῶν παιδιῶν, κι' ὁ σύζυγος, ποὺ ἀναγκάζεται νὰ λείπη συχνὰ γιὰ λόγους ἐργασίας.

Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης

(Ὁ Γρηγόρης κι' ὁ Σταματης, σε στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν ..)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Διαδίδεται ἐπιμόνως,
πὼς τὸν τρέχοντα τὸν μήνα,
Μακεδόνες «πυροβάτες»
θὰ μᾶς ἔρθουν στὴν Ἀθήνα,
οἱ ὁποῖοι, κάθε βράδυ,
θὰ χορεύουν στήν... πυρὰ
κι' ἀσφαλῶς, ἐντὸς ὀλίγου,
θά... «φυσᾶνε» τὸν παρά!
Τέτοιο θέαμα, ὡστόσο,
θεωρεῖται περιττὸν
κι' ἑπομένως περιττεύουν
κι' οἱ χοροὶ πυροβατῶν,
γιατὶ γύρω μας τὰ πάντα
εἶναι, πλέον, πυρωμένα
κι' ὅλο βρίσκεται ὁ κόσμος
μέσ' σὲ «κάρβουνα... ἀναμμένα»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Ζοῦμε, πράγματι, σὲ μέρες
ἀφαντάστως πονηρές,
ποὺ δὲ μένουν, οὔτε ὥρα,
οἱ τιμές μας σταθερὲς
καὶ καθὼς τοῦ τιμαρίθμου
κορυφώνεται ἡ παλάβρα,
εἶναι ὅλα μας τὰ εἴδη
διαρκῶς... «φωτιὰ καὶ λαῦρα»!
Διανύουμε ἡμέρες
μιᾶς ἀθλίας ἐποχῆς,
ποὺ τὰ «τρόλλεϋ» μᾶς κάνουν
ἀπεργίες συνεχεῖς,
ἀπεργίες ποὺ σημαίνουν
φοβερὴ συγκοινωνία
κι' εἶναι ὅλες τὶς ἡμέρες,
...«πῦρ, ὁ κόσμος καὶ μανία»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Μισθοβίωτοι χιλιάδες
φέγγουν ἀπὸ ἀδυναμία
καὶ γι' αὐξήσεις δείχνουν ὅλοι
φλογερὴ ἐπιθυμία!
Ἀλλ' ἐνῶ ἐκεῖνοι μοιάζουν
«σὰν τὴν φλόγα στὸ κερὶ»
καὶ μ' αἰτήσεις τὸν καιρό τους
τὸν περνοῦν οἱ... καψεροί,
οἱ ἁρμόδιοι μιλᾶνε
περὶ ἄλλων ζητημάτων
κι' ἐκκρεμὲς τὸ θέμα μένει
τῶν... «φλεγόντων» αἰτημάτων!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Ζοῦμε, ἐν πάσῃ περιπτώσει
σὲ μιὰ ἀσύδοτη ἐποχή,
ποὺ ἡ φλόγα κι' ἡ «καΐλα»
πανταχοῦ κυριαρχεῖ...
Ἀλλὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους
τσουρουφλίζονται γερά,
ὅσοι ἔχουνε συμβία
καὶ στριγγλιάρα... πεθερὰ
καὶ μπορεῖς νὰ τῆς εὐλόγως
καὶ μὲ ὕφος λυπηρόν,
ὅτι βρίσκονται, μονίμως,
«μεταξὺ δύο... πυρῶν»!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Καρὲ τοῦ γέλιου

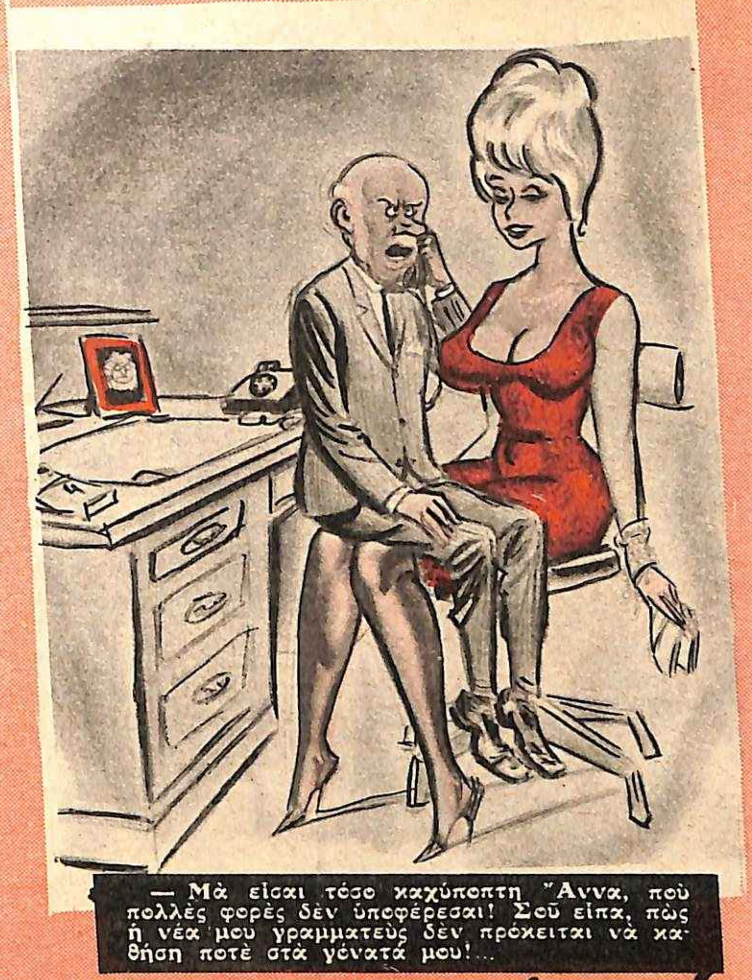

— Μὰ εἶσαι τόσο καχύποπτη Ἄννα, ποὺ πολλὲς φορὲς δὲν ὑποφέρεσαι! Σοῦ εἶπα, πὼς ἡ νέα μου γραμματεὺς δὲν πρόκειται νὰ καθήση ποτὲ στὰ γόνατά μου!...

— Μέχρι τῆς στιγμῆς, μὲ τὸ λογαριασμὸ ποὺ ἔχανα, μοῦ κόστισες, κοῦκλα μου, 12.000 δραχμὲς τὸ κιλό!...

Τὸ γκαρσόνι: Ἐπιτρέψτε μου, δεσποινίς, νὰ στείλω νὰ σᾶς σερβίρη ὁ συνάδελφος μου, ποὺ εἶναι ὁ καημένος μύωψ καί... ἀντέχει!

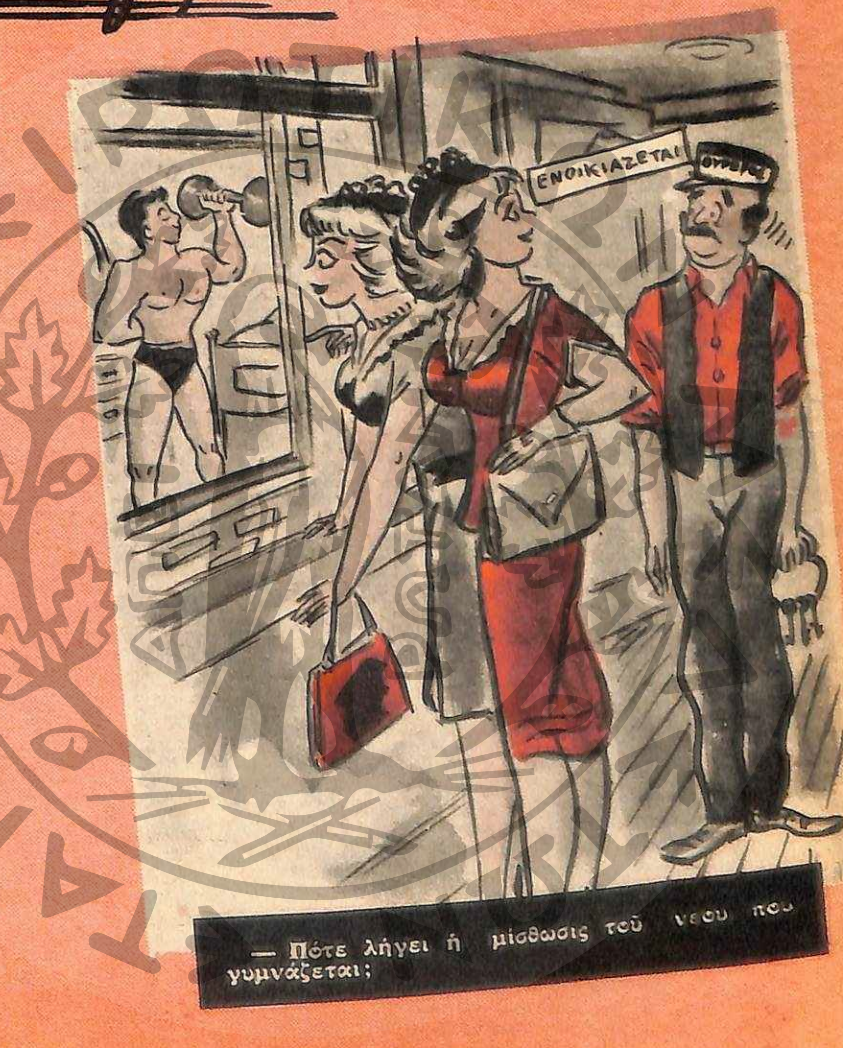

— Πότε λήγει ἡ μίσθωσις τοῦ νέου ποὺ γυμνάζεται;

«ΤΟ ΜΑΥΡΙΣΜΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»

Γύρω ἀπὸ τὴν ἡλιοθεραπεία καὶ τοὺς κινδύνους της

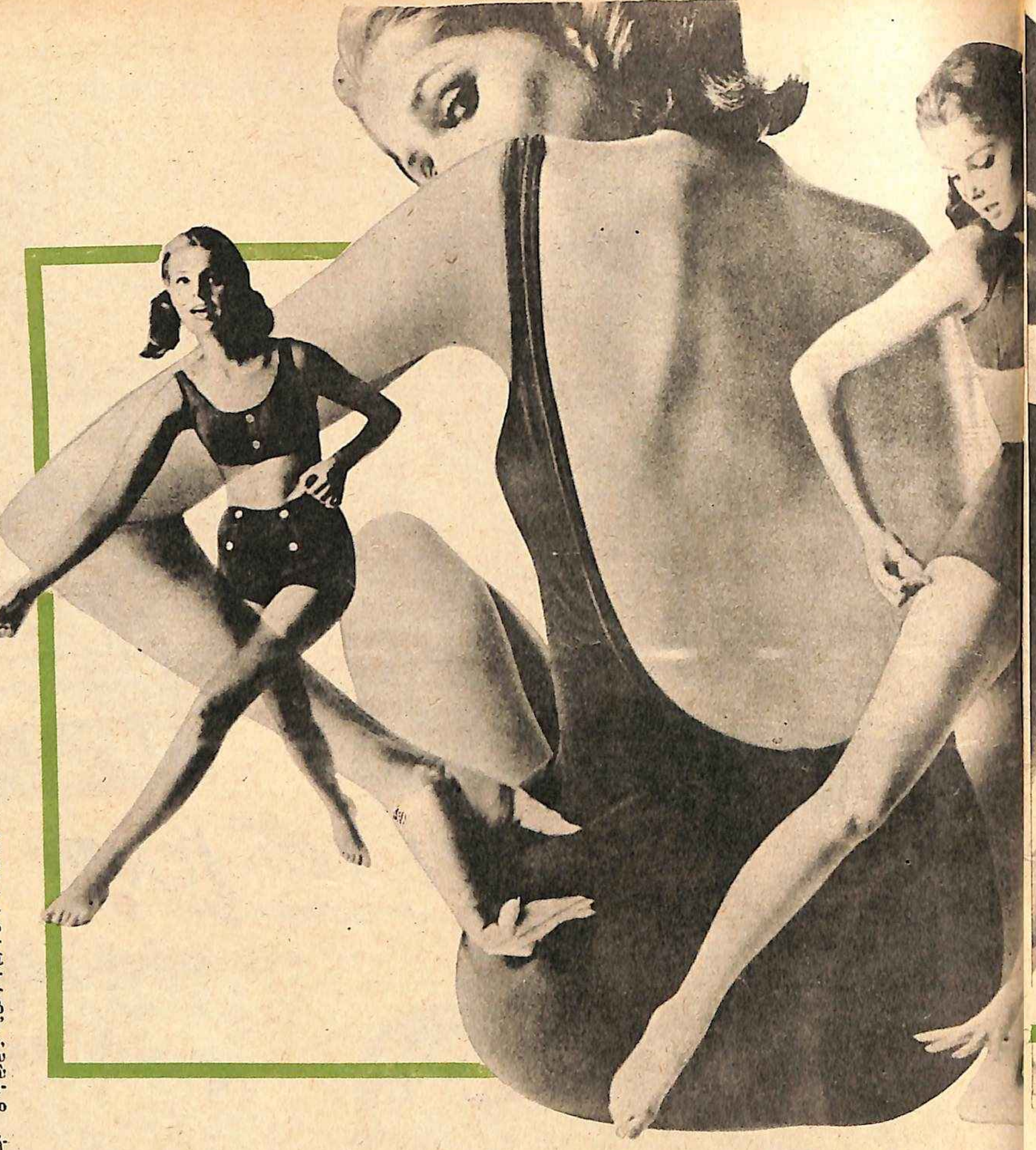

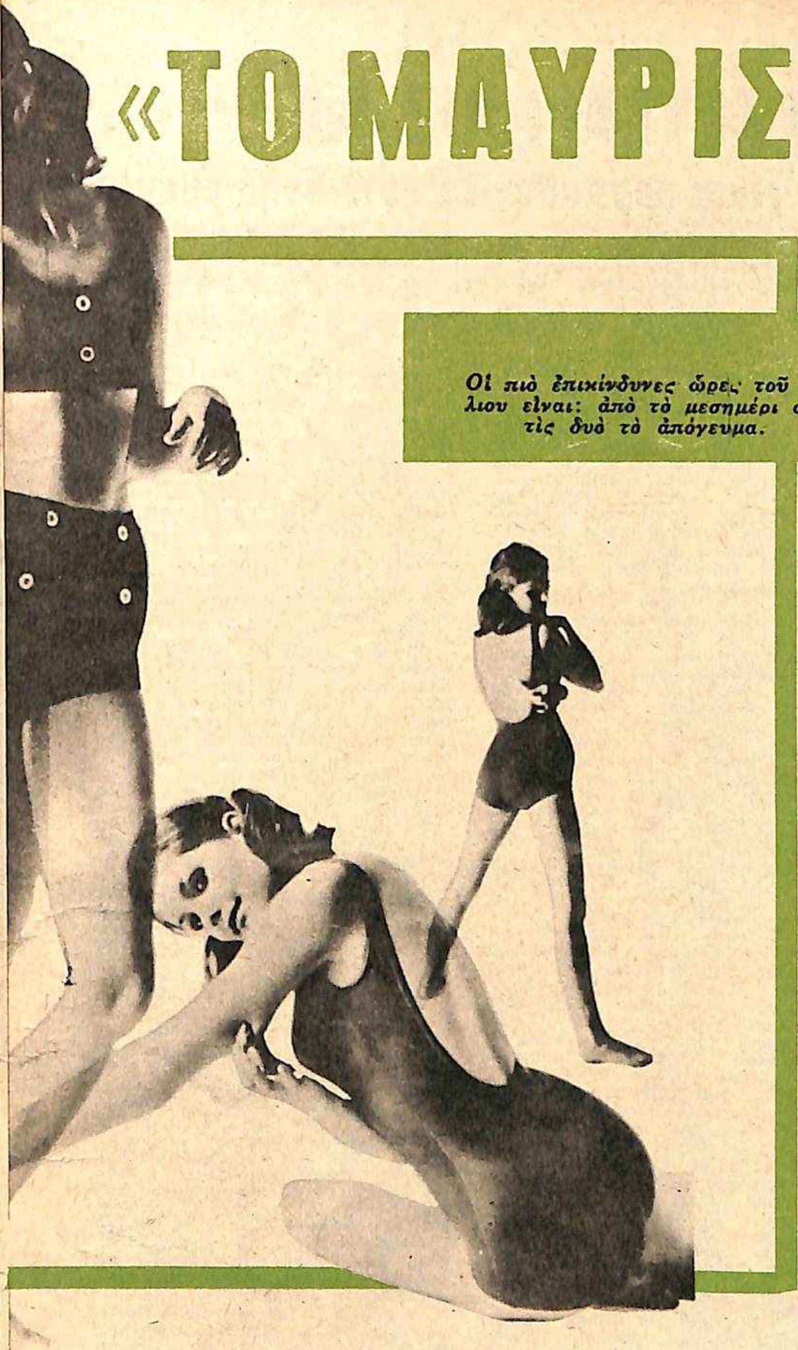

Οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες ὧρες τοῦ ἥλιου εἶναι: ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὶς δυὸ τὸ ἀπόγευμα.

1.—Ὁ ἥλιος εἶναι ἕνα μῖγμα ἀπὸ ἀκτινοβολίες ὑπερέρυθρες, ὁρατὲς καὶ ὑπεριώδεις. Οἱ ὑπερέρυθρες ἀκτῖνες ἔχουν ἐπίδρασι θερμαντική, ἐνῶ στὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες ἀποδίδεται ἡ αὔξησι τῆς μελανίνης, κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα καί, ἐπομένως, τὸ μαύρισμα τῆς ἐπιδερμίδας.

2.— Οἱ ὧρες στὶς ὁποῖες ὁ ἥλιος μαυρίζει περισσότερο εἶναι ἀπὸ τὶς 9 μέχρι τὶς 11 τὸ πρωΐ, ὅταν οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες πέφτουν λοξὰ στὴν ἐπιδερμίδα καὶ οἱ ὑπερέρυθρες ἀκτῖνες εἶναι λιγώτερο ἔντονες. Καὶ οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ποὺ δύει μαυρίζουν διακριτικά.

3.— Οἱ πλάτες ἔχουν μιὰ ἐπιδερμίδα πολὺ εὐαίσθητη. Μαυρίζουν γρήγορα, ἀλλὰ παθαίνουν ἐγκαύματα μὲ τὴν ἴδια εὐκολία. Γι' αὐτὲς φτάνουν σύντομες καὶ ἐπανειλημμένες ἐκθέσεις στὸν ἥλιο γιὰ νὰ πετύχετε ἕνα τέλειο μαύρισμα. Σκεπᾶστε τὶς πλάτες, ὅταν ὁ ἀέρας δὲν σᾶς ἀφίνει νὰ ἀντιληφθῆτε πόσο καίει ὁ ἥλιος.

4.— Οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες ὧρες τοῦ ἥλιου εἶναι: ἀπὸ τὸ μεσημέρι μέχρι τὶς δύο ὅταν οἱ ἀκτῖνες πέφτουν κάθετα πάνω στὸ σῶμα.

5.— Οἱ ἀλλεργικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἐπιδερμίδας ὕστερα ἀπὸ τὴν ἡλιοθεραπεία (μικρὰ ἐξανθήματα κοκκινίσματα κλπ.) εἶναι δυνατὸν νὰ προέρχωνται ἀπὸ ὡρισμένα φάρμακα ἐσωτερικῆς χρήσεως, ποὺ ἔχετε πάρει πρόσφατα, σουλφαμίδες π. χ. Ἀκόμη καὶ ἡ σκόνη τῆς σουλφαμίδας, καθὼς καὶ οἱ στυπτικὲς λοσιὸν μποροῦν νὰ προκαλέσουν μιὰ δερματίτιδα ἐξ αἰτίας τοῦ ἥλιου.

6.— Προσοχὴ στὸν ἥλιο, ἂν ἔχετε ἐπιδερμίδα ἀφυδατωμένη, δηλαδὴ φτωχὴ σὲ νερό. Ὁ ἥλιος ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ στεγνώνη ἀκόμη περισσότερο τὸ δέρμα. Διαλέξτε, λοιπόν, ἀντι-ἡλιακὲς λοσιὸν καὶ κρέμες δροσιστικὲς καὶ θεραπευτικές. Ἂν ὑποφέρετε ἀπὸ ὑπερτρίχωσι, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὁ ἥλιος δυναμώνει καὶ εὐνοεῖ τὴν τριχοφυΐα, γι' αὐτὸ ἀποφύγετε νὰ ἐκτίθεστε πολὺ στὸν ἥλιο. Ἂν ἔχετε ἐξανθήματα στὸ πρόσωπο ἢ ἂν παρουσιάζωνται σ' αὐτὸ μικρὲς κόκκινες φλέβες, προστατεύετε τὴν ἐπιδερμίδα του μὲ μιὰ καλὴ λιπαρὴ κρέμα, ποὺ θὰ ἁπλώνετε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ φορᾶτε πάντα ἕνα μεγάλο καπέλλο.

7.— Πῶς θὰ ἐκτεθῆτε στὸν ἥλιο; Προοδευτικὰ τὶς πρῶτες τέσσερις-πέντε, ἡμέρες παρατείνοντας τὴν παραμονή σας γιὰ μερικὰ λεπτὰ κάθε μέρα, ἀρχίζοντας ἀπὸ πέντε λεπτὰ καὶ φτάνοντας, τὸ ἀνώτερο, στὰ εἴκοσι. Ἐκθέσετε πρῶτα τὰ πόδια, τὶς γάμπες καὶ ὕστερα ὅλο τὸ σῶμα. Μὰ ὑπάρχει καὶ μιὰ τεχνική, ποὺ συμβουλεύει νὰ ἐκθέσετε ταυτόχρονα ὅλο τὸ σῶμα. Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ὅποιο προτιμᾶτε ἀπὸ τὰ δυὸ συστήματα. Τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ κάνετε μιὰ ἡλιοθεραπεία βαθμιαία καὶ συνεχῆ.

8.— Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὁ ἥλιος κάνει κακό, ἂν ὑποφέρετε: ἀπὸ ἀσθένειες τοῦ ἥπατος, τῶν νεφρῶν, τῶν πνευμόνων, ἀπὸ νευρικὴ εὐαισθησία, ἀπὸ ἄσθμα. Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις πρέπει νὰ μένετε στὸν ἥλιο ἐλάχιστα.

9.— Τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, ποὺ μαυρίζουν δυσκολώτερα, ἀλλὰ παρουσιάζονται καὶ περισσότερο ἀνθεκτικὰ στὰ ἐγκαύματα τοῦ ἥλιου εἶναι: τὸ ἐσωτερικὸ μέρος στὰ μπράτσα, τὰ πλάγια μέρη τοῦ θώρακος καὶ τὸ πίσω μέρος, στὶς γάμπες.

10.—Ἀποφύγετε τὰ ἐγκαύματα, ποὺ ὀφείλονται στὴν ἀπροσεξία τῶν πρώτων ἡμερῶν. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ γιὰ νὰ πετύχετε ἕνα μαύρισμα κανονικό, ὁμοιόμορφο, τέλειο, χωρὶς λεκέδες.

11.— Γιὰ νὰ μὴν «κάψετε» τὸ μέτωπο καὶ τὴ μύση, τὰ τμήματα δηλαδὴ τοῦ προσώπου, ποὺ ξεφλουδίζονται εὐκολώτερα, μὴν ἐκθέτετε τὸ πρόσωπό σας στὸν ἥλιο «ἂν φάς» ἀλλὰ πάντα προφίλ, πρῶτα δεξιά, κι' ὕστερα ἀριστερά. Θὰ μαυρίσετε τέλεια μέχρι τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν.

12.— Οὐσιαστικὰ ὁ ἥλιος μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ εὐεργετικὸς μόνο γιὰ τὶς λιπαρὲς ἐπιδερμίδες, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀκμή. Γιὰ κάθε ἄλλο τύπο ἐπιδερμίδος ἀποτελεῖ ἕναν κίνδυνο καὶ μάλιστα ὄχι μικρό. Στεγνώνει τὴν ἐπιδερμίδα, κάνει πιὸ ἔντονες τὶς ρυτίδες καί, ὄχι σπάνια, τὶς δημιουργεῖ. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ βαθμιαία ἡλιοθεραπεία. Χρειάζεται ἀπαραίτητα μιὰ κρέμα ἡλίου, ποὺ νὰ βοηθάη τὴν ἐπιδερμίδα γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζη τὸν ἥλιο, χωρὶς νὰ στεγνώνη.

13.— Τὸ κοκκίνισμα τῆς ἐπιδερμίδας ἀμέσως μετὰ τὴν ἡλιοθεραπεία, δὲν εἶναι πάντα προειδοποίησι ἐγκαύματος! Τὰ πραγματικὰ ἐγκαύματα ἔρχονται ἀργότερα, τρεῖς ἢ τέσσερις ὧρες μετὰ τὴν ἡλιοθεραπεία καὶ γιατρεύονται μὲ εἰδικὲς κρέμες μὲ τὶς ὁποῖες θὰ πρέπει νὰ ἔχετε ἐφοδιάσει τὸ μικρὸ φορητὸ φαρμακεῖο σας.

14.— Στὸ πρῶτο σύμπτωμα κοπώσεως ἢ ἀδιαθεσίας εἶναι καλὸ νὰ διακόψετε τὴν ἡλιοθεραπεία. Ἡ ἀντοχὴ στὸν ἥλιο ἀλλάζει ἀπὸ τὴ μιὰ ἡμέρα στὴν ἄλλη, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες, μὲ τὴν κατάστασι τῶν νεύρων, τοῦ πεπτικοῦ συστήματος ἢ καὶ τὴν ὁρμονική.

15.— Εἶναι πάντα προτιμώτερο νὰ μαυρίζετε, ἐνῶ κινεῖστε. Ἂν μένετε ἀκίνητες, δὲν φτάνει νὰ γυρίζετε μπροστὰ καὶ πίσω. Θὰ πρέπει νὰ ἐκθέσετε τὸ σῶμα σας καὶ ἀπὸ τὰ πλάγια.

16.— Μὴν ἐκτεθῆτε στὸν ἥλιο, ἀφοῦ θὰ ἔχετε πρῶτα ἀρωματίσει τὴν ἐπιδερμίδα σας. Οἱ ἐσάνς ὅταν θὰ τὶς χτυπήση ὁ ἥλιος, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἐγκαύματα ἢ λεκέδες, ποὺ σὲ μερικὲς περιπτώσεις εἶναι ἀνεξίτηλοι.

ΠΩΣ ΔΙΑΛΕΓΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΡΟ·Ι·ΟΝΤΑ ΜΑΥΡΙΣΜΑΤΟΣ

Ἕνας εἰδικὸς χημικὸς-κοσμητολόγος ἐξηγεῖ πιὸ κάτω πῶς πρέπει νὰ διαλέγωμε τὰ προϊόντα, ποὺ εὐνοοῦν τὸ μαύρισμα, πῶς χρησιμοποιοῦνται καὶ γιατὶ εἶναι ἀπαραίτητα.

Πρὶν ἀπὸ ὅλα, ἡ ἐκλογὴ πρέπει νὰ γίνεται ἀνάλογα μὲ τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδας, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι λιπαρή, πολὺ ξηρή, εὐαίσθητη, φτωχὴ σὲ νερό. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὅλες οἱ ἐπιδερμίδες δὲν ἀντιδροῦν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὅταν θὰ ἐκτεθοῦν στὸν ἥλιο. Ἡ λιπαρὴ ἐπιδερμίδα, π.χ. δέχεται τὸν ἥλιο χωρὶς νὰ ὑποφέρη σχεδὸν καθόλου ἀπὸ τὴν ἐπίδρασί του.

Ἀντίθετα, μιὰ ἐπιδερμίδα εὐαίσθητη ἐρεθίζεται εὔκολα, ἐνῶ ἡ ξηρὴ ἐπιδερμίδα, ποὺ εἶναι φτωχὴ σὲ νερό, στεγνώνει ἀκόμη περισσότερο καὶ σκεπάζεται εὔκολα ἀπὸ ρυτίδες. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἕνας ἄλλος κανόνας: Οἱ κρέμες ἡλίου πρέπει νὰ διαλέγωνται καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν ἔντασι τοῦ ἥλιου. Ὁ ἥλιος τῆς λίμνης, π.χ., εἶναι πιὸ ἤπιος ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς θάλασσας.

Ο ΗΛΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΒΛΑΒΗΣ;

Εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἐπιβλαβεῖς μόνο οἱ πιὸ ζωηρὲς ἀκτινοβολίες τοῦ ἥλιου. Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσωμε ἐδῶ ὅτι διαφορετικὸ εἶναι τὸ νὰ ἐκτεθῆτε στὸν ἥλιο τῆς πόλεως, ὅπου σᾶς προστατεύει ἕνα πυκνὸ στρῶμα σκόνης, καὶ διαφορετικὸ νὰ κάνετε ἡλιοθεραπεία στὴν ὕπαιθρο, στὸ βουνὸ ἢ στὴν ἀκρογιαλιά, ὅπου οἱ ἀκτινοβολίες εἶναι πολὺ πιὸ ἔντονες.

Οἱ ἀκτῖνες, ποὺ εὐνοοῦν τὸ μαύρισμα τῆς ἐπιδερμίδας εἶναι οἱ ὑπεριώδεις. Οἱ ἀκτῖνες αὐτὲς ὑπάρχουν ἄφθονες ἐκεῖ, ποὺ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι καθαρή, στὸ βουνὸ ἢ στὴ θάλασσα. Μερικὲς εἶναι πιὸ διαπεραστικές, ἄλλες λιγώτερο. Ὡρισμένες μαυρίζουν, ἄλλες καῖνε.

Καθένας ἀπὸ μᾶς θὰ ἤθελε, βέβαια, νὰ ἀπορροφᾶ μόνο τὶς ἀκτῖνες, ποὺ βοηθοῦν τὸ μαύρισμα καὶ νὰ ἀποφεύγη ἐκεῖνες, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ βλάψουν τὴν ἐπιδερμίδα. Ὁ κανόνας γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουμε αὐτὸ εἶναι γνωστός, ἀλλὰ δυστυχῶς πολὺ λίγοι τὸν ἀκολουθοῦν: Ὁ ἥλιος δὲν εἶναι ποτὲ ἐπιβλαβὴς ἀπὸ τὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ μέχρι τὶς ἕντεκα καὶ ἀπὸ τὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα μέχρι τὴ δύσι του.

ΠΩΣ ΑΝΤΙΔΡΑ Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΤΙΣ ΕΠΙΒΛΑΒΕΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ;

Ἡ πρώτη ἔνδειξι τοῦ ἐρεθισμοῦ εἶναι μιὰ δυνατὴ ὑπεραιμία. Μιὰ μεγάλη ποσότητα αἵματος, δηλαδή, ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια τῆς ἐπιδερμίδας, προκαλῶντας κοκκίνισμα, φαγοῦρα καὶ μιὰ ἐνοχλητικὴ αἴσθησι θερμότητος. Οἱ κρέμες καὶ οἱ λοσιὸν εἶναι εἰδικὰ μελετημένες γιὰ νὰ ἐμποδίζουν αὐτὸ τὸν ἐρεθισμό.

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΠΡΟ·Ι·ΟΝΤΑ ΑΥΤΑ ΘΕΩΡΟΥΝΤΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ;

Γιατὶ φιλτράρουν τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου καὶ βοηθοῦν τὴν ἐπιδερμίδα νὰ ἀπορροφᾶ μόνο ἐκεῖνες, ποὺ εἶναι εὐεργετικὲς καὶ εὐνοοῦν τὸ μαύρισμα. Τὰ προϊόντα αὐτὰ περιέχουν: ἕνα λάδι φυτικὸ ἢ ζωϊκό, ποὺ προστατεύει καὶ μαλακώνει τὴν ἐπιδερμίδα καί, ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, εἰδικὲς χημικὲς οὐσίες, ποὺ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ διώχνουν τὶς ἀκτινοβολίες, ποὺ προκαλοῦν τὰ ἐγκαύματα, ἀφήνοντας νὰ περάσουν μόνο ἐκεῖνες, ποὺ εὐνοοῦν τὸ μαύρισμα. Αὐτὰ ἀκριβῶς εἶναι τὰ λεγόμενα «φίλτρα» τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων.

Τέλος, στὰ προϊόντα ἡλίου ἔχουν προστεθῆ ἀκόμη καὶ στοιχεῖα θεραπευτικὰ (λανολίνη, λάδι χελώνας, προϊόντα πλακοῦντος κλπ.), ποὺ ἐμπλουτίζουν τὴν ἐπιδερμίδα σὲ ὑγρασία καὶ δὲν τὴν ἀφήνουν νὰ ρυτιδωθῆ. Καὶ ὑπάρχουν, ἀκόμη, τὰ προϊόντα ἐκεῖνα, ποὺ προκαλοῦν τὸ μαύρισμα, χωρὶς τὴν ἐπέμβασι τοῦ ἥλιου καὶ ποὺ περιέχουν οὐσίες ἐντελῶς ἀβλαβεῖς. Ἕνα καλὸ προϊὸν ἡλίου εἶναι ἐλαφρὰ ἀρωματισμένο, φεύγει μὲ τὸ νερὸ καὶ δὲν ἀφήνει λεκέδες.

ΓΙΑΤΙ Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΜΑΥΡΙΖΕΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ;

Τὸ μαύρισμα τῆς ἐπιδερμίδος προκαλεῖται ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξι — στὰ βαθειὰ στρώματα τοῦ δέρματος— μιᾶς ξεχωριστῆς κατηγορίας κυττάρων, ποὺ ὀνομάζονται μελανοπλάστες. Τὰ κύτταρα αὐτὰ ἔχουν στὸ ἐσωτερικό τους κόκκους μελανίνης, ποὺ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἥλιου αὐξάνονται σὲ ἀριθμὸ καὶ σὲ μέγεθος καὶ φορτώνονται ἀπὸ ἄλλους κόκκους πιὸ μεγάλους καὶ πιὸ φανερούς. Αὐτὴ ἡ μικρὴ ἐπανάστασι, ὅμως, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ φυσικὴ ἄμυνα στὴν ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἡ μαυρισμένη ἐπιδερμίδα γίνεται ἕνα παραπέτασμα γιὰ τὶς θερμαντικὲς ἀκτῖνες, ἐπιτρέποντας στὸν ὀργανισμὸ νὰ διατηρῆ μιὰ σταθερὴ θερμοκρασία (36—37 βαθμούς). Ὅπως βλέπετε, λοιπόν, τὸ μαύρισμα, εἶναι μιὰ ὑγιεινὴ ἀνάγκη.

ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΥΠΟΙ ΠΡΟ·Ι·ΟΝΤΩΝ ΗΛΙΟΥ;

Τὰ διάφορα προϊόντα ἡλίου (λάδι, γαλάκτωμα, λοσιόν, ζελατίνες, κρέμες συνήθως ρευστὲς) ἔχουν μελετηθῆ γιὰ νὰ ἀνταποκρίνωνται σὲ ὅλους τοὺς τύπους ἐπιδερμίδας. Τὰ πολὺ διαπεραστικὰ γαλακτώματα καὶ οἱ ρευστὲς κρέμες π.χ. εἶναι προϊόντα κατάλληλα γιὰ ἐπιδερμίδες πολὺ λεπτὲς καὶ εὐαίσθητες. Τὰ λάδια καὶ οἱ ζελατίνες ἡλίου, μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ ὁποιονδήποτε τύπο ἐπιδερμίδας.

ΠΩΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΠΡΟ·Ι·ΟΝΤΑ ΗΛΙΟΥ;

Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἁπλώνωνται σὲ μεγάλη ποσότητα πάνω στὴν ἐπιδερμίδα. Εἶναι, ἀντίθετα ἀπαραίτητο νὰ ἐπαναλαμβάνετε τὴ χρῆσι τους κάθε δυὸ ἢ τρεῖς ὧρες (ἐφ' ὅσον θὰ εἶστε ἐκτεθειμένες στὸν ἥλιο), γιὰ νὰ ἐπιταχύνετε τὸ μαύρισμα καὶ νὰ προστατέψετε τὴν ἐπιδερμίδα. Προσοχή: Ἂν πρόκειται γιὰ ἕνα προϊόν, ποὺ φεύγει μόλις θὰ ἔρθη σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ νερό, θὰ πρέπει νὰ κάνετε πάλι ἐπάλειψι, κάθε φορὰ ποὺ θὰ βγαίνετε ἀπὸ τὴ θάλασσα, γιὰ νὰ ἐκτεθῆτε στὸν ἥλιο. Καὶ κάτι ἀκόμα: Πρὶν μπῆτε στὸ νερό, φροντίστε νὰ προστατέψετε τὸ πρόσωπο μ' ἕνα στρῶμα λιπαρῆς κρέμας.

ΤΑ ΠΡΟ·Ι·ΟΝΤΑ ΜΑΥΡΙΣΜΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΟΥΝ ΑΛΛΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ;

Ἕνα προϊὸν πρώτης ποιότητος, φτιασμένο μὲ λάδια φυτικὰ καὶ ζωϊκὰ δὲν πρέπει νὰ προκαλῆ καμμιὰ ἀπολύτως ἀλλεργικὴ ἀντίδρασι. Εἶναι δυνατόν, ὅμως, νὰ προκαλέσουν δερματικοὺς ἐρεθισμοὺς (ἐρύθημα, ἔκζεμα) τὰ προϊόντα δευτέρας ποιότητος, στὰ ὁποῖα ἀντὶ γιὰ φυτικὲς καὶ ζωϊκὲς οὐσίες, ὑπάρχουν παραφινέλαια (λάδια βιομηχανικά). Αὐτὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται.

ΤΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΡΟ·Ι·ΟΝΤΑ ΜΑΥΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Σ' ΕΚΕΙΝΑ ΠΟΥ ΜΑΥΡΙΖΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΗΛΙΟ

Ἡ διαφορὰ βρίσκεται στὸ ἑξῆς: Τὰ προϊόντα ποὺ μαυρίζουν χωρὶς ἥλιο περιέχουν εἰδικὲς οὐσίες μὲ βάσι τὸ «ὑντροσιασετόν», ἕνα προϊὸν ποὺ ἔχει μιὰ πολὺ δυνατὴ μελανοφόρο ἐπίδρασι, προκαλεῖ δηλαδὴ μιὰ πλούσια παραγωγὴ μελανίνης, χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ ἥλιου. Τὸ «τεχνητὸ» μαύρισμα παρουσιάζεται συνήθως πάνω στὴν ἐπιδερμίδα μερικὲς ὧρες μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπάλειψι μὲ τὸ εἰδικὸ προϊόν. Αὐτὸς ὁ τύπος τοῦ μαυρίσματος διαρκεῖ ἀρκετὲς ἡμέρες, ἀλλ' ὁπωσδήποτε, δὲν εἶναι μόνιμος καὶ γι' αὐτὸ ἡ χρησιμοποίησι τοῦ προϊόντος θὰ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ.

ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΡΟ·Ι·ΟΝΤΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΒΛΑΒΗ;

Δὲν εἶναι ἐπιβλαβῆ. Ὑπάρχουν ὅμως ὡρισμένες ἐπιδερμίδες, ποὺ δὲν τὰ ἀνέχονται. Κάθε ἐπιδερμίδα εἶναι διαφορετική. Μπορεῖ νὰ ἀντιδράση μὲ δικό της τρόπο καὶ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὑπολογίζεται πάνω ἀπ' ὅλα ἡ προσωπικὴ πεῖρα. Ὁπωσδήποτε — καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σημαντικὸ — πρόκειται γιὰ προϊόντα ἀβλαβῆ, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα μὲ μερικὲς δοκιμές, ὁ καθένας θὰ μπορέση νὰ βρῆ τὸ δικό του.

✪✪

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΓΙΑ ΑΝΤΡΕΣ

Ἂν ἔχετε τὴ γνώμη ὅτι τὰ καλλυντικά, τὰ ἀρώματα, κλπ., ἐνδιαφέρουν ἀποκλειστικὰ τὶς γυναῖκες, κάνετε μεγάλο λάθος. Μέσα στὸ 1962, καταναλώθηκαν, στὴ Μεγ. Βρεταννία, καλλυντικὰ «ἀποκλειστικὰ γιὰ ἄντρες», ἀξίας 2.000.000 λιρῶν.

Γιὰ νὰ προλάβουμε δὲ κάθε... πονηρὴ σκέψι σας, πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι, δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα φαινόμενο ποὺ χαρακτηρίζει αὐτὴ τὴ χώρα καὶ τὴν ἐποχή μας. Ἐδῶ καὶ 5.000 χρόνια, οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἔκαναν μεγάλη χρῆσι εἰδικῶν καλλυντικῶν γιὰ ἄντρες, ἰδίως δὲ λοσιὸν γιὰ τὸ ξύρισμα. Ἐπίσης, οἱ κομψευόμενοι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, μετὰ τὸ ξύρισμα ἄλειφαν τὰ μάγουλά τους μὲ μιὰ ποῦντρα ἀπὸ φυτικὲς οὐσίες. Οἱ Ρωμαῖοι προτιμοῦσαν, γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, λοσιὸν μὲ βάσι τὴν πίσσα ἢ τὸ ρετσίνι. Ὁ Νέρων χρησιμοποιοῦσε ἕνα μῖγμα ἀπὸ ἀλεῦρι βρώμης καὶ βούτυρο.

Στὴ μεσαιωνικὴ Εὐρώπη, γυναῖκες καὶ ἄντρες δὲν ἔδιναν πολλὴ σημασία στὴν καθαριότητα καὶ τὴν ὑγιεινή. Ὡστόσο, οἱ ἄντρες δείχνανε τὴ ματαιοδοξία τους, πλένοντας τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπό τους μὲ κόκκινο κρασί, γιὰ νὰ ἔχουν «γερὴ καὶ ἀνθηρὴ ὄψι».

ἡ Ἀθηναία στὴν ἀγορὰ

Στὸ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ, Στοὰ Ἀρσακείου 12, κάθε κομψὴ Ἀθηναία θὰ βρῆ μαζί μὲ τὰ θαυμάσια ἕτοιμα φορέματα, παλτά, ταγιέρ, πλεκτὰ καὶ ὡραιότατα μοντέρνα ἐσώρρουχα, κάλτσες, μαντήλια καὶ γάντια. Τὸ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ προσφέρει πάντοτε στὶς γυναῖκες τὰ πιὸ μοντέρνα ἕτοιμα ἐνδύματα καὶ ἐσώρρουχα στὶς καλλίτερες τιμές. Τὸ ΣΤΑΡ ἕως 20 Αὐγούστου διαθέτει ὅλα τὰ εἴδη του μὲ τιμὲς ἐκπτώσεων.

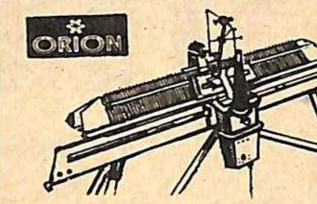

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΕΣ
ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΕΣ ORION

Σᾶς προσφέρουν μία ἀπασχόλησι τελείως ξεκούραστη, εὐχάριστη κι' ἀποδοτική. Εἶναι οἱ πλέον αὐτόματες κι' οἱ μοναδικὲς ἠλεκτροκίνητες. Ἐπισκεφθῆτε μας, θὰ ἐνθουσιαστῆτε. Πέντε νέοι τύποι 1963 ἀπὸ δρχ. 2.900 ἕως 11.700. Μεγάλαι εὐκολίαι πληρωμῆς. Πλήρης ἐκπαίδευσις Δωρεάν. ΕΡ. ΜΠΑΦΑΛΗΣ, Ἀθῆναι, Ἀριστείδου 6, τηλ. 230.382. Βόλος: Κ. Καρτάλη 80 τηλ. 85.25. Ἰωάννινα: Κάνιγγος 83

ΔΙΑ ΤΑ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΑ

Νὰ μιὰ εὐκαιρία νὰ ἀντικαταστήσετε τὸ παληό σας σεσσουάρ. Ἡ ἑταιρεία ΒΑΛΣΑΜΗΣ & ΒΑΛΣΑΜΗΣ ἀγοράζει τὸ παληό σας καὶ σᾶς ἐφοδιάζει μὲ τὸ μοντέρνο σεσσουάρ PRESTO καὶ μάλιστα μὲ πολλὲς εὐκολίες πληρωμῆς. Τὸ PRESTO ἔχει 25 ἐπὶ πλέον πλεονεκτήματα. Στεγνώνει σὲ 15 λεπτά, μετατρέπεται σὲ χλιαρὰ καὶ βαπέρ. Ἐπωφεληθῆτε. ΒΑΛΣΑΜΗΣ καὶ ΒΑΛΣΑΜΗΣ, Πατησίων 5, ὑπόγειος στοά, τηλέφ. 536.568, Ἀθῆναι.

Γονεῖς δώσατε στὸ κορίτσι σας, ἕνα ἐφόδιο γιὰ τὴ ζωή του. Ἐμπιστευθῆτε τὴν ἐκμάθησιν τῆς κομμωτικῆς τέχνης εἰς τοὺς πρώτους διδάξαντας Ι. Ἀβραμίδη — Σ. Κουνεγελίδη. Πλήρης κατάρτισις. Ἐκμάθησις τῶν βαφῶν ἐντὸς τῆς σχολῆς, ἄνευ ἐπιβαρύνσεως. Αὐτοπρόσωπος διδασκαλία τῶν διευθυντῶν.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ
ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
Ι. ΑΒΡΑΜΙΔΗ — Σ. ΚΟΥΝΕΓΕΛΙΔΗ
ΜΟΝΟΝ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ
Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαί: ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 21, Τηλ. 41.873 — ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Τώρα τὸ καλοκαίρι σᾶς χρειάζεται καὶ στὴν ἐξοχή!!

KAMOME
τὸ Ἰαπωνικὸ πλυντήριο
μὲ τὰ 13
πλεονεκτήματα!
Μιὰ πλένει......
...δυὸ ἁπλώνουν
ΜΟΝΟΝ 1.200 ΔΡΧ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΝΑ ΤΟ ΔΟΚΙΜΑΣΗΤΕ
ΠΩΛΗΣΕΙΣ - ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ:
ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 13
(ΠΛΑΤ. ΚΑΝΙΓΓΟΣ)
ΤΗΛ. 226.833
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μάλιστα, αὐτὴ εἶναι ἀποτρίχωσις. Ταχυτάτη, ἀνώδυνος, ἰδεώδης καὶ πολὺ φθηνή. Μὲ τὸ ἀγγλικὸ ἀποτριχωτικὸ γάντι DIANA MARSH ποὺ χρησιμοποιεῖται 2—3 φορὲς καὶ στοιχίζει ΜΟΝΟΝ 5 δρχ. Εἶναι ἄοσμο, ἀβλαβὲς καὶ δὲν ἐρεθίζει τὸ δέρμα. Δοκιμάστε το γιὰ νὰ πεισθῆτε. Πωλεῖται στὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα. Ἀν)πεία ΠΑΝΕΜΠΟΡΙΚΗ—ΕΛΛΑΣ, Θησέως 16, Ἀθῆναι, τηλέφ. 226.835.

Κάθε Ἑλληνίδα ποὺ ξέρει, ἀγοράζει πάντοτε φερμουὰρ νάϋλον ΦΕΡΛΟΝ γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλο φερμουὰρ ποὺ νὰ ἱκανοποιῆ ὅλες τὶς γυναῖκες. Δὲν μαγκώνει ποτέ, δὲν σχίζει τὰ ἐσώρρουχα εἶναι ἀόρατο, εὐλύγιστο καὶ δὲν ἀνοίγει ποτέ. Τὸ φερμουὰρ νάϋλον FERLON εἶναι ἡ μεγαλύτερη τελευταία ἐπιτυχία καὶ πωλεῖται σὲ ὅλους τοὺς χρωματισμούς. Προσοχὴ νὰ ὑπάρχη στὴν κορδέλλα πάντοτε γραμμένη ἡ λέξις FERLON.

Διαφ. Λιακόπουλος Τηλ. 234-690

ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΛΙΖ-ΜΠΑΡΤΟΝ

δὲν εἶναι συμπαθητικὸ οὔτε στὴν ὀθόνη!

Οἱ γνῶμες, ποὺ ἐκφράζουν οἱ πιὸ γνωστὲς προσωπικότητες τοῦ κινηματογράφου εἶναι ὅτι τοῦ λείπει ἡ ἀνθρωπιά...

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, τὸ Χόλλυγουντ μπόρεσε νὰ δῆ τὴν «Κλεοπάτρα». Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκθαμβωτικὴ φιλανθρωπικὴ βραδυά, στὴν ὁποία ἔγινε ἡ προβολὴ τοῦ κολοσσοῦ τῆς «Φόξ», κριτικές, σχόλια καὶ κουτσομπολιά, ἔχουν πιὰ ἕνα μόνιμο στόχο. Φαίνεται ὅτι θὰ τὸ εἶχαν προμαντέψει, ἡ Λὶζ καὶ ὁ Μπάρτον, ποὺ προτίμησαν νὰ μείνουν στὸ Λονδῖνο — πότε ἐπιβεβαιώνοντας καὶ πότε διαψεύδοντας ἕνα προσεχῆ γάμο τους — καὶ νὰ λείψουν ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου στὴν Ταίηλορ ἔχουν ἀπομείνει ἐλάχιστοι φίλοι.

Ἔτσι, τὸ κοινό τῆς «πρεμιέρας», ἕνα κοινὸ πολυάριθμο, τὸ ἀντιμετώπισαν οἱ ἄλλοι πρωταγωνιστὲς τοῦ φίλμ: ὁ Ρὲξ Χάρρισον, ὁ Ρόντυ Μὰκ Ντόουαλ, ὁ Μάρτιν Λαντάου καὶ ὁ Ἰταλὸς Τσέζαρε Ντάνοβα, στοὺς ὁποίους — ἴσως ἀπὸ πολεμικὴ γιὰ τοὺς μεγάλους ἀπόντας — πῆγαν καὶ τὰ πιὸ θερμὰ χειροκροτήματα.

Τί σκέπτονται ὅμως οἱ κουτσομπόλες τοῦ Χόλλυγουντ καὶ οἱ συνάδελφοι τῆς Ταίηλορ γιὰ τὸ πιὸ πολυέξοδο φίλμ τῆς ἱστορίας τοῦ κινηματογράφου; Οἱ ἠθοποιοὶ — καὶ ἰδιαίτερα οἱ γυναῖκες —στραβώνουν τὸ στόμα, μὰ εἶναι δύσκολο νὰ κατορθώση κανεὶς νὰ τοὺς ἀποσπάση μιὰ γνώμη.

Ἡ Ταίηλορ, παρ' ὅλο ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν εἶναι καθόλου συμπαθής, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι δυνατή. Γιατί, λοιπόν, νὰ δημιουργήσουν μιὰ ἔχθρα; Αὔριο δὲν ἀποκλείεται νὰ ξαναγυρίση στὸ Χόλλυγουντ θριαμβεύτρια καὶ ἀκουμπώντας ἴσως στὸ μπράτσο τοῦ πέμπτου συζύγου της.

Ὅμως, ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ξέφυγαν μερικὲς φράσεις ἀρκετὰ χαρακτηριστκές, ποὺ φαίνονται νὰ ἀντανακλοῦν τὴ γενικώτερη γνώμη.

Ἡ Ρόζαλιντ Ράσσελ π.χ. εἶπε: «Ἡ Ταίηλορ; Καλούτσικη. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ λογαριάζεται περισσότερο εἶναι ὅτι συγκεντρώσαμε περισσότερα ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια γιὰ τὸ μουσικὸ κέντρο τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸ φίλμ «Κλεοπάτρα».

Ἡ Τζόαν Φονταὶν ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγουν μερικὲς φράσεις, ὅπως: «Σὲ μερικὲς σκηνὲς ἡ φωνὴ τῆς Λὶζ εἶναι πιὸ κατάλληλη γιὰ τὴ γυναίκα ἑνὸς ψαρά, παρὰ γιὰ τὴ βασίλισσα τοῦ Νείλου».

Καὶ αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συχνὲς κριτικές. Τὸ «Νταίηλυ Τέλεγκραφ» τοῦ Λονδίνου, π.χ. ἔγραψε: «Ἡ φωνὴ τῆς Ταίηλορ εἶναι πολλὲς φορὲς ἡ φωνὴ μιᾶς πραγματικῆς μέγαιρας καὶ ὄχι μιᾶς σειρῆνας τοῦ Νείλου καὶ οἱ τρόποι της εἶναι συχνὰ πιὸ αὐταρχικοὶ ἀπ' ὅσο θὰ ταίριαζε σὲ μιὰ βασίλισσα».

Ἡ Φράνς Νυγιέν, ποὺ τὴν ἡμέρα τῆς χολλυγουντιανῆς «πρεμιέρας» βρισκόταν στὴν παραμονὴ τοῦ γάμου της, εἶπε: «Εἶναι παράξενο, μὰ φαίνονται ἐλάχιστα πειστικὲς ἀκριβῶς οἱ ἐρωτικὲς σκηνὲς τῶν δυὸ πρωταγωνιστῶν. Καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι... δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τοὺς ἔλειπε τὸ πάθος, ἐνῶ γύριζαν τὸ φίλμ».

Τὴν ἴδια γνώμη ἔχει καὶ ἡ Σούζυ, ἡ γνωστὴ «κουτσομπόλα» τοῦ «Νιοῦ Γιόρκ Μίρρορ» ποὺ ἔγραψε: «Γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἱστορίας, τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ θεάματος, ἡ Κλεοπάτρα καὶ ὁ Μαρκαντώνιος, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγκαλιαστοῦν περισσότερες φορὲς καὶ μὲ περισσότερο πάθος». Καὶ προσθέτει: «Ὅσον ἀφορᾶ τὸ σέξ, ὅλοι μίλησαν γι' αὐτό, μὰ κανένας δὲν τὸ βρῆκε στὸ φίλμ. Τὸ ὡραῖο στῆθος τῆς Λίζ, π.χ. προβάλλεται ψυχρὰ σὲ ὅλο τὸ φίλμ καὶ ἐξαφανίζεται στὸ πιὸ ὡραῖο σημεῖο, ὅταν δηλαδὴ παρουσιάζεται τὸ φίδι, ποὺ θὰ τὸ δαγκώση».

Μὰ ἂν ἡ Σούζυ εἶναι κεκαλυμμένα δηλητηριώδης ἐναντίον τῆς Ταίηλορ, ἡ Τζούντιθ Κρίστ, κινηματογραφικὸς κριτικὸς τοῦ «Χέραλντ Τριμποῦνι» τὰ ψέλνει στὴν ἠθοποιὸ «ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια». «Ἡ δεσποινὶς Ταίηλορ» γράφει ἡ Κρίστ, «δὲν φορᾶ στὸ φίλμ ἐκεῖνα τὰ καταπληκτικὰ φορέματα, ποὺ εἶχαν ἀναγγελθῆ. Καὶ ἂν ἀπογοητεύουν τὰ κοστούμια, ἀπογοητεύει καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι σὲ πολλὲς σκηνὲς τοῦ φίλμ ἡ πρωταγωνίστρια μένει ἐκεῖ χωρὶς νὰ κάνη τίποτα. Οὔτε τὰ φορέματα, οὔτε ἡ ἠθοποιΐα κατορθώνουν νὰ ἐρεθίσουν τὴ φαντασία μας. Μᾶς προσφέρετε μιὰ σειοῆνα ὄχι πολὺ λεπτή, μιὰ ὀμορφιὰ ποὺ θέλει νὰ εἶναι ἐκθαμβωτική, μὰ δὲν δημιουργεῖ οὔτε κἂν τὴν αὐταπάτη τῆς γοητείας, ποὺ ἔχει κάνει διάσημη ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες τὴ μυστηριώδη βασίλισσα».

Πάντα, κατὰ τὴ γνώμη τῆς Κρίστ: «Αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα τῆς Κλεοπάτρας κάνουν καὶ τὸν Ἀντώνιο νὰ χάνη τὸ ἡρωϊκὸ ὕφος του. Ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον εἶναι ἕνας καλὸς ἠθοποιός, μὰ ἡ μονοτονία τοῦ ρόλου του περιορίζει τὶς ἱκανότητές του».

Βέβαια, ὁ κολοσσὸς τῆς «Φόξ» ἔχει καὶ τοὺς ὑποστηριχτές του. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἰσχυρὰ πρόσωπα ποὺ κινοῦνται πίσω ἀπὸ τὰ παρασκήνια τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ διευθυντὴς τῆς λογοκρισίας, Τζέφρυ Σάρλοκ, δηλωσε: «Προλέγω μιὰ μεγάλη τύχη γι' αὐτὸ τὸ φίλμ ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τῆς ἱστορίας τοῦ κινηματογράφου».

Σὲ τριάντα χρόνια ὁ φοβερὸς Σάρλοκ ἔχει ἐπαινέσει δημοσίως μόνο ἄλλα δύο φίλμ!...

Ὁ Ρίτσαρντ Ζανούκ, γυιὸς τοῦ νέου προέδρου τῆς «Φόξ», τοῦ Ντάριλ Ζανούκ, καὶ διευθυντὴς παραγωγῆς τῆς ἑταιρείας, εἶπε: «Τώρα, εἴμαστε πολὺ περισσότερο πεπεισμένοι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς «Κλεοπάτρας» ἀπ' ὅσο ἤμαστε πρίν. Ὅλες οἱ ἐνδείξεις μᾶς ὁδηγοῦν στὴν αἰσιοδοξία». Καὶ πρόσθεσε: «Ἔχει ἐπαναληφθῆ πολλὲς φορὲς ὅτι τὸ φίλμ στοίχισε 40.000.000 δολλάρια. Μιὰ μπορῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι τὸ συνολικὸ κόστος ἦταν ἀρκετὰ μικρότερο, δηλαδὴ ἦταν 35.000.000 δολλάρια ἀκριβῶς».

— Καὶ τί σκέπτεσθε, τὸν ρωτήσαμε, γιὰ τὶς ἀρνητικὲς κριτικές, ποὺ ἔγιναν ἀπὸ πολλὲς ἐφημερίδες; Θὰ ἐπηρεάσουν τὸ κοινό;

— Δὲν πιστεύω καθόλου ὅτι τὸ κοινὸ θὰ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὶς κριτικές. Ὁ κόσμος θέλει νὰ δῆ τὸ φίλμ καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται ἢ καὶ δὲν θυμᾶται κἂν τὶς γνῶμες τῶν κριτικῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ «Κλεοπάτρα» εἶναι ἕνα θέαμα φτιασμένο γιὰ ὅλους ἐκείνους, ποὺ ἀγαποῦν τὸν κινηματογράφο».

Κάναμε μιὰ ἀκόμη προσπάθεια ἀνάμεσα στοὺς πιὸ διάσημους ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ, πλησιάζοντάς τους ὕστερα ἀπὸ τὴν «πρεμιέρα». Μιλήσαμε μὲ τὸν Τζὼν Γουέην, τὸν Κλίφτον Γουέμπ, τὸν Τζέημς Στιούαρτ, τὴν Τζούλυ Λόντον, τὴν Νάταλι Γούντ, τὴ Μπέττυ Νταῖβις, τὴν Μαίη Μπρίτ. Ὁ καθένας μᾶς ἐξέθεσε τὴ γνώμη του, ἀλλὰ μᾶς παρακάλεσε νὰ μὴ τὴ δημοσιεύσουμε.

Νομίζουμε, ὅμως, ὅτι μποροῦμε νὰ ἀναφέρουμε αὐτὲς τὶς γνῶμες σκορπιστά, χωρὶς νὰ τὶς συσχετίσουμε μὲ ὀνόματα. Νάτες: «Ἀπὸ τὴν Λὶζ καὶ τὸν Μπάρτον ἔλειψε ἡ ἀνθρωπιά». «Τόσα χρήματα γιὰ μικρὰ πράγματα!». «Ἕνας φοβερὸς κυκεώνας». «Ἡ Λὶζ πάχυνε πολύ». «Ἂν ἡ Κλεοπάτρα ἦταν ἔτσι, ἡ πορεία τῆς ἱστορίας θὰ εἶχε ἀλλάξει». «Ἐκεῖνος ὁ Μπάρτον ἦταν μιὰ ἀπογοήτευσι!». «Κατὰ βάθος τὸ φίλμ τὸ σώζει ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖον ἔγινε λιγώτερος λόγος, ὁ Ρέξ Χάρρισον!».

Σύμφωνα μὲ τὶς φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦν, ἡ Λὶζ — ποὺ ἡ ἀμοιβή της γιὰ τὸ φίλμ «Κλεοπάτρα» ξεπέρασε τὰ 50.000.000 ἑλληνικὲς δραχμές — πρόκειται νὰ γυρίση ἕνα φίλμ στὸ Χόλλυγουντ μὲ τίτλο «Ἡ μπεκάτσα».

Β. ΣΚΩΤ

ΕΓΩ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΠΟΤΕ δὲ μπόρεσα νὰ καταλάβω ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ περίεργη μοίρα, ποὺ μπέρδεψε τὸ ἄτομό μου μὲ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα. Αὐτὸ τὸ ἀνεξιχνίαστο ζήτημα πολλὲς φορὲς κάθησα καὶ τὸ σκέφτηκα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὰ κατάφερα νὰ βγάλω συμπέρασμα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅλες οἱ αἰσθηματικές μου ἱστορίες ἀπὸ μιὰ τρομερὴ σύμπτωσι, ἄρχισαν ἀπὸ κάποιο ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Βράδυ ἤτανε ποὺ βγῆκε στὸ παράθυρο ἡ Φανὴ καὶ φώναξε ὅτι πῆρε φωτιὰ ἡ γκαζιέρα της. Τὸ αἰσθηματάκι μας κράτησε πέντε μῆνες, δηλαδὴ μέχρι ἐκεῖνο τὸ πρωϊνό, ποὺ βγῆκε πάλι στὸ παράθυρο ἡ Νανὰ καὶ φώναξε ὅτι κατάπιε τὸ ἀνηψάκι της ἕνα κουμπί. Ἡ περιπέτειά μου μὲ τὴ Νανὰ κράτησε ἕνα χρόνο. Δηλαδή, ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ ἡ Κική, στεκότανε ὄρθια στὸ ἀνοιχτό της παράθυρο κι' ἔπλενε τὰ τζάμια της. Ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ περνοῦσα γλύστρησε κι' ἂν δὲν τὴν ἅρπαζα στὴν ἀγκαλιά μου, ἕνας Θεὸς ξέρει τί θὰ πάθαινε!

Γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, κάθε γνωριμία μου, ἀντιστοιχεῖ μ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες γύριζα ἀπ' τὸ σινεμὰ κακόκεφος κι' ὅταν ἔφτασα στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου ἄκουσα κάποια ἀντρικὴ φωνή, δυνατὴ καὶ θυμωμένη. Κι' ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἤτανε περασμένη καὶ εἶχε ἡσυχία, ἡ φωνὴ ἀκουγότανε πολὺ καθαρά. Ἔκανα ἔτσι, κύτταξα δεξιά μου καὶ εἶδα ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἐρχότανε ἡ φωνή.

— Βρὲ γαϊδούρια, ἔλεγε ἡ φωνή, γιατί δὲν τὸ βάλατε τὸ γιαούρτι μου στὸ ψυγεῖο;

— Τί ἔχει, Κώστα μου; ρώτησε μιὰ ἄλλη φωνή, γυναικεία.

— Καὶ τί δὲν ἔχει, βρὲ ἀναίσθητα κορμιά! ξανακούστηκε ἡ φωνή. Ξύνισε, μωρέ!

Ἀμέσως κοντοστάθηκα, γιατὶ ἔκανα τὴ σκέψι ὅτι αὐτὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, θὰ μοὔφερνε κάποια καινούργια αἰσθηματικὴ ἱστορία. «Νά, ὅπου νἆναι, εἶπα μὲ τὸ μυαλό μου, θὰ βγῆ καμμιὰ κοπέλλα στὸ παράθυρο, θὰ μὲ στείλη νὰ πάρω ἄλλο γιαούρτι καὶ ἔτσι θὰ βολευτῆ ἡ κατάστασι». Γιατὶ ἡ τελευταία αἰσθηματική μου ἱστορία μὲ τὴ Ρίτσα, ποὺ κι' αὐτὴ ἄρχισε ἀπὸ κάποιο ἀνοιχτὸ παράθυρο, δὲ μὲ ἱκανοποιοῦσε καθόλου. Καλὴ κι' ἅγια, βέβαια, ἡ κοπέλλα, ἀλλὰ εἶχε ἕνα φοβερὸ κουσοῦρι: Ἤτανε συνεχῶς συναχωμένη. Εἶχα ἀποφασίσει, ἔτσι, νὰ τὴ διακόψω, ἀλλὰ περίμενα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία. Κοντοστάθηκα, λοιπὸν καὶ περίμενα, νὰ δῶ τί θὰ γίνη. Ἡ φασαρία μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, συνεχιζότανε μὲ τὴν ἴδια ἔντασι. Σὲ μιὰ στιγμή, μάλιστα, ἀκούστηκε καὶ μιὰ δροσερὴ φωνή:

— Μὰ τί λέτε καλὲ μπαμπᾶ; εἶπε ἡ δροσερὴ φωνή. Εἴσαστε ὑπερβολικός.

— Σκασμός! φώναξε ὁ γέρος. Εἶσαι αὐθάδικο πλᾶσμα! Ἴδια ἡ μάννα σου!

— Μὴ φωνάζης, Κώστα μου, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς μαμᾶς.

— Νὰ μοῦ πάρετε ἄλλο γιαούρτι! τσίριξε ὁ γέρος.

— Τέτοια ὥρα; Ποῦ νὰ πάη τὸ κορίτσι γιὰ γιαούρτι, εἶπε ἡ μαμᾶ.

— Δὲν ξέρω! ἀπάντησε ὁ γέρος. Ἐγὼ θέλω γιαούρτι! Αὐτὸ εἶναι γιὰ πέταμα!...

«Τώρα θὰ βγῆ ἡ κοπέλλα», εἶπα μὲ τὸ μυαλό μου. Ἀντὶ γιὰ τὴν κοπέλλα, ὅμως, μοῦ ἦρθε στὸ κεφάλι σβουριχτὸ τὸ ἴδιο τὸ γιαούρτι. Ἀγανάκτησα, βέβαια, μ' αὐτὴ τὴν ἀπρέπεια καί, χωρὶς νὰ χάσω καιρό, χτύπησα τὸ κουδοῦνι. Μπῆκα κι' ἀναστατώθηκε τὸ σπίτι. Τὸ γιαούρτι μοῦ εἶχε κάνει τέτοιο χάλι, ποὺ δὲν ἤξεραν οἱ ἄνθρωποι πῶς νὰ δικαιολογηθοῦν καὶ νὰ μοῦ ζητήσουν συγγνώμη. Πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους στενοχωρήθηκε ὁ γέρος.

— Τὰ βλέπετε, βρὲ ξεμυαλισμένες, τί κάνετε; φώναξε. Ἂν σᾶς βαστάη, ἀφῖστε καὶ πάλι τὸ γιαούρτι ἔξω ἀπὸ τὸ ψυγεῖο!

Ἔτσι γνωρίστηκα μὲ τὴ Νίτσα καὶ διέκοψα μὲ τὴ Ρίτσα.

★

Ἡ Νίτσα, πραγματικά, ἤτανε πολὺ καλύτερη ἀπὸ τὴ Ρίτσα καὶ σὲ κάποια συζήτησι, ποὺ κάναμε, μοῦ εἶπε ὅτι ποτὲ στὴ ζωή της δὲν εἶχε συναχωθῆ. Μόνο μιὰ ἀδυναμία εἶχε: Τρελλαινότανε γιὰ τὰ σουβλάκια. Αὐτὴ ἡ ἀδυναμία της βέβαια δὲ μὲ πείραζε καθόλου, γιατὶ ὅλος ὁ κόσμος σχεδὸν τὰ τρώει τὰ σουβλάκια. Κατὰ τὰ ἄλλα ἤτανε μιὰ κοπέλλα πολὺ καθὼς πρέπει καὶ χωρὶς πολλὲς ἀπαιτήσεις. Βγαίναμε σχεδὸν κάθε βράδυ, πηγαίναμε σὲ κανένα σινεμὰ καὶ μετὰ πίναμε καμμιὰ μπύρα μὲ σουβλάκι. Ἕνα βράδυ, φταρνίστηκε ξαφνικὰ καὶ γέλασε:

—Ἔχει γοῦστο, Δημητράκη, νὰ μὲ πιάση καὶ μένα τὸ συνάχι, ὅπως τὴ Ρίτσα καὶ νὰ μ' ἀφίσης, εἶπε.

— Μπᾶ, δὲ φαντάζομαι ἀπάντησα. Καὶ νὰ σὲ πιάση κανένα συναχάκι, θὰ σ' ἀφίση γρήγορα, γιατὶ δὲ νομίζω πὼς εἶναι ὁ τύπος σου νὰ συναχώνεσαι. Μὴν ἀνησυχῆς, λοιπόν. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ φοβᾶσαι εἶναι τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο...

Χαμογέλασε.

— Ποιό ἀνοιχτὸ παράθυρο; ρώτησε.

— Νά, ἕνα ὁποιοδήποτε ἀνοιχτὸ παράθυρο, εἶπα. Δὲν ξέρω ἂν μὲ καταλαβαίνης, ἀλλὰ ἔχουν παίξει πολὺ σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωή μου τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα.

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω, εἶπε. Γιὰ ἐξήγησέ μου καλύτερα...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τῆς ἐξήγησα αὐτὸ τὸ ἀνεξιχνίαστο ζήτημα τῶν ἀνοιχτῶν παραθύρων, ἀλλὰ ὅσο μ' ἄκουγε, τόσο γελοῦσε. Προσπάθησα, βέβαια, νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβη πόσο σοβαρὸ ἤτανε τὸ θέμα, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ πάρη στὰ σοβαρά.

— Αὐτά, Δημητράκη μου, εἶναι ἀνοησίες, εἶπε. Μὲ συγχωρῆς κι' ὅλας, ἀλλὰ ἔτσι ποὺ τὰ πιστεύεις, γίνεσαι ἀστεῖος.

Ἡ συζήτησι σχετικὰ μὲ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα γινότανε στὸ κεντράκι, ποὺ εἴχαμε φάει τὰ σουβλάκια. Ἡ Νίτσα φαινότανε εὐτυχισμένη. Κύτταξε τὸ φεγγάρι κι' ἀναστέναξε.

— Κύττα, ἀγάπη μου, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή. Κύττα τί ὡραῖο φεγγάρι!

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ φεγγάρι, ἀλλὰ δὲν πρόλαβα νὰ τὸ εὐχαριστηθῶ καὶ πολύ, γιατὶ ἦρθε τὸ γκαρσόνι.

— Δυὸ σουβλάκια καὶ δυὸ μπύρες, δέκα ἑφτά! εἶπε.

Πλήρωσα καὶ σηκωθήκαμε. Ἡ Νίτσα μ' ἔπιασε ἀγκαζὲ κι' ἀφοῦ περπατήσαμε κάμποσο, σταμάτησε καὶ μοῦ χαμογέλασε:

— Δημητράκη, εἶπε, δὲν εἶναι ὡραῖο τὸ φεγγάρι;

— Πολὺ ὡραῖο, εἶπα. Ἄλλωστε τὸ εἴπαμε καὶ προηγουμένως!

Τὴν εἶχε πιάσει πολὺ τὸ τρυφερό της. Ἀναστέναξε.

— Ἄχ, τί ὄμορφος ποὺ εἶσαι μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ψιθύρισε. Ποιός νὰ τὄλεγε ὅτι θὰ γνωριζώμαστε ἀπὸ ἕνα γιαούρτι.

— Ἔλα ντέ!...

Μοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ καὶ ἔγειρε στὸν ὦμο μου.

— Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα; ρώτησε.

— Ἀσφαλῶς, ἀπάντησα. Ἐκτός, βέβαια, ἂν συμβῆ τίποτα τὸ σοβαρὸ ἀπὸ κανένα παράθυρο.

Ξαφνιάστηκε.

— Μά, τέλος πάντων, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ σοῦ κόλλησε; εἶπε. Πρόσεξε γιατὶ γίνεσαι ἀστεῖος. Νὰ μὴν ξανασκεφτῆς τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα.

— Καὶ τί νὰ σκέφτωμαι;

— Ἐμένα. Μόνο ἐμένα ποὺ σ' ἀγαπάω καὶ σ' ἔχω ὅλη τὴν ὥρα στὸ μυαλό μου. Ἔλα πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς.

— Σ' ἀγαπῶ.

— Ἄλλη μιὰ φορά.

Ἔγειρε πάλι στὴν ἀγκαλιά μου εὐτυχισμένη κι' ἄρχισε νὰ μουρμουρίζη ἕνα σωρὸ τρυφερὰ λόγια. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου γνώριζα τόσο αἰσθηματικιὰ κοπέλλα. Πραγματικά, εἶχα μείνει ἐκστατικός. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ μὲ πιάνανε τὰ κλάματα, ἀλλὰ δὲν πρόλαβα, γιατὶ ἄκουσα μιὰ ἀγριεμένη ἀντρικὴ φωνὴ καὶ κάτι χτυπήματα σὲ τοῖχο. Κάνω ἔτσι καὶ βλέπω ἕνα σκοτεινὸ κι' ἀνοιχτὸ παράθυρο.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος τὰ κουνούπια, εἶπε ἡ φωνή. Πῶς διάβολο θὰ κοιμηθῶ ἀπόψε; Ἀπὸ τὴ μιὰ τὰ κουνούπια, ἀπ' τὴν ἄλλη τὰ σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾶς στὸ παράθυρό μου, θὰ μείνω ξάγρυπνος κι' ἀπόψε. Ἄντε βρέ, πηγαίνετε πιὸ κάτω νὰ σαλιαρίσετε.

Συνῆλθα ἀμέσως.

— Νίτσα, πᾶμε, γιατὶ ἀνησυχοῦμε τὸν κόσμο, εἶπα. Κάποιος φωνάζει ἀπὸ μέσα.

— Ἄστους νὰ φωνάζουν, μουρμούρισε ἡ Νίτσα. Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς.

— Σ' ἀγαπῶ, εἶπα.

— Πές το μου πολλὲς φορές...

Ἀπάνω ποὺ τὸ εἶπα τρεῖς φορές, ἔφαγα μιὰ παντόφλα στὸ κεφάλι. Καὶ μάλιστα μὲ δύναμι κι' ἀπ' τὸ τακοῦνι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀγανάκτησα ὅσο δὲν εἶχα ἀγανακτήσει ποτὲ στὴ ζωή μου.

— Ἄ, τοὺς βλάκες, φώναξε ἡ Νίτσα. Ἀπὸ ποῦ σοὔρθε;

— Ἀπὸ δῶ...

Ἅρπαξε τὴν παντόφλα κι' ὅπως τὴ γύρισε πάλι ἀπ' τὸ τακοῦνι, ἄρχισε νὰ κοπανάη τὴν πόρτα. Σὲ δυὸ λεπτὰ εἶχε ἀναστατωθῆ τὸ σπίτι. Στὴν ἀρχή, ἐμφανίστηκε ἕνας θηριώδης νέος, ὕστερα μιὰ κυρία, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἤτανε μαμᾶ του, ὕστερα ἕνας ἀγριωπὸς γέρος — αὐτὸς ἀσφαλῶς εἶχε πετάξει τὴν παντόφλα — καὶ στὸ τέλος ἡ Μαριάννα μὲ τὸ νυχτικό της. Ἡ Μαριάννα ἤτανε ἕνα ὄνειρο! Τέτοιο πλᾶσμα δὲν

εἶχα ξαναδῆ στὴ ζωή μου. Ἁρμονία ἀγγέλων ἦτανε ἡ φωνή της.

— Σᾶς χτύπησε πολύ; ρώτησε ὁ θηριώδης νέος.

— Καλὲ κόντεψε νὰ τὸν σκοτώση! φώναξε ἡ Νίτσα.

Ἡ παντόφλα μὲ εἶχε πάρει λίγο πιὸ πάνω ἀπ' τὸ φρύδι. Ὁ γέρος, βέβαια, ἄφριζε ἀπ' τὸ κακό του, ἀλλὰ ὅσο νἆναι, σὰν ἔνοχος ποὺ ἦτανε, ἔδειξε κάποιο ἐνδιαφέρον. Ἦρθε κοντά, μὲ κύτταξε καλὰ - καλὰ καὶ μὲ χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο.

— Δὲν ἔχει ἀνάγκη, εἶπε. Ἀφοῦ μάτωσε, δὲν ὑπάρχει φόβος. Φέρτε του ἕνα γαζάκι καὶ λίγο οἰνόπνευμα. Ἄντε Μαριάννα, κουνήσου!

Ἡ κόρη του ἔφυγε ἀμέσως καὶ γύρισε μὲ τὰ γιατροσόφια. Εἶχε κάτι χεράκια τόσο ἁπαλὰ καὶ μυρωδάτα, ποὺ μοῦ ἐρχότανε νὰ τὰ φιλήσω, καθὼς μοὔβαζε τὸ γαζάκι.

— Σὲ λίγο δὲ θὰ πονᾶτε, εἶπε. Πάντως νὰ μᾶς συγχωρῆτε. Ὁ μπαμπᾶς εἶναι λιγάκι νευρικὸς καὶ τώρα τὸ καλοκαῖρι μὲ τὰ κουνούπια τοῦ ξέφυγε ἡ παντόφλα, καθὼς κυνηγοῦσε τὰ κουνούπια. Περᾶστε αὔριο νὰ σᾶς δοῦμε καὶ νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἀλλαγή.

— Πολὺ εὐχαρίστως, εἶπα.

Τοὺς καληνυχτίσαμε καὶ φύγαμε.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα κατὰ τὶς ἕξη, πῆρα ἕνα κουτὶ γλυκὰ καὶ πῆγα νὰ μὲ δοῦν ἂν πάη καλύτερα τὸ τραῦμα. Μὲ ὑποδέχτηκε ἡ Μαριάννα μὲ τέτοια χαμόγελα, ποὺ τὴ Νίτσα τὴν ξέχασα ἀμέσως. Ἐπὶ μιὰ βδομάδα συνέχεια πήγαινα μὲ γλυκὰ καὶ μὲ τὸ γαζάκι στὸ φρύδι καὶ πάντα ἡ Μαριάννα μὲ ὑποδεχότανε. Τὴ δεύτερη βδομάδα, μιὰ Τετάρτη, μὲ ὑποδέχτηκε ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μαριάννα. Δηλαδή, ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμᾶ καὶ ὁ ἀδερφός. Τὴν πόρτα μοῦ τὴν ἄνοιξε ἡ μαμᾶ. Ὁ μπαμπᾶς ἦτανε στὸ κεφαλόσκαλο κι' ὁ ἀδελφὸς λίγο πιὸ μέσα, στὸ χώλ. Περάσαμε στὸ σαλόνι ἀμίλητοι κι' ἀμέσως μπήκαμε στὸ θέμα.

— Ξέρετε, εἶπε ὁ μπαμπᾶς. Τὸ φρύδι σας, ἂν δὲν κάνω λάθος, ἔχει περάσει πρὸ πολλοῦ. Συνεπῶς, οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ ἐξακολουθῆτε νὰ ἐρχώσαστε...

— Καὶ μάλιστα νὰ φέρνετε καὶ γλυκά, συμπλήρωσε ὁ ἀδερφός.

— Σωστά, εἶπε ὁ μπαμπᾶς. Ἐπιθυμοῦμε, λοιπόν, νὰ μᾶς ἐξηγήσετε γιὰ ποιά αἰτία ἔρχεστε;...

Ξαφνιάστηκα καὶ τάχασα ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ἐπίθεσι, ποὺ μοῦ κάνανε. Κάτι πῆγα νὰ πῶ, ἀλλὰ μπερδεύτηκε ἡ γλῶσσα μου. Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως, εἶδα στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ τὴ Μαριάννα. Ἐρχότανε χαμογελῶντας νὰ μᾶς σερβίρη καφέδες. Ἔ, τότε πιὰ δὲν ἄνθεξα:

— Ἔρχομαι γιὰ τὴ Μαριάννα, εἶπα. Τὴν ἀγαπῶ!

— Δηλαδή, θὰ τὴν παντρευτῆς; ρώτησε ὁ γέρος.

— Ἀσφαλῶς! εἶπα.

Ὁ ἀδερφὸς μὲ κέρασε τσιγάρο.

— Πολὺ καλά, εἶπε. Μιλημένα ἐξηγημένα ὅμως. Ὅ,τι εἶναι νὰ γίνη, πρέπει νὰ γίνη γρήγορα, γιατὶ ἡ οἰκογένειά μας εἶναι αὐστηρῶν ἀρχῶν.

— Καὶ κάτι ἄλλο, συμπλήρωσε ὁ γέρος. Μέχρι τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ παντρευτῆτε, δὲν πρόκειται νὰ βγῆτε μόνοι σας ἔξω. Μόνο οἰκογενειακῶς.

— Σύμφωνοι, εἶπα. Θὰ ταχτοποιήσουμε τὸ θέμα τοῦ γάμου, ὥστε νὰ γίνη γρήγορα, γιατὶ ἔχω βρῆ τὸ διάολό μου μὲ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα.

— Ποιά παράθυρα; ρώτησε ὁ γέρος.

Τοὺς ἐξήγησα τὸ θέμα μου, ὅσο μποροῦσα πιὸ ἁπλᾶ καὶ πιὸ ἀνάγλυφα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μαμᾶ. Κατὰ τὶς 10 τὸ βράδυ, ποὺ ἔφευγα, γύρισε στὸ γυιό της καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀλέκο, πήγαινε τὸ Δημητράκη μέχρι τὸ σπίτι του. Καὶ προσοχὴ ἀπὸ τὰ παράθυρα... Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα!

Μὲ συνόδεψε λοιπὸν ὁ Ἀλέκος, ἀλλὰ πραγματικὰ εἶχε τὰ μάτια του δεκατέσσερα. Ὅπου ἔβλεπε ἀνοιχτὸ παράθυρο, μ' ἔπιανε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ περνούσαμε στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ»
Μιὰ νέα ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος σειρά:

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Παρ' ὅλες τὶς προόδους τῆς ἐπιστήμης, ἡ θάλασσα μᾶς εἶναι ἀκόμη ἐλάχιστα γνωστή. Μόλις κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, οἱ ἐπιστήμονες κι' οἱ ἐρευνητὲς ἄρχισαν νὰ ἐξερευνοῦν τὸ μυστήριο καὶ νὰ μελετοῦν τὴ ζωὴ τῶν ἐφιαλτικῶν ἐνοίκων της, ποὺ ζοῦν στὰ μεγάλα βάθη ἢ ποὺ διασχίζουν τοὺς ὠκεανούς, σκορπίζοντας παντοῦ τὴν καταστροφὴ καὶ τὸ θάνατο. Οἱ ναυτικοί, ποὺ ἔτυχε νὰ τὰ συναντήσουν, μιλοῦν μὲ φρίκη καὶ τρόμο γιὰ τὴν ἀγριότητα καὶ τὴ θηριωδία τους κι' οἱ ἀφηγήσεις τους μοιάζουν σὰν νὰ εἶναι βγαλμένες ἀπὸ τὸ βασίλειο τῶν σκοταδιῶν καὶ τῆς κολάσεως. Οἱ ἔνοικοι αὐτοὶ τῶν θαλασσῶν εἶναι περισσότερο ἐπικίνδυνοι κι' ἀπὸ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, ὅπως ὁ τρομερὸς ξιφίας, ποὺ μπορεῖ νὰ τρυπήση μὲ τὸ ἔμβολό του ἀκόμη καὶ τὴ λαμαρίνα πλοίων, ἢ τὰ γιγαντιαῖα χταπόδια τῶν θαλασσῶν τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ αἰχμαλωτίζουν μεγάλες βάρκες καὶ τὶς συμπαρασύρουν μαζὶ μὲ τὸ πλήρωμά τους στὸ βυθό...

◆ ◆

Ἐπίσης, ἡ νέα μεγάλη σειρά, ποὺ ἐνδιαφέρει ὅλους τοὺς γονεῖς:

Τὰ προβλήματα τῶν παιδιῶν σας

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ γονεῖς θ' ἀποφασίσουν νὰ φέρουν στὸν κόσμο ἕνα παιδί, μέχρι ποὺ τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ γίνη μεγάλο, τὰ προβλήματα ποὺ ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν εἶναι ἀμέτρητα, περίπλοκα καὶ γεμᾶτα εὐθῦνες.

Ἡ νέα μεγάλη σειρά μας, στὴν ὁποία συνεργάστηκαν γιατροί, παιδαγωγοί, διαιτολόγοι, εἰδικοὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ παιδιοῦ, κοινωνιολόγοι κλπ., ἔχει ἀκριβῶς τὸ σκοπὸ νὰ βοηθήση τοὺς γονεῖς νὰ λύσουν μὲ τὸν πιὸ σωστὸ τρόπο αὐτὰ τὰ προβλήματα καὶ ν' ἀνταποκριθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερα στὰ καθήκοντα καὶ τὶς εὐθύνες τους, δίνοντας στὰ παιδιὰ μιὰ τέλεια ἀνατροφή, τόσο σωματική, ὅσο καὶ ψυχική.

◆ ◆

Καὶ μιὰ συναρπαστικὴ ἐγκυκλοπαιδικὴ σειρά:

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Πρόκειται γιὰ μιὰ πλήρη περιγραφὴ μὲ συγκλονιστικὲς λεπτομέρειες τῶν διαπλανητικῶν ταξιδιῶν τοῦ προσεχοῦς μέλλοντος στὴ Σελήνη, στὸν Ἄρη, στὴν Ἀφροδίτη καὶ στοὺς ἄλλους πλανῆτες τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, βασισμένη σ' ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ στοιχεῖα, ποὺ διαθέτουμε σήμερα. Οἱ ἐξορμήσεις αὐτὲς στὸ διάστημα ὑπολογίζεται ὅτι θ' ἀρχίσουν τὸ 1970. Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ σειρὰ ἀρχίζει μὲ τὸ ἐκπληκτικὸ κατόρθωμα τῆς πρώτης «ταξιδιώτισσας τοῦ οὐρανοῦ», τῆς Βαλεντίνας Τερέσκοβα. Κι' ἀμέσως κατόπιν φυσιολόγοι καὶ ψυχολόγοι ἀπαντοῦν στὸ ἐρώτημα: «Θὰ εἶναι γυναῖκα ὁ πρῶτος κοσμοναύτης, ποὺ θὰ κατακτήση τὴ Σελήνη;» κλπ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἔμαθα ὅτι ὁ δρόμος μας εἶχε περάσει δραματικὲς ὧρες τὸ περασμένο ἀπόγευμα. Κάποιο παιδάκι, δηλαδή, κόντεψε νὰ πνιγῆ ἀπὸ ἕνα μούσμουλο, ποὺ τοῦ στάθηκε στὸ λαιμὸ καὶ τὸ ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο ἡ Νίτσα, ποὺ τὰ κατάφερνε καὶ τοῦ τὸ τράβηξε ἀπὸ τὸ λαιμό, μὲ τὸ δάχτυλό της. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς στάθηκε μοιραῖο, πρῶτον γιατὶ ἡ Νίτσα ἔγινε ἡ ἀγαπημένη κοπέλλα σ' ὅλες τὶς οἰκογένειες, ποὺ ἔμεναν καὶ μένουν στὸ δρόμο μας καὶ δεύτερον, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὅταν συναντηθήκαμε μὲ τὴ Νίτσα καὶ τῆς εἶπα ὅτι σκοπεύω νὰ παντρευτῶ τὴ Μαριάννα, ὅλοι οἱ γνωστοί, οἱ φίλοι καὶ οἱ γείτονες τοῦ δρόμου μοῦ κόψανε τὴν καλημέρα. Καὶ ἦτανε τόση ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὴ Νίτσα, ποὺ ἀκόμα κι' ὁ γαλατᾶς στὴ γωνιὰ ἔπαψε νὰ μοῦ φέρνη τὸ γάλα. «Σκορδοκαΐλα μου!» εἶπα. Τὸ ἴδιο βράδυ τὸ συζήτησα, μάλιστα, στὸ σπίτι τῆς Μαριάννας καὶ γελάσαμε οἰκογενειακῶς.

— Δὲ βαριέσαι, εἶπε ὁ γέρος. Ἡ Μαριάννα μου νὰ εἶναι καλά. Ἄντε τώρα νὰ τὸ διαλύσωμε, γιατὶ νύσταξα. Κι' ὅπως ξέρεις, ἀγαπητὲ Δημητράκη, ὅταν κοιμᾶται ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σπιτιοῦ, κοιμοῦνται ὅλοι. Ἄντε νὰ πηγαίνης.

Σηκωθήκαμε μὲ τὸν Ἀλέκο καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ σπίτι μου, νὰ μὲ συνοδέψη, ὅπως τὸ εἴχαμε καθιερώσει κάθε βράδυ. Καὶ μὲ τὸ ποὺ μπήκαμε στὸ δρόμο μου, μᾶς ἤρθανε κάτι κουβαδιὲς μὲ νερὰ ἀπὸ τὰ παράθυρα κι' ἀπὸ τὶς ταράτσες, ποὺ τρελλαθήκαμε!

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου καὶ μυρίζουν ἄσχημα! φώναξε ὁ Ἀλέκος. Τρέχα!

Τὸ βάλαμε στὰ πόδια, ἀλλὰ δὲν κάναμε τίποτα. Ἀριστερὰ τρέχαμε; Κουβαδιὰ ἐρχότανε. Στὸ δεξὶ πεζοδρόμιο ἀνεβαίναμε; Λεκανιά. Στὴ μέση τρέχαμε; Κουβαδιὰ καὶ λεκανιά. Ἀπάνω στὴν ἀναμπουμπούλα, τὸν ἔχασα τὸν Ἀλέκο. Σὲ κάποια στιγμὴ μονάχα τὸν ἄκουσα, ποὺ φώναξε:

— Ἀκόμα καὶ μπιζέλια σούπα μᾶς πετάξανε! Ἄντε, καληνύχτα!

Μούσκεμα εἶχα γίνει. Κύτταξα γύρω μου κι' ἄρχισα νὰ χτυπάω τὴν πόρτα, ποὺ βρέθηκε μπροστά μου. Ἦτανε τὸ σπίτι τοῦ κυρίου Θεμιστοκλῆ. Μ' ἀνοίξανε ἀμέσως, ἀλλ ἀντὶ νὰ εἶμαι ἐγὼ ἐξαγριωμένος, ἤτανε αὐτοί.

— Σὰ δὲ ντρέπεσαι, Δημητράκη, εἶπε ἡ γυναῖκα του. Ἀντὶ νὰ σκύβης τὸ κεφάλι σου καὶ νὰ περνᾶς, ἔχεις μοῦτρα καὶ μᾶς χτυπᾶς καὶ τὴν πόρτα μας; Πρώτη καὶ τελευταία φορὰ περνᾶς τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ μας!...

Βγῆκα ἔξω σὰν τρελλὸς καὶ χτύπησα τὴν ἀπέναντι πόρτα. Ἐκεῖ καθότανε ὁ κύριος Μαυρίκιος, ἕνας ἀπόστρατος ἀνθυπασπιστὴς μὲ μουστάκια.

— Τί συμβαίνει, Δημητράκη; ρώτησε.

— Ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶπα, ἀπὸ τὴν ταράτσα σας ἤρθανε τὰ μπιζέλια...

Ἔστριψε τὸ μουστάκι του καὶ πάτησε ἀμέσως τὶς φωνές:

— Ἐρασμία, γιὰ φέρε μου τὸ μπιστόλι ἀπὸ μέσα!...

— Ἀμέσως, ἄντρα μου, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Ἐρασμίας.

Ἔκανα μεταβολὴ καὶ πῆρα δρόμο στὰ γρήγορα κι' ὅπως ἔτρεχα τὸν ἄκουσα ποὺ μοῦ φώναξε:

— Ἂν δὲν πάρης τὴ Νίτσα, ποὺ εἶναι καλὸ κορίτσι, νὰ τὸν ξεγράψης τὸ δρόμο μας καὶ τὸ σπίτι σου! Νὰ διαλέξης: Ἢ τὴ Νίτσα θὰ πάρης ἢ θὰ τρῶς συνέχεια κουβαδιές!

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε! φώναξα. Δὲ μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε κουμάντο στὴν καρδιά μου...

Δὲν πρόλαβα νὰ τελειώσω. Τὴν ἴδια στιγμὴ μοῦ πετάξανε ἕνα λεκανάκι μὲ παγόνερα. Καὶ εἶχα συγχιστῆ τόσο πολύ, ποὺ δὲν πρόσεξα ἂν ἦρθε ἀπὸ ταράτσα ἢ ἀπὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

★

Τὴν ἄλλη μέρα στήθηκα στὴ γωνία καὶ περίμενα τὴ Νίτσα. Ἤθελα νὰ τῆς κάνω τὰ παράπονά μου. Βγῆκε κατὰ τὸ μεσημέρι καὶ τράβηξε γιὰ τὸ μπακάλη. Μπῆκε πρώτη καὶ τὴν ἀκολούθησα, ἀλλὰ ὁ κὺρ Γιώργης μ' ἔβγαλε ἀμέσως ἔξω.

— Ἄντε, τράβα ἀπὸ δῶ, εἶπε. Οἱ προδότες δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι στὸ μαγαζί μου. Ἐκτός, δηλαδή, ἂν γουστάρης καμμιὰ κουβαδιὰ σαλαμούρα...

Βγῆκα ἔξω καὶ τὴν περίμενα.

— Τί κατάστασι εἶναι αὐτή; εἶπα. Τὸ ξέρεις ὅτι ἀπόψε μούσκεψα μέσα στὸ μπάνιο γιὰ νὰ ξεμυρίσω ἀπὸ τὰ μπουγαδόνερα;

Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε λυπημένη.

— Ἐγώ, δὲ συμφωνῶ μ' αὐτὰ ποὺ κάνουνε, εἶπε. Πάντως, φαίνεται πὼς μ' ἀγαποῦνε, ὅπως σ' ἀγαπάω κι' ἐγώ. Ἄντε, γειά σου!

★

Κι' ὅπως τὸ ὑποψιαζόμουν, τὸ κακὸ δὲ σταμάτησε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τὰ μπουγαδόνερα, δίνανε καὶ παίρνανε συνέχεια, μέχρι ποὺ κάποιο βράδυ, ἔγινε κάτι ἄλλο τρισχειρότερο. Ἀνεβήκανε στὶς ταράτσες τους κι' ἀρχίσανε νὰ φωνάζουν ρυθμικὰ πότε οἱ ἄντρες καὶ πότε οἱ γυναῖκες:

— Δημητράκη, αἶσχος! Δημητράκη, αἶσχος! Δημητράκη, αἶσχος.

Ἀπὸ τὶς 12, ποὺ ἔπεσα στὸ κρεβάτι μου, μέχρι τὰ ξημερώματα, δὲ σταματήσανε καθόλου. Σπάσανε τὰ νεῦρα μου καὶ πετάχτηκα στὸ δρόμο μισόγυμνος.

— Τί διάβολο θέλετε, ἐπιτέλους, ἀπὸ μένα; φώναξα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πετάχτηκε στὸ δρόμο ὁ κύριος Μαυρίκιος.

— Νὰ παντρευτῆς τὴ Νίτσα! εἶπε.

— Ἀφῖστε με νὰ κοιμηθῶ λίγο καὶ θὰ τὴν παντρευτῶ! ἀπάντησα.

— Θὰ μᾶς ὁρκιστῆς, ἐπέμεινε.

Μαζευτήκανε ὅλοι καὶ μὲ βάλανε κι' ὁρκίστηκα σ' ὅλους τοὺς προγόνους μου. Εὐχαριστήθηκε ὁ κύριος Μαυρίκιος.

— Ἐν τάξει, εἶπε ὁ κ. Μαυρίκιος. Ἄντε κοιμήσου τώρα. Δικό μου ἤτανε τὸ στρατηγικὸ σχέδιο. Σ' ἄρεσε;

— Μ' ἄρεσε...

Πῆγα στὸ κρεβάτι μου καὶ ξάπλωσα ἐξουθενωμένος.

★

Τώρα μιὰ καὶ πῆρα ὅρκο, πρόκειται νὰ παντρευτῶ τὴ Νίτσα. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδερφὸ τῆς Μαριάννας, μοῦ παραγγείλανε ὅτι θὰ μὲ σακατέψουν στὸ ξύλο. Καὶ μάλιστα θάσθοῦνε στὸ σπίτι μου. Ὁ Θεὸς βοηθός!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

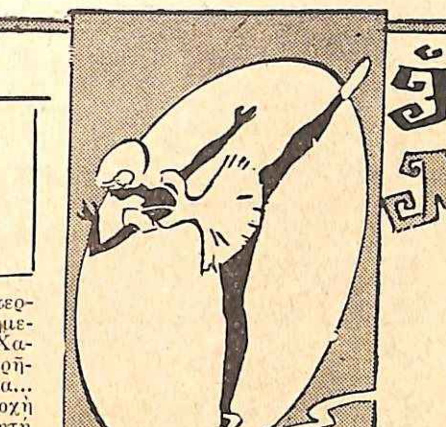

Ἡ ὡραία ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

18ον

— Ἴσως ἦταν ἡ ὑπερκόπωσι αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, παρατήρησε ὁ Χαγκόριαν. Ἴσως σᾶς βρῆκε πολὺ ὁρμητικό... πολὺ ἄντρα... Ἀπ' ὅσο ξέρω, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου της μὲ τὸν καθηγητή της, δὲ βγαίνει. Φοβήθηκε ἴσως ὅτι παρασύρθηκε πολὺ μακρυά. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶναι πιὸ δύσκολο νὰ ξελογιάση κανεὶς μιὰ ἄπειρη κοπελλίτσα παρὰ μιὰ παντρεμένη ποὺ θέλει νὰ μείνη πιστὴ στὸν ἄντρα της.

Ὁ Χαγκόριαν χρειάστηκε κάμποση ὥρα γιὰ νὰ ἐπιδέση τὴν πληγὴ ποὺ ἡ Κάτι εἶχε ἀνοίξει στὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ χορευτοῦ. Τὸ εὐτύχημα ἦταν ὅτι τὰ κατάφερε. Διαφορετικά, θἄπρεπε ν' ἀντικαταστήση τὸν Μαζουρώφ ὁ Λάρρυ Κλότζκυ, ποὺ δὲ βρισκόταν στὸ ὕψος αὐτοῦ τοῦ ρόλου.

Ὁ Χαγκόριαν, ποὺ ἤξερε τὴν ἐκδοχὴ τοῦ Μαζουρώφ, ἄκουσε μὲ προσοχὴ κι' ἐκείνην τῆς Κάτι. Προσπαθοῦσε τώρα νὰ συγκρίνη τὴ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη.

Ἔπιασε, ξαφνικά, τὴν Κάτι ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν τράνταξε δυνατά.

— Τί συνέβη; τὴ ρώτησε.

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀπάντησε. Νομίζω ὅτι ὁ Μαζουρώφ μοῦ φάνηκε πολὺ κωμικός, καθὼς προσπαθοῦσε νὰ παίξη τὸ ρόλο τοῦ γυναικοκατακτητοῦ. Βλέπεις δὲν εἶμαι συνηθισμένη σ' αὐτὰ τὰ πράγματα... Αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ γελάσω. Ὁ Μαζουρώφ μὲ μπάτσισε. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲ μπόρεσα νὰ συγκρατηθῶ. Πρέπει ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ πῶς, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βρέθηκα στὸ κρεβάτι τοῦ Μαζουρώφ, κατάλαβα πόσο πολὺ ἀγαποῦσα τὸν Τέντ... Αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουν μόνον σὲ μένα. Ἔφυγα σὰν πανικόβλητη. Ξέρεις πόσο πολὺ φοβᾶμαι τὰ ἀσανσέρ. Δὲν ἤξερα σὲ ποιὸ πάτωμα βρισκόταν τὸ διαμέρισμα τοῦ Μαζουρώφ. Ἔ, λοιπόν, ἦταν στὸ δωδέκατο. Κατέβηκα ἀπὸ τὴ σκάλα, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πόσα σκαλοπάτια! Ἀληθινὸς ἐφιάλτης... Καὶ τώρα φοβᾶμαι. Πῶς πρόκειται ἄρα γε νὰ μ' ἐκδικηθῆ; Τί θὰ μοῦ κάμη;

— Δὲ θὰ σοῦ κάμη τίποτα, ἀπάντησε ὁ Χαγκόριαν. Μὴν εἶσαι κουτή!

Κι' ὡστόσο, ἤξερε καλὰ πὼς ἕνας παρτεναίρ μὲ κακὲς διαθέσεις μποροῦσε νὰ καταστρέψη στὴν κυριολεξία τὴ σύντροφό του. Ἀλλ' οἱ ἀληθινοὶ χορευτὲς σπάνια καταφεύγουν σ' αὐτὰ τὰ ποταπὰ μέσα. Ὁ χορὸς τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ μαχητικὰ ἔνστικτά τους. Ἀλλ' ἕνας θυμωμένος χορευτὴς δὲν ἐξουσιάζει τὰ νεῦρα του καὶ μπορεῖ νὰ κάμη τρομερὸ κακό.

— Φοβᾶμαι τὸν Μαζουρώφ καὶ περισσότερο τὴ «γέφυρα», ξαναεῖπε ἡ Κάτι. Νομίζω πὼς ἔχω παραλύσει... Ἂν σοῦ εἶχε συμβῆ νὰ πέσης ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος, καὶ νὰ ὑποφέρης ὅπως ἐγώ, θὰ μὲ καταλάβαινες. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι χρειάστηκε ν' ἀφήσω τὸ χορό. Πάλεψα ὕστερα σκληρά, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξαναβρῶ τὴ θέσι μου.

Ἡ σκηνὴ ζωντάνευε. Φωνὲς ἀκούστηκαν ἀπὸ πάνω:

— Προσοχή! Μὴν κινηθῆτε!

Ἔρριχναν σάκκους μὲ ἄμμο, σχοινιά, ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα, ποὺ ἦταν ἀπαραίτητα γιὰ τὸ διάκοσμο. Ὁ Χαγκόριαν πῆρε τὴν Κάτι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προσπάθησε νὰ τὴν βγάλη ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ χάος... Καθὼς προχωροῦσαν, μιὰ τροχαλία ἔπεσε πλάϊ τους σχεδόν. Δὲν ἀρκοῦσε, λοιπόν, ἡ «γέφυρα»; Χρειάζονταν κι' ὅλες αὐτὲς οἱ καινούργιες ἀπειλές; Ἡ Κάτι ἔτρεμε.

— Προσπάθησε, λοιπόν, νὰ συνέλθης, τῆς φώναξε ὁ Χαγκόριαν. Δὲ μπορεῖς νὰ σαμποτάρης τὸ μπαλέτο μου. Τὸ ξέρεις πῶς δὲ μ' ἀρέσουν τὰ κλάματα πάνω στὴ σκηνή... Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὴ «γέφυρά» σου.

Τὴν ἀνέβηκαν μαζὶ καὶ κατέβηκαν ἀπὸ τὸ μέρος τῶν παρασκηνίων. Δὲν ἦταν μιὰ ἁπλῆ σκάλα ὅπως ἐκείνη ποὺ ἔκαμε τὸν Γκρίτσα νὰ χάση τὴν ἰσορροπία του, ἀλλὰ μιὰ γερὴ κατασκευή. Ὁ Χαγκόριαν τὴν ἀνάγκασε νὰ τὴν ἀνεβῆ καὶ νὰ τὴν κατεβῆ ἀναρίθμητες φορές, γιὰ νὰ τὴν γλυτώση ἀπὸ τοὺς φόβους της.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ὁ φόβος της τὴν ξανάπιασε.

Ὁ Χαγκόριαν τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ξαναπῆγε στὴ «γέφυρα», γιὰ νὰ τὴν κάμη νὰ καταλάβη ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος.

— Πρέπει νὰ καταλάβης πῶς δὲν ὑπάρχουν βρυκόλακες, τῆς εἶπε. Εἶναι καιρός, λοιπόν, ν' ἀπαλλαγῆς μιὰ φορὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι αὐτοῦ τοῦ καταραμένου Γκρίτσα Κουπρίν.

— Τὸ ξέρω, Μίρκο, τοῦ ἀπάντησε. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι τὰ νεῦρα μου εἶναι σπασμένα.

— Πάει καλά. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς γιατί μπλέχτηκες σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια μὲ τὸν Μαζουρώφ; Σύ, Κατίνκα μου, ἡ μεγάλη μας Μιλενκάγια;

— Συνέβη κάτι, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ χάσω τὸ μυαλό μου, Μίρκο, τοῦ ἀπάντησε. Παίρνω διαζύγιο καί... εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ σοῦ φαίνεται ἠλίθιο, ἀλλὰ τὸ ξέρεις πὼς δὲν εἶμαι συνηθισμένη σ' αὐτὴ τὴ ζωή...

— Ὄχι, δὲν εἶναι ἠλίθιο, τῆς εἶπε. Τὸ διαζύγιο εἶναι πάντα μιὰ θλιβερὴ ἱστορία εἴτε πρόκειται γιὰ τὸ πρῶτο εἴτε γιὰ τὸ ἕκτο.—Εἶχε γίνει, ξαφνικά, πολὺ σοβαρός. — Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶς πὼς χορεύεις καλύτερα ὅταν εἶσαι δυστυχισμένη. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κάμης ἀπόψε θαύματα. Δοῦλος σας, Μιλένκα.

Τὴν χτύπησε φιλικὰ στοὺς ὤμους καὶ τὴν ἄφησε μπροστὰ στὸ καμαρίνι της.

Ἡ Κάτι μακιγιαριζόταν, ὅταν μιὰ φωνὴ τῆς ἔκαμε γνωστὸ ὅτι σὲ μισὴ ὥρα θὰ σηκωνόταν ἡ αὐλαία.

— Λουΐζα, ρώτησε, κάρφωσες τὴ «μασκώτ» μου στὸ μαγιό μου;

—Τί ἐρώτησι! ἀπάντησε ἡ Λουΐζα ποὺ ἤξερε τὶς προλήψεις της.

— Βγάλτην ἀμέσως.

Ἡ Λουΐζα τἄχασε.

—Ἀλλὰ πῶς θὰ μπορέσετε νὰ χορέψετε χωρὶς αὐτὴ τὴ «μασκώτ», ποὺ σᾶς φέρνει γοῦρι; ρώτησε. Καὶ μάλιστα σὲ μιὰ πρεμιέρα;

— Κάμε αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα καὶ μὴν παίρνης αὐτὸ τὸ λυπημένο ὕφος, σὰν νὰ βρίσκεσαι σὲ κηδεία, φώναξε ἡ Κάτι, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κολλήση τὰ ψεύτικα ματοτσίνορά της.

— Καλά, εἶπε ἡ Λουΐζα. Ὅπως θέλει ἡ κυρία.

Τὸ «πορτ-μπονὲρ» ἦταν ἕνας μικρὸς ἀμέθυστος, ποὺ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ γωνία τῆς φόδρας τοῦ φορέματος ἀπὸ λαιμέ, ποὺ ἦταν ἕνα ἀριστούργημα τοῦ Ἀλουέτ.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιὰ καλλιτέχνις σὰν καὶ σᾶς βγάζει ἀπὸ πάνω της τὸ «πὸρτ - μπονὲρ» της, μουρμούρισε ἡ Λουΐζα. Ἐκτὸς ἂν σᾶς ἔδωσαν κάποιο ἄλλο, ποὺ εἶναι πιὸ καλό.

Ἡ Κάτι ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ μικρὸ δακτυλίδι ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ Γκρίτσα, ὅταν πρωτόπαιξε τὸ ρόλο τοῦ «Ἱππότη μὲ τὸ ρόδο». Ἀπὸ τότε δὲν τὸ εἶχε ἀποχωριστῆ ποτέ.

— Ρίξε το μέσα στὴν τσάντα μου, εἶπε. Τὰ χέρια κολλᾶνε.

Δὲν εἶναι εὔκολο σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ κολλήση ψεύτικα ματοτσίνορα, μήκους δύο ἑκατοστῶν. Ἀλλ' ἡ Κάτι τὰ κατάφερε στὴν ἐντέλεια.

★

Ἡ αὐλαία ἔπεσε. Ἡ παράστασι εἶχε τελειώσει. Μέσα στὴν αἴθουσα ξέσπασε μιὰ θύελλα ἀπὸ χειροκροτήματα κι' ἐπευφημίες. Δὲν ἦταν ἁπλῆ ἐπιτυχία, ἀλλὰ θρίαμβος.

—Ἀνεβᾶστε τὴν αὐλαία! φώναξε ὁ σκηνοθέτης στοὺς μηχανικούς. Μιλενκάγια, Μαζουρώφ, σᾶς καλοῦν στὴ σκηνή. Γρήγορα! Βάσια, πιᾶστε της τὸ χέρι!

Ἡ αὐλαία ἀνέβαινε καὶ ξανάπεφτε. Τὰ χειροκροτήματα ἔμοιαζαν μὲ τὸ θόρυβο ποὺ κάνουν τὰ κύματα σπάζοντας πάνω στὰ βράχια.

— Καὶ τώρα ἡ Μιλενκάγια μόνη της! εἶπε ὁ σκηνοθέτης. Ὁδηγῆστε την, Μαζουρώφ!

— Μιλενκάγια, μπράβο Μιλενκάγια! φώναξε τὸ πλῆθος.

Ὁ Μαζουρώφ τὴν ὡδήγησε ὡς τὴ ράμπα κι' ἔπειτα ἀποτραβήχτηκε. Ἡ Κάτι ἔστειλε στοὺς θεατὲς φιλιὰ καὶ ἄνθη ἀπὸ τὶς δεκάδες τῶν μπουκέτων ποὺ βρίσκονταν πάνω στὴ σκηνή. Ἦταν δῶρα τῶν θαυμαστῶν της. Ὁ Ντίρκσεν, ὅπως πάντα, τῆς εἶχε στείλει ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἀπὸ ὀρχεοειδῆ. Ἡ Κάτι πῆρε ἕνα ἀπ' αὐτὰ μὲ μιὰ τρυφερὴ κίνησι καὶ τὤβαλε στὸ κορσάζ της. Τὰ καλαθάκια, οἱ ζέρμπες καὶ τὰ μπουκέτα ἐξακολουθοῦσαν νὰ φτάνουν πάντα στὴ σκηνή.

— Αὐλαία... κατεβᾶστε... ἀνεβᾶστε! φώναζε ὁ σκηνοθέτης. Μιλενκάγια, Μαζουρώφ, τὸ κοινὸ σᾶς καλεῖ καὶ πάλι.

Ἡ Κάτι ἔσπρωξε τὸν Μαζουρώφ, ποὺ ἔκανε πὼς ἀντιστεκόταν. Χαιρέτησαν κι' οἱ δύο. Τὰ μουσκεμένα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα χέρια τους ἔτρεμαν. Δὲν εἶχαν προφτάσει ἀκόμη νὰ πάρουν ἀνάσα. Ὁ Μαζουρώφ, ὑπακούοντας σὲ μιὰ ἐνστικτώδη παρόρμησι, φίλησε τὸ χέρι τῆς Κάτι, πού, παίρνοντας ἀπὸ κάτω ἕνα μπουκέτο μενεξέδες, τοῦ τὸ ἔδωκε κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

Ὁλόκληρη ἡ αἴθουσα τραντάχτηκε ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα.

Αὐλαία.

Ἡ Κάτι εἶχε αἰσθανθῆ ἕνα σύντομο πανικό, πρὶν ἀπὸ τὴ φιγοῦρα τῶν δύο βημάτων. Τὸ βλέμμα της θόλωσε καὶ δὲν ἄκουγε τὴ μουσική.

Λόγια κατοσταράτα

«ΧΑΙΡΕ ΑΥΓΟΥΣΤΕ...»

Ἀπὸ προχτὲς ἐμπήκαμε στὸν Αὔγουστο τὸ μήνα
κι' αὐτοὶ ποὺ ξεροψήνονται, ἐφέτος, στὴν Ἀθήνα,
μὲ «θέρμη» σπεύδουν ὅλοι τους νὰ τὸν καλωσορίσουν,
νὰ νοιώσουν ἀνακούφισι καὶ νὰ πανηγυρίσουν,
γιατὶ μὲ τ' αὐγουστιάτικα καὶ δροσερὰ μελτέμια,
θὰ πάψουν οἱ ταλαίπωροι νὰ λυώνουν σάν... μαντέμια!
Στὸν ὄμορφο τὸν Αὔγουστο ἐμπήκαμε καὶ πάλι
κι' ἀγάλλεται ἰδιαίτερα καὶ χαίρει ἡ βιοπάλη,
ποὺ τέτοιον μήνα πάντοτε κι' ἀπ' τὰ παλιὰ τὰ ἔτη,
τὸν βρίσκει ἀνεκτίμητο προστάτη κι' εὐεργέτη
διότι μὲ τὴ μπόλικη τήν... σουλτανίνα εὐφραίνεται
κι' ὁ πιὸ φτωχὸς συνάνθρωπος, σωστός... σουλτᾶνος φαίνεται!
Ἀλλὰ κι' ὅσοι δὲ νοιάζονται γιὰ μάσες καὶ γιὰ «μάντζες»
καὶ τὸ μυαλό τους τὄχουνε μονάχα στὶς ρωμάντζες,
ὑμνοῦν τέτοιαν περίοδο σὰν ὀνειροπαρμένοι,
γιατί... μεθᾶ ἡ νύχτα της ἡ φεγγαρολουσμένη
καὶ λένε μὲ λαχτάρα τους καὶ μὲ βαθύ τους πόνο:
«Ἂς ἦταν μῆνας Αὔγουστος... ἑφτὰ φορὲς τὸ χρόνο»!
Κυρίως, ὅμως, χαίρονται τοῦ ποτηριοῦ (οἱ φίλοι,
διότι μῆνας Αὔγουστος θὰ πῆ γλυκὸ (σταφύλι
καὶ γιὰ τοὺς βαρελόφρονες καὶ τὸ μπε- (κροσυνάφι
μπερκέτι προμηνύεται καὶ ρετσινοχρυ- (σάφι...
Γι' αὐτὸ οἱ ἄλλοι χαίρονται «ὁλόγιω- (μο» φεγγάρι
κι' ἐμεῖς ὀνειρευόμαστε καινούργιο... («γιοματάρι»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Περιμένετε... κρατῆστε με καλά... βοηθῆστε με, ψιθύρισε λαχανιασμένη.
Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔνοιωσε τὸ γερὸ σφίξιμο τῶν χεριῶν τοῦ Μαζουρώφ.
— Εἶμαι ἐδῶ μαζί σου, ἀγαπημένη, ὅλα πᾶνε καλά, τῆς εἶπε σιγά.
Ἡ Κάτι ἠρέμησε ἀμέσως.
Ὅταν ἡ αὐλαία ἔπεσε σὲ λίγο, ἐνῶ ἔσβηναν οἱ τελευταῖες νότες τῆς μουσικῆς, ἡ Κάτι εἶχε σωριαστῆ κάτω, σὰν τὸν δρομέα ποὺ φτάνει στὸ τέρμα. Ὁ Μαζουρώφ, ποὺ ξεφυσοῦσε σὰν ταῦρος, τὴ σήκωσε ἀμέσως καὶ τὴν τράβηξε μαζί του στὸ βάθος τῆς σκηνῆς.
—Ἀ, πόσο εἶσαι γοητευτικὴ καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος της.
Ὁ ἱδρῶτας του ἔπεσε σὲ χοντρὲς σταγόνες πάνω της κι' ἀναμίχτηκε μὲ τὸ δικό της.
Καὶ τώρα, ἀνάμεσα στὰ διαδοχικὰ ἀνεβοκατεβάσματα τῆς αὐλαίας, τῆς ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὴ συμπεριφορά του τῆς προηγούμενης ἡμέρας κι' ἡ Κάτι ἔκαμε ἐπίσης τὸ ἴδιο. Εἶχαν συμφιλιωθῆ. Ἡ αἴθουσα τρανταζόταν πάντα ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα κι' ἡ αὐλαία ἀνεβοκατέβαινε. Οἱ θεατὲς ἔτρεχαν στὶς πρῶτες σειρὲς τῶν καθισμάτων, γιὰ νὰ ἐκφράσουν καλύτερα τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τους στοὺς πρωταγωνιστές.
«Σᾶς ἀγαπάω ὅλους καὶ καθέναν χωριστά», σκεφτόταν ἡ Κάτι.
— Αὐλαία... ἀνεβᾶστε γρήγορα, κατεβᾶστε, Μιλενκάγια, πάρτε τὴν Τζόϋς, τὴν ζητᾶνε! φώναξε ἡ Ὀλίβια, ποὺ ὁ ἐνθουσιασμός της ξεπερνοῦσε κάθε ὅριο.
Ἡ Κάτι πῆρε τὴν Τζόϋς ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησε στὴ σκηνή, ἐνῶ ἀνέβαινε ἡ αὐλαία. Τὰ χειροκροτήματα συνεχίστηκαν μέσα στὴν αἴθουσα μὲ μεγαλύτερη ὁρμή.
Θἄλεγες πὼς ἦταν δυὸ ἀδελφές, ἡ μία κάπως μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη, μὲ μιὰ ὀμορφιὰ ὁλόλαμπρη καὶ ὑπέροχη ἡ πρώτη, ἐνῶ ἡ μικρότερη φαινόταν πιὸ ἄτολμη καὶ σαστισμένη.
— Εἶσαστε ἀσύγκριτη, μικροῦλα, τῆς ψιθύρισε ἡ Κάτι.
— Ἀλήθεια; ρώτησε δειλὰ ἡ Τζόϋς.
— Σᾶς τὸ βεβαιώνω ἐγώ, ἀπάντησε ἡ Κάτι.
Ἡ Κάτι ἀφοῦ ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους τὴν Τζόϋς καὶ τὴν τράνταξε φιλικά, ἔφυγε ἀμέσως ἀφήνοντάς της ὅλη τὴ σκηνὴ καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν.
Ἡ μὶς Ρόουλαντ εἶχε κουραστῆ νὰ μετράῃ τὶς ἀνακλήσεις στὴ σκηνή. Εἶχε φτάσει μόνον στὶς δεκαοχτώ. Κατόπιν τὰ μπέρδεψε.
Ἡ Κάτι παρουσίασε κατόπιν τοὺς τρεῖς κυριώτερους χορευτὲς κι' ὁ Μαζουρώφ τὶς τρεῖς «μέλισσες», ποὺ ἔκαναν τὰ «σόλα».
Ἡ Κάτι ξαναγύρισε ὕστερα μαζὶ μὲ τὸν Λαζάρ καὶ τὸν Χαγκόριαν (ποὺ ἦταν πολὺ γοητευτικὸς μὲ τὰ ροῦχα τῆς δουλειᾶς—σονὲτ μὲ μαῦρο κασκόλ, μαῦρο πανταλόνι θαυμάσια κομμένο—τὰ γκρίζα μαλλιά του καὶ τὴν ἡλιοκαμένη ἐπιδερμίδα του.
Ὁ Χαγκόριαν πῆγε νὰ φέρῃ κατόπιν τὸν Ντάνιελς, ποὺ τὸν ἔσπρωχνε μπροστά του σὰν πελώριο βαρέλι.
Ὁ περίφημος σκηνογράφος φοροῦσε φράκο, ὅπως εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν Ντιαγκίλεφ. Καί, ξαφνικά, ὅπως συμβαίνει στοὺς ἀλκοολικούς, τὸν ἔπιασε ἡ ἐπιθυμία νὰ βγάλῃ λόγο. Ἡ Κάτι στριμώχτηκε πάνω του—πόσο μικρὴ καὶ λεπτὴ φαινόταν πλάϊ του!—γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἐνῶ ὁ Χαγκόριαν προσπαθοῦσε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ σκηνή.
Ἐμφανίστηκε, τέλος, ἡ Ὀλίβια, φορώντας μιὰ μαύρη τουαλέττα τοῦ Ντιόρ, ποὺ ἔκρυβε τὸ χοντροφτιαγμένο κορμί της.
Πίσω ἀπὸ τὴν Ὀλίβια ὁλόκληρο τὸ συγκρότημα πρόβαλε στὴ σκηνή.
— Παιδιά μου... εἶσαστε τόσο ὄμορφα, σᾶς ἀγαπάω ὅλα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπε μὲ φωνὴ ραγισμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.
Οἱ χορεύτριες ἀπάντησαν μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι κι' οἱ χορευτὲς μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ.
Ἡ αὐλαία κατέβηκε κατόπιν ἀργά, ἐνῶ τὸ κοινὸν διευθυνόταν πρὸς τὶς ἐξόδους.
Τὸ «μπαλέτο Μανχάτταν» βρισκόταν τώρα στὸ σύνολό του πάνω στὴ σκηνή.
— Παιδιά μου, εἶπε ἡ Ὀλίβια, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, πετύχαμε ἄλλη μιὰ φορά. Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Νομίζω πὼς μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ διαψευσθῶ, ὅτι τὸ μπαλέτο μας κι' ἡ ἀποψινή μας παράστασι θὰ ἔχουν τὴ θέσι τους στὴν ἱστορία τοῦ χοροῦ. Θὰ κρατήσωμε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ πρόγραμμα. Καὶ τώρα, ὅπως ξέρετε, αὔριο θὰ γίνῃ ἡ κηδεία τῆς μεγάλης μας Ξένιας Γκαμπρίλοβα. Τὸ «μπαλέτο Μανχάτταν» θ' ἀντιπροσωπευθῆ στὴ θρησκευτικὴ τελετή. Ἔστειλα ἐξ ὀνόματος ὅλων ἕναν τάπητα ἀπὸ λουλούδια, γιὰ νὰ σκεπάσουν μ' αὐτὰ τὸ φέρετρο. Ὅσοι καὶ ὅσες θέλουν ἀπὸ σᾶς μποροῦν νὰ παρευρεθοῦν στὴ θρησκευτικὴ τελετή. Μὴν ξεχνᾶτε, ὅμως, ὅτι αὔριο εἶναι Σάββατο καὶ δὲ θάθελα νὰ εἶσαστε κουρασμένοι γιὰ τὴ δεύτερη παράστασί μας. Ὅσοι, λοιπόν, θέλουν ν' ἀποφύγουν τὶς συγκινήσεις τῆς κηδείας, μποροῦν ν' ἀπουσιάσουν. Νομίζω, μάλιστα, πὼς ὅσοι θὰ πάρουν μέρος στὴν ἀπογευματινὴ παράστασι εἶναι καλύτερο νὰ μὴν ἔρθουν. Δὲν ξέρω πόσο κρατάει ἡ ὀρθόδοξη ἀκολουθία. Εἶναι ἀργὰ τώρα καὶ δὲ θέλω νὰ σᾶς κρατήσω περισσότερο ὄρθιους. Ἐκάματε μιὰ θαυμάσια ἐργασία κι' εἶμαι βέβαιη ὅτι αὔριο θὰ ξεπεράσετε τὸν ἑαυτό σας. Καληνύχτα, ἀγαπητά μου παιδιά.
Οἱ χορευτὲς κι' οἱ χορεύτριες διασκορπίσθηκαν μὲ χαρούμενες φωνὲς γιὰ νὰ πᾶνε στὰ καμαρίνια τους.
— Γιατί αὐτὴ ἡ ἀντίφασι σχετικὰ μὲ τὴν Γκαμπρίλοβα καὶ τὴν κηδεία της; Εἶπε πρῶτα νὰ πᾶμε κι' ἔπειτα...
Ἡ Κάτι ἐμπιστεύθηκε τὴν ἔκπληξί της στὸν Χαγκόριαν, καθὼς ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ σκηνή.
— Αὐτὸ σὲ πειράζει; ρώτησε ὁ Χαγκόριαν.
—Ἐγὼ ὁπωσδήποτε δὲ θὰ πήγαινα, ἀπάντησε ἡ Κάτι. Δὲ μοῦ ἀρέσουν οἱ κηδεῖες. Θέλω νὰ κρατήσω τὴν Ξένια μέσα στὴ μνήμη μου, ὅπως τὴν εἶδα τὴν τελευταία φορά. Θεέ μου, ἦταν μόλις προχτές!
— Οἱ Ρῶσοι πῆραν τὴν ὑπόθεσι στὰ χέρια τους εἶπε ὁ Χαγκόριαν. Εἶναι ἡ Γκαμπρίλοβά τους, ποὺ πέθανε κι' ὄχι ἡ δική μας. Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδικὴ γιὰ νὰ τὴν κλάψουν. Θὰ τὰ καταφέρουν καλύτερα ἀπὸ μᾶς. Θὰ κάμουν τὴν κηδεία της ἕνα δρᾶμα, μὲ λόγους καὶ ψαλμωδίες ρωσικές. Ἡ Ὀλίβια ἔστειλε ἕναν τάπητα ἀπὸ 640 γαρδένιες...
— Κι' ἡ Γκαμπρὶ θὰ γελάῃ μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ μέσα στὸ φέρετρό της, παρατήρησε ἡ Κάτι σουφρώνοντας τὰ χείλη της.
Τὸ πόδι της τὴν πονοῦσε καὶ φοβόταν μήπως ὁ Μίρκο δὲν εἶχε προσέξει πώς, ἂν δὲν κούτσαινε, στηριζόταν, ὅμως, περισσότερο στὸ ἀριστερὸ πόδι.
— Θάρθῃς στὸ «Καμπαρέ»; τὴ ρώτησε ὁ Χαγκόριαν. Θὰ περιμένωμε ἐκεῖ τὶς ἐφημερίδες, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί ἔγραψαν οἱ κριτικοί.
—Ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἡ Κάτι. Ὅλη τὴν ἑβδομάδα δὲ μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ τὶς ὀκτὼ ὧρες, ποὺ δικαιοῦται κάθε ἄνθρωπος. Θὰ πάω στὸ διαμέρισμά μου γιὰ νὰ κοιμηθῶ ὡς τὴν αὐριανὴ παράστασι.
Ἀνασηκώθηκε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της καὶ τὸν φίλησε. Τὰ χείλη τοῦ Μίρκο διατηροῦσαν τὴ γεῦσι ἀπὸ τὸν καφὲ καὶ τὰ αἰγυπτιακὰ τσιγάρα ποὺ κάπνιζε.
— Καληνύχτα σὲ σένα ποὺ ἔκανες νὰ μπῆ αὐτὸ τὸ μπαλέτο στὴν ἱστορία, τοῦ εἶπε.
Ὁ Χαγκόριαν ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς συλλογισμένος.
— Ἄκουσε, Μιλένκα, τῆς εἶπε ὕστερα, καθὼς σὲ κύτταζα νὰ χορεύῃς, μοῦ ἦρθε μιὰ μεγάλη ἰδέα.
—Ἀλήθεια, Μίρκο; εἶπε ἡ Κάτι. Θὰ μοῦ τὴν πῆς, δὲν εἶν' ἔτσι;
Ἦταν ὅλοι τους οἱ ἴδιοι. Ὁ Γκρίτσα, ὁ Ντάνιελς, ὁ Λαζάρ, ὁ Χαγκόριαν, ἡ Ὀλίβια, ὁ Ντίρκσεν, ὁ Ἔλκαν εἶχαν ὅλοι τους ἰδέες, ἀλλὰ τοὺς χρειαζόταν ἡ Κάτι γιὰ νὰ τὶς ἐκφράσῃ.
— Θὰ μοῦ μιλήσῃς αὔριο, ξαναεῖπε ἡ Κάτι. Ὅταν θὰ εἶμαι τελείως ξεκούραστη. (Δὲν πίστευε, ὡστόσο, πὼς θὰ ξεκουραζόταν ποτέ).
—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Χαγκόριαν. Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω ἀμέσως. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἰδέες ποὺ μοῦ ἦρθαν ποτέ.
—Ἀλήθεια;
—Ἀφοῦ πρόκειται νὰ χωρίσετε, γιατί δὲν γινόσαστε γυναῖκα μου, Μιλένκα μου, Κατίνκα, ἀγαπημένη;
— Πρέπει νὰ χόρεψα πολὺ καλὰ ἀπόψε, γιὰ νὰ μὲ τιμᾶς μὲ παρόμοια πρότασι, εἶπε ἡ Κάτι, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ δύσκολη θέσι ὅπου βρισκόταν.
— Ξεπέρασες ἀπόψε τὸν ἑαυτό σου, Κατίνκα, τῆς ἀπάντησε. Ἤσουνα μιὰ ἄλλη γυναῖκα. Δὲν ἤξερα παρὰ πολὺ λίγα πράγματα ἀπὸ σένα... Κανένας ἀκόμη δὲ σὲ γνώρισε ὁλότελα. Ἔφτασες στὴν κορυφή. Ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρός...
— Πρόσεξε νὰ μὴ μὲ ξαναερωτευθῇς, εἶπε ἡ Κάτι προσπαθώντας νὰ βρῇ ἕνα δρόμο γιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ.
—Ἀλλὰ δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ σ' ἀγαπάω, διαμαρτυρήθηκε.
Ἦταν ὁ Μίρκο, στὸν αἰώνιο ρόλο του τοῦ συζύγου.

—Ἐνῶ οἱ ἄνδρες μας ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς κήπους τους, ἄς πᾶμε ἐμεῖς νὰ κάνουμε τὸ ψώνια μας!...

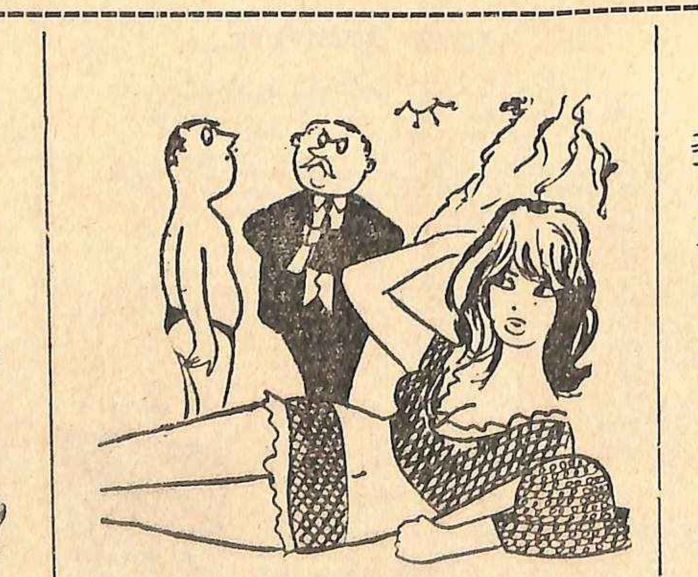

— Σ' ὁρκίζομαι, χρυσέ μου, πὼς δὲν ἔπαιξα χαρτιὰ χθὲς τὸ βράδυ... Ρώτα τὸν κουμπάρο μας ποὺ ἦταν μαζί μου!...

ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ
— Δὲ χρειάζεται πιὰ νἄρχεσαι νὰ μοῦ κάνῃς καντάδες, Χοσέ... Ὁ ἄντρας μου μοῦ ἀγόρασε ἕνα τρανζίστορ!

— Εἶσαστε πολὺ εὐγενής, Μίρκο, τοῦ εἶπε ἡ Κάτι. Ἀλλὰ πεθαίνω ἀπὸ τὴν κούρασι. Ἂς πᾶμε, λοιπόν, νὰ κοιμηθοῦμε. Καληνύχτα, ἀγαπητέ μου.
— Καληνύχτα, ἀπάντησε ὁ Μίρκο κάνοντας μιὰ μικρὴ γκριμάτσα. Ἂς πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε καθένας χωριστά, μὲ συντροφιὰ τὴ μικρή μας μοναξιά. Δοῦλος σας, Μιλένκα.
Ἄφησε τὴν Κάτι στὸ καμαρίνι της καὶ προχωρώντας δυὸ βήματα, χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Τζόϋ.
— Ποιός εἶναι; ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα ἡ τραγουδιστὴ φωνή της.
— Εἶσαστε πολὺ καλὴ ἀπόψε, μὶς Λύμαν, ἀπάντησε ὁ Χαγκόριαν, χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Τὰ συγχαρητήριά μου.
Οἱ ὦμοι του εἶχαν κυρτωθῆ λιγάκι. Ἀλλὰ τοὺς ἀνασήκωσε καὶ κατέβηκε τὶς σκάλες, τραγουδώντας ἕνα σκοπὸ τοῦ Μότσαρτ.
Ἡ Τζόϋς βγῆκε σὲ λίγο. Περνώντας ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο συνάντησε τὸν Ἄξελ Τζάκσον.
— Θὰ μὲ πᾶτε στὸ «Καμπαρέ»; τὸν ρώτησε.
— Μὲ μεγάλη μου χαρά, ἀπάντησε ὁ Τζάνσον.
— Θὰ πληρώσω τὸ λογαριασμό, ἂν ὁ γερο-Κρόμβελ (ἀποκαλοῦσαν ἔτσι τὴν Ὀλίβια) δὲ σκέφτηκε πὼς θἄπρεπε νὰ γιορτάσωμε ἀπόψε τὴν ἐπιτυχία τῆς «Κυψέλης».

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΕΛΚΑΝ

—Ἐλπίζω πὼς δὲ σᾶς κούρασα πολύ, εἶπε ὁ Ἔλκαν, σβήνοντας τὰ φῶτα τῆς ράμπας.
— Καθόλου, ἀπάντησε μηχανικὰ ἡ Κάτι. Ἀλλ' αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ αὔριο;
Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα καὶ δούλευαν ἀκόμη. Ὁ Ἔλκαν ἔπαιρνε φωτογραφίες τῆς Κάτι σὲ διάφορες στάσεις: πάνω στὴ σκηνή, στὰ παρασκήνια, μέσα στὸ καμαρίνι της. Κάθε φορὰ ἔπρεπε ν' ἀλλάζῃ κοστοῦμι κι' ἔκφρασι. Ἦταν μιὰ δυσάρεστη κι' ἀνιαρὴ δουλειά. Ἡ Κάτι ἀνοιγόκλεινε τὰ μάτια της, ποὺ εἶχαν κοκκινίσει ἀπὸ τὸ φῶς τῶν προβολέων.
— Ὁ Τεντέσκο πρέπει νὰ ἔχῃ αὐτὲς τὶς φωτογραφίες τὸ πρωΐ, ἐξήγησε ὁ Ἔλκαν. Διαφορετικά, δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ κάμῃ τὴ διαφήμισι γιὰ τὴν περιοδεία. Πρέπει νὰ δουλέψω ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ τὶς ἐμφανίσω καὶ νὰ τὶς μεγεθύνω.
— Θἄπρεπε νὰ τὸ εἶχε σκεφτῆ ἀπὸ πρωτύτερα, παρατήρησε ἡ Κάτι. Πέστε στὸν Τεντέσκο νὰ μὴ βιάζεται, πρόσθεσε. Δὲν ὑπέγραψα ἀκόμη τὸ συμβόλαιο γιὰ τὴν περιοδεία.
—Ἀλλὰ δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ μιὰ ἁπλῆ διατύπωσι, εἶπε ὁ Ἔλκαν ρίχνοντας ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα στὴν Κάτι.
— Δὲ μπορεῖτε νὰ μοῦ τραβήξετε τὸ φερμουὰρ στὴν πλάτη; τὸν παρακάλεσε. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσω τὴ Λουΐζα νὰ φύγῃ.
Ὁ Ἔλκαν ὑπάκουσε μὲ τὴν δεξιότητα ἑνὸς παντρεμένου, ποὺ ἦταν συνηθισμένος σὲ παρόμοιες δουλειές. Πολλὲς φορές, ἄλλωστε, βοηθοῦσε τὶς χορεύτριες ν' ἀλλάξουν φόρεμα.
Ἡ Κάτι φόρεσε τὸ παληὸ μπλὲ φόρεμά της, ποὺ τὸ ἀποκαλοῦσε στολὴ καὶ μὲ τὸ ὁποῖο πήγαινε συνήθως στὸ θέατρο.
— Μοιάζετε σὰν ὀρφανοῦλα, τῆς εἶπε ὁ Ἔλκαν.
—Καὶ εἶμαι, τοῦ ἀπάντησε. Δῶστε μου ἕνα τσιγάρο.
— Τί ἔχετε, λοιπόν; τὴ ρώτησε. Ἡ συνηθισμένη ἀντίδρασι ἔπειτα ἀπὸ τὴ δεύτερη παράστασι;
Ἡ Κάτι ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους. Κύτταξε χωρὶς νὰ τὸ βλέπῃ τὸ φόρεμα τῆς Βασίλισσας τῶν Μελισσῶν καὶ χάϊδευε μὲ τὸ δάχτυλό της τὰ διάφανα φτερά του.
— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς φωτογραφήσω ὅπως εἶσαστε τώρα, στὸ φυσικό; ρώτησε ὁ Ἔλκαν ἑτοιμάζοντας τὴ μηχανή του.
Ἀποτύπωσε πάνω στὴν πλάκα τὸ πρόσωπό της, τὸ μελαγχολικό της χαμόγελο, τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου, τὴ σιωπηλὴ ἐρώτησι ποὺ διάβαζε κανεὶς στὰ γκρίζα μάτια της.
— Τί εἶμαι, λοιπόν, στὴν πραγματικότητα; ρώτησε ἡ Κάτι γυρίζοντας ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἔλκαν. Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ πῆτε;
— Πρὶν ἀπὸ ὅλα εἶσαστε ἕνα πρόσωπο βγαλμένο ἀπὸ τὸ φυσικὸ πλαίσιό του.
— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς εἶμαι ξένη;
—Ὅπου κι' ἂν πᾶτε, θὰ εἶσαστε ξένη. Ἤθελα νὰ πῶ πὼς δὲν ἀνήκετε στὴν ἐποχή σας. Πρῶτα-πρῶτα, πιστεύετε ἀπόλυτα σ' αὐτὸ τὸ ἀναχρονιστικὸ πρᾶγμα ποὺ εἶναι τὸ μπαλέτο. Λέτε ἀκόμη πὼς ἔχετε μιὰ κλίσι. Τί ἀπηρχαιωμένη λέξι! Ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ χορό, δὲν αἰσθανόσαστε οὔτε ἀμφιβολία, οὔτε δισταγμό. Εἶσαστε ἀνίκανη νὰ πουλήσετε καὶ τὸ ἐλάχιστο σπυρὶ ἀπὸ τὴν τέχνη σας, νὰ τὸ κάμετε χρῆμα, κι' αὐτό, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ χρῆμα ἐξουσιάζει τὰ πάντα. Φτωχὴ Κάτι, δὲν εἶσαι παρὰ μιὰ ὀνειροπόλος, μιὰ καλλιτέχνης ποὺ πιστεύει ἀκόμη στὴν ὀμορφιά, στὴ χάρι καὶ σ' ὅλα τὰ παιδικὰ θαύματα τοῦ μπαλέτου. Κάτι περισσότερο ἀκόμη. Εἶσαι ἡ προσωποποίησι τῆς σταθερότητος σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τίποτε δὲν εἶναι σταθερό. Εἶσαι ἕνας ζωντανὸς ἀναχρονισμός!
— Ξεχάσατε μερικὲς ἀπὸ τὶς ἰδιότητες τὶς δικές μου καὶ τῶν ἄλλων ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια πίστι μὲ μένα καὶ ποὺ δὲν ἔχουν πιὰ πέρασι στὴν ἐποχή μας: τὴν πειθαρχία, τόσο τὴν ἐσωτερική, ὅσο καὶ τὴν ἐξωτερική, τὸ σεβασμὸ πρὸς τοὺς δασκάλους μας, τὴν προσήλωσί μας στὴν παράδοσι—εἶπε ἡ Κάτι. Κι' ἀκόμη τὴν εὐγένεια, τοὺς καλοὺς τρόπους. Γιατί λέτε πὼς εἴμαστε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐποχή μας καὶ δὲν λέτε ὅτι ἡ ἐποχή μας ἔχει βγῆ ἀπὸ τὸ δρόμο της, ἐνῶ ἐμεῖς ἀποτελοῦμε τὴ συνέχεια;
Ὁ Ἔλκαν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους. Γιὰ τρίτη φορά, ὁ νυκτοφύλακας τοῦ «Μετροπόλιταν» φάνηκε στὴν πόρτα δείχνοντας τὰ κλειδιά του μ' ἐπιτιμητικὸ ὕφος.
— Ναί, Μπίλ, φεύγομε, τοῦ εἶπε ὁ Ἔλκαν. Μπορεῖς νὰ κλείσῃς.
Ὁ οὐρανὸς σκεπαζόταν ἀπὸ πυκνὰ σύννεφα κι' ἡ νύχτα ἦταν ζεστή. Ἡ 40ἡ ὁδὸς ἁπλωνόταν ἤρεμη, ἐνῶ τὸ Μπροντγουαίη ἀντηχοῦσε ἀπὸ θορύβους καὶ ἦταν λουσμένο στὸ φῶς. Ἡ Κάτι ἔτρεμε στὴ σκέψι ὅτι θὰ ξανάβρισκε τὸ ἀπαίσιο δωμάτιό της στὸ παληὸ μέγαρο Λάθαμ, τὸ ἄδειο κρεβάτι της καὶ τὶς σκέψεις της.
—Ἂς περπατήσωμε γιὰ νὰ πάρωμε λίγον ἀέρα, Ἔλκαν, εἶπε. Ἐκτὸς ἂν εἶσαστε κουρασμένος.
— Πῶς θὰ ἤμουν κουρασμένος, ἀφοῦ δὲν εἶσαστε σεῖς; τῆς ἀπάντησε, προσπαθώντας νὰ προσαρμόσῃ τὸ μικρὸ βῆμα του σ' ἐκεῖνο τῆς συντρόφου του.
— Καμμιὰ φορὰ ζηλεύω αὐτὲς τὶς μικρὲς χορεύτριες, ποὺ δὲν ἔχουν ἰδανικά, ἀλλὰ χορεύουν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κερδίσουν τὴ ζωή τους, εἶπε ἡ Κάτι. Τὶς μέτριες, σὰν τὴν Ἴριδα Μὰκ Γκουΐρ ἢ τὴ Στεπανόγιεβνα, καὶ τὶς ἀκόμη παρακατιανές, ποὺ δὲν ἀξίζουν τίποτα. Αὐτὲς δὲν ἔχουν νὰ προστατεύσουν καμμιὰ παράδοσι καὶ δὲν τοὺς χρειάζεται νὰ ξεπερνοῦν διαρκῶς τὸν ἑαυτό τους. Πιστέψετέ με, Ἔλκαν, στὸ χορό, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βγαίνει κανεὶς ἀπὸ τὴ μετριότητα, πιάνεται στὴν παγίδα.
—Ἡ παγίδα εἶναι παντοῦ, στὴ ζωὴ τοῦ καθενός.
—Ὄχι στὴ δική σας, Ἔλκαν.
— Πῶς ὄχι; Ἀγάπησα καὶ παντρεύτηκα μιὰ νέα ποὺ ἦταν τόσο φτωχή, ὥστε πρὶν ἀπὸ ὅλα ἔπρεπε νὰ πάω στὸ Ἐνεχυροδανειστήριο γιὰ νὰ τῆς πάρω τὰ ροῦχα της, ποὺ τὰ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ γιὰ λίγα χρήματα. Τῆς ἔκαμα εὔκολη τὴ ζωή της, διαθέτοντας τὰ χρήματα ποὺ κέρδιζα κι' ἤμουν περήφανος γι' αὐτό. Ἔπειτα, τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Λάθαμ ἔπεσαν, ξαφνικά, πάνω μου σὰν χιονοστιβάδα κι' ἀπὸ τότε δὲν εἶμαι παρὰ ὁ σύζυγος τῆς μὶς Μπωσάν. Ἀσχολοῦμαι τώρα μὲ τὶς φωτογραφίες μου καὶ δὲ μιλάω παρὰ μόνον ὅταν μὲ ρωτᾶνε.
— Δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποὺ λέτε, Ἔλκαν, παρατήρησε ἡ Κάτι. Ἡ Ὀλίβια σᾶς χρειάζεται. Χωρὶς ἐσᾶς, θὰ ξεφούσκωνε ὅπως ἕνα μπαλλόνι.
Σκεφτόταν τὰ λόγια ποὺ τῆς εἶχε πῆ πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὁ Τέντ: «Θυμήσου τί ἤσουν ὅταν σὲ παντρεύτηκα: ἀδύνατη, χωρὶς στήριγμα, χαμένη...».
Πέρασαν στὴν 6η λεωφόρο.
— Ναί, εἶπε ὁ Ἔλκαν μὲ συλλογισμένο ὕφος. Μπορεῖ νὰ τῆς εἶμαι χρήσιμος. Καμμιὰ φορά... Βλέπεις Κάτι, ἔχομε ἀνάγκη νὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς. Θέλομε νὰ δίνωμε καὶ νὰ μὴν παίρνωμε τίποτα γι' ἀντάλλαγμα.
— Μὲ κάνατε νὰ καταλάβω πὼς εἶμαι ἄχρηστη στὴ σημερινὴ ζωή, ἀπάντησε ἡ Κάτι ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπή. Εἶμαι πρόθυμη νὰ ὁμολογήσω ἀπόψε πὼς ἔχετε δίκηο.
Καθὼς περνοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ «Ζίγκφηλντ» οἱ πρῶτες χοντρὲς σταγόνες τῆς βροχῆς ἔπεσαν πάνω τους.
—Ἂς πᾶμε νὰ προφυλαχτοῦμε κάπου, εἶπε ὁ Ἔλκαν. Θὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ φᾶμε κάτι. Θέλετε νὰ πᾶμε στὴ ρωσικὴ αἴθουσα τσαγιοῦ; Ὄχι; Ὁμολογῶ πὼς οὔτε κι' ἐγὼ θέλω

Δέρμα καθαρὸ δροσερὸ ὑγιὲς

Στὰ σπὸρ, στὰ παιχνίδια, εἶναι ὡραῖο νὰ ἔχετε τὸ δέρμα σας περιποιημένο. Φρέσκο καὶ νεανικὸ διατηρεῖται τὸ δέρμα, χάρις στὴν καθημερινὴ περιποίησι μὲ κρέμα NIVEA.
Γιατὶ ἡ NIVEA τοῦ δίνει ὅ,τι χρειάζεται: λιπαρὰ καὶ ὑγροδημιουργὰ συστατικὰ καὶ τὴν συγγενὴ πρὸς τὸ δέρμα οὐσία Εὐσερίτ.
Ἡ προσιτὴ τιμὴ τῆς NIVEA ἐπιτρέπει τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος καὶ σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ. Ἡ κρέμα NIVEA εἶναι γνήσιον προϊὸν τοῦ Οἴκου μας καὶ οὐδεμίαν ἀπολύτως διαφορὰν ἔχει μὲ τὴν πωλουμένην ἐν Γερμανίᾳ.

νὰ ἰδῶ τοὺς ἄλλους. Προτιμᾶτε τὸ «Σβερτφέγκερ»; Πρέπει νὰ φᾶτε, ἀγαπητή μου. Ἡ Λουΐζα παραπονιέται πῶς δὲν ἀγγίζετε τίποτα καὶ μὲ τὴ δουλειὰ ποὺ κάνετε...

—Ἡ Λουΐζα δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ καταλάβη ὅτι τρώει κανεὶς μόνον ὅταν πεινάη, ἀπάντησε ἡ Κάτι.

—Ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς πῶ, ἐπειδὴ ἔχω κάποια εἰδικότητα στὰ ζητήματα τῆς φωτογενείας, ὅτι ἀδυνατίσατε πολύ, παρατήρησε ὁ Ἔλκαν. Ὑποσχέθηκα ν' ἀγρυπνῶ πάνω σας...

— Σὲ ποιόν; ρώτησε ἡ Κάτι. Στὴν Ὀλίβια; Τί τὴν ἐνδιαφέρει; Ἐγώ, τουλάχιστον, δὲν πῆρα ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τῆς πῶ ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνη δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίση.

Ἡ βροχὴ εἶχε δυναμώσει. Ὁ Ἔλκαν ἀνασήκωσε τὸ γιακᾶ τοῦ παλτοῦ του κι' ἅρπαξε τὸ μπράτσο τῆς Κάτι γιὰ νὰ τὴν κάμη νὰ μπῆ τὸ συντομώτερο στὴ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ «Σβερτφέγκερ».

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ πόδια σας εἶναι μουσκεμένα, τῆς εἶπε ἀφοῦ τὴν ἐγκατέστησε σ' ἕνα τραπέζι.

— Μοῦ ἀρέσει αὐτό, ἀπάντησε μὲ πεῖσμα ἡ Κάτι.

— Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲ μοῦ εἶπε ἡ Ὀλίβια ν' ἀγρυπνῶ πάνω σας, ἀλλ' ὁ ἄντρας σας. Ἕνα τσιγάρο;

—Ὁ ἄντρας μου; εἶπε ἡ Κάτι. Ὁ Τέντ; Ὁ δόκτωρ Μάρσαλ; Πότε; Γιατί;

—Χτές, στὴν «πρεμιέρα», ἀπάντησε ὁ Ἔλκαν. Τὸν συνάντησα τυχαῖα στὸ διάλειμμα. Φοβόταν ὅτι κουραζόσαστε πολὺ κι' ὅτι ἔχετε ξεχάσει πῶς σᾶς κόλλησαν τὸ κόκκαλο τοῦ μηροῦ. Μὲ ρώτησε ἂν εἶχα προσέξει πῶς ρίχνατε τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ σας στὸ ἀριστερὸ πόδι.

Ἡ Κάτι ἔσπρωξε τὸ πιάτο της.

— Εἴπατε πῶς ἦταν στὴν πρεμιέρα μου; ρώτησε. Ἀλλὰ γιατί;.. Ἦταν μόνος; Γιατί δὲν ἦρθε νὰ μὲ δῆ; Τί σημαίνει αὐτό;

— Σεῖς πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆτε, ἀγαπητή μου, ἀπάντησε ὁ Ἔλκαν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἁπλὸς θεατής, ὅπως πάντα.

Ἡ Κάτι κύτταξε τὸν Ἔλκαν χωρὶς νὰ τὸν βλέπη. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά.

— Δὲ μιλᾶμε πιά, εἶπε. Ὁ γάμος μας ναυάγησε. Ὁ δόκτωρ Μάρσαλ ζητάει διαζύγιο.

—Γιατί; ρώτησε ὁ Ἔλκαν. Μήπως τὸν πείραξε τὸ μικρό σας φλέρτ μὲ τὸν Μαζουρώφ; Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἠλίθιο.

— Δὲν ξέρετε, ἀγαπητέ μου, ἀπάντησε ἡ Κάτι. Θέλει νὰ παντρευτῆ μιὰ νέα ποὺ ἔχει τὰ μισὰ χρόνια του.

—Κι' εἴσαστε ἀρκετὰ κουτὴ γιὰ νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ τὸ κάμη;

— Τί μπορῶ νὰ κάμω; Δὲν εἶμαι ἀπὸ κεῖνες ποὺ νομίζουν πῶς ὁ γάμος μπορεῖ νὰ εἶναι φυλακή.

Ἡ Κάτι εἶχε ἀνορθώσει τὸ κορμί της κι' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο πλανιόταν στὰ χείλη της. Ἔσκυψε κατόπιν γιὰ νὰ κρύψη τὸ πρόσωπό της.

Ὁ Ἔλκαν ἀναστέναξε. Τὴν ἤξερε ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ τὴν ἀγαποῦσε. Ἦταν ἴσως ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ τῆς μιλήση καὶ νὰ τὴν βοηθήση.

— Πήγατε ποτὲ σὲ κανένα ψυχαναλυτή; τὴ ρώτησε.

—Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Κάτι. Νομίζω πῶς, ἂν τὸ ἔκανα, δὲ θὰ μποροῦσα κατόπιν νὰ χορέψω. Πιστεύω πῶς τὸ σκοτεινὸ μέρος τῆς ψυχῆς μας εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐκφραζώμαστε. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε αὐτὸ τὸ θέμα...

Ὁ Ἔλκαν, ὅμως, δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀφήση.

— Ὁ Γκρίτσα; εἶπε.

—Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Κάτι. Λυτρώθηκα πιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ φάντασμα μὲ τὴ φιλικὴ βοήθεια τοῦ Μαζουρώφ.

— Θαυμάσια. Ἂν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή, συνεχίστε τὸν ἀγῶνα. Διῶξτε τὴν ἠλίθια ματαιοδοξία σας καὶ προσπαθῆστε νὰ ξανακαταχτήσετε τὸν ἄντρα σας. Γαντζωθῆτε πάνω του, ἂν ἀξίζη νὰ τὸ κάνετε.

— Ν' ἀγωνιστῶ; εἶπε ἡ Κάτι. Μὲ ποιὸ τρόπο; Τὸ νὰ συγκρατήση κανεὶς τὸν ἄντρα του δὲν εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸ νὰ καταχτήση ἕνα ρόλο.

— Θὰ μπορούσατε π.χ., συνέχισε ὁ Ἔλκαν, ξέροντας ὅτι διέπραττε ἀσυγχώρητη προδοσία ἀπέναντι τῆς Ὀλίβια, νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ χορὸ γιὰ ν' ἀφοσιωθῆτε ὁλοκληρωτικὰ στὸν ἄντρα σας... Προσωρινὰ τουλάχιστον— πρόσθεσε, βλέποντας τὴν Κάτι νὰ σουφρώνη τὰ φρύδια. Ἂν κατάλαβα καλά, δὲν ὑπογράψατε ἀκόμη τὸ συμβόλαιο γιὰ τὴν περιοδεία.

— Νὰ ἐγκαταλείψω τὸ χορό; εἶπε ἡ Κάτι. Ἀλλὰ πῶς θὰ μποροῦσα νὰ ζῶ χωρὶς νὰ χορεύω, Ἔλκαν; Τὸ ἐπιχείρησα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερα. Ὄχι, αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἀδύνατο, κι' ὡστόσο...

—Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, θὰ ἐγκαταλείψετε μιὰ μέρα τὸ χορό... Συχωρέστε τὰ ὠμὰ λόγια μου...

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ Κάτι. Ἀλλ' εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πράγματα, ποὺ δὲ θέλει κανεὶς νὰ τὰ σκέφτεται, ὅπως καὶ τὸ θάνατο. Τὸ ξέρω πῶς θὰ πεθάνω μιὰ μέρα. Ὅλα θὰ τελειώσουν γιὰ μένα κι' ἡ ζωὴ θὰ συνεχιστῆ χωρὶς ἐμένα. Ὅλα αὐτὰ εἶναι γνωστὰ κι' ὡστόσο, αὐτὸ δὲ μ' ἐμποδίζει νὰ κοιμηθῶ. Καὶ σᾶς;

Τέλειωσαν σὲ λίγο τὸ φαγητό τους κι' ὁ Ἔλκαν βγῆκε γιὰ νὰ φωνάξη ἕνα ταξί. Ἡ Κάτι ἀπόμεινε μόνη της, βυθισμένη στὶς σκέψεις της.

Μιὰ μεγάλη μεταβολὴ εἶχε γίνει μέσα της, μιὰ μεταβολὴ ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ τὴν ἐξηγήση. Τὸ μπαλέτο τῆς φάνηκε, ξαφνικά, ἀπηρχαιωμένο, χωρὶς σημασία. Ὁ χορός, βέβαια, ἦταν ἄλλο πρᾶγμα. Ἡ ἀρχή του χανόταν στὸ βάθος τῶν χρόνων καὶ τὸ τέλος του θὰ ἐρχόταν μὲ τὴν καταστροφὴ τοῦ πλανήτου μας. Ἡ Κάτι θυμόταν μὲ τρόπο ἀόριστο τοὺς παιδιάστικους χορούς της πάνω στὴν στρογγυλὴ πελοῦζα τοῦ πάρκου τῆς Βιέννης, τὰ ἀδέξια πηδήματά της, τοὺς ἀτέλειωτους γύρους της, ὥσπου ἔπεφτε κάτω, ζαλισμένη κι' εὐτυχισμένη. Δὲν ἤξερε τότε τί πρᾶγμα ἦταν ἡ τεχνικὴ καὶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε σκηνή, οὔτε κοινόν, οὔτε σκληρὲς ἀντιζηλίες. Ἔτσι χόρευαν οἱ θεοὶ τοῦ Πλάτωνος γιὰ τοὺς ὁποίους τῆς μιλοῦσε ὁ Γκρίτσα καὶ τὸ ἴδιο χορεύουν οἱ χωρικοὶ στὶς γιορτές τους, οἱ τελευταῖοι ἄγριοι τῆς ζούγκλας καὶ οἱ μανιακοὶ τῆς τζάζ.

Νὰ ξαναφύγη σὲ περιοδεία; Ἡ Κάτι δὲν αἰσθανόταν πιὰ καμμιὰ διάθεσι... Κι' ἔπειτα, μετὰ τὴν περιοδεία, μιὰ καινούργια σαιζόν. Κάθε βράδυ θἄπρεπε καὶ πάλι νὰ ἐμφανίζεται στὴ σκηνή, στὸ ἴδιο ρεπερτόριο, εἴτε καλὰ εἴτε ἄρρωστη ἦταν, εἴτε κουρασμένη εἴτε ξεκούραστη, εἴτε εἶχε τὴν ἐπιθυμία νὰ χορέψη εἴτε ν' αὐτοκτονήση.

—Ἰησοῦ, Μαρία, Ἰωσήφ, αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα ξέρω κι' ὅσα περιμένω ἀπὸ τὴ ζωή; ψιθύρισε. Ἀλλὰ γιατὶ τώρα, ποὺ κέρδισα τὴ μάχη μου, ποὺ βρίσκομαι στὸν κολοφῶνα τῆς σταδιοδρομίας μου καὶ ποὺ μπορῶ νὰ ὑπαγορεύσω τὶς θελήσεις μου στὸν Στὰν Τεντέσκο καὶ στὴν Ὀλίβια, γιατὶ τώρα ὅλα αὐτὰ δὲ μοῦ λένε τίποτα πιά;

— Τὸ ταξὶ περιμένει, εἶπε ὁ Ἔλκαν, ποὺ γύρισε μουσκεμένος ἀπὸ τὴ βροχή.

Ἡ Κάτι τοῦ χαμογέλασε.

— Εἴχατε δίκηο, τοῦ εἶπε. Αὐτὴ ἡ σοῦπα μοῦ ἔκαμε πολὺ καλό.

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 966

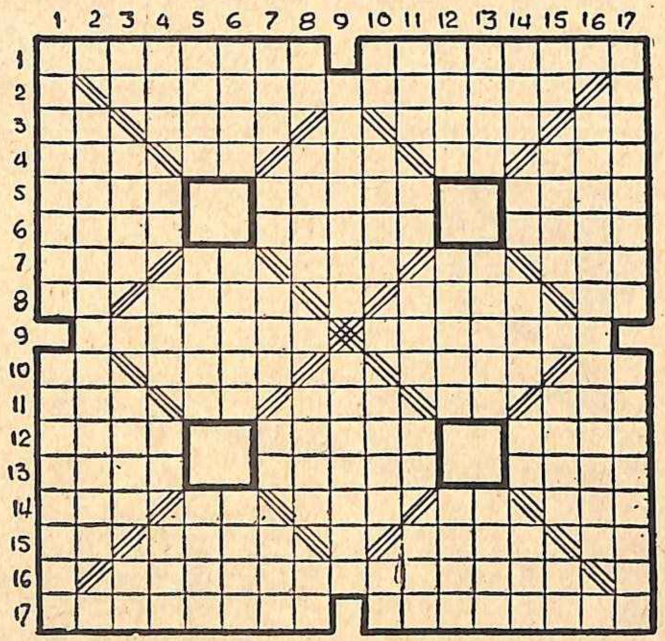

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1 Μέγας προφήτης τῶν Ἰουδαίων γνωστὸς ἀπὸ τοὺς θρήνους του γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ. — Τὴν δαγκώνουμε μόνο...μεταφορικῶς.
2 Ἐνδιαφέρει πολλοὺς συλλέκτες.
3 Μισή...θήκη. — Θεότητες τῆς μυθολογίας μας. — Μοναδικός. — Βυζαντινὴ νότα.
4 Χαρακτηρίζει τοὺς Σκωτσέζους. — Προτρέπει. — Ὀργώνω. — Γαλλικὸ μέτρο ἐπιφανείας. — Ρῶσος πρωταθλητὴς στὸ σκάκι (ἐπών.).
5 Χρονικὸ διάστημα. — Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος. — Ὄργανον αἰσθήσεως.
6 Δυνατὸ ποτό. — Διοικητικὴ περιφέρεια. — Λιμάνι τῆς γαλλικῆς Β. Ἀφρικῆς.
7 Τελικὸς σύνδεσμος. — Βυζαντινὴ νότα. — Δηλώνει ὁμοιότητα. — Μισό... τράμ. — Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν.
8 Ποιότης ἐξαιρετική. — Ἀγώνισμα τοῦ ἀρχαίου πεντάθλου. — Ἡγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας. — Χοῖρος.
9 Εἶδος παγωτοῦ. — Προορίζεται γιὰ μαθητή.
10 Καλύπτουν τὸ μισὸ Ἰράκ.— Σύνθημα βυζαντινῆς στάσεως. — Ἱερὸς βοῦς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. — Συνοδεύουν βασιλεῖς.
11 Αἰτιολογικὸς σύνδεσμος (ἀρ.) — Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Πρακτορεῖον εἰδήσεων. — Δηλώνει συγκατάβασι. — Καλύπτουν μέγα μέρος τῆς Ἱσπανίας.
12 Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς. — Βοήθησε τὸ Χριστὸ νὰ μεταφέρη τὸ Σταυρό του. — Ὄνομα μεγάλης κατασκόπου.
13 Τέλος προσευχῆς. — Ἄνθρωποι. — Τὸ θῦμα τῆς πρώτης δολοφονίας.
14 Σῆμα κινδύνου. — 22. — Κλάμα μωροῦ. — Ποταμὸς τῆς Β. Ἰταλίας (στὰ ἰταλικά). — Πληρώνουμε τίς...ἁμαρτίες της.
15 Μιὰ μὶς χωρὶς μέση. — Περίφημη Γαλλίδα τραγουδίστρια. — Τὰ χρησιμοποιεῖ συχνὰ ὁ κινηματογράφος. — Τροπικὸ ἐπίρρημα.
16 Κάνω μιὰ ἀριθμητικὴ πρᾶξι.
17 Συμβουλή. — Καπνοδόχος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1 12 ὧρες μέρα, 12 ὧρες νύχτα. — Γίνεται τὴν ἡμέρα τῶν Φώτων.
2 Πρᾶξις βίας.
3 103. — Τὸ πρῶτο συνθετικὸ ποτοῦ, ποὺ ἀρέσει στοὺς Ἀμερικανούς. — Κίνησις ὑγροῦ (γεν.). — Τὰ δυὸ ἄκρα μιᾶς πόλεως.
4 Ἀγαπῶ (ἀρχ.). — Νότα. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων. — Ὅμοια σύμφωνα. — Χαρτοπαικτικὸς ὅρος.
5 Ἐδολοφονήθη μέσα στὸ λουτρό του. — Τὸ σύνολο τῶν ζώων μιᾶς περιοχῆς. — Μονὰς βάρους (πληθ.). ..
6 Ταινία ἀπὸ δέρμα. — Κατακόκκινα. — Πατρίδα του εἶναι ἡ Βιέννη.
7 Γάλλος φίλος. — Ὅμοια σύμφωνα. — Φωνῆεν. — Δικά σου. — Καθημερινὴ φροντίδα τῆς νοικοκυρᾶς.
8 201. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας. — Ἀρχηγὸς εὐρωπαϊκοῦ κράτους — Δυὸ σύμφωνα ποὺ σχηματίζουν τρίτο.
9 Σαρακοστιανό. — Θρυλικὸς Σουλιώτης καλόγηρος, ποὺ ἀνετίναξε τὸ φρούριο Κούγκι καὶ ἐτάφη μαζὶ μὲ τοὺς συναγωνιστάς του κάτω ἀπ' αὐτό.
10 Μισὸ βέλο. — Ζὰν Πιέρ...Γάλλος ἠθοποιός. — Στρατιωτικὴ μονάς. — Συνεχόμενα στὸ ράκος.
11 Ἄφησε. — Κατάφασι ἀνάμικτη μὲ δισταγμό. — Ἀρχὴ συμπεράσματος. — Τὸ χρησιμοποιοῦμε δείχνοντας. — Διπλασιαζόμενο γίνεται χορός.
12 Χρονικὸ διάστημα (αἰτ.). — Σκαπτικὸ ἐργαλεῖο. — Διεθνὴς ὅρος, ποὺ δηλώνει κρατικὴ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι.
13 Τσίρκο, ποὺ ἐπεσκέφθη πρὸ χρόνων καὶ τὴν Ἀθήνα. — Ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ. — Ἀλλοίμονον.
14 Ἄγγλος θαλασσοπόρος. — Ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ τρίο Στοῦτζες. — Τουριστικὸ κέντρο τῆς Γαλλίας (γαλ.). — Ἀρχὴ ὅρκου. — Τὰ σύμφωνα τοῦ καζίνου.
15 Καλύπτουν τὴ μισὴ Κίνα. — Προϊὸν τοῦ γάλακτος. — Θεὸς τῶν Ἑβραίων. — Ἀποτελοῦν ὀρεκτικὴ τροφή.
16 Ἀσκῶ τυραννικὴ ἐξουσία.
17 Νύχτες χωρὶς φεγγάρι. — Φυσιγγιοθήκη.

ΝΙΚΟΣ ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἀθῆναι)

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 965 στὴ σελίδα 78

Νοιώθω πῶς εἶμαι πιὸ ἀνάλαφρη, πιὸ ἐλεύθερη. Σὰν νἄβγαινα ἀπὸ τὴ φυλακή. Γιατί, ὅλοι εἴμαστε φυλακισμένοι, πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους ποὺ μόνοι μας ἔχομε ὑψώσει. Νὰ γιατὶ θέλομε διαρκῶς νὰ φύγωμε, νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας.Καὶ τὸ μπαλέτο ἐπίσης εἶναι ἕνας τρόπος φυγῆς. Ὁ Γκρίτσα ἔλεγε πολλὲς φορὲς πῶς τὸ μπαλέτο ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ σὲ κάμη νὰ ξεχάσης ἕναν πονόδοντο ἦταν κακό. Ἀλλὰ γιὰ ἐκείνους, ποὺ βρίσκονται μέσα σ' αὐτό, τὸ μπαλέτο εἶναι μιὰ φυλακή, μιὰ στενὴ φυλακή, ποὺ περικλείει τοὺς χορευτές. Ἡ δική μου φυγὴ ἦταν τὸ σπίτι τοῦ Τέντ. Τὸ νοικοκυριό μου, ὁ κῆπος μου, ὁ ἄντρας μου, τὸ παιδί μου, ἡ κουζίνα μου ἀκόμη. Νόμιζα πῶς τὸ μισοῦσα. Τί πλάνη! Ἂν δὲ μπορῶ νὰ καταφύγω στὸ μικρό μου κόσμο, τὸν ἀληθινό, στὸ διάβολο τὸ μπαλέτο κι' ὅλα τὰ ἄλλα!

— Θαυμάσια, θαυμάσια, ξεφώνισε ὁ Ἔλκαν, ποὺ θὰ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἂν μποροῦσε νὰ ἀποτυπώση μὲ τὴ μηχανή του τὸ ταραγμένο πρόσωπο τῆς Κάτι.

— Δὲ μάθατε τίποτα γιὰ τὸν πρωϊνὸ σεισμό, κατὰ τὶς ὀχτώ;ρώτησε ξαφνικὰ ἡ Κάτι.

—Ἕνας σεισμός; εἶπε ὁ Ἔλκαν. Ὄχι... Θὰ ἦταν ἴσως κάποιο ἀεροπλάνο, ποὺ εἶχε ξεπεράσει τὸ φρᾶγμα τοῦ ἤχου.

—Ὑπερβάλλω, βέβαια, τὰ πράγματα, ἀλλ' ὁ κραδασμὸς ἦταν πολὺ δυνατός, ἐξήγησε ἡ Κάτι. Ξέρετε τὸν Γκύ, τὸν ἔγγονό μου; Ἡ κουνιάδα μου τὸν ἀπόθεσε πάνω στὸ κρεβάτι μου, κατὰ τὶς ὀκτώ. Δὲν ξέρει πότε κοιμόμαστε καὶ πότε ξυπνᾶμε. Ἡ Μάργκετ λατρεύει τὸν Γκύ, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ τὸν κάμη καλὰ καὶ μοῦ τὸν ἔφερε.

Ἡ Κάτι γελοῦσε ξαναφέρνοντας στὸ μυαλό της τὴ λύσσα ποὺ τὴν ἔπιασε, γιατὶ τὴν ξύπνησαν αὐτὴ τὴν ὥρα—καὶ τὴ βαθειὰ εὐτυχία ποὺ ἔνοιωσε κατόπιν βλέποντας στὸ κρεβάτι της τὸν Γκύ, ποὺ ξεφώνιζε ἀπὸ τὴ χαρά του, περνοῦσε τὰ χεράκια του γύρω στὸ λαιμό της καὶ τὴν ἔπνιγε σχεδὸν μὲ τὰ φιλιὰ καὶ τὰ ἀδέξια χάδια του.

—Ἐδῶ ζῆς «Σοῦγκαρ Πλούμ»; τὴ ρώτησε ἐπιθεωρώντας τὸ δωμάτιο αὐτὸ τοῦ μεγάρου Λάθαμ, ποὺ τοῦ φάνηκε πῶς ταίριαζε ἀπόλυτα σὲ μιὰ μάγισσα.

Εἶχε ἤδη κάποτε τὴν Κάτι νὰ χορεύη τὸ ρόλο τῆς «Σοῦγκαρ Πλοὺμ» σ' ἕνα μπαλέτο κι' ἀπὸ τότε τὴν εἶχε βαφτίσει μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Τὸ ἀπόγεμα, ἡ Κάτι, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξεκουραστῆ λίγο, τὸν εἶχε στείλει στὴν ἀπογευματινὴ παράστασι. Κι' ἔγινε τότε κάτι ποὺ τοῦ ἄλλαξε τὶς ἰδέες γιὰ πάντα.

Τὸ ρόλο τῆς «Σοῦγκαρ Πλοὺμ» δὲν τὸν χόρευε ἡ Κάτι, ἀλλ' ἡ Ἴρις Μὰκ Γκουΐρ.

Ὁ Γκὺ ἔνοιωσε μιὰ βαθειὰ ἀπογοήτευσι. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τὸ μυαλό του ὡρίμασε ξαφνικά.

— Τί κουταμάρες ἔλεγα ὅταν ἤμουν μικρὸς (λὲς κι' εἶχε τώρα μεγαλώσει!), εἶπε κατόπιν στὴν Κάτι. Πίστευα πῶς ὑπῆρχαν πραγματικὲς νεράϊδες καὶ πῶς ἦσουν μιὰ ἀπ' αὐτές.

— Καὶ τώρα ποὺ ἔμαθες πῶς εἶμαι γιαγιά σου σὲ στενοχωρεῖ; ρώτησε ἡ Κάτι.

— Καθόλου, ἀπάντησε ὁ μικρός. Σ' ἀγαπάω πολύ. Αὐτὰ ποὺ παίζουν στὸ θέατρο εἶναι ὅλα ἀνοησίες. Ὁ Πρέστον μοῦ τὸ λέει πολλὲς φορές.

— Ὄχι, Γκύ, εἶπε ἡ Κάτι. Δὲν πρέπει νὰ φτάνης ὥς ἐκεῖ. Εἶναι ἴσως μιὰ αὐταπάτη. Κι' εἶναι πολὺ ὄμορφη. Σοῦ ἄρεσε, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μιὰ αὐταπάτη; εἶπε ὁ Γκὺ εὐχαριστημένος γιὰ τὴν καινούργια λέξι ποὺ πρόσθετε στὸ λεξιλόγιό του. Καλά... Θὰ τὸ πῶ στὸν Πρέστον... Ἀλλὰ δὲ θὰ τὸν ξαναδῶ ἂν μείνω μαζί σου. Θὰ μὲ κρατήσης, δὲν εἶν' ἔτσι; Σὲ παρακαλῶ, Μινοῦ!

— Θὰ δοῦμε, ἀπάντησε ἡ Κάτι. Θἄπρεπε νὰ μείνης στὸ σπίτι, γιὰ νὰ φροντίζης γιὰ τὸν κῆπο. Ὁ Τόππερ θὰ εἶναι πολὺ ἄσχημα χωρὶς ἐσένα... Καὶ ὁ Τὲντ ἐπίσης.

— Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν δόκτορα Μάρσαλ, εἶπε τὸ παιδάκι. Ἔγινε τόσο δύσκολος ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τῆς κυρίας...

Ὁ Γκὺ ἐπανελάμβανε τὰ λόγια τῆς Μὰκ Κέννα.

Τὸ πρόβλημα τοῦ Γκὺ τὴν ἀπασχόλησε ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα.Καὶ τώρα εἶχε ξαναγυρίσει στὸ μυαλό της, καθὼς διέσχιζαν τὴν 5η λεωφόρο μαζὶ μὲ τὸν Ἔλκαν μέσα στὸ ταξί.

—Ὁ Γκὺ κι' ἐγὼ ἐξετάσαμε τὴν κατάστασι, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ συναντοῦμε μεγάλες δυσκολίες.

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Ἂν πάψω νὰ χορεύω, πῶς θὰ ζήσωμε, τὸ παιδὶ κι' ἐγώ; Κι' ἂν φύγω σὲ περιοδεία γιὰ τὴν Εὐρώπη, θὰ βάλω, βέβαια, μερικὰ λεπτὰ κατὰ μέρος, ἀλλὰ τί θὰ τὸν κάνω τὸν Γκύ; Φοβᾶμαι, Ἔλκαν, ὅτι δὲν πῆρα ποτὲ στὰ σοβαρὰ τὶς εὐθύνες μου. Τὸ ὅτι πέτυχα στὴ σκηνὴ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει ν' ἀποτύχω σ' ὅλα τὰ ἄλλα. Ἀπέτυχα καὶ ὡς γυναῖκα καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς μητέρα. Ἂν ἀποτύχω κι' ὡς γιαγιά, αὐτὸ θὰ σημαίνη πῶς δὲν ἀξίζω τίποτα.

— Εἴσαστε κουρασμένη, παρατήρησε ὁ Ἔλκαν. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Τὸ ταξὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ παληὸ μέγαρο Λάθαμ.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, τῆς εἶπε ὁ Ἔλκαν ἐνῶ τὴ βοηθοῦσε νὰ κατεβῆ. Θὰ μιλήσωμε αὔριο στὴν Ὀλίβια... Κοιμηθῆτε καλά. Καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ δείξατε.

Ξαναμπῆκε κατόπιν στὸ ταξί, γιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι του, ποὺ βρισκόταν μερικὰ τετράγωνα πιὸ κάτω.

Ἡ Λουΐζα εἶχε βάλει τὸν Γκὺ στὴ σαιζ-λόγκ. Τὸ παιδάκι κοιμόταν βαθειά. Ἡ Κάτι τοῦ ἔβγαλε τὰ παπούτσια του καὶ τὸ κύτταξε κάμποσες στιγμές. Μιὰ παράξενη ἀγάπη, ἤρεμη καὶ γλυκειά, ἁπλωνόταν στὴν ψυχή της. Ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ γυιός της, δὲν εἶχε ἀγαπήσει κανένα τόσο πολὺ ὅσο αὐτὸ τὸ παιδάκι ποὺ κοιμόταν κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της. Μὲ πόση συγκίνησι ἔβλεπε τὶς τρεῖς κάθετες ρυτίδες, ποὺ αὐλάκωναν τὸ μέτωπό του ὅπως καὶ τὸ δικό της!

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Ἡ Κάτι πῆγε στὸ παράθυρο, κύτταξε τὰ φῶτα τοῦ Σέντραλ Πάρκ καὶ τὸ μυαλό της ἔτρεξε στὸν Τέντ. Στὴ θέσι αὐτὴ κάπνισε δυὸ ἢ τρία τσιγάρα κι' ἔπειτα ἄνοιξε τὸ παράθυρο γιὰ νὰ διώξη τὸν καπνό. Ἡ βροχὴ εἶχε καθαρίσει τὴν ἀτμόσφαιρα. Πῆγε κατόπιν στὸ τηλέφωνο καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ δυὸ φορές, χωρὶς νὰ φτιάξη κανένα ἀριθμό.

Πῆρε, τέλος, τὴν ἀπόφασί της καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ κέντρο νὰ τὴν συνδέσουν μὲ τὸν δόκτορα Μάρσαλ.

Καί, ξαφνικά, τὴν κυρίευσε μιὰ τρομερὴ ἀγωνία. Ἂν ὁ Μάρσαλ δὲν ἦταν σπίτι του, ἀλλὰ βρισκόταν μαζὶ μὲ τὴν Γκραίης; Ἢ ἂν ἡ Γκραίης ἦταν στὸ σπίτι τὸ δικό «της» καὶ σήκωνε αὐτὴ τὸ ἀκουστικό;

—Ἐδῶ ὁ δόκτωρ Μάρσαλ, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

Ἡ Κάτι προσπάθησε νὰ μιλήση, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε.

—Ἐδῶ ὁ δόκτωρ Μάρσαλ, ξανακούστηκε ἡ ἴδια φωνή. Ἐσὺ εἶσαι, Κάθ;

— Πῶς τὸ μάντεψες... θέλω νὰ πῶ, κοιμόσουν; τραύλισε ἡ Κάτι.

— Ποιὸς ἄλλος θὰ μποροῦσε νὰ μὲ καλέση αὐτὴ τὴν ὥρα ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη; εἶπε ὁ Τέντ. Τί τρέχει; Εἶσαι καλά; Καὶ τὸ παιδί;

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἡ Κάτι. Ὁ Γκὺ κι' ἐγὼ εἴμαστε καλά... Μήπως σ' ἐνοχλῶ;... Εἶσαι μόνος;

—Καὶ βέβαια. Γράφω τὴν ἀνακοίνωσί μου. Δὲν ἤξερα πῶς ἦταν τόσο ἀργά... Τί μπορεῖ νὰ κάμω γιὰ σένα;

Ἡ Κάτι ἀναζητοῦσε κάποιο πρόσχημα, γιὰ νὰ δικαιολογήση τὸ τηλεφώνημά της.

— Ἤθελα νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω πῶς πρέπει νὰ πληρώσης τὴν ἀσφάλεια τοῦ αὐτοκινήτου, εἶπε. Νομίζω ἐπίσης πῶς εἶναι καιρὸς νὰ καθαρίση ὁ Πρέστον τὶς τριανταφυλλιές.

— Ναί, τὰ σημείωσα, εἶπε ὁ Τέντ. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ τὰ θύμισες. Τί ἄλλο;

—Πῶς εἶναι ὁ Τόππερ;

—Ἀναγκάστηκα νὰ τὸν στείλω στὸν κτηνίατρο. Εἶχε μιὰ φλόγωσι στὸ αὐτί. Σὲ δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες θὰ εἶναι καλά.

Μιὰ μικρὴ σιωπή.

—Εἶσαι πάντα στὸ ἀκουστικό; ρώτησε ὁ Μάρσαλ.

—Τέντ, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Κάτι κι' ἡ φωνή της ἔγινε ἀνάλαφρη σὰν ψίθυρος, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σένα.

—Τί εἶπες;

— Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σένα, Τέντ. Τόσο μεγάλη ἀνάγκη!

— Ξαναπές το, Κάθ. Εἶπες ὅτι...

—Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σένα. Δὲν ἤξερα. Χωρὶς ἐσένα, δὲ μπορῶ νὰ ζήσω.

Ἀκούστηκε, ξαφνικὰ θόρυβος, σὰν ὁ Μάρσαλ νὰ εἶχε σηκωθῆ ἀπότομα σπρώχνοντας τὴν καρέκλα του.

— Ποῦ εἶσαι; ρώτησε. Στὸ μαυσωλεῖο Λάθαμ; Καλά, θὰ ἔρθω.

—Πότε; Αὔριο εἶμαι ἐλεύθερη. Ἔχω ἐδῶ καὶ τὸν Γκύ.

— Ὄχι, αὔριο. Θὰ ἔρθω ἀμέσως. Δὲν θὰ χρειαστῶ παραπάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος τὴ νύχτα. Ἢ μήπως εἶσαι πολὺ κουρασμένη γιὰ νὰ μὲ περιμένης;

— Ποτὲ δὲν ἤμουνα λιγώτερο κουρασμένη ἀπὸ τώρα.

....

Δυὸ μῆνες ἀργότερα, ἡ Κάτι ἔφευγε ὁριστικὰ ἀπὸ τὸ μπαλέτο. Θὰ ἀφοσιωνόταν τώρα στὸν ἄντρα της καὶ τὸν ἔγγονό της. Στὸ μεταξύ, ἡ Γκραίης Οὐΐλλιαμσον εἶχε φύγει γιὰ τὴ Χαϊδελβέργη. Ἡ περιπέτεια τοῦ δόκτορος Μάρσαλ μαζί της ἦταν τώρα γι' αὐτὸν μιὰ θλιβερὴ καὶ πολὺ ἐνοχλητικὴ ἀνάμνησι.

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΔΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΑΣ ΣΤΗΝ A.B.C.

σᾶς προσφέρονται τὴ στιγμὴ αὐτή, γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνωμε νὰ ἐγγραφῆτε τώρα — σεῖς ἢ τὰ παιδιά σας — γιὰ μιὰ σπουδὴ σχεδίου — ζωγραφικῆς, σύντομη καὶ ἀποδοτική, ποὺ θὰ σᾶς δώση μιὰν ἀσύγκριτη ἀναψυχή, ἀλλὰ καὶ πλούσιες γνώσεις αἰσθητικὲς καὶ τεχνικές, ποὺ ἀποτελοῦν καὶ πολύτιμο ἐφόδιο γιὰ τὴ ζωή. Σπουδὴ στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας.

Ἂν ἐμποδίζεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτὴ γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσί σας, τὸ εἰκονογραφημένο μὲ ἔργα μαθητῶν μας ἀναλυτικὸ τεῦχος μὲ κάθε πληροφορία.

Σκίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΣΧΟΛΗ A.B.C.
ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημιου 10.—Τηλ. 623-880
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ : ΠΑΡΙΣΙ

ΕΠΙΠΛΑ
Παντὸς τύπου καὶ ρυθμοῦ
(Μὲ 60 Δόσεις)
„ΚΡΟΝΟΣ„
Μεσογείων 24 - Τηλ. 662.070

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησιων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523-708.

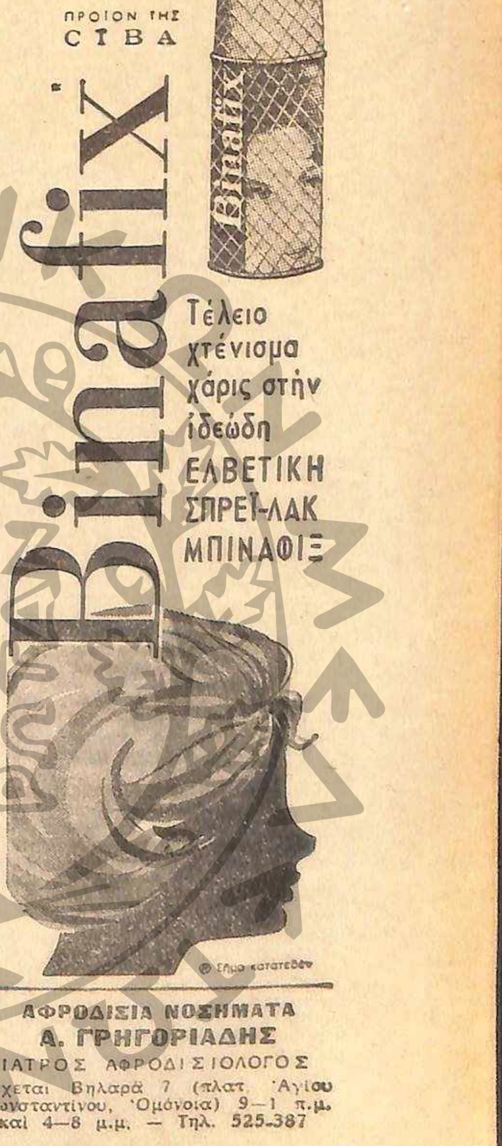

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

Ἡ χαριτωμένη Κινέζα στὰρ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κινηματογράφου Γιόκα Τάνι.

ΔΕΚΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ — ΣΤΑΡ ΟΜΙΛΟΥΝ...

...γιὰ τὸν ἔρωτα στὰ τριάντα τους χρόνια..

ΔΕΚΑ γνωστὲς καὶ συμπαθέστατες γυναῖκες — στάρ τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου, ὅλες ἀπὸ 30 ἐτῶν καὶ ἄνω, δέχθηκαν νὰ ἀπαντήσουν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ σὲ μιὰ πρωτότυπη καὶ ἀποκαλυπτικὴ συνέντευξι. Πικάντικο θέμα της ἦταν τὸ «Οἱ γυναῖκες—στάρ τῶν 30 ἐτῶν καὶ ἄνω καὶ ὁ ἔρωτας». Φυσικά, ἐρωτήθηκαν πολλές, ἀλλὰ οἱ περισσότερες ἀρνήθηκαν νὰ ἀπαντήσουν. Ἡ Ἀννίτα Ἔκμπεργκ, ὡστόσο, ἡ Ντιάνα Ντόρς, ἡ Κάρολ Μπέηκερ, ἡ Ἄντζι Ντίκινσον, ἡ Κριστὶν Καρρέρ, ἡ Τζόαν Γούντγουωρντ, ἡ Μάκυ Βὰν Ντόρεν, ἡ Βέρα Μάϊλς, ἡ Μίτζι Γκέϋνορ καὶ ἡ Γιαπωνέζα Γιόκο Τάνι, εἶπαν τὴ γνώμη τους. Νὰ καὶ οἱ ἀπαντήσεις τους κατὰ σειρά:

ΑΝΝΙΤΑ ΕΚΜΠΕΡΓΚ: «Ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα καὶ γλυκειὰ σκέψι τῆς ζωῆς μου ἦταν πάντα ὁ ἔρωτας, λέει μὲ θάρρος τὸ «φλογερὸ παγόβουνο». Ὅταν αἰσθάνωμαι ἐρωτευμένη μὲ κάποιον εἶμαι ἕτοιμη νὰ τὰ παίξω ὅλα γιὰ ὅλα. Ὅταν βγαίνω μ' ἕναν ἄνδρα προσπαθῶ κατ' ἀρχὴν νὰ τοῦ ἀρέσω καὶ ἔπειτα νὰ τὸν κάνω νὰ αἰσθάνεται ὑπερήφανος, ποὺ μὲ συνοδεύει. Οἱ πραγματικὰ ἐρωτευμένοι ἄνδρες εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ μποροῦν νὰ ἀφοσιωθοῦν ὁλοκληρωτικὰ στὸ αἴσθημά τους.

»Πλησιάζω τὰ 30 χρόνια μου καὶ νομίζω ὅτι τώρα ὁ ἔρωτας μὲ συγκινεῖ ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ πρίν...».

ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΟΡΣ: «Σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐφηβείας μου, ἐπεδίωξα νὰ γίνω στάρ τοῦ κινηματογράφου. Ὀνειρευόμουν πολυτελεῖς βίλλες, κολυμβητικὲς πισίνες, ταχύτατα αὐτοκίνητα κοῦρσας, πανάκριβες τουαλέττες. Καὶ ἦρθε μιὰ ἐποχή, ποὺ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπέκτησα. Ἔζησα ἔντονα αὐτὴ τὴν παραμυθένια καὶ γεμάτη συγκινήσεις ζωή.

»Δεκάδες ἄνδρες, ὁ ἕνας πλουσιώτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον, μὲ παρακαλοῦσαν γιὰ ἕνα χαμόγελό μου. Κι' ὅμως, μόλις τώρα ἀνεκάλυψα τὸν πραγματικὸ ἔρωτα στὸ πλευρὸ τοῦ συζύγου μου, Ντὶκ Ντόουσον, καὶ τῶν δυὸ παιδιῶν μου. Ἔχω ἕνα θαυμάσιο σύζυγο καὶ δυὸ θαυμάσια παιδιά. Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα ἔγιναν ξαφνικὰ ἄχρηστα γιὰ μένα».

ΚΑΡΟΛ ΜΠΕΗΚΕΡ: «Πιστεύω στὸν ἔρωτα, στὸ γάμο καὶ στὴ μονογαμία. Πιστεύω στὰ παιδιά, ποὺ προέρχονται ἀπὸ γάμο, καὶ στὴν ἁπλότητα τῆς ζωῆς. Γιὰ μένα σήμερα, ποὺ πλησιάζω τὰ 30, ἡ καλλίτερή μου βραδυὰ εἶναι νὰ μένω στὸ σπίτι μὲ τὸν ἄνδρα μου καὶ νὰ ἀκοῦμε συνθέσεις τοῦ Μπετόβεν. Ὁ ἔρωτας εἶναι πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἀμοιβαία κατανόησι δυὸ ἀτόμων.

»Ὁ ἄνδρας μου κι' ἐγὼ μαλλώναμε συχνὰ στὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου μας. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν συνεχίζεται πιά. Φυσικά, σὰν γυναῖκα ποὺ εἶμαι, ὁ ἔρωτας μὲ ἐνδιαφέρει πάντοτε. Ἀλλὰ ὁ ἔρωτας ὁ ἤρεμος, ὁ ἤσυχος, ὁ εἰλικρινής, ὁ πιστὸς ἔρωτας χωρὶς ἔξαλλες καταστάσεις».

ΑΝΤΖΙ ΝΤΙΚΙΝΣΟΝ: «Ὅταν μιὰ ὄμορφη γυναῖκα βαδίζη μόνη στὸ δρόμο καὶ οἱ ἄνδρες σταματοῦν, τὴν κυττάζουν καὶ σφυρίζουν μὲ θαυμασμό, αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα ἡ πιὸ γλυκειὰ μουσική, ποὺ ἀκούω. Γιατὶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ; Ἀπεχθάνομαι τὴν ὑποκρισία. Γιατὶ νὰ ἀρνηθῶ, ἐπίσης, τὸ γεγονὸς ὅτι ντύνομαι καὶ μακιγιάρομαι γιὰ νὰ ἀρέσω στοὺς ἄνδρες;

»Εἶμαι ἀνύπαντρη ἀκόμη καὶ πιστεύω ὅτι κάποτε θὰ βρῶ τὸν σύντροφο τῆς ζωῆς μου. Πρὸς τὸ παρόν, τρελλαίνομαι γιὰ τὸ πόκερ καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα, ποὺ ἀναστατώνει τὶς αἰσθήσεις μου».

ΚΡΙΣΤΙΝ ΚΑΡΡΕΡ: «Ἔρωτας γιὰ μένα σημαίνει γάμος. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ συναίσθημα ἔνοιωσα πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια καὶ παντρεύτηκα τὸν νεαρὸ συνάδελφό μου, Φιλὶπ Νικώ.

»Δυστυχῶς, ὁ γάμος μας ποὺ ἦταν πραγματικὰ ὀνειρώδης, δὲν κράτησε πολύ. Χωρίσαμε, γιατὶ ἐγὼ πῆγα νὰ ἐργαστῶ στὸ Χόλλυγουντ κι' αὐτὸς ἔμεινε νὰ ἐργαστῆ στὸ Παρίσι. Τώρα εἶμαι μόνη καὶ στεναχωρημένη. Εἶμαι ἀκριβῶς 30 χρόνων. Ἀλλὰ πιστεύω πάντα στὸν ἔρωτα, στὸν ἔρωτα ποὺ θὰ μοῦ δώση ἕνα δεύτερο σύζυγο κι' ἕνα γάμο μακρᾶς διαρκείας...».

ΤΖΟΑΝ ΓΟΥΝΤΓΟΥΩΡΝΤ: «Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς μου — εἶμαι τώρα 31 χρονων —οἱ ἄνδρες πάντοτε μὲ ἐπηρέαζαν. Δεν μπορῶ να ἰσχυρισθῶ οτι δὲν γνώρισα καὶ καλοὺς καὶ κακούς. Ἀνώτερος ἀπ' ὅλους, ὅμως, σταθηκε ἕνας Πὼλ Νιοῦμαν, ὁ σύζυγός μου ἀπο ἐξαετίας, που εἶναι συγχρόνως, σύζυγος, φίλος, δάσκαλος και εραστης.

»Δεν τον συγκρίνω μὲ κανέναν ἄλλο και οὔτε θὰ τὸν συγκρίνω ποτέ, γιατὶ εἶμαι ἀπόλυτα σίγουρη πως δὲν θὰ βρεθῶ ποτε στὴν ἀνάγκη αὐτη.

»Φυσικά, στὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου μας ἐγὼ προσωπικὰ συνήντησα πολλὲς δυσκολίες. Μα τώρα εἶμαι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες γυναῖκες τοῦ κόσμου...».

ΜΑΜΙ ΒΑΝ ΝΤΟΡΕΝ: «Γιατὶ νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσω; Μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ αἰσθάνωμαι τὸν ἑαυτό μου σκλαβωμένο σ' ἕνα ἄνδρα. Μοῦ ἀρέσουν οἱ δυνατοὶ στὴ θέλησι ἄνδρες, οἱ ἔξυπνοι καὶ μορφωμένοι.

»Εἶμαι 32 χρόνων, παντρεμένη δυὸ φορὲς κι' ἄλλες τόσες ἔχω χωρίσει κι' ἔχω δυὸ παιδιά. Ἴσως παντρευτῶ καὶ τρίτη φορὰ σὲ λίγο καιρό. Ἀλλὰ ὁ ἔρωτας πάντα θὰ μὲ συγκινῆ, ὅπως καὶ στὰ 18 μου χρόνια...».

ΒΕΡΑ ΜΑΪΛΣ: «Τὰ τριάντα χρόνια μιᾶς γυναίκας εἶναι ἡ ἡλικία τοῦ ἔρωτα, ἑνὸς ἔρωτα πιὸ δυνατοῦ ἀπὸ τὰ 20 ἢ τὰ 18 της χρόνια. Δὲν καταλαβαίνω τὶς γυναῖκες, ποὺ παραπονιοῦνται ὅτι «γέρασαν», ἐπειδὴ εἶδαν στὸν καθρέφτη τους μιὰ ρυτίδα ἢ μιὰ ἄσπρη τρίχα στὰ μαλλιά τους. Αὐτὸ εἶναι τὸ «πιστεύω» μου ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου...».

ΜΙΤΖΙ ΓΚΕΫΝΟΡ: «Ἔρωτας γιὰ μένα σημαίνει ἀσφάλεια καὶ εἰρήνη τῆς καρδιᾶς. Αὐτὰ εἶναι τὰ δυὸ σημεῖα στὰ ὁποῖα στηρίχθηκα γιὰ νὰ βρῶ τὸν σύντροφο τῆς ζωῆς μου...».

ΓΙΟΚΟ ΤΑΝΙ: «Νομίζω πὼς τὸ πιὸ εὐχάριστο πρᾶγμα γιὰ μιὰ γυναῖκα εἶναι νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἔχει ἐπιτυχίες κοντὰ στοὺς ἄνδρες. Νὰ τὴν προσέχουν, νὰ τῆς λένε κομπλιμέντα, ἀκόμη καὶ νὰ τὴν ἐνοχλοῦν μὲ λόγια. Διαφορετικά, γιατὶ νὰ εἶναι γυναῖκα;...».

ΤΖΑΚ ΜΟΡΡΙΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΑΦΟΥ γύρισε 25 φίλμ στὰ ἀγγλικὰ στούντιο, ἡ γοητευτικὴ Πετούλα Κλὰρκ ἀποφάσισε νὰ κατακτήση τὸν κόσμο καὶ μὲ τὸ τραγούδι της καὶ ἄρχισε μιὰ μεγάλη περιοδεία, ποὺ τῆς ἐξασφάλισε ἰσαρίθμους μὲ τὶς ἐμφανίσεις της θριάμβους. Στὴ Γαλλία, ὅμως, ὅπου τῆς ἐπιφύλαξαν τὴν πιὸ ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ

Ὁ Ζὰν Γκαμπέν.

συνέβη κάτι τραγικό, ποὺ κοντεύει νὰ στερήση γιὰ πάντα ἀπ' τὴ φωνή της τὴν ὡραία τραγουδίστρια καὶ στάρ.

Στὶς 14 Ἰουλίου, ἐθνικὴ ἑορτὴ τῶν Γάλλων, ἀποφάσισε νὰ τραγουδήση στὸ Μωμπέζ, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσι τῶν γιατρῶν της. Ἐμφανίστηκε μπροστὰ σὲ ἕξη χιλιάδες θεατῶν καὶ ἄρχισε τὸ τραγούδι, ἐνῶ τὰ μέλη τῆς ὀρχήστρας, ποὺ τὴ συνώδευαν καὶ ποὺ ἤξεραν τὴν ἀπαγόρευσι, παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια τῆς καλλιτέχνιδος. Ξαφνικὰ ἡ Πετούλα ἔνοιωσε νὰ τὴν περιλούη κρύος ἱδρῶτας κι' ἔφερε τὸ χέρι της στὸ λαιμό της, ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν ἔβγαινε πιὰ καμμιὰ φωνή. Παραπατῶντας βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Μεταφέρθηκε ἀμέσως στὸ Παρίσι, ὅπου τῆς δηλώθηκε ρητῶς πὼς δὲν θὰ μπορέση ποτὲ πιὰ νὰ ξανατραγουδήση.

Οἱ γιατροί της τὴν εἶχαν προειδοποιήσει: «Ξεκουραστῆτε, διαφορετικὰ ἡ φωνή σας διατρέχει μεγάλο κίνδυνο».

Εἶναι, ὅμως, δυνατὸν μιὰ στὰρ νὰ σταματήση, ὅταν βλέπη τόσο κόσμο νὰ τρέχη καὶ νὰ συνωστίζεται μπροστὰ στὰ ταμεῖα, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴ χειροκροτήση; Συμβόλαια ἑκατομμυρίων τὴν περίμεναν σὲ διάφορες χῶρες. Δὲν ἦταν, λοιπόν, δυνατὸν νὰ σταματήση. Συνέχισε... κι' ἔτσι ἐπῆλθε ἡ καταστροφή.

Στοὺς δημοσιογράφους, ποὺ τὴν ἐπεσκέφθησαν, ἡ Πετούλα εἶπε ψιθυριστά:

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ κάνετε ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερες ἐρωτήσεις. Σκεφθῆτε πὼς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσω οὔτε καὶ σ' αὐτὲς τὶς κόρες μου. Καλύτερα νὰ σᾶς τὰ πῆ ὁ ἄντρας μου, ὁ Κλώντ.

Ὁ Κλώντ Βὸλφ ἐξήγησε τότε στοὺς δημοσιογράφους πὼς τὸ τραγικὸ συμβὰν ἦταν τὸ ἐπακόλουθο μιᾶς ὑπερκοπώσεως καὶ ὑπερεντάσεως. «Οὔτε διακοπές, οὔτε Κυριακὴ ἀργία, τίποτα. Ἡ δουλειὰ εἶχε καταντήσει ἐφιαλτικὴ — συνέχισε — τόσο ποὺ ἀκόμα καὶ μιὰ γυναῖκα 30 χρόνων, γεμάτη ζωή, σὰν τὴν Πετούλα, δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη».

Μιλῶντας, ὅμως, στὴν ἴδια, ὁ ἄντρας της προσπαθεῖ νὰ τῆς δώση θάρρος.

— Κάτι παρόμοιο συνέβη καὶ σὲ ἄλλους: στὸν Ἀντρὺ Κλαβώ, στὸ Ζιλμπὲρ Μπεκώ, στὴν Ἐντὶθ Πιάφ, τῆς λέει. Τοὺς περιποιήθηκαν, ξεκουράστηκαν καὶ τώρα τραγουδοῦν καλύτερα ἀπὸ πρίν.

Ἡ Πετούλα χαμογελᾶ. Θέλει νὰ τὸν πιστέψη, ἀλλὰ διστάζει. Ὕστερα ψιθυρίζει:

— Πάντως, ἂν ξαναβρῶ τὴ φωνή μου, δὲν θὰ τραγουδήσω ποτὲ στὸ Παρίσι. Ἡ δουλειὰ ἐδῶ εἶναι πολὺ σκληρή, γιατὶ τὸ κοινὸ εἶναι πολὺ ἀπαιτητικό.

Ἔστω κι' ἂν ἀργήση ἢ δὲν μπορέση νὰ ξανατραγουδήση, ἡ Πετούλα παρακαλεῖ τώρα νὰ ξαναβρῆ τουλάχιστον τὴ φωνή της, γιὰ νὰ μπορέση νὰ παίξη στὸ φίλμ «Μὲ γυμνὰ τὰ μαχαίρια», ποὺ θὰ γυριστῆ τὸν Ὀκτώβριο καὶ τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια. Θὰ εἶναι πολὺ σκληρὴ ἡ μοῖρα της, ἂν τῆς στερήση κι' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἐλπίδα.

★ Μιὰ νέα γυναῖκα μπῆκε στὴ ζωὴ τοῦ Ἔντυ Κωνσταντίν. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐκρηκτικὴ ξανθομάλλα γόησσα Δάφνη Νταίηλ, μὲ τὴν ὁποία γύρισε τὸ φίλμ «Ρίγη παντοῦ». «Εἶναι καταπληκτική, δήλωσε ὁ ἴδιος ὁ Ἔντυ. Δυστυχῶς ὅμως, τόσο ἐκείνη, ὅσο κι' ἐγὼ εἴμαστε παντρεμένοι. Ἂν δὲν εἶχα λίγο μυαλὸ στὸ κεφάλι μου δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ποιὰ τρέλλα θὰ ἔκανα γιὰ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ θηλυκό.

» Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς καλλιτεχνικῆς μου σταδιοδρομίας μοῦ παρουσιάστηκαν πολλοὶ πειρασμοί. Ἐδῶ καὶ 20 χρόνια ὅμως ἀγαπῶ μιὰ γυναῖκα: τὴν Ἔλεν, τὴ γυναῖκα μου».

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἔλεν καὶ τὴ Δάφνη πάντως καὶ τέσσερις ἄλλες γυναῖκες ἔπαιξαν κάποιο ρόλο στὴ ζωὴ τοῦ δυναμικοῦ Ἔντυ: ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ἡ Λέσλυ Καρόν, ἡ Ζιζὶ Ζανμαὶρ καὶ ἡ μικρούλα Κριστιὰν Μινεαζόλι.

★ Ἡ Κατερίνα Βαλέντε ἄνοιξε ἕνα μεγάλο ρεστωρὰν - νάϊτ κλὰμπ στὴ Βιέννη, τὴν καλλιτεχνικὴ διεύθυνσι τοῦ ὁποίου ἀνέθεσε στὴ Νίλλα Πίτσι. Ἡ Νίλλα δέχτηκε τὴν προσφορά, μὲ τὸν ὅρο νὰ ἐμφανίζεται πότε - πότε ἡ Κατερίνα στὸ μοντέρνο ρεστωρὰν «Πορτοφίνο», ποὺ ἔχει ἀνοίξει ἐδῶ καὶ τρία χρόνια ἡ Νίλλα στὸ Ἀκαποῦλκο.

★ Γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Ζὰν Γκαμπὲν δέχτηκε νὰ ὑποδυθῆ τὸν ἐπιθεωρητὴ Μαιγκρὲ σ' ἕνα καινούργιο φίλμ, ποὺ, ἐμπνευσμένο πάντα ἀπὸ βιβλίο τοῦ Ζὼρζ Σιμενόν, ἔχει γιὰ τίτλο «Ὁ Μαιγκρὲ τὰ βλέπει ὅλα κόκκινα». Παρτεναίρ του εἶναι αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ γοητευτικὴ Φρανσουὰζ Φαμπιαν, ἡ ὁποία, ὅμως, ὅπως εἶπε ὁ Γκαμπέν, «ἔχει δυστυχῶς, ἕνα πολὺ σύντομο ρόλο».

★ Ἡ Σοφία Λόρεν ἔχει σήμερα πολὺ περισσότερα κοσμήματα ἀπ' ὅσα εἶχε πρὶν ἀπὸ τὴν κλοπὴ τῆς περίφημης συλλογῆς της στὸ Λονδίνο. Κι' ὅμως, δὲν παύει νὰ βλέπη μὲ φανερὴ λύπη τὶς φωτογραφίες τῶν παλαιῶν κοσμημάτων της, ποὺ, παρὰ τὴν ἐπιστράτευσι τῶν καλυτέρων λαγωνικῶν, ποτὲ δὲν ἀνευρέθηκαν.

★ Χῆρος ἀπὸ τὸ 1954, ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ, 65 χρόνων, εἶναι ἕτοιμος νὰ ξαναπαντρευτῆ. Δεύτερη γυναῖκα του θὰ εἶναι ἡ γνωστὴ χορεύτρια Μπάρρυ Τσέϊζ (28 χρόνων), ἡ ὁποία ἐδῶ καὶ ἕξη χρόνια ἐμφανίζεται στὸ πλευρό του στὴν τηλεόρασι.

★ Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ «ἀρραβωνιάστηκε» τὴν Τζέην Μάνσφιλντ, ὁ Ἰταλο-Ἀμερικανὸς τραγουδιστὴς Νέλσων Σαρντέλλι ἔγινε περιζήτητος. Στὶς 17 Αὐγούστου ἀρχίζει ἀπὸ τὸ περίφημο Καζίνο τῆς Ντωβὶλ μιὰ τουρνὲ στὰ μεγαλύτερα καὶ πιὸ ἀκριβὰ νάϊτ κλὰμπ τῆς Εὐρώπης.

★ «Θέλω ν' ἀποκτήσω ἕνα παιδὶ πρὶν γυρίσω ἄλλο φίλμ», εἶχε πῆ πρὸ ἑβδομάδων ἡ Ἀννίτα Ἔκμπεργκ. Τώρα μὲ τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο ἀνήγγειλε πὼς θὰ γίνη μητέρα τὸν προσεχῆ Μάρτιο.

★ «Τὸ ὄνειρό μου» θὰ εἶναι ὁ ἀθῶος τίτλος τοῦ φίλμ, ποὺ θὰ ἔχη γιὰ θέμα τὴ ζωὴ τῆς Κριστὶν Κῆλερ. Στὸ πλευρό της θὰ παίξη καὶ ἡ ἀχώριστη φίλη της Μάντυ Νταΐβις.

★ Οἱ δυὸ ἀχώριστοι φίλοι Ντομένικο Μοντούνιο καὶ Κλαούντιο Βίλλα θὰ συμπρωταγωνιστήσουν σ' ἕνα μιούζικαλ μὲ τίτλο «Δὸν Κιχώτης». Ὁ πρῶτος θὰ ὑποδυθῆ τὸν περιπλανώμενο ἥρωα τοῦ Θερβάντες καὶ ὁ δεύτερος τὸν πιστό του ὑπηρέτη Σάντσο Πάντσα.

★ Ὁ Τζὼν Μίλλς παραδέχτηκε πὼς ἕνα κορίτσι 17 χρόνων ἔχει περισσότερα ἔξοδα ἀπὸ ἕνα κορίτσι 16 χρόνων καὶ ἀποφάσισε νὰ διπλασιάση τὸ χαρτζιλίκι τῆς κόρης του Χαίηλι Μίλλς. Ἀντὶ δυὸ τῆς δίνει τώρα τέσσερις (χάρτινες) ἀγγλικὲς λίρες τὴν ἑβδομάδα.

ΛΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

— Εὐχαριστῶ. Μόνο γιὰ τὴ μαμᾶ ἔκανα τὸ ὠτοστόπ!...

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΚΕ νὰ γυριστοῦν καὶ στὴ Ρόδο μερικὲς σκηνὲς τοῦ φίλμ, ποὺ ὁ Γουώλτ Ντίσνεϋ θὰ γυρίση στὴν Κρήτη. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ νοικιάστηκε ἕνα γιώτ, ποὺ ὄχι μόνο θὰ μεταφέρη τὸ συνεργεῖο ἀπὸ τὸ ἕνα νησὶ στὸ ἄλλο, ἀλλὰ καὶ θὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς ξενοδοχεῖο, δεδομένου ὅτι τόσο στὴν Κρήτη, ὅσο καὶ στὴ

Ἡ Σοφία Λόρεν.

Ρόδο δὲ βρέθηκαν τὰ ἀπαιτούμενα δωμάτια γιὰ νὰ τὸ στεγάσουν.

★ Στὴν ὁδὸ Σταδίου γυρίστηκαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα οἱ πρῶτες σκηνὲς τῆς νέας ταινίας (Φίνος - Φίλμ — Γιάννη Δαλιανίδη) «Ἴλιγγος». Τὰ γυρίσματα αὐτὰ συγκέντρωσαν πολλοὺς περιέργους, γιατὶ ἔπαιρναν μέρος πολλοὶ τέντυ - μπόϋς, ἀλλὰ πρὸ παντός, γιατί, παρὰ τὴ φοβερὴ ζέστη, ἡ Ζωὴ Λάσκαρη, πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου, ἔπαιρνε μέρος σ' αὐτές, ντυμένη μ' ἕνα βαρὺ ὁλόχρυσο δερμάτινο παλτό.

★ Στὸ γήπεδο τῆς Νικαίας, κατὰ τὴ διάρκεια ἀγῶνος κάτς μεταξὺ Δ. Καρυστινοῦ καὶ Γ. Ἀλεξίου, ἔγινε τὸ πρῶτο γύρισμα τῆς ταινίας τοῦ Γιώργου Νομικοῦ «Κολασμένα κορμιά». Στὸ γύρισμα αὐτὸ πῆραν μέρος τρεῖς ἀπὸ τοὺς βασικοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ φίλμ: ὁ Παντελῆς Ζερβός, ἡ Ντίνα Τριάντη καὶ ἡ Ἔφη Οἰκονόμου.

★ Ὁ Ζὺλ Ντασσὲν ἔφυγε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι μαζὶ μὲ τοὺς Ἕλληνες καὶ ξένους συνεργάτες του, γιὰ νὰ προετοιμάση τὸ γύρισμα τῆς ταινίας του, ποὺ βαφτίστηκε ὁριστικὰ «Ριφιφὶ στὸ Βόσπορο». Ἡ Μελίνα Μερκούρη παρέμεινε γιὰ μερικὲς ἀκόμη μέρες στὴν Ἀθήνα, δεδομένου ὅτι τὸ ἐναρκτήριο γύρισμα τοῦ φίλμ, στὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστήση, δὲ θὰ γίνη πρὸ τῆς 20ῆς Αὐγούστου. Τὰ ἐξωτερικὰ γυρίσματα στὴν Κωνσταντινούπολι θ' ἀπαιτήσουν ἐργασία δυὸ μηνῶν καὶ ὕστερα θὰ μεταβοῦν ὅλοι στὸ Παρίσι, γιὰ τὰ ἐσωτερικά.

★ Ὁ Θεόδωρος Μορίδης ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὸν παραγωγὸ καὶ σκηνοθέτη Κώστα Στράντζαλη, γιὰ νὰ ἑρμηνεύση ἕνα βασικὸ ρόλο στὸ φίλμ «Οἱ διεστραμμένοι», ποὺ γυρίζεται βάσει ἑνὸς σεναρίου τοῦ Ν. Φώσκολου. Στὸ φίλμ πρωταγωνιστοῦν ὁ Κώστας Κακαβᾶς καὶ ἡ Γκιζέλα Ντάλι. Παίζουν, ἐπίσης, ὁ Θεόδ. Ἔξαρχος καὶ ὁ Ἄγγελος Θεοδωρόπουλος.

★ Εἴχαμε γράψει πρὸ καιροῦ γιὰ μιὰ ἐπιβλητικὴ καὶ πρωτότυπη ταινία, ποὺ πρόκειται νὰ γυρίση ὁ Ἄντονυ Κουήν, ὡς παραγωγός, μὲ τὸν τίτλο «Κινηματογραφικὴ ἀνθολογία», ἀναθέτοντας σὲ δέκα γνωστοὺς σκηνοθέτες διαφόρων χωρῶν ἀπὸ ἕνα σκὲτς διαρκείας 15 περίπου λεπτῶν, ποὺ θὰ εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ ἕνα περίφημο ποίημα ἢ πεζογράφημα τῆς πατρίδας τους. Πληροφορούμεθα τώρα, πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς δέκα αὐτοὺς σκηνοθέτες θὰ εἶναι καὶ ὁ δικός μας Μιχάλης Κακογιάννης, ὁ ὁποῖος διάλεξε γιὰ τὴ συμμετοχή του αὐτὴ τὸ ποίημα τοῦ Καβάφη «Οἱ βάρβαροι». Τὸ γύρισμα τοῦ σκὲτς θὰ γίνη σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὸ γύρισμα τοῦ «Ἀλέξη Ζορμπᾶ», τὸ προσεχὲς φθινόπωρο, κι' ἔτσι θὰ μπορέση ὁ ἴδιος ὁ Ἄντυνυ Κουὴν νὰ ὑποδυθῆ κάποιο πρόσωπο, χωρὶς ὅμως ν' ἀναφερθῆ πουθενὰ τὸ ὄνομά του, ὅπως δὲ θ' ἀναφερθῆ καὶ τὸ ὄνομα κανενὸς ἄλλου ἠθοποιοῦ.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Περίεργο... Σήμερα βρίσκω πὼς ὑπάρχει μιὰ μαθήτρια παραπάνω!...

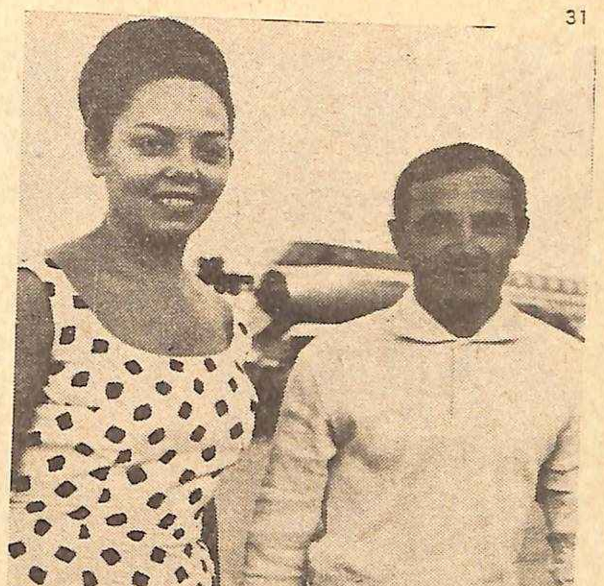

Ὁ Σὰρλ Ἀζναβούρ, μὲ τὴν Λένα Παμέλα, ποὺ τὸν μετεκάλεσε γιὰ δυὸ μέρες ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ, μὲ ἐντατικὸ ρυθμὸ οἱ ζυμώσεις γιὰ τὴ χειμερινὴ θεατρικὴ σαιζόν.

Στὸ «Ἀκροπὸλ» ἑτοιμάζεται μεγάλος ἐπιθεωρησιακὸς θίασος μὲ ἐκλεκτὰ στελέχη. Κυρίως γίνεται λόγος γιὰ τὴ Μπελίντα, τὴν Ρένα Ντὸρ τὴ Μπέττυ Μοσχονα καὶ τὸν Τάκη Μηλιάδη.

Ἐπίσης γιὰ τὸ ἀγγλικὸ μπαλέτο «Μπλοῦ Μπὲλ Γκέρλς» ποὺ ἀφῆκε μεγάλη ἐντύπωσι στὶς ἐδῶ ἐμφανίσεις του.

★ Παράλληλα θὰ ὑπάρχη καὶ ἕνας θίασος μουσικῆς κωμῳδίας ποὺ θὰ ἐμφανισθῆ στὸ θέατρο «Διάνα» τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους. Ἡ πρωτοβουλία γιὰ τὸν νέο αὐτὸν θίασο ὀφείλεται σὲ μιὰ διαλεκτὴ ἠθοποιό, τὴν Ἄννα Μαντζουράνη, καὶ τὸν μαέστρο Μενέλαο Θεοφανίδη.

★ Ὁ θιασάρχης Δημ. Μυράτ θ' ἀρχίση τὴν ἐφετεινὴ χειμερινὴ σαιζὸν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη.

Θὰ παρουσιάση γιὰ πρώτη φορὰ στὸ ἐκεῖ στρατιωτικὸ θέατρο τὸ περίφημο ἔργο τοῦ Κόλτυ «Ἀγαπημένε μου Ψεύτη», ποὺ παίχθηκε στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀστέρια τῆς σκηνῆς. Στὴν Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τὸν Μπράϊαν Ἀχὲρν καὶ τὴν Κάθρυν Κόρνελ, στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν Πιὲρ Μπρασὰρ καὶ τὴν Μαρία Καζαρὲς καὶ στὴ Ρώμη ἀπὸ τὸν Πάολο Στόπα καὶ τὴ Ρένα Μορέλι.

★ Ὁ Σὰρλ Ἀζναβοὺρ μολονοτι ἦρθε γιὰ τριτη φορὰ στὴν Ἀθήνα γνώρισε σπάνια ἐπιτυχία καὶ πραγματοποιησε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα εἰσπρακτικὰ ρεκόρ.

Ὁ διάσημος Γάλλος τραγουδιστής, ποὺ συνοδευόταν ἀπὸ δική του ὀρχήστρα ἑρμήνευσε 24 τραγούδια καὶ κράτησε τοὺς Ἀθηναιους καρφωμένους στὴ θέσι τους ἐπὶ 1½ ὥρα.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν Ἑλλήνων θαυμαστῶν καὶ θαυμαστριῶν του ἡ κ. Κατερίνα, ποὺ δὲν κυκλοφορεῖ ποτὲ ἀργὰ τὴν νύκτα, περίμενε στὸ κέντρο τοῦ Καλαμακίου ὡς τὶς τρεῖς τὸ πρωῒ γιὰ νὰ τὸν ἀκούση.

★ Ὁ θίασος τοῦ «Πειραϊκοῦ θεάτρου», ποὺ δίνει τώρα στὴ Ρώμη τὶς τελευταῖες παραστάσεις τῆς περιοδείας του στὴν Ἰταλία, γυρίζει αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ προετοιμάση τὶς δυὸ παραστάσεις, ποὺ θὰ δώση στὸ ἀρχαῖο θέατρο τῶν Δελφῶν, γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς 45ετηρίδος τοῦ σκηνοθέτου Δημ. Ροντήρη.

Οἱ δυὸ αὐτὲς παραστάσεις θὰ δοθοῦν στὶς 24 καὶ 25 Αὐγούστου μὲ τὴν «Ἠλέκτρα» καὶ τὴν «Μήδεια», πρὶν ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, γιατὶ στὸ χῶρο τῶν Δελφῶν δὲν ἐπιτρέπονται προβολές.

★ Τὸ γνωστὸ φωνητικὸ «Τρίο Κιταρα», ἔπειτα ἀπὸ πολύμηνο παραμονὴ στὴ Νέο Ὑόρκη, ἐμφανίζεται τώρα μὲ πολλὴ ἐπιτυχία σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα κέντρα τοῦ Χόλλυγουντ.

★ Στὸ Σικάγο ἐξ ἄλλου, ὁ μαέστρος Γ. Μυρογιάννης παίζει κάθε μέρα στὸ ξενοδοχεῖο «Ναπολέων», ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τῆς πόλεως.

★ Στὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ ποὺ θὰ διεξαχθῆ, ὅπως καὶ πέρυσι, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐκθέσεως στὴ Θεσσαλονίκη, θὰ διαγωνισθοῦν 80 τραγούδια.

★ Στὸ διεθνὲς φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης ἐξ ἄλλου προεκρίθησαν τρία ἑλληνικὰ τραγούδια, ποὺ θὰ ἑρμηνεύσουν γνωστὰ ἀστέρια μας.

★ Ἡ Γιοβάνα μὲ τὸν συνθέτη Κώστα Καπνίση ἔφυγαν γιὰ σειρὰ συναυλιῶν στὴ Ρωσία. Κατόπιν θὰ μεταβοῦν κι' οἱ δυὸ στὴν Βαρσοβία, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ διεθνὲς φεστιβάλ.

★ Στὸ θέατρο «Ὀλύμπιο» τοῦ Πειραιῶς, σημειώνει πολλὴ ἐπιτυχία μὲ τὸν θίασο τοῦ Λάμπρου Ζούνη ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Ἔφη Παπα.

★ Ὕστερα ἀπὸ ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις στὸ Βέλγιο καὶ στὴ Γαλλία, γύρισε στὴν Ἀθήνα ἡ διαλεκτὴ ἑρμηνεύτρια τῶν λαϊκῶν τραγουδιῶν Ναυσικα καὶ ἐμφανίζεται ἀπὸ προχθὲς σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς Καστέλλας.

★ Ὁ Σειληνὸς καὶ ἡ Προκοπίου ἑτοιμάζουν γιὰ τὸν χειμῶνα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κέντρα τῆς Πλάκας, ἑξαμελὲς μπαλέτο ἀπὸ ὡραιότατες κοπέλλες.

★ Ἡ Νίλλα Πίτσι ποὺ ἦρθε στὴν Ἀθήνα γιὰ δεύτερη φορά, εἶναι ἡ πιὸ δημοφιλὴς τραγουδίστρια τῆς Ἰταλίας. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς Μπολώνιας, ποὺ εἶναι ἡ ἰδιαιτέρα πατρίδα της, φέρει τὸ ὄνομά της.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΥΡΑΤ

Ὁ ἠθοποιὸς καὶ σκηνοθέτης

ΘΑ σᾶς παρουσιάσουμε σήμερα ἕναν ἀκόμη κορυφαῖο τοῦ θεάτρου μας. Ἕνα μελετημένο καὶ πειθαρχημένο ἠθοποιό, ποὺ κατάφερε νὰ ἐπιβληθῆ καὶ σὰ σκηνοθέτης. Ἕναν ἠθοποιὸ μέτριο στὰ πρῶτα χρόνια τῆς καρριέρας του, ποὺ κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ, ἀργότερα, μὲ τὴν ἐπιμονὴ κι' ὑπομονή του. Ἂς πάρουμε ὅμως τὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

★

Κάποτε, ὁ θίασος τῆς ἀλησμόνητης Μαρίκας Κοτοπούλη, παίζοντας τὸ ἔργο «Κάρβουνα στὴ στάχτη», τοῦ Μάρκου Μαρῆ — αὐτὸ ἦταν τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο τοῦ πρίγκηπος Νικολάου — χρειάσθηκε ἕνα μικρὸ ἀγοράκι, βουβό, φυσικά, πρόσωπο, ποὺ νὰ ποζάρη σὰ μοντέλο, στὸ ἀτελιὲ μιᾶς γλύπτριας. Ὁ Μῆτσος Μυράτ, ποὺ διεύθυνε τότε τὸ θίασο τῆς Μαρίκας, σκέφθηκε σὰν πιὸ πρόχειρο τὸ γυιό του. Ἔτσι, ὁ Δημήτρης Μυράτ, μόλις 12 ἐτῶν, μαθητὴς ἀκόμη τοῦ Γυμνασίου, βρέθηκε ξαφνικὰ στὴ σκηνή, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη. Τὰ πρῶτα χειροκροτήματα ἦταν, ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, γιὰ τὸ νεαρὸ Μυράτ, ἕνας μεγάλος ἐφιάλτης. Ἔτσι, φεύγοντας ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, γιὰ τὴ Γερμανία, μὲ πρόγραμμα νὰ σπουδάση φιλολογία, ἀντὶ νὰ γραφτῆ στὸ Πανεπιστήμιο, γράφτηκε στὴ σχολὴ τοῦ μεγάλου Ράϊνχαρτ.

Γυρίζοντας στὴν Ἀθήνα, ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ συναντήση τὸν κορυφαῖο κωμικὸ Βασίλη Ἀργυρόπουλος, πού, χωρὶς μόνιμη τότε στέγη, ἔδινε παραστάσεις στὰ ἀθηναϊκὰ προάστεια. Μὲ τὴν εἰλικρίνεια, ποὺ τὸν διέκρινε πάντα, ὁ μακαρίτης, μόλις τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε:

— Τί ἔκανες, παιδί μου! Θὰ σὲ πικράνη πολὺ τὸ θέατρο. Δὲν εἶναι ἡ Ἑλλάδα τόπος γιὰ θέατρο.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπηρέασαν πολὺ τὸ Δημήτρη Μυράτ. Ὡστόσο, ὅμως, δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Κοντὰ στὸν πατέρα του, κράτησε, στὸ θίασο τῆς Μαρίκας, ἀρκετοὺς μικροὺς ρόλους, ὡσότου, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ διάστημα, στὸ θίασο Μαρίκας-Κυβέλης, τοῦ ἐμπιστεύθηκαν ἕνα ἀξιόλογο ρόλο, τοῦ Μάνου, στὸν «Ἀγαπητικὸ τῆς βοσκοπούλας», ρόλο, ὅμως ποὺ δὲν τοῦ πήγαινε καθόλου. Ἔτσι, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς κριτικούς, ἔγραψε τὴν ἐπομένη τῆς πρεμιέρας γιὰ τὸ Μυράτ:

«Ὁ νέος ἠθοποιὸς ἔπαιξε τὸ Μάνο, σὰ νὰ γύριζε ἀπὸ τὸ τέννις. Ἡ ρακέττα τοῦ ἔλειπε...».

Λίγο ἀργότερα, ὁ ρόλος τοῦ Μόρτιμερ στὴ «Μαρία Στουάρτ», τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ σημειώση μιὰ σχετικὰ ἐπιτυχία, ἐξακολουθοῦσε ὅμως νὰ παραμένη ἕνας μέτριος ἠθοποιός, χωρὶς ἰδιαίτερη προσωπικότητα καὶ λάμψι.

Ἡ εὐκαιρία ὅμως τῆς πρώτης μεγάλης του δημιουργίας, τοῦ δόθηκε λίγα χρόνια ἀργότερα, ὅταν προσελήφθη στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο, μὲ τὸ ρόλο τοῦ Συρανό, στὸ ἔργο τοῦ Ροστὰν «Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ». Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ κριτικὴ ἦταν μὲ τὸ μέρος του, ἀφοῦ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς κριτικοὺς ἔγραψε τὴν ἐπομένη τῆς πρεμιέρας:

«Οἱ θεαταί, σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, δὲν πρέπει νὰ εἶναι φειδωλοὶ στὰ χειροκροτήματα. Εἶδα τὸν ἴδιο ρόλο στὸ Λονδῖνο, ἀπὸ τὸν πιὸ διάσημο ἠθοποιὸ τῆς Ἀγγλίας, τὸ Ρίτσαρς, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἡ ἀπόδοσι τοῦ Μυρὰτ εἶναι ἀνώτερη».

Ἐπίσης ἡ ἑρμηνεία τοῦ ρόλου τοῦ Ὀρέστη στὴν «Ὀρέστεια», τὸν ἐπέβαλε σὰν πρωταγωνιστή, μαζὶ μὲ ἄλλες ξεχωριστὲς δημιουργίες του στὴ «Στρίγγλα ποὺ ἔγινε ἀρνάκι», στὸ «Βὰλς τῶν ταυρομάχων», στὸν «Κορυδαλό», κ. ἄ.

Ὁ Δημ. Μυρὰτ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του τὸ 1958, σὰ θιασάρχης καὶ σκηνοθέτης συγχρόνως, στὸ ἄλλοτε θέατρο «Διάνα» τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους. Ἐκεῖ ἀνέβασε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πολύκροτο ἔργο «Τὸ Κράτος τοῦ Θεοῦ», ποὺ κράτησε ὅλη τὴ σαιζὸν καί, τὸ ἑπόμενο ἔτος, τὰ ἔργα «Ὑπόθεσις Ντρεϋφοὺς» καὶ «Φῶς τῆς καρδιᾶς».

Μετὰ τὴν κατεδάφισι τοῦ θεάτρου «Διάνα», μεταφέρθηκε στὸ «Θέατρο Ἀθηνῶν». Στὸ κομψὸ αὐτὸ θεατράκι, μὲ τὴ δική του ἀτμόσφαιρα, ποὺ φέρνει τὸν ἠθοποιὸ σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ θεατή, ὁ Μυρὰτ ἀνέβασε, τὸ 1961, τὸ ἔργο τοῦ Πιραντέλλο «Ἀπόψε αὐτοσχεδιάζουμε», καί, πέρυσι, τὸ ἰσπανικὸ ἔργο «Πικραγαπημένη». Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ἔργα, κάλυψαν ὁλόκληρη τὴ σαιζὸν καὶ χαρακτηρίσθηκαν σὰ δυὸ ἀπὸ τὶς πιὸ σπάνιες θεατρικὲς ἐπιτυχίες στὴν Ἑλλάδα, τὰ τελευταῖα χρόνια.

Ἐφέτος, ὁ διαλεκτὸς πρωταγωνιστὴς καὶ θιασάρχης, μᾶς ἐπιφυλάσσει μιὰ νέα ἔκπληξι. Ὕστερα ἀπὸ πολύμηνη προετοιμασία, θὰ ἀνεβάση, μὲ δική του πάντα σκηνοθεσία, ἕνα τρυφερὸ ἔργο τοῦ Τζέρομ Κίλτυ, ποὺ ἔχει θέμα τὴν αὐθεντικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ Μπέρναρ Σῶ καὶ τῆς Στέλλας Κάμπελ, ποὺ παίζεται μὲ δύο μόνο πρόσωπα.

★

Εἶδα τὸ Δημ. Μυρὰτ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δοκιμὲς τοῦ ἔργου τοῦ Κίλτυ, ποὺ πραγματικὰ συναρπάζει τὸν ἀκροατὴ μὲ τὸν τρυφερό του διάλογο, βγαλμένο ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία τοῦ μεγάλου Ἰρλανδοῦ συγγραφέα.

— Ποιὰ νομίζετε, ὅτι ἦταν ἡ μεγαλύτερη δημιουργία σας στὴ σκηνή; ἦταν ἡ πρώτη μας ἐρώτησι.

— Ἐκτιμῶ καὶ ἀγαπῶ πολλούς μου ρόλους, νομίζω ὅμως, ὅτι ἡ μεγαλύτερή μου δημιουργία ἦταν ὁ ρόλος τοῦ στρατηγοῦ Σέμπρε, ἕνας κωμικοτραγικὸς ρόλος στὸ «Βὰλς τῶν ταυρομάχων».

— Νομίζετε, ὅτι ἐκπληρώσατε τὰ καλλιτεχνικά σας ὄνειρα;

— Καθόλου! Θὰ ἤθελα νὰ ξαναρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή. Θὰ ἤθελα πολὺ ν' ἀποκτήσω ἕνα μεγάλο θέατρο, ἕνα κηποθέατρο, γιὰ ν' ἀνεβάσω ἕνα ἔργο μὲ μεγάλη κίνησι, γιὰ τὸ πολὺ κοινό. Ἔτσι, νομίζω, ὅτι θὰ μοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ κλουβί μου καὶ νὰ πετάξω.

— Τί ἄλλο σᾶς ἀπασχολεῖ, ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο;

— Διαβάζω πολὺ θέατρο, ἀρχαίους καὶ συγχρόνους συγγραφεῖς. Κάπου-κάπου, γράφω ἐπίσης. Ἑτοιμάζω μάλιστα νὰ ἐκδώσω ἕνα βιβλίο, μὲ τὸν τίτλο «Ἀνάλεκτα», μὲ παλιὰ καὶ νέα πεζὰ κείμενά μου.

— Καμμιὰ ἰδιαίτερη ἀδυναμία;

— Νεαρὸς ἤμουν μανιώδης στὸ ποδόσφαιρο. Ἔπαιζα, μάλιστα, στὸν «Ἀθηναϊκό». Τώρα ὅμως προτιμῶ τὸ ψάρεμα. Αὐτὸ εἶναι τὸ μοναδικό μου χόμπυ.

— Σᾶς ἀπασχόλησε ποτὲ ὁ κινηματογράφος;

— Ἀρκετὲς φορές. Ἔχω παίξει σὲ 15 περίπου ταινίες. Εἶχα ὅμως πάντα ἀτυχία. Ἡ μόνη μου ἀξιόλογη δημιουργία ἦταν στὴν «Ἀμαρυλλίδα». Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴ μᾶς ἔφαγε, ὅπως θὰ θυμᾶσθε, τὸ συνεχές... τρέξιμο τῆς πρωταγωνίστριας. Γι' αὐτό, πῆρα τὴν ὁριστικὴ ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναπαίξω στὸν κινηματογράφο. Περιορίζομαι, λοιπόν, στὸ νὰ βλέπω κάπου-κάπου καμμιὰ ταινία τύπου «Φὰρ-Οὐέστ».

— Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμά σας καὶ ποιὸ τὸ μεγαλύτερο προτέρημά σας;

— Ὁμολογῶ, ὅτι εἶμαι πολὺ εὐέξαπτος καὶ θυμώνω ἀκόμη μὲ τὸ παραμικρό. Ἀλλὰ κατορθώνω πάντα νὰ συγκρατήσω τὸ θυμό μου, πρᾶγμα ποὺ εἶναι, νομίζω, προτέρημα. Εἶμαι ὅμως καὶ πολὺ τολμηρός. Θυμᾶμαι ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀνεβάσω τὸ ἔργο τοῦ Πιραντέλλο, ὅλοι μοῦ ἔλεγαν: «Τί κάνεις, εἶσαι τρελλός!». Θυμήθηκα ὅμως τοὺς στίχους τοῦ Μπωντελαίρ:

«Νὰ εἶσαι τρελλός! Οἱ συνετοὶ (δὲν ἔχουν
τόσο ὡραῖα ὄνειρα ὅπως οἱ τρελ-(λοί...».

»Καὶ ἡ τρέλλα μου ἐκείνη, μαζὶ μὲ τὴν τρέλλα τοῦ Χατζηδάκι, ποὺ ἔγραψε τὸ «Μαντολῖνο», πῆρε φωτιά...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

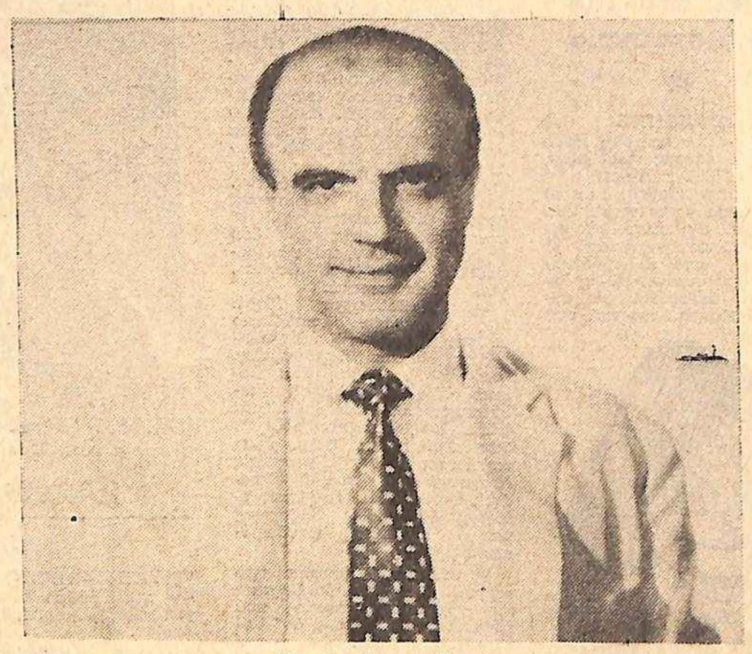

Ὁ Δημήτρης Μυράτ.

Ὁ ἐκλεκτὸς πρωταγωνιστὴς σὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου «Τὸ κράτος τοῦ Θεοῦ», μαζὶ μὲ τὸν Β. Πάλλη.

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΑΡΤΕΜΗΣ ΜΑΤΣΑΣ

Ὁ «κακὸς» μὲ τὴν «καλὴ» καρδιὰ

— ΔΕ γυρίζω ποτὲ στὸ παρελθόν, μᾶς εἶπε ὁ κ. Ἀρτέμης Μάτσας, ὅταν τὸν ρωτήσαμε γιὰ τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα του, γιὰ τὸ «ποῦ» καὶ «πότε» γεννήθηκε, σὲ ποιὲς ταινίες πῆρε μέρος, γιὰ τὰ πεπραγμένα τῆς ζωῆς του, σὰν ἀνθρώπου καὶ σὰν καλλιτέχνη.

Καὶ πρόσθεσε:

— Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ πᾶνε μπροστά, δὲν κυττᾶνε πίσω.

Τὰ λόγια αὐτά, ποὺ ἀναμφισβήτητα ἀποτελοῦν μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, προσεπικυρώνουν τὴ γενικὴ γνώμη πὼς ὁ Ἀρτέμης Μάτσας εἶναι ἕνας καλλιτέχνης «ποιότητος», ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀστέρια τοῦ «νέου κύματος», μὲ τὰ ὁποῖα ἔχει πλουτισθῆ τὸ μεταπολεμικὸ καλλιτεχνικό μας στερέωμα.

Ἄλλωστε, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, ὁ Μάτσας μαθήτευσε κοντὰ σὲ καλλιτέχνες ὁλκῆς, ὅπως ὁ Βεάκης, ὁ Ροντήρης, ὁ Μουσούρης, ὁ Σιδέρης, ποὺ στάθηκαν οἱ πρῶτοι δάσκαλοί του στὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, ὅπου σπούδασε μὲ ὑποτροφία. Πῶς νὰ μὴ «βγῆ» ὁ ἴδιος καλλιτέχνης ποιότητος;

Κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς μεγάλους, θἄπρεπε νὰ προσθέση κανεὶς τὸ μακαρίτη τὸν Ἀργυρόπουλο.

Αὐτὸς ἦταν ὁ «ἀνάδοχος», ἂς ποῦμε, τοῦ Ἀρτέμη Μάτσα, στὸ καλλιτεχνικό του ντεμποῦτο.

Ἀνέβαζε, λίγα χρόνια πρὶν ἀπ' τὸ θάνατό του, τὴν «Τασούλα» ὁ Ἀργυρόπουλος, κι' ὁ Μάτσας, μαθητὴς τότε στὴ Σχολή, χωρὶς ἀπολυτήριο Γυμνασίου, μιὰ καὶ δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη τὸ Γυμνάσιο, δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ μεγάλου δασκάλου:

— Δέχεσαι νὰ σοῦ ἀναθέσω ἕνα ρόλο στὸ ἔργο, μικρέ;

Ὁ μικρὸς πήδησε ἀπ' τὴ χαρά του.

— Ἂν δέχωμαι;...

Λίγες μέρες ἀργότερα, τὸ ντεμποῦτο εἶχε γίνει, μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία. Κι' ὁ Μάτσας μπῆκε στὸ ἐπάγγελμα μὲ τὰ «τσαρούχια», ποὺ λένε.

Ἀπὸ τότε στάθηκε καὶ τράβηξε τὴν ἀνιοῦσα, ἐξελισσόμενος διαρκῶς πρὸς τὸ καλύτερο.

Ἔπαιξε σ' ὅλα τὰ εἴδη τοῦ θεατρικοῦ λόγου, μέχρι ἀρχαία τραγωδία, πλάϊ στὴν Κυβέλη. Ἡ μοῖρα του ὅμως ἦταν νὰ καθιερωθῆ καὶ νὰ γίνη γνωστὸς σὰν ὁ «κακὸς» τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου.

Τὸ παρατσοῦκλι αὐτὸ τοῦ τὸ κόλλησαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι, κι' ὅλοι συμφώνησαν πὼς τοῦ ἐρχόταν «γάντι». Ἡ ἐπιτυχία του σὲ ρόλους «μοχθηροῦ» καὶ «κακοῦ» ἀνθρώπου, σὲ ὅσες ταινίες πῆρε μέρος, ἦταν τέτοια, ὥστε σήμερα ὁ Μάτσας νὰ θεωρῆται σὰν ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 «κακὸς» τῆς Ἑλλάδος.

Θελήσαμε νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴ γενικὴ περιέργεια γύρω ἀπὸ τὸ θέμα αὐτό, πολὺ περισσότερο, ἀφοῦ τὸ σημερινὸ ἀστέρι τῆς στήλης, διαθέτει χρυσῆ καρδιὰ καὶ καλωσύνη μικροῦ παιδιοῦ. Καὶ τὸν ρωτήσαμε:

— Πῶς τὰ καταφέρατε νὰ γίνετε «κακός»;

Γέλασε. Ἔβηξε. Καὶ στρογγυλοκάθησε, γιὰ νὰ διηγηθῆ.

Ἡ συνέντευξι ἄρχιζε.

★

— Κάποτε—ἄρχισε ὁ Ἀρτέμης Μάτσα—ἔπαιζα ρόλους σὲ κωμωδίες, καὶ ὅλοι βλέπανε σὲ μένα ἕνα λαμπρὸ κωμικό, καί, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, οἱ δάσκαλοί μου. Σὲ κάποια, ὅμως, ταινία, ποὺ σκηνοθετοῦσε ὁ κ. Τσιφόρος, μοῦ ἔλεγε, συχνά, ὅταν μὲ δίδασκε: «Μὴν παίρνης ἔκφρασι κακοῦ». Μήπως ἦταν ἐκεῖ ὁ δρόμος μου; ἀναρωτήθηκα. Οἱ κωμωδίες καὶ τὰ «μελὸ» συνεχιζόντανε, ὥσπου κάποτε, μόλις γύρισα ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ ἐκλεκτὸς φίλος κ. Γιάννης Β. Ἰωαννίδης μοῦ εἶπε, ὅτι ἔχει ἕνα ὡραῖο ρόλο γιὰ μένα.

»Ὁ κ. Ἰωαννίδης, τὸν ὁποῖο εὐχαριστῶ θερμά, τόσο ἐκεῖνον, ὅσο καὶ τὸν ἐκλεκτὸ σκηνοθέτη κ. Ντίμη Δαδήρα, ποὺ μοῦ χάρισε τρεῖς ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους ρόλους τῆς καρριέρας μου, μοῦ πρόσφερε, λοιπόν, τὸ ρόλο τοῦ προδότη στὴν ταινία «Τὸ νησὶ τῶν γενναίων». Καὶ τὸν ἔπαιξα. Τὰ παρακάτω ἦρθαν μόνα τους.

Αὐτὰ τὰ «παρακάτω» ἦσαν μιὰ σειρὰ ἀληθινῶν ὕμνων γιὰ τὸν Ἀρτέμη Μάτσα, ποὺ εἶδαν τὸ φῶς στὶς ἑλληνικὲς ἐφημερίδες, καθὼς καὶ στὸν ξένο Τύπο. Τὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ «Φὶλμ ἔντ Φίλμιγκ» καὶ τὸ γαλλικὸ «Σινεμὸντ» δημοσίευσαν εὐμενεῖς κριτικὲς καί... αὐτὸ ἦταν!

Ὁ Μάτσας καθιερώθηκε σὰν ὁ ἰδεώδης «κακὸς» τῆς ὀθόνης.

Καθιερώθηκε κι' ἔμεινε. Γιατί, ἀπὸ τότε, οἱ προσφορὲς γιὰ ρόλους «κακοῦ» ἀπ' τοὺς παραγωγοὺς πλήθυναν, σὲ σημεῖο, ποὺ νὰ κινδυνεύη νὰ ἐξαντλήση ὅλα τὰ ἀποθέματα...κακίας ποὺ διέθετε.

Δὲν εἶναι δὰ καὶ λίγες οἱ 30 δολοφονίες, οἱ 20 σωματεμπορίες καὶ τὰ πενῆντα τόσα λαθρεμπόρια, ποὺ ἔχει διαπράξει...ἐπὶ τῆς ὀθόνης.

— Δηλαδή, παρατηροῦμε, ἂν ἐκάνατε πραγματικὰ αὐτὰ τὰ φοβερὰ πράγματα, θἄσαστε διὰ βίου στὴ φυλακή!

— Ἢ θὰ μὲ εἶχαν τουφεκίσει... ἀπολογεῖται γελῶντας.

★

Ὁ Ἀρτέμης Μάτσας, σὰν ἄνθρωπος, εἶναι ἁπλὸς καὶ καλόκαρδος. Δὲ «σνομπάρει» ποτὲ καὶ θεωρεῖ τιμή του νὰ συναναστρέφεται μὲ ἄγνωστους ἀνθρώπους τῶν λαϊκῶν τάξεων, πρᾶγμα, ποὺ τὸν ἔχει κάνει δημοφιλῆ στὸ μεγάλο κοινό.

— Φωλιάζει μέσα τους, τόση ἀγάπη καὶ καλωσύνη, λέει γι' αὐτὴ τὴν τάσι του.

Σχετικὰ μὲ τὴ δημοτικότητα τοῦ Ἀρ. Μάτσα διηγοῦνται, ὅτι, ὅταν πῆγε τελευταῖα στὴν Κρήτη γιὰ τὸ «γύρισμα» μιᾶς ταινίας, καὶ στὴ Λάρισα, τοῦ ἔγινε τέτοια ὑποδοχή, ὥστε χρειάστηκαν πυροσβεστικὲς ἀντλίες γιὰ ν' ἀνοίξη ὁ δρόμος ἀπ' τὸν κόσμο!

Γιὰ τὴν ὑποδοχὴ αὐτή, ὁ ἴδιος λέει:

— Μὴ νομίζετε, ὅτι αὐτὰ ὅλα μὲ κάνουν εὐτυχισμένο. Ἡ εὐθύνη μου εἶναι τεράστια. Αὐτὰ μποροῦν νὰ συγκινήσουν τὶς καμπυλόγραμμες στὰρ ἢ τοὺς ἐποχιακοὺς «ζὲν-πρεμιέ», ὄχι ὅμως κι' ἕναν ποὺ θέλει νὰ λέγεται ἠθοποιὸς καὶ νὰ στηρίζεται στὴν τέχνη του. Πάντως, ὅλο αὐτὸ τὸ ἀνώνυμο πλῆθος καὶ τοὺς ἄγνωστους φίλους, ποὺ μὲ γέμισαν δῶρα στὴν τελευταία μου θεατρικὴ ἐμφάνισι στὴν «Πάπισσα Ἰωάννα», τοὺς εὐχαριστῶ. Ἰδίως τὴν ἀγαπητὴ φίλη, ποὺ μοῦ ἔκανε δῶρο ἕναν ὡραιότατο... μιναρὲ μὲ κολώνια, καὶ τὴν κυρία, ποὺ μοῦ ἔστειλε μάντολες ἀπὸ τὴν Κεφαλλωνιά.

»Φιλοδοξῶ νὰ γίνω ἕνας σωστὸς ἠθοποιός, ποὺ νὰ στηρίζη τὴν ἐπιτυχία του στὸ ταλέντο του καὶ στὸ ἦθος, αὐτό, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι τὸ βασικὸ στοιχεῖο γιὰ τὴν ἄνοδό μας. Αὐτὸ θὰ εἶχα νὰ συστήσω καὶ σὲ ὅσους θέλουν νὰ γίνουν ἠθοποιοί. Τὰ ἄλλου εἴδους ἀνεβάσματα, ἔχουν εὐκολώτατα κατεβάσματα καὶ μάλιστα κατρακυλίσματα.

★

Συνεχίζουμε τὴ συνέντευξι ὑποβάλλοντας στὸ συνομιλητή μας μερικὲς ἀκόμη ἐρωτήσεις. Ἰδοὺ τις, μαζὶ μὲ τὶς ἀπαντήσεις, ποὺ μᾶς ἔδωσε:

— Πῶς περνᾶτε τὴν ἡμέρα σας, ὅταν δὲν ἐργάζεστε στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματογράφο;

— Ζῶντας πάντα γιὰ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο.

— Ποιὰ γνώμη ἔχετε γιὰ τὸν ἔρωτα;

— Δὲν ὑπάρχει ζωὴ χωρὶς ἀγάπη. Ὅταν τὴ βρῆς, τότε δὲν ὑπάρχει...θάνατος.

— Ποιοὺς ἀπὸ τοὺς συναδέλφους σας ἐκτιμᾶτε ἰδιαίτερα;

— Ἐκείνους, ποὺ ἑρμηνεύουν δημιουργικὰ τὸ ρόλο τους, ἀσχέτως ἂν εἶναι μικροὶ ἢ μεγάλοι. Ἀπ' τοὺς ξένους προτιμῶ τὴν Γκάρμπο καὶ τὴ Μανιάνι, τὸν Ὀλιβιὲ καὶ τὸ Μάρλον Μπράντο.

— Ποιὰ γνώμη ἔχετε γιὰ τοὺς κριτικοὺς τοῦ κινηματογράφου; Σᾶς ἐπηρεάζουν;

— Ναί. Ἀλλά... δὲν ξέρω νὰ ἑλίσσωμαι, γιὰ νὰ τοὺς ἔχω φίλους.

— Ἂν ἦταν νὰ κάνετε μιὰ εὐχὴ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ποὺ νὰ «πιάση», τί θὰ εὐχόσαστε;

— Εὔχομαι νὰ ἐπικρατήση στὸν κόσμο ἡ καλωσύνη, πρᾶγμα, πού, ἄλλωστε, θὰ γίνη μιὰ μέρα, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι δὲ γεννήθηκαν γιὰ νὰ μισοῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀγαποῦν.

— Ποιὲς ἀπ' τὶς ταινίες σας ἀγαπᾶτε περισσότερο;

— Τὸ «Νησὶ τῶν γενναίων», τὸ «Ποτὲ τὴν Κυριακή», τὸ «Ἄτλας», τὸ «Συντρίμμια τῆς ζωῆς».

— Ποιὰ τὰ ἄμεσα σχέδιά σας;

— Θὰ παίξω σὲ μιὰ μεγάλη ἰταλικὴ ταινία, ποὺ θὰ γυριστῆ στὴ Ρώμη, στὸ στούντιο «Τιτάνους».

— Τὸ θέατρο ἢ ὁ κινηματογράφος σᾶς ἑλκύει περισσότερο;

— Θὰ σᾶς πῶ δυὸ ἀλήθειες: Τὸ θέατρο εἶναι Τέχνη. Ὁ κινηματογράφος εἶναι Τεχνική.

★

Τελειώνουμε τὴ συνέντευξι μ' ἕνα σφίξιμο τοῦ χεριοῦ. Ὁ Ἀρτέμης Μάτσας λάμπει ἀπὸ εὐγένεια καὶ πραότητα. Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς πὼς εἶναι ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 «κακός»!...

Τί εὐτυχία θἄταν γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἂν ὅλοι οἱ «κακοὶ» τοῦ ἔμοιαζαν!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

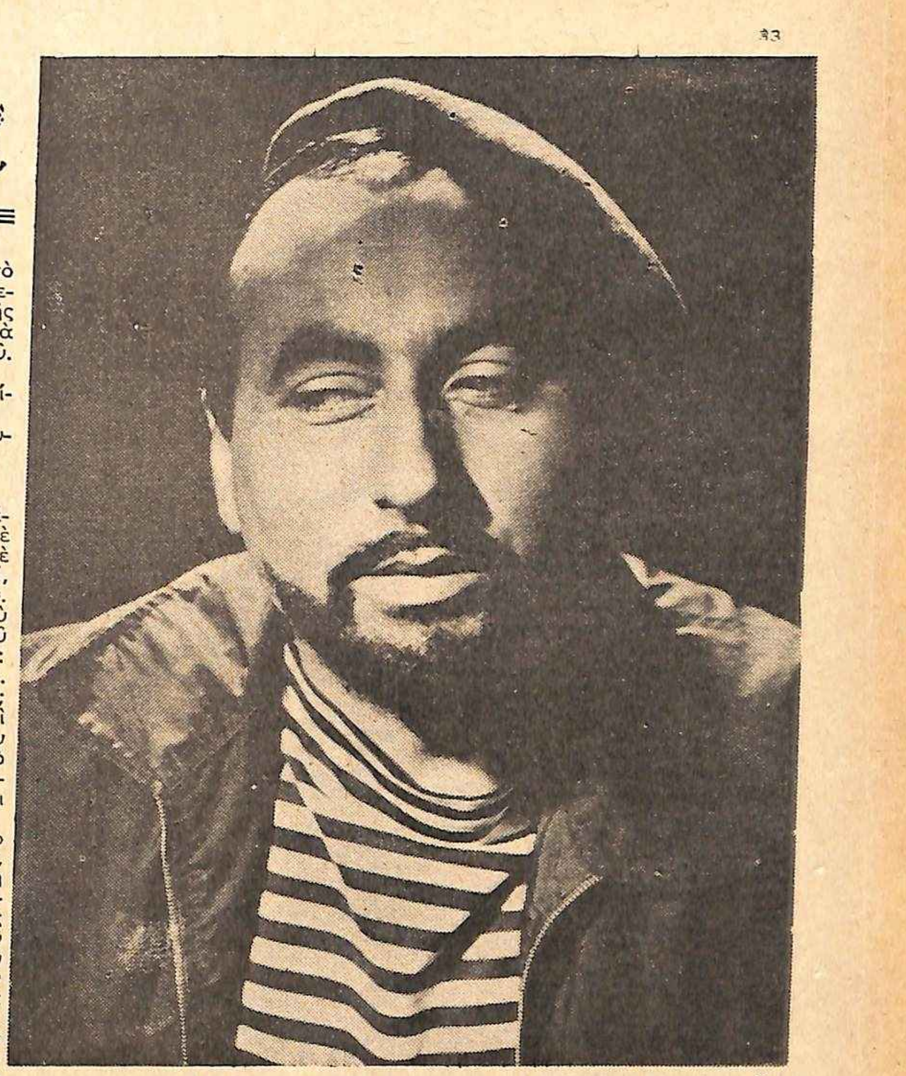

Ὁ Ἀρτέμης Μάτσας ὡς «κακὸς» ἀλλά... σὲ ρόλο μιᾶς ταινίας του.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

Τεντυμπόϋδες ΣΤΗ ΒΑΡΚΙΖΑ!

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ Λουκᾶς, γυρνώντας ἕνα βράδυ στὴν Βάρκιζα, ὅπου παραθέριζε ἡ φαμίλια του, βρῆκε τὴν κατασκήνωσι ἀνάστατη. Ὅλοι μιλάγανε μὲ θυμὸ κι' ἀγανάκτησι γιὰ τὶς προστυχιὲς καὶ τὰ τεντυμπόϊκα καμώματα δυὸ γιωταχήδων, ποὺ ἀριβάρανε τὰ πρωϊνὰ στὸ γιαλὸ νὰ πειράξουνε τὰ κορίτσια. Τί εἴχανε νὰ χάσουν;

Ἡ κυρὰ Εὐριδίκη, μιὰ σκουντουφλὴ γεροντοκόρη, ποὺ παραθέριζε μὲ τὴν ἀδελφή της Κλειώ, μιὰ κοπελλίτσα νὰ τήνε πιῆς στὸ ποτῆρι, ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήση στὸν φανατικὸ τὶς ἀνοησίες τῶν δυὸ «τροχοφόρων σατύρων», ὅπως τῆς ἄρεσε νὰ λέη τοὺς ἐπιδρομεῖς, στὴν οἰκογενειακὴ παραλία.

— Ποὺ λές, Λουκᾶ μου, ἄρχισε ἡ κυρὰ Εὐριδίκη, αὐτοὶ μήτε ντρέπονται, μήτε τσίπα φιλότιμο ἔχουνε. Παρκάρουν τ' ἀμάξια τους κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα, φορᾶνε κάτι γυναικωτὰ μαγιὼ μὲ χρωματιστὰ ζουνάρια καὶ μᾶς κάνουνε τὸ μπάνιο μαρτύριο...

— Δηλαδή, ἐνοχλοῦνε μὲ σοῦπα, μοῦπες τὰ κορίτσια; Νά μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια κυρὰ Εὐριδίκη μου...

— Καὶ βέβαια θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Λοιπόν, ποὺ λές, ὁ πρῶτος, σαραντάρης καὶ βάλε, ἕνας ἀψηλολέλεκας, τριχωτὸς καὶ στεγνός, κατεβαίνει στὰ βράχια, γλυκοσαλιάζει μὲ τὰ κορίτσια, παινεύει τὶς ὀμορφιές του καὶ ζητάει τὸ τηλέφωνο τοῦ σπιτιοῦ τους...

— Τί κάνει τὸ τηλέφωνο, κυρὰ Εὐριδίκη μου; Ἄλλοι μαζεύουν ὑπογραφές, τοῦτος μαζεύει νούμερα τηλεφώνου;

— Ζητάει τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ κλείση ραντεβοῦ, μπάρμπα Λουκᾶ μου. Λέει πὼς εἶναι χουβαρδᾶς καὶ πὼς θὰ γίνη πολὺ τυχερὴ ἡ κοπέλλα, ποὺ θὰ πάη μαζί του!

— Πῶς τόνε λένε, μήπως ἄκουσες;

— Τόνε λένε Τζέρεμυ καὶ λογαριάζω πὼς μπορεῖ καὶ νὰ εἶναι ξενοφερμένος. Ξέρω κι' ἐγώ;... Προχθὲς διπλάρωσε τὴν Κικίτσα καὶ τῆς παίνευε τὸ σῶμα της.

— Κι' ἡ Κικίτσα τί τοῦ ἀπάντησε; Θέλω νὰ μάθω.

—«Δὲν πᾶς, μωρέ, ξυνισμένο λάχανο, νὰ δῆς τὴ μούρη σου στὸν καθρέφτη; Καλικάντζαρε... Τριχωτὴ μαϊμοῦ!...».

— Μπράβο στὴν Κικίτσα!... Γειὰ στὸ στόμα της!... Κι' ὁ ἄλλος ἐρίφης, κυρὰ Εὐριδίκη μου; Τί παριστάνει;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Λουκᾶ μου. Ἐτοῦτος, ποὺ τὸν λένε Ἀντουάν, εἶναι καμπόσο γεμᾶτος, μέχρι τριάντα χρονῶν, χοντρομούρης, μὲ κάτι μαλλιὰ σὰν σκαντζόχοιρος. Συργιανάει στὴν παραλία σὰν κόκκορας, κολυμπάει σὰν βῶδι καὶ βουτάει ὅπου λάχει τὶς κοπέλλες... στὴν θάλασσα. Κι' ὅταν τοῦ μπήξουνε τὶς φωνές, γυρίζει καὶ λέει: «Ἔχω τὸ ἐλεύτερο, εἶμαι ὁ Γιακόμπ, ὁ ξακουστὸς πειρατὴς κι' ὅ,τι θέλω κάνω!...».

— Δηλαδή, τί θέλει νὰ κάνη;

— Βουτάει ἀπὸ τὰ πόδια καὶ θαλασσοπνίγει τὰ κορίτσια, Λουκᾶ μου.... Παριστάνει τὸν παλληκαρᾶ, τὸν νταῆ καὶ μήτε λογαριάζει τὴν ἠθικὴ καὶ τὴν τιμή, τὸ ὁποῖον Σόδομα καὶ Γόμορρα!...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς δυσφόρησε, μιὰ κι' ἡ κορούλα του, ἡ Τασούλα, ἔκανε μπάνιο στὸν ἴδιο, ἥσυχο κόρφο.

— Θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη, κυρὰ Εὐριδίκη μου... Ἄσε νὰ τὸ σκεφθῶ καὶ θ' ἀποφασίσω... Μὰ δὲν μοῦ λές, οἱ γιωταχῆδες αὐτοὶ πειράζουνε καὶ τὴν κόρη μου; Θέλω νὰ μάθω...

—Ἂν τὴν πειράζουνε λέει! Μέχρι, ποὺ δὲν θέλει πιὰ ἡ Τασούλα σου, μπάρμπα Λουκᾶ μου, νὰ μπῆ στὸ νερό. Τήνε παιδεύουν μὲ σαχλαμάρες, τῆς πετᾶνε πόντους, κολυμπᾶνε δίπλα της, δὲν τὴν ἀφήνουνε, καταπῶς λένε, σὲ χλωρὸ κλαρί. Καὶ τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς μπουρίνιασε:

— Μιὰ κι' εἶναι ὅπως μοῦ ἐξηγήθηκες, κυρὰ Εὐριδίκη μου, θὰ τοὺς γδάρω καὶ τῶν δυονῶν τὸ τομάρι καὶ θὰ τοὺς κάνω ρεντίκολο. Ἄσε νὰ δῆς... Ἄσε ν' ἀκούσης...

Τ' ἄλλο πρωῒ κάθησε στὴν κατασκήνωσι. Στὶς δέκα ἀριβάρανε μὲ τ' ἀμάξια τους ὁ Ἀντουὰν κι' ὁ καλικάντζαρος Τζέρεμυ. Γδυθήκανε πίσω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, φορέσανε τὰ χρωματιστὰ τους μαγιὼ καὶ βαλθήκανε νὰ συργιανοῦν σὰν παγώνια στὸ μῶλο...

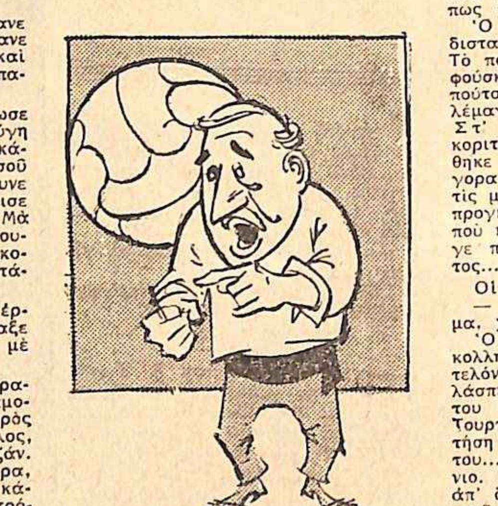

Μιὰ στιγμὴ ὁ Τζέρεμυ ζύγωσε τὴν Νικούλα, ποὺ ἔκανε νὰ φύγη καὶ τῆς εἶπε: «Κουκλί μου, ἂν κάνης σήμερα μπάνιο μαζί μου θὰ σοῦ κάνω ἕνα δῶρο ποὺ θὰ ζηλέψουνε ὅλες!». Ἡ Νικούλα λάκκισε κλαίγοντας στὸ ἀντίσκηνό της. Μὰ ὁ κρεμανταλᾶς μὲ τὸ στεγνό, ρουφηγμένο μοῦτρο ἔκανε νὰ τὴν ἀκολουθήση. Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς στάθηκε μπροστά του.

— Ἀπὸ δῶ εἶναι, μωρέ, τὸ ἐρμαδιακό σου, τοῦ εἶπε, κι' ἄλλαξε δρόμο!... Οὖστ οὐραγκουτάγκο μὲ τζογὲ παντελόνι...

Ὁ κρεμανταλᾶς ἔκανε νὰ παραστήση τὸ ζόρικο μὰ ὕστερνὰ χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ τράβηξε πρὸς τ' ἀμάξι του. Παρακάτω ὁ ἄλλος, ὁ Ἀντουάν, παρίστανε τὸν Ταρζάν. Κολύμπαγε σηκώνοντας ἀφρόνερα, πείραζε τὶς γυναῖκες, τρύπωνε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους καὶ τὶς τρόμαζε μὲ τὶς ἀναδύσεις του...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς μὲ μιὰ ματιά, ποὺ τοῦ ἔρριξε, τὸν ζύγιασε ἀμέσως. Ἐτοῦτος χοντρός, βουτυρόπαιδο μὲ πάχητα, ἤτουνε χασομέρης, ψευτονταῆς, παλαιστὴς τοῦ γλυκοῦ νεροῦ σὰν καὶ δαύτους, ποὺ πᾶνε νὰ παραστήσουν τὸν Τζίμι Λόντο στὰ γυμναστήρια.

— Μωρὲ λεβέντες, μουρμούρισε ὁ μπάρμπα Λουκᾶς, ἔχω ράμματα γιὰ τὴ γοῦνα σας! Ἀφῆστε νὰ δῆτε καὶ νὰ μὴ τὸ πιστεύετε!...

Τὸ ἴδιο βράδυ, κάλεσε στὸ τσαντῆρι του τὰ πιὸ πεταχτὰ κι' ἀλεγράτα κορίτσια τῆς κατασκηνώσεως. Τὴν Βιβέτα, τὴν Κλαίρη, τὴν Σούζη, τὴν Ἑλενίτσα καὶ τὸν νεαρὸ Ἀγησίλαο, ἀγόρι δεκάξη χρόνων, μὲ παράξενη γιὰ παιδὶ ὀμορφιά. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἤτανε σωστὸς ἄγγελος. Ἐκεῖ, λοιπόν, καταστρώθηκε τὸ σατανικὸ σχέδιο γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦνε τοὺς κοσμικοὺς τεντυμπόϋδες καὶ νὰ τοὺς κάνουν ρεντίκολο,

— Ἀπὸ αὔριο πρωΐ, τοὺς σύστησε ὁ μπάρμπα Λουκᾶς, τὸ σχέδιό μας θὰ μπῆ σ' ἐφαρμογή. Συμφωνεῖτε;

Τ' ἀλεγράτα κορίτσια μπήξανε ἀλαλητὰ ἐνθουσιασμοῦ.

— Σύμφωνες! Σύμφωνες, μπάρμπα Λουκᾶ μου, εἴπανε μ' ἕνα στόμα ὅλες. Μὲ τὴ συμφωνία μόνο τ' ἀγόρια τῆς καταστκηνώσεως νὰ βρεθοῦνε μακρυά!... Δὲν θέλομε νὰ μᾶς δῆ κανένα ἀνδρικὸ μάτι, ἐξὸν ἀπὸ σένα.... Κατάλαβες; Μιλημένα, ξηγημένα.

— Κι' ἐγὼ δὲν λογαριάζομαι; διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος. Δὲν εἶμαι δηλαδὴ ἄντρας;

— Ἐσὺ σαι ὁ ἀρχηγός μας... ὁ μάνατζερ, μπάρμπα Λουκᾶ! Συνεπῶς εἶσαι οὐδέτερος, φωνάξανε τὰ τρελλοκόριτσα...

Τ' ἄλλο πρωῒ ὁ πεντάμορφος νεαρὸς Ἀγησίλαος φόρεσε μονοκόμματο γυναικεῖο μαγιώ. Ἡ Σούζη ποὺ ἤτανε κομμώτρια, τοῦ παραγέμισε τὸ στῆθος μὲ τόση τέχνη, ὥστε ὅλα τ' ἄλλα κορίτσια στηθήκανε καὶ κυττάζανε μὲ ζήλεια τὸ νεαρὸ ποὺ τοὔρχότανε κάπως ἄγαρμπα τὸ γυναικεῖο μαγιώ, μιὰ κι' ἤτανε λεβεντιὰ παιδί, γλυκοαίματος στὶς κοπέλλες...

Σὲ κάμποση ὥρα ἀριβάρανε οἱ δυὸ γιωταχῆδες. Παρκάρανε τ' ἀμάξια τους στὴν συνηθισμένη θέσι, φορέσανε τὰ παρδαλά τους μαγιὼ καὶ κατηφορίσανε στὸν μῶλο. Ὁ Ἀγησίλαος θάβαζε σ' ἐφαρμογὴ τὸ πρῶτο πλάνο τοῦ σατανικοῦ σχεδίου. Χαμογέλασε ναζιάρικα στὸν τριχωτὸ καλικάντζαρο, τὸν Τζέρεμυ καὶ τοὔδειξε μὲ τρόπο, πὼς μπορεῖ νὰ τοῦ μιλήση ἐλεύθερα. Ὁ Τζέρεμυ βάλθηκε νὰ ξετυλίγη τὶς παγωμένες παπαρδέλες του... «Μὰ εἶστε θαῦμα, ὄνειρο, χαριτωμένη δεσποινίς! Τυχερὸς αὐτὸς ποὺ θὰ τὸν ἀγαπήσετε». Ὁ Ἀγησίλαος π' ἀγωνιζότανε νὰ κρατήση τὸν ρόλο του, χωρὶς νὰ γελάση, γιὰ μιὰ στιγμούλα τοῦ ψιθύρισε: «Μὴ φύγετε τὸ βράδυ, θὰ σᾶς περιμένω στ' ἀντίσκηνό μου!. Ἡ μαμᾶ μου ἀπουσιάζει στὴν Ἀθήνα. Θᾶμαι μονάχη... Θαρθῆτε;».

— Ἂν θάρθω; γλυκοσαλιάρισε ὁ τριχωτὸς οὐραγκοτάγκος. Ὁπωσδήποτε θάρθω, ἐπίγειε ἄγγελε!... Ὄνειρο!... Χαρὰ τῶν ματιῶν!...

Στὸ μεταξύ, ὁ Ἀγησίλαος τοῦ σύστησε νὰ φύγη καὶ νάρθη τὸ βράδυ.

Θάμπαινε σ' ἐφαρμογὴ τὸ δεύτερο πλάνο τοῦ μπάρμπα Λουκᾶ.

Ὁ Τζέρεμυ ντύθηκε βιαστικά, μπῆκε στὸ ἀμάξι του κι' ἔφυγε. Ὁ Ἀντουάν, ἔρημος, βαρὺς καὶ μόνος συργιάνιζε πέρα - δῶθε σκουντουφλός, μιὰ καὶ δὲν ἔβλεπε κορίτσια στὴν θάλασσα. Ντύθηκε κι' ἐκάθισε σ' ἕνα βραχάκι νὰ καπνίση. Ξαφνικά, ἄκουσε κρυστάλλινα γέλια. Γύρισε κι' εἶδε. Ἀλλοιθώρισε! Βάλθηκε νὰ τρέμη ἀπὸ συγκίνησι. Δὲν πίστευε στὰ μάτια του. Πενήντα τόσα μέτρα μακρύτερα ἀπὸ τὴν θέσι ποὺ καθότανε, πεντέξη κορίτσια ἑτοιμαζόνταν νὰ πέσουν στὴν θάλασσα μ' ἕνα σλιπάκι μονάχα στὰ νερά. Ὁ σπαζοχολιασμένος Ἀντουὰν δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ κάνη. Νὰ ζυγώση τὶς μισόγυμνες νεράϊδες, νὰ ξαναφορέση τὸ μαγιώ του, νὰ κυττάξη νά... ἐπωφεληθῆ; Τάχε χαμένα.

Οἱ πεντέξη κοπέλλες βουτήξανε στὰ νερά... Τὸ θέαμα ἤτανε τόσο μοναδικό, ποὺ παλάβωσε τὸν καψερὸ χοντρουλό, ποὺ δὲν πρόσεξε πὼς κανένας ἄντρας, παιδὶ καὶ λοιπὰ δὲν βρισκόταν τὴν στιγμὴ ἐκείνη στὴν ἀκρογιαλιά. Κι' ἐκεῖ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ γδυθῆ καὶ νὰ φορέση τὸ μαγιώ του, ἀντήχησαν ἀπὸ τὴν θάλασσα δροσερές, χαριτωμένες φωνοῦλες:

—Ἀντουάν!... Ἀντωνάκη!... Ἀντουάν... Ἔλα μαζί μας!...

Ὁ καψερὸς τάχασε. Πεντέξη σειρῆνες τὸν καλοῦσανε ἀπὸ τὴν θάλασσα, τριάντα τόσες ὀργυιὲς μακρύτερα. Ἔκανε νὰ γδυθῆ βιαστικά, νὰ φορέση τὸ μαγιώ του... μὰ οἱ κρυστάλλινες φωνὲς τῶν κοριτσιῶν προσθέσανε:

— Ὅπως εἶσαι... μὲ τὰ ροῦχα σου νὰ πέσης στὴν θάλασσα... Ὅπως εἶσαι... Ἀντουάν... Ἀντουάν...

Ὁ χοντροκέφαλος ἐρίφης, χωρὶς δισταγμὸ ρίχτηκε στὴν θάλασσα. Τὸ παντελόνι του φούσκωνε καὶ ξεφούσκωνε σὰν ἄδειο ἀσκί. Τὰ παπούτσια του βάραιναν... Ὡστόσο πολέμαγε νὰ κρατηθῆ στὸν ἀφρό. Στ' ἀναμεταξύ, ἡ τρελλοπαρέα τῶν κοριτσιῶν μὲ ἀλαλητὰ καὶ φωνὴ χύθηκε στὸ γιαλό. Φορέσανε ὅλες γρήγορα - γρήγορα τὶς φουστίτσες καὶ τὶς μπλοῦζες τους καὶ βαλθήκανε νὰ προγκάρουν τὸν ρεζιλεμένο χοντρό, ποὺ κατάλαβε τὴ φάρσα καὶ γύρναγε πίσω κωμικὸς καὶ ἀξιοθρήνητος...

Οἱ κοπέλλες τοῦ φωνάζανε:

— Ἔχασε!... Ἔχασες!.... Κρῖμα, χρυσὸ λεβεντόπαιδο!...

Ὁ Ἀντουὰν βγῆκε μὲ τὰ ροῦχα κολλημένα στὸ κορμί του. Τὸ παντελόνι του ἤτανε βουτηγμένο στὴν λάσπη τοῦ βυθοῦ. Στὸ πουκάμισό του φαινόντανε μαῦρες κηλῖδες... Τουρτούραγε, μὰ πολέμαγε νὰ κρατήση τὴν πληγωμένη ἀξιοπρέπειά του... Τὸ ρεζιλίκι του ἤτανε σπάνιο. Σὲ λίγα λεπτὰ ξεμπουκάρανε ἀπ' ὅλα τ' ἀντίσκηνα, γυναῖκες καὶ παιδιά. Τὸν ζώσανε γύρω - γύρω, γελάγανε, τοῦ πετούσανε ἄμμο, τοῦ ρίχνανε κατάμουτρα κοχύλια, κι' ἕνα πιτσιρίκι τοὔφτιαξε ἕνα κωμικὸ στεφάνι ἀπὸ φύκια.

— Φόρεσέ το, φόρεσέ το, τοῦ φωνάζανε... Εἶσαι ἥρωας! Εἶσαι λεβέντης.

Ὁ ρεζιλεμένος Ἀντουάν, σὰν θηρίο, ἕτοιμο νὰ δαγκώση, χύθηκε στ' ἀμάξι του, κάτω ἀπὸ τὴν ὁμαδικὴ πρόγκα τοῦ κόσμου:

— Ἀέρα!... Ἀέρα!... μουσκεμένε νταῆ... Κοροϊδάκι!...

Σὲ λίγα λεπτὰ ἀκούστηκε τὸ ροχαλητὸ τοῦ αὐτοκινήτου του, ποὺ χάθηκε κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα, τραβώντας πρὸς τὸν δημόσιο δρόμο...

Τὸ βράδυ, ὁ Τζέρεμυ, ποὺ δὲν εἶχε πληροφορηθῆ τὸ πρωϊνὸ ρεζιλίκι τοῦ Ἀντώνη, ἀριβάρισε στὸ ραντεβοῦ του. Ὁ Ἀγησίλαος μὲ τὸ παραγεμισμένο μαγιὼ τὸν περίμενε στὸ ἀντίσκηνό του. Μακρύτερα, καμμιὰ πενηνταριὰ κορίτσια, γυναῖκες ἄντρες,μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν μπάρμπα Λουκᾶ, περιμένανε σὰν σκιὲς κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα. Ὁ μαλλιαρὸς οὐραγκουτάγκος, μὲ τὸ γλυμμένο μοῦτρο, γλύστρησε στὸ ἀντίσκηνο, ποὺ ἤτανε βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Ἡ ὑποθετικὴ κόρη τῶν ὀνείρων του, τοῦ μίλησε μὲ ζεστή, τρυφερὴ φωνή:

— Θησαυρέ μου!... Ἄργησες!

— Σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω, μουρμούρισε ὁ ἐρίφης. Εἶσαι τὸ γλυκύτερο ὄνειρο... Εἶσαι ἡ μοναδική μου ἀγάπη!...

— Πλησίασε, πλησίασε, λεβεντιά μου χρυσῆ, τοῦ σύστησε ὁ Ἀγησίλαος, ποὺ ὑποδυότανε μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τὸν ρόλο του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ σαλτάρανε στὴν σκηνὴ καμμιὰ δεκαριὰ νέοι, μὲ ἀναμμένα ἠλεκτρικὰ φανάρια. Συγχρόνως φάνηκε κι' ὁ μπάρμπα Λουκᾶς μ' ἕνα μεγάλο φανάρι... Τὰ φῶτα πέσανε στὴ σκηνή. Ὁ Τζέρεμυ κύτταγε φοβισμένος κι' ἐμβρόντητος τὴν ξαφνικὴ ἐπιδρομή...

— Τὸ κορίτσι μ' ἀγαπάει, ψιθύρισε... μοὔκλεισε ραντεβοῦ...

— Ποιὸ κορίτσι, μωρέ; τοῦ φώναξε θυμωμένα ὁ μπάρμπα Λουκᾶς... Ποιὸ κορίτσι; Δὲν κυττᾶς, μωρέ... Γιὰ κύττα! Ἄνοιξε τὰ στραβά σου νὰ δῆς.

Ὁ Ἀγησίλαος τίναξε τὸ μαγιό του κι' ἔμεινε μὲ τὸ σλὶπ του. Ὅλοι γελάγανε, προγκοῦσαν, ρεζιλεύανε τὸν Τζέρεμυ. Κι' ἐκεῖνος χαμένος, παραζαλισμένος, χαζὸς βγῆκε κι' ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ παρκαρισμένο ἀμάξι του.

— Ἂν δὲν τρελλαθῆ ἀπόψε, εἶπε ὁ μπάρμπα Λουκᾶς, δὲν θὰ τρελλαθῆ ποτέ του!... Ὁ Θεὸς νὰ βάλη τὸ χέρι του...

Ὡστόσο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη κι' οἱ δυὸ κοσμικοὶ τεντυμπόϋδες χαθήκανε κι' ἡ κατασκήνωσι ἡσύχασε. Βέβαια, ὅλοι συγχαρῆκαν τὸν μπάρμπα Λουκᾶ γιὰ τὸ διπλὸ σχέδιό του...

— Καὶ σὲ ἄλλα μὲ ὑγεία ,τοῦ φωνάζανε καὶ νὰ σοῦ ζήση ἡ ὁμαδάρα σου!...

— Ἀμήν... μουρμούρισε ὁ φανατικός.

Κι' ἔκανε τὸν σταυρό του!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Πέρασαν οἱ παλιοὶ καιροί, ποὺ ἔθαβαν κρυφὰ τοὺς αὐτόχειρες σὰν ἐγκληματίες, γιατὶ σήμερα ἡ ἐπιστήμη ἀντιμετωπίζει αὐτὸ τὸ πρόβλημα μὲ μεγάλη κατανόησι

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Η ΕΙΔΗΣΙ τῆς αὐκτοκτονίας ἑνὸς γνωστοῦ μας προσώπου ἢ μιᾶς διασήμου στάρ, μᾶς φαίνεται στὴν ἀρχὴ σὰν ἀπίστευτη. Πῶς νὰ πιστέψη κανεὶς ὅτι ἕνα πρόσωπο, ποὺ εἶχε κάθε λόγο νὰ εἶναι εὐτυχισμένο, τερμάτισε θεληματικὰ τὴ ζωή του;

Ἀλλὰ οἱ λόγοι ποὺ ὁδηγοῦν ἕναν ἄνθρωπο στὴν αὐτοκτονία, δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴ λογική, λένε οἱ ψυχίατροι.

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο στὸ Παρίσι, ὁ γιατρὸς Πιερνὸ διευθύνει ἀπὸ ἐδῶ καὶ δυόμισυ χρόνια ἕνα εἰδικὸ τμῆμα, ὅπου νοσηλεύονται ἐκεῖνοι ποὺ ἀποπειράθηκαν — χωρὶς ἐπιτυχία — νὰ αὐτοκτονήσουν. Ὁ γιατρὸς Πιερνό, ποὺ μαζὶ μὲ τὸ γιατρὸ Γκορσέξ, ἔχει ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ διαλευκάνη τὸ «μυστήριο τῆς αὐτοκτονίας», περιποιεῖται, συμβουλεύει καὶ βλέπει τοὺς «αὐτόχειρες», πολὺ καιρὸ ὕστερ' ἀπὸ τὴ «θεραπεία» τους. Ἀμέτρητες περιπτώσεις πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸν βοήθησαν νὰ καταλάβη καλύτερα τὰ αἴτια, ποὺ σπρώχνουν τὸν ἄνθρωπο στὴν αὐτοκαταστροφή, στὸ θάνατο.

Νὰ ἕνα παράδειγμα: Ὁ Οὐΐλλιαμ Ρόξυ αὐκτόνησε, γιατὶ ὁ πατέρας του δὲν τοῦ ἔδινε τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῆ. Ἡ πρᾶξι του φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀκατανόητη: Ἦταν 20 χρόνων παλληκάρι, σ' ἕνα χρόνο θὰ ἦταν ἐνήλικος (καὶ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ κάνη ὅ,τι θέλει) καὶ ἡ ἀρραβωνιαστικιά του εἶχε ὁρκιστῆ ὅτι θὰ τὸν περίμενε ὡς τότε.

Ἀπὸ τὴ δική του ὅμως ἄποψι τὰ πράγματα δὲν ἦσαν τόσο ἁπλᾶ: Δὲν συγχωροῦσε τὸν πατέρα του ποὺ — ἐνῶ εἶχε δώσει ἤδη τὴ συγκατάθεσί του — ἄλλαξε γνώμη, τὸν γελοιοποίησε στὰ μάτια τῆς νέας καὶ τὸν μεταχειρίστηκε σὰν μικρὸ παιδί. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτα, τὴ στιγμὴ αὐτή, γιατὶ καὶ οἱ νόμοι ἦταν ἐναντίον του (ἦταν ἀκόμη ἀνήλικος). Αἰσθανόταν ἀπελπισία, ντροπὴ καὶ ἀγανάκτησι. Δὲν σκεπτόταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐκδίκησι. Ὁ θάνατος — λύτρωσι γι' αὐτὸν καὶ τιμωρία γιὰ τὸν πατέρα του — ἦταν ἡ μόνη λύσι γιὰ τὴ «λογική» του...

Ὅλοι μας σχεδὸν περάσαμε δύσκολες στιγμὲς καὶ σκεφτήκαμε ἴσως κάποτε ὅτι τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ τελειώνωμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, γιὰ νὰ ἡσυχάσωμε. Στὴ Γαλλία μόνο, οἱ αὐτόχειρες ξεπερνοῦν τοὺς 7.000 κάθε χρόνο.

Ποιά, ὅμως, εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ὁδηγεῖ ἕναν ἄνθρωπο στὴν αὐτοκτονία; Μήπως παίζει ρόλο ἡ κληρονομικότης; Ὁ Βολταῖρος ἀνέφερε ἤδη τὴν περίπτωσι ἑνὸς σοβαροῦ μεσόκοπου ἄντρα, ποὺ αὐτοκτόνησε ἀκριβῶς στὴν ἴδια ἡλικία, ὅπως ὁ πατέρας του, καθὼς καὶ ὁ μεγάλος ἀδελφός του. Ὁ Ἐσκιρὸλ ἀναφέρει, ἐπίσης, μιὰ περίπτωσι, ὅπου ἡ γιαγιά, ἡ μητέρα, ἡ κόρη καὶ ὁ ἐγγονὸς αὐτοκτόνησαν, ἢ τὴν περίπτωσι τοῦ πατέρα, ποὺ εἶχε πέντε γυιοὺς καὶ μιὰ κόρη καὶ πού, ὅλα τὰ παιδιά του, τερμάτισαν τὴ ζωή τους, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μόνο!

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ Η ΛΟΙΜΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΔΗΜΙΑ;

Ὁ γιατρὸς Πιερνὸ ὑπογραμμίζει, ὅτι μόνο ἡ μελαγχολία εἶναι μερικὲς φορὲς κληρονομική. Ποτέ, ὅμως, ἡ «τάσι γιὰ αὐτοκτονία»! Ἡ αὐτοκτονία δὲν εἶναι μιὰ ψυχικὴ κατάστασι, ἀλλὰ μιὰ ἔμμονη ἰδέα, ποὺ ὁδηγεῖ στὴ βίαιη μοιραία πρᾶξι, τόσο πιὸ εὔκολα, ὅσο πιὸ πολλὰ παραδείγματα ὑπάρχουν γύρω μας. Δὲν εἶναι, λοιπόν, κληρονομική, ἀλλὰ μεταδοτική!

Εἶναι γνωστὸ ὅτι δυὸ ἠθοποιοί, φίλες τῆς Μαίρυλιν Μονρόε, αὐτοκτόνησαν μετὰ ἀπὸ αὐτήν, παίρνοντας, ὅπως ἐκείνη, μεγάλες δόσεις ὑπνωτικῶν!

Φτάνει, ἐπίσης, ἕνας ἀπελπισμένος νὰ ἐπινοήση κάποιο νέο ἢ ἐντυπωσιακὸ τρόπο αὐτοκτονίας, γιὰ νὰ βρῆ ἀμέσως μεγάλο ἀριθμὸ ὀπαδῶν! Ἔτσι τὸ δημαρχεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης ἀναγκάστηκε νὰ παραγγείλη γερὰ κάγκελλα γιὰ τὴν ταράτσα τοῦ οὐρανοξύστη «Ἐμπάϊρ - Στέητ», γιατὶ ἐξασκοῦσε ἰδιαίτερη ἕλξι γιὰ τοὺς ὑποψηφίους αὐτόχειρες.

Ὁ Οὐΐλλιαμ Ρόξυ αὐτοκτόνησε γιατὶ ὁ πατέρας του δὲν τοῦ ἔδινε τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῆ . . .

Δὲν παίζει, ἐπίσης, κανένα ρόλο ἡ σοβαρότης τῆς αἰτίας τῆς δυστυχίας. Σπάνια αὐτοκτονεῖ κανεὶς ἐπειδὴ δὲν ἔχει λεπτὰ ἢ γιατὶ οἱ γιατροὶ τὸν καταδίκασαν, ἂν εἶναι βαρειὰ ἄρρωστος. Δὲν συνήθιζαν νὰ αὐτοκτονοῦν οἱ κατάδικοι στὰ στρατόπεδα. Καὶ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπου οἱ γιατροὶ λένε στοὺς καρκινοπαθεῖς πάντα τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν κατάστασί τους, οἱ στατιστικὲς ἀπέδειξαν ὅτι δὲν αὐτοκτόνησε κανένας ἐπειδὴ ἔμαθε ὅτι ἦταν χαμένος. Ἀναφέρουν, τουναντίον, τὴν περίπτωσι ἑνὸς ἤρεμου, εὐθύμου ἄντρα, ποὺ τερμάτισε τὴ ζωή του, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ γυναίκα του, ποὺ τὴν ὑπεραγαποῦσε, εἶχε καρκίνο. Δὲν ἄνθεξε στὴν ἐφιαλτικὴ ἰδέα ὅτι θὰ ἔβλεπε τὸ ἀγαπημένο του πρόσωπο νὰ ὑποφέρη, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὸ βοηθήση!

Οἱ ἀπελπισμένοι, ποὺ ὁ γιατρὸς Πιερνὸ περιποιεῖται καὶ φροντίζει στὸ Παρίσι, ἀνήκουν σὲ τρεῖς κατηγορίες: Στοὺς ψυχοπαθεῖς, ποὺ πρέπει νὰ μποῦν ἀμέσως σὲ ἰδιαίτερη κλινική. Σ' ἐκείνους, ποὺ παρουσιάζουν ψυχικὲς ταραχὲς ἢ νευρώσεις. Καί, τέλος, σ' αὐτούς, ποὺ — παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ βρίσκουν γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν πολύπλοκες σκοτοῦρες ἢ δύσκολες ψυχικὲς καταστάσεις — εἶναι στὴν πραγματικότητα ὁμαλοὶ καὶ ἰσορροπημένοι ἄνθρωποι.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ Η ΑΓΑΠΗ...

Δὲν εἶναι πάντα ὁ ἔρως, ποὺ σπρώχνει κάποιον στὴν αὐτοκτονία, μὰ ὁποιοδήποτε ἠθικὸ ἀδιέξοδο ἢ ἕνας φόβος.

Ὁ γιατρὸς Κούπερνικ διηγεῖται τὴν ἱστορία ἑνὸς λαμπροῦ νέου 18 χρόνων, ποὺ αὐτοκτόνησε ἐπειδὴ φοβόταν ὅτι θὰ ἀπογοήτευε ἀργότερα τοὺς δικούς του καὶ τοὺς φίλους του, ποὺ τὸν θεωροῦσαν κιόλας μεγαλοφυΐα!

Ἡ παραμικρὴ αἰτία, ἄλλωστε, μπορεῖ νὰ προκαλέση τὴν καταστροφή. Μιὰ γυναῖκα ἔκοψε τὶς φλέβες της, γιατὶ ὁ ἄντρας της δὲν θέλησε νὰ πᾶνε στὸν κινηματογράφο, καὶ ἕνας ἄντρας ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρό του, ἐπειδὴ ὁ θυρωρός του δὲν τοῦ μιλοῦσε πιά. Εἶναι, λοιπόν, τρελλοὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Ὄχι! Ἔφτασαν ἁπλῶς στὰ ὅρια τῆς ψυχικῆς τους ἀντοχῆς, ὕστερ' ἀπὸ χρόνια ὁλόκληρα ,γεμᾶτα ἀπογοητεύσεις. Ὁ κινηματογράφος ἢ ἡ σιωπὴ τοῦ θυρωροῦ δὲν ἦταν παρὰ ἡ «τελευταία σταγόνα», ποὺ ἔκανε τὸ ποτῆρι νὰ ξεχειλίση!

Ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Τζῶρτζ Ὄρουελ ἔγραψε κάποτε: «Δὲν εἶναι μόνο τὰ βάσανα ἡ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας... μὰ κάτι, ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸ ἀνέχεται». Ἔπειτα αὐτοκτόνησε ὁ ἴδιος!

Μιὰ στατιστικὴ ἀναφέρει τὸ παράξενο γεγονὸς ὅτι οἱ μηχανικοὶ τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν δὲν αὐτοκτονοῦν! Φαίνεται ὅτι τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης ποὺ ἔχουν, τοὺς βοηθάει νὰ καταπνίξουν τοὺς φόβους καὶ τὶς ψυχικὲς ταραχές, ποὺ ὁδηγοῦν ἄλλους στὸ θάνατο.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΓΝΟΙΕΣ...

Ὁ γιατρὸς Πιερνὸ ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν εἶναι ἡ τρέλλα ἢ ἡ ἀτυχία ὑπεύθυνες γιὰ τὶς αὐτοκτονίες, ἀλλὰ κάποια ἔλλειψι συναισθηματικῆς ὡριμότητος. Συνήθως, οἱ αὐτόχειρες δὲν ἔχουν κανένα, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ ἐμπιστευτοῦν τὰ βάσανά τους. Ἀκόμη κι' ἂν πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους «φτασμένους» στὴν καθημερινὴ ζωή, στὴ ψυχὴ τους ἔμειναν παιδιά, δηλαδὴ ἀπαιτητικοί, ἀνυπόμονοι, ἄστατοι, ἐγωϊσταί! Μὲ ἄλλα λόγια, ἀνεύθυνοι γιὰ τὶς πράξεις τους.

Ὁ γιατρὸς Πιερνὸ ὑπογραμμίζει, ἐπίσης, πόσο ἐσφαλμένη εἶναι ἡ ἀντίληψι, ὅτι οἱ σοβαρὲς καὶ εἰλικρινεῖς ἀπόπειρες αὐτοκτονίας εἶναι ἐκεῖνες, ποὺ πέτυχαν καὶ ὅτι ὅλες οἱ ἄλλες ἀποτελοῦν λίγο ἢ πολὺ προσποίησι καὶ κωμῳδία.

Ἂν πολλὲς ἀπόπειρες δὲν πετυχαίνουν, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ ἰατρικὴ ἔκανε μεγάλες προόδους στὸ πεδίο τῶν δηλητηριάσεων.

Σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικές, οἱ ἄντρες αὐτοκτονοῦν περισσότερο ἀπὸ τὶς γυναῖκες, σὲ ἀναλογία 4:1. Ὁ ἄντρας διαλέγει συνήθως βίαια μέσα (ἕνα ὅπλο, τὴν κρεμάλα κ.ἄ.), ὅπου οἱ δυνατότητες σωτηρίας εἶναι ἐλάχιστες, ἐνῶ ἡ γυναίκα προτιμάει μεθόδους ,ποὺ ταιριάζουν καλύτερα στὴ φύσι της (ἀσφυξία, δηλητηρίασι κλπ.). Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὑπάρχει ὁ καιρὸς καὶ ὁ τρόπος νὰ κάνη τὴν ἐπέμβασί της ἡ ἰατρική. Ἂν, τώρα, ὑπολογίση κανεὶς ὅλες τὶς ἀπόπειρες αὐτοκτονίας (μὲ ἢ χωρὶς ἀποτέλεσμα) βλέπει ὅτι εἶναι πιὸ συχνὲς στὶς γυναῖκες.

Πρέπει, ἐπίσης, νὰ ὑπολογίση τὴν ἄγνοια, ποὺ εἶναι πιὸ συχνὴ στὶς γυναῖκες παρὰ στοὺς ἄντρες, κι' αὐτὸ σ' ὅλες τὶς ἀπόπειρες αὐτοκτονίας, ποὺ γίνονται μὲ τὸ γκάζι. Οὔτε τὸ «μπουτάν», οὔτε τὸ «προπάν» (ποὺ μ' αὐτὰ τροφοδοτοῦνται συνήθως οἱ διάφοροι τύποι μαγειρικῶν μηχανῶν μὲ μποτίλιες «γκαζιοῦ») δὲν περιέχουν — ὅπως τὸ «πραγματικὸ» γκάζι — διοξείδιο τοῦ ἄνθρακος, τὸ μόνο θανατηφόρο στοιχεῖο στὸ γκάζι. Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουν ὅλοι! Γι' αὐτὸ κι' οἱ ἀπόπειρες ἐκεῖνες ποὺ γίνονται μ' αὐτὰ τὰ «μέσα» δὲν εἶναι λιγώτερο εἰλικρινεῖς ἀπὸ τὶς ἄλλες, τὶς ἀποτελεσματικές! Κι' ἂν ὅλοι οἱ «ὑποψήφιοι» αὐτόχειρες ἦταν φοιτηταὶ τῆς Χημείας — ποὺ εὐτυχῶς δὲν εἶναι! — θὰ ἔστρεφαν, ἀσφαλῶς, τὴν προσοχή τους πρὸς ἄλλα φάρμακα, ποὺ πωλοῦνται ἐλεύθερα, χωρὶς συνταγὴ — ἀλλὰ ποὺ δὲν πρόκειται βέβαια νὰ τὰ ἀναφέρωμε ἐδῶ — ἀντὶ νὰ κουράζωνται νὰ μαζεύουν λίγο, λίγο τὸ ὑπνωτικὸ (μὲ συνταγή, βέβαια), ὥσπου νὰ ἔχουν τὴ θανατηφόρα δόσι, ποὺ μ' αὐτὴν θὰ τερματίσουν τὴ ζωή τους.

Ὁ γιατρὸς Γκορσέξ διηγεῖται τὴν περίπτωσι μιᾶς νέας, ποὺ τὴ μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο του, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας μὲ ὑπνωτικά. Ἐκεῖ τὴ «δασκάλεψαν» λέγοντάς της μεταξὺ ἄλλων, ὅτι σπάνια πεθαίνει κανεὶς ἀπὸ ὁποιοδήποτε εἶδος «βαρβιτουρικῶν» φαρμάκων (τὰ γνωστὰ ὑπνωτικά). Νόμισαν ὅτι τὴν γιάτρεψαν. Ἀλλὰ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ἡ νέα ρίχτηκε στὶς ρόδες ἑνὸς τραίνου γιὰ μεγαλύτερη «ἀσφάλεια»!

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος θέλη νὰ τερματίση τὴ ζωή του, ἰσχυρίζεται ὁ γιατρὸς Πιερνό, δὲν σκέπτεται τὸν ἑαυτό του ἀλλά... τοὺς ἄλλους, δηλαδὴ τὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ τοὺς κάνη ὁ θάνατός του.

Σὲ μιὰ σχετικὴ ἔρευνα, ποὺ ἔκανε ἀνάμεσα σὲ 250 αὐτόχειρες, διαπίστωσε ὅτι κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν τόλμησε νὰ ἀπαντήση θετικὰ στὴν ἐρώτησί του ἂν ἤθελε νὰ πεθάνη πραγματικά!

«Ἡ αὐτοκτονία, συμπεραίνει ὁ γιατρὸς Πιερνό, δὲν εἶναι, λοιπόν, ἡ ἐπιθυμία ἑνὸς ἀνθρώπου γιὰ τὸ ὁριστικὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ γιὰ μιὰ διαφυγὴ ἀπ' αὐτήν: Εἶναι μιὰ ἀπόδρασι».

« Εἶναι, ἐπίσης, προσθέτει ὁ γιατρὸς Γκορσέξ, ἕνα ξέσπασμα θυμοῦ τοῦ ἀπελπισμένου ἐναντίον τῆς κοινωνίας, ποὺ τὸν ἀγνοεῖ, ἐναντίον τοῦ ἀγαπημένου προσώπου, ποὺ τὸν πλήγωσε, ἐναντίον τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας, ποὺ τὸν «καταδιώκουν», ὅπως νομίζει». «Λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ θέλουν πραγματικὰ νὰ πεθάνουν», ἰσχυρίζονται οἱ δυὸ Ἀμερικανοὶ ψυχολόγοι Τζένσεν καὶ Πέρυ τοῦ Ντητρόϊτ. Γιατί, κάθε φορὰ ποὺ — γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο — μιὰ αὐτοκτονία «διακόπτεται» ἀπότομα, τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως ξυπνάει στὸν αὐτόχειρα μ' ὅλη τὴ δύναμί του.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ μυστηριώδης ADN πηγὴ τῆς ζωῆς μας

Ὁ μυστικὸς κῶδιξ τῆς κληρονομικότητος

ΕΧΕΤΕ ἀκούσει τὰ τρία μυστηριώδη γράμματα ADN; Ὄχι; Θὰ πρέπει τότε νὰ ἐξοικειωθῆτε στὴν προφορά τους. Γιατὶ στὸ μέλλον δὲ θὰ ἀκοῦτε νὰ γίνεται λόγος παρὰ μόνο γι' αὐτά, εἴτε πρόκειται γιὰ τὶς ἰδιότητες, ποὺ κληρονομήσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας, εἴτε γιὰ τὴν ὑγεία σας, εἴτε γιὰ τὴ θεραπεία διαφόρων ἀσθενειῶν, εἴτε γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωή σας. Τὰ τρία αὐτὰ γράμματα, μᾶς λένε οἱ ἐπιστήμονες, εἶναι ὄχι μόνο ὁ μυστικὸς κῶδιξ τῆς κληρονομικότητος, ἀλλὰ κι' ἡ βάσις τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς μας.

Ὡς χτὲς ἀκόμη μιλούσαμε γιὰ τοὺς γεννητάς, ποὺ ἐθεωροῦντο ὡς οἱ φορεῖς τῆς κληρονομικότητος. Ἀλλὰ δὲν ξέραμε τί ἦσαν αὐτοὶ οἱ γεννηταί. Οἱ ἐπιστήμονες ἀνακάλυψαν, λοιπόν, ὅτι οἱ γεννηταὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὴ μυστηριώδη οὐσία ADN. Ἡ ἀνακάλυψί της θεωρεῖται σὰν ἡ μεγαλύτερη κατάκτησις τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης.

Ὁ πρῶτος, ποὺ ἀνακάλυψε τὴν ὕπαρξι τῆς ADN στὰ κύτταρα ὅλων τῶν ζωντανῶν ὄντων καὶ τῶν φυτῶν ἦταν ὁ Γερμανὸς χημικὸς Φρέντερικ Μίστρ, κατὰ τὸ 1868. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὰ κατάλληλα μέσα γιὰ νὰ τὴ μελετήση. Ἡ συστηματικὴ μελέτη της ἔγινε στὶς ἡμέρες μας ἀπὸ τοὺς δόκτορες Μωρὶς Βίλκινς, τοῦ Βασιλικοῦ Κολλεγίου τοῦ Λονδίνου καὶ Τζαίημς Οὐάτσον καὶ Φράντσις Κρίκ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καΐμπριτζ (κι' οἱ τρεῖς ἐτιμήθησαν μὲ τὸ Βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὴν ἰατρική, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1962).

Ξέρομε σήμερα, ὅτι ἡ ADN εἶναι προικισμένη μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη μνήμη, ἐνσωματωμένη μέσα στὴν ἴδια τὴν οὐσία της. Ὅπως ἕνας ἠλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος, ἐναποθηκεύει μέσα της ἕνα πλῆθος κατευθύνσεων καὶ σχηματικῶν διατάξεων, ποὺ τὶς ἐκδηλώνει στὴν κατάλληλη στιγμὴ καὶ στὸ κατάλληλο μέρος καὶ προκαλεῖ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸ σχηματισμὸ κυττάρων. Συνεχίζει κατόπιν τὴν ἀνάπτυξί τους καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς. Ἡ ADN ὄχι μόνο μᾶς δίνει κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς γεννήσεώς μας τὸ κληρονομικὸ μερίδιο, ποὺ μᾶς ἀνήκει, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλέπει καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς μας ὅλες τὶς φυσικὲς λειτουργίες μας. Βρίσκεται στὰ σεξουαλικὰ κύτταρα, καθὼς καὶ σ' ὅλα τὰ ζωντανὰ κύτταρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια καὶ ὡρισμένους ἰούς.

Ἡ μυστηριώδης αὐτὴ οὐσία εἶναι διασκορπισμένη σ' ὅλο μας τὸ σῶμα, στὰ 60.000 περίπου δισεκατομμύρια ζωντανων κυττάρων, ποὺ τὸ ἀπαρτίζουν.

Τὰ μόρια τῆς ADN παρουσιάζουν τὴν ἴδια χημικὴ σύνθεσι, τὶς ἴδιες διαστάσεις καὶ τὴν ἴδια περίπου ὄψι σὲ σᾶς καὶ στὸ σκύλο σας ἢ σὲ μιὰ κοινὴ μυῖγα ἢ ἀκόμη στὴ μούχλα τοῦ ψωμιοῦ ἢ σ' ἕνα χορταράκι. Κι' ὡστόσο, ἡ διάταξί τους εἶναι διαφορετική. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὰ σκυλιὰ διαφέρουν ἀπὸ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ψάρια, οἱ μοῦχλες τοῦ ψωμιοῦ ἀπὸ τὰ μῆλα καὶ οἱ ἐλέφαντες ἀπὸ τὰ κουνούπια.

Ἡ διάταξις τῶν μορίων τῆς ADN προέρχεται ἀπὸ ἐκείνην τῶν ἀναλόγων μορίων τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας σας, πραγματοποιεῖται δὲ κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς γονιμοποιήσεως τοῦ ἀρχικοῦ ὠαρίου. Αὐτὸ τὸ πρωταρχικὸ κύτταρο ἀντιπροσωπεύει ὁλόκληρο τὸ εἶναι σας. Τὰ μόρια τῆς ADN μορφοποιοῦν σύμφωνα μὲ προκαθωρισμένο σχέδιο τὴν καρδιά, τοὺς πνεύμονες, τὰ νεφρά σας, τὰ 6½ περίπου λίτρα αἵματος, ποὺ περιέχει τὸ σῶμα σας, τὸν ἐντερικό σας σωλῆνα καὶ ὁλόκληρη τὴν προσωπικότητά σας.

Τὸ πρωταρχικὸ ὠάριο δὲ μένει γιὰ πολὺ καιρὸ μόνο του. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ περίπου ὥρα, χωρίζεται σὲ δύο. Σὲ καθένα ἀπ' αὐτά, ἡ διάταξις τῶν μορίων τῆς ADN εἶναι ἡ ἴδια. Καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει σ' ὅλα τὰ κύτταρα, ποὺ θὰ προκύψουν διαδοχικά, μέχρις ὅτου τὸ σῶμα μας σχηματισθῆ τελείως.

Κάθε μόριο ADN ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο διασταυρούμενες σπεῖρες, ποὺ σχηματίζονται ἀπὸ ἄρες, ποὺ σχηματίζονται ἀπὸ ἄτομα διατεταγμένα στὴ σειρὰ καὶ συνδεόμενα μὲ ἐγκάρσιες ταινίες. Οἱ ταινίες αὐτές, κατὰ τὸν καθηγητὴ Τζῶρτζ Μπήντλ, ἔχουν μῆκος 1μ50.

Οἱ σπεῖρες τῆς ADN περιέχουν σάκχαρο καὶ φωσφόρο. Οἱ ἐγκάρσιες ταινίες, ἐξ ἄλλου, εἶναι συνθέσεις ἀζώτου. Σ' αὐτὲς βρίσκεται ὁ μυστηριώδης κῶδιξ, ποὺ οἱ ἐπιστήμονες ὅλου τοῦ κόσμου προσπαθοῦν ν' ἀποκρυπτογραφήσουν.

Οἱ συνθέσεις τοῦ ἀζώτου εἶναι γνωστὲς τὴν ἐπιστημονικὴ γλῶσσα μὲ τὰ γράμματα A. T. C καὶ G. Ἀπὸ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη στὶς σπεῖρες τῆς ADN ἐξαρτᾶται ἡ ἀνάπτυξις, ὁ σχηματισμὸς καὶ οἱ χαρακτηριστικὲς ἰδιότητες κάθε σώματος.

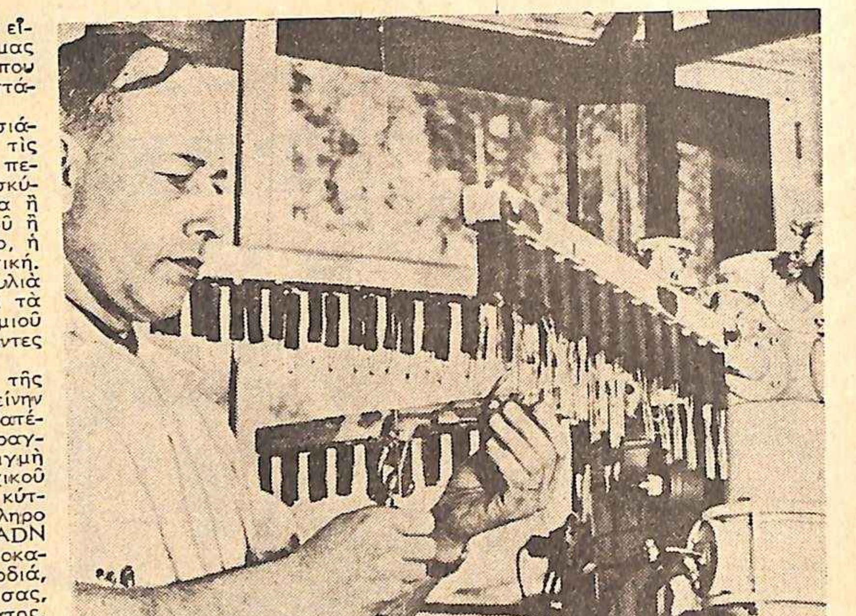

Γνωρίζεται βέβαια πὼς ὑπάρχουν συλλέκτες ποὺ μαζεύουν γραμματόσημα, αὐτόγραφα, πεταλοῦδες καὶ ἄλλα ἀντικείμενα. Ἀσφαλῶς ὅμως δὲ γνωρίζετε πὼς ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ποὺ συγκεντρώνουν μὲ προσοχὴ καὶ εὐσυνειδησία κάθε εἴδους μικρόβια! Φυσικὰ πρόκειται γιὰ ἐπιστήμονες, ποὺ ἀνήκουν σὲ διάφορα ἰνστιτοῦτα καὶ ποὺ ἀποστολή τους εἶναι νὰ τροφοδοτοῦν τὰ διάφορα ἐργαστήρια μελέτης καὶ ἐρεύνης μὲ τὰ μικρόβια ποὺ τοὺς χρειάζονται. Τὸ τελειότερο ἀπὸ τὰ κέντρα αὐτὰ βρίσκεται στὴ Λωζάνη καὶ ἱδρύθηκε τὸ 1945 ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Ὠντυρουά, διευθυντὴ τοῦ Ὑγειονομικοῦ ἰνστιτούτου τῆς πόλεως. Στὴ φωτογραφία μας ἡ πολύπλοκη συσκευή, ποὺ ἐναποθηκεύει μέσα σὲ μικρὲς ἀμποῦλες τὰ βακτηρίδια κάποιας νόσου καὶ τὰ ψύχει κατόπιν στοὺς —70 βαθμούς, ἐπιτρέποντας ἔτσι τὴ διατήρησί τους, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὁποια στιγμὴ χρειαστοῦν.

Κατὰ τὸν καθηγητὴ Μπήντλ, ἂν θάπρεπε νὰ μεταφράσωμε σὲ λέξεις ὅλες τὶς κατευθύνσεις τῆς ADN, ποὺ εἶναι «κωδικοποιημένες» σ' ἕνα μόνο ἀνθρώπινο κύτταρο, θὰ γεμίζαμε μιὰ ἐγκυκλοπαιδεία 1000 τόμων.

Ἀπὸ ποῦ προῆλθε αὐτὴ ἡ μυστηριώδης οὐσία, ποὺ εἶναι ὁ πυρῆν τῆς ζωῆς; Κατὰ τὸν καθηγητὴ Νὶλς Ἄαλ Μπαριτσέλι, τοῦ Πανεπιστημίου Βάντερμπιλτ, ἡ ADN προῆλθε ἀπὸ μόρια πιὸ ἁπλᾶ, ποὺ εἶχαν τὴν ἰδιότητα ν' ἀναπαράγωνται μόνα τους καὶ ποὺ διεξήγαγαν σκληρὲς μάχες, γιὰ νὰ ἐπεξεργασθοῦν τὰ χημικὰ στοιχεῖα, ποὺ ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὸ σχηματισμὸ τῆς ζωῆς πάνω στὴν πρωταρχικὴ θάλασσα.

Οἱ νικηταί, λέγει ὁ καθηγητὴς Μπαριτσέλι, ἐξηντλημένοι ἀπὸ τὴν τρομερὴ προσπάθεια, συνήνωσαν τὶς δυνάμεις τους καὶ ἀπετέλεσαν σπεῖρες, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐξοντώσουν τελείως τοὺς ἀντιπάλους τους.

Ἔτσι, παρέμειναν ἡ μοναδικὴ πηγὴ ζωῆς πάνω στὸν πλανήτη μας. Ἡ μελέτη τῆς ADN, ὑποστηρίζουν ἄλλοι ἐπιστήμονες, ὅπως ὁ δόκτωρ Ἔντμουντ Σίμοτ, θὰ μᾶς ὁδηγήση πιθανὸν στὴν ἀνακάλυψι τῶν αἰτίων, ποὺ προκαλοῦν τὸν καρκῖνο καὶ ἄλλες ἀσθένειες, ποὺ μᾶς φαίνονται σήμερα ἀνεξήγητες καὶ μυστηριώδεις.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Ὄχι κομπρέσσες μὲ οἰνόπνευμα στὰ παιδιὰ

Οἱ Γάλλοι παιδίατροι κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἐναντίον τῆς συνήθειας ποὺ ἔχουν πολλὲς μητέρες νὰ βάζουν στὰ παιδιὰ κομπρέσσες μὲ οἰνόπνευμα γιὰ νὰ καταπραΰνουν ἕναν πόνο στὸ λαιμὸ ἢ στὸ στομάχι ἢ γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη αἰτία. Ἡ ἀντοχὴ τῶν παιδιῶν στὸ οἰνόπνευμα εἶναι πολὺ μικρὴ καὶ οἱ κομπρέσσες αὐτὲς μποροῦν νὰ προκαλέσουν σοβαρὲς διαταραχὲς στὸν ὀργανισμό τους, ἀκόμη καὶ δηλητηρίασι.

Ὁ πυρετὸς προστατεύει ἀπὸ τοὺς ἰοὺς

Οἱ ἐπιστήμονες ὅλου τοῦ κόσμου μελετοῦν μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τὶς ἰδιότητες τοῦ «ἐντερφερόν», αὐτῆς τῆς περίεργης οὐσίας, ποὺ παράγεται ἀπὸ ἰοὺς καὶ στὴν ὁποία φαίνεται ὅτι ὀφείλεται ἡ ἀντίστασις τοῦ ὀργανισμοῦ στὶς καταστροφὲς ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ ἄλλους ἰούς. Οἱ νεώτερες ἔρευνες ἔδειξαν ὅτι ἡ παραγωγὴ τοῦ «ἐντερφερὸν» ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ εἶναι πιὸ ἄφθονη κατὰ τὴ διάρκεια πυρετικῶν καταστάσεων, παρὰ στὴν κανονικὴ θερμοκρασία τῶν 37 βαθμῶν. Φαίνεται, λοιπόν,, ὅτι ὁ πυρετὸς ὑποβοηθεῖ τὴν ἄμυνα ἐναντίον τῶν μολύνσεων ἀπὸ ἰούς.

Τὰ αὐγὰ δὲν παχαίνουν

Ἂν ἀκολουθῆτε ὡρισμένη δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίσετε, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀποκλείσετε τὰ αὐγά. Πραγματικά, τὰ αὐγὰ δὲν παχαίνουν γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲν περιέχουν ὑδατάνθρακες. Τὰ καλύτερα εἶναι τὰ βραστὰ αὐγὰ (προτιμῆστε τὰ λίγο σκληρά).

Τὰ ὑπερευαίσθητα παιδιὰ

Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες παρεσκεύασαν ἕνα καινούργιο φάρμακο, τὸ Cy 137, ποὺ προορίζεται γιὰ τὰ ὑπερευαίσθητα παιδιά, καθὼς καὶ ἐκεῖνα πού, λόγῳ τῆς ἀσταθείας τοῦ χαρακτῆρος των, δὲν μποροῦν νὰ προσαρμοσθοῦν εὔκολα στὸ οἰκογενειακό, σχολικὸ καὶ κοινωνικὸ περιβάλλον.

Ἀντιβιοτικὰ γιὰ τὰ βρέφη

Στὴ Γαλλία παρασκευάσθηκε τελευταῖα ἕνα καινούργιο ἀντιβιοτικό, τὸ D.M.C.T. ἢ 10.192 R.R., ποὺ ἐνδείκνυται εἰδικὰ γιὰ τὰ βρέφη ,λόγω τῆς ἐλαχίστης τοξικότητός του.

Τὸ παρασκεύασμα αὐτὸ παράγεται ἀπὸ πολλὰ ἀπ' τὰ ἐν χρήσει ἀντιβιοτικὰ καὶ εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὸ ἐναντίον τῶν παθήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Προσφέρεται σὲ δισκία, σταγόνες καὶ σιρόπι. Ἐπενεργεῖ ταχύτατα σὲ μικρὲς σχετικὰ δόσεις. Δυὸ δόσεις στὸ 24ωρο ἀρκοῦν.Τὸ νέο παρασκεύασμα καταπολεμᾶ ἐπίσης τὶς παθήσεις ποὺ ὀφείλονται στὸ σταφυλόκοκκο.

Εἰδικὲς τροφὲς γιὰ τοὺς φυματικοὺς

Ἡ θεραπεία τῆς φυματιώσεως μὲ τὰ εἰδικὰ ἀντιβιοτικὰ ποὺ εἶναι σήμερα ἐν χρήσει δὲν ἀποκλείει τὴν ἀνάγκη νὰ ἐνισχυθῆ ἡ γενικὴ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς. Ἄλλοτε, αὐτὸ γινόταν μὲ τὸν ὑπερσιτισμό, πού, ὅμως, ἐκούραζε στὸ τέλος τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ προκαλοῦσε σὲ πολλὲς περιπτώσεις σοβαρώτατες διαταραχές.

Ἀντὶ γιὰ τὸν ὑπερσιτισμό, οἱ γιατροὶ προτιμοῦν σήμερα τὶς εἰδικὲς ἐνισχυμένες τροφές, ποὺ ἔχουν μεγάλη θρεπτικὴ ἀξία ὑπὸ μικρὸν ὄγκο. Οἱ τροφὲς αὐτὲς περιέχουν ἐκχυλίσματα ἥπατος, ἐπιτυγχανόμενα μὲ ὑδρόλυσι, αὐγοτάραχα διαφόρων ψαριῶν κλπ. εἶναι δὲ πλούσιες σὲ ἀμινοξέα, βιταμίνες, νουκλεοπρωτεῖνες, μεταλλικὰ ἅλατα, κλπ.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ στὶς φρενικὲς ἀσθένειες

Ἕνα καινούργιο θεραπευτικὸ μέσο

ΤΟ ἀεροπλάνο θὰ ἀποτελέση ἕνα καινούργιο μέσο θεραπείας τῶν ψυχικῶν ἀσθενειῶν;

Ἀλλά, θὰ ρωτήσετε, ποιὰ σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχη τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὰ φρενικὰ νοσήματα; Κι' ἂν πρόκειται γιὰ τὴν ἀλλαγὴ περιβάλλοντος, γιατί τὸ ἀεροπλάνο κι' ὄχι ὁποιοδήποτε ἄλλο μεταφορικὸ μέσο;

Ἀλλ' ὑπάρχει κάτι, ποὺ ξεχωρίζει τὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὰ ἄλλα μεταφορικὰ μέσα, π. χ. τὸ σιδηρόδρομο ἢ τὸ πλοῖο. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ ὅτι ἐπιτρέπει τὴν ἀπότομη, τὴν κεραυνοβόλο ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος. Ἐπενεργεῖ, δηλαδή, ὅπως ἕνα «σόκ». Καὶ σ' αὐτὸ ἔγκειται ἡ θεραπευτική του ἐπίδρασι.

Σκεφθῆτε ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ζῆ π.χ. στὴ Νορβηγία ἢ στὴ Δανία καὶ πού, ἔπειτα ἀπὸ ἐλάχιστες ὧρες, βρίσκεται στὴν Ἱσπανία, τὴν Ἰταλία ἢ τὴν Ἀφρική. Ἢ ἀντίστροφα. Οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς του, τὸ περιβάλλον, ἡ ἀτμόσφαιρα, ἀλλάζουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Εἶναι σὰ νὰ δεχόταν ἕνα δυνατὸ χτύπημα μὲ μαστίγιο.

Αὐτὸ δὲ μπορεῖ, βέβαια, νὰ ἐπιτευχθῆ μὲ τὸ πλοῖο ἢ τὸ σιδηρόδρομο, κι' ἂν ἀκόμη ὑποθέσωμε, ὅτι κάνομε στὸν ἀσθενῆ μας ἕνα πολὺ μεγάλο ταξίδι. Γιατὶ μ' αὐτὰ ἡ διαφορὰ δὲ γίνεται ἀμέσως αἰσθητή. Ἐνῶ μὲ τὸ ἀεροπλάνο ἀλλάζουν ὅλα. Εἶναι σὰ ν' ἀλλάζη ὁ ρυθμὸς τοῦ κόσμου. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ μεταβολὴ μπορεῖ νὰ ἔχη εὐεργετικὴ ἐπίδρασι.

Ἀπὸ τὶς σκέψεις αὐτὲς ἀκριβῶς ξεκίνησε ὁ δόκτωρ Σάντερ Ἰζίκοβιτς, διευθυντὴς τῆς μεγάλης ψυχιατρικῆς κλινικῆς «Μπεκομπέργκα Σούχου», στὴ Σουηδία. Μιὰ μέρα, ἔβαλε 49 σχιζοφρενεῖς, παρανοϊκούς, κατατονικοὺς κλπ. μέσα σ' ἕνα μεγάλο ἀεροπλάνο καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἰταλία. Τὸ τέρμα ἦταν κοντὰ στὴ Βενετία. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ διαδρομὴ 2400 χιλιομέτρων.

Τὸ πείραμα ἦταν τολμηρό, γιατὶ κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ προβλέψη τί θὰ ἐπακολουθοῦσε. Ὁ δόκτωρ Ἰζίκοβις εἶχε διαλέξει μιὰ ἤρεμη πλὰζ κι' ἐγκατέστησε τοὺς ἀσθενεῖς του σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, σὰν τουρίστες.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ βρέθηκαν ξαφνικὰ μέσα σ' ἕνα περιβάλλον, ποὺ ἦταν τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ζοῦσαν ὡς τότε. Ἔπρεπε νὰ πετάξουν τὰ βαριὰ ροῦχα τους, γιατὶ ὁ ἥλιος τσουρούφλιζε. Γύρω τους μιλοῦσαν μιὰ γλῶσσα, ποὺ δὲν τὴν καταλάβαιναν καὶ πού, ὡστόσο, ἔπρεπε νὰ προσπαθήσουν νὰ τὴν καταλάβουν, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συνεννοηθοῦν. Τὰ φαγητὰ ἦταν τελείως διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα, στὰ ὁποῖα εἶχαν συνηθίσει. Ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς ἦταν ἐπίσης διαφορετικός. Κοιμόνταν, ξυπνοῦσαν, ἔτρωγαν σὲ διαφορετικὲς ὧρες ἀπὸ ἄλλοτε.

Ἕνα ἄλλο σημαντικὸ πρᾶγμα ἦταν ὅτι δὲν εἶχαν πιὰ τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ζοῦσαν σὲ κλινική. Ἦσαν ἐλεύθεροι τώρα νὰ πηγαίνουν ὅπου ἤθελαν, νὰ κολυμπᾶνε, νὰ κάνουν ἐκδρομές, νὰ κάθωνται στὰ κέντρα κλπ. Ὁ δόκτωρ Ἰζίκοβιτς κι' οἱ βοηθοί του (γιατροί, νοσοκόμοι, κλπ.) τοὺς παρακολουθοῦσαν, βέβαια, ἀλλ' ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ παρακολούθησι «φιλική». Τοὺς συνώδευαν σὰ σύντροφοι, ἔκαναν μ' ἁπλούστερα λόγια, παρέα μαζί τους.

Καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν περισσότερο ἀπὸ ἱκανοποιητικά. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς εἶχαν ν' ἀνοίξουν τὸ στόμα τους ἀπὸ χρόνια. Καί, ξαφνικά, ἄρχισαν νὰ μιλᾶνε, νὰ ἐκφράζουν τὶς ἐντυπώσεις τους, ν' ἀστειεύωνται, νὰ γελᾶνε.

Ἕνας παλιὸς ἀξιωματικὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξυριστῆ. Ἀλλά, μόλις βρέθηκε στὴν Ἰταλία, ζήτησε νὰ τοῦ ἀγοράσουν μιὰ ξυριστικὴ μηχανὴ κι' ἄρχισε νὰ ξυρίζεται κάθε μέρα.

Μιὰ νέα εἶχε ἔντονη ἀποστροφὴ σὲ κάθε τι, ποὺ σχετιζόταν μὲ τὴν καθαριότητα. Ἀλλά, ξαφνικά, ἄρχισε νὰ παίρνη κάθε μέρα τὸ λουτρό της, νὰ χτενίζεται, νὰ βάφη τὰ χείλη της; Καί, σὰ νάθελε νὰ ἐξηγήση αὐτὴ τὴ μεταστροφή, εἶπε σ' ἐκείνους ποὺ τὴν περιστοίχιζαν:

— Μήπως δὲν εἴμαστε ἄνθρωποι κι' ἐμεῖς;

Λόγια μεστὰ ἀπὸ σημασία. Οἱ ἀσθενεῖς, ποὺ ζοῦν στὶς φρενολογικὲς κλινικές, ἔχουν τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι ἀπόβλητοι ἀπὸ τὴν κοινωνία. Ἀπομονώνονται ἔτσι στὸν ἑαυτό τους κι' ἡ ἀπομόνωσί τους, ὅπως εἶναι φυσικό, ἐξασθενίζει βαθμιαῖα τὶς διανοητικές τους ἱκανότητες, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι περιορίζει τὰ ἐνδιαφέροντά τους σὲ ἐλάχιστα πράγματα. Ἔτσι, ἡ κατάστασί τους, ἀντὶ νὰ καλυτερεύη, χειροτερεύει. Τὸ ξαναγύρισμά τους στὴν κοινωνία δὲν εἶναι πιὰ δυνατό.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ δόκτορος Ἰζίκοβιτς γύρισαν θεραπευμένοι ἢ μὲ ἔκδηλη καλυτέρευσι.

Κατὰ τὸ Σουηδὸ ἐπιστήμονα, ἡ ἀπότομη μεταβολὴ τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῶν συνθηκῶν ζωῆς, ποὺ ἐπιτυγχάνονται μ' ἕνα ἀεροπορικὸ ταξίδι, ἐπενεργοῦν σὰν τὸ ἰσχυρότερο ἀπὸ τὰ γνωστὰ ὡς σήμερα «σὸκ» καὶ μπορεῖ νὰ ἐπιφέρουν τὴν ὁριστικὴ θεραπεία τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁ δόκτωρ Ἰζίκοβιτς ἐπιμένει ἐπὶ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀντιθέσεων (θερμὰ κλίματα-ψυχρά, βουνὸ-θάλασσα, κλπ.). Σημαντικὸ ρόλο παίζει ἐπίσης καὶ τὸ συναίσθημα τῆς ἐλευθερίας, ποὺ ἀποκτᾶ ὁ ἀσθενής. Ἔτσι, ἀντὶ ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, προσπαθεῖ νὰ τοὺς προσεγγίση καὶ νὰ τοὺς μοιάση.

✪✪

ΜΙΑ ΣΠΗΛΙΑ ΠΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟ ΑΣΘΜΑ

Ἡ ἀνατολικὴ Οὐγγαρία εἶναι περίφημη γιὰ τὶς σπηλιές της καὶ οἱ σπηλαιολόγοι ὅλου τοῦ κόσμου φιλοδοξοῦν νὰ τὶς ἐπισκεφτοῦν.

Τὸν περασμένο χρόνο, μιὰ ἀπὸ τὶς ἀποστολές, ἔμεινε γιὰ ἀρκετὲς ἡμέρες σὲ κάποια ἀπὸ τὶς σπηλιές, θαυμάζοντας τοὺς ὑπέροχους σταλακτίτες της. Καὶ τότε τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς παρετήρησαν, ὅτι παρ' ὅλο, ποὺ ἡ σπηλιὰ ἦταν ψυχρὴ καὶ ὑγρή, σὲ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐκδηλώθηκε τὸ παραμικρὸ συνάχι. Ὑπέφεραν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία, μὰ δὲν ἀκούστηκε οὔτε ἕνα φτάρνισμα.

Ἡ ἔκπληξί τους ἦταν τόση, ὥστε εἰδοποίησαν τοὺς γιατροὺς τῆς περιοχῆς. Ἔγινε μιὰ ἔρευνα καὶ ἀποδείχτηκε, ὅτι οἱ ἀτμοὶ ἐκείνης τῆς σπηλιᾶς ἦταν πλούσιοι σὲ ἀσβέστιο, ἰδιαίτερα κατάλληλο γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ἐρεθισμῶν τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος καὶ ἰδιαίτερα τοῦ ἄσθματος.

Τώρα, δίπλα στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς ἔχει χτιστῆ μιὰ κλινικὴ γιὰ τοὺς ἀσθματικούς. Οἱ ἄρρωστοι περνοῦν στὴ σπηλιὰ δυὸ ἢ τρεῖς ὧρες τὴν ἡμέρα, ξαπλωμένοι σὲ κρεβάτια καὶ καλοσκεπασμένοι, γιὰ νὰ προστατεύωνται ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ τὸ κρύο καὶ νὰ ἀναπνέουν τοὺς θεραπευτικοὺς ἀτμούς. Ἡ κούρα κρατάει μερικὲς ἑβδομάδες, μὲ ἀποτελέσματα ἱκανοποιητικώτατα.

Κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν κλινικὴ ποὺ εἶναι σχετικὰ μικρή, σχεδιάζεται τώρα νὰ χτιστῆ ἕνα μεγάλο νοσοκομεῖο, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ δέχεται μεγάλο ἀριθμὸ ἀσθενῶν, γιατί, στὸ μεταξύ, ἡ εἴδησι ὅλο καὶ διαδίδεται καὶ εἶναι ἀναρίθμητοι οἱ ἀσθματικοί, ποὺ ζητοῦν νὰ ὑποβληθοῦν στὴν πρωτότυπη αὐτὴ θεραπεία.

Γελωτοθεραπεία

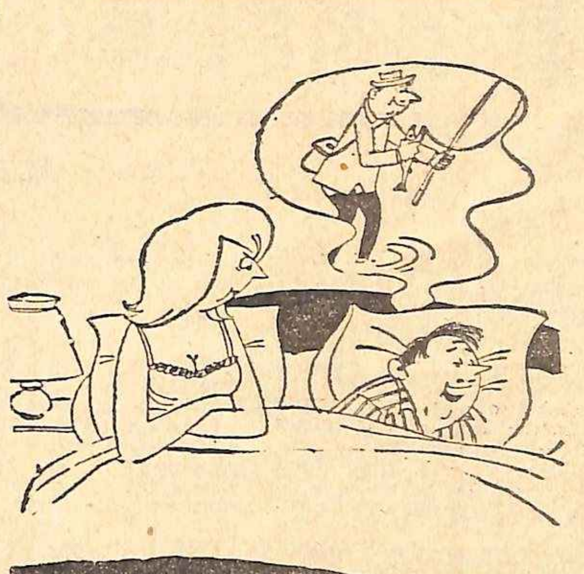

Η... ΠΕΡΚΑ

— *Αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ τσάκωσα, μανούλα μου!...*

— *Ὁ διευθυντής σου θὰ μὲ δεχθῆ ἀμέσως.... Πές του πὼς εἶμαι ὁ ἄντρας τῆς ἰδιαιτέρας του!...*

— *Ἂν πᾶτε, βέβαια, μὲ τὴ γυναῖκα σας, θὰ χάσετε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς γοητείας τοῦ νησιοῦ!*

ΤΑ ΛΥΤΡΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΚΟΜΗΣ Τζερόλαμο ντὶ Καστελφράνκο ἔσφιγγε μὲ συγκίνησι τὴ σύζυγό του στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἀγαπημένη μου Λουΐζα, εἶχα ἀρχίσει νὰ φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ σὲ ξανάβλεπα ποτὲ πιά, τῆς εἶπε.

— Ὁ δούκας Ἡρακλῆς φάνηκε καλός, ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του.

— Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος Περάλτο; Ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία φιλονεικία μου μαζί του...

— Θέλεις νὰ πῆς, ὅτι σ' ἔρριξε ἄδικα στὴ φυλακή;

— Μὲ συκοφάντησε στὸ δοῦκα. Τὸ ξέρεις καλά, ὅτι δὲν εἶχα πάρει μέρος σὲ καμμιὰ συνωμοσία.

— Ἴσως μετανόιωσε.

— Ὁ Περάλτο δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ μετανοιώνουν ποτέ... Νά γιατί ἀναρωτιέμαι πῶς μπόρεσε νὰ συγκατατεθῆ στὴν ἀπελευθέρωσί μου.

— Αὐτὸς πῆγε τὴ διαταγὴ στὸ δοῦκα.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

Ἡ Λουΐζα ἔχασε τὸ χρῶμα της.

— Μοῦ τὸ εἶπε, τραύλισε.

— Εἶδες τὸν Περάλτο;

— Ἔπρεπε νὰ τὸν δῶ γιὰ τὴ σωτηρία σου.

Ὁ Τζερόλαμο τράβηξε τὰ χέρια ἀπὸ τὴ γυναῖκα του.

— Ἀλλ' ὁ Περάλτο εἶναι ἐχθρός μου, εἶπε.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό, συμφώνησε ἡ γυναῖκα του. Δὲν ξέρεις, ὅμως, γιὰ ποιὸ λόγο σὲ ἐχθρεύεται.

— Καὶ τὸν ξέρεις ἐσύ;

— Ναί.

— Σοῦ τὸν εἶπε ὁ ἴδιος;

— Δὲν ὑπῆρχε λόγος γιατὶ τὸν ἤξερα. Ὁ Περάλτο σὲ μισεῖ, γιατὶ δὲν ὑποχώρησα στὶς ἀξιώσεις του... δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ ὅτι...

— Τὸν ἄτιμο! βρυχήθηκε ὁ ἄντρας της.

Τὴν εἶδε, ξαφνικά, νὰ πέφτη στὰ γόνατα.

— Ἄκουσε, Τζερόλαμο, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ τὰ μάθης ὅλα... Κατόπιν θὰ μὲ κρίνης...Ὁ Περάλτο μὲ κυνηγοῦσε ἀπὸ καιρό, ἀλλ' ἀντιστάθηκα πάντα, γιατὶ σ' ἀγαποῦσα. Στὸ τέλος, βλέποντας πὼς δὲν κατάφερνε τίποτα, στράφηκε ἐναντίον σου. Σ' ἔδιωξε ἀπὸ τὸ συμβούλιο, σοῦ ἄνοιξε αὐτὴ τὴν τρομερὴ δίκη γιὰ τὰ κτήματα τοῦ Ριτζιόλο καὶ σ' ἔκαμε νὰ χάσης τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ δοῦκα. Σ' ἔμπλεξε κατόπιν σ' αὐτὴ τὴν ἀνόητη συνωμοσία, γιὰ τὴν ὁποία δὲν εἶχες τὴν παραμικρὴ ἰδέα καὶ σ' ἔρριξε στὴ φυλακή...

— Ἀπ' ὅπου δὲ θὰ ἔβγαινα ἴσως ποτέ, μουρμούρισε ὁ κόμης.

Ἄκουγε σαστισμένος τὴ γυναῖκα του καὶ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη γιατί εἶχε πέσει στὰ γόνατα, γιὰ νὰ τοῦ πῆ αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Αὐτὴ ἦταν ἡ πρόθεσί του, συνέχισε ἡ γυναῖκα του. Ὁ δούκας θὰ σὲ ξεχνοῦσε μὲ τὸν καιρό, ἀφοῦ, ἄλλωστε, κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ μιλήση γιὰ σένα. Φοβόνταν ὅλοι μήπως προκαλέσουν τὸ μῖσος τοῦ Περάλτο.

— Κι' ἐκεῖνο, ποὺ δὲν τολμοῦσαν νὰ κάμουν οἱ ἄλλοι, τὸ ἔκανες ἐσύ; ρώτησε ὁ κόμης.

— Δὲν εἶδα τὸ δοῦκα ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του.

— Εἶδες τότε τὸν Περάλτο;

— Ναί...

— Καί... τί τοῦ εἶπες;

— Ἔπεσα στὰ πόδια του καὶ τὸν θερμοπαρακάλεσα νὰ σοῦ ξαναδώση τὴν ἐλευθερία σου.

— Τί ἄλλο;

Ἡ Λουΐζα ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Σ' ἀγαποῦσα πολύ, Τζερόλαμο, εἶπε. Εἶσαι ὁ μόνος ἄντρας ποὺ ἀγάπησα στὴ ζωή. Κι' ἂν ἀκόμη ζοῦσα χίλια χρόνια, δὲ θ' ἀγαποῦσα ποτὲ ἄλλον... Ἡ σκέψι, ὅτι θὰ ἔλυωνες σιγὰ-σιγὰ μέσα στὴ φυλακή, δὲ μ' ἄφηνε νὰ ἡσυχάσω. Νά γιατί ἀποφάσισα νὰ πάω στὸν Περάλτο...

— Μοῦ τὸ εἶπες, ὅτι πῆγες. Τί ἔγινε κατόπιν;

— Ὁ Περάλτο μὲ δέχτηκε μ' εὐγένεια.

— Τί σοῦ εἶπε;

— Μ' ἀγκάλιασε καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι στὸ χέρι μου ἦταν νὰ ξαναβρῆς τὴν ἐλευθερία σου ἢ νὰ σαπίσης στὴ φυλακή...

— Καὶ σὺ τί ἔκανες;

Ἡ Λουΐζα ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

— Σ' ἀγαποῦσα πολύ, Τζερόλαμο, εἶπε σιγά.

Καὶ πρόσθεσε ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή:

— Ὁ Περάλτο κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του.

— Θέλεις νὰ πῆς, ὅτι ἐξαγόρασες τὴν ἐλευθερία μου μὲ τὴν ἀτίμωσί σου; ρώτησε.

— Τώρα τὰ ξέρεις ὅλα καὶ μπορεῖς νὰ μὲ κρίνης, ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του, μὲ φωνή, ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

Σωριάστηκε ὕστερα στὸ πάτωμα ἀναίσθητη.

Ὁ κόμης Τζερόλαμο, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξη, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Σὲ λίγο ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἔλειψε ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὅλη τὴ νύχτα καὶ δὲν ξαναγύρισε παρὰ τὸ ἄλλο πρωΐ.

Ἡ Λουΐζα εἶχε περάσει ὧρες φριχτῆς ἀγωνίας, περιμένοντάς τον. Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη τί σήμαινε αὐτὴ ἡ ἀπουσία του. Μήπως, λοιπόν, θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ τοῦ κρύψη τὴν ἀλήθεια; Ἀλλ' ὄχι, αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ κάνη. Θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ κυττάξη τὸν ἄντρα της στὰ μάτια, ἂν δὲν τοῦ τὰ ἔλεγε ὅλα.

Ἀκούγοντας τὰ βαρυὰ βήματά του στὸ διάδρομο, ἔτρεξε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τῆς κάμαράς της. Φοροῦσε ἕνα ὁλόλευκο νυχτικό, ποὺ τῆς ἔπεφτε ὡς τοὺς ἀστραγάλους. Ἡ θλιμμένη ἔκφρασι, ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπό της, τὴν ἔκανε νὰ μοιάζη μὲ ζωντανὸ ἄγαλμα τῆς λύπης.

— Τζερόλαμο! ξεφώνισε.

Ὁ κόμης προχώρησε μέσα στὸ δωμάτιο.

— Μόνο ἐσὺ κι' ἐγὼ ξέρομε ἀκόμη τὴν ἀτιμία μας, εἶπε μὲ τὴ βαρειὰ φωνή του.

— Μ' ἀγκάλιασε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι στὸ χέρι μου ἦταν νὰ ξαναβρῆς τὴν ἐλευθερία σου ἢ νὰ σαπίσης στὴ φυλακή...

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Ὁ μαρκήσιος Περάλτο δὲν ὑπάρχει πιὰ στὴ ζωή.

— Τὸν σκότωσες;

— Μονομαχήσαμε σήμερα τὸ πρωΐ... Τὸ ξίφος μου χώθηκε ὡς τὴ λαβὴ μέσα στὸ στῆθος του... Ὅταν τὸ τράβηξα, εἶδα τὸ αἷμα του νὰ τινάζεται μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὴν πληγή του. Πόσο χάρηκα αὐτὴ τὴ στιγμή! Ἦταν σὰ μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ αἷμα, νἄφευγε κι' ἡ ἀτιμία, ποὺ μὲ τύλιγε...

Ἡ Λουΐζα ἔκανε νὰ ριχτῆ στὴν ἀγκαλιά του. Ἀλλὰ τὸ παγερὸ βλέμμα του τὴ συγκράτησε.

— Ὁ δούκας θὰ διατάξη νὰ σὲ πιάσουν καὶ νὰ σὲ ξαναρρίξουν στὴ φυλακή, εἶπε τρομαγμένη ἡ νεαρὴ γυναῖκα. Πρέπει νὰ φύγης...

— Θὰ φύγω, γιὰ νὰ σώσω τὸ κεφάλι μου, ἄν, βέβαια, ἡ ζωή μου ἔχη ἀκόμη κάποια ἀξία, ἀπάντησε ὁ ἄντρας της. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ ἐκτελέσω ἕνα ἄλλο καθῆκον...

— Γιὰ ποιὸ καθῆκον μιλᾶς; ρώτησε ἡ Λουΐζα.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπουκαλάκι.

— Τὸ πῆρα πρὶν ἀπὸ λίγο ἀπὸ τὸν Ἀρνόλφο, τὸ μάγο, εἶπε. Περιέχει ἕνα δραστικὸ δηλητήριο, ποὺ φέρνει ἀμέσως τὸ θάνατο καὶ χωρὶς πόνο...

Ἅπλωσε ταὐτόχρονα τὸ χέρι του.

— Λουΐζα, δὲ θὰ ὑποφέρης, εἶπε. Ὁ Ἀρνόλφος μοῦ τὸ ὡρκίσθηκε.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα πῆρε τὸ μπουκαλάκι στὰ χέρια της.

— Ὅλα, ἀκόμα κι' ὁ θάνατος, εἶναι γλυκὸς ἀπὸ τὸ χέρι σου, τοῦ εἶπε.

Καί, χωρὶς νὰ διστάση, ἄδειασε τὸ μπουκαλάκι μέσα στὸ στόμα της. Ἔπειτα προχώρησε ἀργὰ καὶ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ της.

Ὁ θάνατος τὴ βρῆκε ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

— Τζερόλαμο, σ' ἀγαπῶ!

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα της λόγια.

Ὁ κόμης τοῦ Καστελφράνκο τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα καὶ τῆς φίλησε τὰ κατάψυχρα χείλη. Ἀνέβηκε ὕστερα στὸ ἄλογό του κι' ἔφυγε μ' ἕνα τρελλὸ καλπασμό... Ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε στὴ Μοδένα, οὔτε κανεὶς ἔμαθε ποτὲ τίποτα γι' αὐτόν.

ΕΜΙΛΙΟ ΝΤ' ΑΝΤΖΕΛΙ

✪✪

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟ

Οἱ ξένοι αὐτοκινητιστές, ποὺ ἐπισκέπτονταν τὸν περίφημο γυρτὸ πύργο τῆς Πίζας, πλήρωναν 20 λιρέττες σ' ἕνα ἡλικιωμένο εἰσπράκτορα. Πίστευαν δὲ πὼς τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀφοροῦσε τὸ δικαίωμα νὰ παρκάρουν τὸ αὐτοκίνητό τους δίπλα στὸν πύργο. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ὅμως εἶχε τὴ περιέργεια νὰ μεταφράση τὴν ἀπόδειξι, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ ὑπάλληλος. Καὶ ἀνακάλυψε, ὅτι ἦταν μιὰ ἀσφάλεια τοῦ αὐτοκινήτου του ἐναντίον τοῦ κινδύνου... νὰ πέση ἀπάνω του ὁ πύργος!

«55 ΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΠΕΚΙΝΟ»

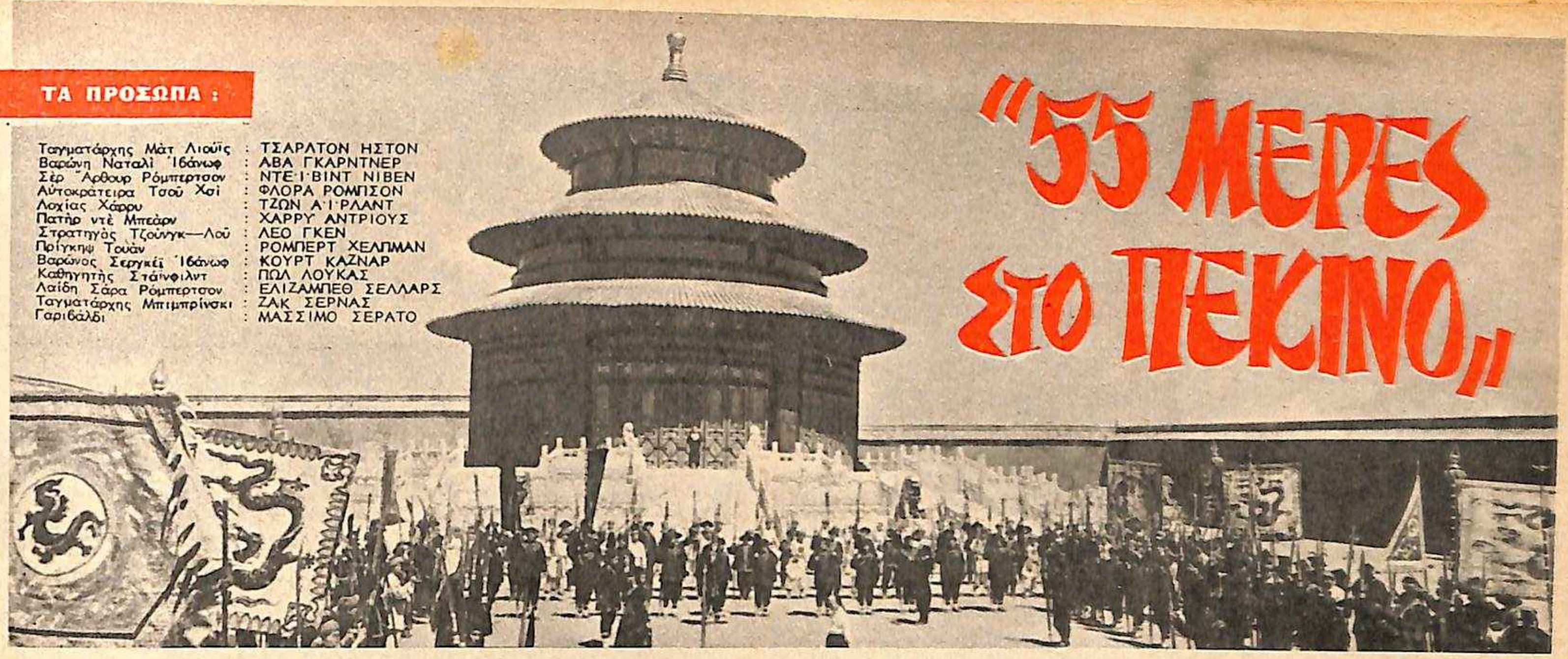

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ταγματάρχης Μὰτ Λιοῦϊς	ΤΣΑΡΛΤΟΝ ΗΣΤΟΝ
Βαρώνη Ναταλὶ Ἰβάνωφ	ΑΒΑ ΓΚΑΡΝΤΝΕΡ
Σὲρ Ἄρθουρ Ρόμπερτσον	ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΝΙΒΕΝ
Αὐτοκράτειρα Τσοῦ Χσὶ	ΦΛΟΡΑ ΡΟΜΠΣΟΝ
Λοχίας Χάρρυ	ΤΖΩΝ ΑΪΡΛΑΝΤ
Πατὴρ ντὲ Μπεάρν	ΧΑΡΡΥ ΑΝΤΡΙΟΥΣ
Στρατηγὸς Τζοῦνγκ—Λοῦ	ΛΕΟ ΓΚΕΝ
Πρίγκηψ Τουὰν	ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΕΛΠΜΑΝ
Βαρῶνος Σεργκέϊ Ἰβάνωφ	ΚΟΥΡΤ ΚΑΖΝΑΡ
Καθηγητὴς Στάϊνφιλντ	ΠΩΛ ΛΟΥΚΑΣ
Λαίδη Σάρα Ρόμπερτσον	ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΣΕΛΛΑΡΣ
Ταγματάρχης Μπιμπρίνσκι	ΖΑΚ ΣΕΡΝΑΣ
Γαριβάλδι	ΜΑΣΣΙΜΟ ΣΕΡΑΤΟ

Ὑπερπαραγωγὴ τοῦ ΣΑΜΟΥΕΛ ΜΠΡΟΝΣΤΟΝ. Σουπερτεχνιράμα 70 — Τεχνικολὸρ Μιὰ ταινία τῆς ΣΑΒΒΑΣ — ΦΙΛΜ Α. Ε.

Ἐνῶ οἱ Μπόξερς γίνονταν ὅλο καὶ πιὸ ἐπιθετικοί, ὁ Μὰτ κατώρθωνε μὲ δυσκολία νὰ βλέπη τὴ Ναταλί. Πρὶν τὴν εὕρισκε ὡραία, ἐπιθυμητή, τώρα ὅμως ἔνοιωθε γι' αὐτὴν κάτι πιὸ βαθύ. Τὴν ἐκτιμοῦσε, τὴ θαύμαζε, ἄρχιζε νὰ τὴν ἀγαπᾶ. Κι' ἐκείνη τὸν θαύμαζε γιὰ τὸ θάρρος του καὶ τοῦ ἀνταπέδιδε τὸ αἴσθημα, ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτή. Γιὰ νὰ βρίσκεται ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο κοντά της, ὁ Μὰτ ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα σπιτάκι στὸ προαύλιο τοῦ νοσοκομείου, μὲ τὸ πρόσχημα πὼς θὰ βρισκόταν ἔτσι πιὸ κοντὰ στὴ γραμμὴ τῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἡ Ναταλὶ τὸν ἐπισκεπτόταν συχνά, γιὰ νὰ τὸν βοηθήση δῆθεν στὸ νοικοκυριό του καὶ ἐκεῖ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, παρὰ τοὺς κινδύνους ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσαν, γνώρισαν στιγμὲς μεγάλης εὐτυχίας.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ὅμως δὲν ἄρεσε καθόλου στὸ Σεργκέϊ Ἰβάνωφ. Ζήτησε νὰ δῆ καὶ πάλι τὴ Ναταλὶ καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν πίεσε νὰ τοῦ παραδώση τὸ περίφημο κολλιέ. Ἐκείνη ἀρνήθηκε καὶ τότε ὁ Ἰβάνωφ τῆς δήλωσε πὼς θ' ἀπεκάλυπτε στὸ Μὰτ τὸ σκοτεινὸ παρελθόν της. Κάλεσε πραγματικὰ τὸν Ἀμερικανὸ στὴ ρωσικὴ πρεσβεία...

...καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶχε δῆθεν καθῆκον νὰ τοῦ ἀποκαλύψη ποιά ἦταν στὴν πραγματικότητα ἡ γυναῖκα, ποὺ κατώρθωσε νὰ προκαλέση τὸ ἐνδιαφέρον του. «Ὁ ἄντρας της, τοῦ εἶπε, αὐτοκτόνησε ἐπειδὴ ἀνακάλυψε πὼς ἡ Ναταλὶ εἶχε ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὸ στρατηγὸ Τζοῦνγκ — Λοῦ». Χωρὶς νὰ ἐπηρεαστῆ καθόλου ἀπὸ τὶς ἀποκαλύψεις αὐτές, ὁ Μὰτ ξαναγύρισε κοντὰ στὴ Ναταλὶ καὶ τῆς δήλωσε πὼς δὲν πίστευε οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα ἄκουσε. Ἐκείνη ὅμως δὲν ξεγελάστηκε. Κατάλαβε πὼς ὁ Μὰτ εἶχε πληγωθῆ βαθειά. Ἡ ἴδια ὑπέφερε πολύ.

Οἱ Μπόξερς συνέχιζαν τὶς ἐπιθέσεις, ἐλπίζοντας πὼς γρήγορα θὰ ἀνάγκαζαν τοὺς λευκοὺς νὰ παραδοθοῦν. Τοὺς ἔστειλαν μάλιστα καὶ ἕνα τελεσίγραφο. Μὰ ὁ σὲρ Ἄρθουρ, πρὶν προφτάση κανεὶς νὰ πῆ τὴ γνώμη του, κατώρθωσε νὰ πείση τοὺς λευκοὺς πώς, γιὰ τὸ συμφέρον τους, ἔπρεπε νὰ κάνουν μιὰ θεαματικὴ ἀντεπίθεσι. «Ἐφ' ὅσον οἱ Μπόξερς, εἶπε, μᾶς ζητοῦν νὰ παραδοθοῦμε, σημαίνει ὅτι κατάλαβαν πὼς δὲν πρόκειται νὰ μᾶς νικήσουν μὲ τὰ ὅπλα, ποὺ διαθέτουν». Γιὰ νὰ ἐπηρεάσουν μὲ τὴ σειρά τους τὴν αὐτοκράτειρα...

. . . τῆς ἔστειλαν κι' αὐτοὶ ἕνα τελεσίγραφο, δηλώνοντάς της πὼς ἂν δὲ φρόντιζε, γιὰ τὴν κατάπαυσι τῶν ἐχθροπραξιῶν, δὲν ἀναλάμβαναν καμμιὰ εὐθύνη γιὰ τοὺς κινδύνους, ποὺ θὰ διέτρεχε ἡ ἴδια καὶ τὰ ἀνάκτορά της, σὲ περίπτωσι ἐπεκτάσεως τῶν ἐπιχειρήσεων.
Καὶ συνόδεψαν τὴν ἀντεπίθεσι αὐτὴ μὲ μιὰ θεαματικὴ πολεμικὴ ἐπιχείρησι, τὴν ὁποία ἀνέλαβαν ἀπὸ κοινοῦ ὁ Μὰτ καὶ ὁ Σὲρ Ἄρθουρ. Μιὰ νύχτα οἱ δυὸ ἄντρες μπῆκαν στὶς ἐχθρικὲς γραμμὲς καὶ βρέθηκαν σὲ μιὰ θρησκευτικὴ τελετὴ στὴν ὁποία ἔπαιρνε μέρος καὶ ἡ αὐτοκράτειρα...

Μόλις ἀντελήφθη τὴν παρουσία τῶν δυὸ λευκῶν, ἡ αὐτοκράτειρα θέλησε, πανικόβλητη, νὰ ξεφύγη. Μέσα στὴ γενικὴ ἀναταραχή, ποὺ προεκλήθη, οἱ δυὸ λευκοὶ κατώρθωσαν νὰ μποῦν σὲ μιὰ ἀποθήκη πυρομαχικῶν τῶν Μπόξερς καὶ νὰ τὴν ἀνατινάξουν. Ἡ ἐπιχείρησι αὐτὴ εἶχε τὸν ἀντίκτυπο ποὺ περίμεναν καὶ ἡ αὐτοκράτειρα, ποὺ ἔβλεπε πὼς δὲν ἦταν πιὰ πουθενὰ ἀσφαλής, ἔσπευσε νὰ προτείνη εἰρήνη. Ζητοῦσε ὅμως νὰ σταματήσουν οἱ λευκοὶ τὶς ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Τιὲν—Τσίν, ἄλλως θὰ ξεσηκωνόταν καὶ ὁ κινεζικὸς στρατός.

Ὁ Σὲρ Ἄρθουρ καὶ οἱ ἄλλοι πρεσβευτὲς πῆραν τὴν πρότασι στὰ σοβαρὰ καὶ συμφώνησαν πὼς ἔπρεπε τὰ ξένα στρατεύματα, ποὺ ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ Τιὲν Τσὶν νὰ εἰδοποιηθοῦν, γιὰ νὰ σταματήσουν τὶς ἐχθροπραξίες. Χρειαζόταν, ὅμως, ἕνας ἐθελοντής, γιὰ νὰ φτάση ὣς ἐκεῖ. Ὁ ταγματάρχης Μὰτ δέχτηκε ν' ἀναλάβη τὴν ἐπικίνδυνη ἀποστολή. Πρὶν φύγη ἐπεσκέφθη τὴ Ναταλὶ καὶ τῆς μίλησε σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ τελευταία φορά. Τῆς πρότεινε νὰ παντρευτοῦν σὲ περίπτωσι, ποὺ θὰ ξαναγύριζε ζωντανός...

Ἡ Ναταλὶ ἤξερε πὼς ὁ Μὰτ δὲν εἶχε ἀγαπήσει ἄλλη γυναῖκα καὶ ἡ ἀγάπη αὐτή, ποὺ τῆς προσέφερε, ἡ πρώτη ἀγάπη ἑνὸς ἀντρός, ποὺ μέχρι τότε δὲν εἶχε ἀπασχολήσει παρὰ μονάχα τὸ στρατιωτικό του καθῆκον, τὴ συγκινοῦσε βαθειά. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ὁ Μὰτ ἔφυγε, ἡ Ναταλὶ τὸν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.
Ὁ Μὰτ πῆρε μαζί του τρεῖς στρατιῶτες. Μὲ χίλιους κινδύνους κατώρθωσαν νὰ φτάσουν στὸ Τιὲν—Τσίν. Ἐκεῖ ὅμως τοὺς περίμενε μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐπιτιθεμένων μονάδων...

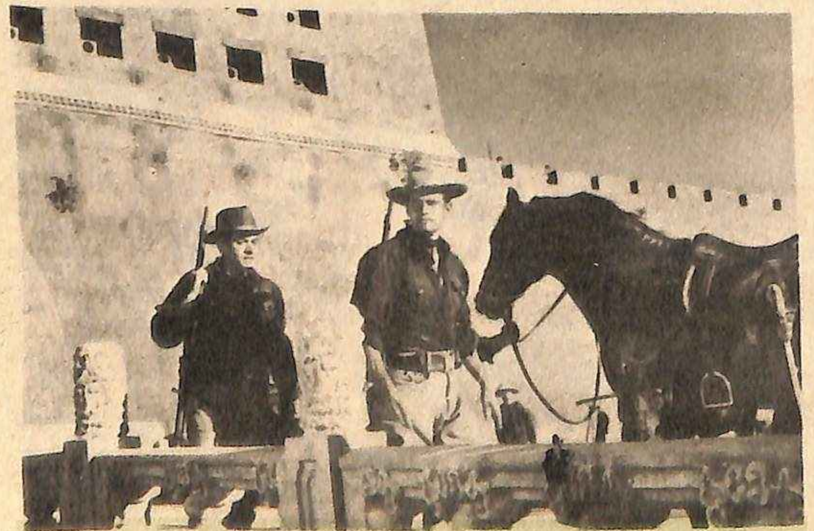

. . .ἀρνήθηκαν νὰ ὑπακούσουν καὶ νὰ σταματήσουν τὶς ἐχθροπραξίες. Ἐννοοῦσαν νὰ καταλάβουν τὸ Τιὲν—Τσίν, ποὺ ἦταν κατα τὴ γνώμη τους ἕτοιμο νὰ πέση καὶ νὰ προχωρήσουν κατόπιν πρὸς τὸ Πεκῖνο, γιὰ ν' ἀπελευθερώσουν τοὺς ὑπερασπιστὲς τῶν πρεσβειῶν. Μάταια ὁ Μὰτ προσπάθησε νὰ τοὺς δώση νὰ καταλάβουν πὼς οἱ γενναῖοι αὐτοὶ ὑπερασπιστὲς δὲ θὰ κατώρθωναν νὰ συνεχίσουν τὴν ἀντίστασι ὣς τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεως τῶν ἐνισχύσεων. Τέλος, ἀπελπισμένος καὶ νικημένος ὁ Μὰτ ξαναπῆρε μόνος τὸ δρόμο γιὰ τὸ Πεκῖνο.

Στὸ νοῦ του ἔρχονταν συνεχῶς οἱ σκηνὲς φρίκης, ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσαν τὴν παράδοσι τῶν λευκῶν, στοὺς φανατισμένους Μπόξερς. Τὸ σκεφτόταν δὲ αὐτὸ καὶ ἀνατρίχιαζε, γιατὶ μαζί τους θἆταν καὶ ἡ Ναταλί.
Κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Μὰτ ἡ Ναταλὶ εἶχε πάει κρυφὰ στὴν κινέζικη πόλι καὶ ἐκεῖ διαπραγματεύτηκε τὴν πώλησι τοῦ περιφήμου κολλιέ της. Ζήτησε σὲ ἀντάλλαγμα ἕνα βαγόνι φάρμακα γιὰ τοὺς τραυματίες καὶ τρόφιμα γιὰ τὰ παιδιά, ποὺ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πεῖνα. Παρακολούθησε ἡ ἴδια τὴν παράδοσι τοῦ πολυτίμου ὑλικοῦ.

. . .καὶ πέτυχε ἔτσι κάτι, ποὺ θεωρήθηκε ἀπ' ὅλους ὄχι ἄθλος, ἀλλὰ σωστὸ θαῦμα. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως τραυματίστηκε βαρυά.
Ὅταν ὁ Μὰτ ἔφτασε κοντὰ στὸ Πεκῖνο, εἶδε τεράστιες φλόγες νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν πολιορκημένων πρεσβειῶν. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἐπετίθεντο μόνον οἱ Μπόξερς, ἀλλὰ καὶ ὁ τακτικὸς κινεζικὸς στρατός. Ἕνα τεράστιο κανόνι εἶχε ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα ὕψωμα τῆς πρωτεύουσας καὶ προκαλοῦσε μεγάλες ζημιὲς στοὺς λευκούς, ποὺ ἀδυνατοῦσαν νὰ τὸ καταστρέψουν, μὴ διαθέτοντας ἀρκετὰ ἰσχυρὰ ὅπλα.

Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ βροῦν ἕνα τρόπο νὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτό, ἂν ἤθελαν ν' ἀποφύγουν τὴν ἐκμηδένισι. Τὸ ἐφευρετικό τους μυαλὸ βρῆκε καὶ πάλι τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθῆ. Οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες κατασκεύασαν ἕνα μικρὸ ἀλλὰ ἰσχυρὸ κανόνι, ποὺ βάφτισαν «Μπέτσυ». Παρουσίαζε ὅμως ἕνα φοβερὸ μειονέκτημα: ἦταν τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνο γιὰ κεῖνον ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε, ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἀντίπαλό του. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς δοκιμές, πέτυχαν ν' ἀνατινάξουν τὸ φοβερὸ κανόνι τῶν ἀντιπάλων. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ κατέπληξε καὶ κατατρόμαξε τοὺς Κινέζους.

Γρήγορα ὅμως βρῆκαν ἕνα νέο καταστρεπτικὸ ὅπλο. Ἐξαπέλυσαν κατὰ τῆς περιοχῆς τῶν πρεσβειῶν μικροὺς ἐμπρηστικοὺς πυραύλους, μὲ τοὺς ὁποίους ἄναψαν πολλὲς καὶ μεγάλες πυρκαϊές. Ἀλλὰ ὁ πατὴρ ντὲ Μπεὰρν βρῆκε τὸν τρόπο νὰ ἐξουδετερώση τὸν ξύλινο πυργίσκο ἀπὸ τὸν ὁποῖο οἱ Κινέζοι ἐξαπέλυαν τοὺς πυραύλους. Μ' ἕνα καταπέλτη, δικῆς του κατασκευῆς, ἐξακόντισε ἐναντίον τοῦ πυργίσκου φιάλες μ' ἕνα καυστικὸ ὑγρό, μερικὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες πέτυχαν τὸ στόχο, ἀναγκάζοντας τὴν ἐχθρικὴ βάσι νὰ σιγήση. Μόλις ὁ Μὰτ κατώρθωσε...

. . .νὰ φτάση στὴν περιοχὴ τῶν πρεσβειῶν, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου βρῆκε τὴ Ναταλὶ νὰ παραληρῆ ἀπὸ τὸν πυρετό. Δὲν ἄφινε τὸν καθηγητὴ Στάϊνφιλντ νὰ τῆς κόψη τὸ τραυματισμένο πόδι, ἂν καὶ ἐκεῖνος τῆς δήλωνε ὅτι μόνο ἔτσι θ' ἀπόφευγε τὸ θάνατο. Οὔτε ὁ Μὰτ μπόρεσε νὰ τὴ μεταπείση καὶ τελικὰ ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της.
Ὁ γιατρὸς πῆρε τὸ Μὰτ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴ Ναταλί, γιὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας. Οἱ Κινέζοι δὲ θὰ κατώρθωναν ποτὲ νὰ τὸν καταβάλουν, ἔστω καὶ ἄν..

. . .βρισκόταν ὁλομόναχος ἀπέναντι στὶς ὀρδές τους. Μὰ τὸ θέαμα τῆς Ναταλὶ στὸ κατῶφλι τοῦ θανάτου τὸν εἶχε κλονίσει. Ξαναγύρισε κοντὰ στοὺς ἄντρες του καὶ μὲ τὸ θάρρος, ποὺ δίνει μερικὲς φορὲς ἡ ἀπελπισία τοὺς παρέσυρε σὲ μιὰ ἀντεπίθεσι. Ἔτσι τὸ πρωϊνὸ τῆς 14ης Αὐγούστου, οἱ Κινέζοι ἄρχισαν νὰ ἐγκαταλείπουν τὶς θέσεις τους. Αὐτό, γιατὶ καὶ τὰ ξένα στρατεύματα βάδιζαν τώρα κατὰ τοῦ Πεκίνου, ἀπειλῶντας τὰ νῶτα τῶν Κινέζων. Σὲ λίγο ὁ ἐφιάλτης τελείωνε καὶ οἱ πολιορκημένοι ὑποδέχονταν μὲ ἐνθουσιασμὸ τοὺς σωτῆρες τους.

Μόνον ὁ Μὰτ δὲν πῆρε μέρος στὸν πανηγυρισμό. Ἑτοιμάστηκε ἀμέσως νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Πεκῖνο μαζὶ μὲ τοὺς ἄντρες του. Θὰ ξαναγύριζαν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ξεκινοῦσε γιὰ νέες περιπέτειες. Ἡ καρδιά του ὅμως θὰ ἔμενε στὸ Πεκῖνο, μέσα στὸ μικρὸ κῆπο τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας, ὅπου εἶχε ταφῆ ἡ Ναταλί, ἡ μόνη γυναῖκα, ποὺ ἀγάπησε. Φεύγοντας πῆρε μαζί του καὶ τὴν Τερέζα. Τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα χανόταν ὕστερ' ἀπὸ λίγο πίσω ἀπὸ ἕνα σύννεφο κίτρινης σκόνης ποὺ σήκωνε τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων.

ΤΕΛΟΣ

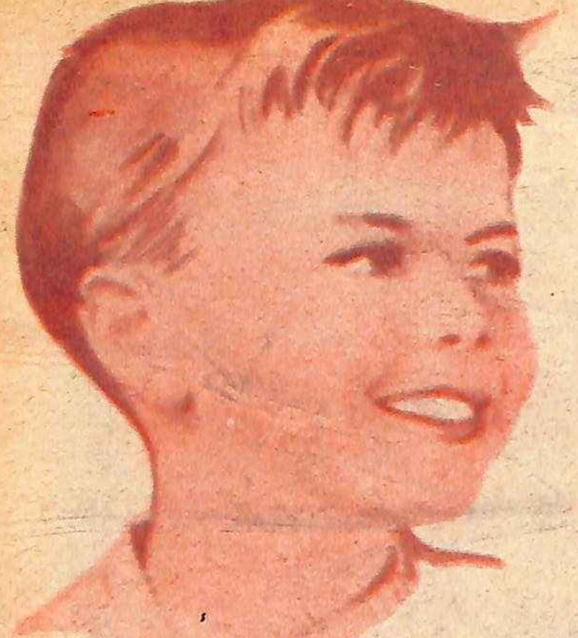

Μιὰ μητέρα γιὰ τὸν Πὼλ

Τὸ βλέμμα του ἦταν τόσο γεμάτο ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ ἔρωτα, ποὺ ἔσβυσε κάθε ἀγωνία μου...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΟΛΙΣ εἶχα ξυπνήσει, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἄπλωσα τὸ χέρι μου νωχελικά, ἔφερα τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί μου καὶ ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Ζώρζ.

— Καλημέρα, ἀγάπη μου, κοιμόσουν ἀκόμη;

— Ὄχι Τζιόρτζιο, εἶχα ξυπνήσει. Τί κάνεις;

— Περιμένω ἕναν πολὺ σπουδαῖο πελάτη.

— Καλὴ ἐπιτυχία. Μὰ ἀπόψε ὑποσχέθηκες νὰ μὲ πᾶς στὸ θέατρο καὶ νὰ γυρίσης νωρίς.

— Καὶ βέβαια θὰ γυρίσω... Ἂ νά, ἔρχεται ὁ πελάτης μου. Γειά σου, γειά σου...

Ἄφησα τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του, χαμογελώντας. Ὁ γάμος μας κρατοῦσε ἀπὸ δέκα χρόνια καὶ ἦταν ἕνας γάμος εὐτυχισμένος. Ἐγὼ καὶ ὁ Ζώρζ ἐξακολουθούσαμε νὰ εἴμαστε ἐρωτευμένοι, ὅπως τὸν πρῶτο καιρό.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ καὶ μ' ἀποτράβηξε ἀπὸ τὶς σκέψεις μου. Στράφηκα καὶ εἶδα τὴν ἀδελφή μου, τὴν Ἴζα.

—Ἐσύ; ρώτησα ἔκπληκτη. Μὰ πῶς μπῆκες;

—Ἡ Ρόζα παρκετάριζε τὴν εἴσοδο, μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μ' ἕνα ὕφος μυστηριῶδες καὶ ταραγμένο. Εὔα ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ... Πρόκειται... γιὰ τὸν Ζώρζ...

— Γιὰ τὸν Ζώρζ; φώναξα τρομαγμένη. Μά... τώρα μόλις μοῦ τηλεφώνησε.

— Δὲ θέλω νὰ πῶ ὅτι τοῦ συνέβηκε κάτι. Ὄχι, μὴν ἀνησυχῆς. Πρόκειται γιὰ κάτι ἄλλο. Χρειάζεται νὰ κάνης κουράγιο γιὰ ν' ἀκούσης αὐτὴ τὴν ἱστορία...

— Μὰ λέγε, λοιπόν, λέγε...

— Ἄκουσε, Εὔα... πρόκειται γιὰ κάτι ποὺ συνέβη τὸ χίλια ἐννιακόσια πενήντα ὀχτώ. Τότε ἐσὺ εἶχες πάει νὰ μείνης γιὰ λίγο κοντὰ στὴ μαμά. Θυμᾶσαι;

— Ναί... θυμᾶμαι, πρὶν πέντε χρόνια, ἔμεινα τέσσερις ἑβδομάδες καὶ ὕστερα ὁ Ζώρζ ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε.

— Ναί, ἦρθε καὶ σὲ βρῆκε, μὰ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε μείνει μόνος καί... εἶχε μιὰ περιπέτεια μὲ μιὰ γυναῖκα.

—Ὁ Ζώρζ, μιὰ περιπέτεια μὲ μιὰ γυναίκα;

— Γιατί, τὸ βρίσκεις ἀδύνατο; Δὲν ξέρεις ὅτι ὅλοι οἱ ἄντρες μοιάζουν κατὰ βάθος;

— Ναί, μὰ ὁ Ζώρζ...

— Θέλεις νὰ μοῦ πῆς ὅτι αὐτὸς εἶναι ἐρωτευμένος, ρωμαντικός, πιστός... Καὶ εἶναι πραγματικὰ ἔτσι! Ὁ Ζώρζ σὲ λατρεύει, Εὔα, ὅμως αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα ἔγινε...

— Καί... αὐτὴ τὴ γυναίκα ἐγὼ τὴν ξέρω; ψιθύρισα μ' ἕνα πόνο στὴν καρδιά.

—Ὄχι. Ἦταν μιὰ ὑπάλληλος τοῦ πλυντηρίου, ὅπου ἔστελνε ὁ Ζώρζ τὰ πουκάμισά του. Ἐκείνη ἡ κοπέλλα ἐρχόταν καὶ τοῦ τὰ ἔφερνε. Ἦταν εἰκοσιπέντε χρόνων, χωρὶς τίποτα τὸ ὄμορφο, ἐντελῶς ἀσήμαντη. Κάθε φορά, ποὺ ἐρχόταν, εὕρισκε τὸν Ζώρζ μόνο. Φοροῦσε πάντα φορέματα πολὺ ντεκολτέ, δειχνόταν προκλητικὴ καὶ κάποια μέρα...

—Ὁ Ζώρζ μὲ ἀπάτησε μαζί της... Κι' ἐγώ, ἐγὼ ποὺ τοῦ εἶχα τόση ἐμπιστοσύνη!

— Κάτι τέτοιες ἀπιστίες γιὰ τοὺς ἄντρες δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία...

— Καὶ τότε γιατὶ ἦρθες νὰ μοῦ τὸ πῆς;

— Δὲ σοῦ τὰ εἶπα ἀκόμη ὅλα, Εὔα. Γιατί, βέβαια, γιὰ τὸν Ζώρζ ἡ περιπέτεια ἐκείνη δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία. Σὲ ἀπάτησε μαζί της μόνο μιὰ φορά, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας καὶ θὰ τὴν εἶχε ξεχάσει ἀσφαλῶς ὁλότελα, ἄν...

— Ἄ; Λέγε, σὲ παρακαλῶ...

— Νά, ἂν ἐκείνη δὲν περίμενε ἕνα παιδί, Εὔα, ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὸν Ζώρζ.

Ἔκρυψα τὸ πρόσωπό μου ἀνάμεσα στὰ χέρια. Ἕνας φοβερὸς πόνος μοῦ κομμάτιαζε τὴν ψυχή. Ἕνα παιδί! Τὸ παιδί, ποὺ ἐγὼ δὲν εἶχα κατορθώσει νὸ χαρίσω στὸν Ζώρζ!

— Κι' ἐκεῖνος;... ψιθύρισα πνιγμένα.

—Ὅταν ἡ κοπέλλα ἐκείνη πῆγε καὶ τὸν βρῆκε στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ μίλησε γιὰ τὸ παιδί, ποὺ περίμενε, ὁ Ζώρζ τὴν ἔστειλε στὸ χωριό της γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνη...

— Καὶ σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τὴ συντηροῦσε, τὴν ἀγαποῦσε, δημιούργησε μαζί της μιὰ δεύτερη οἰκογένεια, ἀφήνοντας ἐμένα νὰ ζῶ στὸν παράδεισο τῶν ἠλιθίων!

Ξέσπασα σ' ἕνα γέλιο πικρό, τρελλὸ ποὺ ἔκανε τὴν Ἴζα νὰ τρομάξη.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Εὔα, μὴν κάνης ἔτσι. Σ' ἐκείνη τὴν κοπέλλα ὁ Ζώρζ πρόσφερε χρήματα, εἶναι ἀλήθεια, μὰ τὸ ἔκανε μόνο γιὰ τὸ παιδί. Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια πῆγε μόνο τρεῖς ἢ τέσσερις φορὲς καὶ ὄχι βέβαια γιὰ νὰ δῆ ἐκείνη. Καταλαβαίνεις;

— Ναί, καταλαβαίνω... ἀπάντησα μὲ ἀπέραντη πικρία.

—Ἐγὼ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὸν ἄντρα μου, ποὺ εἶναι δικηγόρος τοῦ Ζώρζ. Ὁ Ρομπὲρ εἶναι ἐπιφορτισμένος νὰ στέλνη κάθε μῆνα ἕνα χρηματικὸ ποσὸ στὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ. Κι' ἐγὼ συζήτησα πολλὲς φορὲς μὲ τὸν Ζώρζ γι' αὐτὸ τὸ θέμα. Ὁ Ζώρζ σ' ἀγαπάει, Εὔα καὶ ὑποφέρει. Φοβᾶται, τρέμει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ μάθης ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη τὴν ὕπαρξι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ καὶ δὲν ξέρει πῶς θ' ἀντιδράσης.

Γύρισα τὸ πρόσωπό μου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐνῶ ὁ κόμπος τῆς ἀπελπισίας, ποὺ μοῦ ἔκλεινε τὸ λαιμό, ἄρχισε νὰ λύνεται σὲ χοντρὰ σιωπηλὰ δάκρυα.

— Πῶς... πῶς λέγεται ἐκείνη; κατώρθωσα νὰ ρωτήσω σὲ λίγο.

—Νίνα, Νίνα Μπουφάτ. Μένει στὸ χωριὸ ἐκεῖνο, ὅπου εἴχαμε πάει κάποτε ἐκδρομὴ μὲ τὸ σχολεῖο...

Μ' ἕνα πήδημα τινάχτηκα ὄρθια, πλησίασα τὸ τηλέφωνο καὶ σχημάτισα τὸν ἀριθμὸ τοῦ γραφείου τοῦ Ζώρζ.

— Πρὶν ἀπὸ λίγο μοῦ τηλεφώνησε ἡ μαμά, εἶπα προσπαθώντας νὰ δώσω στὴ φωνή μου τὸ συνηθισμένο της τόνο. Μὲ παρακάλεσε νὰ πάω νὰ τὴ βρῶ σήμερα.

— Καλά, ἀγάπη μου, μοῦ ἀπάντησε ὁ Ζώρζ, μὰ σὲ παρακαλῶ, γύρισε γρήγορα.

— Θὰ μείνω μόνο δυὸ ὧρες. Ἐλπίζω τὸ βράδυ νὰ εἶμαι ἐδῶ.

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης; μὲ ρώτησε ἀναστατωμένη ἡ Ἴζα, ὅταν ἄφησα τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του.

— Αὐτὸ ποὺ ἄκουσες, τῆς ἀπάντησα μὲ μιὰ ἠρεμία, ποὺ μοῦ ἔκανε κατάπληξι. Θὰ πάω στὴ μαμά, θὰ μιλήσω μαζί της, θὰ σκεφτῶ... Θὰ προσπαθήσω νὰ ξαναβρῶ τὴν ἰσορροπία μου, νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι...

★

Σὲ λίγο, καθισμένη στὸ τιμόνι τοῦ αὐτοκινήτου μου ἔτρεχα στὸ μεγάλο ἐξοχικὸ δρόμο. Μὰ δὲν εἶχα πάρει τὸ δρόμο, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ προάστειο, ὅπου ἔμενε ἡ μητέρα μου, ἀλλὰ στὸ χωριὸ ποὺ ἔμενε «ἐκείνη». Δὲν ἤξερα τί θὰ ἔκανα γιὰ νὰ τὴ βρῶ. Ἤξερα μόνο τὸ ὄνομά της, τίποτα περισσότερο.

Μὰ καθὼς περνοῦσα μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ, μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ ζητήσω πληροφορίες ἀπὸ τὸν ἐφημέριο.

Ἦταν μιὰ περίφημη σκέψι, γιατὶ ἐκεῖνος μὲ δέχτηκε ἀμέσως καὶ ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὴν ἀφήγησί μου.

—Ἦρθα ἐδῶ, πάτερ μου, γιὰ νὰ βρῶ αὐτὴ τὴ γυναίκα καὶ νὰ τῆς ζητήσω νὰ μοῦ δώση τὸ παιδί, ποὺ ἀπέκτησε μὲ τὸν ἄντρα μου. Μόνο ἔτσι, μόνο ἂν γίνη αὐτό, ὁ γάμος μας θὰ μπορέση νὰ σωθῆ τώρα πιά. Διαφορετικά... θὰ ἀναγκαστῶ νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ἄντρα μου, πάτερ μου, παρ' ὅλο ποὺ ξέρω ὅτι μὲ ἀγαπάει εἰλικρινά, γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ ζήση κοντὰ στὸ παιδί του καί... κοντὰ στὴ μητέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Νοιώθω ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ χρέος μου...

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ κάνετε αὐτό, μοῦ εἶπε χαμογελώντας ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος. Νομίζω μάλιστα ὅτι ὁ Θεὸς σᾶς ἔστειλε στὴν πιὸ κατάλληλη στιγμή. Γιατί, βλέπετε, ἡ Νίνα παντρεύεται αὐτὲς τὶς ἡμέρες μ' ἕνα νέο, ποὺ ἔλειπε δέκα χρόνια στὴν Ἀφρική. Πρὶν φύγη, αὐτὸς καὶ ἡ Νίνα εἶχαν ἕνα δεσμό. Τώρα γύρισε γιὰ λίγο στὸ χωριὸ γιὰ νὰ πουλήση κάτι χτήματα καὶ γιὰ νὰ τὴν παντρευτῆ. Ὕστερα θὰ φύγουν μαζί...

— Μά... δὲν ξέρει γιὰ τὸ παιδί;

— Καί, βέβαια, τὸ ξέρει, μὰ δὲν τὸν νοιάζει. Μόνο... ποὺ τὸν μικρὸ οὔτε θέλει νὰ τὸν ξέρη! Γι' αὐτὸ ἡ Νίνα μὲ παρακάλεσε νὰ γράψω στὸν κύριο Ζώρζ γιὰ νὰ βρῆ καμμιὰ οἰκογένεια ἢ ἕνα ἵδρυμα...

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι ἐγκαταλείπει τὸ παιδί; ρώτησα μὲ φρίκη.

— Δὲν πρέπει νὰ τὴν κρίνουμε πολὺ αὐστηρά, παιδί μου. Ἡ πρότασι τοῦ παλιοῦ φίλου της ἦταν γι' αὐτὴν μιὰ εὐκαιρία. Μὰ τώρα ποὺ ἤρθατε ἐσεῖς, ὅλα ταχτοποιοῦνται μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Θὰ στείλω ἀμέσως νὰ καλέσω ἐδῶ τὴ Νίνα. Ἔτσι ὁ μικρὸς Πὼλ θὰ βρῆ μιὰ μητέρα.

— Πώλ, λέγεται τὸ παιδί; ρώτησα μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά.

— Ναί, ἔχει τὸ ὄνομά μου. Εἶναι ἕνα θαυμάσιο παιδάκι.

★

Ἡ Ἴζα μοῦ εἶχε πῆ ὅτι ἡ Νίνα ἦταν μιὰ κοπέλλα ἀσήμαντη καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἑλκυστική, μὰ δὲ φανταζόμουν ποτὲ μιὰ γυναίκα σὰν ἐκείνη, ποὺ ἀντίκρυσα σὲ λίγο. Ἡ ἐμφάνισί της ἦταν μᾶλλον χυδαία, τὸ ντύσιμό της ἀτημέλητο καὶ μὲ μιὰ καθαριότητα πολὺ ὕποπτη. Ἀνατρίχιασα ἀπὸ ἀηδία. Ὁ Ζώρζ μ' ἕνα τέτοιο πλᾶσμα; Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα ὅτι δὲν ἤμουν ποτὲ ἀρκετὰ περιποιημένη γι' αὐτόν!

— Λάβατε καμμιὰ ἀπάντησι, πάτερ; ρώτησε μὲ μιὰ ἀντιπαθητικὴ φωνή, χωρὶς νὰ δώση σημασία στὴ δική μου παρουσία.

—Ἔλα ἐδῶ Νίνα, ὑπάρχουν πολὺ καλὰ νέα. Ὅλα ταχτοποιοῦνται τώρα...

Πραγματικὰ ὅλα ταχτοποιήθηκαν. Ἐκείνη, ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ἄκουσε ποιὰ ἤμουν δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώση τὰ μάτια της πάνω μου καὶ ὅταν μιλοῦσε ἀπευθυνόταν στὸν ἐφημέριο.

— Πότε θέλει νὰ πάρη τὸ παιδί; ρώτησε.

Ὁ ἐφημέριος μὲ ρώτησε μὲ τὸ βλέμα.

— Καὶ ἀμέσως, ἂν θέλη, ἀπάντησα.

— Γιατί ὄχι; Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου θὰ εὐχαριστηθῆ πολύ. Πηγαίνω νὰ τὸ ἑτοιμάσω.

Ὅταν σὲ λίγο ξαναγύρισε μὲ τὸ παιδί, ἔνοιωσα ἕνα σκίρτημα στὴν καρδιά. Ὁ Ζώρζ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἀκριβῶς ἔτσι στὰ τέσσερα χρόνια του!...

Φοβόμουν μιὰ δραματικὴ σκηνή, τὴ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ὅπως διαβάζουμε στὰ μυθιστορήματα. Ἡ μητέρα ποὺ φωνάζει: «Ὄχι, ὄχι δὲ μπορῶ» τὸ παιδὶ ποὺ γατζώνεται ἀπὸ τὴ μητέρα, οὐρλιάζοντας: «Μαμά, μαμάκα!...»

Μὰ δὲν ἔγινε ἀπολύτως τίποτα. Ὁ μικρὸς ἔδειξε πὼς ἦταν ἐνθουσιασμένος, ὅταν ἄκουσε ὅτι θὰ ταξίδευε μ' ἕνα τόσο ὡραῖο αὐτοκίνητο καὶ χαιρέτησε τὴ μητέρα του μ' ἕνα ἀδιάφορο φιλί. Ἡ Νίνα ἔγινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σοβαρή, μὰ ἀμέσως ξανάρχισε νὰ χαμογελάη, ἐνῶ σήκωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ χαιρετήση ἕναν ἄντρα, ποὺ ἐρχόταν—θὰ ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικός της.

★

Τὸ βράδυ, ὅταν ἄκουσα τὸ κλειδὶ τοῦ Ζώρζ νὰ γυρίζη στὴν πόρτα, πῆγα νὰ τὸν προϋπαντήσω, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ μικρὸ Πώλ.

— Σοῦ ἔφερα τὸ γυιό σου, τοῦ εἶπα ἁπλά.

Ἐκεῖνος μὲ κύτταξε ἄφωνος σὰν νὰ ἀντίκρυζε ἕνα θαῦμα καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν τόσο γεμάτο ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ ἔρωτα, ποὺ ἔσβυσε ἀπὸ μέσα μου κάθε ἀγωνία.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ

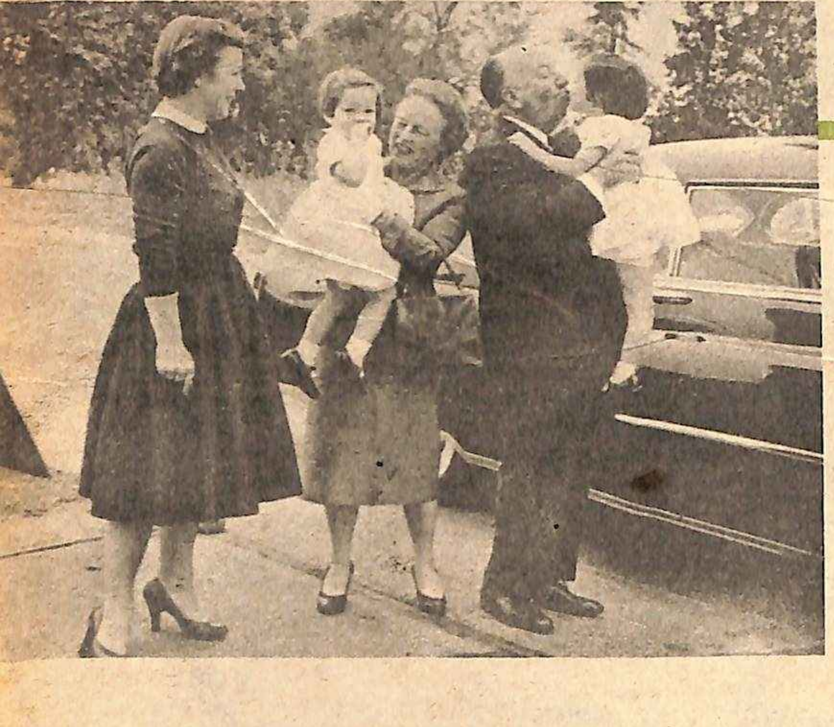

Ὁ Χίτσκοκ μὲ τὴ σύζυγό του Ἄλμα (δίπλα του) καὶ τὴν κόρη του Πατρίτσια (πρώτη ἀπὸ ἀριστερὰ) ποὺ εἶναι μιὰ θεατρικὴ συγγραφεὺς μὲ ἐπιτυχία. Οἱ Χίτσκοκ κρατοῦν τὶς ἐγγονοῦλες τους Μαρὶ καὶ Τερέζα.

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕ ΣΚΟΤΩΣΗ ΜΙΑ ΞΑΝΘΕΙΑ»

Ὁ Ἄλφρεντ Χίτσκοκ ἐξομολογεῖται τίς... ἁμαρτίες του

«Τὸ ἔγκλημα εἶναι τέχνη, μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες. Μὰ ἀπαιτεῖ πλούσια καὶ γόνιμη φαντασία. Οἱ Βοργίες ἦταν καλλιτέχνες, ἐνῶ οἱ γκάνγκστερς εἶναι κοινοὶ ἐγκληματίες. Οἱ πρῶτοι μὲ ἐνδιαφέρουν, οἱ δεύτεροι μὲ ἀηδιάζουν.

»Ὁ κόσμος διασκεδάζει, ὅταν φοβᾶται. μὰ πρέπει νὰ τὸν φοβίζη κανεὶς σύμφωνα μὲ κάποιον κανόνα καὶ ὕστερα ἀπὸ κάποια προετοιμασία. Στὴ βάσι ὁλόκληρης τῆς ζωῆς μας ὑπάρχει μιὰ ἀδιάκοπη ἀναμονή, μιὰ ἀγωνιώδης ἀναμονή, ποὺ τὴ δημιουργεῖ ἡ ἀμφιβολία. Μὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία νὰ συνδέεται μὲ κάτι τὸ ἐγκληματικό. Ὁ ἐρωτευμένος, ὅταν σχηματίζη ἕναν ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο, γιὰ νὰ καλέση τὴν κοπέλλα, ποὺ ἀγαπάει νὰ βγοῦν μαζὶ ἔξω, βρίσκεται σὲ ἀμφιβολία. Θὰ δεχτῆ ἢ δὲ θὰ δεχτῆ ἡ κοπέλλα; Γιὰ νὰ τελειώση ἡ ἀγωνία του, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ φτάση μιὰ ἀπάντησι, ἔστω καὶ ἀρνητική. Μόνο ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὰ νεῦρα χαλαρώνουν.

«ΑΓΑΠΟΥΣΑ ΤΗΝ ΑΓΩΝΙΑ»

»Ἀπὸ τότε, ποὺ ἤμουν μικρός, ἀγαποῦσα πολὺ τὴν ἀγωνία. Πρὶν νὰ μὲ στείλουν οἱ γονεῖς μου στὸ κολλέγιο, διασκέδαζα, κάνοντας ἀδιάκοπα ἀστεῖα στὸ σπίτι. Ἔβαζα ζάχαρη στὴν ἁλατιέρα καὶ ἁλάτι στὴ ζαχαριέρα, μαρμελάδα στὸ βαζάκι τῆς μουστάρδας καὶ μουστάρδα στὸ βάζο τῆς μαρμελάδας, σινάπι στὴν πιπεριέρα καὶ πιπέρι ἐκεῖ, ποὺ ὑπῆρχε τὸ σινάπι. Ὕστερα, διασκέδαζα, περιμένοντας νὰ δῶ ποιὸς θὰ ἦταν τὸ θῦμα τοῦ ἀστείου μου. Μιὰ ἄλλη πηγὴ ἀγωνίας ἦταν γιὰ μένα νὰ πηγαίνω νὰ κοιμᾶμαι στό... σπιτάκι τοῦ σκύλου. Περίμενα πάντα, ὅτι τὴ νύχτα θὰ συνέβαινε στὸ σκύλο κάτι παράξενο. Ὅλα αὐτὰ τὰ «ἐξωφρενικὰ» ἀστεῖα μου ἀνάγκασαν τοὺς γονεῖς μου νὰ μὲ στείλουν στὸ κολλέγιο.

»Μοῦ ἄρεσαν καὶ μοῦ ἀρέσουν πάντα τὰ ἀστεῖα. Ἕνα ἀπὸ τὰ συχνότερα θύματά μου εἶναι ἡ σύζυγός μου Ἄλμα, ποὺ ἐργαζόταν μαζί μου στὴν ἀγγλικὴ ἕδρα τῆς «Παραμάουντ», ὅταν ἔκανα τὶς διαφημίσεις τῶν φίλμ, ποὺ τότε ἦταν ἀκόμη βωβά καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὶς ἐμψυχώσω μὲ κανένα ἐκφραστικὸ σχεδιάκι. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, θυμᾶμαι τὴν ἐπινόησι, ποὺ εἶχα μιὰ φορά, γιὰ νὰ ὑπογραμμίσω τὴν κατάστασι κάποιου, ποὺ κατέστρεψε τὴ ζωή του μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Ἔβαλα κοντὰ στὰ λόγια ἕνα κηροπήγιο, ποὺ ἔκαιγε... Ὅταν ἀποφασίσαμε νὰ παντρευτοῦμε ἡ Ἄλμα κι' ἐγώ, ἤμαστε εἰκοσιπέντε χρόνων. Τὸ πρῶτο ἀστεῖο, ποὺ τῆς ἔκανα, ἦταν τὸ ἑξῆς: Λίγες ὧρες πρὶν ἀπὸ τὴν τελετή, τῆς ἔστειλα ἕνα μπιλιέτο, ποὺ ἔγραφα: «Ἂν δὲ μὲ δῆς νὰ ἔρθω σήμερα, μὴν ἀνησυχήσης. Θὰ συναντηθοῦμε μιὰ ἄλλη μέρα». Καὶ ἔφθασα μὲ δυὸ ὧρες καθυστέρησι, ὅταν ἡ Ἄλμα ἦταν πιὸ πνιγμένη στὰ δάκρυα, πιστεύοντας, ὅτι ἤμουν ἕνας παλιάνθρωπος καὶ ὅτι τὸ εἶχα σκάσει!

«ΜΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ Τ' ΑΣΤΕΙΑ»

»Πραγματικά, μοῦ ἀρέσουν τὰ ἀστεῖα καὶ στὴ ζωή μου ἔχω κάνει ἀμέτρητα. Μιὰ φορά, στὴ Ν. Ὑόρκη, βρέθηκα περικυκλωμένος ἀπὸ ἕνα πλῆθος θαυμαστῶν. Τότε ἐγὼ τράβηξα ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἕνα ρεβόλβερ καὶ πυροβόλησα πάνω σ' ἕναν ἀπ' αὐτούς. Ἀμέσως, πάνω στὸ ἄσπρο του πουκάμισο παρουσιάστηκε ἕνας μεγάλος κόκκινος λεκές. Ὅλοι πάγωσαν καὶ μὲ κύτταζαν μὲ φρίκη. Κι' ἐγώ, στὸ τέλος, τοὺς εἶπα: «Ὁ λεκὲς θὰ ἐξαφανισθῆ σὲ λίγα λεπτά, πρόκειται γιὰ λίγο χρῶμα, ποὺ βγαίνει εὔκολα!...».

»Μιὰ ἄλλη φορά, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Σαὶν-Μόρριτς, βρισκόμουν στὸ ἀσσανσὲρ τοῦ ξενοδοχείου, μαζὶ μ' ἕνα φίλο. Μπροστά μας ἦταν ὁ λίφτ. Ἐγώ, λοιπόν, εἶπα στὸ φίλο μου, μὲ ὕφος ἐμπιστευτικό: «Δὲν ἤξερα, ὅτι τὸ πιστόλι ἦταν γεμᾶτο. Τράβηξα τὴ σκανδάλη καὶ τὸν εἶδα νὰ πέφτη μέσα σὲ μιὰ λίμνη ἀπὸ αἷμα, μὲ μιὰ τρύπα στὸ λαιμό...». Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἀσσανσὲρ πῆγε ἀμέσως νὰ καταγγείλη αὐτά, ποὺ εἶχε ἀκούσει στὸ διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου. Ἦρθε ἡ ἀστυνομία κι' ἐγώ, ἀφοῦ τοὺς ἄφησα νὰ μὲ ἀνακρίνουν πρῶτα λίγο, ξέσπασα σὲ γέλια καὶ τοὺς ἐξήγησα, ὅτι εἶχα πῆ ἐκείνη τὴ φράσι, γιὰ νὰ κοροϊδέψω τὸ νεαρὸ ὁδηγό.

»Μιὰ ἄλλη φορά, κάλεσα τοὺς φίλους μου στὸ σπίτι γιὰ ἕνα κοκτέιηλ, μὰ τοὺς εἰδοποίησα ὅλους νὰ ἔρθουν ντυμένοι σὰ φαντάσματα, τυλιγμένοι δηλαδὴ ὁ καθένας τους μ' ἕνα σεντόνι. Κάποια ἀπὸ τὶς φίλες μου ἄρχισε νὰ κουτσομπολεύη τὸ γεγονός, λέγοντας, ὅτι ἀσφαλῶς θὰ εἶχα γεράσει πάρα πολύ, ἀφοῦ κατέφευγα σὲ τέτοια παιδιαρίσματα. Μά, ὅταν ἡ κυρία ἔφθασε στὸ σπίτι, τῆς εἶχα προετοιμάσει μιὰ θαυμασία ἔκπληξι. Στὴν εἴσοδο τὴν περίμεναν δώδεκα... φέρετρα, μὲ ἄλλα τόσα πτώματα — κέρινα, φυσικά — τοποθετημένα μέσα. Ἕνας σκελετὸς ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ σαλονιοῦ καί, μ' ἕνα παιχνίδι φωτοσκιάσεων, σκελετοὶ καὶ νεκροκεφαλὲς βρίσκονταν παντοῦ. Ἡ καϋμένη ἡ φίλη μου, λιποθύμησε! Ὅσο γιὰ μένα, διασκέδαζα ἀφάνταστα!

»Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες διασκέδασα πάλι ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀθωότατο δεῖπνο στὸ σπίτι μου, κάνοντας τοὺς φίλους μου νὰ βροῦν μπροστὰ στὴν πόρτα μιὰ νεκροφόρο, ποὺ τοὺς ἔκλεινε τὸ δρόμο. Μὰ αὐτὰ εἶναι λίγα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ἀστεῖα μου...

«ΠΑΙΖΩ ΜΕ ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ»

»Κατὰ βάθος ἀστειεύομαι πάντα καὶ στὰ φίλμ μου. Παίζω μὲ τὰ συναισθήματα τοῦ κοινοῦ. Οἱ θεατὲς θέλουν πάντα νὰ προβλέπουν αὐτό, ποὺ πρόκειται νὰ συμβῆ, κι' ἐγὼ διασκεδάζω, προβλέποντας αὐτό, ποὺ προβλέπουν καὶ ἀνατρέποντας ὅλα τους τὰ σχέδια. Θυμᾶστε τὸ φίλμ «Ἡ γυναῖκα, ποὺ ἔζησε δυὸ φορές;». Ὁ Τζέημς Στιούαρτ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ σώση τὴν Κὶμ Νόβακ, τὸ κοινὸ προβλέπει, ὅτι θὰ τὸ κατορθώση, ἀλλά, ἀντίθετα, ἡ αὐτοκτονία συμβαίνει. Ἡ ἱστορία θὰ μποροῦσε νὰ τελειώση σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, μὰ γιὰ μένα, ποὺ διασκεδάζω, ἀρχίζει ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκεῖ. Γιατὶ ὁ Τζέημς Στιούαρτ συναντάει μιὰ κοπέλλα, ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ τὴν Κὶμ Νόβακ. Τὸ κοινὸ νομίζει, ὅτι δὲν εἶναι αὐτὴ καί, ἀντίθετα, εἶναι αὐτὴ καὶ τὸ κοινὸ τὸ μαθαίνει ἀμέσως. Μά, ὕστερα, συμβαίνουν τόσα ἀπρόβλεπτα γεγονότα, ποὺ ὁ θεατὴς βγαίνει ἀπὸ τὸν κινηματογράφο μὲ τὸ κεφάλι φλογισμένο! Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ φίλμ «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε πολλά», «Ἡ Ψυχώ», «Τὸ παράθυρο πάνω στὴν αὐλή», ἀκόμη καὶ τὸ φίλμ «Ρεβέκα», τὸ πρῶτο, ποὺ γύρισα στὴν Ἀμερική, στὶς παραμονὲς τοῦ πολέμου.

»Ὅταν ξέσπασε ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος, ἤμουν ἀκόμη παιδί. Οἱ Γερμανοὶ βομβάρδιζαν τὸ Λονδῖνο κι' ἐμεῖς πηγαίναμε στὸ ὑπόγειο, ὅπως ὅλοι. Φοβόμουν πολύ, κι' ἡ μητέρα μου ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος. Σταματοῦσε μόνο ὅταν ὁ πατέρας μᾶς σέρβιρε ἀπὸ τὸ τερμὸς ἕνα φλυτζάνι τσάϊ, γιὰ νὰ πῆ, μὲ φωνὴ ἀπόλυτα ἤρεμη: «Γιὰ μένα ἕνα κομματάκι ζάχαρη. Εὐχαριστῶ». Μά, ὕστερα, ἡ μητέρα μου ξανάρχιζε νὰ κλαίη μὲ λυγμούς.

»Ὅταν ἔκανα τὶς διαφημίσεις γιὰ τὴν «Παραμάουντ», διασκέδαζα κάνοντας σενάριο ἕνα ρομάντσο, ποὺ δημοσιευόταν μὲ συνέχειες σ' ἕνα περιοδικό. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, οἱ κληρονόμοι τοῦ γραφείου ἀποφάσισαν νὰ μεταφέρουν στὸν κινηματογράφο μιὰ κωμωδία ἐπιτυχίας καὶ μὲ ρώτησαν ποιὸς μποροῦσε νὰ γράψη τὸ σενάριο. Τότε τοὺς ἔδειξα τὴν παλιά μου ἐργασία καὶ προσφέρθηκα νὰ κάνω ἐγὼ αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἔτσι, ἄρχισα νὰ ἐργάζωμαι στὰ σοβαρὰ γιὰ τὸν κινηματογράφο. Ἡ τύχη ὅμως μὲ βοήθησε πολύ, γιατί, ἐνῶ προχωροῦσε ἡ ἐπεξεργασία τοῦ φίλμ, ἀρρώστησαν σχεδὸν ὅλοι, κι' ἔτσι βρέθηκα νὰ κάνω τὸ διευθυντὴ παραγωγῆς, τὸ σεναριογράφο, ἀκόμη καὶ τὸ σκηνοθέτη. Ἤμουν τότε εἰκοσιτεσσάρων χρόνων.

«ΜΙΣΩ ΤΙΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ»

»Ὅταν ἔφθασα στὴν Ἀμερική, τὸ 1937, ἀφοῦ ἐργάσθηκα σὰ σκηνοθέτης σὲ φίλμ ἐπιτυχίας στὴν Ἀγγλία καὶ στὴ Γερμανία κι' ἀφοῦ εἶχα γυρίσει μερικὲς ταινίες ἀγωνίας, ὅπως ἄρεσε σὲ μένα, ἔβρεχε. Αἰσθάνθηκα ἄσχημα γιατί, δὲν ξέρω πῶς, μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ βρέχη πάντα. Μά, ὅταν, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ πλοῖο, βρῆκα μπροστά μου ἕναν ἀχθοφόρο, ποὺ μὲ γνώρισε καὶ μοῦ ζήτησε αὐτόγραφο, ἐρωτεύθηκα τὴν Ἀμερικὴ καὶ τοὺς κατοίκους της!

»Τὸ παντοτεινὸ πρόβλημά μου εἶναι νὰ παρουσιάζω στὸ κοινὸ ἱστορίες ἀνέκδοτες, πρωτότυπες. Θέλω, ὕστερα ἀπὸ κάθε θέαμα, κάθε κάθισμα νὰ εἶναι λίγο φθαρμένο ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη μετακίνησι τοῦ θεατῆ.

»Ἡ ἰδανικὴ γυναῖκα γιὰ τὰ φίλμ ἀγωνίας, εἶναι ξανθειά. Ἂν θὰ ἐπρόκειτο μιὰ μέρα νὰ μὲ σκοτώσουν, θὰ ἤθελα νὰ μὲ σκοτώση μιὰ ὄμορφη ξανθειά. Ἡ ξανθειά, μονάχα μὲ τὴν παρουσία της, γεννάει τὴν ἀμφιβολία, ἐνῶ ἡ μελαχροινὴ εἶναι αὐτονόητα κακή. Στὰ δικά μου φίλμ, μιὰ ἀπὸ τὶς πρωταγωνίστριες πρέπει νὰ φορᾶ γυαλιὰ καὶ κάθε γυναῖκα, ποὺ βρίσκεται στὴν πλατεία, πρέπει νὰ ἔχη μιὰ αἰτία γιὰ νὰ συσχετίζη τὸν ἑαυτό της μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἠθοποιοὺς τοῦ φίλμ.

»Μισῶ τὶς προκλητικὲς γυναῖκες καὶ τὶς ἐρωτικὲς σκηνές, ἀλλὰ μ' ἀρέσουν τὰ φιλιά. Τὸ φιλὶ τοῦ Γκάρυ Γκρὰντ καὶ τῆς Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, στὸ φίλμ «Νοτόριους», ἐνῶ ἡ Ἴνγκριντ ἀπαντάει στὸ τηλέφωνο, εἶναι πιὸ συνταρακτικὸ ἀπὸ ὁποιαδήποτε γυμνότητα.

«ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΝΑ ΕΜΦΑΝΙΖΩΜΑΙ ΣΤΑ ΦΙΛΜ ΜΟΥ»

»Σὲ ὅλα μου τὰ φίλμ μοῦ ἀρέσει νὰ ἐμφανίζωμαι, ἔστω καὶ φευγαλέα τοὐλάχιστον, μιὰ φορά. Αὐτὸ εἶναι ἕνα παλιό μου καπρίτσιο. Ἄλλοτε παρουσιάζομαι σὰν ἕνας ἀφηρημένος διαβάτης, ἄλλοτε σὰν ἕνας ταξιδιώτης τοῦ τραίνου, ἄλλοτε σὰν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ περιμένει ἔξω ἀπὸ μιὰ τηλεφωνικὴ καμπίνα. Μόνο μιὰ φορὰ βρέθηκα σὲ δίλημμα. Ἦταν στὴν περίπτωσι τοῦ φίλμ «Αἰχμάλωτοι τοῦ ὠκεανοῦ» καὶ ὅλη ἡ ὑπόθεσι ξετυλιγόταν πάνω σὲ μιὰ βάρκα μὲ ὀχτὼ ναυαγούς, ποὺ περιπλανιόταν στὸν ὠκεανό. Δὲ μποροῦσα, βέβαια, νὰ παρουσιαστῶ σὰν ταξιδιώτης ἑνὸς περαστικοῦ τράμ! Μὰ ἔλυσα τὸ πρόβλημά μου. Ἔβαλα ἕναν ἀπὸ τοὺς ναυαγοὺς νὰ μαζέψη ἀπὸ τὸ νερὸ ἕνα κομμάτι ἐφημερίδας, ὅπου ὑπῆρχε ἡ φωτογραφία ἑνὸς παχύσαρκου, πρὶν ἀπὸ κάποια κούρα ἀδυνατίσματος. Ὁ παχύσαρκος αὐτὸς ἤμουν ἐγώ! Ἔτσι παρουσιάστηκα καὶ σ' αὐτὸ τὸ φίλμ.

»Δὲ μοῦ ἄρεσε ποτὲ τὸ εἶδος τοῦ κινηματογράφου μὲ τὴν πόρτα, ποὺ τρίζει καὶ τὴ μυστηριώδη σκιὰ στὴ σκάλα. Πολὺ πιὸ συνταρακτικὸ εἶναι ἕνα ἔγκλημα, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον ἤρεμο καὶ εὐχάριστο.

«ΔΕΝ ΠΗΓΑΙΝΩ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ»

«Λατρεύω τὴν τάξι, ὅπως λατρεύω τὶς καθαρὲς προοπτικές, χωρὶς σύννεφα καὶ καταιγίδες. Νοιώθω, ἀντίθετα, μιὰ πραγματικὴ φρίκη γιὰ τὶς περιπλοκές. Μ' ἄλλα λόγια, ἀπεχθάνομαι ὅλες ἐκεῖνες τὶς φασαρίες, στὶς ὁποῖες μοῦ ἀρέσει νὰ ρίχνω τοὺς πρωταγωνιστὲς τῶν φίλμ μου.

»Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ ἀπεχθάνομαι: τὸ πάχος μου. Ὀνειρεύομαι πάντα νὰ γίνω ἀδύνατος, ἀλλὰ κάθε φορά, ποὺ χάνω μερικὰ κιλά, δὲν προφτάνω νὰ χαρῶ, γιατὶ τὰ χαμένα κιλὰ ξαναγυρίζουν σὲ λίγες ἑβδομάδες. Λένε, ὅτι τὸ πάχος μοῦ δίνει μιὰ ὄψι ἀνθηρὴ καὶ νεανική, μὰ ἐμένα ὅλα αὐτὰ τὰ κρέατα δὲ μοῦ ἀρέσουν καθόλου.

»Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μὲ κατηγορήση, ὅτι ἐνθαρρύνω τὸ κακό. Στὰ φίλμ μου τὸ κακὸ τὸ βάζω, ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ προκαλέσω τὸ φόβο. Στὸ τέλος, θριαμβεύει πάντα τὸ καλό. Τὸ ἔχετε προσέξει;

»Δὲν πηγαίνω ποτὲ στὸν κινηματογράφο καὶ παρακολουθῶ τὴν τηλεόρασι μόνο, ἐπειδὴ μοῦ φέρνει ὕπνο. Καὶ ὅμως ἔχω γυρίσει πενῆντα φίλμ καὶ καμμιὰ ἑκατοστὴ τηλεφίλμ καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι τὰ δεύτερα μὲ διασκεδάζουν περισσότερο ἀπὸ τὰ πρῶτα. Φυσικά, θὰ ἐξακολουθήσω πάνω στὸν ἴδιο δρόμο, ποὺ εἶναι πάντα στρωμένος ἀπὸ ἀγωνία, γιατὶ ἀκόμη κι' ἂν γύριζα τὸ παραμύθι τῆς Σταχτοπούτας, ὁ κόσμος θὰ περίμενε ἀπὸ μένα τὴν ἀμφιβολία, τὸν τρόμο.

»Τὸ τελευταῖο φίλμ μου εἶναι «Τὰ πουλιά», ποὺ μεταφέρει στὴν ὀθόνη μιὰ ἀνατριχιαστικὴ νουβέλλα τῆς Δάφνης ντὶ Μωριέ. Πρόκειται γιὰ τὸ δράμα ἑνὸς χωριοῦ, πάνω στὸ ὁποῖο ὁρμοῦν χιλιάδες πεινασμένα πουλιά. Σὰν πρωταγωνίστρια διάλεξα τὴν Τίππι Χέρντεν, μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, ξανθειά, φυσικά, ποὺ ἔκανε στὴ γαλλικὴ τηλεόρασι τὴ διαφήμισι ἑνὸς προϊόντος ἀδυνατίσματος (ποὺ ἐγὼ ὅμως δὲ χρησιμοποίησα, γιατὶ ἔχω τὶς δίαιτές μου, παρ' ὅλο, ποὺ δὲν τὶς σέβομαι ποτέ, ἐπειδὴ ἀγαπῶ πάρα πολὺ τὸ καλὸ φαγητό). Γιὰ νὰ προετοιμάσω αὐτὸ τὸ φίλμ, ἀναγκάστηκα νὰ πιάσω καὶ νὰ συνηθίσω ἑξακόσια πουλιὰ νὰ ὁρμοῦν ὅλα μαζὶ πάνω σ' ἕνα χωριὸ καὶ στοὺς ἄτυχους κατοίκους του. Θὰ εἶναι τὸ πιὸ ἀνατριχιαστικὸ φίλμ ἀπ' ὅσα γύρισα μέχρι τώρα. Ἕνας χωρικὸς ἀπὸ τὴν περιφέρεια τοῦ Σὰν Φραντσίσκο διαμαρτυρήθηκε, γιατί, ὅταν γύμναζα τὰ πουλιά μου, τὰ ἔκανα νὰ ὁρμοῦν πάνω στὰ ἀρνιά. Στὸ φίλμ, ὅμως, τὰ πουλιὰ θὰ ὁρμοῦν πάνω στοὺς ἀνθρώπους, βγάζοντάς τους ἀκόμη καὶ τὰ μάτια μὲ τὸ ράμφος τους. Ἔτσι, ἡ Ἑταιρεία προστασίας ζώων δὲ θὰ ἔχη λόγο νὰ ἐπέμβη.

»Ἐγώ, ὁ δημιουργὸς τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου, εἶμαι, στὴν πραγματικότητα, φοβιτσιάρης! Φοβᾶμαι τὰ πάντα! Δὲν ὁδηγῶ αὐτοκίνητο, γιατὶ φοβᾶμαι τὶς συγκρούσεις. Φοβᾶμαι ἐπίσης τὶς μαῦρες γάτες. Δὲ θὰ ἐπέτρεπα ποτὲ στὴ γυναῖκα μου νὰ φορέση ἕνα φόρεμα μώβ, γιατὶ φοβᾶμαι αὐτὸ τὸ χρῶμα. Τὶς Παρασκευὲς καὶ τὶς 17 κάθε μηνός, τὶς περνῶ στὸ κρεβάτι, κλεισμένος στὸ δωμάτιό μου. Καί... φοβᾶμαι τὸ αἷμα! Ἂν μοῦ σερβίρουν ἕνα μπιφτέκι «μὲ αἷμα», εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ μὴν κοιμηθῶ ὅλη τὴ νύχτα».

ΑΛΦΡΕΝΤ ΧΙΤΣΚΟΚ

Ὁ Ἄλφρεντ Χίτσκοκ, ὁ διάσημος «βασιλιᾶς τῆς φρίκης», δημιουργὸς ἀμέτρητων φίλμ, ποὺ κόβουν τὴν ἀνάσα, εἶναι στὴν πραγματικότητα ἕνας ἥσυχος καὶ καλόκαρδος ἄνθρωπος.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

ΔΙΟΤΙ τὸ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ, τὸ γνωστό σας ὁλόπαχο ἐνσταντανὲ γάλα εἰς κόκκους σὲ πράσινο μετάλλινο κουτί, εἶναι:

ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ εἰς ποιότητα, γεῦσιν καὶ ἄρωμα. Περιέχει ὅλες τὶς φυσικὲς βιταμῖνες καὶ τὰ συστατικὰ τοῦ πλέον ἐκλεκτοῦ γάλακτος. Διὰ τὰ νεογέννητα ἀντικαθιστᾶ πλήρως τὸ μητρικὸ γάλα χάρις εἰς τὰ LIPIDES HOMOGENISES ποὺ περιέχει.

ΤΟ ΠΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΓΑΛΑ. Διότι ἕνα κουτὶ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ τῶν 300 γραμμ. (δρχ. 17,60) δίδει 15 μεγάλα ποτήρια ὑπέροχο γάλα. Δηλαδὴ ἕνα κουτὶ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ ἀποδίδει εἰς ρευστὸν γάλα ὅσα ποτήρια δίδουν 5 μεγάλα κουτιὰ ἐβαπορὲ τῶν 410 γραμμ. ἕκαστον. Κᾶντε καὶ σεῖς τὸ λογαριασμό σας καὶ θὰ πεισθῆτε.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΓΑΛΑ. Διότι μὲ τὸ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ ἡσυχάζετε ἀπὸ τὶς ἐκνευριστικὲς ἀναμονὲς τοῦ γαλατᾶ κι' ἔτσι τὸ παιδί σας δὲν θὰ πάει πιὰ στὸ σχολεῖο χωρὶς νὰ πιῆ τὸ γάλα του. Ἐπίσης μὲ τὸ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ τελειώνετε μὲ τὶς δυσκολίες διαλύσεως τῶν ἄλλων γαλάτων διὰ τὴν διατροφὴν τῶν νεογεννήτων σας. Πράγματι μὲ τὸ ΚΟΥΪΚ - ΛΕ ἔχετε στὴ στιγμὴ καὶ κάθε στιγμὴ ἕνα λαχταριστὸ πλῆρες γάλα διὰ τὴν διατροφὴν ὅλης τῆς οἰκογενείας σας.

Διαλύεται αὐτοστιγμεὶ σὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ τὸ χρησιμοποιεῖτε μετὰ τὴν διάλυσίν του ὡς ρόφημα καὶ διὰ τὴν παρασκευὴν φαγητῶν, γλυκισμάτων, κρεμῶν, παγωτῶν κ.λπ. 3 κουταλιὲς ΚΟΥΪΚ - ΛΕ σ' ἕνα ποτῆρι, ρίχνετε κατόπιν νερὸ χλιαρὸ καὶ τὸ γάλα σας εἶναι ἕτοιμο γιὰ ὅλες τὶς χρήσεις. Μὲ τὸ ΚΟΥΪΚ - ΛΕ δὲν ἔχετε πλέον τὸ φόβο νὰ χρησιμοποιῆτε ἕνα γάλα ἀμφιβόλου φρεσκότητος, οὔτε νὰ σπαταλᾶτε τὰ χρήματά σας, διότι πολλὲς φορὲς τὸ γάλα ποὺ χρησιμοποιούσατε δὲν ἀντέχει διὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Τὸ ΚΟΥΪΚ - ΛΕ δὲν ἔχει οὔτε κἂν ἀνάγκην ψυγείου, διότι διατηρεῖται φρέσκο ἐπὶ ἑβδομάδες, ἀρκεῖ μετὰ ἀπὸ κάθε χρῆσι νὰ κλείνετε τὸ κουτὶ καὶ νὰ τὸ τοποθετῆτε στὸ ντουλάπι σας. Εἶναι τελείως παστεριωμένον.

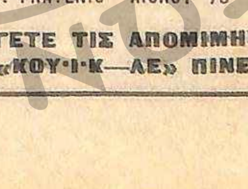

Χρησιμοποιεῖστε καὶ σεῖς τὸ ὁλόπαχο γάλα ἐνσταντανὲ εἰς κόκκους

ΚΟΥΪΚ-ΛΕ

Θὰ ἐνθουσιασθῆτε! Καὶ μιὰ συμβουλή: Συστήσατέ το στοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους σας. Θὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν.

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

FRANCE-LAIT

ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ - ΑΙΟΛΟΥ 78 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 226.383

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ — ΠΙΝΟΝΤΑΣ «ΚΟΥ·Ι·Κ—ΛΕ» ΠΙΝΕΤΕ ΥΓΕΙΑ

ΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

῞Οπως τοὺς βλέπουν οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες

Ο ΕΡΩΤΑΣ θεωρεῖται συνήθως σὰν ἀπαραίτητη προϋπόθεσι καὶ ἐγγύησι ἐπιτυχίας τοῦ γάμου. ᾿Αλλ᾽ αὐτὸ διαψεύδεται ἀπὸ ἕνα «δημοψήφισμα», ποὺ ὀργανώθηκε τελευταίως στὴν ᾿Αμερική.

Σὲ χιλιάδες ζευγάρια ὑπεβλήθη τὸ ἐρώτημα: «Ποιὸ εἶναι τὸ βασικὸ στοιχεῖο ἑνὸς εὐτυχισμένου γάμου;».

Οἱ περισσότεροι, λοιπόν, ἄντρες ψήφισαν γιὰ τὸ «καλὸ μαγείρεμα» ἢ τὴ «νοικοκυρωσύνη», ὡς σπουδαιότερα προσόντα μιᾶς παντρεμένης γυναίκας.

Οἱ γυναῖκες πάλι ἐκδηλώσανε προτίμησι στὸν ἄντρα, ποὺ κερδίζει πολλά, στὸν πιστὸ καὶ σταθερό, σὲ κεῖνον ποὺ δείχνει καλωσύνη καὶ κατανόησι.

῞Ενα μικρὸ μόνο ποσοστὸ κι᾽ ἀπ᾽ τὰ δυὸ φῦλα ἀνάφερε τὸν ἔρωτα σὰν τὸ κυριώτερο θεμέλιο τοῦ γάμου. Οἱ ἄλλοι τὸν θεωροῦν σὰν κάτι τὸ ἐπιθυμητό, ἀλλὰ δευτερεῦον, μαζὶ μὲ τὴ «νοημοσύνη» καὶ τὴ «λογική».

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἡ ἔρευνα αὐτὴ εἶχε ἕνα γενικώτερο σκοπό: νὰ ἐξακριβωθῆ τί γυρεύουν ἀπ᾽ τὴ ζωὴ οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι. Τὰ συμπεράσματά της πλησιάζουν πολὺ μὲ κεῖνα, στὰ ὁποῖα καταλήξανε ἄλλα παρόμοια δημοψηφίσματα, ποὺ ἔγιναν στὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες.

Βέβαια, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐπιδιώκουν τὴν εὐτυχία. ᾿Αλλ᾽ ἡ γενικὴ αὐτὴ λέξι ἔχει διάφορες ἔννοιες, ἀπ᾽ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο.

Γιὰ τοὺς ᾿Αμερικανούς, εὐτυχία εἶναι τὸ χρῆμα, οἱ καταθέσεις στὴν Τράπεζα. Πραγματικά, στὴν ἐρώτησι «Τί ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχία;», τὰ 99% ἀπάντησαν: «Τὰ ἄφθονα λεφτά». ῾Η πνευματικὴ γαλήνη καὶ ἡ ψυχικὴ ἱκανοποίησι ἦρθαν δεύτερα. Πῆραν ἐπίσης ἀρκετὲς ψήφους: ἡ καλὴ οἰκογενειακὴ ζωή, οἱ ἀφοσιωμένοι φίλοι καὶ ἡ ἱκανοποιητικὴ ἐργασία.

῾Η «καλὴ ὑγεία» ἦρθε τέταρτη στὸν κατάλογο — γεγονός, ποὺ προκαλεῖ ἀληθινὴ κατάπληξι.

Βασικό, λοιπόν, συμπέρασμα τῆς ἐρεύνης ἦταν, ὅτι «οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἐκτιμοῦν τὴ δύναμι τοῦ χρήματος, σὰν παράγοντος τῆς εὐτυχίας». Δὲ μᾶς λένε ὅμως αὐτοὶ οἱ «χρηματομανεῖς» πῶς θὰ μπορέσουνε, μὲ τὰ λεφτά τους ν᾽ ἀγοράσουν τὴν εὐτυχία...

Πάνω ἀπὸ 5.000 βασίζουν τὴν εὐτυχία σ᾽ ἕνα μακρυνὸ καὶ ὀνειρεμένο ταξίδι ἀναψυχῆς. Τί θὰ κάνουν ὅμως.. ὅταν γυρίσουν ἀπ᾽ αὐτό;

῎Αλλοι τόσοι περίπου ὀνειρεύονται νὰ γίνουν εὐτυχισμένοι, ἀγοράζοντας «κάτι πρακτικὸ» γιὰ τὸ σπίτι τους, π. χ. καινούργια ἔπιπλα ἢ αὐτοκίνητο.

Μόνο ἕνα ποσοστὸ 13% λαχταράει πολυτέλειες: γούνινα παλτά, διαμαντένια δαχτυλίδια κι᾽ ἄλλα παρόμοια.

Δὲν περνᾶνε τὰ 7% ἐκεῖνοι, ποὺ κυττάζουν μακρύτερα, γιὰ νὰ βροῦνε τὴν εὐτυχία, σὰ μιὰ μελλοντικὴ ἐπιδίωξι. Οἱ περισσότεροι δὲ ἀπ᾽ αὐτοὺς ἐκνευρίζονται στὴν ἰδέα πῶς μπορεῖ νὰ περάσουνε τὴν ὑπόλοιπη ζωή τους χωρὶς νὰ κάνουν τίποτα. Μονάχα ἕνας στοὺς τέσσερες ὀνειρεύεται νὰ «ἡσυχάση πιά», ξαπλωμένος σὲ μιὰ σαιζλόνγκ, μ᾽ ἕνα ποτῆρι στὸ ἀριστερὸ χέρι κι᾽ ἕνα βιβλίο στὸ δεξιό. Οἱ ὑπόλοιποι δήλωσαν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία τους εἶναι νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἐργάζωνται, ἀκόμα κι᾽ ἀφοῦ φτάσουν σὲ ἡλικία γιὰ νὰ πάρουν σύνταξι.

Αὐτὰ γιὰ τὸ ὑλικὸ μέρος τῆς εὐτυχίας.

῞Οσο γιὰ τὴ μακροζωΐα τώρα, μόνον οἱ μισοὶ διατυπώσανε τὴν ἐπιθυμία νὰ γίνουν αἰωνόβιοι. Οἱ ἄλλοι μισοὶ δήλωσαν κατηγορηματικὰ πῶς δὲ θέλουν νὰ ζήσουνε τόσο πολύ.

᾿Αρκετὰ παράδοξες ἀπαντήσεις στὸ δημοψήφισμα ἔδωσαν οἱ γυναῖκες. ῞Ενας τεράστιος ἀριθμός τους εἶπαν πῶς θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχέστερες, ἂν μποροῦσαν νὰ «φορέσουν παντελόνια» στὸ σπίτι — μεταφορικά, βέβαια — δηλαδὴ ν᾽ ἀποκτήσουν τὸ ρόλο καὶ τὸ κῦρος τοῦ ἄντρα.

Αὐτὸ κι᾽ ἄλλα ἀκόμα σημεῖα, ἀποδείξανε, ὅτι οἱ γυναῖκες φθονοῦνε κρυφὰ τοὺς ἄντρες, γιατὶ πιστεύουν πῶς ἡ ζωή τους εἶναι «πιὸ ἐνδιαφέρουσα».

Τὰ 29% τῶν γυναικῶν εἶπαν καθαρά, ὅτι θ᾽ ἄλλαζαν εὐχαρίστως τὴ θέσι τους μὲ τοὺς ἄντρες, ἂν ἦταν δυνατόν. ᾿Ενῶ, ἀπ᾽ τοὺς ἄντρες, μόνον 6% ζήλεψαν τὴ ζωή, ποὺ περνᾶνε οἱ γυναῖκες.

Οἱ ἐρευνηταὶ κάνανε ἀκόμα καὶ μιὰ πρόσθετη ἐρώτησι: «Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο σφάλμα τῆς ζωῆς σας;».

«῞Οτι δὲ μορφώθηκα ἀρκετά», ἀπάντησαν σχεδὸν ὅλοι καὶ ὅλες.

Κρίνοντας ἀπ᾽ αὐτὲς τὶς ἀπαντήσεις, βγάζομε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἰδεώδης «εὐτυχισμένος ἄνθρωπος» εἶναι ἕνας ἄντρας νέος, πολὺ μορφωμένος, μὲ γερὴ περιουσία στὴν Τράπεζα, μὲ σταθερὴ δουλειὰ καὶ μὲ μιὰ σύζυγο, ποὺ κρατάει συγυρισμένο καὶ καθαρὸ τὸ σπίτι τους καὶ ξέρει νὰ μαγειρεύη ὡραῖα.

ΣΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

34ον »Εἴπατε πῶς ὁ κ. ντὲ Ταβερνὺ δὲν εἶχε λεφτά, πέντε μέρες πρὶν ἀπ᾽ τὴν κλοπή, ἐνῶ ἀμέσως ἔπειτα ἀπ᾽ αὐτὴν βρέθηκε μὲ πολὺ χρῆμα. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ σύμπτωσι. Κανένα δικαστήριο δὲν θὰ καταδίκαζε ἕναν ἄνθρωπο, μὲ μιὰ τόσο ἀόριστη ἔνδειξι.

—῎Εχει δίκιο ὁ Ροσνουάρ, συμφώνησε ὁ ὑποκόμης ντὲ Κραυαζέλ. ῍Αν θέλη ὁ κ. ντὲ Ταβερνύ, μπορεῖ νὰ μᾶς πῆ ἀπὸ ποῦ προέρχονταν τὰ λεφτὰ αὐτά. ῍Αν ὅμως θέλει νὰ κρατήση μυστικό, εἶναι ἐλεύθερος.. καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατακρίνη γι᾽ αὐτό.

Μιὰ πνοὴ ἐλπίδας πέρασε ἀπ᾽ τὴν ψυχὴ τοῦ βαρώνου.

— Εὐχαριστῶ πολὺ τοὺς μάρτυρές μου, εἶπε ξερά. Σὰν παλιὸς δικαστικός, ὁ κ. ντὲ Μαρτὺ ξέρει καλύτερα ἀπ᾽ τὸν καθένα, ὅτι μιὰ κατηγορία, ὅπως αὐτὴ ποὺ τόλμησε νὰ διατυπώση ἐναντίον μου, δὲ μπορεῖ νὰ βασίζεται σὲ ἀοριστίες καὶ ὑπαιγνιμούς.. Χρειάζονται ἀποδείξεις. Τὶς περιμένω!

— Θὰ τὶς ἔχετε, πρόφερε ἐπίσημα ὁ ντὲ Μαρτύ.

Οἱ ἄλλοι ἀνατρίχιασαν ἐλαφρὰ καὶ περίμεναν τὴ συνέχεια.

— ῞Οταν ἀνήκη κανεὶς στὸν «καλὸ κόσμο», δὲν καταδέχεται νὰ κάνη μόνος του κάτι τέτοιες «βρωμικες» δουλειές. Γυρεύει ἕνα συνένοχο, κατώτερό του συνήθως.. Μὰ αὐτὸ εἶναι φρόνιμο κι᾽ ἐπικίνδυνο συγχρόνως. Οἱ μεγάλοι δολοφόνοι τὸ ξέρουν καλά, καὶ γι᾽ αὐτὸ κάνουν μονάχοι τους τὰ ἐγκλήματά τους.

»῾Ο συνένοχος, ποὺ διαλέγει κανεὶς σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας, μπορεῖ νὰ τοῦ μείνη πιστός. Συνηθέστερα ὅμως, τὸν προδίνει! ᾿Αργὰ ἢ γρήγορα, διαφωνοῦν οἱ δυό τους, μαλώνουν. ῾Ο ἕνας θέλει νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὸν ἄλλο, καὶ ἡ σιωπή του στοιχίζει ἀκριβά..

»Συμβαίνει ἐπίσης ἐνῶ ὁ ἕνας ἀπ᾽ τοὺς δυό, μὲ τὴν κοινωνικὴ θέσι του καὶ τὴν τόλμη του, φαίνεται ἐξασφαλισμένος ἀπὸ κάθε προσπάθεια ἀποκαλύψεώς του, ὁ ἄλλος νἆναι λιγώτερο σίγουρος καὶ πιὸ ἄοπλος μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ ἢ τὴν ἐπιδεξιότητα ἐκείνων, ποὺ γυρεύουν νὰ λάμψη ἡ ἀλήθεια!

»Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη στὴν περίπτωσι τοῦ κ. ντὲ Ταβερνύ.

῾Η συγκίνησι ὅλων εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. ῾Η φωνὴ τοῦ ντὲ Μαρτὺ ἀντηχοῦσε μέσα σὲ μιὰ θρησκευτικὴ σιωπή.

Καθένας ἔλεγε με τὸ νοῦ του πῶς, γιὰ νὰ προφερη τέτοια λόγια ἕνας ἄνθρωπος τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τῆς θέσεώς του, ἔπρεπε νἆναι βέβαιος, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τὰ στηρίξη στὴν ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι, ποὺ ἀπαίτησε ὁ ντὲ Ροσνουάρ.

— Ρωτῆστε τὸν πελάτη σας, μαρκήσιε, συνέχισε ὁ γέρος, ἂν ξέρη ἕναν κάποιο Πατυρέ.

«Χάθηκα!», σκέφθηκε ὁ Ταβερνύ.

᾿Αλλὰ χάρις σὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια τῆς θελήσεώς του, δὲν κουνήθηκε οὔτ᾽ ἕνας μῦς τοῦ προσώπου του. Κι᾽ ἀπάντησε, μὲ φωνὴ σχεδὸν ἤρεμη:

— Πατυρέ;... Πρώτη φορὰ ἀκούω αὐτὸ τὸ ὄνομα..

— ᾿Αλήθεια; εἶπε ὁ δικαστικός. Κι᾽ ὅμως, κύριοι, αὐτὸς ὁ Πατυρὲ ὑπῆρξε ὁ συνένοχος τοῦ βαρώνου.. Τὴν τελευταία στιγμή, ὡστόσο, τοῦ ἔλειψε τὸ θάρρος. ᾿Αρνήθηκε ν᾽ ἀναλάβη ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ ζητοῦσε ὁ συνένοχός του, κι᾽ ἔτσι ὁ βαρῶνος ἀναγκάστηκε νὰ κάνη μόνος του τὴν κλοπή.

»Σᾶς εἶπα πρίν, ὅτι εἶναι συχνὰ ἐπικίνδυνο νἄχη κανεὶς σύντροφο, σὲ τέτοιες δουλειές... Καί, πραγματικά, ὁ συνένοχος τοῦ βαρώνου στρέφεται τώρα ἐναντίον του. Δὲν τὸν κατηγορῶ πιὰ ἐγὼ ἀλλ᾽ αὐτός!

῾Ο Ροσνουὰρ κύτταξε μ᾽ ἀπορία τὸν Κρουαζέλ.

— Δὲν καταλαβαίνουμε.. εἶπε ὁ ὑποκόμης.

— Δικαιολογῶ τὸ δισταγμό σας, γιατὶ κι᾽ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀμφέβαλλα ἐπὶ 15 χρόνια, ἀρνιόμουνα νὰ πιστέψω.. Μὰ κυττάχτε τὴ χλωμάδα τοῦ κ. ντὲ Ταβερνύ. Θ᾽ ἀρχίση τόσο νὰ κλονίζεται ἡ πεποίθησί σας.

Οἱ δυὸ μάρτυρες τοῦ βαρώνου γύρισαν καὶ τὸν κύτταξαν.

— Ναί, εἶμαι χλωμός, ἀλλ᾽ ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι ποὺ μὲ πνίγει! δικαιολογήθηκε ἐκεῖνος. Τὸ ἴδιο θὰ πάθαινε καθένας στὴ θέσι μας, βλέποντας τὰ ὅπλα ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἐναντίον του!

— Αὐτὰ τὰ ὅπλα, κύριε, τὰ δημιουργήσατε μόνος σας, ἀπάντησε ὁ δικαστικός. ῍Αν δὲν εἴχατε διαλέξει αὐτὸ τὸ συνένοχο, δὲ θὰ τὸν ἀντιμετωπίζατε σήμερα ὡς κατήγορο!

—᾿Επαναλαμβάνω ὅτι ὅλ᾽ αὐτὰ εἶναι αἰσχρὰ ψέμματα! Δὲν ξέρω καθόλου τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀναφέρατε.

—᾿Εκεῖνος ὅμως σᾶς ξέρει. Καὶ νὰ ἡ ἔγγραφη καὶ κατηγορηματικὴ κατάθεσί του ἐναντίον σας... Διαβάστε την δυνατὰ κύριε μαρκήσιε:

῾Ο Ροσνουὰρ πῆρε τὸ χαρτὶ ποὺ τοῦδινε ὁ δικαστικός, κι᾽ ἄρχισε νὰ διαβάζη.

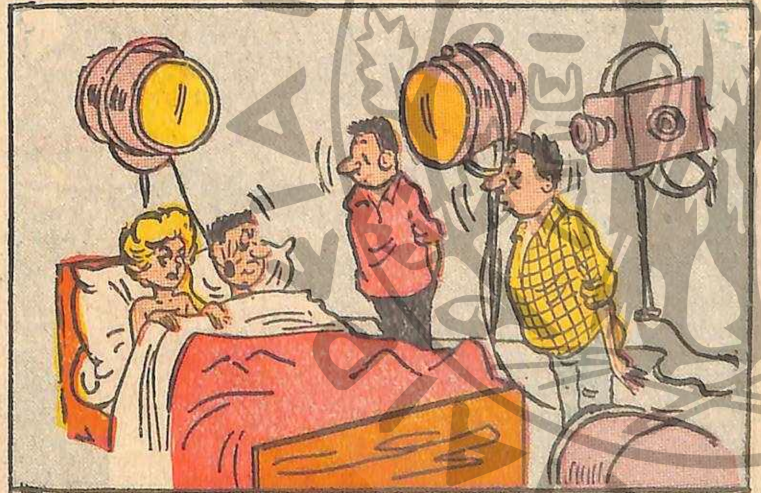

— Γιατί αὐτὸ τὸ γαστούκι;... Δὲν εἶναι στὸ σενάριο!...

῏Ηταν ἡ κατάθεσι ποὺ εἶχε γράψει καὶ ὑπογράψει ὁ Πατυρέ, ὅπως τοῦ τὴν εἶχε ὑπαγορέψει ὁ ἀστυνομικὸς Μπερνάρ.

῞Οταν τελείωσε τὸ διάβασμα ἁπλώθηκε μιὰ παγωμένη σιωπή.

῾Ο Ταβερνὺ ἔνοιωσε πῶς ἔπρεπε ν᾽ ἀντιδράση, μὲ κάθε τρόπο.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ὀνειρεύουμαι, κύριοι! φώναξε. Τολμᾶνε νὰ ἐπικαλοῦνται ἐναντίον μου τὴν μαρτυρία ἑνὸς ἀχρείου, ἑνὸς παλιανθρώπου, χωρὶς πίστι καὶ νόμο, ἕτοιμο νὰ πουληθῆ σ᾽ ὅποιον θὰ τὸν καλοπληρώση!..

— Πῶς τὸ ξέρετε ὅτι εἶναι τέτοιος ἄνθρωπος, ὁ Πατυρέ; τὸν διέκοψε ὁ ντὲ Μαρτύ.

῾Ο βαρῶνος δάγκωσε τὰ χείλη του καὶ προσπάθησε νὰ διορθώση τὴ γκάφα του:

— Τὸ συμπέρανα ἀπ᾽ ὅσα εἴπατε σεῖς γι᾽ αὐτόν!

῾Ο ντὲ Μαρτὺ στράφηκε πάλι στοὺς ἄλλους:

— ᾿Επαναλαμβάνω, κύριοι, ὅτι εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ πάρουμε τοὺς μάρτυρές μας ἀπ᾽ τὸν κόσμο ὅπου γύρεψε τοὺς συνενόχους του ὁ κ. ντὲ Ταβερνύ. ῾Ο Πατυρὲ εἶναι ἀχρεῖο ὑποκείμενο, τὸ παραδέχομαι.. ῞Ενας λόγος παραπάνω, γιὰ νὰ μᾶς ἐκπλήσση τὸ ὅτι τὸν διάλεξε γιὰ ἔμπιστό του ὁ βαρῶνος!

— Μὰ δήλωσα ὅτι δὲν τὸν ξέρω καθόλου! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ταβερνύ. Οἱ ἀντίπαλοί μου τὸν πληρώσανε, γιὰ νὰ γράψη ὅ,τι ζητήσανε.

— Αὐτό, κύριε, θὰ τὸ ἰσχυρισθῆτε ὅταν παρουσιασθῆτε στὸ δικαστήριο.

— Στὸ δικαστήριο; ἀπόρησε ὁ Ροσνουάρ. Μὰ μᾶς εἴχατε πῆ, κ. ντὲ Μαρτύ..

—῞Οτι ἡ κλοπὴ τῆς Τραπέζης Φαβὲ ἔχει παραγραφῆ κι᾽ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τιμωρηθῆ σήμερα ὁ πραγματικὸς ἔνοχος. Αὐτὸ εἶν᾽ ἀλήθεια. ᾿Αλλ᾽ ὁ νόμος ἐπιτρέπει ν᾽ ἀποκατασταθῆ ὁ ἀθῶος, ποὺ καταδικάσθηκε ἄδικα!

»῞Οταν προκύψουν σὲ μιὰ ὑπόθεσι νέα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἔστω κι᾽ ἔπειτα ἀπὸ χρόνια ἢ ἀπὸ αἰῶνες, μπορεῖ νὰ γίνη ἀναθεώρησι τῆς δίκης καὶ ν᾽ ἀποκατασταθῆ τὸ θῦμα τῆς δικαστικῆς πλάνης.

῾Ο Ταβερνὺ ἔγινε ἀκόμα πιὸ χλωμός..

—῾Ο ἀντίπαλός μας, συνέχισε ὁ ντὲ Μαρτύ, ἀποκρούει σήμερα, μπροστὰ σὲ σᾶς, τὴν κατάθεσι τοῦ Πατυρέ. Μὰ θ᾽ ἀναγκαστῆ νὰ τὴν δεχτῆ μπροστὰ στοὺς κανονικοὺς καὶ ἀμερόληπτους δικαστές, ἀπ᾽ τοὺς ὁποίους θὰ ζητήση ὁ Ραϋμὸν Μεγκρὲ νὰ ξεπλύνουν τὸ στίγμα τοῦ ὀνόματος τοῦ πατέρα του.

»῎Εχει ἀρχίσει μάλιστα ἡ σχετικὴ διαδικασία. ῎Ισως, γυρίζοντας σὲ λίγο στὸ σπίτι του, ὁ κ. ντὲ Ταβερνὺ θὰ βρῆ μιὰ κλῆσι τοῦ ἀνακριτοῦ.. Θὰ δοῦμε ἄν, ὅταν τὸν φέρουν σ᾽ ἀντιπαράστασι μὲ τὸν Πατυρέ, θὰ ἀρνηθῆ ἀκόμα πῶς εἶχε σχέσεις μαζί του. Θὰ δοῦμε ἂν θὰ τὸν συντρίψη ἢ ὄχι ἡ κατάθεσι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἰσχυρίζεται πῶς τὸν ἐξαγοράσαμε, γιὰ νὰ τὸν καταστρέψουμε!

—᾿Απαντῆστε, κύριε, εἶπε ὁ Ροσνουὰρ στὸν Ταβερνύ. ῾Ο κ. ντὲ Μαρτὺ μᾶς φέρνει τὴν ἀπόδειξι ποὺ ζητήσαμε. ᾿Αποκρούετε κατηγορηματικὰ αὐτὴ τὴ μαρτυρικὴ κατάθεσι;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ βαρῶνος προσπαθῶντας νὰ κάνη σταθερὴ τὴ φωνή του. Τὴν ἀποκρούω!

— Κύριοι, εἶπε στοὺς ἄλλους ὁ ντὲ Μαρτύ, σὲ σᾶς ἐναπόκειται τώρα ν᾽ ἀποφασίσετε ἄν, ὑπ᾽ αὐτὲς τὶς συνθῆκες, μπορεῖτε νὰ ἐπιτρέψετε ἢ ὄχι τὴ μονομαχία ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἐδῶ. ᾿Αποτελεῖτε ἕνα «δικαστήριο» τὸ ὁποῖο θὰ κρίνη ἂν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ βαρύνεται μὲ τὴ ρητὴ κατηγορία ποὺ διατύπωσα ἐναντίον τοῦ τοῦ βαρώνου ντὲ Ταβερνύ, μπορεῖ ν᾽ ἀντιμετωπίση στὸ πεδίο τῆς τιμῆς ἕνα ἔντιμο ἀντίπαλο.

»Ξέρω πῶς ὁ κ. Ραϋμὸν Μεγκρὲ δὲ ζητάει παρὰ νὰ προσπαθήση νὰ ξεπλύνη τὴν προσβολὴ τῆς τιμῆς τοῦ πατέρα του στὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔγινε ὁ δήμιός του. Μὰ δὲ θὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψετε, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον... Θὰ περιμένετε πρῶτα νὰ διαπιστώσετε ἂν συκοφάντησα ἢ ὄχι αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ὑποστηρίζοντας, ὅτι ἀξίζει μονάχα τὴν ἀηδία, τὴν περιφρόνησι καὶ τὴ φρίκη τῶν ἐντίμων ἀνθρώπων.

— Πρόκειται γιὰ μιὰ περίπτωσι δίχως προηγούμενο, δήλωσε ὁ Ροσνουάρ. Φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ ξεκαθαριστῆ ἀμέσως αὐτὸ τὸ ζήτημα.. Θὰ κάνουμε μιὰ σύσκεψι καὶ θ᾽ ἀποφασίσουμε, μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιὰ καὶ στὴ συνείδησί μας!

Μιὰ παγωμένη ἀνατριχίλα πέρασε ἀπ᾽ τὸ κορμὶ τοῦ Ταβερνύ. ῎Ενοιωσε πῶς ἦταν χαμένος ἀνεπανόρθωτα.. Σὰν σὲ μιὰ ἀστραπή, εἶδε τὸν ἑαυτό του μπροστὰ στὸ ἀναθεωρητικὸ δικαστήριο, φαντάσθηκε τὸ τρομερὸ σκάνδαλο, τὴ συντριπτικὴ ἀντιπαράστασί του μὲ τὸν Πατυρέ, τὴν ἀγόρευσι τοῦ εἰσαγγελέως, τὰ σχόλια τῶν ἐφημερίδων καὶ τοῦ κόσμου ὅλου.

῏Ηταν ἡ ὁριστικὴ κατάρρευσι, τὸ τέλος, ἡ καταστροφή!

῍Αν ἡ παραγραφὴ τὸν γλύτωνε ἀπ᾽ τὰ κάτεργα, θὰ τὸν καταδίκαζε ὅμως ἀμείλιχτα ἡ κοινὴ γνώμη, θὰ τὸν δακτυλοδειχτοῦσαν, κι᾽ ὁ πρῶτος τυχὼν θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν φτύση!

῞Ολα τὰ ὄνειρά του γκρεμίζονταν ξαφνικά: γάμος, πλοῦτη, μεγαλεῖα... Τὸν περιμένανε ἡ ἀτίμωσι κι᾽ ἡ καταστροφή!

Θὰ τοῦ παίρνανε ὅλα του τὰ ἔπιπλα, γιατὶ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πληρώση τὰ χρέη του. Ποιὸς ξέρει τί θὰ ἀναγκαζόταν νὰ κάνη γιὰ νὰ μὴ πεθάνη τῆς πείνας!..

῾Ο Ροσνουὰρ ἔγνεψε στοὺς δυὸ γιατροὺς ν᾽ ἀπομακρυνθοῦνε.

῾Ο Ραϋμὸν Μεγκρὲ στεκόταν μονάχος, λίγο μακρύτερα, ἀπαθής, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ ▼

κεφάλι ψηλά. Τὰ μάτια του λάμπανε θριαμβευτικά.

Οἱ τέσσερις μάρτυρες συσκέπτονταν, συγκεντρωμένοι σὲ μιὰ ἄκρη. Μιλοῦσε τώρα ὁ ντὲ Ροσνουάρ, ὑπογραμμίζοντας τὰ λόγια του μὲ ἀποφασιστικὲς χειρονομίες.

Σίγουρα τὸν εἶχε πείσει ὁ ντὲ Μαρτύ. Τὸ παιχνίδι ἦταν ὁριστικὰ χαμένο γιὰ τὸν Ταβερνύ... Σὲ πέντε λεπτά, δὲ θὰ εἶχε πιὰ τιμή!

Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, πῆρε τὴν ἀπόφασί του.

Ἔσφιξε σπασμωδικὰ στὸ ἕνα του χέρι τὸ πιστόλι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Κρουαζὲλ πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Μὲ τ' ἄλλο, ἄνοιξε τὸ πουκάμισό του, στὸ στῆθος.

Ἀντήχησε μιὰ πιστολιά...

Κι' ὁ βαρῶνος ντὲ Ταβερνύ, χτυπημένος ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά, κλονίσθηκε κι' ἔπεσε μπρούμυτα πάνω στὰ χόρτα...

ΚΒ'.

Ἀκούγοντας τὴν πιστολιά, οἱ τέσσερις μάρτυρες στράφηκαν ἀπότομα.

Εἶδαν τὸν Ταβερνὺ νὰ πέφτη καὶ καταλάβανε...

Οἱ δυὸ γιατροὶ τρέξανε κοντά του. Ὁ ἕνας ξεκούμπωσε γρήγορα τὰ ροῦχα του, στὸ στῆθος. Βλέποντας τὸ τραῦμα, ζάρωσαν τὰ φρύδια τους καὶ κυττάχτηκαν.

Ἦταν τόση ἡ γενικὴ συγκίνησις ὥστε κανεὶς δὲν εἶχε προφέρει λέξι.

Ὁ στρατιωτικὸς γιατρὸς γονάτισε δίπλα στὸ ἀναίσθητο σῶμα κι' ἔβγαλε τὴ θήκη μὲ τὰ ἐργαλεῖα του.

— Θὰ μᾶς χρειαστῆ νερό... ψιθύρισε.

— Κι' ἕνα κρεββάτι, συμπλήρωσε ὁ συνάδελφός του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ταβερνὺ εἶχε πάρει κι' ὅλας μιὰ νεκρικὴ χλωμάδα. Τὰ μάτια του ἦταν κλειστά. Ἔμενε τελείως ἀκίνητος.

— Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὸν μεταφέρουμε κάπου, εἶπε ὁ Κρουαζέλ.

— Ποῦ ὅμως; ρώτησε ὁ Ροσνουάγ.

— Εἶδα μιὰ ταβέρνα ἐδῶ κοντά, πρότεινε ὁ ντὲ Μαρτύ. Θάχη, ἀσφαλῶς, νὰ μᾶς παραχωρήση προσωρινὰ μιὰ κάμαρα... Μὰ θὰ χρειαστῆ ἕν' αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ μεταφέρη ὡς ἐκεῖ τὸν τραυματία.

— Θὰ φροντίσω ἀμέσως! δήλωσε ὁ Ὠτμόν.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἔφτασε τ' αὐτοκίνητο. Φόρτωσαν σ' αὐτὸ τὸν Ταβερνύ, μὲ ἄπειρες προφυλάξεις, καὶ τὸν ξάπλωσαν στὸ πίσω κάθισμα. Οἱ δυὸ γιατροὶ κάθησαν δίπλα του.

Στὸ μεταξύ, ὁ Κρουαζὲλ εἶχε τρέξει στὴν ἐξοχικὴ ταβέρνα ποὺ τοῦ ὑπόδειξε ὁ ντὲ Μαρτύ. Ἐξήγησε μὲ δυὸ λόγια τὴν ὑπόθεσι στὸν καταστηματάρχη, κι' ἐκεῖνος τοὺς παραχώρησε ἕνα μεγάλο δωμάτιο μὲ κρεβάτι.

Μεταφέρανε ἐκεῖ τὸν τραυματία, ἀναίσθητο πάντα. Οἱ γιατροὶ πλύνανε τὴν πληγή του καὶ τὴν ἐπιδέσανε πρόχειρα.

Λίγο πιὸ πέρα στέκονταν ὁ μαρκήσιος ντὲ Ροσνουὰρ κι' ὁ ὑποκόμης ντὲ Κροαζέλ.

Ἐνῶ ὁ δόκτωρ Φρεσεπὸν πήγαινε νὰ πάρη ἕνα ἐργαλεῖο ἀπ' τὴ θήκη του, ποὺ εἶχε ἀφίσει πάνω στὸ κομμό, τὸν πλησίασε ὁ πρῶτος μάρτυς τοῦ Ταβερνύ.

— Λοιπόν;... τὸν ρώτησε σιγανά.

Ὁ γιατρὸς ἔκανε μιὰ εὔγλωττη χειρονομία.

— Εἶναι χαμένος!... ψιθύρισε.

— Θὰ συνέλθη καθόλου, πρὶν πεθάνη;

— Ἴσως. Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω.

— Πόσο μπορεῖ νὰ ζήση ἀκόμα;

— Μισὴ ὥρα... ἢ μία ἴσως.

— Εἶναι τρομερό... μουρμούρισε ὁ Ροσνουάρ. Ὡστόσο... καλλίτερα ποὺ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα!

— Συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σας, εἶπε ὁ γιατρὸς ξαναγυρίζοντας κοντὰ στὸν πληγωμένο.

Στὴ μεγάλη σάλλα τῆς ταβέρνας, ὁ ντὲ Μαρτὺ κι' ὁ ντὲ Ὠτμὸν περίμεναν εἰδήσεις μὲ ἀνυπομονησία. Ὁ Ραϋμὸν καθόταν σ' ἕνα πάγκο κι' ἦταν χλωμὸς ἀπ' τὴ σύγκινήσι. Φαινόταν βυθισμένος σὲ σκέψεις...

Ἡ πόρτα τῆς κάμαρας ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ὁ Κρουαζέλ.

— Τί γίνεται; τὸν ρώτησε ὁ δικαστικός.

Ὁ νέος τὸν κατατόπισε μὲ λίγα λόγια.

— Ἡ τραγικὴ αὐτὴ λύσι εἶναι ἡ συντριπτικώτερη ὁμολογία, εἶπε σοβαρὰ ὁ γέρος.

— Ναί, συμφώνησε ὁ ὑποκόμης, ἐπιβεβαιώνει ὅλες τὶς κατηγορίες σας... Ποιὸς τὸ περίμενε ποτέ;..

— Ὁ κόσμος τοῦ Παρισιοῦ εἶναι γεμάτος ἀπὸ τέτοια μυστήρια. Κάπου-κάπου, ἀποκαλύπτεται ἕνα ἀπ' αὐτά. Πόσα ἄλλα ὅμως μένουν ἄγνωστα γιὰ πάντα!..

— Συνῆλθε καθόλου ὁ τραυματίας; ρώτησε ὁ Ὠτμόν.

— Ὄχι. Κι' οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν ἂν θὰ ξαναβρῆ καθόλου τὶς αἰσθήσεις του πρίν... ἀπὸ τὸ τέλος.

— Ἴσως νἆναι καλλίτερα ἔτσι...

— Ὄχι, ὄχι! ἐπενέβη ὁ ντὲ Μαρτύ. Θἄπρεπε νὰ μπορέση αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος νὰ ξαλαφρώση τὴ συνείδησί του πρὶν πεθάνη.

Ὁ Κρουαζὲλ κούνησε τὸ κεφάλι του μ' ἀμφιβολία καὶ θέλησε νὰ ξαναγυρίση στὴ διπλανὴ κάμαρα. Μά, καθὼς ἅπλωνε τὸ χέρι του στὸ πόμολο, ἡ πόρτα ξανάνοιξε καὶ φάνηκε στὸ κατῶφλι ὁ μαρκήσιος ντὲ Ροσνουάρ.

— Ὁ τραυματίας συνῆλθε, κ. ντὲ Μαρτύ, εἶπε. Μπόρεσε νὰ ψιθυρίση μερικὲς λέξεις. Θέλει νὰ σᾶς δῆ.

— Ἐμένα;

— Ἐσᾶς καὶ τὸν κ. ντὲ Ὠτμόν... Ζητάει ἐπίσης νἆναι μπροστὰ κι' ὁ κ. Μεγκρέ.

Οἱ δυὸ μάρτυρες κι' ὁ Ραϋμὸν ἀκολούθησαν τὸ Ροσνουά.

Τὸ πρόσωπο τοῦ τραυματία φαινόταν ἀκόμα πιὸ ἄσπρο, πάνω στὸ μαξιλάρι.

Τὰ μάτια του ἦταν ἀπλανῆ, μὲ μιὰ ἔκφρασι τρομακτική. Τὰ χείλη του τρεμουλιάζανε σπασμωδικά.

— Κλέφτης!... πρόφερε μὲ κόπο. Κλέφτης!... Κλέφτης!...

Ὁ ντὲ Μαρτὺ πλησίασε στὸ κρεβάτι. Ὁ Ραϋμὸν στεκόταν παράμερα, δίπλα στὸ ντὲ Ὠτμόν, σφίγγοντάς του σπασμωδικὰ τὸ χέρι.

Βλέποντας τὸ δικαστικό, ὁ βαρῶνος ἐπιχείρησε ν' ἀνασηκωθῆ, ἀλλὰ ὁ γιατρὸς ἅπλωσε ἀμέσως τὸ χέρι του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ μείνη ἀκίνητος.

— Ἡ παραμικρὴ κίνησι μπορεῖ ν' αὐξήση τὴν αἱμορραγία, δήλωσε.

Μὰ ὁ τραυματίας ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρομερὴ νοιώθοντας τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ νὰ βαραίνη στὸν ὦμο του:

— Ἀφῖστε με! Μὴ μ' ἐμποδίζετε! εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή, σὰν ρόγχο. Δὲ θέλω νὰ μὲ πιάσουνε!... Θὰ τὰ πῶ ὅλα... ὅλα!

— Ἔχετε δίκιο, πρόφερε ἀργὰ ὁ ντὲ Μαρτύ. Μιλῆστε! Θὰ ξαλαφρώσετε τὴ συνείδησί σας.

— Ναί... ἀκοῦστε... ἀκοῦστε ὅλοι... Ἂν ὑπάρχη Θεός... δὲ θέλω νὰ ἐμφανιστῶ μπροστά του μ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ βάρος... στὴ συνείδησί μου...

— Προσέξετε ὅσα θ' ἀκούσετε, κύριοι, εἶπε ἐπίσημα ὁ ντὲ Μαρτύ. Πρέπει νὰ μπορεῖτε νὰ τὰ καταθέσετε μὲ ὅρκο στὸ δικαστήριο. Αὐτὸ θέλει, πιστεύω ὁ κ. ντὲ Ταβερνύ.

— Ναί... μουρμούρισε ὁ βαρῶνος.

Στράφηκε στὸ γιατρό του.

— Θὰ βρῶ τὴ δύναμι;... τὸν ρώτησε μὲ κόπο.

— Πρέπει! ἀπάντησε ἐκεῖνος, περνῶντας τὸ μπράτσο του γύρω ἀπ' τοὺς ὤμους του.

Ἀπ' τὸ μέτωπο τοῦ πληγωμένου κυλοῦσε ἄφθονος ἱδρῶτας. Τὰ μαλλιά του ἦταν μούσκεμα. Τὰ μάτια του ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν τρομαχτικὰ ἀπλανῆ.

— Ὁ κ. ντὲ Μαρτὺ εἶπε τὴν ἀλήθεια... συνέχισε. Ὅπως κι' αὐτὸς ὁ Πατυρέ... Ὁ ἔνοχος εἶμ' ἐγώ!... Ὁ Μεγκρὲ ἦταν ἀθῶος... Ἐγὼ πῆρα... τὶς 400 χιλιάδες φράγκα...

Μιλοῦσε μὲ κομμένες φράσεις, μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

Κυττάζοντας γύρω του, εἶδε τὸν Ραϋμόν, ποὺ εἶχε τὴ ματιά του καρφωμένη πάνω του.

Πῆρε ξαφνικὰ μιὰ ἔκφρασι τρελλοῦ τρόμου κι' ἀνασήκωσε τὸ χέρι του, σὰν νἄθελε νὰ διώξη κάποια ὀπτασία... Μιὰ ἀνατριχίλα πέρασε ἀπ' ὅλο του τὸ κορμί.

— Εἶν' αὐτός... αὐτός! φώναξε. Ὁ Μεγκρέ!.. Τὸν ἀναγνωρίζω!.. Μὲ κυττάζει μὲ φρίκη!... Συγχώρεσέ με, Μεγκρέ!

Ἡ φωνή του γινόταν ὁλοένα πιὸ βραχνή. Τὸ κεφάλι του ἔγειρε πίσω.

Ὁ γιατρὸς νόμισε πὼς εἶχε φτάσει τὸ τέλος.

Μὰ ὁ τραυματίας ξανάνοιξε τὰ μάτια του, θολά, μισοσβυσμένα.

— Θέλω... θέλω νὰ μὲ συγχωρέση... κι' αὐτή... τραύλισε.

— Γιὰ ποιὸν μιλᾶτε; ρώτησε ὁ ντὲ Μαρτύ.

— Γιὰ κείνη ποὺ τῆς ἔκανα τόσο κακό... Γιὰ τὴν κυρία ντὲ Ρεβέλ... Ἂς μὲ συγχωρέση... κι' ἂς πῆ μιὰ προσευχὴ γιὰ μένα!

Ἔμπηξε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ κι' ἐπιχείρησε ν' ἀνασηκωθῆ. Ἅπλωσε τὰ χέρια του, σὰν νἄθελε νὰ πιαστῆ, νὰ συγκρατηθῆ ἀπὸ κάτι ἀόρατο...

Ἔπειτα τὸ κορμί του τρεμούλιασε, ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω κι' ἔμεινε ἀκίνητο.

Οἱ δυὸ γιατροὶ ἔσκυψαν ἀπάνω του.

— Πέθανε! πρόφερε ἀργὰ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς.

★

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ Ραϋμὸν Μεγκρέ, οἱ δυὸ μάρτυρές του κι' ὁ δόκτωρ Λαννουὰ γύριζαν στὸ Παρίσι, ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχαν ἔρθει πρὶν ἀπὸ λίγο.

Μένανε βουβοὶ κι' ἀκίνητοι μέσα στ' αὐτοκίνητο, ἐπηρεασμένοι ἀκόμα ἀπὸ τὸ συνταρακτικὸ θέαμα ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει.

Καθένας τους σκεπτότανε τὴν τραγικὴ ἐκείνη σκηνή...

Πρῶτος ὁ ντὲ Μαρτὺ διέκοψε τὴ σιωπή:

— Πρὶν ἀπ' ὅλα, Ραϋμόν, πρέπει νὰ δῆτε τὴν κ. ντὲ Ρεβέλ. Καταλαβαίνετε τὴν ἀγωνία της!..

— Μὰ δὲν ἤξερε πὼς ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσω, παρατήρησε ὁ νέος.

— Λάθος κάνετε. Τὰ ξέρει ὅλα. Ἡ ὑπόσχεσί σας πὼς θὰ ἐμποδίζατε μὲ κάθε θυσία τὸ γάμο ποὺ ἑτοιμαζότανε, δὲν τῆς ἄφισε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὶς προθέσεις σας. Εὐτυχῶς, μπόρεσα νὰ τὴν καθησυχάσω.

— Τὴν εἴδατε λοιπόν;

Ὁ δικαστικὸς διηγήθηκε στὸν Ραϋμὸν τὴν ἐπίσκεψι τῆς Πωλίν.

— Τὴν καθησύχασα προσωρινά... μὰ ὄχι γιὰ πολύ, πιστεύω! πρόσθεσε. Πρέπει λοιπὸν νὰ τρέξετε κοντά της τὸ γρηγορώτερο. Θὰ εἶναι τόσο εὐτυχισμένη νὰ σᾶς ξαναδῆ!..

— Καὶ νὰ μάθη ὅσα σᾶς χρωστᾶμε! συμπλήρωσε ὁ Ραϋμόν. Ὦ, κύριε, τί θὰ κάναμε δίχως ἐσᾶς;.. Στὴν πολύτιμη βοήθειά σας, στὴ συνεχῆ ἀφοσίωσί σας, χρωστάω τὴν

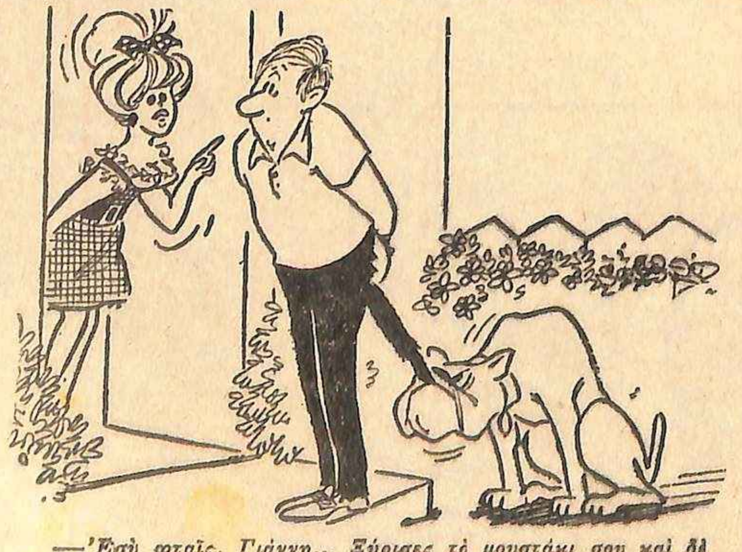

—Ἐσὺ φταῖς, Γιάννη... Ξύρισες τὸ μουστάκι σου καὶ δὲ σὲ γνώρισε!...

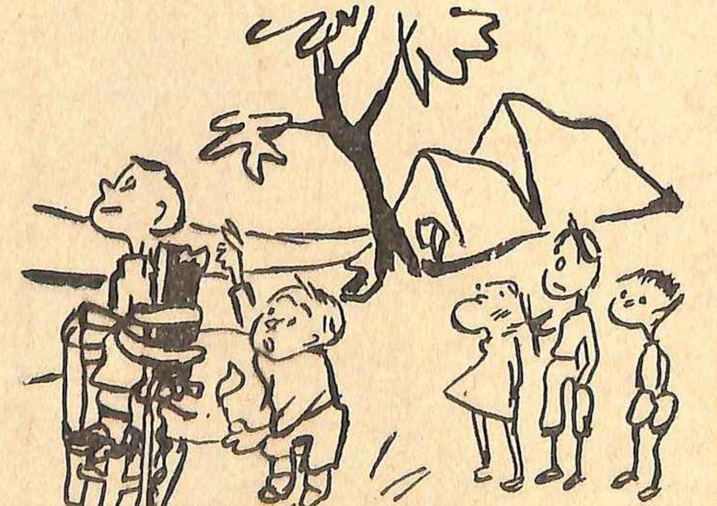

Ο ΠΥΡΑΥΛΟΣ...
— 6... 5... 4... 3...

ἀπίστευτη αὐτὴ εὐτυχία, τὴ μεγαλύτερη ποὺ μποροῦσα νὰ ἐλπίσω: τὴν ἀποκατάστασι τοῦ πολυαγαπημένου μου πατέρα!

— Ἔκανα ἁπλῶς τὸ καθῆκον μου, ἀπάντησε ὁ ντὲ Μαρτύ. Κάνομε λάθη κι' ἐμεῖς οἱ δικαστικοί, σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Τὸ ἀπόδειξε ἡ καταδίκη τοῦ δυστυχισμένου πατέρα σας... Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία μας εἶναι νὰ ἐπανορθώνουμε τὸ σφάλμα, ποὺ χτύπησε ἕνα ἀθῶο... Ὦ, γιατὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ κάνω τὸ ἴδιο καὶ γιὰ κείνη ποὺ σᾶς χρησίμεψε γιὰ δεύτερη μητέρα;

— Ἀλλοίμονο! Αὐτὴ εἶναι θῦμα μιᾶς πλάνης ἀνεπανόρθωτης! παρατήρησε θλιμμένα ὁ Ραϋμόν. Κι' ἂν ἀκόμα ἐκταφοῦν τὰ ὀστᾶ ἐκείνου ποὺ ἀναπαύεται στὸ μικρὸ κοιμητήριο τοῦ Σαίντ-Ουέν, ὑπάρχει ἀνθρώπινη δύναμι ἱκανὴ ν' ἀποδείξη ποτὲ ὅτι ὁ τάφος του ἔπρεπε νὰ γράφη τὸ ὄνομα «Ἀνρὶ Μεγκρέ», καὶ ὄχι «Ἀντρὲ Σερά»;

Στὶς λέξεις αὐτὲς τοῦ νέου, ὁ κ. ντὲ Ὠτμὸν ἀνασκίρτησε ἀπότομα.

— Τί ὄνομα προφέρατε, Ραϋμόν; ρώτησε ζωηρά.

— Ἑνὸς δυστυχισμένου, σύντροφου τῆς ἐξορίας τοῦ ἄτυχου πατέρα μου. Ζούσανε μαζὶ στὸ ἐξωτερικό... Καί, μολονότι χωρίσανε, πέθαναν μαζί, μποροῦμε νὰ ποῦμε...

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς ὁ Ἀνρὶ Μεγκρὲ ἦταν μαζὶ μὲ τὸν Ἀντρὲ Σερά, στὸ Βέλγιο;

— Ναί. Πῶς τὸ ξέρετε;

— Γιατὶ ὁ Ἀντρὲ ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς καλλίτερους, τοὺς ἀγαπητότερους φίλους μου. Εἴχαμε συνδεθῆ στὴ Βολιβία, ὅταν ἀγωνιζότανε γιὰ νὰ κάνη τὴν τύχη του... Ἔπειτα ἀπὸ πέντε ἐτῶν προσπάθειες, ἀπελπίσθηκε πιὰ κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλλία. Ἐγὼ ἔμεινα λίγο καιρὸ ἀκόμα στὴ μακρυνὴ αὐτὴ χώρα. Ἔπειτα πῆγα στὸ Περοῦ, στὴν Παραγουάη, στὴ Χιλή, ὅπου ἄρχισα νὰ δημιουργῶ τὴν περουσία μου.

»Ὅταν γύρισα στὴν Εὐρώπη, ζήτησα πληροφορίες γιὰ τὸ φίλο μου. Πῆγα στὴν Πομερανία κι' ἔπειτα στὶς Βρυξέλλες, γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὰ ἴχνη του. Ὅλες ὅμως οἱ προσπάθειές μου πῆγαν χαμένες.

— Φυσικά, ἀφοῦ εἶχε πεθάνει.

— Ποῦ; Πότε;

— Ὦ, φίλε μου, εἶναι μιὰ παράξενη καὶ θλιβερὴ ἱστορία...

— Πέστε μου την!... Πέστε μου την γρήγορα!

— Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ περισσότερα ἀπ' ὅσα ξέρω... Ἤμουν τότε μωρὸ παιδί... Ἡ θεία μου ἔμαθε τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ πατέρα μου, στὶς τελευταῖες του στιγμές..

Κι' ὁ Ραϋμὸν κατατόπισε μὲ λίγες λέξεις τὸν ντὲ Ὠτμόν.

— Πραγματικά, εἶπε ὁ τελευταῖος, εἶχα διαβάσει τὸ ὄνομα Μεγκρέ, στὸ τελευταῖο γράμμα ποὺ πῆρα ἀπ' τὸν καημένο τὸν Ἀντρέ... Τὸ ξαναδιάβασα, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, καὶ τὄβαλα κατὰ μέρος, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν ὁ σύντροφος τῆς δυστυχίας τοῦ φίλου μου εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν οἰκογένειά σας.

— Ἦταν ὁ πατέρας μου.

— Μιλήσατε πρὶν ἀπὸ λίγο γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Σερά. Ξέρετε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ καὶ πότε πέθανε;

— Σκοτώθηκε σ' ἕνα τραγικὸ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα, κοντὰ στὸ Πεπιντέρ. Τὸ τραῖνο ποὺ ταξίδευε, συγκρούσθηκε μ' ἕνα ἄλλο, μέσα στὴν ὁμίχλη.

— Ξέρετε πότε περίπου συνέβη αὐτὸ τὸ δυστύχημα;

— Ἐδῶ καὶ 17 χρόνια... Ὅπως σᾶς ἔλεγα, ὁ Ἀντρὲ Σερὰ βρῆκε τὸ θάνατο σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὸν Ἀνρὶ Μεγκρέ.

— Μὰ τότε λοιπόν, εἶπε ζωηρὰ ὁ ντὲ Ὠτμόν, ὁ Ἀντρὲ Σερὰ ἀναφερότανε μεταξὺ τῶν θυμάτων τοῦ δυστυχήματος μὲ τ' ὄνομα Ἀνρὶ Μεγκρέ.

— Τί λέτε;.. φώναξε ὁ Ραϋμὸν μὲ καρδιοχτύπι.

— Λέω ὅτι τὸν θάψανε ὡς Μεγκρέ, ἐφόσον οἱ δυὸ φίλοι εἶχαν ἀν-

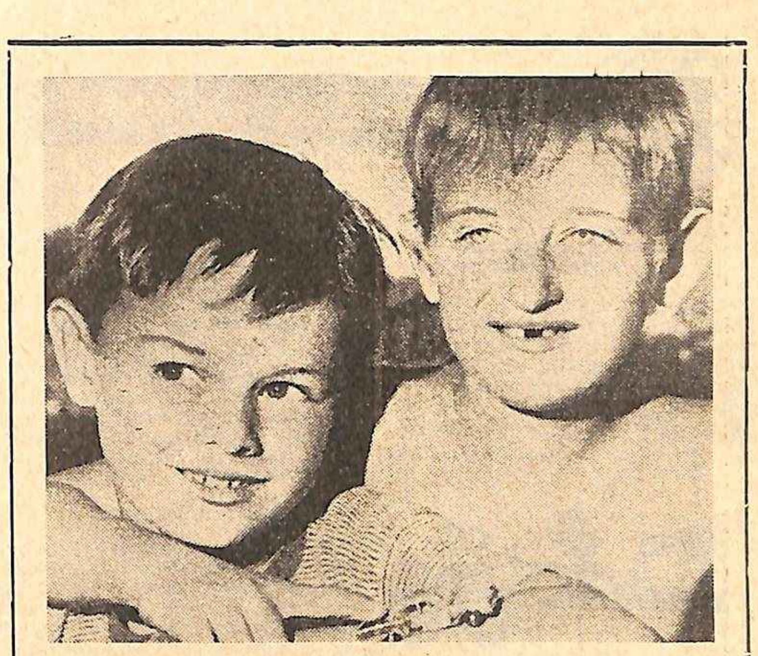

ΜΟΥ ΕΚΛΕΨΑΝ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΜΟΥ

Ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις τοῦ Μπλάκπουλ (Ἀγγλία) πῆρε πρὸ ἡμερῶν ἕνα δραματικὸ τηλεφώνημα: «Τρέξτε ἀμέσως, ἔλεγε μιὰ γεμάτη ἀγωνία φωνή... Μοῦ ἔκλεψαν τὸ αὐτοκίνητό μου. Εἶναι ἕνα Σίμκα κιτρίνου χρώματος». Ἀμέσως μοτοσυκλεττισταὶ ξεκίνησαν πρὸς διάφορες κατευθύνσεις, ἐνῶ ἄλλα ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα ἔκλεισαν τοὺς δρόμους διαφυγῆς τοῦ κλαπέντος αὐτοκινήτου. Φανταστῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξι τοῦ ἀστυνομικοῦ ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ Πὼλ Γουΐντερ, ποὺ ἔκανε τὸ τηλεφώνημα καὶ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα πιτσιρίκο 7 χρόνων, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ τοῦ δείξη μιὰ φωτογραφία τοῦ κλεμμένου αὐτοκινήτου. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα μοντελάκι, ἀπ' αὐτὰ ποὺ κυκλοφοροῦν εὐρύτατα ἀνάμεσα στὸν παιδόκοσμο. «Εἶμαι σίγουρος πὼς μοῦ τὸ ἔκλεψε ὁ φίλος μου ὁ Μάρτιν Πόουελ», δήλωσε σοβαρὰ ὁ Πὼλ στοὺς ἀστυνομικούς. Τὸ κλεμμένο «αὐτοκίνητο» βρέθηκε καὶ ὁ ἀστυνομικὸς χάρισε ἄλλο ἕνα μοντελάκι στὸ μικρὸ Γουΐντερ (δεξιὰ στὴ φωτογραφία) συνιστῶντας του ὅμως νὰ μὴ ξανατηλεφωνήση στὴν ἀστυνομία.

ταλλάξει τὰ χαρτιά τους... Ὁ Σερὰ εἶχε ἐπιβάλει αὐτὴ τὴν προφύλαξι στὸν πατέρα σας, πρὶν φύγη γιὰ τὴ Γαλλία.

Ὁ Ραϋμὸν ἅρπαξε τὸ μπράτσο τοῦ συνομιλητῆ του καὶ τὸν ρώτησε, λαχανιασμένα:

— Πῶς τὸ ξέρετε, αὐτό; Πῶς μάθατε ἕνα μυστικό, ποὺ τὸ ξέρανε μονάχα ὁ Σερὰ κι' ὁ Μεγκρὲ καὶ τὸ ἐμπιστεύθηκε ὁ δεύτερος στὴν ἀδελφή του πρὶν ξεψυχήση;

— Μά, ἁπλούστατα, ἀπὸ ἕνα γράμμα ποὺ μοὔγραψε ὁ Ἀντρέ, μερικὰ λεπτὰ πρὶν πάρη τὸ τραῖνο γιὰ τὸ τελευταῖο, τὸ μοιραῖο ταξεῖδι του.

— Τὄχετε ἀκόμα αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Ναί, βέβαια. Δὲ σᾶς εἶπα πὼς σκόπευα νὰ σᾶς τὸ δείξω;

— Τί λέει μέσα;.. Μιλῆστε, σᾶς ἱκετεύω!

— Ὁ Ἀντρὲ μὲ πληροφοροῦσε γιὰ τὰ σχέδια του. Μοὔγραφε πὼς θὰ τελειώνανε πιὰ τὰ βάσανά του, γιατὶ εἶχε βρῆ μιὰ καλὴ θέσι σὲ κάποιο ἐργοστάσιο τῆς Πομερανίας. Ἐκεῖ πήγαινε, μ' ἕνα ὄνομα ξένο...

»Μοῦ διηγόταν ἐπίσης τὶς σχέσεως του μὲ τὸν Ἀνρὶ Μεγκρέ, στὸν ὁποῖο εἶχε ἐμπιστευθῆ τὰ χαρτιά του, γιὰ νἆναι ἐξασφαλισμένος ἀπ' τὴν ἀστυνομία κατὰ τὸ σύντομο ταξεῖδι ποὺ θἄκανε στὴ Γαλλία.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ καθαρὴ ἀλήθεια!... Τὸ ξέρετε, κύριε; ρώτησε ὁ Ραϋμὸν μὲ ἔξαψι τὸ ντὲ Μαρτύ.

— Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἡ κ. ντὲ Ρεβὲλ μοῦ ἐξήγησε ἄλλοτε τὴν τραγικὴ παρεξήγησι, ποὺ ἦταν συνέπεια αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς τῶν ὀνομάτων. Τὸ λάθος αὐτὸ κατέστρεψε τὴ ζωή της... ἔγινε αἰτία νὰ τῆς πάρουν τὰ παιδιά της, χωρὶς νὰ τολμήση νὰ διαμαρτυρηθῆ, γιατὶ τὴ φίμωνε ἡ φοβερὴ κατηγορία τοῦ ἀμείλικτου πεθεροῦ της, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀποδείξη ψεύτικη!.

— Ποιὰ κατηγορία; ρώτησε ὁ ντὲ Ὠτμόν.

Ὁ Ραϋμὸν τοῦ ἐξήγησε:

— Ἡ θεία μου, ἀπὸ εὐλαβικὸ καθῆκον, παραστάθηκε στὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ δυστυχισμένου πατέρα μου. Στὸ ξενοδοχεῖο ὅμως, ὅπου ἔμενε ὁ πατέρας μου, τὸν ξέρανε ὡς Ἀντρὲ Σερά. Ἔτσι, ὁ πεθερός της κατηγόρησε τὴν κ. ντὲ Ρεβὲλ ὅτι εἶχε πάει νὰ βρῆ τὸ φίλο της.

»Τὴν τρομοκράτησε, μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ σκανδάλου... Ἐκείνη πάλεψε, ἔκλαψε, ἱκέτεψε... Μὰ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπόδειξι τῶν ἰσχυρισμῶν της.

»Τὰ δάκρυα καὶ ἡ ἀντίστασί της πῆγαν χαμένα. Καί, κοντὰ στὶς ἄλλες δοκιμασίες ποὺ εἶχε περάσει, ὑποχρεώθηκε νὰ χάση γιὰ πάντα τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια τῶν δυὸ λατρευτῶν της παιδιῶν!

— Μὰ ἐγὼ ἔχω τὴν ἀπόδειξι ποὺ τῆς ἔλειπε! φώναξε ὁ ντὲ Ὠτμόν. Γιατὶ νὰ μὴν μάθω νωρίτερα αὐτὴ τὴν τραγικὴ παρεξήγησι;... Σήμερα, θἆναι πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ σᾶς χρησιμέψη ἐκεῖνο τὸ γράμμα τοῦ Ἀντρὲ Σερά, ποὺ βάζει τὰ πράγματα στὴ θέσι τους!

— Ὄχι, κύριε, δὲν εἶναι ἀργά, ἐπενέβη ὁ ντὲ Μαρτύ. Ἀπεναντίας, αὐτὴ ἡ χειροπιαστὴ ἀπόδειξι μπορεῖ νὰ βοηθήση, περισσότερο παρὰ ποτέ, τὴν κ. ντὲ Ρεβέλ. Μπορεῖ νὰ τὴν ἀποκαταστήση σ' ὅλα τὰ δικαιώματά της, στὴν κοινωνικὴ θέσι ποὺ τῆς ἀνήκει... καί, τὸ σπουδαιότερο, ἀπαλλάσσοντάς την ἀπὸ κάθε ὑπόνοια, νὰ τῆς ξαναδώση τὸ γενικὸ σεβασμὸ καὶ τῆς ἀγάπη τῆς κόρης της.

— Ἐλάτε λοιπόν, κύριοι! Μὴ χάνουμε στιγμή... Ἐλάτε στὸ σπίτι μου, νὰ σᾶς δώσω ἀμέσως αὐτὸ τὸ γράμμα.

— Ποῦ μένετε; ρώτησε ὁ δικαστικός.

— Στὴν ὁδὸ Σολφερίνο.

Ὁ ντὲ Μαρτὺ ἔδωσε τὴ διεύθυνσι στὸ σωφέρ. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, εἶχαν φτάσει στὸ σπίτι τοῦ ντὲ Ὠτμόν.

Ὁ τελευταῖος ὡδήγησε στὸ γραφεῖο τὸν ἀνηψιὸ τῆς Πωλὶν καὶ τὸ δικαστικό. Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μέσα ἕνα πακέτο ἀπὸ γράμματα, κιτρινισμένα ἀπ' τὴν πολυκαιρία. Διάλεξε ἕνα ἀπ' αὐτά.

— Πάρτε το, εἶπε στὸ Ραϋμόν. Χρησιμοποιῆστε το ὅπως νομίζετε. Εἶμαι σίγουρος πώς, ἂν μᾶς βλέπη τώρα ἡ ψυχὴ τοῦ παλιοῦ μου φίλου, θὰ χαίρεται γιατὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ γράμμα του, ποὺ μοῦ εἶχε γράψει βιαστικά, θὰ ξαναδώση τὴν εὐτυχία καὶ τὴ γαλήνη στὴν ἀδελφὴ ἑνὸς ἄλλου ἀγαπητοῦ φίλου του.

— Ὦ, κύριε, δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω! φώναξε ὁ νέος, σφίγγοντάς του διαχυτικὰ τὸ χέρι.

— Θὰ σᾶς ζητήσουμε ἀκόμα μιὰ χάρι, εἶπε ὁ δικαστικὸς στὸ ντὲ Ὠτμόν.

— Ποιά;

— Πρέπει νἄρθῆτε μαζί μας, στὴν κ. ντὲ Ρεβέλ. Μπορεῖ νὰ χρειαστῆ τὴ βοήθειά σας, στὸ διάβημα ποὺ θὰ κάνη.

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σας!

— Πᾶμε λοιπόν... πᾶμε γρήγορα!

— Ναί, μὴν ἀργοῦμε, εἶπε κι' ὁ Ραϋμόν. Θὰ ἀγωνιᾶ γιὰ μένα, ἡ καλή μου θεία!

— Μαζὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία της, θὰ τελειώση πιὰ καὶ τὸ μαρτύριο ὅλης τῆς ζωῆς της.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, εἶχαν φτάσει ὅλοι στὴν ὁδὸν Ἀμπρουὰζ - Παρέ.

Ὁ Ραϋμὸν πήδησε πρῶτος ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο.

Ἡ θυρωρὸς διάβαζε τὴν ἐφημερίδα της, καθισμένη μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα.

— Εἶναι ἀπάνω ἡ θεία μου, κυρὰ-Πιλουά; τὴ ρώτησε ὁ νέος.

— Ἅ, ἐσεῖς εἴσαστε, κύριε Ραϋμόν; εἶπε ἡ καλὴ γυναῖκα... Ἔχετε καὶ συντροφιά, ὅπως βλέπω... Καλημέρα σας, κύριοι! Ζητᾶτε τὴν κυρία Ρενβίλ;

— Ναί. Ἐδῶ εἶναι;

— Ὄχι αὐτὴ τὴ στιγμή, κύριε Ραϋμόν. Βγῆκε πρὶν ἀπὸ λίγο.

— Μόνη της; ρώτησε ὁ Ραϋμόν.

— Ὄχι. Μαζὶ μὲ τὸ νέο ποὺ ἔρχεται τὸν τελευταῖο καιρό... ἐκεῖνον ποὺ ἔφαγε χτὲς στὸ σπίτι σας.

— Τὸν Κριστιάν;

— Ναί, ἔτσι λέγεται, νομίζω.

— Ξέρετε ποῦ πήγανε;

— Πήρανε ἕνα ταξί, ἐδῶ ἀπ' ἔξω, κι' ἄκουσα τὴ διεύθυνσι ποὺ δώσανε στὸ σωφέρ: Ὁδὸς Μποετί.

Ὁ Ραϋμὸν στράφηκε στὸ ντὲ Μαρτύ.

— Πηγαίνουν λοιπὸν στὸ μέγαρο Ρεβέλ; τοῦ εἶπε.

— Γιατὶ ὄχι; Ὁ νέος ποὺ τὴ συνώδευε, φαντάζομαι πὼς θὰ ἦταν...

— Ὁ Κριστιὰν ντὲ Ρεβέλ.

— Τί φυσικώτερο λοιπόν; Ἐκεῖ θὰ τὴ βροῦμε. Καλλίτερα ἄλλωστε, γιὰ νὰ μιλήσουμε συγχρόνως μ' αὐτὴν καὶ μὲ τὸν κ. ντὲ Ρεβέλ.

— Ἔχετε δίκιο.

Κι' ὁ Ραϋμὸν ξανανέβηκε στ' αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκίνησε γιὰ τὸ μέγαρο Ρεβέλ.

ΚΓ'

Ὅταν ἡ Πωλὶν κι' ὁ Κριστιὰν εἶδαν νὰ μπαίνη ὁ Ραϋμὸν στὸ γραφεῖο τοῦ κόμητος ντὲ Ρεβέλ, ἔβγαλαν μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεων.

— Ἐσύ! φώναξε ἡ Πωλίν.

— Τί γυρεύεις ἐδῶ; ρώτησε ζωηρὰ ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἰσαβέλλας.

— Θὰ τὸ μάθετε ἀμέσως... Πρῶτα ὅμως, ἀφῖστε με νὰ ζητήσω συγγνώμη ἀπ' τὸν κύριο ντὲ Ρεβέλ γιὰ τὸν ἀσυνήθιστο τρόπο ποὺ παρουσιάζομαι στὸ σπίτι του.

Στράφηκε στὸ γέρο καὶ πρόσθεσε:

— Ἔπειτα ἀπ' τὸν τρόπο ποὺ χωρίσαμε, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἴχαμε συναντηθῆ, δὲ θὰ περιμένατε βέβαια νὰ μὲ ξαναδῆτε.

— Σᾶς εἶπα τότε, κύριε, ἀπάντησε μὲ ἀπαθῆ ἀξιοπρέπεια ὁ παππούς τῆς Ἰσαβέλλας, ὅτι λογίζομαι πάντα χρεώστης σας. Συνεπῶς, ἔχετε κάθε δικαίωμα νἄρθῆτε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Ἔπρεπε ὡστόσο νὰ ὑπάρξουν σοβαροὶ λόγοι, γιὰ νὰ περάσω πάλι τὸ κατῶφλι σας. Εἶδα δέ,

φτάνοντας, ὅτι ἔκανα καλὰ ποὺ δὲ δίστασα.

— Περὶ τίνος πρόκειται λοιπόν; ρώτησε ξερὰ ὁ κόμης.

— Κύριε, ἡ Θεία Πρόνοια μοῦ ἐπέτρεψε νὰ βρεθῶ μιὰ φορὰ στὸ δρόμο σας. Μπόρεσα τότε νὰ ἐκτιμήσω τὸ θάρρος σας μπροστὰ στὸν κίνδυνο, τὴν ἀνωτερότητα τῆς ψυχῆς σας. Σήμερα λοιπὸν θὰ σᾶς χρειαστοῦν, αὐτά, περισσότερο παρὰ ποτέ.

— Τί θὰ μοῦ ἀναγγείλετε;...

— Τὴ μοναδικὴ φορὰ ποὺ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, πρὶν μπῶ σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιο, διασταυρώθηκα μ' ἕνα πρόσωπο τοῦ σπιτιοῦ σας..

Ὁ ντὲ Ρεβὲλ ἀνασκίρτησε. Τί σήμαινε τὸ παράξενο αὐτὸ προοίμιο; Ποῦ ἤθελε τάχα νὰ καταλήξη ὁ νέος;

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, συνέχισε ὁ Ραϋμόν, κουβέντιαζε φιλικά, μαζί σας καὶ μὲ τὴν ἐγγονή σας. Δὲ θὰ τὸ θεωρήσετε ἀδιακρισία μου, ἂν προσθέσω κάτι ποὺ τὸ ξέρουν πιὰ ὅλοι: ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνουν ἀκόμα στενώτερες οἱ σχέσεις σας μαζί του.

— Θέλετε νὰ πῆτε, κύριε, ὅτι «πρόκειται» νὰ γίνουν, διώρθωσε ὁ κόμης. Γιατὶ μεταχειρίζεσθε παρατατικό;

— Ἐδῶ θὰ σᾶς χρειαστῆ, κύριε, ἡ ψυχική σας δύναμι.. Ὁ βαρῶνος ντὲ Ταβερνὺ δὲ θὰ παντρευτῆ μὲ τὴ δεσποινίδα ντὲ Ρεβέλ.

— Μπά! Ἀλήθεια; εἶπε εἰρωνικὰ ὁ κόμης.

Μὰ ὁ γυιὸς τοῦ Ἀνρὶ Μεγκρὲ συνέχισε ἤρεμα:

— Ὅταν παραχωρήσατε τὸ χέρι τῆς ἐγγονῆς σας σὲ κεῖνον ποὺ εἴχατε διαλέξει, ἐσεῖς ποὺ δίνετε τόση σημασία στὴν κοινωνική σας θέσι καὶ στὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ὀνόματός σας, πιστέψατε ὅτι μπάζατε στὴν οἰκογένεια σας ἕναν ἄνθρωπο ἀντάξιό της.

— Πραγματικά, ἀπάντησε ἀγέρωχα ὁ γέρος. Μήπως πρόκειτε τώρα νὰ κατηγορήσετε καὶ σεῖς τὸν κ. ντὲ Ταβερνύ; Εἶναι ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ γίνεται αὐτὸ σήμερα, ἐδῶ μέσα.

— Δὲν τὸν κατηγορῶ ἐγώ, εἶπε ὁ Ραϋμὸν μὲ μιὰ σοβαρὴ ἀξιοπρέπεια ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι στὸν κόμητα. Πρὶν συνεχίσω ὅμως, ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς παρουσιάσω δυὸ πρόσωπα ποὺ μὲ συνοδέψανε καὶ ποὺ πρέπει νὰ πάρουν μέρος στὴν συνομιλία μας! Σᾶς ζητῶ συγγνώμη ποὺ πῆρα τὸ θάρρος νὰ φέρω ἐδῶ ἄγνωστα ἄτομα. Μὲ δικαιολογεῖ ὅμως ἡ σοβαρότης τοῦ διαβήματός μου.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὰ τὰ πρόσωπα ποὺ λέτε;

— Ὁ κ. ντὲ Μαρτὺ κι' ὁ βαρῶνος ντὲ Ὠτμόν. Πιστεύω νὰ τοὺς ξέρετε καὶ τοὺς δυό.

— Πραγματικά, τοὺς ξέρω, αὐτοὺς τοὺς κυρίους. Πρὶν ἀπὸ λίγο ἀναφέρθηκε ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ κ. ντὲ Μαρτύ, μαζὶ μὲ τοῦ κ. ντὲ Ταβερνύ. Ἀφοῦ λοιπὸν μοῦ προσφέρετε τὴν εὐκαιρία νὰ βρεθῶ ἀντιμέτωπός του, θὰ ἐπωφεληθῶ γιὰ νὰ ξεκαθαρίσω ἀμέσως κάποιο ζήτημα ποὺ τὸν ἀφορᾶ.. Ὅσο γιὰ τὸν κ. ντὲ Ὠτμόν, ἔχομε συναντηθῆ συχνὰ στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ θὰ τὸν ξαναδῶ μὲ πολλὴ χαρά.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπε ὁ Ραϋμὸν μὲ μιὰ μικρὴ ὑπόκλισι.

Ἔδειξε τὸ πλαγινὸ σαλονάκι καὶ πρόσθεσε:

— Ἐκεῖ μέσα εἶναι οἱ δυὸ κύριοι.

Ὁ ντὲ Ρεβὲλ προχώρησε πρὸς τὴ μεσόπορτα καὶ τὴν ἄνοιξε.

— Κύριοι, εἶπε δυνατά, καλῶς ἤρθατε στὸ σπίτι μου, μολονότι ἀγνοῶ τοὺς λόγους ποὺ σᾶς φέρανε. Ὁ κ. Ραϋμὸν Μεγκρὲ μοῦ ζήτησε νὰ σᾶς δεχθῶ, ξέρει δὲ πῶς, ὅσο μπορῶ, δὲν τοῦ λέω ὄχι.

Ὁ δικαστικὸς καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας χαιρέτησαν τὸ γέρο, ἀμίλητοι.

Ἡ Πωλὶν κι' ὁ Κριστιὰν παρακολουθοῦσαν μὲ ἔκπληξι ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή.

Βλέποντας νὰ μπαίνη ὁ ντὲ Μαρτύ, ἡ κ. ντὲ Ρεβὲλ ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ πάη κοντά του, ἀλλὰ συγκρατήθηκε καὶ περιορίστηκε νὰ γείρη λίγο τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράση τὴν εὐγνωμοσύνη της.

...ΜΑΤΙΕΣ σ' ὅλο τὸν κόσμο

Ρεκὸρ ἀτυχημάτων ἀπὸ μοτοσυκλέττα

Ἕνας Ἄγγλος, ὁ Ὤστιν Γούντ, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξανανεβῆ ποτὲ πιὰ σὲ μοτοσυκλέττα. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει, βέβαια, ἰδιαίτερη σημασία. Ἐκεῖνο, ποὺ ἔχει σημασία, εἶναι τὸ πῶς κατέληξε σ' αὐτὴ τὴν ἀ-

πόφασι. Ὁ Βοὺντ βρίσκεται σήμερα στὸ νοσοκομεῖο, μὲ σπασμένο τὸ ἕνα του πόδι, ἕνα μεγάλο τραῦμα στὸ κεφάλι, ἕνα κομμένο δάχτυλο καὶ μερικὰ ἄλλα ἐξαρθρωμένα καὶ τραυματισμένα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ τελευταῖο του ἀτύχημα μὲ τὴ μοτοσυκλέττα. Πρὶν ἀπὸ τὸ ἀτύχημα αὐτό, εἶχε 52 ἄλλα, ποὺ τὸν ἀνάγκασαν νὰ μείνη πάνω ἀπὸ δυὸ χρόνια στὰ νοσοκομεῖα. Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι εἶναι μόλις 27 χρόνων.

Οἱ νοικοκυρὲς ἐκήρυξαν ἀπεργία

Στὸ Ὄθεν τῆς Ὁλλανδίας, οἱ νοικοκυρὲς κήρυξαν ἀπεργία. Οὔτε μαγείρεψαν, οὔτε ἔπλυναν, οὔτε ἔκαναν καμμιὰ ἀπὸ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Μοναδικὸ αἴτημα: οἱ σύζυγοί των πρέπει νὰ τὶς πηγαίνουν μιὰ τοὐλάχιστον φορὰ τὴν ἑβδομάδα στὸν κινηματογράφο. Ἡ ἀπεργία κράτησε 48 ὧρες. Τὴν τρίτη ἡμέρα, οἱ σύζυγοι ἐσυνθηκολόγησαν.

Οἱ κουρεῖς καταργοῦνται!

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της μιὰ κουρευτικὴ μηχανή, μὲ τὴν ὁποία μπορεῖ κανεὶς νὰ κόψη μόνος τὰ μαλλιά του. Οἱ κουρεῖς διαμαρτυρήθηκαν καὶ ζήτησαν ν' ἀποσυρθῆ ἀμέσως ἀπὸ τὴν κυκλοφορία.

Τί στοιχίζει ἕνα βομβαρδιστικὸ

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὸ κόστος ἑνὸς βαρέος βομβαρδιστικοῦ; Ἀντιστοιχεῖ στὸ κόστος δύο νοσοκομείων μὲ 300 κρεβάτια τὸ καθένα.

Οἱ γεννήσεις στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες

Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία στατιστικὴ τοῦ Ο.Η.Ε., οἱ γεννήσεις στὶς ὑποανάπτυκτες χῶρες εἶναι κατὰ 7 φορὲς ἀνώτερες ἀπὸ ἐκεῖνες τῶν χωρῶν, ποὺ θεωροῦνται πολιτισμένες. Μ' ἁπλούστερα λόγια, ὅσο ἀνεβαίνομε τὴ σκάλα τοῦ πολιτισμοῦ, τόσο λιγοστεύουν οἱ γεννήσεις. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ πολιτισμένοι χρησιμοποιοῦν διάφορα μέσα γιὰ νὰ περιορίζουν τὶς συλλήψεις.

7200 ἀερολιμένες

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες λειτουργοῦν 7200 πολιτικοὶ ἀερολιμένες, ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὶς ἐναέριες συγκοινωνίες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ πολυπληθέστερη ἀμερικανικὴ πολιτεία

Ἡ πολυπληθέστερη ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς πολιτεῖες εἶναι ἡ Καλιφορνία, ποὺ ὁ πληθυσμός της, σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία στατιστική, ἔφτασε τὰ 18 ἑκατομμύρια κατοίκων. Ὥς τώρα τὸ ρεκὸρ κατεχόταν ἀπὸ τὸ Τέξας.

Ρεκὸρ διαζυγίων

Ἡ γυναῖκα, ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικό της τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ διαζυγίων, εἶναι ἡ Μπέττυ Ρόμπερτς, κάτοικος τοῦ Κολοὺμπους (Ὀχάϊο). Βρίσκεται σήμερα στὸ ἐνδέκατο διαζύγιό της. Εἶναι ἡλικίας 49 χρόνων.

Σοφὸ μέτρο

Στὴ Φλωρίδα, οἱ αὐτοκινητισταὶ ποὺ ὁδηγοῦν μεθυσμένοι ὑποχρεοῦνται νὰ σκουπίζουν τοὺς δρόμους ἐπὶ 12 ὧρες.

Μάθετε νὰ κλαῖτε

Ἕνας παλιὸς ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ ἄνοιξε μιὰ «σχολὴ γιὰ καλλιτέχνες ποὺ θέλουν νὰ μάθουν νὰ κλαῖνε καλά».

Μέτοχος ἑταιρίας σὲ ἡλικία 22 μηνῶν!

Στὴν τελευταία συνέλευσι τῶν μετόχων μιᾶς μεγάλης ἑταιρίας κατασκευῆς αὐτοκινήτων τοῦ Ντητρόϊτ (Ἡνωμένες Πολιτεῖες) παρέστη καὶ ἕνας μπέμπης 22 μηνῶν, ὁ Κέβικ Σόμερς. Ὁ πατέρας του, θέλοντας νὰ τὸν εἰσαγάγη ἀπὸ τώρα στὸν κόσμο τῶν ἐπιχειρήσεων, τοῦ ἀγόρασε ἕναν ἀριθμὸ μετοχῶν καὶ τὸν ἔκαμε μέτοχο τῆς ἑταιρίας.

Τὴν καταδίκασαν στὸν διὰ πυρᾶς θάνατο

Ἡ κοινότης τοῦ Μπωμὸν (Γαλλία) ἀπόχτησε τελευταῖα μιὰ αὐτοκίνητη νεκροφόρο. Γεννήθηκε, ὅμως, τὸ ζήτημα τί θὰ ἔκαναν τὴν παλιά, ποὺ ἦταν ἱπποκίνητη. Τὸ κοινοτικὸ συμβούλιο, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς συζητήσεις, ἀποφάσισε νὰ τὴ βγάλη σὲ πλειστηριασμό. Τὴν ὁρισθεῖσα ἡμέρα,

παρουσιάσθηκαν δυὸ μόνο ἄνθρωποι, ποὺ προσφέρθηκαν νὰ τὴν πάρουν. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἤθελε νὰ τὴν μετατρέψη σὲ ἁμάξι περιπάτου κι' ὁ ἄλλος σὲ κινητὸ μπάρ. Οἱ σύμβουλοι ἔφριξαν ἀκούγοντας αὐτὲς τὶς προτάσεις. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς θὰ τοὺς κατέκριναν ἄν, γιὰ νὰ βάλουν στὸ κοινοτικὸ ταμεῖο λίγα χρήματα, ἐπέτρεπαν στοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀνθρώπους νὰ πραγματοποιήσουν τὰ μακάβρια σχέδιά τους. Στὸ τέλος, λοιπόν, ἀποφάσισαν νὰ τὴν κάψουν. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐξετελέσθη στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, μὲ κάθε ἐπισημότητα.

Ὁ Ραϋμὸν συνέχισε, ἤρεμα:

— Πρὸ ὀλίγου, κύριε, κάνατε λόγο γιὰ μιὰ κατηγορία ποὺ ἀφοροῦσε τὸν κ. ντὲ Ταβερνύ. Λοιπόν, πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, κάπου ἀλλοῦ, μιὰ ἄλλη φωνή, ἁρμοδιώτερη ἀπ' τὴ δική μου, κατηγόρησε τὸ βαρῶνο. Παρουσίασε ἀποδείξεις ἀκλόνητες. Ἐξήγησε ὅτι ἡ νομικὴ παραγραφὴ δὲν ἐπέτρεπε πιὰ νὰ φτάση ἡ ὑπόθεσι στὴν ποινικὴ δικαιοσύνη. Τὴν ἔκρινε ὅμως ἕνα εἰδικὸ «δικαστήριο τιμῆς».

»Θέλετε, κ. ντὲ Μαρτύ, νὰ ἐπαναλάβετε τὶς ἀποκαλύψεις σας μπροστὰ στὸν κ. κόμητα, νὰ τοῦ πῆτε γιὰ ποιὸ ἔγκλημα κατηγορήσατε ἐκεῖνον ποὺ διάλεξε γιὰ γαμπρό του:

Ὁ δικαστικὸς προχώρησε ἕνα βῆμα καὶ εἶπε, τονίζοντας τὶς λέξεις:

— Κατηγόρησα τὸ βαρῶνο Φίλιππο ντὲ Ταβερνὺ ὅτι ἔκαμε τὴν κλοπὴ γιὰ τὴν ὁποία καδικάστηκε πρὸ 25 ἐτῶν ὁ Ἀνρὶ Μεγκρέ.

Ὁ ντὲ Ρεβὲλ ἔκανε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας καὶ ἀγανακτήσεως.

— Πραγματικά, κύριε, μοῦ εἶχαν πῆ πὼς υἱοθετήσατε αὐτὴ τὴν οἰκτρὰ συκοφαντία. Ξέροντας ὡστόσο τὸ χαρακτῆρα σας, τὴν ἀκεραιότητά σας, ἀμφέβαλα γι' αὐτὴ τὴ διάδοσι. Καὶ τώρα σεῖς τὴν ἐπιβεβαιώνετε!

— Διάβᾶστε αὐτὰ ἐδῶ κύριε, πρόφερε ὁ δικαστικός. Θὰ σᾶς πείσουνε, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἐπιχείρημά μου.

Κι' ἔδωσε στὸ γέρο, μαζὶ μὲ τὸ γράμμα τοῦ Πατυρέ, τὰ διάφορα ἄλλα στοιχεῖα ποὺ εἶχε ἀναφέρει πρὶν ἀπὸ λίγο, στὸ πεδίο τῆς μονομαχίας, καὶ ποὺ ἀποδεικνύανε συντριπτικὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Ταβερνύ.

Ὁ κ. ντὲ Ρεβὲλ τὰ ἅρπαξε καὶ τὰ διάβασε βιαστικά. Ὅσο προχωροῦσε στὸ διάβασμα, τὸ πρόσωπό του χλώμιαζε κι' ἔπαιρνε μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας καὶ τρόμου.

— Εἴσαστε βέβαιος, κύριε, γιὰ τὴν αὐθεντικότητα αὐτῶν τῶν χαρτιῶν; ρώτησε μὲ ταραχή.

— Ἂν ἀμφιβάλλετε, ἀκόμα κύριε, θὰ πεισθῆτε ἀπόλυτα, ὅταν τὰ παρουσιάσουμε στὸ δικαστήριο, στὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης τοῦ Ἀνρὶ Μεγκρέ.

— Καὶ τί ἀπαντάει ὁ κ. ντὲ Ταβερνὺ σ' αὐτὲς τὶς κατηγορίες;

— Δὲ μπορεῖ πιὰ ν' ἀπαντήση, πρόφερε ἐπίσημα ὁ δικαστικός. Εἶναι νεκρός!

Τρεῖς κραυγὲς ἀντηχήσανε συγχρόνως. Ὁ Κριστιὰν κι' ἡ Πωλὶν ρώτησαν μὲ τὸ βλέμμα τὸ ντὲ Μαρτύ.

— Νεκρός;... φώναξε ὁ κόμης, σὰν παραζαλισμένος. Τί συνέβη λοιπόν;

— Πρὶν ἀπὸ λίγο, στὸ πεδίο τῆς μονομαχίας του μὲ τὸν κ. Ραϋμὸν Μεγκρέ, ὁ βαρῶνος ντὲ Ταβερνὺ ἔστριψε ξαφνικὰ καταπάνω του τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε, καὶ χτυπήθηκε στὴν καρδιά.

Ὁ γέρος ἔπεσε στὴν πολυθρόνα του, τραυλίζοντας:

— Καί, πρὶν πεθάνη, μίλησε;...

— Μάλιστα, κύριε.

— Τί εἶπε;

— Τὸν εἴχαμε μεταφέρει σ' ἕνα γειτονικὸ σπίτι... Ὅταν κατάλαβε πὼς ἦταν πιὰ καταδικασμένος, ζήτησε νὰ δῆ τὸν ἀντίπαλό του καὶ τοὺς μάρτυρές του. Μπροστὰ σ' αὐτοὺς καὶ στοὺς γιατρούς, μπροστὰ στοὺς ἴδιους τοὺς φίλους του, ἀναγνώρισε πὼς ἦταν ἀληθινὲς ὅλες οἱ κατηγορίες ἐναντίον του. Καί, πρὶν ἀφήση τὴν τελευταία του πνοή, ξαλάφρωσε τὴ συνείδησί του, ζητῶντας συγγνώμη ἀπ' τὸ γυιὸ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πλήρωσε γιὰ τὸ δικό του ἔγκλημα.

Ὁ κόμης εἶχε ἀκουμπήσει τοὺς ἀγκῶνες στὸ γραφεῖο του, εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ δυό του χέρια καὶ φαινόταν βυθισμένος στὸν πόνο.

Σὲ λίγο, ὡστόσο ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε στὸ Ραϋμὸν μὲ φωνὴ σταθερή, ἀλλὰ βαθειὰ ἀλλοιωμένη:

— Κάνατε ὅ,τι ἔπρεπε, κύριε, γιὰ νὰ ὑπερασπίσετε τὴ μνήμη τοῦ πατέρα σας... Τὸν κατηγόρησα κι' ἐγὼ ἄλλοτε. Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γι' αὐτό.

Κι' ἔδωσε τὸ χέρι του στὸ νέο, ποὺ τὸ ἔσφιξε μὲ ἀξιοπρέπεια.

— Δὲν εἶν' αὐτὸ μόνο, συνέχισε ὁ κόμης. Ξεσκεπάζοντας αὐτὸ τὸν ἄθλιο, γλυτώσατε τὴν οἰκογένεια μου ἀπὸ ἕνα στίγμα ἀνεξάλειπτο... Σκέπτομαι μὲ τρόμο τί θὰ πάθαινε ἡ ἐγγονή μου, τὸ σπίτι μου, ἂν ἡ ἀποκάλυψι αὐτὴ γινόταν σὲ μερικοὺς μῆνες, σὲ μερικὲς βδομάδες!..

»Μοῦ σώσατε ἄλλοτε τὴ ζωή, κύριε Μεγκρέ. Σήμερα μοῦ σώζετε κάτι περισσότερο: τὴν τιμή! Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπ' τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου!

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ γέρου, ὁ Ραϋμὸν δὲ μπόρεσε νὰ νικήση τὴ συγκίνησί του, ποὺ τὴ συμμερίστηκαν κι' οἱ ἄλλοι.

Ὅταν τελείωσε ὁ κόμης, ὁ Κριστιὰν πῆγε κοντὰ στὸ φίλο του καὶ τοῦ εἶπε:

— Σοῦ ἐκφράζω κι' ἐγὼ τὴ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη μου, Ραϋμόν, ὅπως κι' ὁ παπποῦς μου. Εἶμαι ὁ τελευταῖος γόνος αὐτῆς τῆς οἰκογενείας, ποὺ σοῦ ὀφείλει τόσα... ὅπως καὶ στὸν κ. ντὲ Μαρτύ. Ἂν δὲν ἤσουν ἐσύ, τὸ οἰκόσημο τῶν Ρεβὲλ θὰ στιγματιζόταν ἀνεξίτηλα.. κι' ἡ ἀδελφή μου θἄπαιρνε τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀθλίου, ἑνὸς κλέφτη... Σ' εὐχαριστῶ, Ραϋμόν, γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ γιὰ κείνη!

Ἡ καρδιὰ τῆς Πωλὶν εἶχε γεμίσει ἀπὸ ἀνέκφραστη χαρά. Κύτταζε τὸ γυιό της μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ ἀγάπη.

Πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Κριστιὰν εἶχε προστατέψει τὴ μητέρα του ἐναντίον τῆς ἐπίμονης ἔχθρας τοῦ παπποῦ του. Τώρα γινόταν ὁ φυσικὸς καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἀδελφῆς του Ἰσαβέλλας.

Πόση δίκαιη ὑπερηφάνεια θἄνοιωθε ὁ πατέρας του, ἄν, τὸν ἄκουγε μέσα ἀπ' τὸν τάφο του!... Ἦταν ἄξιος συνεχιστὴς τῆς γενιᾶς του!

Ἡ Πωλὶν κύτταξε ὕστερα τὸ Ραϋμόν. Κι' ἡ μνήμη της πέταξε στὴν ἄθλια κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ξεψύχησε ὁ Ἀνρὶ Μεγκρέ.

Θυμότανε τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀπελπισία τοῦ ἑτοιμοθάνατου, ὅταν τῆς ἐμπιστεύθηκε τὸ ἀγοράκι του... Κι' αὐτὴ εἶχε κρατήσει τὸ λόγο της: Ἀπ' τὸ ὀρφανὸ κι' ἀσθενικὸ ἐκεῖνο παιδάκι, εἶχε φτιάξει ἕναν ἄντρα μὲ μεγάλη καρδιὰ καὶ γενναία ψυχή!

Θὰ ἔνοιωθε τώρα μιὰ ἀπέραντη εὐδαιμονία, ὁ μάρτυς ποὺ εἶχε τόσα ὑποφέρει στὴ ζωή του, ἂν μποροῦσε νὰ δῆ ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο ὅ,τι συνέβαινε στὴ γῆ..

Εἶχε σημάνει ἐπιτέλους ἡ πολυπόθητη ὥρα τῆς ἀποκατάσεως τῆς μνήμης του.. χάρις στὸ γυιό του, τὸ μικρὸ του Ραϋμόν!

— Κύριε εἶπε ἀργὰ ὁ Ραϋμὸν στὸν κόμητα ὅταν πέρασε κάπως ἡ γενικὴ συγκίνησι, εἶναι ἡ σειρά μου νὰ σᾶς εὐχαριστήσω κι' ἐγὼ γιὰ τὰ λόγια σας. Μὰ μοῦ μένει ἀκόμα νὰ ἐκπληρώσω ἄλλο ἕνα καθῆκον.

— Ποιό; Μιλῆστε!

— Μπόρεσα νὰ ἀποκαταστήσω τὴν τιμὴ τοῦ πατέρα μου καὶ νὰ προφυλάξω τὴ δική σας... Μένει ὅμως ἀκόμα ἐκτεθειμένη ἡ τιμὴ τῆς ἁγίας καὶ θαυμαστῆς γυναίκας ποὺ μὲ ἀνάθρεψε μὲ ἡρωϊκὸ θάρρος καὶ μὲ ἀπελπισμένες προσπάθειες....

— Σᾶς παρακαλῶ, μὴ θίγετε αὐτὸ τὸ θέμα! τὸν διέκοψε ὁ κόμης.

— Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς ἀκούσω;.. Μὰ καὶ σεῖς, ἀφοῦ διαπιστώσατε πόσο ἄδικη εἶναι συχνὰ ἡ ἀνθρώπινη κρίσι, πῶς δὲν εἴπατε μὲ τὸ νοῦ σας ὅτι, ὅπως μιὰ ἀδικία σκότωσε τὸν πατέρα μου, μπορεῖ μιὰ ἄλλη παρεξήγησι νὰ χτύπησε ἕν' ἄλλο θῦμα;

— Ἀναγνωρίζω πὼς ἔχετε δίκιο νὰ συνηγορῆτε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅμως πὼς χάνετε τὸν κόπο σας... Ὑπάρχουν ἐδῶ ἀποδείξεις ἀκλόνητες, συντριπτικές!

Ὁ ντὲ Μαρτὺ ἔκαμε τότε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ ντὲ Ρεβὲλ καὶ εἶπε:

— Ὁ γέρος δικαστικός, ποὺ εἶχε τὴν ἄπειρη χαρὰ νὰ ρίξη φῶς στὸ σκοτάδι ποὺ τύλιγε τὴ δῆθεν ἐνοχὴ τοῦ Ἀνρὶ Μεγκρέ, ἔχει δικαίωμα νὰ σᾶς ὑπενθυμίση, κύριε, ὅτι τὰ φαινόμενα ἀπατοῦν συχνά... Δὲν πεισθήκατε ἀκόμα γι' αὐτό;

— Ἀκοῦστε, κύριε, ἀπάντησε ὁ κόμης. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ζήτησα, πρὸ 17 ἐτῶν, ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποὺ ὑπερασπίζετε, νὰ ἀντικρούση τὶς ἀποδείξεις ποὺ τὴν κατηγοροῦσαν. Κι' αὐτὴ ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, ἀνίσχυρη.

— Μὰ δὲν ἤσαστε τὸ ἴδιο βέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ πατέρα μου; παρατήρησε ὁ Ραϋμόν. Δὲν ὑπῆρχαν κι' ἐναντίον του τόσες ἀποδείξεις:

— Θυμᾶσθε, κύριε, πρόσθεσε ὁ ντὲ Μαρτύ, τὴ σπαραχτικὴ συνομιλία σας μὲ τὴν κ. ντὲ Ρεβέλ, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀναφέρετε: Θυμᾶσθε γιὰ ποιὸ ἔγκλημα τὴν κατηγορήσατε;

— Ναί, βέβαια ἀπάντησε ὁ γέρος. Πῶς θὰ μποροῦσα νὸ τὸ ξεχάσω;

Ἡ Πωλὶν ἀνατρίχιασε. Γιατὶ ὁ ντὲ Μαρτὺ εἶχε κάνει ἐκεῖνο τὸν ὑπαινιγμὸ γιὰ τὰ τραγικὰ περασμένα; Ποιὰ ἐλπίδα μποροῦσε νἄχη;... Μήπως εἶχε ἀνακαλύψει κάποιο ἄγνωστο στοιχεῖο, ἱκανὸ νὰ ἀποδείξη τὴ φοβερὴ παρεξήγησι ποὺ εἶχε καταστρέψει ἄλλοτε τὴν εὐτυχία της;

Μὰ ὄχι, ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦταν παράλογη, χιμαιρική!

Κι' ὅμως... ἤξερε καλὰ τὸ δικαστικό, ὥστε νἆναι σίγουρη πὼς δὲ θὰ προχωροῦσε στὴν τύχη σ' ἕνα τόσο ἐπικίνδυνο ἔδαφος.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε, ἀπὸ φόβο κι' ἐλπίδα μαζί...

— Θυμόσαστε τὴ δικαιολογία ποὺ σᾶς εἶπε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα; συνέχισε ὁ ντὲ Μαρτύ.

— Τίποτα δὲν ἔχω ξεχάσει!

— Τὴν κατηγορήσατε πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πάει νὰ βρῆ, τὴ νύχτα, στὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Σικελίας» δὲν ἦταν ὁ ἀδελφός της, ἀλλ' ἕνας ἄγνωστος... καὶ πὼς ἐγκατέλειψε τὰ παιδιά της γιὰ νὰ τρέξη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της.

— Τὸ εἶπα γιατὶ εἶχα τὴν ἀπόδειξι. Καὶ τὴν ἔχω ἀκόμη. Εἶν' ἐκεῖ μέσα.

Ὁ ντὲ Ρεβὲλ ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου κι' ἔβγαλε ἕνα ντοσιέ.

— Σταθῆτε! πρόφερε ὁ ντὲ Μαρτύ. Ξέρω... θὰ μοῦ δείξετε μιὰ ἐφημερίδα, ποὺ γράφει ὅτι ὁ Ἀνρὶ Μεγκρὲ σκοτώθηκε σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα, στὸ Πέπινστερ. Μὰ ἡ κ. ντὲ Ρεβὲλ διαμαρτυρήθηκε κατηγορηματικὰ γι' αὐτὴ τὴν εἴδησι.

"Ἕνα ἀποδοτικὸ ἐπάγγελμα χωρὶς νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ σπίτι!

ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

PASSAP

(6 ΤΥΠΟΙ)

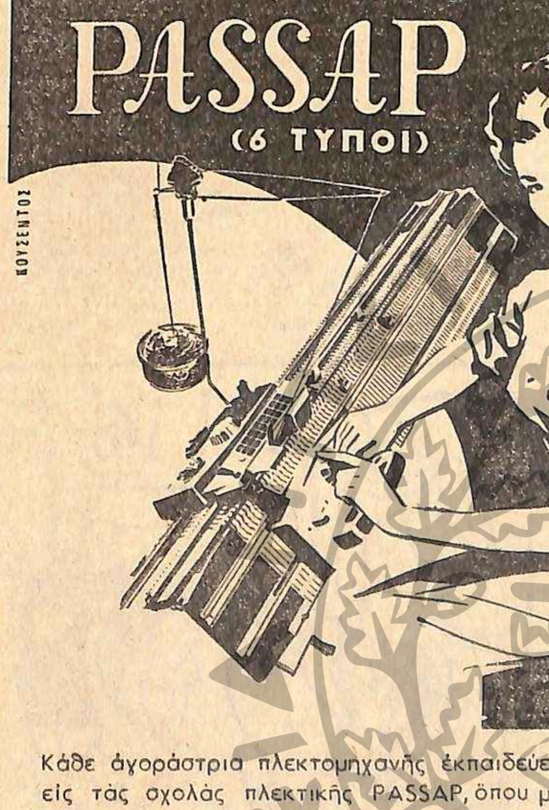

Κάθε ἀγοράστρια πλεκτομηχανῆς ἐκπαιδεύεται ΔΩΡΕΑΝ εἰς τὰς σχολὰς πλεκτικῆς PASSAP, ὅπου μαθαίνει ὁλόκληρον τὴν τέχνην τῆς πλεκτικῆς.

Ἐπισκεφθῆτε μας χωρὶς καμμίαν ὑποχρέωσι. Ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους πλεκτομηχανῆς PASSAP βρίσκεται μέσα στὶς οἰκονομικές σας δυνατότητες.

PASSAP ΑΘΗΝΑΙ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΕΓΝΑΤΙΑ 130

— Ναί, φώναξα τὴν ἀλήθεια! διέκοψε ἡ Πωλίν, λαχανιασμένη. Εἶπα πὼς τὸ θῦμα αὐτοῦ τοῦ δυστυχήματος δὲν ἦταν ὁ ἀδελφός μου, ἀλλ' ἕνας πιστὸς φίλος του, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν ἀνταλλάξει τὰ χαρτιά τους.. Ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος δὲν ἦταν ὁ Ἀνρὶ Μεγκρέ, ἀλλ' ὁ Ἀντρὲ Σερά!

Ὁ κόμης ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ποιὸς δικαστὴς θὰ πίστευε ἕνα τέτοιο παραμῦθι;

— Κι' ὅμως, κύριε, ἡ κ. ντὲ Ρεβὲλ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ὅταν ὁρκιζόταν στὸ Θεὸ καὶ στὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν της πὼς ἦταν ἀθῴα.

— Ἀδύνατον! Παρ' ὅλο τὸ σεβασμό μου γιὰ σᾶς καὶ τὸ χαρακτῆρα σας, κ. ντὲ Μαρτύ, ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι...

— Κύριε ντὲ Ὠτμόν, διέκοψε ὁ ντὲ Μαρτύ, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ δώσετε στὸν κύριο κόμητα τὸ γράμμα ποὺ σᾶς ἔστειλε ὁ στενὸς καὶ παλιὸς φίλος σας Ἀντρὲ Σερά, πρὶν φύγη γιὰ τὶς Βρυξέλλες, γιὰ τὸ ταξεῖδι ὅπου βρῆκε τὸ θάνατο;..

Ὁ Ὠτμὸν ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του, λέγοντας:

— Νά το.

Ὁ ντὲ Ρεβὲλ ἀνασκίρτησε. Κύτταξε ἕνα-ἕνα τοὺς παρόντες. Ἡ ματιά του σταμάτησε στὴν Πωλίν, ποὺ εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας.

Ὕστερα πῆρε, ἀμίλητος, τὸ γράμμα ποὺ τοὖδωσε ὁ ντὲ Ὠτμόν.

Τὸ διάβασε μὲ προσοχή, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἤθελε ν' ἀποτυπώση κάθε λέξι του στὴ μνήμη του..

— Λοιπόν, κύριε;... πρόφερε ὁ ντὲ Μαρτύ. Βεβαιωθήκατε τώρα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκοτώθηκε στὸ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα, ἦταν ὁ Ἀντρὲ Σερά;

— Ναί! ψιθύρισε ὁ γέρος, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγότανε.

— Εἴσαστε βέβαιος τώρα ὅτι ἡ κ. ντὲ Ρεβὲλ ἄφισε τὸ σπίτι της καὶ τὰ παιδιά της, μιὰ ὁλόκληρη νύχτα, γιὰ νὰ τρέξη κοντὰ στὸν ἄρρωστο Ἀνρὶ Μεγκρέ;.. γιὰ νὰ παρασταθῆ στὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ λατρευτοῦ ἀδελφοῦ της, ποὺ τὴν εἶχε ἀναθρέψει σὰν δεύτερος πατέρας της;

— Ναί!... Ναί!...

Ἁπλώθηκε γιὰ λίγο σιωπὴ ἀπόλυτη. Ὕστερα ὁ γέρος τραύλισε, ἑνώνοντας τὰ χέρια του καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια του στὸν οὐρανό:

— Ὢ, Θεέ μου! Γιατὶ ἐπέτρεψες νὰ κάνω μιὰ πρᾶξι, ποὺ θὰ τὴν ἔχω πάντα βάρος στὴ συνείδησί μου;...

— Σᾶς ἀποδείξαμε, κύριε, πὼς ἡ Δικαιοσύνη κάνει λάθη πολλὲς φορές, εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ ντὲ Μαρτύ. Πῶς θὰ ἦταν ἀλάθητος ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος;

— Σ' ἕνα Ρεβὲλ δὲν ἐπιτρέπονται τέτοια λάθη! παρατήρησε ὁ κόμης κουνῶντας τὸ κεφάλι του. Σᾶς παρακαλῶ, κύριοι, περιμένετέ με λίγο ἐδῶ.

Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, βαδίζοντας σὰν αὐτόματο, τὴν ἄνοιξε καὶ βγῆκε.

Στὸ πρῶτο πάτωμα, ἡ γυναῖκα του μισοκοιμόταν στὴν πολυθρόνα της, μὲ τὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι της στηριγμένο σ' ἕνα ντανττελένιο μαξιλάρι. Ὁ κόμης στάθηκε στὸ κατώφλι, κυττάζοντάς την τρυφερά.

Ἡ καλὴ καὶ γλυκειὰ γυναῖκα δὲν εἶχε παίξει ποτὲ σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ τῶν δικῶν της. Δὲ συμμεριζότανε τὸ μῖσος τοῦ ἄντρα της, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νἀρθῆ σὲ φανερὴ ἀντίθεσι μαζί του. Εἶχε ἐπιχειρήσει πολλὲς φορὲς νὰ μαλακώση τὴν καρδιά του, μὰ εἶχε πάντα συναντήσει τὴ σιδερένια κι' ἀλύγιστη θέλησί του.

— Κλοτίλδη! πρόφερε σιγανὰ ὁ ντὲ Ρεβέλ.

Ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτια της, τὸν κύτταξε καὶ τοῦ χαμογέλασε. Ὕστερα ἀνησύχησε, βλέποντας τὴν ἀλλοιωμένη φυσιογνωμία του.

— Θέε μου! φώναξε. Τί ἔχεις; Εἶσαι ἄρρωστος;

— Ὄχι, ὄχι.. Μὲ συγχωρῆς ποὺ σοῦ χάλασα τὴν ἡσυχία

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς σπάνια ἔρχεσαι ἐδῶ... Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Σὲ χρειάζομαι, ἀγαπητή μου Κλοτίλδη. Θὰ κάνης τὸν κόπο ναρθῆς κάτω, μαζί μου;

Ἡ κόμησσα σηκώθηκε ἀμέσως. Ἦταν πολὺ ὄμορφη ἀκόμα, παρ' ὅλα τὰ χρόνια της.

Κατέβηκαν κι' οἱ δυὸ τὴ φαρδειὰ μαρμάρινη σκάλα.

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ ντὲ Ρεβὲλ εἶχε μείνει ἀνοιχτή. Ὅταν μπῆκε ἡ κόμησσα, τὴ χαιρέτησαν ὅλοι. Ἐκείνη ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό. Ὁ Κριστιὰν πῆγε κοντά της καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Ἡ Πωλίν, ἀκίνητη στὴ θέσι της, κύτταζε μὲ σεβασμὸ κι' ἀγάπη τὴ μητέρα τοῦ Ζάν της.

— Θέλησα ναρθῆς ἐδῶ, γιὰ μιὰ δικαία ἐπανόρθωσι, τῆς εἶπε ὁ κόμης μὲ βαθειὰ φωνή. Θὰ ἔφερνα καὶ τὴν ἐγγονή μας, ἂν δὲ συνέβαινε νὰ λείπη αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ἔδειξε τὰ πορτραῖτα τῶν προγόνων του, ποὺ κρέμονταν στοὺς τοίχους.

— Πρέπει νᾶναι μάρτυρες κι' αὐτοὶ ὅλοι... Γιατὶ τὸ λέω καὶ τὸ δηλώνω πὼς δὲν ὑπάρχει ἀνάμεσά τους κανεὶς ποὺ νὰ τίμησε τόσο τὴ γενιά μας, ὅσο αὐτὴ ἡ μάρτυς, αὐτὴ ἡ ἁγία, ποὺ γονατίζω τώρα μπροστά της καὶ τῆς ζητάω ἄφεσι ἁμαρτιῶν... ἐγώ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας!

Πραγματικὰ προχώρησε πρὸς τὴν Πωλὶν καὶ γονάτισε μπροστά της.

— Κυρία, συνέχισε, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἁμάρτησα ἀπέναντί σας ἀπὸ ἀλαζονεία. Σᾶς παρεξήγησα, σᾶς ἔδιωξα, σᾶς καταράστηκα! Ὁμολογῶ σήμερα ταπεινὰ τὸ σφάλμα μου... Δὲν ἤθελα νὰ πάρετε τ' ὄνομά μας, ἐνῶ τ' ἀξίζετε πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλον!...

»Κόρη μου, ὁ πατέρας σου σοῦ ζητάει συγγνώμη.

Δάκρυα πλημμύρισαν τὸ πρόσωπο τῆς Πωλίν.

Ἀνασήκωσε τὸ γέρο, μὲ μιὰ κίνησι αὐθόρμητη, καὶ τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

Ἐκεῖνος τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγε στὴ γυναῖκα του.

— Φίλησε τὴν κόρη σου, τῆς εἶπε.

— Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀπάντησε ἐκείνη, ἀγκαλιάζοντας τὴν Πωλὶν μὲ μητρικὴ τρυφερότητα.

— Κύριοι, εἶπε ὁ γέρος στοὺς ἄλλους, θέλησα νὰ παραστῆτε καὶ σεῖς σ' αὐτὴ τὴ δίκαιη ἐπανόρθωσι... Εἶναι τιμὴ γιὰ τὸ σπίτι μου νὰ δέχεται αὐτὴν ποὺ ξαναγυρίζει σήμερα κοντά μας!... Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε ντὲ Μαρτύ, γιὰ ὅ,τι κάνατε γιὰ τὴν κόμησσα Πωλὶν ντὲ Ρεβέλ... Καὶ σᾶς ἐπίσης, κύριε ντὲ Ὠτμόν.

Ἔπειτα στράφηκε στοὺς δυὸ νέους, ποὺ εἶχαν βουρκώσει τὰ μάτια τους ἀπ' τὴ συγκίνησι. Τοὺς ἅπλωσε τὰ χέρια του καὶ τοὺς εἶπε:

— Εὐχαριστῶ, Κριστιάν μου, Ραϋμόν μου, εὐχαριστῶ ἀπ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

Ἀποτάθηκε πάλι στὴν Πωλίν.

— Ἡ κόρη σου δὲν εἶν' ἐδῶ, παιδί μου, πρόσθεσε. Δὲ θέλησα ὡστόσο νὰ περιμένω ναρθῆ, γιὰ νὰ σοῦ ξαναδώσω τὴ θέσι σου σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ποὺ θᾶναι δικό σου στὸ ἑξῆς... Θὰ τὴ βλέπης πιὰ ὅλη τὴν ὥρα... Μὰ δὲν ξεχνάω πὼς ἔχει μιὰ ἀδερφή, στὴν ὁποία τὴν εἶχε ἤδη τραβήξει ἡ καρδιά της. Αὐτὴ θᾶχη ἀνησυχήσει γιὰ τὴν ἀπουσία σας. Θὰ πάη νὰ τὴ φέρη τώρα ὁ Κριστιάν, γιατὶ ἀνυπομονῶ νὰ τὴ σφίξω κι' αὐτὴν στὴν ἀγκαλιά μου.

— Πατέρα μου, εἶπε δειλὰ ἡ Πωλίν, σᾶς εὐλογῶ μέσα ἀπ' τὴν ψυχή μου γιὰ τὴ σημερινὴ καλωσύνη σας. Σᾶς βεβαιῶ πὼς ἔσβυσε ἀπ' τὴ μνήμη μου κάθε ἄλλη ἀνάμνησι...

»Μὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς ἡ Ζερμαὶν εἶναι λεπτοκαμωμένη καὶ εὐαίσθητη. Θὰ χρειαστοῦν πολλὲς προφυλάξεις, γιὰ νὰ μάθη τὰ μεγάλα γεγονότα ποὺ συνέβησαν, τὴν ξαφνικὴ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς της! Ἀφῖστε με νὰ ξαναγυρίσω γιὰ μερικὲς μέρες στὸ ταπεινό μου σπιτάκι. Κι' ἀργότερα, ὅταν θᾶχω φανερώσει πιὰ στὴ Ζερμαὶν ὅ,τι πρέπει νὰ ξέρη, θαρθοῦμε κι' οἱ δυὸ κοντά σας.

— Ἂς γίνη ὅπως θέλεις, κόρη μου!... Νὰ θυμᾶσαι μόνο πὼς ὁ γέρος, ποὺ σοῦ ἄνοιξε σήμερα μὲ τόση χαρὰ τὴν ἀγκαλιά του, πλησιάζει πιὰ στὸ τέρμα τῆς ζωῆς του. Μὴ τοῦ συντομέψης λοιπὸν πάρα πολὺ τὴν εὐτυχία ποὺ τοῦ στέλνει ὁ Θεὸς —μ' ὅλο ποὺ δὲν τὴν ἀξίζει— νὰ περάση τὶς ὑπόλοιπες μέρες του ἀνάμεσα στὰ χαμόγελα καὶ τὴν ἀνοιξιάτικη δροσιὰ τῶν δικῶν του...

ΚΔ'.

Εἶχε δίκιο ἡ Πωλίν: Ἡ Ζερμαὶν ἄρχιζε ν' ἀνησυχῆ ποὺ δὲν τὴν ἔβλεπε νὰ γυρίζη. Τόσο μᾶλλον, ποὺ εἶχε περάσει πρὸ πολλοῦ ἡ ὥρα ποὺ ἐπέστρεφε ταχτικὰ στὸ σπίτι, σχεδὸν κάθε βράδυ, ὁ Ραϋμόν.

Ἡ κοπέλλα εἶχε στρώσει τὸ τραπέζι κι' εἶχε βάλει τέσσερα σερβίτσια, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θαρχόταν καὶ πάλι ὁ Κριστιὰν νὰ φάη μαζί τους. Ἔπειτα ἀκούμπησε στὸ παράθυρο, ἀνυπομονῶντας νὰ δῆ ἀπὸ μακρυὰ αὐτοὺς ποὺ περίμενε.

Πέρασε ἔτσι σχεδὸν μιὰ ὥρα. Ἡ κοπέλλα προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ μαντέψη τὸ λόγο τῆς ἀδικαολόγητης ἐκείνης καθηστερήσεως.

Τέλος, εἶδε νἄρχεται ἕνα αὐτοκίνητο, ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη διαίσθησι, μάντεψε πὼς βρίσκονταν μέσα σ' αὐτὸ οἱ ἀγαπημένοι της.

Πραγματικά, ἡ Πωλὶν κατέβηκε πρώτη ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, κύτταξε ψηλὰ κι' ἔγνεψε στοργικὰ στὴν κόρη της. Ὕστερα κατέβηκαν ὁ Ραϋμὸν καὶ ὁ Κριστιάν.

Ἡ Ζερμαὶν χαμογέλασε μὲ ἱκανοποίησι. Καλὰ ἔκανε λοιπὸν ποὺ ἔβαλε καὶ τέταρτο σερβίτσιο στὸ τραπέζι...

— Τί πάθατε; Γιατὶ ἀργήσατε ἔτσι; μάλωσε τρυφερὰ τοὺς τρεῖς ἀργοπορημένους, ὅταν μπῆκαν στὸ σπίτι.

— Ἐγὼ φταίω, δήλωσε ὁ Κριστιάν. Ἦρθα καὶ πῆρα τὴ μητέρα μας, ἀφοῦ ἔφυγες, γιὰ νὰ τὴν πάω ἕνα περίπατο. Σκέφθηκα πὼς θὰ τῆς ἔκανε καλό. Πήγαμε πολὺ μακρυὰ καὶ πέρασε ἡ ὥρα...

— Μὰ πῶς συμβαίνει νἄχετε μαζί σας καὶ τὸ Ραϋμόν;

— Τὸν συναντήσαμε τὴν ὥρα ποὺ γύριζε καὶ τὸν πήραμε μαζί μας, ἀπάντησε ὁ Κριστιὰν ποὺ φαινόταν νἄχη ἕτοιμη ἀπάντησι σὲ ὅλα.

— Ἂς καθήσουμε τώρα στὸ τραπέζι, γιατὶ πεθαίνω τῆς πείνας! εἶπε ὁ Ραϋμόν.

Στὸ τραπέζι, ἐπικρατοῦσε γενικὸ κέφι. Προπάντων ὁ Κριστιὰν φλυαροῦσε ὅλη τὴν ὥρα.

Ἀφοῦ ἀποφάγανε, ἡ Ζερμαὶν ἔφερε τὸν καφέ.

— Λοιπόν, τί ἀποφασίσατε γιὰ τὸ Μανμορανσύ; ρώτησε.

— Τίποτα ἀκόμα! ἀπάντησε ἡ Πωλὶν μὲ κάποια ἀμηχανία.

— Πῶς;... Δὲ σὲ πῆγε λοιπὸν ἐκεῖ ὁ Κριστιάν;

— Ὄχι. Φοβήθηκα μήπως κουραστῆ... ἀπὸ τόσο μακρυνὴ διαδρομή! δικαιολογήθηκε ὁ νέος.

—Κι' ὅμως πρέπει νὰ κάνατε ἀκόμα μεγαλύτερη, ἀφοῦ λείψατε τόσες ὧρες.

—Ἔχεις δίκηο. Ἀλλὰ δὲν τὸ καταλάβαμε...

—Ἄλλωστε, εἶπε ἡ Πωλίν, ἐνδιαφέρεσαι τόσο πολὺ γιὰ τὸ Μονμορανσύ, μικρή μου;

—Καὶ βέβαια! Δὲ βλέπω τὴν ὥρα νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄσχημο καὶ μελαγχολικὸ δρόμο, τὶς σκεπὲς καὶ τὸν ὁρίζοντα μὲ τὶς μαῦρες καπνοδόχους!

—Θὰ μπορούσαμε ἴσως ν' ἀλλάξωμε σπίτι, χωρὶς νὰ πᾶμε τόσο μακρυά... εἶπε ἡ Πωλίν.

—Ἀλλὰ ποῦ νὰ πᾶμε, μητέρα; Ναί, θὰ κερδίζη ἀρκετὰ λεφτὰ ὁ Ραϋμόν. Δὲν ἔγινε ὅμως ἑκατομμυριοῦχος ἀκόμα! Πρέπει νᾶμαστε λογικές.

— Ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ συμβῆ... ἐπενέβη ὁ Κριστιάν. Ἔρχονται κάποτε στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων οἱ πιὸ ἀπίθανες μεταβολές, ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη.

Ἡ συζήτησι ἐξακολούθησε. Ὁ Ραϋμόν, στὸ μεταξύ, εἶχε ἀποτραβηχτῆ λίγο, εἶχε ἀνάψει τσιγάρο καὶ κάπνιζε, ἀκουμπῶντας τοὺς ἀγκῶνες του στὸ παράθυρο.

Σκεπτόταν ὅσα εἶχαν συμβῆ τὴ μέρα ἐκείνη, τὴν τόσο γεμάτη ἀπὸ ἀπρόοπτα... Ἡ Πωλὶν κι' ἡ Ζερμαὶν θὰ ξαναπαίρνανε σὲ λίγο τὴν κοινωνικὴ θέσι τους. Θὰ ζούσανε κοντὰ στὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσα ντὲ Ρεβέλ, στὸν Κριστιὰν καὶ τὴν Ἰσαβέλλα, στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Μποετί.

Αὐτὸς ὅμως;... Τί θὰ γινόταν αὐτός;

Παρ' ὅλη τὴ συμπάθεια καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ τοῦ εἶχε δείξει ὁ κόμης, παρ' ὅλο τὸ σεβασμό του πρὸς τὴ μνήμη τοῦ πατέρα του, δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ θεωρῆ ἴσο του τὸ γυιὸ τοῦ Ἀνρὶ Μεγκρέ.

Ἡ δραστήρια ἐπέμβασι τοῦ Ραϋμὸν εἶχε ἐμποδίσει τὸ γάμο τῆς Ἰσαβέλλας μὲ τὸν ἄθλιο ποὺ εἶχε τολμήσει νὰ ζητήση τὸ χέρι της. Μὰ μήπως ἔτσι εἶχε πλησιάσει περισσότερο σ' αὐτήν;

Βέβαια ἡ Πωλίν, ποὺ ἤξερε τὸ μυστικό του, θὰ ἔνοιωθε χαρὰ ἀπέραντη, ἂν τοῦ ἔδινε τὴν κόρη της. Τί τὴν ἔνοιαζε ἂν δὲν ἦταν ἀριστοκράτης; Ὁ ἀνώτερος χαρακτήρας του, τὰ τόσα χαρίσματα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδιᾶς του, ἄξιζαν πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε οἰκόσημο.

Μὰ ὁ κόμης ντὲ Ρεβέλ;... Ἡ Ἰσαβέλλα προπάντων;...

Ἦταν σίγουρος πὼς ἡ ἀγέρωχη κοπέλλα δὲν εἶχε ὑποθέσει ποτὲ ὅτι ὁ πρώην ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων μποροῦσε νὰ διατηρῆ τόσον καιρὸ μέσα στὴν καρδιά του τὸ φλογερὸ ἐκεῖνο αἴσθημα, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του γιὰ νὰ τὸ ξερριζώση...

Χάρις στὸ ντὲ Ὠτμόν, θ' ἄλλαζε ἡ κοινωνική του κατάστασι. Ἴσως μάλιστα γινόταν πλούσιος μιὰ μέρα. Μὰ κι' ἑκατομμύρια ἀκόμα ἂν κέρδιζε, μήπως τὰ λεφτὰ θὰ τὸν φέρνανε πιὸ κοντὰ στὴν «Ὡραία Κληρονόμο»;

Ἀντίθετα, θᾆταν ἀκόμα ἕνα μαρτύριο γι' αὐτὸν νὰ βρίσκεται τόσο κοντά της, νὰ εἶναι ξάδερφός της καὶ νὰ μὴ μπορῆ νὰ γίνη ἄντρας της!

Ἡ καρδιά του ἄρχισε πάλι νὰ ματώνη ἀπὸ ἕνα πόνο σουβλερό, ποὺ τὸν εἶχε συνηθίσει τόσα χρόνια...

Ξαφνικὰ χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας.

— Ποιὸς μπορεῖ νᾶναι, τέτοια ὥρα; ἀπόρησε ἡ Ζερμαίν.

— Ἴσως ὁ ταχυδρόμος... κανένα ἐπεῖγον γράμμα... Πήγαινε ν' ἀνοίξης! τῆς εἶπε ὁ Κριστιάν.

Ἡ κοπέλλα ὑπάκουσε. Στὸ μισοσκόταδο τῆς σκάλας, διέκρινε δυὸ σιλουέτες: μιὰ ἀνδρική, ψηλόλιγνη, καὶ μιὰ ὅμοια, γυναικεία.

— Ποιὸν ζητᾶτε; ρώτησε.

— Δὲ μὲ γνωρίσατε λοιπόν, δεσποινὶς Ζερμαίν; ἀπάντησε μιὰ δροσερή, κρυστάλλινη φωνή.

— Θέε μου! Δὲν εἶναι δυνατόν! τραύλισε ἡ νέα, κατάπληκτη. Κι' ὅμως... δὲ μπορεῖ νὰ κάνω λάθος... Εἴσαστε σεῖς, δεσποινὶς Ἰσαβέλλα!

— Ἐγώ, ὁλόκληρη... Μὲ συνοδεύει κι' ὁ παπποῦς μου.

— Ὁ κ. ντὲ Ρεβέλ; φώναξε ἡ Ζερμαίν, ἑνώνοντας τὰ χέρια της. Μαμᾶ! Ἄκουσες;... Εἶναι...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι της. Οἱ δυὸ ἐπισκέπτες εἶχαν μπῆ στὸ δωμάτιο, κλείνοντας πίσω τους τὴν πόρτα.

Ἡ Πωλὶν σηκώθηκε βλέποντας τὴ μεγάλη κόρη της.

Ἦταν κατάχλωμη κι' ἀκουμποῦσε μὲ τὸ ἕνα χέρι στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας της, ἐνῶ ἔσφιγγε τ' ἄλλο πάνω στὴν καρδιά της ποὺ χτυποῦσε τρελλά.

Τί ὄμορφη ποὺ ἦταν ἡ Ἰσαβέλλα της... μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιὰ ποὺ πλαισιώνανε τὸ χαριτωμένο πρόσωπό της!

Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶχε δῆ ἀπὸ μακρυὰ ἡ Πωλίν, ἦταν στὴν αὐλὴ τοῦ νοσοκομείου τῆς Μασσαλίας, ὅπου εἶχε πάει ἡ Ἰσαβέλλα νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πληγωμένο ποὺ εἶχε σώσει τὸν παπποῦ της.

Θυμότανε τὴ συγκίνησι ποὺ τὴν εἶχε κυριέψει, ὅταν, ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου τοῦ διευθυντοῦ, εἶχε ἀντικρύσει τὴν ψηλή, κομψὴ καὶ πεντάμορφη ἐκείνη κοπέλλα — τὴν κόρη της...

Τὶ δὲ θἄδινε ἐκείνη τὴ στιγμή, γιὰ νὰ μπορέση τρέξη κοντά της, νὰ τὴ σφίξη στὴν ἀγκαλιά της, ἕνα λεπτὸ μονάχα, καὶ νὰ τῆς δώση ὅσα μητρικὰ φιλιὰ τῆς λείψανε ἀπ' τὴ μέρα τοῦ χωρισμοῦ τους!...

Καὶ νὰ ποὺ τώρα ἔνοιωθε ὅτι θὰ πραγματοποιόταν αὐτὴ ἡ τρελλὴ ἐλπίδα της, αὐτὸ τὸ ἄπιαστο ὄνειρό της!...

Ὁ κόμης ντὲ Ρεβὲλ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος της.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀγαπητό μου παιδί, τῆς εἶπε στοργικά. Κι' ὅπως βλέπεις, δὲν ἦρθα μονάχος μου... Δὲν θὰ περίμενες νὰ ξαναβρεθοῦμε ἔτσι γρήγορα!...

Ἡ Ζερμαὶν ἀνατρίχιασε καὶ πέρασε τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό της, σὰν νἄθελε νὰ διώξη κάποια ψευδαίσθησι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

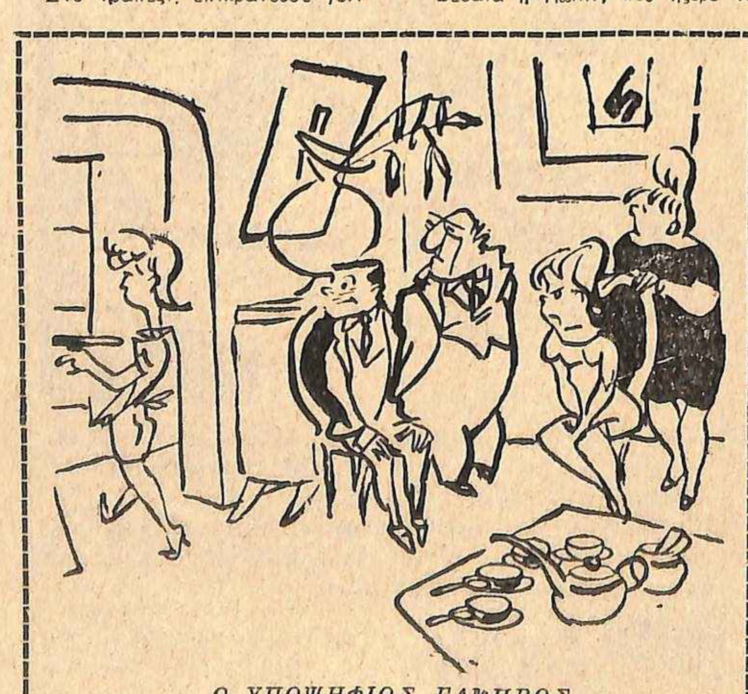

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

—Ὡραία ἡ ὑπηρετριούλα σας!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΟ ΠΑΓΚΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ

— ΠΑΡΑΚΑΛΩ, μοῦ ἐπιτρέπετε;

Ὁ ἄγνωστος, χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησι ἐκείνου, ποὺ καθόταν στὸ παγκάκι τοῦ πάρκου, κάθησε πλάϊ του κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Ὁ ἄλλος, δυσαρεστημένος, ποὺ τοῦ χαλοῦσαν τὴν ἡσυχία του, γρύλλισε ἕνα τυπικό:

— Ἐλεύθερα!

Κι' οἱ δυό τους φαινόντουσαν, ὅτι δὲν ἐνδιαφερόντουσαν γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς ἀνοιξιάτικης βραδυᾶς. Δὲν τοὺς συγκινοῦσε, οὔτε ἡ μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν, οὔτε ἡ ἡσυχία τῆς νύχτας. Ἔμεναν καθισμένοι κι' ἀμίλητοι, ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὶς σκέψεις τους.

Αὐτὸ ὅμως τὸ δρομάκι τοῦ πάρκου δὲν ἦταν ἔρημο. Κάθε τόσο περνοῦσαν τρυφερὰ ζευγαράκια. Βάδιζαν ἀγκαλιασμένα καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὸν ἔρωτά τους.

Ξαφνικά, τὴν ἡσυχία τους ἦρθε νὰ ταράξη μιὰ γυναῖκα. Ἦταν ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κακομαθημένα πλάσματα, ποὺ διψοῦν γιὰ λεφτὰ καὶ γράφουν τοὺς ἄνδρες στὰ παλιά τους παπούτσια. Στάθηκε κοντά τους, γέλασε προκλητικὰ καὶ τοὺς ζήτησε ἕνα τσιγάρο. Προθυμοποιήθηκαν κι' οἱ δυὸ νὰ τῆς προσφέρουν τὸ πακέτο τους.

— Προτιμῶ τοῦ νέου! εἶπε μ' αὐθάδεια ἡ ἄγνωστη.

Καὶ πῆρε τσιγάρο. Ἐκεῖνος, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν προτίμησι, τῆς εἶπε νὰ κρατήση ὅλο τὸ πακέττο.

— Εὐχαριστῶ, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Φαίνεσαι καλός. Νὰ κάτσω δίπλα σου;

— Ἂν δὲν ἔχης τίποτα χειρότερο νὰ κάνης! τῆς εἶπε ἀδιάφορα ὁ νέος.

Ἡ γυναῖκα κόλλησε δίπλα του κι' ἄρχισε νὰ φλυαρῆ γιὰ πράγματα δίχως σημασία. Φαινόταν, ὅτι προσπαθοῦσε νὰ τοὺς κάνη εὐχάριστη τὴ συντροφιά της. Θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι ἤθελε νὰ μείνη κοντά τους, γιὰ ν' ἀποφύγη κάποιο κίνδυνο. Κι' αὐτὸ ἦταν. Γιατί, κάθε τόσο, ἔρριχνε γύρω της ματιές. Φαινόταν ἀνήσυχη.

Ὁ νέος τὴν περιεργαζόταν, χωρὶς νὰ μιλάη.

Ξαφνικά, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου, φάνηκαν δυὸ ἄντρες. Ἦταν ἀστυνομικοί, γιατὶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ γυάλιζαν τὰ κουμπιὰ τῆς στολῆς τους. Συζητοῦσαν δυνατὰ καὶ φαίνεται, ὅτι μάλωναν. Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὸ παγκάκι, ρώτησαν τοὺς δυὸ ἀγνώστους ἂν εἶχαν δῆ νὰ περνάη λίγη ὥρα πρίν, μιὰ νέα.

— Εἶναι λωποδύτρια, τοὺς ἐξήγησαν. Τὴν κυνηγᾶμε τώρα τρία βράδυ. Κατορθώνει ὅμως καὶ μᾶς ξεφεύγει...

Ἡ γυναῖκα πέρασε τὸ χέρι της στὴ μέση τοῦ νέου καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του. Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ ἀντελήφθησαν τὴν κίνησί της, χαμογέλασαν. Ἔ, ἤξεραν καλὰ αὐτοὶ ἀπὸ ἐρωτευμένους. Κάθε νύχτα βλέπανε τόσα τὰ μάτια τους!

Ὁ νέος δίστασε πρὶν ἀπαντήση. Ὡστόσο, ὁ ἡλικιωμένος πρόλαβε καὶ εἶπε στοὺς ἀστυνομικούς:

— Φαίνεται πὼς θὰ τράβηξε ἀπ' ἄλλο δρόμο. Μισὴ ὥρα τώρα δὲν ἔχει περάσει κανεὶς ἀπὸ δῶ. Μὰ δὲ μοῦ λέτε, εἶναι ἐπικίνδυνη λωποδύτρια;

— Σωστὸς διάβολος! Δὲν ἔχει ἀφίσει πορτοφόλι γιὰ πορτοφόλι! Κάθεται κοντὰ σὲ κυρίους, ποὺ ρεμβάζουν στὰ παγκάκια καὶ τοὺς «ξαφρίζει» μὲ τρόπο τὶς τσέπες τους. Ἂς εἶναι, μᾶς συγχωρῆτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι...

Κι' οἱ ἀστυνομικοὶ χαιρέτησαν

—Ἀλήθεια, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς κάνω αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο... τῆς εἶπε ὁ ἡλικιωμένος κύριος.

καὶ χάθηκαν στὸ σκοτάδι.

— Μιὰ λωποδύτρια, ἀκούσατε; Μιὰ λωποδύτρια, εἶπε κοροϊδευτικὰ στὸ νέο ὁ ἡλικιωμένος κύριος.

Ὁ νέος κύτταξε τὴ γυναῖκα, ποὺ εἶχε κολλήσει δίπλα του.

— Ἐσὺ εἶσαι; τὴ ρώτησε, σπρώχνοντάς την βάναυσα ἀπὸ κοντά του.

Ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε, γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ:

— Θέλω νὰ ζήσω. Προτιμῶ νὰ κλέβω, παρὰ νὰ πουλάω τὸν ἔρωτά μου στὸν κάθε ἠλίθιο.

Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ ταχτοποιῶντας τὸ φουστάνι της, τοὺς εἶπε:

— Εὐχαριστῶ, ποὺ μὲ σώσατε ἀπόψε ἀπὸ τὸ κρατητήριο. Γειά σας...

Καὶ ἔκανε νὰ φύγη. Μὰ ὁ νέος τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὰ χέρια.

— Μιὰ στιγμή, τῆς φώναξε, νὰ δῶ ἂν μοῦ ἔκλεψες τίποτα! Πῶς σὲ λένε;

Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη τὶς τσέπες του. Ἡ γυναῖκα δὲν πειράχτηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν προσβολή.

— Λουσὶλ Μαρινύ, ἀπάντησε ἡ νέα. Μπορῶ νὰ πηγαίνω;

— Δρόμο! τῆς φώναξε πρόστυχα ὁ νέος. Λυποῦμαι μόνο, ποὺ δίστασα νὰ σὲ παραδώσω στοὺς ἀστυνομικούς.

Ἡ γυναῖκα, ξαφνικά, ἄρχισε νὰ κλαίη. Δὲ μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὰ λόγια ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ δὲν τὸν πείραξε.

— Γιατί μοῦ φέρνεσαι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο; εἶπε. Σοῦ ἔκλεψα τίποτα; Τὸ ξέρω, ὅτι θἆσουν εὐχαριστημένος, ἂν ἤμουν γυναῖκα τοῦ δρόμου. Κρῖμα, σοῦ χάλασα τὰ σχέδια! Τί θὲς γιὰ τὴν ἐκδούλευσι ποὺ μοῦ ἔκανες;

— Ἀκοῦστε, δεσποινίς, ἐπενέβη ὁ ἡλικιωμένος κύριος, στὸ νέο δὲ χρωστᾶτε καμμιὰ εὐγνωμοσύνη. Ἐγὼ μίλησα μὲ τοὺς ἀστυνομικούς... Μὴ στενοχωριέστε, λοιπόν, ἀπὸ τὰ λόγια του... Ὁ φόβος τὸν κάνει νὰ μὴ ξέρη τί λέει! Ἀλήθεια, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς κάνω αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο. Ναί, ναί, μὴ τρομάζετε. Εἶναι ἕνα πορτοφόλι. Τὸ πορτοφόλι μου. Ἢ μᾶλλον σταθῆτε νὰ σᾶς δώσω τὰ χρήματα, ποὺ ἔχει μέσα. Ἐλᾶτε, μὴ διστάζετε, εἶναι δικά σας. Ἂν θέλετε, μάλιστα, αὔριο τὸ πρωΐ, περάστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Νά ἡ διεύθυνσί μου!

Ἡ νέα γυναῖκα, διαβάζοντας τὴν κάρτα τοῦ ἀγνώστου, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ μαρμάρωσε στὴ θέσι της.

— Εἴσαστε... εἶπε, μὲ πνιγμένη φωνή, καὶ σταμάτησε ἀπὸ τὴ φρίκη της.

— Ναί, εἶμαι ὁ Ζὼρζ Λουσέν, ὁ εἰσαγγελεὺς Ζὼρζ Λουσέν...

Ἡ νέα ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν ἐλάφι, ποὺ τὸ κυνηγοῦσαν. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο, εἶχε μείνει μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Τόση ὥρα, λοιπόν, καθόταν δίπλα στὸ διάσημο εἰσαγγελέα; Τὸν εἰσαγγελέα, ποὺ τὸν ἔτρεμαν ὅλοι οἱ κακοποιοὶ τοῦ Παρισιοῦ! Κι' εἶχε πῆ τόσες ἀνοησίες, αὐτὸς ἕνας φοιτητὴς τῆς Σορβόνης! Μὰ τί ἤθελε ἕνας εἰσαγγελεὺς τὴ νύχτα, μέσα σ' ἕνα δημόσιο κῆπο; Τί ζητοῦσε; Γιὰ νὰ πιάση κουβέντα μαζί του, αὐτοσυστήθηκε:

— Πὼλ Λαμπορύ, τοῦ εἶπε μὲ σεβασμό. Μὲ συγχωρῆτε, ποὺ σᾶς τάραξα μ' αὐτὲς τὶς ἱστορίες.

— Ἀκοῦστε, νέε μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐγὼ πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Μοῦ δώσατε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσω αὐτὸ τὸν τύπο τῆς γυναίκας. Εἶναι πολὺ σπάνιος στὴ ζωή. Σᾶς βεβαιώνω, ὅτι αὔριο θὰ ἔρθη στὸ γραφεῖο μου, ἀψηφῶντας κάθε κίνδυνο. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὴ φέρω στὸν ἴσιο δρόμο. Δὲν εἶμαι ἱεραπόστολος, ἀλλὰ μ' ἀρέσει νὰ κάνω τὸ καλό. Γιατί, θὰ μοῦ πῆτε, τῆς ἔδωσα τόσα λεφτά; Γιατὶ τὸ ὄνομά της, ποὺ σᾶς ἀνέφερε πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ ποὺ σεῖς θὰ τὸ ξεχάσατε ἀσφαλῶς, μοῦ θύμισε μιὰ ἀδικία μου. Αὐτὴ ἡ Λουσὶλ Μαρινὺ εἶναι κόρη μιᾶς γυναίκας, ποὺ ἔστειλα στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ τὴν τύχη τοῦ παιδιοῦ της, ἂν καὶ τῆς τὸ εἶχα ὑποσχεθῆ. Στὴ ζωή, καθὼς βλέπετε, συμβαίνουν πολλὲς παράδοξες συναντήσεις. Ὅσο γιατί γυρίζω τὴ νύχτα στὰ πάρκα, αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβετε. Μελετάω τοὺς διάφορους τύπους τῶν ἀνθρώπων, ποὺ περνοῦν κάθε βράδυ ἀπὸ δῶ. Κι' αὐτὲς οἱ παρατηρήσεις μου μὲ βοηθοῦν στὴ δουλειά μου... Ἔπειτα εἶναι ὄμορφα ἐδῶ. Μπορεῖ κανεὶς θαυμάσια νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ ρεμβάση. Μὰ τώρα εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνω. Καληνύχτα σας...

Ὁ Λαμπορὺ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ διάσημου εἰσαγγελέα. Καὶ γιὰ ὥρα πολλὴ ἔμεινε σκεφτικός, ἀλλὰ κι' εὐχαριστημένος, ποὺ εἶχε κάνει μιὰ τόσο ὑψηλὴ γνωριμία.

Ὅταν κι' ἐκεῖνος ὅμως σηκώθηκε νὰ φύγη, εἶδε, ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ ρολόϊ του, τὸ πορτοφόλι του, τὰ πάντα! Τὸ μυαλό του πῆγε ἀμέσως στὴ νέα. Αὐτὲς οἱ λωποδύτριες εἶναι τόσο ἐπικίνδυνες! Ναί, τοῦ εἶχε πάρει ὅλη τὴν περιουσία του. Τώρα θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ καταφύγη στὴν ἀστυνομία. Σκέφτηκε ὅμως πρῶτα νὰ διηγηθῆ τὸ πάθημά του στὸ Ζὼρζ Λουσέν.

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἔκπληξί του ὅταν στὸ πρόσωπο τοῦ εἰσαγγελέα δὲν ἀναγνώρισε τὸ Ζὼρζ Λουσέν! Καὶ τότε κατάλαβε, ὅτι εἶχε πέσει θῦμα ἑνὸς ἔξυπνου λωποδύτη, ποὺ κατάφερνε νὰ «ξαφρίζη» τὰ θύματά του, κάνοντας τὸ σοβαρὸ κι' ἀξιοπρεπῆ κύριο, κατὰ τὶς περιστάσεις. Μὴ ξέροντας, λοιπόν, τί νὰ κάνη, ὑπέβαλε μήνυσι...

Μά, ἀπὸ τότε, δὲν ξαναπάτησε τὴ νύχτα σὲ δημόσιο πάρκο. Εἶχε τόσο φοβηθῆ, ὥστε καὶ τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας ἂν ἔβλεπε, θὰ τὸν ἔπαιρνε γιὰ σεσημασμένο λωποδύτη! Συμβαίνουν τόσα ἀπρόοπτα στὰ παγκάκια τῶν πάρκων!...

ΑΛΜΠΕΡ ΣΟΥΛΙΕ

Ἡ Κυρία ΜΠΟΒΑΡΥ

Τὸ ἀθάνατο ἀριστούργημα τοῦ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΦΛΩΜΠΕΡ

Η «κυρία Μποβαρὺ» ἀποτέλεσε ἕναν σταθμὸ στὴ γαλλικὴ φιλολογία τοῦ περασμένου αἰῶνα. Ἀναρίθμητες γυναῖκες ἀναγνώρισαν τὸν ἑαυτό τους στὴν ἀθάνατη ἡρωΐδα τοῦ Γουσταύου Φλωμπέρ, ποὺ συμβολίζει τὴ σύγκρουσι ἀνάμεσα στὴν ἀχαλίνωτη ὀνειροπόλησι καὶ τὴν ἀμείλικτη πραγματικότητα. Ἡ κυρία Μποβαρὺ εἶναι ὁ τύπος τῆς γυναίκας, πού, ὁδηγημένη ἀπὸ τὴν ἔξαλλη κι' ἀχαλίνωτη φαντασία της, προσπαθεῖ νὰ δώση σάρκα καὶ ὀστᾶ στὰ ὄνειρά της. Μά, στὸ τέλος, ὅλα νεκρώνονται μέσα της. Ἡ γυναίκα αὐτή, ποὺ ἐκυνήγησε τὴν ἀγάπη μὲ τρελλὸ πάθος, δὲν ἀγαπάει πιὰ κανένα, οὔτε καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της καὶ δὲν βρίσκει ἄλλη διέξοδο ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴ σκληρὴ πραγματικότητα, ποὺ τῆς ὑπενθυμίζει ξαφνικὰ καὶ μὲ τραγικὸ τρόπο τὴν παρουσία της.

Μόλις εἶχαν περάσει μερικοὶ μῆνες ἀπὸ τὸ γάμο της, ὅταν ἕνα ἀγωνιῶδες ἐρώτημα ἀνέβηκε στὰ χείλη τῆς κυρίας Μποβαρύ:

— Γιὰ ποιό λόγο, Θεέ μου, παντρεύτηκα;

Ἡ Ἔμμα, ὅπως κι' ὅλες οἱ νέες στὰ πρῶτα μισὰ τοῦ περασμένου αἰῶνα, ἄκουγαν ἀπὸ τὶς μητέρες καὶ τὶς μεγαλύτερες τους, ὅτι ὁ γάμος ἦταν τὸ ἰδανικὸ τῆς ζωῆς, ἡ μαγικὴ πύλη ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν εὐτυχία.

Ἔτσι, ὅταν ὁ γιατρὸς Κάρολος Μποβαρὺ τὴ ζήτησε σὲ γάμο, ὄχι μόνον δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό, ἀλλὰ καὶ τοῦ βρῆκε, μὲ τὴ βοήθεια τῆς φαντασίας της, ὅλες τὶς ἰδιότητες, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχη ἕνας ἰδανικὸς σύζυγος.

Ἀλλ' ἡ συζυγικὴ ζωὴ τὴν ἀπογοήτευσε πολὺ σύντομα. Βυθίστηκε τότε στὴ μελαγχολία κι' ἄρχισε νὰ σκέφτεται πὼς ἦταν ἡ πιο δυστυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου.

Ὁ Κάρολος Μποβαρὺ ὄχι μόνο λόγω τοῦ ἐπαγγέλματός του, ποὺ τὸ ἐξασκοῦσε, ἄλλωστε, μὲ πνεῦμα τελείως πρακτικὸ καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐπιστήμη, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἦταν ἄνθρωπος ἁπλὸς καὶ χωρὶς ἰδανικά, ἀπέδιδε τὴ μελαγχολία τῆς γυναίκας του, ποὺ τὴν ἐθαύμαζε καὶ τὴν ἀγαποῦσε μὲ τὸν τρόπο του, σὲ διαταραχὲς τῆς ὑγείας της. Βλέποντας, λοιπόν, ὅτι ἡ κατάστασί της χειροτέρευε, τὴν πῆγε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Νορμανδίας, τὴν Γιονβίλ, κοντὰ στὴ Ρουέν, γιὰ ν' ἀλλάξη ἀέρα. Δὲ μποροῦσε, βέβαια, νὰ καταλάβη ὅτι ἡ μελαγχολία τῆς γυναίκας του εἶχε τὴν ἀφορμή της στὸ χορὸ τοῦ μαρκησίου ντ' Ἀντερβίλ, στὴ Βωμπεσάρ, ὅπου εἶχε τὴν ἀπερισκεψία νὰ τὴν πάη. Ἡ Ἔμμα εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ ἰδῆ σ' αὐτὸ τὸ χορὸ ζωντανεμένα ὅλα τὰ ὄνειρα ποὺ φώλιαζαν μέσα στὸ μυαλό της, προτοῦ ἀκόμη παντρευτῆ. Ἀλλὰ τὸ ξαναγύρισμα στὴν καθημερινὴ ζωή, κοντὰ στὸν ἁπλοϊκὸ καὶ καλοκάγαθο σύζυγό της, ἦταν ὀδυνηρό. Ἔνοιωσε τότε μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι, ποὺ ἐπέδρασε κατόπιν καὶ στὴν ὑγεία της. Ἤξερε τώρα τί ἦταν ἡ εὐτυχία κι' ἤξερε ἀκόμη πὼς αὐτὴ δὲ θὰ τὴν χαιρόταν ποτὲ μέσα στὸ μικρὸ κόσμο ὅπου ζοῦσε.

Γιὰ νὰ τὴν γιατρέψη, ὁ ἄντρας της δὲ σκέφτηκε τίποτα καλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ τὴν πάρη ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι ὅπου ζοῦσε καὶ νὰ τὴν πάη σὲ μιὰ ἄλλη, ποὺ τὴν «κοινωνία» της τὴν ἀποτελοῦσαν ὁ φαρμακοποιός, ὁ συμβολαιογράφος Γκιγιεμέν, ποὺ οἱ κακὲς γλῶσσες ἔλεγαν πὼς εἶχε μεγάλη ἀδυναμία γιὰ τὶς γυναῖκες κι' ἕνας κάποιος Ροδόλφος Μπουλανζὲ ντὲ λὰ Οὐσέτ, ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὴν τάξι τῶν μικρῶν εὐπατριδῶν καὶ ποὺ παρίστανε τὸν γυναικοκατακτητή. Ὁ συμβολαιογράφος ἦταν ἕνας ὥριμος ἄντρας, ἐνῶ ὁ Ροδόλφος μόλις εἶχε περάσει τὰ τριάντα. Ἦταν ἀκόμη ὁ Λεὸν

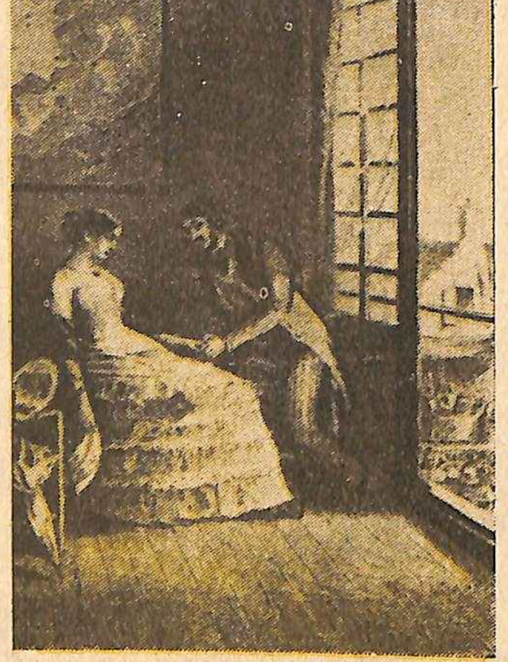

Ἡ Ἔμμα ὄχι μόνο δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν πρότασι τοῦ Καρόλου Μποβαρὺ νὰ γίνη γυναῖκα του, ἀλλὰ καὶ τοῦ βρῆκε, μὲ τὴ βοήθεια τῆς φαντασίας της, ὅλες τὶς ἰδιότητες ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχη ἕνας ἰδανικὸς σύζυγος.

Ντυπυΐ, ὁ γραμματικὸς τοῦ συμβολαιογράφου, ποὺ τοῦ ἔκαναν τὰ γλυκὰ μάτια ὅλες οἱ νέες τῆς Γιονβίλ. Ἀλλ' ὁ Ντυπυΐ σκεφτόταν ν' ἀνοίξη ἀργότερα δικό του συμβολαιογραφεῖο, ἂν ὄχι στὸ Παρίσι, τουλάχιστον σὲ κάποια σημαντικὴ πόλι, ὅπως τὴ Ρουέν. Ὑπῆρχε, τέλος, ὁ ἔμπορος Λεριέ, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ σὰν ὁ δαίμονας τῆς πόλεως. Ἐπισκεπτόταν τὶς ὄμορφες νέες καὶ τὶς κυρίες στὰ σπίτια τους, προσφέροντας τὸ ἐμπόρευμά του καὶ παρακινώντας τις νὰ συνάπτουν χρέη, γιὰ τὰ ὁποῖα, βέβαια, ἤξερε νὰ παίρνη γερὲς ἐγγυήσεις.

Ἡ Ἔμμα κατάλαβε σὲ λίγο ὅτι ἦταν ἔγκυος. Ἀλλ' οὔτε καὶ πάλι αἰσθάνθηκε τὴ χαρὰ ποὺ ἡ προσδοκία τῆς μητρότητος φέρνει στὶς γυναῖκες.

Ἀπόφευγε τώρα τὸν ἄντρα της καὶ ζοῦσε μόνο μὲ τὴ φαντασία της. Τὸ ἕνα ὄνειρο διαδεχόταν τὸ ἄλλο... Ἀλλὰ κάποτε τὰ ὄνειρά της πῆραν συγκεκριμένη μορφή. Αὐτὸ ἔγινε τὴν ἡμέρα ποὺ τὰ βλέμματά της διασταυρώθηκαν μ' ἐκεῖνα τοῦ Λεὸν Ντυπυΐ. Ἀπὸ τότε, ξέροντας τὶς ὧρες ποὺ πήγαινε καὶ ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ποὺ ἦταν στὴν πλατεῖα, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι της, φρόντιζε νὰ βρίσκεται πάντα στὸ παράθυρο. Κι' ὁ Λεὸν στύλωνε τότε τὰ βλέμματά του πάνω της μ' ὁλοφάνερο θαυμασμό. Εἶχε δημιουργηθῆ ἔτσι ἕνα εἶδος σιωπηλῆς συνενοχῆς ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ σὲ κείνην. Τὶς ὑπόλοιπες ὧρες ἡ Ἔμμα τὶς περνοῦσε διαβάζοντας μυθιστορήματα καὶ ταυτίζοντας τοὺς ἥρωές του μὲ τὸ Λεὸν καὶ τὸν ἑαυτό της ἢ αὐτοσχεδιάζοντας κομμάτια, μὲ ὁδηγὸ τὴν ἔξαλλη φαντασία της, πάνω στὸ πιάνο.

Ἡ Ἔμμα ἔφερεσ τὸν κόσμο μιὰ κορούλα, γιὰ τὴν ὁποία δὲν αἰσθάνθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ καμμιὰ στοργή. Ἡ ἐγκυμοσύνη κι' ὁ τοκετὸς ἔδωσαν μιὰ καινούργια ἄνθησι στὴν ὀμορφιά της. Εἶχε ὑπέροχα μαῦρα μαλλιά, μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια, ὄμορφο μέτωπο, καλοφτιαγμένο κορμί, λεπτοὺς ἀστραγάλους κι' ἐξαίσια χέρια. Δὲν τῆς ἦταν δυνατὸν πιὰ ν' ἀνεχθῆ τὰ χοντροκομμένα χάδια τοῦ συζύγου της, ποὺ τὴν ἀρρώσταιναν σχεδόν. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσε ἦταν ν' ἀκούση τὰ λόγια τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, ὅπως τὰ εἶχε ὀνειρευθῆ κι' ὅπως τὰ εἶχε διαβάσει. Ὅλο της τὸ εἶναι βρισκόταν σὲ μιὰ παράξενη ἀπαντοχή.

Ὁ Λεόν, ὅμως, παρ' ὅλο ποὺ εὕρισκε τώρα διάφορες προφάσεις γιὰ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται καὶ μ' ὅλο ποὺ τὰ βλέμματά του ἐξέφραζαν ὁλοένα καὶ μεγαλύτερο θαυμασμό, δὲν ἀποφάσιζε νὰ τῆς μιλήση γιὰ τὴν ἀγάπη του. Κι' ἡ Ἔμμα, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν ἤξερε μὲ ποιὸ τρόπο νὰ τὸν ἐνθαρρύνη.

Ἔτσι τὰ πράγματα κυλοῦσαν μέσα σὲ μιὰ ἐκνευριστικὴ ἀβεβαιότητα, ὥσπου, στὸ τέλος, ὁ Λεὸν ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι. Στὸ μεταξύ, ἡ Ἔμμα βυθιζόταν ὁλοένα στὰ χρέη, ἐνθαρρυνόμενη ἀπὸ τὸν πανοῦργο Λεριέ, ποὺ τὴν παρέσυρε ν' ἀγοράζη τὰ πιὸ ἀκριβὰ πράγματα.

Ἡ Ἔμμα, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Λεόν, ἔνοιωσε τὸ κενὸ μέσα στὴν ψυχή της.

Καί, ξαφνικά, ἐμφανίστηκε στὸν ὁρίζοντά της ὁ Ροδόλφος Μπουλανζὲ ντὲ λὰ Οὐσέτ. Ἡ ἀριστοκρατικὴ καταγωγή του, οἱ εὐγενικοὶ τρόποι του καὶ ἡ κομψὴ ἐμφάνισί του ἔκαμαν βαθειὰ ἐντύπωσι στὴν Ἔμμα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Τὸν ξεχώρισε ἀμέσως ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄντρες, ὅπως κι' αὐτὸς τὴν ξεχώρισε ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες.

Ἡ Ἔμμα ξαναβρῆκε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὰ μάγουλά της ρόδισαν καὶ πάλι. Θυμήθηκε τότε πὼς εἶχε μάθει ἄλλοτε ἱππασία καὶ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ πείση τὸν ἄντρα της νὰ τῆς ἀγοράση ἕνα ἄλογο. Ὁ Ροδόλφος τὴν προσκάλεσε τότε νὰ κάνουν μαζὶ τὸν περίπατό τους.

Αὐτὸ ἦταν ἕνα παλιὸ ὄνειρο, ποὺ ἡ Ἔμμα τὸ χάϊδευε πολλὲς φορὲς μὲ τὴ φαντασία της: νὰ καλπάζη πλάϊ σ' ἕναν ἄντρα ἄψογα ντυμένον, ὅπως στὰ μυθιστορήματα ποὺ διάβαζε ἄλλοτε κρυφὰ στὸ παρθεναγωγεῖο.

Ἡ Ἔμμα, ποὺ ὠνειρευόταν νὰ ζήση ὅπως οἱ ἡρωΐδες τῶν μυθιστορημάτων, ἄρχισε νὰ κάνη περιπάτους μὲ τὸ ἄλογο μαζὶ μὲ τὸν Ροδόλφο Μπουλανζὲ ντὲ λὰ Οὐσέτ.

Κι' ἦταν τόση μεγάλη ἡ ἱκανοποίησί της, ποὺ δὲν ἔνοιωσε πιὰ καμμιὰ συγκράτησι. Ἀπὸ τὸν πρῶτο περίπατο κι' ὅλας, ξεχάστηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ροδόλφου... Ἡ διάθεσι τῆς ἀπιστίας βρισκόταν ἀπὸ καιρὸ μέσα στὴν ψυχὴ καὶ τὶς αἰσθήσεις της. Τὸ μόνο ποὺ τῆς χρειαζόταν τώρα ἦταν νὰ βρῆ δικαιολογίες, ποὺ νὰ ἐξευγενίζουν τὸ παραστράτημά της καὶ νὰ τὸ παρουσιάζουν στὰ μάτια της σὰν κάτι τὸ μοιραῖο καὶ τὸ ἀναπόφευκτο. Καὶ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τὶς ἀνακαλύψη. Προσπαθοῦσε τώρα νὰ εἶναι ἡ ἰδεώδης ἐρωμένη, πρόσεχε μὲ μεγαλύτερη ἐπιμέλεια ἀπὸ πρὶν τὸ ντύσιμό της καὶ δὲν παρέλειπε καμμιὰ λεπτομέρεια, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ξεσηκώση στὰ μάτια τοῦ ἀγαπημένου της. Ἀλλὰ τὸ πάθος της τὴν παρέσυρε. Καὶ πολλὲς φορὲς ὁ Ροδόλφος ἀναγκαζόταν νὰ τὴν συγκρατῆ, γιὰ νὰ προλάβη τὸ σκάνδαλο.

Ἡ Ἔμμα σώριαζε ταυτόχρονα τὸ ἕνα χρέος πάνω στὸ ἄλλο, γιὰ ν' ἀνταποκριθῆ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἔξαλλης φαντασίας της κι' ὁ πανοῦργος Λεριέ, ὄχι μόνον δὲν τῆς ἀρνιόταν τίποτα, ἀλλὰ καὶ τὴν παρακινοῦσε ν' ἀγοράζη περισσότερα, γιὰ νὰ τὴν ἔχη ὁλότελα στὴν ἐξουσία του.

Ὅπως στὰ μυθιστορήματα ποὺ εἶχε διαβάσει, ἡ Ἔμμα σκέφτηκε μιὰ μέρα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ συζυγικὴ στέγη γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸν ἀγαπημένο της. Ὁ Ροδόλφος δὲν βρῆκε τὴ δύναμι νὰ τῆς ἀρνηθῆ. Τὰ συμφώνησαν καὶ τὰ κανόνισαν ὅλα. Ἀλλὰ τὴν ὡρισμένη ἡμέρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ἔμμα ἦταν ἕτοιμη νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι της, τῆς πῆγαν ἕνα γράμμα. Μ' αὐτὸ ὁ Ροδόλφος τῆς ἔλεγε, ὅτι, ἀφοῦ σκέφτηκε ψυχραιμότερα, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι αὐτὸ ποὺ σκέφτονταν νὰ κάμουν ἦταν τρέλλα καὶ τῆς ζητοῦσε νὰ τὴν συχωρέση γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀκολουθήση σ' αὐτήν.

Δυστυχισμένη Ἔμμα! Ὅπως καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔφυγε ὁ Λεὸν Ντυπυΐ, βυθίστηκε στὴ λύπη κι' ὁ ἄντρας της φοβήθηκε πὼς θὰ τὴν ἔχανε. Ἀπὸ τὸ μυαλό του δὲν περνοῦσε ἡ παραμικρὴ ὑποψία, οὔτε σκέφτηκε καθόλου ν' ἀναζητήση τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς ἀπέραντης λύπης τῆς γυναίκας του. Γι' αὐτόν, ἡ Ἔμμα ἦταν ἄρρωστη. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ προσπαθήση νὰ τὴν γιατρέψη.

Ἡ Ἔμμα ζήτησε νὰ τῆς φέρουν ἕναν παπᾶ γιὰ νὰ ἐξομολογηθῆ. Ἤθελε νὰ παίξη ὡς τὸ τέλος τὸ μυθιστόρημα ποὺ εἶχε συλλάβει μέσα στὴν ἔξαλλη φαντασία της.

Ἀλλὰ δὲν πέθανε οὔτε αὐτὴ τὴ φορά, ὅπως ἴσως θὰ ἐπιθυμοῦσε. Κι' ἐπακολούθησε ἡ ἀνάρρωσι, ἀργὴ ἀλλὰ σίγουρη. Οἱ ἀναμνήσεις σβήνουν σιγὰ-σιγὰ μέσα στὸ μυαλό της. Ἀπομένει ἴσως κάποια ἀνάλαφρη μελαγχολία, ποὺ κάνει τὴν ἔκφρασί της πιὸ περιπαθῆ καὶ δίνει μιὰ μυστικοπαθῆ λάμψι στὸ βλέμμα της.

Ὅταν ἔγινε καλά, ὁ ἄντρας της τὴν πῆγε ἕνα βράδυ σὲ μιὰ παράστασι τῆς Ὄπερας, στὸ Ρουέν. Κι' ἐκεῖ ἡ Ἔμμα ξαναεῖδε τὸν Λεὸν Ντυπυΐ. Οἱ παλιὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν ἁγνὴ ἀγάπη τους ξαναγύρισαν ξαφνικά, στὸ μυαλό της. Ὁ Λεόν, ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει τόσο πολύ, ὥστε νὰ μὴ βρίσκη τὴ δύναμι νὰ τῆς τὸ φανερώση, εἶχε ἐγκατασταθῆ τώρα στὴ Ρουέν, ποὺ ἀπεῖχε μόλις μερικὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Γιουβίλ. Ἡ ἐπικοινωνία ἀνάμεσα στὶς δυὸ πόλεις γινόταν μ' ἕνα μεγάλο ταχυδρομικὸ ἁμάξι, τὴ «Χελιδόνα».

Μὲ τὸ ἁμάξι αὐτὸ ἡ Ἔμμα πήγαινε μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα στὴ Ρουέν, γιὰ νὰ συναντήση τὸν Λεόν. Γιατί, αὐτὴ τὴ φορά, τὰ χείλη τους δὲν ἔμειναν κλειστά. Ποιὸς μίλησε πρῶτος; Ἡ Ἔμμα ἢ ὁ Λεόν; Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασία. Ἡ ἀγάπη φλόγιζε τὶς ψυχὲς καὶ τὰ κορμιά τους.

Ἡ Ἔμμα ἦταν βέβαιη τώρα ὅτι εἶχε βρῆ τὴ μεγάλη ἀγάπη ποὺ εἶχε ὀνειρευθῆ. Ὁ Λεὸν ἦταν τόσο νέος! Μαζί του θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ τὴν ποθητὴ εὐτυχία.

Ὁ Λεὸν ἦταν, στ' ἀλήθεια, ξετρελλαμένος μὲ τὴν Ἔμμα, τὴ γοητευτικὴ καὶ ἀπαράμιλλη Ἔμμα, ποὺ τὸν ἐξουσίαζε μὲ τὴ φλόγα, τὴν πεῖρα καὶ τὴν περιπάθειά της.

Τὰ οἰκονομικὰ μέσα τοῦ Λεὸν ἦταν περιωρισμένα. Ἀλλ' ἡ Ἔμμα ἤθελε τὸ σπίτι ποὺ εἶχαν νοικιάσει καὶ ποὺ τοὺς χρησίμευε σὰν ἐρωτικὴ φωλιὰ νὰ εἶναι ὄμορφο κι' ἐπιπλωμένο μὲ τὸ καλύτερο γοῦστο. Ὑπῆρχε, εὐτυχῶς, ὁ Λεριέ, ποὺ δὲν τῆς ἀρνιόταν τίποτα. Κι' ἡ Ἔμμα ξεπέρασε αὐτὴ τὴ φορὰ κάθε προηγούμενο σὲ σπατάλη.

Ἀλλ' ὁ Λεριὲ ἄρχισε μὲ τὸν καιρὸ ν' ἀνησυχῆ. Ἤλπιζε πάντα ὅτι μιὰ γυναῖκα τόσο ὄμορφη καὶ γοητευτική, θὰ εὕρισκε τὰ ἀπαραίτητα χρήματα γιὰ νὰ τὸν πληρώση. Μιὰ μέρα, ὅμως, κυττάζοντας τοὺς λογαριασμούς του, τρόμαξε. Τὰ ποσὰ ποὺ τοῦ χρωστοῦσε ἦσαν τεράστια. Ἔτρεξε τότε νὰ τὴν βρῆ. Ἀλλ' ἡ Ἔμμα ἦταν ἀνίκανη νὰ τὸν ἐξοφλήση. Κι' ἀπορροφημένη ὅπως ἦταν μὲ τὴν ἀγάπη της δὲ φάνηκε πὼς ἔδινε τὴν ἀπαιτούμενη σημασία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Μήπως ὁ Λεριὲ δὲν εἶχε στὰ χέρια του τὶς ἀπαιτούμενες ἐγγυήσεις; Γιατί, λοιπόν, ἀνησυχοῦσε;

Καὶ πραγματικὰ ἡ Ἔμμα, ὑποκλέπτοντας τὴν ὑπογραφὴ τοῦ ἀθώου καὶ ἀπονήρευτου συζύγου της, εἶχε ἐξασφαλίσει τὸν Λεριὲ εἰς βάρος τῆς περιουσίας τοῦ τελευταίου.

Ὁ Λεριὲ δὲν ἦταν, βέβαια, ὁ ἄνθρωπος ποὺ θ' ἄφηνε τὰ χρήματά του νὰ πᾶνε χαμένα. Κατέφυγε, λοιπόν, στὸ συμβολαιογράφο Γκυγιεμέν, ποὺ ἔκαμε ὅλες τὶς ἀπαραίτητες διατυπώσεις γιὰ νὰ προστατεύση τὸν πελάτη του.

Ἡ ζωὴ τῆς Ἔμμας κατάντησε τώρα μαρτυρική. Ἔπρεπε νὰ κρύψη ἀπὸ τὸν ἄντρα της τὴν ἀλήθεια. Ἔπαιρνε μόνη της τὰ δικαστικὰ ἔγγραφα ποὺ τῆς κοινοποιοῦσε ὁ Λεριὲ καὶ φρόντιζε νὰ μὴν δείχνη καμμιὰ ἀνησυχία καὶ καμμιὰ ταραχή. Ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ κατάφερνε ἦταν ὅτι παραμέριζε προσωρινὰ τὸν κεραυνό. Τὸ δρᾶμα θὰ ξεσποῦσε ἀναπόφευκτα μιὰ μέρα.

Κι' αὐτὴ ἡ ἡμέρα δὲν ἦταν μακρυά. Ὅλες οἱ διατυπώσεις εἶχαν πιὰ τερματισθῆ. Σὲ λίγο τὸ σπίτι τοῦ Μποβαρὺ θἄβγαινε στὸν πλειστηριασμό.

Ἡ Ἔμμα ἤξερε τώρα ὅτι ἔπρεπε νὰ βρῆ χρήματα. Ἀλλὰ πὼς καὶ ἀπὸ ποιόν;

Ἀπὸ τὸν Λεὸν μήπως; Ὁ ἀγαπημένος της παρακολουθοῦσε μὲ ἀπάθεια τὸ δρᾶμα της, ἀλλ' ἦταν ἀπρόθυμος νὰ κάμη τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ τὴν βοηθήση.

Μήπως θἄπρεπε νὰ φύγουν μαζί; Ἀλλ' οὔτε σ' αὐτὸ ὁ Λεὸν ἦταν πρόθυμος.

Ἡ Ἔμμα δοκίμασε μιὰ πολὺ μεγάλη ἀπογοήτευσι. Δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένη τίποτα ἀπὸ τὸν Λεόν. Ἡ ἀδιαφορία του μπροστὰ στὸ δρᾶμα της δὲν ἄφηνε πιὰ περιθώρια στὴν ἀγάπη. Ὅλα γκρεμίστηκαν, ξαφνικά, μέσα στὴν ψυχή της.

Μήπως ἄρα γε ὁ συμβολαιογράφος Γκυγιεμὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴ βοηθήση;

Ὁ Γκυγιεμὲν ἔδειξε μεγάλη χαρὰ γιὰ τὴν ἐπίσκεψί της καὶ φάνηκε πρόθυμος νὰ τὴ βοηθήση. Ἀλλὰ ταυτόχρονα τὴν ἔκαμε νὰ καταλάβη ποιὸ ἦταν τὸ ἀντάλλαγμα ποὺ ζητοῦσε γιὰ τὴ βοήθειά του.

Ἡ Ἔμμα, ἀκούγοντας τὶς προτάσεις του, τινάχτηκε ὄρθια.

— Εἶμαι ἀξιολύπητη, ἀλλὰ δὲν εἶμαι γιὰ πούλημα, ἀπάντησε.

Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Γκυγιεμέν, μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ πίκρα καὶ πόνο.

Καί, ξαφνικά, τῆς ἦρθε στὸ μυαλὸ ὁ παληὸς φίλος της Ροδόλφος Μπουλανζὲ ντὲ λὰ Οὐσέτ. Ἂν ἀπευθυνόταν σ' αὐτόν, ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ τὴ βοηθήση.

Ἡ Ἔμμα, χωρὶς νὰ σκεφτῆ περισσότερο, ἔτρεξε νὰ τὸν βρῆ.

Ὁ Ροδόλφος τῆς εἶπε ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ τὴ βοηθήση, ἀλλὰ τῆς ζήτησε νὰ συνεχίσουν τὶς παληὲς σχέσεις τους.

Νέα ἀπογοήτευσι γιὰ τὴν Ἔμμα.

Σὲ ποιὸν ἄλλον μποροῦσε ν' ἀπευθυνθῆ;

Τὸν μόνο ποὺ δὲ σκέφτηκε ἦταν ὁ ἄντρας της. Κι' ὅμως, ὁ Κάρολος, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε πάντα, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν καταλάβη, νὰ τὴν συχωρέση καὶ νὰ τὴν βγάλη ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο ὅπου βρισκόταν. Ἀλλ' ἡ Ἔμμα δὲν εἶχε αἰσθανθῆ ποτὲ τὴν ἁπλῆ καὶ κάπως πεζὴ ἀγάπη τοῦ συζύγου της.

Τί ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ κάνη;

Ἡ Ἔμμα δὲν εἶδε ἄλλη λύσι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία. Δὲν ἀγαποῦσε πιὰ κανένα, οὔτε καὶ τὴν κορούλα της. Ὅλα εἶχαν νεκρωθῆ μέσα στὴν ψυχή της.

Τῆς χρειαζόταν τώρα νὰ διαλέξη τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τερμάτιζε τὴ ζωή της. Καὶ προτίμησε τὸ δηλητήριο.

Ὁ φαρμακοποιὸς τῆς μικρῆς πόλεως στὸν ὁποῖον ἀπευθύνθηκε δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τῆς δώση μιὰ ποσότητα ἀρσενικοῦ, ποὺ τοῦ εἶπε ὅτι τὸ ἤθελε γιὰ τὰ ποντίκια. Γυρίζοντας στὸ σπίτι της, ἡ Ἔμμα ἤπιε αὐτὸ τὸ τρομερὸ δηλητήριο.

Ὁ θάνατός της ἦταν ὀδυνηρός. Ἡ δυστυχισμένη βασανιζόταν ἀπὸ τοὺς πόνους ἐπὶ ἀρκετὲς ὧρες ὥσπου νὰ ξεψυχήση.

Ὁ μόνος ποὺ βρισκόταν πλάϊ της ἦταν ὁ ἄντρας της, ποὺ μάταια ἀγωνίστηκε γιὰ νὰ τὴν σώση.

Μετὰ τὴν κηδεία της, ὁ Κάρολος ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου της. Καὶ βρῆκε μέσα σ' αὐτὸ τὰ ἀπειλητικὰ γράμματα τοῦ Λεριὲ καὶ τὶς δικαστικὲς κοινοποιήσεις τοῦ συμβολαιογράφου Γκυγιεμέν. Ὁ πόνος του ἦταν ἀπέραντος.

— Γιατί νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆ; ξεφώνιζε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς του.

Ἀλλ' ἦταν πιὰ ἀργά.

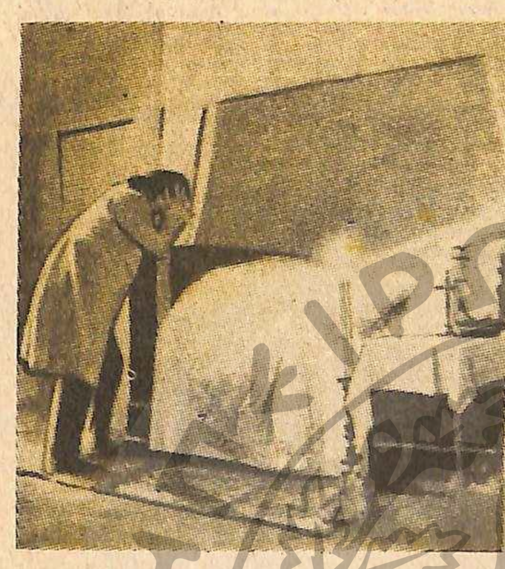

Ὁ Κάρολος Μποβαρὺ ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του, ποὺ ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιά του, ἔπειτα ἀπὸ τρομεροὺς πόνους.

Ὁ ἄντρας τῆς Ἔμμας ἀνοίγοντας τὰ συρτάρια της ἔμαθε ὅλη τὴν ἀλήθεια. «Γιατί νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆ;» ξεφώνιζε ὁ δυστυχισμένος ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς του.

Ξαπλώνεστε μὲ τὰ χέρια ἐλαφρὰ σταυρωμένα στὸ στῆθος καὶ μὲ κλειστὰ μάτια...

ΣΑΣ ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ νὰ ξεκουράζεστε

Ἡ πρακτικὴ μέθοδος τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ Σοὺλτς

ΕΝΑΣ Γερμανὸς ἐπιστήμονας μελετῶντας τὶς φιλοσοφίες τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ ἔχουν ἱστορία χιλιετηρίδων, δημιούργησε μιὰ μέθοδο — πολὺ εὔκολη στὴν πρᾶξι — γιὰ νὰ χαλαρώνωνται τὰ νεῦρα καὶ νὰ ἐλευθερώνωνται ἀπὸ τὴν κούρασι.

Ἄλλωστε, αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἡ ἀνάγκη γιὰ ξεκούρασι κυριαρχεῖ σὲ μᾶς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη. Κουραζόμαστε πιὸ εὔκολα, ὅταν ἐργαζώμαστε, θὰ θέλαμε νὰ κοιμηθοῦμε περισσότερο, νοιώθουμε ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη τοῦ μεσημεριάτικου ὑπνάκου. Ἀκόμη καὶ οἱ ἀνάγκες μας γιὰ τροφὴ μειώνονται, σὰν νὰ εἶναι ἀπαραίτητη κάποια παῦσι ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ πεπτικὰ ὄργανα. Τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἐγκαταλείπονται ὑποτακτικὰ σ' αὐτὸ τὸ κάλεσμα τῆς φύσεως κι' ἐμεῖς, οἱ ἄνθρωποι, προσπαθοῦμε νὰ καταλάβουμε αὐτό, ποὺ συμβαίνει γύρω μας καὶ μέσα μας καὶ ἀναρωτιόμαστε: «Πρέπει νὰ ὑποταχθοῦμε στὴ φύσι ἢ νὰ ἀντιδράσουμε καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀκολουθήσουμε τὴ συνηθισμένη ζωὴ ὅλου τοῦ χρόνου.;

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΒΡΥΣΗ

Ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι πίστευαν ὅτι γιὰ νὰ φτάσουν στὴν ἐπιτυχία, ἔφθανε νὰ διαθέτουν καλὴ θέλησι καὶ ἐξυπνάδα. Σήμερα οἱ ψυχολόγοι καὶ οἱ κοινωνιολόγοι ἀποδεικνύουν ὅτι αὐτὴ ἡ ρωμαντικὴ ἄποψι (ποὺ ἀπαιτεῖ ἕναν ἀγῶνα ἐναντίον σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλα, στὸν ὁποῖο πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ διαθέση ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ ὅλες τὶς ἱκανότητές του χωρὶς νὰ σταματήση οὔτε στιγμή) ἔχει ἀντιστραφῆ ἐντελῶς. Γιατὶ ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα, ποὺ ἐργάζεται ἀδιάκοπα, χωρὶς νὰ παραχωρῆ στὸν ἑαυτό του' ἔστω καὶ σύντομες περιόδους ἀναπαύσεως, καταλήγει νὰ καταστρέψη τὸ νευρικό του σύστημα καὶ νὰ γίνη θῦμα μιᾶς «νευρικῆς ἐξαντλήσεως».

Ἂν θέλουμε, λοιπόν, νὰ σωθοῦμε ἂς ἐπωφεληθοῦμε ἀπ' αὐτὴν τὴν περίοδο γιὰ μιὰ ὑγιεινὴ «χαλάρωσι» τῶν νεύρων. Μὰ πῶς καὶ ποῦ πρέπει νὰ τὸ κάνουμε αὐτό; Πότε θὰ βροῦμε τὸν ἀπαραίτητο χρόνο καὶ τὸν κατάλληλο τρόπο;

ΧΑΛΑΡΩΣΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

Ὁ καθηγητὴς Α. Χ. Σοὺλτς τοῦ Βερολίνου, ψυχίατρος διεθνοῦς φήμης, βεβαιώνει ὅτι φτάνουν μερικὰ λεπτὰ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας γιὰ νὰ χαλαρώσουμε τὰ νεῦρα καὶ νὰ διώξουμε τὴν κούρασι. Ἐπιστρατεύοντας γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ὅση θέλησι καὶ αὐτοπειθαρχία μποροῦμε, θὰ κατορθώσουμε σιγὰ - σιγὰ νὰ φτάσουμε σὲ μιὰ κατάσταση ἀδιάκοπης χαλαρώσεως, ποὺ ἐξοικονομεῖ δυνάμεις, συντονίζει τὰ νεῦρα καὶ δημιουργεῖ ἐκείνη τὴν ψυχικὴ διάθεσι κι' ἐκείνη τὴν διανοητικὴ διαύγεια, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ νὰ φτάση ἕνα ἄτομο στὴν «ἐπιτυχία», πολὺ περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἐξαντλητικὴ ὑπερένταση.

Ὁ πρῶτος ἀντικειμενικὸς σκοπός, στὸν ὁποῖον πρέπει νὰ φτάση τὸ ἄτομο, ποὺ θὰ υἱοθετήση αὐτὴ τὴ μέθοδο, εἶναι νὰ κατορθώση νὰ χαλαρώνη κατὰ παραγγελία τοὺς κουρασμένους μῦς τοῦ σώματος. Μπορεῖ νὰ ἀρχίση ἔτσι: Ξαπλώνει σ' ἕνα κρεββάτι μὲ τὰ χέρια ἐλαφρὰ σταυρωμένα πάνω στὸ στῆθος καὶ στηλώνει τὸ βλέμμα του σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δωματίου, ὥσπου τὰ μάτια του αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ κλείσουν. Οἱ πιὸ κατάλληλες στιγμὲς γι' αὐτὴ τὴν ἄσκησι εἶναι τὸ πρωΐ, ἀμέσως μετὰ τὸ ξύπνημα ἢ τὸ βράδυ πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο.

Σ' αὐτὴ τὴ στάσι τῆς ἀπόλυτης ἐγκαταλείψεως, πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνη μὲ τὴ σκέψι του ἀδιάκοπα: «Εἶμαι ἥσυχος, πολὺ ἥσυχος. Μπροστά μου ἔχω μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ ἀναπαυτικὲς ὧρες».

Ἐλαφρὰ στὴν ἀρχή, ὕστερα ὅλο καὶ πιὸ ἔντονα θὰ πετύχουμε τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ ἐπιθυμοῦμε καὶ ὄχι ἀπὸ ἕνα δρόμο παθητικό, ὑποσυνείδητο, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἴδια μας τὴν θέλησι. Δὲν πρόκειται, ἐπομένως, γιὰ μιὰ αὐθυποβολή, ἀλλὰ γιὰ τὴν βαθμιαία κατάκτησι τῆς κυριαρχίας τοῦ σώματός μας διὰ μέσου τῆς ψυχῆς.

Η ΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΑΜΑΞΑ

Τέλεια χαλάρωσι τοῦ σώματος εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Ξαπλώνεστε πάλι ἀνάσκελα καὶ ἐπαναλαμβάνετε: «Τὸ δεξὶ μπράτσο μου εἶναι βαρύ. Τὸ δεξὶ πόδι εἶναι βαρὺ κλπ.». Αὐτὴ ἡ ἄσκησι χρησιμεύει γιὰ νὰ χαλαρώνη τοὺς μῦς στὶς ἀρθρώσεις καὶ τὸν θώρακα ἀπὸ τὸν «τόνο», ποὺ μᾶς κρατᾶ σὲ μιὰ ἡμι-ἐνεργητικότητα, ἀκόμη κι' ὅταν ξεκουραζώμαστε.

Ὅταν θὰ κατορθώσετε νὰ πετύχετε τὴ «συναίσθησι τοῦ βάρους» σὲ ὅλο τὸ σῶμα, δηλαδὴ νὰ νοιώσετε βαρειὰ τὰ μέλη σας, θὰ πρέπει νὰ μείνετε σ' αὐτὴ τὴ θέσι τῆς ἀπόλυτης ἐγκαταλείψεως ἀπὸ πέντε λεπτὰ μέχρι μισὴ ὥρα. Ὅσο περισσότερο θὰ παρατείνετε αὐτὴ τὴν ἄσκησι, τόσο πιὸ ξεκούραστοι θὰ νοιώσετε μετά.

Ὁ καθηγητὴς Σοὺλτς βεβαιώνει ὅτι βαθμιαῖα κατορθώνει κανεὶς νὰ κυριαρχήση ὄχι μόνο στοὺς ἑκουσίους μῦς — δηλαδὴ σ' αὐτοὺς ποὺ μποροῦμε νὰ διευθύνουμε θεληματικὰ — ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀκουσίους (ὅπως στὴν καρδιὰ ἢ στὰ τοιχώματα τοῦ στομάχου). Αὐτὸ εἶναι, ἄλλωστε, ποὺ ξέρουν νὰ κάνουν μὲ ἀπόλυτη ἐπιτυχία οἱ «γιόγκι» καὶ οἱ «φακίρηδες». Δὲν εἶναι δυνατόν, βέβαια, νὰ βροῦν ὅλοι τὸν καιρὸ γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν μιὰ τέλεια καὶ διαρκῆ χαλάρωσι στὸ σῶμα τους. Σ' ἐκείνους, λοιπόν, πού, παρ' ὅλη τὴν καλή τους θέλησι, παραμένουν βουτηγμένοι μέχρι τὸ λαιμὸ στὶς περίπλοκες ἀσχολίες τους ὁ καθηγητὴς Σοὺλτς συμβουλεύει νὰ ἐκτελοῦν κάθε τόσο τὴν «ἄσκησι τοῦ ἁμαξᾶ», μιὰ ἄσκησι ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν κάνη κανεὶς ὁπουδήποτε, στὸ σπίτι ἢ στὸ γραφεῖο, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν προσέξη.

Κάθεστε ἀκουμπῶντας τὰ πόδια ἄνετα στὸ πάτωμα, ἀκουμπᾶτε, ἐπίσης, τοὺς ἀγκῶνες στοὺς μηροὺς καὶ ἀφήνετε ὕστερα νὰ «πέσουν», μὲ μιὰ ἀπόλυτη ἐγκατάλειψι, τὸ κεφάλι (ποὺ γέρνει πάνω στὸ στῆθος), τὰ χέρια (ποὺ λικνίζονται ἀνάμεσα στὰ γόνατα), ὁ θώρακας (ποὺ σκύβει πάνω στὴν κοιλιά).

Ἡ ἐπανάληψι αὐτοῦ τοῦ τύπου τῆς ἀσκήσεως, πολλὲς φορές, ἀκόμη καὶ γιὰ λίγα λεπτὰ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, χαρίζει δροσιὰ στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα, γιατὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσκήσεως κατορθώνει κανεὶς νὰ ξεκουράση τὸ πνεῦμα του. Γιὰ νὰ πεισθοῦμε γιὰ τὴν πραγματική, τὴ σοβαρὴ καὶ ἐπιστημονικὴ χρησιμότητα τῶν ἀσκήσεων, ποὺ συμβουλεύει ὁ καθηγητὴς Σοὺλτς, θὰ πρέπει νὰ κατορθώσουμε σιγὰ - σιγὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὴν «αἴσθησι τῆς θερμότητος», μὲ τὴν ὁποία οἱ ἀρχαῖοι Ἰνδοὶ θεράπευαν πολλὲς ἀρρώστιες.

Σὲ θέσι ἀναπαύσεως (ξαπλωμένοι ἢ στὴν «θέσι τοῦ ἁμαξᾶ»), πρέπει νὰ δώσετε στὸν ἑαυτό σας μὲ φωνὴ ρυθμική, τὴν ἐντολή: «Τὸ δεξὶ μπράτσο γίνεται ζεστό, τὸ ἀριστερὸ πόδι γίνεται ζεστό, τὸ κεφάλι γίνεται ζεστὸ κλπ.».

Φαίνεται ἀπίστευτο, μὰ ἡ αἴσθησι τῆς θερμότητος, ποὺ δοκιμάζει κανεὶς ἀλληλοδιαδόχως στὰ διάφορα μέλη τοῦ σώματός του δὲν περιορίζεται μόνο σὲ μιὰ ἁπλῆ ὑποκειμενικὴ ἐντύπωσι. Στὴν πραγματικότητα (δοκιμᾶστε γιὰ νὰ πιστέψετε) αὐτὴ ἡ ἄσκησι κάνει νὰ αὐξάνεται (στὴν ἀρχὴ ἐλάχιστα, μὰ ὕστερα ὅλο καὶ περισσότερο) ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος. Ἡ αὔξησι τῆς θερμοκρασίας ὀφείλεται σὲ μιὰ διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, ποὺ μὲ τὴ σειρά της διευκολύνει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Σοὺλτς δὲν ἔχει μεγάλες ἀπαιτήσεις. Προσπαθεῖ μόνο νὰ μᾶς βοηθήση νὰ νικήσουμε τὴν ὑπερένταση, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο φροῦτο τῆς ἐποχῆς μας, μθαίνοντάς μας νὰ ξεκουραζώμαστε πραγματικὰ μ' ἕναν τρόπο σύντομο καὶ ἀποτελεσματικό. Καὶ ἔχει ἀκόμη σκοπὸ νὰ πείση ἐκείνους ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ νευρασθένειες καὶ ψυχώσεις, ὅτι μποροῦν νὰ νικήσουν τὸν ἑαυτό τους, φτάνει νὰ «θελήσουν» νὰ πεισθοῦν ὅτι εἶναι φυσιολογικοί.

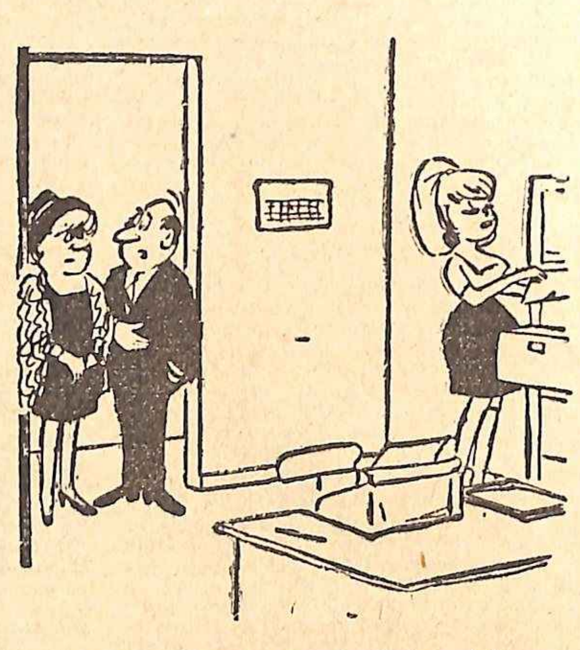

— *Μοῦ τὴν ἔστειλε ἕνας ὑπουργὸς καὶ δὲ μποροῦσα νὰ τοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι!...*

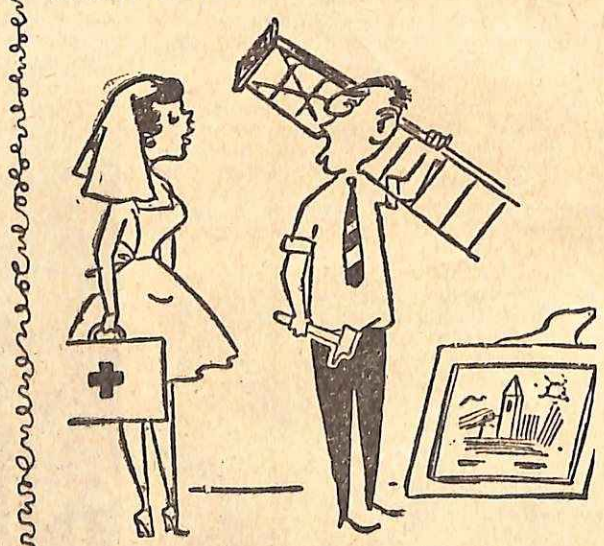

—*Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνοθεσία ἐπειδὴ θὰ καρφώσω ἕνα καρφί;*

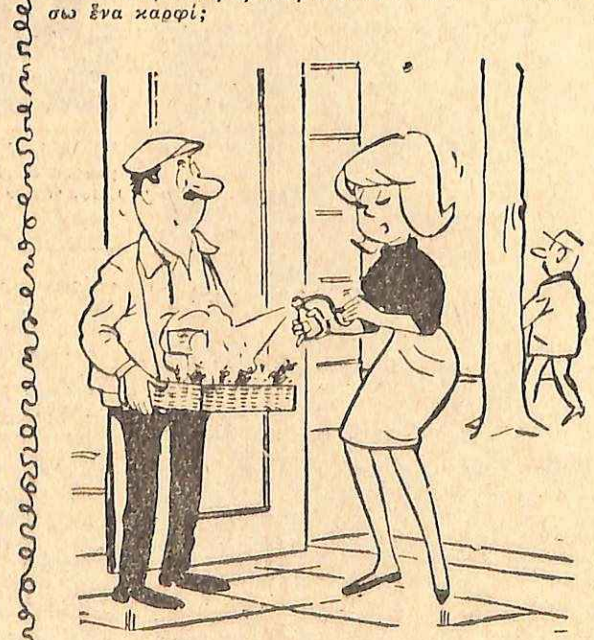

— *Δὲ μυρίζουν ἀρκετά*

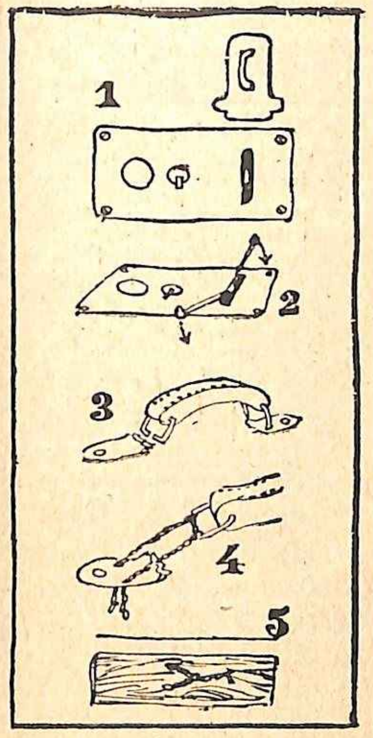

Αὐτὰ τὰ πέντε σχέδια σᾶς δείχνουν πῶς θὰ γίνη τὸ διόρθωμα τῆς βαλίτσας σας.

ΔΙΟΡΘΩΣΤΕ τὴ παλιὰ βαλίτσα

Μ' ἕνα ἁπλὸ καὶ πρακτικὸ τρόπο

ΟΣΟ κι' ἂν προσπαθήση κανεὶς νὰ περιορίση τὶς ἀποσκευὲς γιὰ τὶς διακοπές, στὸ τέλος καταλαβαίνει, ὅτι τοῦ χρειάζεται καὶ ἡ παλιὰ βαλίτσα, ἐκείνη, ποὺ δημιουργεῖ ἕνα σωρὸ δυσάρεστα ἀπρόοπτα, ἀνοίγοντας τὶς πιὸ ἀκατάλληλες στιγμές. Μὰ γιατί ἀνοίγει ἡ βαλίτσα; Ἡ κλειδαριὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ τμήματα. Τὸ τετράγωνο «δαχτυλίδι», ποὺ εἶναι στερεωμένο στὸ σκέπασμα καὶ ποὺ ἕνα ἐλατήριο τὸ κάνει νὰ τινάζεται ψηλὰ καὶ τὸ «δόντι», ποὺ βρίσκεται πάνω στὴ βαλίτσα μέσα στὸ ἄνοιγμα τῆς κλειδαριᾶς. Ὅταν τὸ «δόντι» δὲ μπαίνη καλὰ στὸ «δαχτυλίδι», φτάνει μιὰ κάπως ἀπότομη κίνησι γιὰ νὰ τὸ κάνη νὰ ξεφύγη. Γιὰ νὰ ἀποφύγετε νὰ συμβῆ αὐτό, ρίξτε λίγο λάδι μέσα στὸ ἄνοιγμα, ποὺ βρίσκεται τὸ δόντι καὶ ὕστερα κινῆστε κυκλικὰ ὁλόκληρη τὴ βαλίτσα, γιὰ νὰ εἰσχωρήση καλὰ τὸ λάδι. Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, ἡ ἀδιάκοπη χρῆσι νὰ ἔχη φθείρει τὸ δόντι καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι μπορεῖτε νὰ προσπαθήσετε νὰ λυγίσετε μὲ μιὰ πένσα τὸ τετράγωνο δαχτυλίδι (σχ. 1), στρέφοντάς το πρὸς τὸ δόντι μὲ τρόπο, ποὺ νὰ κερδίση τὴν ἀπόστασι, ποὺ ἔχει φθαρῆ.

Μὰ μπορεῖ νὰ ἔχη συμβῆ καὶ κάτι ἄλλο: Τὸ δόντι, δηλαδή, νὰ ἔχη λυγίσει πρὸς τὸ ἐσωτερικό, ἀπὸ τὴν πίεσι τοῦ τετράγωνου κρίκου καὶ γι' αὐτὸ νὰ ἔχη γίνει κοντύτερο. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, μὲ τὴ βοήθεια δυὸ χοντρῶν καρφιῶν, πιέζετε τὸ δόντι ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ πάνω, ξαναφέρνοντάς το στὴν κανονική του θέσι (σχ. 2). Ὅταν θὰ ἔχετε ἰσιώσει τὸ δόντι, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι τώρα τὸ μέταλλο ἔχει ἀδυνατίσει καὶ γι' αὐτό, ὅταν κλείνετε τὴ βαλίτσα, μὴν τὸ κάνετε, πιέζοντας τὸν τετράγωνο κρίκο πάνω στὸ δόντι, ἀλλὰ ἀφοῦ πρῶτα θὰ ἀνοίξετε τὸ δόντι, τραβῶντας τὸ εἰδικὸ δισκάκι, ὕστερα τὸ ἀφίνετε νὰ κλείση κανονικὰ πάνω στὸν κρῖκο.

Ἕνα ἄλλο πολὺ συχνὸ ἀτύχημα τῆς παλιᾶς βαλίτσας εἶναι τὸ κομμένο χέρι (σχ. 3). Ἀλλὰ κι' αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ διορθώσετε μὲ ἕνα μικρὸ τέχνασμα. Στερεῶστε δυὸ λεπτά, μὰ γερὰ σύρματα, πάνω στὸν κρῖκο τοῦ χεριοῦ καὶ ὕστερα περάστε τα ἀπὸ τὶς δυὸ μικρὲς τρύπες (σχ. 4), ποὺ μπορεῖτε νὰ ἀνοίξετε εὔκολα πάνω στὴ βαλίτσα μὲ μιὰ βελόνα πλεξίματος. Δένετε ὕστερα τὰ σύρματα πάνω σ' ἕνα σανιδάκι, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε ἀνοίξει ἀνάλογες τρύπες καὶ θὰ τὸ ἔχετε τοποθετήσει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βαλίτσας (σχ. 5). Τὸ σανιδάκι αὐτὸ χρησιμεύει, γιὰ νὰ μπορέση τὸ χεροῦλι νὰ κρατήση τὸ βάρος, χωρὶς νὰ ὑπάρχη κίνδυνος νὰ σχίση τὸ σύρμα τὴ βαλίτσα. Ὅταν θὰ τελειώσετε αὐτὴ τὴ δουλειά, σκεπᾶστε τὸ σύρμα μὲ μιὰ κορδέλλα στὸ ἴδιο χρῶμα τῆς βαλίτσας.

Ἕνα θαυμάσιο σύστημα γιὰ νὰ σκεπάσετε τὰ γρατσουνίσματα ἢ τοὺς λεκέδες εἶναι... οἱ ἐτικέτες τῶν ξενοδοχείων.

ΜΟΛΙΣ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ — ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
καὶ ἡ θεραπεία της

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα Δρχ. 30 καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ συγγραφέως
ΣΕΚΕΡΗ 8 — ΑΘΗΝΑΙ

ΦΙΛΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΩΡΙΣΜΟ

Οἱ σχέσεις τοῦ ζεύγους Λίντα Κρίστιαν καὶ Ἔντμοντ Πάρντομ ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν τόσο ἁρμονικὲς ὅσο τώρα. Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἡ Λίντα, ποὺ βρισκόταν στὴν Ἀμερική, δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους πὼς σκόπευε νὰ χωρίση καὶ ὑπέβαλε πράγματι αἴτησι διαζυγίου, ποὺ κατέπληξε τὸν Πάρντομ. Ὑπῆρχε τότε στὴ μέση ἕνας τρίτος ἄνθρωπος: ὁ Γκλὲν Φόρντ. Μόλις ὅμως ἡ Λίντα διαπίστωσε πὼς ὁ Γκλὲν δὲν ἔδειχνε καμμία διάθεσι νὰ τὴν παντρευτῆ ξαναγύρισε μετανοιωμένη κοντὰ στὸν Ἔντμοντ καὶ ἐκεῖνος, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀγαπᾶ, δείχνει καθαρὰ πὼς συγχώρησε, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, τὴν ἄστατη σύζυγό του.

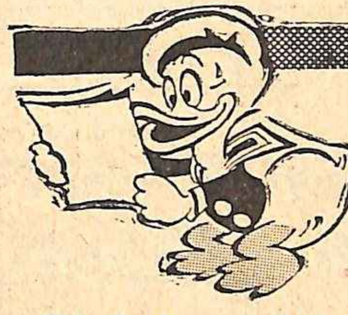

Τὰ δυὸ σπαθιὰ

Ο ΠΙΕΡ ΦΟΝΦΟΝ εἶχε μιὰ τρομερὴ ἀδυναμία: Κάθε φορά, ποὺ πήγαινε στὸ δημοπρατήριο, ἔπρεπε νὰ πάρη κάτι. Ἦταν πολὺ μαλακὸς ἄνθρωπος. Μόλις ἔνοιωθε νὰ πέφτουν ἀπάνω του τὰ βλέμματα τοῦ ἐκτιμητῆ ἢ τοῦ κήρυκος καὶ νὰ τοῦ λένε: «Ὁρίστε, κύριε... Ἡ δημοπρασία θὰ τελειώση. Θὰ πλειοδοτήσετε;...» ἔχανε κάθε δύναμι ἀντιστάσεως καὶ πλειοδοτοῦσε ἀμέσως. Μ' ἕνα νεῦμα τοῦ κεφαλιοῦ του, τὸ σφυράκι ἔπεφτε, κατακυρώνοντας στὸ ὄνομα τοῦ Πιὲρ Φονφόν, ἕνα παλιὸ ρολόϊ ἢ τὸ σκελετὸ μιᾶς πολυθρόνας Λουδοβίκου 15ου ἢ μιὰ παμπάλαια κορνίζα.

Τί ρολόγια, τί παλιοκαρέκλες, τί παλιοκορνίζες εἶχε μαζέψει στὸ σπίτι του! Δὲν ἤξερε ποῦ νὰ τὰ βάλη. Κι' αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία τῶν συζυγικῶν σκηνῶν.

— Τί κουβάλησες πάλι; τοῦ φώναζε ἡ κυρία Φονφόν, μόλις πατοῦσε τὸ πόδι του στὸ διάδρομο. Ποιὸς ξέρει τί παλιοσκουπίδια μάζεψες ἀπὸ τὸ δημοπρατήριο! Δὲ μᾶς φτάνουν τόσα, ποὺ ἔχουμε, μὰ ἔφερες κι' ἄλλα; Δὲ μαζεύεις τὰ λεφτά σου; Ἐγὼ δὲν ἔχω φόρεμα νὰ φορέσω κι' ἐσὺ πᾶς καὶ τὰ πετᾶς στὸ δρόμο; Δὲ βάζεις πιὰ γνῶσι;

— Μὰ γυναῖκα, ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος, αὐτὴ ἡ λίγο ξεγδαρμένη λεκάνη εἶναι εὕρημα... Καταλαβαίνεις;... Εὕρημα! Καὶ τί νομίζεις; Τὴν πῆρα γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί...

— Δὲ μ' ἀφίνεις ἥσυχη μὲ τὰ εὑρήματά σου; φώναξε ἔξαλλη ἡ κυρία Φονφόν. Καὶ σὲ τί θὰ μᾶς χρησιμέψη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, δὲ μοῦ λές;

Ὅταν τοὔλεγε αὐτὸ τὸ «τί θὰ μᾶς χρησιμέψη;», ὁ Πιὲρ Φονφὸν κατέβαζε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπαντοῦσε. Τί ν' ἀπαντήση σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ φράσι, ποὺ μ' αὐτὴν ἡ γυναῖκα του ὑποδεχόταν τὴν ἄφιξι καμμιᾶς νέας «ζωγραφιᾶς» τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνα ἢ καμμιᾶς νέας προτομῆς τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας, ἢ μερικῶν παλιῶν βιβλίων;

Ὤ! Τὰ βιβλία!... Πῶ! Πῶ! Τί κεραυνοὺς ἔρριχναν τὰ μάτια τῆς κυρίας Φονφόν, ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄντρα της νὰ μπαίνη μὲ μιὰ στίβα βιβλία ὑπὸ μάλης... Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ καταφεύγη σὲ χίλια-δυὸ ψέμματα, γιὰ νὰ μπάζη τὰ εὑρήματά του μέσα στὸ σπίτι... Στεκόταν δέκα λεπτὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, μὴ τολμῶντας νὰ τὴν ἀνοίξη. Ἐκεῖ ἔκρυβε τὰ πιὸ μικρὰ βιβλία μέσα στὶς τσέπες, τὰ πιὸ μεγάλα κάτω ἀπὸ τὸ παλτό του ἢ κάτω ἀπ' τὸ ψαθὶ τῆς σκάλας. Μετὰ δυὸ-τρεῖς ὧρες, ὅμως, ἡ κ. Φονφὸν τὰ ξετρύπωνε κι' ἄρχιζε πάλι τὶς φωνές της:

— Τί σκουπίδια εἶναι πάλι τοῦτα;

Μὰ ὁ σύζυγός της τῆς ἀπαντοῦσε μὲ θάρρος:

— Μπᾶ! Δὲν τὰ εἶδες ἀκόμη; Εἶν' ἕνας μῆνας ποὺ τἄφερα...

★

Ἕνα ἀπόγευμα τὰ μάτια τοῦ κήρυκα τὸν ὑπνώτισαν ξανὰ καὶ τὸ σφυρὶ κατακύρωσε στὸ ὄνομα τοῦ κ. Φονφόν, ἀντὶ γιὰ διακόσια πενῆντα φράγκα, ἕνα ζευγάρι παλιὰ σπαθιά!

Σὲ λίγο ὅμως ὁ κ. Φονφὸν σκυθρώπασε... Τί νὰ τὰ κάνη τώρα αὐτὰ τὰ σπαθιά; «Τί θὰ χρησιμέψουν;».

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ὑποδοχή, ποὺ θὰ τοῦ ἔκανε ἡ γυναῖκα του, προμηνυόταν θυελλώδης.

Δυὸ παλιοσακαράκες τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγεννήσεως, πῶς διάβολο νὰ τῆς τὶς παρουσιάση;

Πῆρε τὰ σπαθιὰ κι' ἔφυγε μὲ βήματα διστακτικά. Περνῶντας ἀπὸ τὸ μαγαζὶ ἑνὸς ἀρχαιοπώλου, στάθηκε καὶ σκέφθηκε: «Δὲν τὰ πουλῶ σ' αὐτὸν ἐδῶ;».

Καί, μπαίνοντας μέσα, ἀφοῦ ἔδειξε τὰ σπαθιὰ στὸν καταστηματάρχη του, εἶπε:

— Κύριε... οἰκονομικὲς ἀνάγκες μ' ἀναγκάζουν... Ἔχω αὐτὰ τὰ σπαθιά. Καθὼς βλέπετε, εἶναι σπαθιὰ τῆς Ἀναγεννήσεως... Εἶναι τῶν προγόνων μου. Ὤ, νὰ ξέρατε πόσο ραγίζει ἡ καρδιά μου, ποὺ τ' ἀποχωρίζομαι. Μὰ τί νὰ κάνω;

Ὁ ἀρχαιοπώλης ἐξέτασε τὰ δυὸ σπαθιὰ καὶ ψιθύρισε:

— Τῆς Ἀναγεννήσεως... Εἶναι τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου...

— Πῶς; εἶπε ὁ κ. Φονφόν.

— Καὶ τί θέλετε γι' αὐτὰ τὰ σιδερικά;

— Χμ!... Τριακόσια φράγκα... Ὁ ἀρχαιοπώλης χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ εἶπε:

— Κρατῆστε τα... Δὲ μοῦ χρειάζονται...

— Πολλὰ εἶναι τριακόσια φράγκα; Πόσο δίνετε ἐσεῖς;

— Ἕνα πενηντόφραγκο καὶ γιὰ τὰ δυό...

— Ἕνα πενηντόφραγκο; φώναξε ὁ κ. Φονφόν. Ἐγὼ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ πουλιοῦνται στὸ δημοπρατήριο τέτοια σπαθιὰ διακόσια πενήντα φράγκα τὸ ζευγάρι!

— Κάποιος βλάκας θὰ τὰ πῆρε, χωρὶς ἄλλο...

— Τί ἔκανε, λέει; φώναξε ὁ κ. Φονφόν, ἐξαγριωμένος. Ἐσὺ εἶσαι βλάκας!

— Τί εἶπες;

Μὰ ὁ κ. Φονφὸν δὲν πρόφτασε νὰ ἐξηγηθῆ. Ἕνα χαστοῦκι ἔλαμψε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀπογόνου τῶν ἡρώων...

— Θὰ μοῦ δώσης ἱκανοποίησι! φώναξε ὁ κ. Φονφόν.

Κι' ἀφίνοντας σ' ἕνα παλιὸ τραπεζάκι, ποὺ πουλιόταν, τὸ ἐπισκεπτήριό του, βγῆκε ἔξω, κραδαίνοντας τὰ σπαθιά του.

Σὲ λίγο, ὅταν τὸν εἶδε μπροστά της ἡ γυναίκα του, φώναξε:

— Τί εἶν' αὐτά, ποὺ κουβάλησες πάλι;

— Νά, δὲ βλέπεις; Εἶναι δυὸ σπαθιά! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Καὶ ποῦ νἄξερες σὲ τί θὰ χρησιμέψουν...

— Σὲ τί;

— Θὰ μονομαχήσω! ἀπάντησε τώρα περήφανα ὁ κ. Φονφόν.

— Θὰ μονομαχήσης;

— Ναί...

— Ἐσύ; ξαναρώτησε ἡ γυναῖκα του, μὴ πιστεύοντας τ' αὐτιά της. Καὶ μὲ ποιόν;

— Μ' ἕναν παλιάνθρωπο, ποὺ μοῦ...

— Τί σοῦ;...

— Ποὺ μὲ πάτησε, βρὲ ἀδερφέ!... Τὸν ἔβρισα καὶ τώρα θὰ τοῦ στείλω τοὺς μάρτυρές μου καὶ νά τὰ σπαθια...

— Πῶς; Μ' αὐτὰ τὰ σπαθιὰ θὰ μονομαχήσης;... Μὰ αὐτὰ εἶναι σκουριασμένα! Καὶ τί σχῆμα εἶν' αὐτό, ποὺ ἔχουνε;

— Αὐτὰ μ' ἀρέσουν ἐμένα... Ἐγὼ εἶμαι ὁ προσβληθεὶς κι' ἐγὼ διάλεξα τὸ ὅπλο.

Καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο του, τηλεφώνησε σὲ δυὸ φίλους του καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ πᾶνε στὸν τάδε ἀρχαιοπώλη, ποὺ ἔχει τὸ κατάστημά του στὴν τάδε ὁδό, ἀριθμὸς τάδε, καὶ νὰ ζητήσουν ἐκ μέρους του ἱκανοποίησι «διὰ τῶν ὅπλων».

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κ. Φονφὸν δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι τῶν δύο φίλων του. Πῆγαν νὰ τοῦ ποῦν, ὅτι ὁ ἀρχαιοπώλης τοῦ ζητοῦσε συγγνώμην, ὅτι λυπόταν καὶ μετανοοῦσε γιὰ τὴ χειρονομία, ποὺ εἶχε κάνει, ὅτι πιθανὸν νὰ γελάστηκε χτὲς γιὰ τὴν ἀξία τῶν δυὸ σπαθιῶν καὶ ὅτι, ἂν ὁ κ. Φονφὸν ἤθελε νὰ τοῦ τὰ δώση γιὰ τριακόσια φράγκα, ἦταν πρόθυμος νὰ τοῦ τὰ πάρη.

— Καλά, δέχομαι τὴ συγγνώμη του, εἶπε ὁ κ. Φονφόν, μὲ μεγαλοψυχία. Δέχομαι μάλιστα καὶ τὴν προσφορά του καὶ θὰ τοῦ πάω μόνος μου τὰ σπαθιὰ μ' ἕνα ζευγάρι χαστούκια...

Τοῦ πῆγε πραγματικὰ τὰ σπαθιά, πῆρε τὰ τριακόσια φράγκα, μὰ δὲν ἔδωσε τὰ χαστούκια, γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τρία ἑκατόφραγκα, ὁ παλαιοπώλης εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ τοῦ χαρίση καὶ μιὰ παλιὰ λεκάνη γιὰ ξύρισμα, ἐγγυημένης γνησιότητος, ποὺ τὴ χρησιμοποιοῦσε ὁ μέγας ἱεροκήρυκας Μποσουέ...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Γιὰ μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Δίδυμη διπλῆ πυραμίδα

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια 1 καὶ 2, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε τὸ ἴδιο φωνεῖεν, συμπληρῶστε κατόπιν τὸ σχέδιο μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

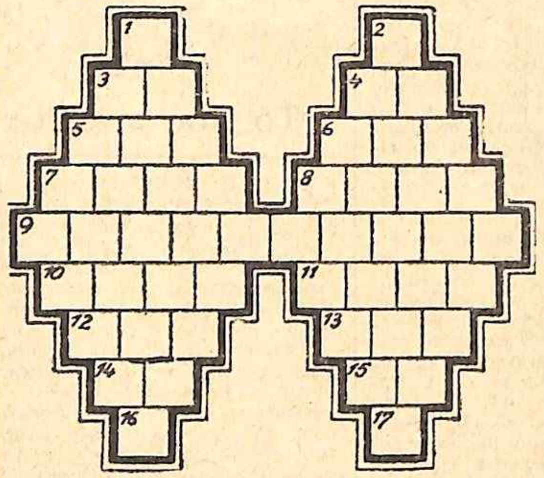

Γιὰ κάθε λέξι μέχρι τὴν ἔνατη, θὰ χρησιμοποιῆτε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὺν ἕνα καινούργιο.

Ἐν συνεχείᾳ δέ, ἡ κάθε λέξι θὰ σχηματίζεται μὲ τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης της, μεῖον ἕνα, γιὰ νὰ φτάσετε στὰ τετραγωνίδια 16 καὶ 17, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετῆστε τὸ ἴδιο φωνῆεν ποὺ εἴχατε βάλει καὶ μέσα στὰ δυὸ πρῶτα (1 καὶ 2).

ΟΙ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

1) Φωνῆεν.
2) Φωνῆεν.
3) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.
4) Ἀρχὴ ὑποθέσεων.
5) Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν.
6) Τοπικὸ ἐπίρρημα.
7) Δέρμα ζώου
8) Τ' ἀποκτοῦμε μὲ χρήματα.
9) Μᾶς τέρπει ἀκουστικῶς.
10) Γνωρίζω (ἀρχ.).
11) Εἶναι ἐξαιρετικῆς ποιότητος, (οὐδ.).
12) Πρόθεσις .
13) Τροφή.
14) Λουλούδια.
15) Νότα μουσικῆς.
16) Φωνῆεν.
17) Φωνῆεν.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι ἐρωτήσεις, ἡ μιὰ εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴ βρῆτε, διαγράφοντας τὶς δύο ἄλλες:

1) Ποιὰ εἶναι μετὰ τὴ Βικτωρία, ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς λίμνες τῆς Ἀφρικῆς;
— Ἡ Τσὰδ — ἡ Ταγκανίκα — ἡ Νιάσσα.

2) Ποιό χρόνο ἡ Μαδαγασκάρη, γαλλικὴ ἀποικία ἄλλοτε ἀνακηρύχτηκε ἀνεξάρτητη δημοκρατία;
— Τὸ 1950 — τὸ 1961 — τὸ 1962.

3) Ποῦ συναντᾶμε τὸ θρυλικὸ κυνηγὸ Νεμρώδ;
— Εἶναι πρόσωπο τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας;
— Εἶναι βιβλικὸ πρόσωπο;
— Τὸν συναντοῦμε στὶς «Χίλιες καὶ μιὰ νύχτες»;

4) Πόσα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ Χριστὸ βασίλεψε στὴν Αἴγυπτο ὁ Τουταγχαμών;
— 3.500 χρόνια — 2.250 χρόνια — 1355 χρόνια;

5) Ὁ Ἀλφρέδος Τέννυσεν, ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἀγγλία τὸ 1809 καὶ πέθανε τὸ 1892, ἔγινε διάσημος γιὰ τὸ ἔργο του. Μὲ τί ἀσχολήθηκε;
— Μὲ τὴ φυσική. — Μὲ τὴ ποίησι.— Μὲ τὶς κοινωνικὲς καὶ οἰκονομικὲς ἐπιστῆμες.

6) Πόσα περίπου ἑκατομμύρια κατοίκων ἔχει σήμερα ἡ Ἰταλία;
— 45 — 48 — 51 ἑκατομμύρια.

7) Τοὺς κατοίκους ποιᾶς βρετανικῆς πόλεως ἀπήλλαξε ἀπὸ τὴ βαρειὰ φορολογία ἡ λαίδη Γκοντίβα;
— Τοῦ Τσέστερ — τοῦ Κόβεντρυ — τοῦ Ἤτον.

8) Σὲ πόσα ἑκατομμύρια ἀνέρχονται οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλβετίας;
— Εἶναι πάνω ἀπὸ 6 ἑκατομμύρια — 5½ ἑκατομμύρια — Εἶναι λιγώτεροι ἀπὸ 5 ἑκατομμύρια.

9) Ποιό εἶναι τὸ μῆκος τῆς νήσου Σουμάτρα;
— 1200 — 1500 — 1750 χιλόμετρα;

10) Τί ἦταν ὁ Καρνεάδης;
— Φιλόσοφος — κατακτητὴς — ἰατρός.

Μικρὰ προβλήματα

3)

```
ΑΒΓΔΕΖ : ΗΘΙ
1719     319
 8583
  834
```

Στὴ διαίρεσι αὐτή, πρέπει ν' ἀντικαταστήσετε τὰ γράμματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ διαιρετέο καὶ τὸ διαιρέτη, μὲ τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9) ἔτσι ὥστε νὰ ἐπαληθεύση ἀπολύτως ἡ διαίρεσι.

★

2) Στὸν κατωτέρω πίνακα ἀντικαταστήσετε τὰ γράμματα μὲ ἀριθμούς, ἔτσι ὥστε νὰ ἐπαληθεύουν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις οἱ λογαριασμοί, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν νὰ κάνετε τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα καὶ νὰ βρῆτε γιὰ τελικὸ ἀποτέλεσμα 42.

```
α  X  β  =  γδ
X     :     +
β  :  γ  =  ε
--------------
γδ  +  ε  =  42
```

Ὁ ἴδιος ἀριθμὸς ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸ ἴδιο πάντα γράμμα.

Δυὸ εἰκόνες, δέκα ὁμοιότητες

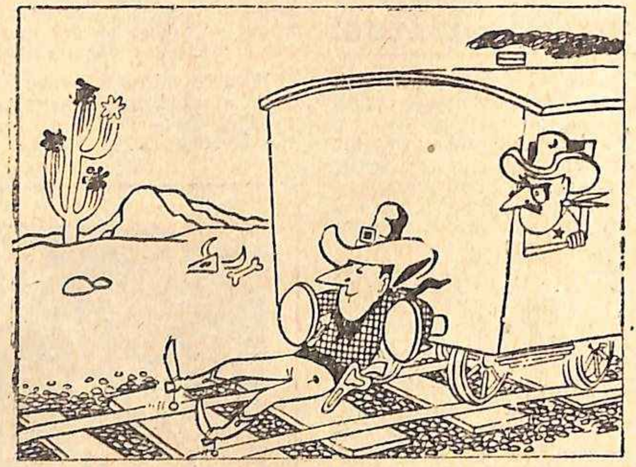

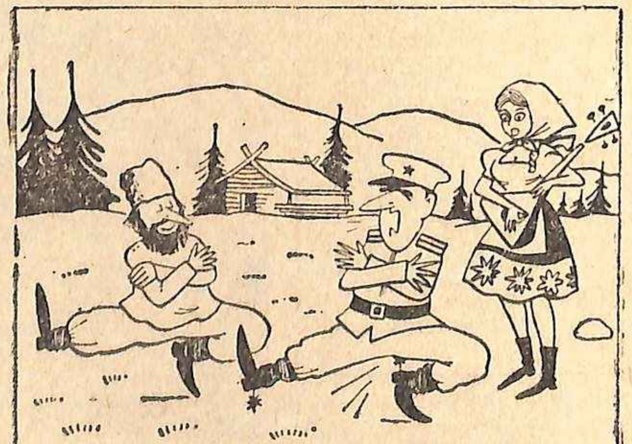

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὲς κι' ὅμως ἔχουν δέκα κοινὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ βρῆτε καὶ στὰ δυὸ σχέδια, χωρὶς καμμιὰ ἀλλαγή. Τὶς δέκα αὐτὲς ὁμοιότητες σᾶς ζητοῦμε ν' ἀνακαλύψετε μέσα σὲ τρία λεπτά, ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Ἂν πάρουν μέρος στὸ παιχνίδι δυὸ ἢ καὶ τρεῖς παῖκτες συγχρόνως, κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρῆ τὶς περισσότερες ὁμοιότητες μέσα σ' ἕνα χρονικὸ διάστημα, ποὺ καθορίζεται προκαταβολικά.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 78

ΜΕ ΤΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΖΟΛΑ
ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ
Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΙΑΣ ΜΕΡΑΣ
ΣΕ ΜΙΣΗ ΩΡΑ!

Πλένει μὲ τὸν ἀναδευτή, τὸ τελειότερο σύστημα πλυσίματος ποὺ ὑπάρχει σήμερα στὸν κόσμο.

Μοναδικὰ πλεονεκτήματα:
- Χωράει 4 κιλὰ ροῦχα, χωρὶς νὰ τὰ πνίγη.
- Τ' ἀναδεύει ἀπαλά, χωρὶς νὰ τὰ καταστρέφη.
- Τὰ πλένει πεντακάθαρα, χωρὶς νὰ τὰ λειώνη.
- Τὰ στεγνώνει προσεχτικά, χωρὶς νὰ τὰ ξεφτίζη.

ΔΙΚΟ ΣΑΣ ΜΟΝΟ μὲ 290 Δρ. τὸ μῆνα καὶ μικρὴ προκαταβολὴ
τὸ ΜΟΝΟ πλυντήριο ἀνωτάτης κατηγορίας
ΜΟΝΟ 7.600 Δρ. (τιμὴ μετρητοῖς)
Δύο τύποι: 402 καὶ 404

ΠΡΟΪΟΝΤΑ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΙΖΟΛΑ ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΦΑΡΙΣΑΪΚΗ ΧΑΡΑ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ἡ ἀποτυχία μας ἂν εἶναι ἀναπόφευκτη, εἶναι ὑποφερτή. Ἂν ὅμως ἡ ἀποτυχία μας θὰ μποροῦσε νᾶταν ἐπιτυχία, προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε τὸ λόγο τῆς ἀποτυχίας μας καὶ μὲ κάποιο τρόπο νὰ τὸν θεραπεύσουμε.

Ὁ Χριστὸς εἶχε κατέβει ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς μεταμορφώσεως. Τὸν ἐπλησίασε κάποιος πατέρας ποὺ εἶχε ἕνα σεληνιαζόμενο παιδί. Ὁ Κύριος τῆς δόξης, κάτι θὰ μποροῦσε νὰ κάμη γιὰ τὸ δύστυχο αὐτὸ παιδί. Εἶχε ὅμως ἕνα παράπονο. Τὴ θεραπεία του τὴν εἶχε ζητήσει ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφεραν.

Κατ' ἀρχὴν στὸν Χριστὸν εἶχε ἔλθει ὁ πονεμένος πατέρας, ἀλλὰ Τὸν βρῆκε ἀπόντα. Ἦταν στὸ βουνὸ τῆς μεταμορφώσεως. Τί νὰ κάμη; Ἀπευθύνθηκε στοὺς ὑπολοίπους ἐννέα μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, ἦταν στὸ βουνὸ μὲ τὸν Χριστόν.

Εὐχαρίστως ἀνέλαβαν οἱ μαθηταὶ ν' ἀντικαταστήσουν τὸν Κύριόν των. Προσεπάθησαν νὰ θεραπεύσουν τὸ ἄρρωστο παιδί, ἀλλ' εἰς μάτην. Πόσο ἀπογοητευμένος βρέθηκε ὁ πατέρας. Ἀλλὰ κι' ἡ ἀπογοήτευσις τῶν ἀποτυχημένων μαθητῶν δὲν ἦταν λιγώτερη. Πόσο θὰ ντράπηκαν. Ἂν ἦσαν μόνοι τους, δὲν θὰ τοὺς ἔμελε τόσον. Ἀλλὰ ἦταν περιστοιχισμένοι ἀπὸ φίλους κι' ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ. Ἤξευραν ὅτι ὁ Χριστὸς τοὺς εἶχε δώσει δύναμι νὰ μετακινοῦν ὄρη καὶ νὰ ἐκβάλλουν δαιμόνια. Τί ἀπέγινε ἡ δύναμις αὐτή; Ἦταν μόνο λόγια; Τώρα ποὺ τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς, βρέθηκαν ἀνίσχυροι.

Πόση εὐχαρίστησις θὰ κατέλαβε ἀμέσως τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους. Τέτοια εὐκαιρία τὴν γύρευαν. Ἄρχισαν νὰ λέγουν: «Κι' ὁ Κύριός των ἂν ἦταν ἐδῶ, δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε». Κανένα ἐνδιαφέρον δὲν ἔδειχναν γιὰ τὴ λαχτάρα τοῦ πατέρα νὰ θεραπευθῆ τὸ παιδί του. Φτάνει ὁ Χριστὸς καὶ οἱ μαθηταί Του νὰ βγοῦν ντροπιασμένοι. Ἡ ἀποτυχία τῶν ἐχθρῶν των, ἄσχετο ἂν τοῦτο ἐσήμαινε τὴν συνέχειαν τοῦ πόνου, ἦταν γι' αὐτοὺς πηγὴ μεγάλης χαρᾶς. Ἂς ὑποφέρη τὸ σεληνιαζόμενο παιδί, φθάνει οὔτε ὁ Χριστός, οὔτε οἱ μαθηταί Του νὰ ἐπιτύχουν τὴν θεραπεία του.

Ξέρουμε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἔχομε ἡμεῖς νὰ προσφέρουμε στὸν ἄρρωστο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία κόσμο, εἶναι ἀνίσχυρο νὰ τὸν ὁδηγήση στὴν πηγὴ τῆς ψυχικῆς εἰρήνης καὶ συγχωρήσεως, καὶ ὅμως μὲ κάθε τρόπο κυνηγοῦμε ἐκείνους ποὺ κάτι ἔχουν νὰ προσφέρουν. Σὰν κάποιο ἄλλο θρησκευτικὸ ἡγέτη ἔμοιαζαν αὐτοὶ οἱ Φαρισαῖοι, ποὺ ὅταν ἔμαθε πὼς στείλαμε μερικὰ κιβώτια ἱματισμοῦ σὲ μιὰ πτωχὴ περιφέρεια τοῦ Πειραιῶς, μέσω τοῦ ἱερέως του, ἀπήτει ὅπως ἐπιστραφοῦν τὰ ροῦχα. Οὔτε λέξι ὅμως ὁ κ. Φαρισαῖος γιὰ τὸ τί ὁ ἴδιος θὰ ἔκαμνε γιὰ τὰ γυμνὰ παιδάκια τῆς περιφερείας αὐτῆς. Κι' ἄλλος σύγχρονος Φαρισαῖος ἔγραψε σὲ κάποια ἐφημερίδα μετὰ ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψί μου σ' ἕνα ὀρφανοτροφεῖο, ποὺ ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Ἀποστολὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς ὁποίας προΐσταμαι, ὅτι καλύτερα πεινασμένα καὶ ξυπόλυτα τὰ ὀρφανά, παρὰ νὰ δέχωνται ἀπὸ μᾶς τρόφιμα καὶ παπούτσια. Ἐπανάληψις τῆς σκηνῆς αὐτῆς στὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν μαθητῶν Του.

Ὁ κόσμος δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τοῦ ἐγώ μας ἢ γιὰ τὴν νίκη κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας. Ζυγίζει τὸν χαρακτῆρα μας ὄχι ἀπὸ τὰ λόγια μας, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα μας. Δείχνουμε συμπάθεια γιὰ τὸν πόνο τῶν συνανθρώπων μας, ἢ ἁπλῶς τὴν ζωή μας καταναλίσκουμε γιὰ νὰ ἀποτύχουν οἱ ἐχθροί μας, ἄσχετο ἂν αὐτοὶ ἀποβλέπουν γιὰ τὴν ἐπούλωσι τοῦ πόνου καὶ τὴν ψυχικὴ σωτηρία τῶν ἁμαρτωλῶν;

Ἕνα κοριτσάκι ἀνέβηκε στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του. Κάθησε ἥσυχο. Ἔξαφνα ὅμως ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πόνου. Εἶχαν μαγκωθῆ τὰ δάκτυλα τῆς μικρῆς. Ἀμέσως φώναξε τὴ γυναῖκα του νὰ πάρη τὴν μικρή. Ἦλθε ἡ μητέρα. Τὴν πῆρε. Μὲ μητρικὴ τρυφερότητα τὴν ρώτησε: «Παιδί μου, σὲ πονοῦν τὰ δάκτυλά σου;» «Ναί, μαμᾶ, πονοῦν. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ πονᾶ περισσότερο, εἶναι ποὺ ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶπε: — Ὤ, παιδί μου...». Σκληρὸς τῆς φάνηκε ὁ πατέρας της. Καμμιὰ ἔκφρασις συμπαθείας γιὰ τὸν πόνο τῆς κόρης του. Καὶ πραγματικά, ὅταν ἐκεῖνοι ποὺ πρέπει νὰ δείχνουν συμπάθεια γιὰ τὸν πόνο μας τὸν ψυχικὸ καὶ τὸν σωματικό, δὲν τὸν δείχνουν, τότε ὁ πόνος μας μεγαλώνει. Ἄχ πῶς θὰ ἔτριβαν τὰ χέρια τους οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι βλέποντες ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ θεραπεύσουν τὸ σεληνιαζόμενο παιδί. Μήπως καὶ σὺ ἀπὸ τέτοια χαρὰ χαρακτηρίζεσαι; Πρόσεξε. Ἡ ἀποτυχία τῶν μαθητῶν, δὲν εἶναι ἀποτυχία καὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἔρχεται πρὸς ἐνίσχυσιν των εἰς καταισχύνην τῶν ἐχθρῶν Του. Ἴσως στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς, νὰ ἐπέτρεψε ὁ Χριστὸς ἐπὶ τούτω τὴν μεμονωμένη αὐτὴ ἀποτυχία τῶν μαθητῶν Του γιὰ νὰ δείξη στὸν ὄχλο τί εἴδους ἄνθρωποι ἦταν οἱ θρησκευτικοὶ των ἡγέται, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι — ἀδιάφοροι γιὰ τὸν πόνο τῶν συνανθρώπων των, καὶ μιὰ καὶ ἡ θρησκεία φθάση σὲ τέτοιο κατάντημα, χρειάζεται ριζικὴ μεταρρύθμισι καὶ ἐξάγνισι.

Γλύτωσε κάποια κοπέλλα ἀπὸ μιὰ πυρκαϊὰ ποὺ ξέσπασε σ' ἕνα κινηματογράφο. Πηγαίνοντας σπίτι της ἦταν πολὺ ταραγμένη καὶ νευρική. Μιὰ συνταξιδιώτισά της, τὴν ρώτησε τί εἶχε συμβῆ. Ἀφοῦ τῆς περιέγραψε τὴ φοβερὴ πυρκαϊὰ καὶ τὴν θαυματουργικὴ ἀπελευθέρωσί της, ἡ συνταξιδιώτισα τῆς εἶπε: «Πρέπει νὰ εἶσαι εὐγνώμων ποὺ γλύτωσες ἀπὸ βέβαιο θάνατο». «Τὸ ξεύρω καὶ εἶμαι εὐγνώμων. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω γιατὶ δὲν ἔσωσα κανένα ἄλλον ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ μου». «Μὰ εἶναι εὐνόητο ὅτι τὸν ἑαυτό σου ἔπρεπε νὰ κυττάξης σὲ μιὰ τέτοια περίστασι». «Ναί, ἀλλ' οὔτε κἂν προσπάθησα νὰ βοηθήσω οἱονδήποτε». Αὐτὸ ἦταν ποὺ τὴν πείραζε. Πόσο χειρότεροι εἶναι ὅμως ἐκεῖνοι ποὺ οὔτε τὸν ἑαυτό τους θέλουν νὰ σώσουν, οὔτε τοὺς ἄλλους ἀφίνουν νὰ σωθοῦν. Μὴ δίδης καμμιὰ προσοχή. Πήγαινε ἀπ' εὐθείας στὸν Χριστόν. Θὰ σὲ σώση. Μὴ σταματήσης ὅμως μὲ τὴ χαρὰ τῆς σωτηρίας σου. Συμμερίσου την μὲ κάποιον ἄλλον.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἁπλὴν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἂς μᾶς γράψη στὴν διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387, Ἀθήνας.

ΣΚΙΑΘΟΣ δρχ. 108
ΣΚΟΠΕΛΟΣ " 118
ΑΛΟΝΝΗΣΟΣ " 123
Μέσω Αἰδηψοῦ Γιαλτρῶν
ΜΙΧ. ΒΟΔΑ 4
τηλ. 819-543 819-522

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΚΥΝΗΓΑΕΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ἐνῶ κάθε φορὰ βρίσκει μιὰ λογικὴ καὶ φυσικὴ ἐξήγησι, σὲ πέντε περιπτώσεις, ἔμεινε σὲ ἀμηχανία...

Ὁ δόκτωρ Ἔρικ Ντίνγκουωλ.

Μέσα σὲ 56 χρόνια, ὁ Ἄγγλος «κυνηγὸς φαντασμάτων» δόκτωρ Ἔρικ Ντίνγκουωλ, διευθυντὴς τῆς «Ἀμερικανικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν», ἔχει ἀπασχοληθῆ μὲ περισσότερες ἀπὸ 3.000 περιπτώσεις. Ἔχει πάει, γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, στὴ Βόρειο καὶ στὴ Νότιο Ἀμερικὴ στὶς Δυτικὲς Ἰνδίες, τὴ Δανία, τὴν Πολωνία, τὴ Γερμανία, τὴ Γαλλία καὶ τὴν Ἱσπανία. Σὲ κάθε περίπτωσι «φαντάσματος» ποὺ τὸν ἀπασχόλησε, βρῆκε μιὰ λογικὴ ἐξήγησι, ἐκτὸς ἀπὸ πέντε μόνο — αὐτὲς ποὺ ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος πιὸ κάτω:

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ 1η

Ὁ Τζὼν Οὐΐλσον κύτταξε τὴν ἄμμο, μὲ τρομαγμένη δυσπιστία. Ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ ξανακύτταξε... Ὄχι, δὲν εἶχε γελαστῆ!

Στὴν ἄδειανὴ ἀκρογιαλιά, κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ γκρεμνό, ἄρχιζε μιὰ σειρὰ ἀπὸ πατημασιές, ἀποτυπωμένες βαθυὰ στὴν ὑγρὴ ἄμμο. Ἀπεῖχαν περὶ τὰ 2 μέτρα ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη καὶ σχημάτιζαν μιὰ εὐθεῖα γραμμή, ποὺ κατέληγε μέσα στὴ θάλασσα. Δὲν ξαναγύριζαν δὲ πίσω...

Κυττάζοντάς τις ἀπὸ πιὸ κοντά, ὁ Οὐΐλσον εἶδε πὼς ἦταν ἀποτυπώματα ὁπλῆς, ἀλλ' ἀπὸ ἕνα ζῶο μὲ δυὸ πόδια μόνο.

Μὰ ποιὸ γνωστὸ πλάσμα μποροῦσε νὰ ἀφίση τέτοιες πατημασιές; Καὶ τί διαστάσεις ἔπρεπε νάχη, ὥστε νὰ κάνη βήματα 2 μέτρων;

Ὁ Τζὼν Οὐΐλσον — ποὺ εἶχε ξαναπάει νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ πατρικό του σπίτι, στὸ Ντέβον τῆς Ἀγγλίας, ἀφοῦ εἶχε ζήσει 30 χρόνια στὴν Ἀμερικὴ — δὲ μποροῦσε νὰ βρῆ μιὰ ἐξήγησι...

Κι' ἔτσι, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1950, μὲ κάλεσαν γιὰ νὰ λύσω ἕνα ἀπὸ τὰ καταπληκτικώτερα μυστήρια, ποὺ μ' ἀπασχόλησαν ποτέ: τὴν «Περίπτωσι τῶν Ἀποτυπωμάτων τοῦ Διαβόλου». Ἄκουσα τὴν ἀπίστευτη ἱστορία τοῦ Οὐΐλσον, ἐξέτασα τὰ σκίτσα, ποὺ εἶχε σχεδιάσει ὁ ἴδιος καὶ τὸν ἀνάκρινα ἐπὶ ὧρες. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἕνας ψυχολόγος, ποὺ μὲ εἶχε συνοδέψει.

Ἡ μόνη ἐπιθυμία τοῦ Οὐΐλσον ἦταν νὰ κρατήσουμε μυστικὴ τὴν τοποθεσία.

Ὅσο κι' ἂν προσπάθησα, δὲ μπόρεσα νὰ βρῶ μιὰ φυσικὴ ἐξήγησι. Ἂν ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα θαλασσινὸ ζῶο, πῶς εἶχε ὁπλές; Κι' ἂν ἦταν ζῶο τῆς στεριᾶς, γιατί εἶχε μπῆ στὴ θάλασσα;

Ἴσως νὰ μὴν πίστευα τὸν Οὐΐλσον, ἂν δὲν ἤξερα ὅτι, πρὶν ἀπὸ 95 χρόνια, εἶχε συμβῆ, στὸ Ντέβον καὶ πάλι, κάτι παρόμοιο — ἢ μᾶλλον ἀκόμα καταπληκτικώτερο. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ νύχτα, ποὺ ἔπεσε ἄφθονο χιόνι, ἑκατοντάδες ἄνθρωποι εἶδαν κάτι παράξενες, πρωτοφανεῖς πατημασιὲς ἑνὸς πλάσματος μὲ δυὸ πόδια καὶ μὲ ὁπλές. Τὰ ἀποτυπώματα αὐτὰ προχωροῦσαν κατ' εὐθεῖαν, περνῶντας μέσ' ἀπὸ τὶς περιφραγμένες αὐλὲς καὶ πάνω ἀπὸ τὶς σκεπὲς τῶν σπιτιῶν, ποὺ βρίσκονταν στὸ δρόμο τους. Καὶ διατρέχανε ἔτσι μιὰ ἀπόστασι 180 χιλιομέτρων!

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς πίστεψαν τότε πὼς ἦσαν οἱ πατημασιὲς ἀπ' τὰ τραγοπόδαρα τοῦ Διαβόλου.

Εἶχε, λοιπόν, ξανακάνει ὁ Διάβολος ἕνα περίπατο στὸ Ντέβον, τὸ 1950;

Πρέπει νὰ ἀναφέρω ἐδῶ, ὅτι, διαβάζοντας ἄλλοτε τὶς αὐθεντικὲς ἐκεῖνες ἀφηγήσεις γιὰ τὰ παλιὰ ἀποτυπώματα τοῦ Διαβόλου, ἄρχισα νὰ ἐνδιαφέρωμαι γιὰ τὰ μυστηριώδη φαινόμενα. Κι' ἡ πεῖρα, ποὺ ἀπόχτησα ἀπὸ τότε, μὲ δίδαξε πὼς τὰ 95% τῶν «ὑπερφυσικῶν» μυστηρίων ἔχουν μιὰ φυσικὴ ἐξήγησι. Θἄπρεπε μᾶλλον νὰ πῶ, τὰ 99,8%, ἐφ' ὅσον, ἀπ' τὶς 3.000 περιπτώσεις, ποὺ ἐρεύνησα ἐγὼ ὁ ἴδιος, μόνον τὶς πέντε δὲ μπόρεσα νὰ ἐξηγήσω.

Διηγήθηκα πιὸ πάνω τὴν πρώτη ἀπ' αὐτές. Ἂς δοῦμε καὶ τὶς ἄλλες τέσσερες.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ 2α

Ἔχω παρακολουθήσει χιλιάδες πνευματιστικὲς συνεδριάσεις καὶ συνεργάσθηκα ἐπὶ μῆνες στὴν Ἀμερικὴ μὲ τὸν Οὐντινί, τὸ διασημότερο «μάγο» καὶ ταχυδακτυλουργό, γιὰ νὰ μάθω ὅλα τὰ «τρὺκ» τῶν ψευτο-μέντιουμ.

Ἡ ἐπίδειξι ὅμως τῆς Στέλλας Σ., μιᾶς Ἀγγλίδας 21 χρονῶν, μὲ ἄφησε ἔκθαμβο.

Δὲν ἐπρόκειτο, αὐτὴ τὴ φορά, γιὰ τὰ συνηθισμένα μηνύματα ἀπ' τὸν «ἄλλο κόσμο», τὰ τραπεζάκια καὶ τὰ παρόμοια, ἀλλὰ γιὰ κάτι πραγματικὰ ἀπίστευτο.

Ἔφτασα ἀργὰ στὴ συνεδρίασι αὐτή. Δὲ βρῆκα πιὰ ἄδειανὴ θέσι στὸν «κύκλο» τῶν πνευματιστῶν καὶ κάθησα ἀναγκαστικὰ ἀπ' ἔξω.

Ἡ Στέλλα καθότανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο βρίσκονταν, στὸ πάτωμα, κάμποσα μικρὰ ἀντικείμενα, στὴ σειρά. Ἐπρόκειτο νὰ δοῦμε ἂν μιὰ πνευματιστικὴ δύναμι θὰ τὰ μετακινοῦσε.

Τὸ κόκκινο φῶς ἑνὸς φαναριοῦ σχημάτιζε τὶς σκιὲς αὐτῶν τῶν ἀντικειμένων πάνω σὲ μιὰ «ὀθόνη», ἔτσι ὥστε, ἂν κάποιο ὑλικὸ πρᾶγμα τὰ μετακινοῦσε, θὰ βλέπαμε ὁπωσδήποτε καὶ τὴ δική του σκιά.

Ὅταν σβύσανε τὰ ἄλλα φῶτα τῆς κάμαρας, σύρθηκα κρυφὰ ὡς τὸ τραπέζι, γιὰ νὰ ἐξακριβώσω τί γινότανε κάτω ἀπ' αὐτό. Κι' ἐκεῖ εἶδα κάτι τόσο φανταστικό, ποὺ δὲ μπόρεσα νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου!...

Ἕνα πρᾶγμα, ποὺ ἔμοιαζε σὰ μικρὸ αὐγὸ περιστεριοῦ κι' εἶχε προσαρμοσμένο πάνω του κάτι σὰ χοντρὸ μακαρόνι, γλυστροῦσε πάνω στὸ χαλί, πρὸς τὰ ἀντικείμενα ποὺ βρίσκονταν κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Ὅταν βρέθηκε μέσα στὴν κόκκινη φωτεινὴ δέσμη τοῦ φαναριοῦ, σταμάτησε, φάνηκε σὰν ν' ἀνατρίχιαζε κι' ὕστερα χάθηκε ἀστραπιαῖα στὸ σκοτάδι...

Ὅσην ὥρα ὅμως εἶχε μείνει μέσα στὸ φῶς, δὲ σχημάτισε καθόλου σκιὰ πάνω στὴν ὀθόνη!

Τί ἦταν αὐτὸ τὸ «πρᾶγμα»; Ὡς σήμερα, δὲν ἔχω μπορέσει νὰ τὸ ἐξηγήσω.

Ἂς σημειωθῆ δέ, ὅτι κανεὶς ἀπ' τοὺς ἄλλους παρόντες δὲν ἤξερε πὼς ἤμουν γονατισμένος στὸ πάτωμα, κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι...

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ 3η

Στὰ 56 χρόνια τῆς καρριέρας μου ὡς «ψυχικοῦ ἐρευνητοῦ», μοῦ ἔχουν στείλει ἀπὸ παντοῦ ἀμέτρητες φωτογραφίες «πνευμάτων» — δηλαδὴ φωτογραφίες στὶς ὁποῖες διακρίνονταν πρόσωπα, ποὺ ἀνῆκαν τάχα σὲ νεκρούς.

Ἐξέτασα χιλιάδες τέτοιες καὶ σὲ κάθε μιὰ ἀνακάλυψα κάποια ἀπάτη. Σὲ καθεμιά, ἐκτὸς ἀπ' τὴ φωτογραφία τῆς ἄσπρης γάτας. Αὐτὸ ἦταν τὸ τρίτο μυστήριο, ποὺ ἔχει μείνει ἀνεξήγητο γιὰ μένα.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἐνσταντανὲ ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, 7 χρονῶν. Οἱ γονεῖς του τὴν εἶχαν τραβήξει στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τους. Κι' ὅταν κατόπιν τὴν ἐμφανίσανε, εἶδαν μὲ κατάπληξι πὼς τὸ ἀγοράκι τους κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ χάϊδευε ἕνα μικρὸ ἄσπρο γατάκι.

Κι' ὅμως ἦταν βέβαιοι ὅτι, ὅταν φωτογράφισαν τὸ παιδί, δὲν κρατοῦσε στὰ χέρια του τίποτε ἀπολύτως!

Ἐξέτασα τὴ φωτογραφία μὲ κάθε ἐπιστημονικὸ μέσο κι' ἀπὸ κάθε γωνία. Μὰ δὲ χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία: Τὸ παιδὶ κρατοῦσε τὸ ἄσπρο γατάκι.

Ἔκανα διάφορες ἐρωτήσεις στοὺς γονεῖς, καμμιὰ ὅμως ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις, ποὺ μοῦ δώσανε, δὲ μπόρεσε νὰ διαφωτίση τὸ μυστήριο.

Ἀνακάλυψα ὡστόσο κάτι πολὺ περίεργο: Τὸ ἀγοράκι εἶχε ἕνα ἄσπρο γατάκι, ποὺ τὸ ὑπεραγαποῦσε καὶ ποὺ ψόφησε λίγες βδομάδες πρὶν βγῆ ἐκείνη ἡ φωτογραφία!

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ 4η

Πολὺ πιὸ συνταρακτικὴ καὶ μακάβρια ἦταν ἡ περίπτωσι τῶν φερέτρων.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶχε ἤδη παλιώσει, ὅταν μὲ ἀπασχόλησε. Μοῦ ἔκανε ὅμως τέτοια ἐντύπωσι, ὥστε δὲ μπόδεσα νὰ τὴν ξεχάσω ποτέ.

Συνέβη στὸ νησὶ Μπαρμπάντος, τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν.

Στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Οὐαστὲν ὑπῆρχε ὁ οἰκογενειακὸς τάφος τῆς πλούσιας οἰκογενείας Τσέϊζ. Τὸν εἶχαν ἀνοίξει τέσσερες φορές, ἀπ' τὸ 1812 ὡς τὸ 1819. Καί, κάθε φορά, βρίσκανε πεταγμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ φέρετρα, ποὺ ὑπῆρχαν μέσα.

Κι' ὅμως ἡ μοναδικὴ εἴσοδος τοῦ τάφου ἦταν κλεισμένη μὲ μιὰ πελώρια μαρμάρινη πλάκα, ποὺ χρειάζονταν τέσσερες γεροὶ ἄντρες γιὰ νὰ τὴν παραμερίσουνε. Ἄλλωστε, δὲν ὑπῆρχε κανένα σημάδι, ὅτι εἶχε μετακινηθῆ καθόλου.

Ὅταν, στὶς 17 Ἰουλίου 1819, τοποθέτησαν μέσα στὸν τάφο ἕνα ἕβδομο φέρετρο, ἀποφάσισαν νὰ κάμουν μιὰ δοκιμή.

Σκόρπισαν, λοιπόν, στὸ ἔδαφος τοῦ τάφου ἄσπρη ἄμμο καὶ ἔχτισαν τὴν πλάκα μὲ τσιμέντο, πάνω στὸ ὁποῖο ἔβαλαν τὰ σφραγίδα τους ὁ λόρδος Κόμπερμερ, κυβερνήτης τοῦ νησιοῦ, κι' ἄλλοι ἐπίσημοι.

Ἐννιὰ μῆνες ἀργότερα, ξανάνοιξαν τὸν τάφο.

Τὸ τσιμέντο μὲ τὶς σφραγίδες βρέθηκε ἄθιχτο, ὅταν μετακίνησαν τὴν πλάκα. Κι' ὅμως τὰ φέρετρα ἦταν καὶ πάλι σκορπισμένα μέσα στὸν τάφο.

Τὸ βαρύτερο ἀπ' αὐτὰ ἦταν στημένο ὄρθιο, κατακόρυφα, μ' ὅλο ποὺ ἦταν μολυβένιο καὶ χρειάζονταν 8 ἄντρες γιὰ νὰ τὸ σηκώσουνε.

Τὸ μικρότερο εἶχε ἐκσφενδονισθῆ πάνω στὸν ἐσωτερικὸ τοῖχο μὲ τόση δύναμι, ὥστε εἶχε γδάρει τὴν πέτρα σὲ διάφορα σημεῖα.

Ὡστόσο, ἡ λεπτὴ ἄμμος, στὸ ἔδαφος, δὲν εἶχε κανένα ἀποτύπωμα ποδιοῦ ἢ ἄλλο σημάδι!

Δὲν ὑπῆρχαν ἐπίσης ἴχνη νεροῦ, ἢ κάτι ἄλλου ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μετακινήση τὰ φέρετρα.

Σαστισμένος καὶ φοβισμένος, ὁ λόρδος Κόμπερμερ διάταξε νὰ βγάλουν ἀπὸ κεῖ τὰ φέρετρα καὶ νὰ τὰ θάψουν σὲ χωριστοὺς τάφους.

Τὸ 1936, ἐπισκέφθηκα τὴ Μπαρμπάντος καὶ προσπάθησα νὰ λύσω αὐτὸ τὸ μυστήριο.

Ἐξέτασα ἐπὶ ὧρες τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τάφου, σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμή, χωρὶς ν' ἀνακαλύψω τὴν παραμικρὰ χαραμάδα, ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ εἰσχωρήση νερό. Βεβαιώθηκα ἐπίσης ἀπὸ ἐπίσημα στοιχεῖα πὼς δὲν εἶχε συμβῆ ὁ παραμικρὸς σεισμός, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Ἀφοῦ ἀπέκλεισα ἔτσι κάθε πιθανὴ ἐξήγησι, γύρισα ἄπρακτος στὴν Ἀγγλία.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ 5η

Αὐτὴ συνέβη σὲ μένα τὸν ἴδιο — σὰ μιὰ ἐκδίκησι τοῦ κόσμου τοῦ ὑπερφυσικοῦ, ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ προσπάθησε πάντα νὰ ἐμβαθύνη στὰ μυστικά του.

Εἶχα πάρει μέρος σὲ μιὰ συνεστίασι γιατρῶν, σὲ κάποιο ρεστωρὰν τοῦ Λονδίνου. Πέντε λεπτὰ ἀφοῦ ἔφυγα ἀπὸ κεῖ, ἀνακάλυψα πὼς εἶχα ξεχάσει τὴν ὀμπρέλλα μου. Ξαναγύρισα τότε στὸ ρεστωράν, γιὰ νὰ τὴ βρῶ.

Ὁ διευθυντὴς κι' ἕνα γκαρσόνι μὲ βοήθησαν νὰ ψάξω παντοῦ. Τοῦ κάκου ὅμως, ἡ ὀμπρέλλα εἶχε γίνει ἄφαντη. Στὸ τέλος, σκέφθηκα πὼς θὰ τὴν εἶχε πάρει ἴσως κάποιος ἄλλος, κατὰ λάθος, καὶ δήλωσα πὼς θὰ τηλεφωνοῦσα τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ μάθω ἂν τὴν εἶχε ἐπιστρέψει.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, καθὼς διέσχιζε τὸ δρόμο, ἔνοιωσα ξαφνικὰ ἕνα βάρος στὸ ἀριστερό μου μπράτσο. Κύτταξα... κι' εἶδα νὰ κρέμεται ἀπ' αὐτὸ ἡ ὀμπρέλλα μου, ὅπως συνήθως.

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ γύρω μου. Ὁ δρόμος ἦταν ἄδειανός. Κανεὶς δὲ μὲ εἶχε πλησιάσει...

Ποιὸς εἶχε, λοιπόν, κρεμάσει στὸ μπράτσο μου τὴ χαμένη ὀμπρέλλα; Αὐτὸ εἶναι τὸ πέμπτο μυστήριο, ποὺ δὲ μπόρεσα νὰ ἐξηγήσω ποτέ...

ΕΡΙΚ ΝΤΙΝΓΚΟΥΩΛ

Ἀκόμη μιὰ περίπτωσι, ποὺ θ' ἄξιζε νὰ ἀπασχολήση τὸν «κυνηγὸ φαντασμάτων»: Ἕνας ἐργάτης εἶχε σκοτωθῆ, σ' ἕνα ἐργαστήριο τῆς ἰταλικῆς πόλεως Καρράρα. Καὶ οἱ συνάδελφοί του ὁρκίζονταν ὅτι ἔβλεπαν τὸ φάντασμά του καὶ ἄκουγαν ὑπερφυσικοὺς θορύβους. Τέλος, ἕνας φωτογράφος ἀνέλαβε νὰ ἐρευνήση αὐτὸ τὸ μυστήριο. Ἐγκαταστάθηκε λοιπόν, μὲ τὴ μηχανή του, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ἀκούγονταν οἱ θόρυβοι, καὶ τράβηξε δυὸ φωτογραφίες, τὴ μία δυὸ λεπτὰ πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα καὶ τὴν ἄλλη τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς. Ὅπως βλέπετε λοιπόν, στὴ δεύτερη ὁ φακὸς συνέλαβε καθαρὰ κάτι ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ φάντασμα ἐργαζομένου ἐργάτη.

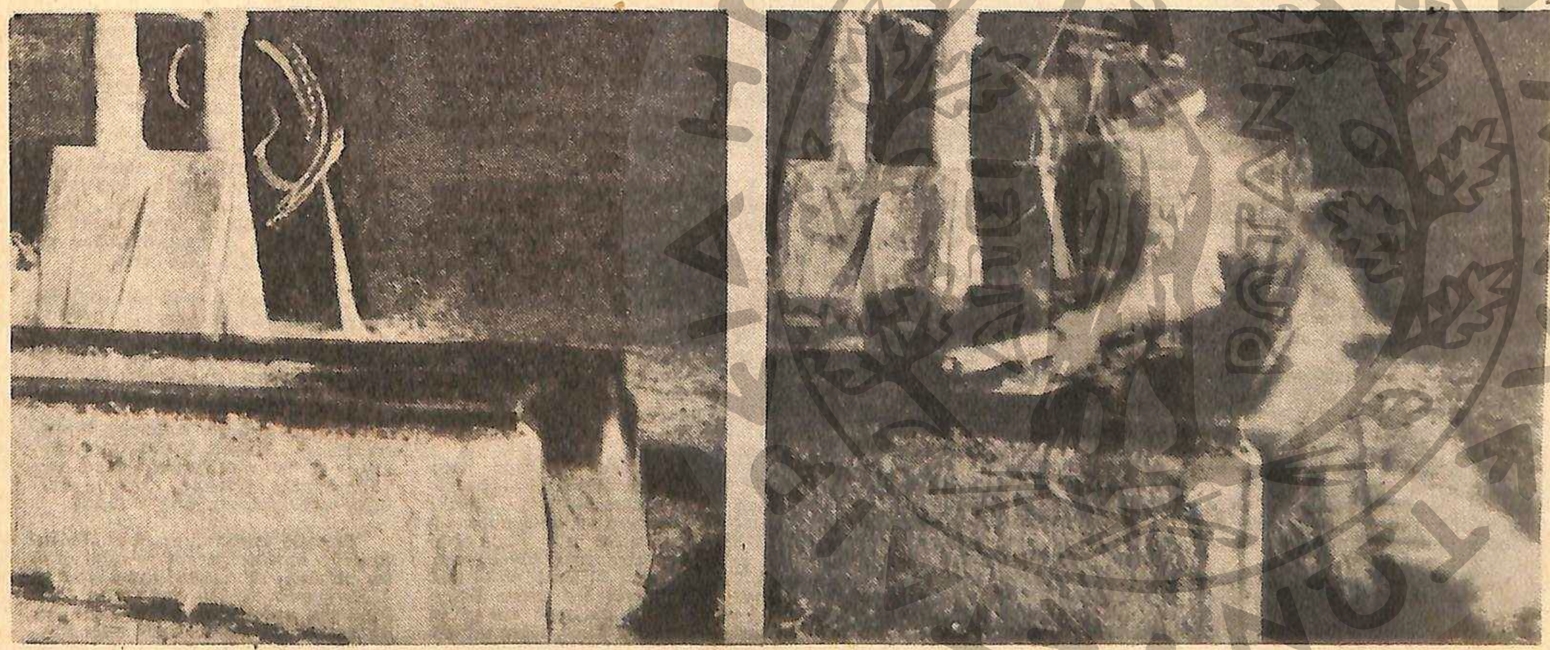

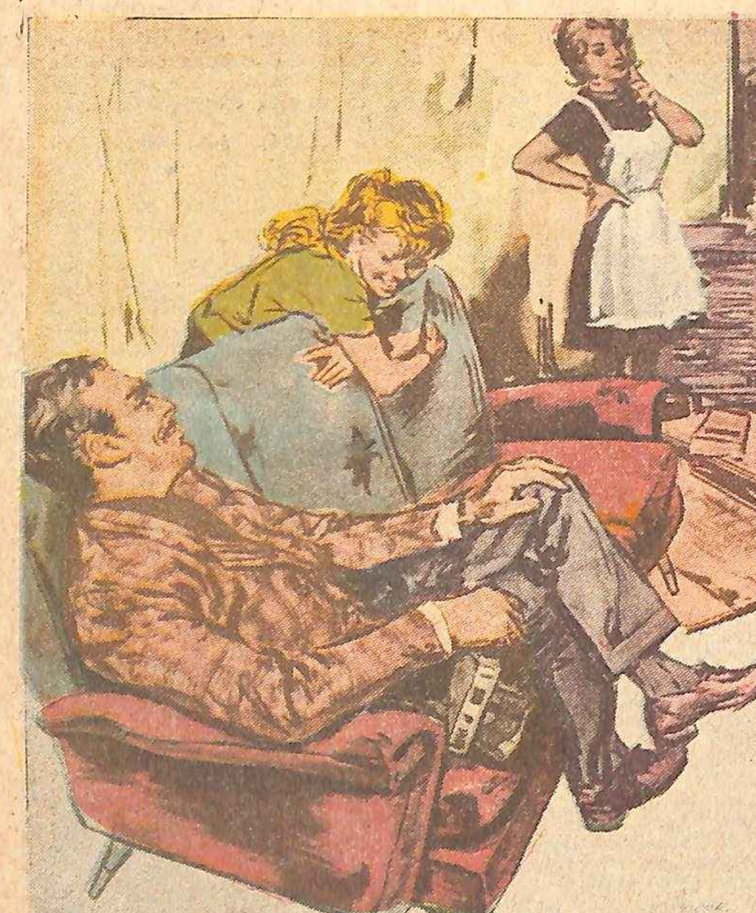

Εἶχαν ἀποκτήσει μιὰ κορούλα, ποὺ μεγάλωνε κι' ὀμόρφαινε κι' εἶχε πάρει ὅλες τὶς χάρες τοῦ πατέρα της...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

ΤΟ πιὸ χαρούμενο σπίτι τῆς γειτονιᾶς ἦταν τοῦ κὺρ Σωτήρη, τοῦ μανάβη. Ὅλοι εἶχαν νὰ τὸ κάνουν καὶ νὰ τὸ συζητοῦν, πὼς δὲν ἄκουσαν ποτὲ τὸ παραμικρὸ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ παράθυρά του, οὔτε φωνές, οὔτε καυγάδες, παρὰ μόνο τραγούδια κι' εὔθυμες κουβέντες.

Τὴν πρώτη νότα τῆς εὐθυμίας τὴν ἔδινε ὁ κὺρ Σωτήρης μ' ἕνα χαρούμενο ξύπνημα, διαλέγοντας πάντα κάποιο τραγούδι μὲ κορῶνα, γιατὶ τοῦ ἄρεσαν οἱ κορῶνες.

Εἶχε μιὰ ἁπαλὴ φωνὴ τενόρου κι' εἶχε διακριθῆ στὰ νιᾶτα του, ὅταν μὲ τοὺς φίλους του ἔβγαιναν τὰ βράδυα στὴ γειτονιὰ νὰ κάνουν τὶς κανταδοῦλες τους στὰ σταυροδρόμια.

Ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνων νέος, ἀμούστακο παιδὶ ἀκόμη εἶχε ἀναλάβει τὸ μανάβικο τοῦ πατέρα του, ποὺ πέθανε τόσο πρόωρα μιὰ νύχτα ἀπὸ τὸ πολὺ κρασί, ποὺ ἔπινε.

Ἄλλη ὑποχρέωσι, δὲν εἶχε τότε, παρὰ τὴ μητέρα του, ποὺ τὴν ὑπεραγαποῦσε καὶ τὴν περιποιόταν γιὰ νὰ τὴν ἀνακουφίζη καὶ νὰ τὴν κάνη νὰ ξεχνᾶ τὴ θλιβερὴ ἀνάμνησι τοῦ πατέρα.

Εἶχε πέσει, λοιπόν, μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειὰ καὶ ἡ γειτονιὰ τὸν προτιμοῦσε, γιατὶ ἦταν περιποιητικὸς καὶ γλυκομίλητος.

Μόνο ἔπειτα ἀπὸ τὰ τρίχρονα τοῦ πατέρα του ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτό του, σὰ νέος ποὺ ἦταν, νὰ πάη σὲ καμμιὰ ταβερνούλα, νὰ πιῆ κανένα κατοσταράκι μὲ τοὺς φίλους του καὶ νὰ χαρίση στὴ συντροφιά του τὴ γλυκειὰ φωνή του.

Κανένας δὲ στενοχωριόταν ἀπὸ τὶς καντάδες τῆς παρέας, ὅσο ὁ Σωτήρης στόλιζε τὰ τραγούδια τους μὲ τὴν ὡραία του φωνή.

Οἱ γρίλλιες μισάνοιγαν, λουλούδια ἀπὸ τὶς γλάστρες τοὺς πετοῦσαν καί, σὲ πολλούς, κακοφαινόταν, ἂν καμμιὰ βραδυὰ δὲν ἔβγαινε ἡ παρέα στὰ στενὰ δρομάκια νὰ τοὺς διασκεδάση μὲ τὰ τραγούδια της.

Μὰ δὲν ἄργησε ὁ Σωτήρης νὰ ξαναφορέση τὸ πένθος, ὅταν πέθανε κι' ἡ μητέρα του. Τὴν ἔκλαψε πολύ, θρήνησε ἀπάνω ἀπὸ τὸν τάφο της, ἔκλεισε τὸ μαγαζί του μιὰ βδομάδα κι' οἱ φίλοι του δυσκολεύτηκαν νὰ τὸν παρηγορήσουν.

Ὁ χρόνος, ὅμως, εἶναι γιατρός, ὅπως λένε, κι' ὁ Σωτήρης συνῆρθε ἀπὸ τὶς θλιβερὲς ἀναμνήσεις.

Εἶχε μείνει μόνος κι' ἔρημος. Ἦταν ὅμως καλὸς νοικοκύρης. Τὸ γκιουβετσάκι μὲ τὰ ζαρζαβατικά, μὲ κανένα ψάρι ἢ κανένα κομμάτι κρέας τὄστελνε ταχτικὰ κάθε πρωῒ στὸ φοῦρνο, καὶ τὸ μεσημέρι, κλείνοντας τὸ μαγαζί, ἔτρωγε σπίτι του καὶ φρόντιζε γιὰ τὸ νοικοκυριό του. Μόνο γιὰ τὰ πλυστικὰ εἶχε συμφωνήσει μὲ μιὰ γειτόνισσα, κάθε φορὰ ποὺ ἔβαζε αὐτὴ μπουγάδα, νὰ τοῦ πλένη τὰ ροῦχα καὶ νὰ τοῦ τὰ σιδερώνη.

Ἡ ζωή του κυλοῦσε ἤρεμα, ρυθμικὰ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Μαρίκα, ψωνίζοντας κάτι ροδάκινα, τοῦ πέταξε ἕνα πόντο γιὰ τὴ μοναξιά του.

Ὁ Σωτήρης ἔδεσε τὴν κουβέντα της κόμπο κι' ἄρχισε νὰ συλλογίζεται ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὅτι ἔπρεπε νὰ πάψη νὰ εἶναι ἐργένης καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ φτιάση κι' αὐτὸς οἰκογένεια. Ἔτσι κάθε βράδυ στὰ ὄνειρά του καὶ κάθε μέρα στὴ σκέψι του, ἕνα πρόσωπο ἔβλεπε νὰ τοῦ χαμογελᾶ: τὴ Μαρίκα.

Τότε ξανάρχισε τὶς καντάδες μὲ τοὺς φίλους του, διάλεγε τὰ τραγούδια, ποὺ θἄλεγε καὶ ἔδινε μεγάλη σημασία στὶς κορῶνες.

Πόσες φορὲς δὲν τὸν χειροκρότησαν οἱ γείτονες! Κι' αὐτός, χαμογελαστός, ἔρριχνε τὴ ματιά του ψηλὰ στὸ παράθυρο τῆς Μαρίκας.

Ἔτσι ἄρχισε τὸ εἰδύλλιό τους, μὰ ὥσπου νὰ ὡριμάση ἡ σκέψι του νὰ τὴ ζητήση ἀπὸ τὸν πατέρα της, πέρασε χρόνος. Δὲ φανταζόταν πὼς θἄβρισκε δυσκολίες κι' ὅμως βρῆκε, γιατὶ ὁ γέρος ἦταν λιγάκι ὑπερήφανος. Καὶ μὲ τὸ δίκιο του. Σὰν ἀνώτερος δημόσιος ὑπάλληλος ποὺ ἦταν, δὲ φαντάστηκε ποτὲ πὼς θὰ πάντρευε τὴν κόρη του μ' ἕνα μανάβη. Ὄχι, πὼς ἡ Μαρίκα εἶχε καμμιὰ ἰδιαίτερη μόρφωσι, μὰ ἐκεῖνος λογάριαζε καὶ τὴν κοινωνική του θέσι.

Δὲν τὸν ἀποπῆρε, οὔτε τοῦ ἀρνήθηκε. Τοῦ φέρθηκε διπλωματικά, γιατὶ ἤξερε πὼς ὁ Σωτήρης ἦταν ὁ καλλίτερος κι' ὁ πιὸ εὐγενικὸς νέος τῆς γειτονιᾶς. Τὸν ἀνέβαλλε, λοιπόν, γιὰ νὰ σκεφθῆ, στὴν πραγματικότητα ὅμως γιὰ νὰ τὸν ἀποθαρρύνη.

Ἀλλ' οὔτε αὐτός, οὔτε ἡ Μαρίκα ἔχαναν τὸ θάρρος καὶ τὶς ἐλπίδες τους. Σὲ ραντεβοὺ δὲν πήγαιναν, οἱ ματιές τους ὅμως ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ ποῦν περισσότερα ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὸ χαμόγελο, ποὺ ἄνθιζε στὰ χείλη τους, ἐπιβεβαίωνε τὴ σταθερότητά τους. Στὸ μεταξὺ ὁ πατέρας της ἔφερε δυὸ - τρεῖς γαμπροὺς στὸ σπίτι, ποὺ ξανάφυγαν ὅμως ἄπρακτοι μπρὸς στὴν ἄρνησι τῆς νέας. Στὸ τέλος, ἔπεσαν στὴ μέση ἡ μητέρα της καὶ μερικοὶ φίλοι τοῦ Σωτήρη, κι' ὁ πατέρας της ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί του, μὲ τὸν ὅρο νὰ μὴ τῆς δώση προῖκα...

Δέχτηκε ὁ Σωτήρης.

— Ἔχω σπίτι δικό μου, ἔχω καλὸ μαγαζί, χρυσωρυχεῖο, ἔχω καὶ τὴν ἀγάπη μου. Αὐτὰ μᾶς φτάνουν! εἶπε ὁ νέος.

Κι' ἔτσι ἔγινε ὁ γάμος τους.

Χαρὰ καὶ εὐτυχία πλημμύρισε τὸ σπίτι τοῦ Σωτήρη εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια.

Οἱ δυὸ εἶχαν γίνει τρεῖς, γιατὶ εἶχαν ἀποκτήσει καὶ μιὰ κορούλα, ποὺ μεγάλωνε κι' ὀμόρφαινε, ποὺ σπούδαζε κι' εἶχε πάρει ὅλες τὶς χάρες τοῦ πατέρα της, ἀκόμη καὶ τὴ φωνή του! Σωστὸ ἀηδόνι! Μὰ ὁ κὺρ Σωτήρης δὲν τὴν ἄφισε ἔτσι. Καὶ στὸ ὠδεῖο τὴν ἔγραψε καὶ πιάνο τῆς ἀγόρασε νἄχη στὸ σπίτι καὶ σὲ συναυλίες τὴν ἔστελνε.

Τὸ σπίτι τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ τραγουδιοῦ ἦταν τὸ σπίτι τοῦ κὺρ Σωτήρη.

Ἄρχιζε ἐκεῖνος χαρούμενα νὰ τραγουδάη καὶ συνέχιζε ἡ Ἐλενίτσα, μὲ τὸ τραγούδι καὶ τὸ πιάνο της, ὅταν ἐκεῖνος ἔφευγε γιὰ τὸ μανάβικό του.

— Τὸ σπίτι τῆς χαρᾶς! ἔλεγαν οἱ γειτόνοι καὶ τοὺς καμάρωναν.

★

Κι' ὅμως μιὰ μέρα οὔτε τὰ τραγούδια κι' οἱ κορῶνες τοῦ κὺρ Σωτήρη ἀκούστηκαν, οὔτε τὸ πιάνο τῆς Ἐλενίτσας ἄφισε τὶς νότες νὰ ξεχυθοῦν ἀπὸ τὰ παράθυρα. Γιατὶ τὰ παράθυρα ἦταν κλειστὰ καὶ τὸ πιάνο βουβό, μὲ κατεβασμένο τὸ καπάκι.

Ὁ κὺρ Σωτήρης σκυφτός, σκυθρωπός, ζύγιζε τὶς ντομάτες του καὶ τ' ἄλλα χορταρικά του, δίχως νὰ προσφέρη κουβέντα.

Ἀπὸ βραδὺς εἶχε λάβει ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἐλενίτσα, ποὺ τοὔγραφε:

«Ἀγαπημένε μου πατέρα, ξέρω πὼς θὰ σοῦ κακοφανῆ αὐτὸ ποὺ ἔκανα δίχως νὰ σὲ ρωτήσω. Ἔπρεπε ὅμως νὰ γίνη, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσω τὸν ἀγαπημένο μου Τάκη, γιατὶ κι' αὐτὸς εἶχε τοὺς λόγους του. Ὁ Τάκης ξέρεις τί καλὸ παιδὶ ποὺ εἶναι, θέλει ὅμως ἕνα χρόνο ἀκόμη γιὰ νὰ πάρη τὸ δίπλωμά του κι' οἱ γονεῖς του εἶχαν ἄλλες ἰδέες γι' αὐτόν. Ξέρω πὼς ἐσὺ δὲ θἄφερνες ἐμπόδια, γι' αὐτὸ ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου καὶ τὴν παράκλησι τοῦ Τάκη. Ἔχει στὴ διάθεσί του τὸ μερίδιο τῆς κληρονομιᾶς τῆς μητέρας του. Ἔτσι θὰ σπουδάσωμε ἄνετα κι οἱ δυό μας. Δὲ σοῦ κρύβω σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο καταφύγαμε, μετὰ τὸ χτεσινὸ γάμο μας σ' ἕνα ἐκκλησάκι, καὶ σὰν ἐνήλικοι ποὺ εἴμαστε κι' οἱ δυό, δὲ βρήκαμε καμμιὰ δυσκολία. Συγχωρέστε με, ἐσὺ καὶ ἡ μαμᾶ. Μὴ στενοχωριέστε κι' ἡ ζωὴ θὰ συνεχιστῆ, ὅπως πάντα, μὲ χαρὲς καὶ τραγούδια. Ἐλενίτσα».

★

— Πῶς νὰ συνεχιστῆ, μουρμούριζε ὁ κὺρ Σωτήρης, ἀφοῦ ἐσὺ θὰ μοῦ λείπης;

Ἀμίλητοι στὸ τραπέζι ὁ κὺρ Σωτήρης καὶ ἡ γυναῖκα του, ἔτρωγαν μὲ τὴ σκέψι τους στὴν κόρη τους.

Κι' ἕνα πρωῒ Κυριακῆς ὁ κὺρ Σωτήρης εἶπε στὴ γυναῖκα του:

— Ντύσου, νὰ πᾶμε!

Ἡ γυναῖκα του κατάλαβε καὶ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ κὺρ Σωτήρης κι' ἡ γυναῖκα του, χτυποῦσαν τὴν πόρτα ἑνὸς δωματίου, σ' ἕνα κεντρικὸ ξενοδοχεῖο κι' ὅταν ἄνοιξε, ἄκουσαν τὴν Ἐλενίτσα νὰ ξεφωνίζη ἀπὸ τὴ χαρά της, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά τους.

— Σᾶς περίμενα!...

Ὁ Τάκης κατέβηκε σὲ λίγο, πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ τοῦ ξενοδοχείου κι' ὕστερα ἔβαλε σ' ἕνα ταξὶ τὴ βαλίτσα τους κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα νὰ μποῦν ἡ Ἐλενίτσα καὶ οἱ γονεῖς της.

★

Τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξαν πάλι καὶ τὸ τραγούδι ξανακούστηκε στὴ γειτονιά, μόνο, ποὺ οἱ τρεῖς ἔγιναν τέσσερις καὶ τὸ σπίτι πλημμύρισε ἀπὸ μιὰ νέα χαρά.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Ἡ μικρὴ δημοκρατία τοῦ Ἁγίου Μαρίνου, ποὺ εἶναι σφηνωμένη μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Ἰταλίας, γιόρτασε ἕνα ἀσυνήθιστο γεγονός: Στὰ τελευταῖα 100 χρόνια, δὲν ἔγινε οὔτε ἕνα ἔγκλημα στὸ ἔδαφός της.

★

Ἡ οὐγγρικὴ κυβέρνησι ἀπαγόρευσε νὰ πουλιοῦνται τόξα καὶ βέλη στὰ καταστήματα παιδικῶν παιχνιδιῶν, γιατὶ ἕνα σωρὸ παιδιὰ τῆς Βουδαπέστης χτύπησαν ἄσχημα, προσπαθῶντας νὰ μιμηθοῦν τὸ θρυλικὸ κατόρθωμα τοῦ τοξότη Γουλιέλμου Τέλλου μὲ τὸ μῆλο.

★

Ἕνας ἐχθρὸς τῆς γραφειοκρατίας ἔχει βάλει σὲ μπελάδες τὴν ἀστυνομία τῆς Ρώμης. Μπαίνει κρυφὰ στὰ δημόσια γραφεῖα καὶ σκορπίζει στὸ πάτωμα τὰ διάφορα ἔγγραφα.

★

Προσπαθῶντας νὰ προσελκύση περισσότερα γυναικεία πελατεία, μιὰ Τράπεζα τοῦ Μοντρεάλ, ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῆ καρνὲ ἐπιταγῶν ἀρωματισμένα, μὲ τριαντάφυλλα τυπωμένα στὸ ἐξώφυλλό τους.

★

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα καυγᾶ τοῦ δημάρχου μὲ τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντή, ἡ Μανίλλα, ἡ πρωτεύουσα τῶν Φιλιππίνων, ἀπέκτησε δυὸ ἀστυνομίες: τὴν κανονικὴ καὶ μιὰ δεύτερη, ἔκτακτη, ποὺ ὑπάγεται στὸ Δῆμο.

★

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι, οἱ Κουβανοὶ διαμαρτυρήθηκαν γιὰ τὰ οἰκονομικὰ μέτρα τῆς κυβερνήσεως Κάστρο, ὅταν... ἐπέβαλε περιορισμοὺς στὴ μπύρα!

★

Ἕνα νέο ἐργοστάσιο, ποὺ ἱδρύθηκε στὴν περιφέρεια τοῦ Ἀμβούργου, θὰ παράγη 10 ἑκατομμύρια κουτιὰ «ζαουερκράουτ» (λάχανο τουρσὶ) τὴ βδομάδα, προωρισμένα γιὰ ἐξαγωγή. Θὰ βρῆ ὅμως κατανάλωσι στὸ ἐξωτερικὸ αὐτὴ ἡ ἀποκλειστικὰ γερμανικὴ «λιχουδιά»;

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΑΠΟ ΠΙΚΕ

ΑΝΑΝΕΩΜΕΝΟ, πιὸ νεανικὸ καὶ χαριτωμένο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε, τὸ πικὲ ὕφασμα ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί του στὸ ἐμπόριο καὶ στὰ τελευταῖα παριζιάνα μοντέλα, ποὺ ἐκθέτονται στὶς κομψὲς μπουτίκ. Τὸ ὕφασμα αὐτὸ λανσάρεται τώρα ἐμπριμὲ γιὰ τὸ ἀπόγευμα, μονόχρωμο ἢ «νὶ —ντ' ἀμπεἴγ» σὲ εὔθυμους τόνους γιὰ τὸν περίπατο καὶ «κοτελὲ» ἢ καντριγιὲ γιὰ τὴν ἐμφάνισι σπορ.

Τὰ ἐμπριμὲ πικέ, ἡ τελευταία λέξι γιὰ κομψὲς τουαλεττίτσες, ταιριάζει ἰδιαίτερα γιὰ κάθε κοὺπ σὲ στὺλ φουρώ. Θὰ προτιμήσετε τὸ «ἀμερικάνικο» ντεκολτέ, ποὺ ἀφίνει τοὺς ὤμους γυμνοὺς καὶ συμπληρώνεται μὲ λοξὲς μπρετέλλες, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ λαιμό.

Σὲ ἄσπρο, τὸ πικὲ λανσάρεται τώρα σὲ εἰδικὰ στέρεη ὕφανσι γιὰ τὶς καλοκαιρινὲς ρεντινγκότες, ποὺ ράβονται σὲ αὐστηρὸ καὶ πολὺ ἁπλὸ στύλ. Τὸ ἄσπρο πικὲ χρησιμοποιεῖται ἐπίσης, μὰ σὲ λιγώτερο πυκνὴ ὕφανσι, γιὰ πλαστρὸν μὲ πλισσὲ καὶ γιὰ γιακάδες μὲ ἐσωτερικὰ πλαστρόν, ποὺ ταιριάζουν σὲ κάθε φόρεμα σεμιζιέ, γιὰ γάντια καὶ γιὰ τὴν ἀπαραίτητη καμέλια, κομψὸ συμπλήρωμα κάθε περιποιημένης ἐμφανίσεως.

Τὸ πικὲ μὲ ψιλὲς ρίγες γίνεται πολὺ ὄμορφο ὡς σύνολο βέστα—φούστα. Σὲ μονόχρωμους, τολμηροὺς τόνους ἀποτελεῖ τὴν τελευταία λέξι για τὶς νέες τυνίκ, ποὺ φοριοῦνται στὴν πλάζ: Ἕνα νέο γαλλικὸ μοντέλο εἶναι πορτοκαλὶ φανταχτερό, ντουμπλαρισμένο μὲ κόκκινο—ἀργίλλου ἐπόνζ, μὲ ἄνετο γιακᾶ στὸ χρῶμα τῆς φόδρας. Εἶναι τὸ ἰδεῶδες ντύσιμο γιὰ μετὰ τὸ μπάνιο, γιατὶ εἶναι συγχρόνως μπουρνούζι καὶ τυνίκ.

Γιὰ τὴ σπὸρ φούστα σὲ στὺλ «παντελονιοῦ» λανσάρεται τὸ πικὲ φανταιζὶ σὲ καντριγιὲ σχέδιο. Μὲ μιὰ ἄσπρη μπλούζα χωρὶς μανίκια, φοριέται στὴν ἐξοχὴ καὶ γιὰ τὸ βράδυ. Τὸ νέο πικὲ κοτελὲ ταιριάζει ἰδιαίτερα γιὰ τὸ σύνολο παντελόνι—μπλούζα. Θὰ τὸ γαρνίρετε μὲ ζωηρὰ χρώματα: Ὁ στενὸς γιακᾶς, ἡ γραβάτα καὶ ἡ στενὴ ζώνη εἶναι μὲ ρίγες σὲ κόκκινο—μαῦρο χρῶμα.

Η ΑΤΣΑΛΑΚΩΤΗ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ

Γιὰ τὸ ντύσιμό σας στὴν ἐξοχή, τὸ ντραλόν, τὸ τεργκάλ, τὸ νάϋλον, τὸ πικὲ «ροβὺλ» καὶ τὸ τουὰλ «κουρτὲλ» εἶναι τὰ πιό... ξεκούραστα ὑφάσματα, γιατὶ δὲ χρειάζονται ξεχωριστὴ περιποίησι καὶ δὲ σιδερώνονται. Καὶ νὰ πῶς θὰ τὰ διαλέξετε:

Γιὰ τὸ πρωϊνὸ φορεματάκι, θὰ προτιμήσετε νάϋλον μὲ πουὰ ἢ μονόχρωμο τεργκάλ. Γίνονται ὄμορφα μὲ τὴν πρακτικὴ κοὺπ «σεμιζιέ» (μὲ γιακᾶ μυτερὸ) ἢ ὡς ψεύτικο «ντὲ—πιὲς» μὲ τέσσερις κουφωτὲς πιέττες στὴ φούστα καὶ μὲ τὸ κορσὰζ ἐλαφρὰ φορμαρισμένο, ποὺ κλείνει πλαγίως στὸν ὦμο μὲ ἕνα μεγάλο κουμπί.

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα λανσάρεται εἰδικὰ τὸ πολὺ λουσᾶτο κρὲπ τεργκάλ. Τὸ γαλλικὸ μοντέλο ἔχει ὡς κοὺπ μιὰ παραλλαγὴ τοῦ στὺλ «πρενσές», ὅπου ἕνα «μπιέ», ποὺ δένεται στὴν πλάτη, ὑπογραμμίζει μπροστὰ τὴν ψηλὴ μέση. Οἱ πένσες ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ ἡ φούστα πέφτει ἄνετα.

Τὸ «πικὲ ροβύλ», μὲ ρίγες σὲ ἄλλο τόνο τοῦ βασικοῦ χρώματος ταιριάζει ἐπίσης γιὰ κάθε ντὲ—πιὲς γιὰ τὸ ἀπόγευμα.

Γιὰ τὶς δροσερὲς μέρες θὰ διαλέξετε ντραλὸν μὲ μικρὰ καρρὼ ἢ τεργκὰλ καντριγιέ, ποὺ γί-

Δυὸ πρωϊνὰ τῆς «ὢτ-κουτύρ»: τρουὰ-πιὲς σὲ ἄσπρο-μαῦρο καὶ φόρεμα μὲ ρίγες καὶ πουά.

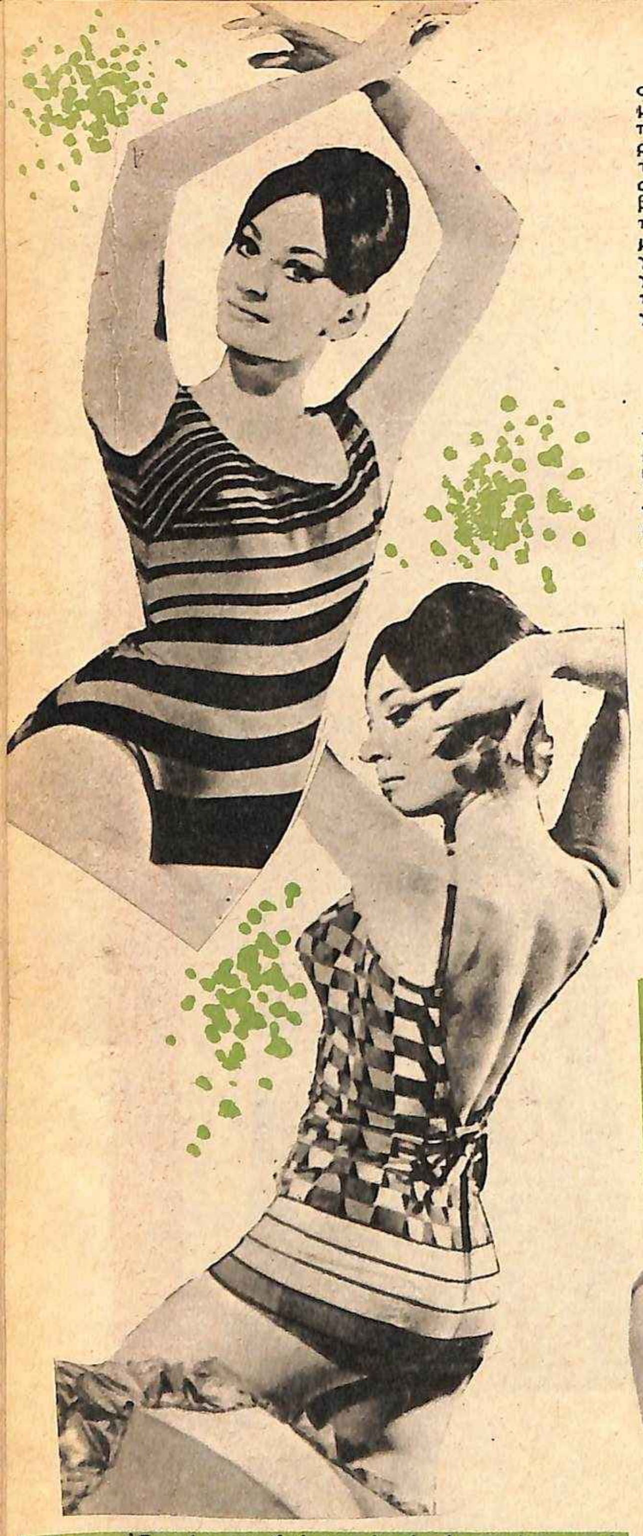

Ἐπάνω: Δυὸ μαγιὸ σὲ κλασσικὴ γραμμὴ καὶ νέα σχέδια. Δεξιά: Τὸ μοντέλο «Καλιφόρνια» γιὰ μετὰ τὸ μπάνιο, σὲ δυὸ χρώματα.

νονται ὄμορφα ντὲ—πιές, ταγιὲρ ἢ μικρὰ μαντώ. Γιὰ τὸ λουσάτο ταγιὲρ ταιριάζει τὸ τουὰλ «κουρτέλ». Εἶναι πολὺ ἐλαφρό, μὰ πέφτει θαυμάσια σὲ ἴσιες γραμμές.

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ

Ἂν πρόκειται νὰ κάνετε μιὰ ἐκδρομὴ σὲ παραθαλάσσιο μέρος, θὰ εἶστε τέλεια ντυμένη, ἂν ἀκολουθήσετε τὴ συμβουλὴ ἑνὸς μεγάλου Ἄγγλου ράφτη, ποὺ συνδυάζει τὴν κομψότητα μὲ τὸ πρακτικὸ πνεῦμα. Θὰ χρειαστῆτε μιὰ πολὺ μικρὴ βαλίτσα, μὰ θὰ εἶστε ἐφοδιασμένη μ' ὅ,τι ἀπαιτεῖται γιὰ τὴ θάλασσα, γιὰ τὸν περίπατο καὶ γιὰ τὸ βραδυνὸ χορό.

Σᾶς χρειάζονται: μιὰ μπλούζα, χωρὶς μανίκια, μὲ στρογγυλὸ ἢ ὀβὰλ ντεκολτὲ καὶ μιὰ μακρειὰ ἄνετη φούστα, καὶ τὰ δυὸ ἀπὸ ρὸζ ἐμπριμὲ ἀτσαλάκωτο ὕφασμα. Ἕνα κουμπωτὸ μπροστὰ μπολερό, μιὰ λίγο ἐβαζὲ φούστα καὶ σόρτς ἢ τρουὰ—κὰρ παντελόνι, ἀπὸ μονόχρωμο ρὸζ ἀτσαλάκωτο ὕφασμα. Καί, φυσικά, ἕνα μαγιώ.

Θὰ ταιριάξετε τὰ διάφορα κομμάτια μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Στὸ βαπόρι, στὸ τραῖνο ἢ στὸ αὐτοκίνητο θὰ φορέσετε τὴν ἐμπριμὲ μπλούζα μὲ τὴ ρὸζ φούστα. Γιὰ τὸν ἀπογευματινὸ περίπατο, θὰ συμπληρώσετε μὲ τὸ ἐφαρμοστό, κοντὸ ρὸζ μπολερό. Γιὰ μετὰ τὸ μπάνιο, θὰ φορέσετε τὸ ρὸζ μπολερὸ μὲ τὸ σὸρτς ἢ τὸ παντελόνι στὸ ἴδιο χρῶμα. Καὶ γιὰ τὸ βραδυνὸ χορὸ θὰ βάλετε τὴν ἐμπριμὲ μπλούζα μὲ τὴ μακρειὰ ἐμπριμὲ φούστα, ἑνώνοντας τὰ δυὸ κομμάτια μὲ μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Ἀποφύγετε ὅλα τὰ μπιζοὺ ἢ φορέσετε τὸ πολὺ - πολὺ γιὰ τὸ βράδυ ὄμορφα ἀσσορτὶ σκουλαρίκια, μιὰ ποὺ θὰ σηκώσετε ὁπωσδήποτε τὰ μαλλιά σας, γιὰ μιὰ πιὸ «ἐπίσημη» ἐμφάνισι.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Στὴν Ἀγγλία λανσάρονται γιὰ τὸ ἀπόγευμα πολλὰ σύνολα ἀπὸ φουρὼ καὶ μαντὼ σὲ λινὸ ρόζ, μπλὲ—μαρέν, κίτρινο λεμονιοῦ καὶ τυρκουάζ. Τὰ φορέματα ἔχουν συνήθως ἴσιο ντεκολτὲ καὶ τὰ μικρὰ μαντὼ μικρὸ καὶ ξεχειλωμένο γιακᾶ. Φοριέται, ἐπίσης, πολὺ τὸ μαντὼ—φουρώ. Ἔχει τελείως ἴσια κούπ, στενὴ ζώνη στοὺς γοφοὺς καὶ ἀνοίγει μπροστὰ ἀπὸ τὴ ζώνη καὶ κάτω. Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ μαντώ, εἶναι χωρὶς γιακᾶ καὶ κουμπιὰ καὶ τὸ ντεκολτέ του σχηματίζει ἕνα μεγάλο «V», μέχρι τὴ ζώνη. Συνηθίζεται ἐπίσης πολὺ τὸ φόρεμα νὰ εἶναι λίγο πιὸ ἀνοιχτόχρωμο ἀπὸ τὸ μαντώ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φορέματα, ποὺ εἶναι ἐπηρεασμένα ἀπὸ τὴ γαλλικὴ μόδα (φουρώ, τυνίκ, γιακᾶς «χελιδονιοῦ» κ.ἄ.), λανσάρονται ἐπίσης πολὺ λουσᾶτες τουαλέττες ἀπὸ ἄσπρη νάϋλον δαντέλλα (τὰ μοντέλα παρουσιάζονται ἐπίσης σ' ὅλα τὰ φωτεινὰ χρώματα τῆς μόδας) μὲ κοὺπ πρενσές.

Τυπικὸς γιὰ τὴν ἀγγλικὴ μόδα εἶναι ὁ στενὸς καὶ πλατὺς φιόγκος μπροστὰ στὴ μέση (ἀπὸ τὴ μιὰ πένσα στὴν ἄλλη), χωρὶς νὰ ὑπάρχη ζώνη.

Ἕνα νέο στὺλ τοῦ ντὲ—πιὲς θὰ ἀρέση ἀσφαλῶς κι' ἐδῶ: Πρόκειται γιὰ τὴ φούστα μὲ πιέττες σὲ «φαρδὺ πλισσὲ» καὶ τὴν καζάκα—βέστα, μὲ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτὲ καὶ μικρὲς καὶ ἴσιες μασχάλες. Στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ ἡ ἴδια μασχάλη συνεχίζεται ὡς ἄνοιγμα, μέχρι τὸ στρίφωμα. Ἡ βέστα ἔχει τρία μεγάλα κουμπιά, ποὺ τὴν κλείνουν: ἕνα κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη, ἕνα στὴ μέση κι' ἕνα στὸ ὕψος τῶν γοφῶν.

Βραδυνὸ ἀπὸ τεργκὰλ σὲ ἀρχαῖο στὺλ μὲ ἰδιότροπο γαρνίρισμα στὸ λαιμό.

Η ΜΙΚΡΗ ΤΥΝΙΚ ΑΠΟ ΛΙΝΟ

Τὰ νέα ἰταλικὰ μοντέλα ἔχουν πάντα μιὰ μικρὴ «σουρπρίζ»: ἕνα ἄνοιγμα στὴν ἴσια φούστα μὲ «φόντο» δυὸ πιέττες «σολέϊγ», σὲ ἀντίθετο χρῶμα ἢ ἕνα ἰδιότροπο ντεκολτέ, ποὺ εἶναι ρελιασμένο μὲ ἀντίθετο χρῶμα καὶ συνεχίζεται ἀριστερὰ ὡς τὸ μισὸ ὦμο, ὅπου κλείνει μ' ἕνα μεγάλο κουμπί, στὸ χρῶμα τοῦ ρελιάσματος. Ἡ τυνὶκ αὐτὴ εἶναι ἀνοιχτὴ μέχρι κάτω, μπρὸς στὸ πλάϊ, κι' ἔχει ἄλλο κουμπὶ στὴ μέση. Ταιριάζει εἰδικὰ γιὰ τὴν πλάζ. Ὁ τρίτος τύπος τῆς τυνίκ, ποὺ λεπταίνει ἄλλωστε πολύ, εἶναι λίγο φαρμαρισμένος κι' ἔχει δεξιὰ μπροστὰ μιὰ ἀπλικασιὸν ἀπὸ σκοῦρο χρῶμα σὲ σχέδιο φιόγκου, ἀπ' ὅπου ξεκινάει μιὰ στενὴ φάσα (στὸ χρῶμα αὐτό), μέχρι τὸ στρίφωμα. Ἡ πρώτη καὶ τρίτη τυνίκ, ποὺ ἀναφέραμε, φοριοῦνται ὄχι μόνο στὴν πλάζ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ πρωϊνοῦ στὴν πόλι.

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΠΟΥΑ

Στὶς γαλλικὲς μπουτὶκ λανσάρονται τώρα πολλὰ μοντέλα μὲ πουά. Τὰ πουὰ αὐτὰ εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς πολὺ μεγάλα καὶ ἔχουν εἴτε μαῦρο φόντο (ἄσπρα πουᾶ), εἴτε ἄσπρο φόντο (μαῦρα πουά). Τὰ μοντέλα ἔχουν κοντά, πραγματικὰ ἢ «ψεύτικα» μπολερό, ποὺ ἀνεβαίνουν μπροστὰ ὡς τὸ γιακᾶ «χελιδονιοῦ». Συμπληρώνονται μὲ μικρὲς τὸκ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ μὲ φαρδειὰ φάσα ἀπὸ τὸ χρῶμα ποὺ εἶναι τὰ πουά.

Γίνονται ὡστόσο ἀρκετὲς παραλλαγές: μαῦρα πουὰ γιὰ τὸ φόρεμα, ἄσπρα ἢ κόκκινα γιὰ τὸ μικρὸ μαντώ. Ἡ μικρὰ πουὰ στὸ φόρεμα, μεγάλα στὸ μαντώ, στὸ μπολερὸ ἢ στὴ ζακέττα.

Χαρακτηριστικὸ γιὰ τὸ Σαὶν—Λωρὰν εἶναι τὸ λουσάτο φόρεμα—πουκάμισο ἀπὸ σκοῦρο μπλὲ σαντοὺνγκ μὲ μεγάλες κόκκινες βοῦλες. Τὰ μανίκια καὶ ὁ γιακᾶς—ἐσάρπα εἶναι ἀπὸ μονόχρωμο μπλὲ σουρά. Ἕνα ἄλλο μοντέλο του συνδυάζει τὸ ὕφασμα μὲ πουὰ καὶ τὸ μονόχρωμο μὲ διαφορετικὸ τρόπο: Ὅλο τὸ φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο τουὶλ μεταξωτό, ἔχει μαῦρες μικρὲς βοῦλες, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ φαρδειὰ φάσα, ποὺ φτάνει ἀπὸ τὸ στῆθος μέχρι τοὺς γοφούς, ποὺ εἶναι ἀπὸ μαῦρο μεταξωτό. Τὰ μανίκια εἶναι σὲ στὺλ κιμονό, μὰ γενικὰ τὸ φόρεμα εἶναι στενὸ καὶ ἡ φούστα ἴσια. Συμπληρώνεται μὲ μαῦρα μακρυὰ γάντια, μαῦρο καπέλλο καὶ μαῦρες γόβες.

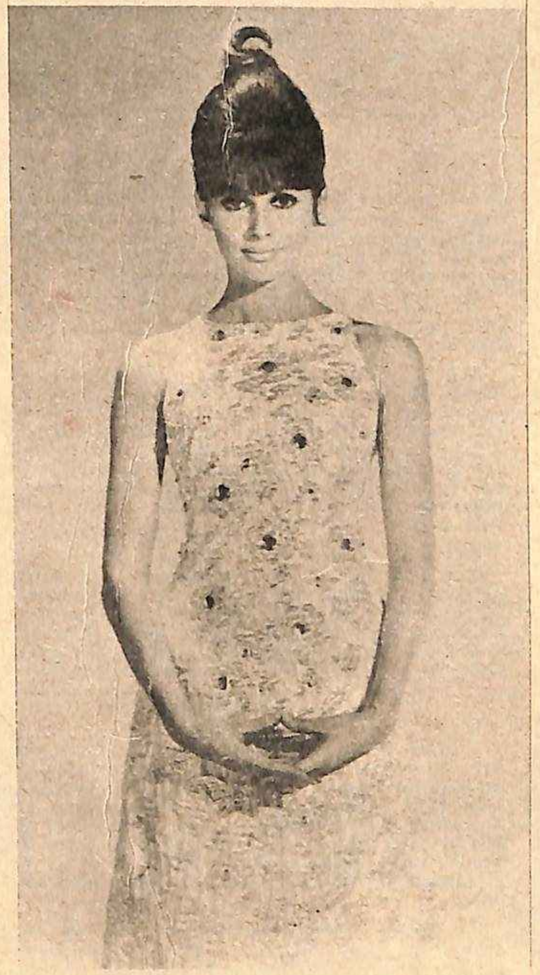

Ἀριστερά: Λουσάτο ἀπογευματινὸ σύνολο ἀπὸ ἄσπρο τεργκὰλ μὲ κέντημα ἀπὸ μαῦρες παγέττες. Μέσον: Παριζιάνικο βραδυνὸ ἀπὸ λαμὲ τεργκὰλ μὲ κέντημα ἀπὸ μεγάλες χρωματιστὲς πέτρες. Δεξιά: Ντὲ - πιὲς ἀπὸ «κρυλόρ». Τὸ μπλουζάκι εἶναι σὲ ἄσπρο γυαλιστερό μαῦρο καὶ κίτρινο,

ΠΡΩΙΝΑ ΤΗΣ «ΩΤ—ΚΟΥΤΥΡ»

Ὁ μεγάλος παρισινὸς ράφτης Κυριέλ, παρουσιάζει στὴ μπουτίκ του δυὸ θαυμάσια σύνολα γιὰ τὸ πρωΐ. Τὸ τρουὰ—πιὲς ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ μαύρη—ἄσπρη φούστα μὲ βαθειὲς ἀσιδέρωτες πιέττες, ἕνα μικρὸ ἄσπρο μπλουζάκι κι' ἕνα ζακεττάκι—σπένσερ μὲ τρουὰ—κὰρ μανίκια, ἐπίσης ἄσπρο. Εἶναι μπροστὰ ἐφαρμοστὸ καὶ πίσω ριχτό, μ' ἕνα «μαρτενγκάλ» (φαρδειὰ ξεχειλωμένη ζώνη στὴν πλάτη) πίσω καὶ μικρὸ μυτερὸ γιακαδάκι. Τὸ σπένσερ αὐτὸ ἔχει μάκρος μέχρι τοὺς γοφούς. Καὶ τὰ τρία κομμάτια εἶναι ἀπὸ σαντοὺνγκ.

Τὸ δεύτερο νέο μοντέλο τοῦ Κυριὲλ εἶναι ἀπὸ βαμβακερὸ μὲ φανταιζὶ ἀσπρόμαυρες ρίγες. Τὸ κορσὰζ χωρὶς μανίκια καὶ μὲ μικρὸ γιακαδάκι, καθὼς καὶ τὸ ἐσωτερικὸ ἀπὸ τὶς δυὸ πλαϊνὲς χωνευτὲς τσέπες στὴ φούστα, χρησιμοποιοῦν τὶς ρίγες σὲ ὁριζόντια γραμμή. Τὸ ὑπόλοιπο τῆς φούστας εἶναι μὲ ρίγες σὲ κάθετη γραμμὴ ἢ ἀπὸ ἕνα παρόμοιο βαμβακερὸ ὕφασμα μὲ μικρὰ κάθετα πουὰ σὲ ἄσπρο—μαῦρο συνδυασμό. Ἡ φαρδειὰ «γραβάτα» εἶναι ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς φούστας.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ

Ἕνα πολὺ λουσάτο σύνολο εἶναι τὸ φουρὼ καὶ τὸ σπένσερ ἀπὸ ἄσπρο τεργκάλ. Τὸ φουρὼ ἔχει ψηλὸ ὀβὰλ ντεκολτὲ καὶ εἶναι χωρὶς μανίκια. Τὸ σπένσερ, μὲ τρουὰ—κὰρ μανίκια καὶ μικρὸ στρογγυλὸ γιακᾶ, εἶναι ριχτὸ καὶ χωρὶς κουμπιά. Εἶναι κεντημένο μὲ μαῦρες παγέττες μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: ὁλόμαυρη φάσα στὸ στρίφωμα καὶ στὰ μανίκια, μὲ ἀσύμμετρες γραμμὲς πρὸς τὰ πάνω. Μανίκια καὶ σπένσερ ἔχουν ἐπίσης μικρὰ κεντημένα «πουὰ» μέχρι τὸ στῆθος.

Ὁ Κυριὲλ παρουσιάζει ὡς συμπλήρωμα γιὰ τὸ λουσάτο ἐμπριμὲ (σιφὸν μεταξωτὸ π.χ.) μιὰ κάπα, ποὺ δένεται ψηλὰ μπροστά, μὰ ποὺ σκεπάζει μόνο τὴν πλάτη. Οἱ ὦμοι εἶναι ἐλεύθεροι.

Καινούργιος εἶναι ἐπίσης ὁ τρόπος τοῦ συνδυασμοῦ χρωμάτων, ὅπως τὸν παρουσιάζει ὁ Μπικί: Στὸ μαῦρο φουρὼ ἢ στὴ μαύρη ρεντινγκότα τοποθετεῖ δυὸ μεγάλα κόκκινα ἢ μπλὲ κομμάτια σὲ σχῆμα «V», ποὺ σκεπάζουν ὅλο τὸ κορσὰζ μέχρι τὶς μασχάλες καὶ συνεχίζουν μέχρι τὸ στρίφωμα. Τὸ ντεκολτὲ εἶναι μπρὸς καὶ πίσω ἴσιο, τὰ δὲ χρωματιστὰ κομμάτια συνδέονται μὲ μιὰ μικρὴ φαρδειὰ μαύρη «μπρετέλλα».

ΒΡΑΔΥΝΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΗΣ «ΩΤ—ΚΟΥΤΥΡ»

Δυὸ τελευταῖα θαυμάσια παρισινὰ μοντέλα ἀπὸ τεργκὰλ παρουσιάζουν τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά: Τὸ κοντὸ βραδυνὸ ἀπὸ λαμὲ ρὸζ «πάλ», μὲ ὕφανσι ἀπὸ ἀσημὶ κλωστή, ἔχει μικρὸ ἴσιο ντεκολτὲ στὺλ «ἀμερικάνικου» (μὲ γυμνοὺς τοὺς ὤμους), εἶναι λίγο ἐφαρμοστὸ κι' ἔχει πρόσθετες μεγάλες γυαλιστερὲς χρωματιστὲς πέτρες σπαρμένες στὸ κορσάζ, μέχρι τοὺς γοφούς.

Τὸ μικρὸ βραδυνὸ ἀπὸ μαῦρο τεργκὰλ εἶναι ραμμένο σὲ στὺλ χλαμύδας: Εἶναι πολὺ σουρωτὸ στὸ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτέ, σχηματίζοντας ἔτσι τὸ γνωστὸ «ἀμερικάνικο» ντεκολτέ. Μιὰ σκληρὴ στενὴ ζώνη τὸ συγκρατεῖ στὴ μέση. Μιὰ πρωτοτυπία στὸ ντεκολτέ: Ἕνα ἄσπρο κι' ἕνα μαῦρο κομμάτι ὕφασμα «πλέκονται» τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ τοποθετοῦνται γύρω στὸ λαιμό.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΣΕ ΑΝΔΡΙΚΟ ΣΤΥΛ

Οἱ νέες αὐτὲς μπλοῦζες παίρνουν πολλὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ στολή. Ἔχουν μεγάλες κουμπωτὲς πρόσθετες τσέπες καὶ ἐπωμίδες, κουμπωμένες κι' αὐτὲς (στοὺς ὤμους). Ἀκόμη κι' ὁ γιακᾶς, δηλαδὴ οἱ μεγάλες μύτες του, κουμπώνονται πάνω στὴ μπλούζα. Φοριοῦνται εἴτε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ φούστα ἢ τὸ παντελόνι ἢ σὰν πουκάμισο—«μπλουζόν», δηλαδὴ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ παντελόνι. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἡ μπλούζα εἶναι στενὴ γύρω στοὺς γοφούς.

Ἐκτὸς ἀπ' ὅλα τ' ἀνοιχτὰ χρώματα τῆς μόδας (κίτρινο, ρόζ, πράσινο) λανσάρονται καὶ πολὺ σκοῦρα χρώματα: γκρὶ καὶ μαῦρες ρίγες, μικρὰ μὼβ καρώ, μαῦρα στυλιζαρισμένα ἀστράκια πάνω σὲ καφὲ βελοὺρ κοτελὲ κ.ἄ. Οἱ μπλου-

Ἡ νέα κάπα ὡς συμπλήρωμα γιὰ τὸ φόρεμα χωρὶς μανίκια.

ζες αὐτὲς ταιριάζουν ἰδιαίτερα γιὰ τὸ Σαββατοκύριακο, γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ ἢ γενικὰ γιὰ τὴν ἐξοχή.

Ο,ΤΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΛΑΝΣΑΡΕΤΑΙ ΣΕ ΜΑΓΙΩ

Καρρὼ σ' ὅλα τὰ μεγέθη: Τὴ θέσι τῆς ρίγας διεκδικοῦν τώρα τελευταῖα τὰ καρρὼ καὶ τὰ πουά. Χρησιμοποιοῦνται στὸ κοντὸ κορσάζ, σὲ εἶδος «καζάκας», μὲ ἑνωμένο τὸ μαῦρο πανταλονάκι, στὸ στὺλ «μπλούζα», μὲ δυὸ μαῦρες τιράντες, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ κοντὸ μαῦρο πανταλονάκι καὶ γιὰ ὁλόκληρο τὸ μαγιώ. Νέα εἶναι ἐπίσης ἡ σκούφια σὲ στὺλ «μπρετόν».

Τὸ πρακτικὸ κὰς - μαγιώ.

Τὸ ἀμερικανικὸ στὺλ «φανταιζί»: Τὰ μαγιὼ αὐτὰ εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ τὴ νέα ὕλη «λύκρα», ποὺ εἶναι μαλακειὰ καὶ ἐλαστική, καὶ χρησιμοποιεῖται τόσο γιὰ ντὲ—πιές, ὅσο καὶ γιὰ μαγιὼ ἢ μαγιὼ—τυνὶκ μὲ ζώνη στὴ μέση. Τὰ σχέδια εἶναι πάντα φανταιζί, μὲ λουλούδια ἢ μεγάλα γεωμετρικὰ σχέδια.

Τὰ χρώματα τῆς μόδας εἶναι τὸ μπλὲ σὲ ὅλους τοὺς τόνους, τὸ κίτρινο, τὸ καφέ, τὸ κόκκινο καὶ τὸ μώβ.

Τὸ ντεκολτὲ «σουρπρίζ»: Ὅπως στὰ φορέματα, ἔτσι καὶ στὰ μαγιώ, οἱ γαρνιτοῦρες βρίσκονται στήν... πλάτη. Στὴ Γαλλία λανσάρονται τὰ πιὸ ἀπίθανα ντεκολτέ: Σταυρωτές, φαρδειὲς μπρετέλλες, μεγάλο ντεκολτὲ σὲ σχῆμα «V» (μὲ ἄσπρη φάσα γύρω του καὶ τρεῖς ὁριζόντιες ἄσπρες φάσες στὸ τέλος, πάνω ἀπὸ τὴ μύτη), σὲ μεγάλο σχῆμα «αὐγοῦ» κ.ἄ.

Νέα σχέδια σὲ κλασσικὴ γραμμή: Τὰ γνωστὰ μονοκόμματα μαγιὼ μὲ στενὲς ἢ φαρδειὲς μπρετέλλες, λανσάρονται σὲ συνδυασμὸ μὲ ρίγα «φανταιζὶ» καὶ μεγάλα λουλούδια, σὰν κέντημα. Καθὼς ἔχουν μπροστὰ μιὰ μικρὴ «φουστίτσα», φοριοῦνται καὶ στὴν πλὰζ καὶ στολίζονται μ' ἕνα λουσάτο κολλιέ.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Γιὰ τὴν ἐξοχὴ καὶ γιὰ τὰ παιγνίδια στὸν κῆπο, ταιριάζουν γιὰ τὰ ἀγοράκια ἰδιαίτερα τὰ πουκάμισα—βέστες μὲ σχιστὲς ραφὲς καὶ μὲ πρόσθετες τσέπες. Πρακτικὲς πολὺ εἶναι οἱ «φόρμες», ποὺ φοριοῦνται στὴν ἀνάγκη καὶ μὲ ἄσπρο πουκαμισάκι. Τὸ πανταλονάκι (μακρὺ ἢ τρουὰ—κάρ), μὲ δυὸ λοξὲς χωνευτὲς τσέπες, ἔχει μπροστὰ στενὴ ζώνη καὶ πίσω περασμένο λάστιχο.

Καινούργια γιὰ τὰ κοριτσάκια εἶναι τὰ φορέματα σὲ στὺλ «πρενσές», μόλις ἐφαρμοστά, μὲ δυὸ χωνευτὲς πιέττες μπροστά, στὰ πλάγια καὶ πίσω, ποὺ ἀρχίζουν πολὺ χαμηλά, κάτω ἀπὸ τὴ ζώνη. Αὐτὴ κουμπώνεται πάνω στὶς δυὸ μπροστινὲς πιέττες καὶ ἀφίνει τὸ μεσαῖο μπροστινὸ φύλλο, χωρὶς ζώνη.

Πολὺ χαριτωμένα γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες εἶναι τὰ ἐλαφρὰ φορεματάκια σὲ στὺλ τυρολέζικο, μὲ κεντητὴ ποδιὰ καὶ δαντέλλες στὸ λαιμό, στὸ μπροστινὸ ἄνοιγμα καὶ στὸ στρίφωμα, ἄσπρες σὰν τὴν ποδιά.

Μιὰ συμβουλή: Κάθε φούστα γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ στηρίζεται καλύτερα, ἂν ἔχῃ δυὸ μπρετέλλες, ποὺ μπορεῖ νὰ ἑνωθοῦν μπροστὰ μὲ μιὰ ὁριζόντια φάσα στὸ ὕψος τοῦ στήθους.

Παιδικὴ μόδα: πρακτικὰ καὶ εὐχάριστα σύνολα γιὰ τὴν ἐξοχὴ καὶ τὰ παιχνίδια.

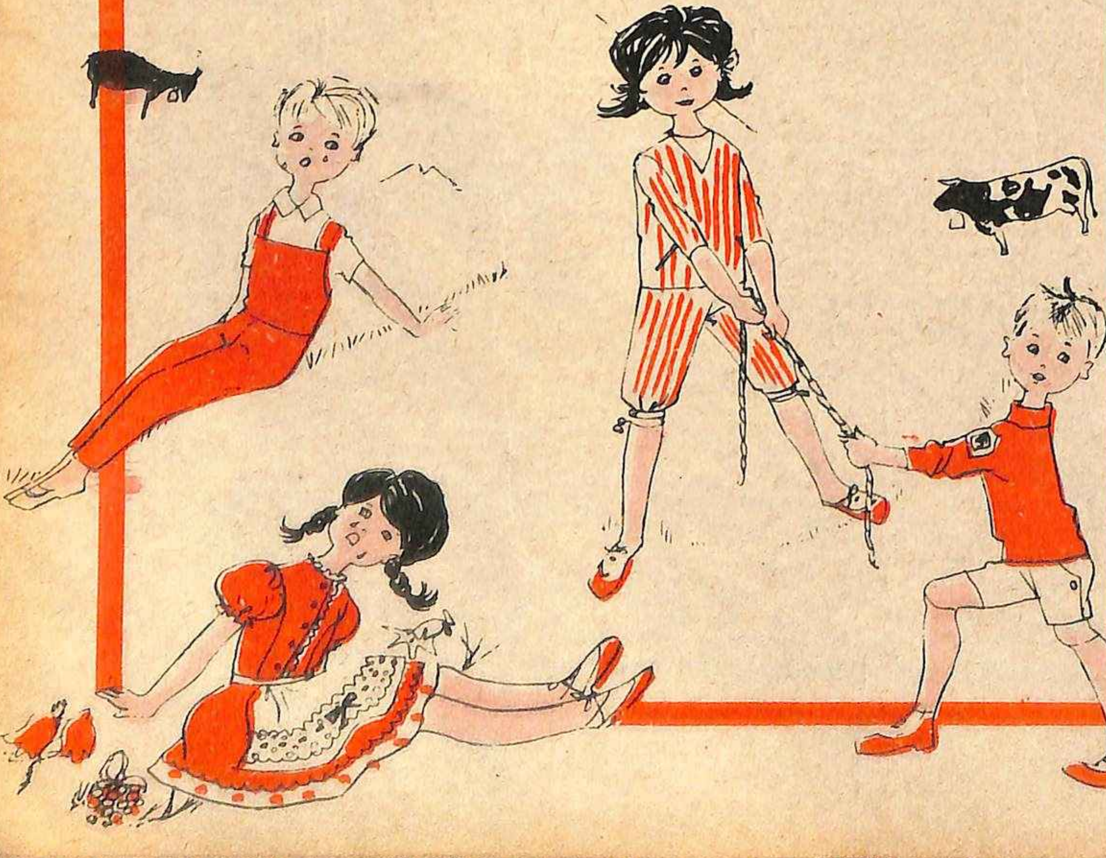

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὁ ὀπάλλιος

Ἡ πολύτιμη πέτρα, ποὺ λέγεται «ὀπάλλιος», εἶναι πολὺ εὐαίσθητη στὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία. Οἱ ἐξωτερικοὶ αὐτοὶ παράγοντες ἐλαττώνουν συχνὰ τὴν ὀμορφιά της, ἐπομένως καὶ τὴν ἀξία της. Γιὰ νὰ τὴν προφυλάξετε, πρέπει νὰ μὴ τὴ φορᾶτε συνεχῶς, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀφίνετε κάπου - κάπου νὰ «ξεκουράζεται» μέσα στὸ κουτί της, τυλιγμένη μὲ βαμπάκι, σὲ μέρος ὄχι πολὺ κρύο.

Τὰ τραντάγματα ἀπὸ τὰ καμιόνια

Ὅταν ἡ κρεβατοκάμαρά σας βλέπη σὲ δρόμο ἀπ' ὅπου περνᾶνε βαρυὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα, τὰ τραντάγματα, ποὺ μεταδίδονται ὡς τὸ κρεβάτι σας, εἶναι πολὺ ἐνοχλητικά. Γιὰ νὰ τ' ἀποφύγετε, βάζετε κομμάτια ἀπὸ καρυτσουκένιο σφουγγάρι ἀνάμεσα στὸ πάτωμα καὶ τὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ. Πάνω ἀπ' τὸ καουτσοὺκ τοποθετεῖτε σανιδάκια. Ἂν δὲ τὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ ἔχουν ροδίτσες, βάζετε ἀπὸ κάτω ἕνα γυάλινο κεσεδάκι, ὅπως στὰ πιάνα.

Ὅταν ἀνοίξη ἡ μύτη

Ἄνοιξε ἡ μύτη τοῦ παιδιοῦ σας, μονάχη της ἢ ἀπὸ χτύπημα; Κυττᾶχτε πρῶτα ποιὸ ρουθοῦνι τρέχει αἷμα καὶ πιέσετέ το μὲ τὸ δάχτυλο, στὴ βάσι τῆς μύτης. Ἂν δὲ σταματήση ἔτσι ἡ αἱμορραγία, δῶστε στὸ παιδὶ νὰ ρουφήξη μὲ τὴ μύτη λίγη σκόνη τριμμένης ἀσπιρίνης.

Ἐπιμένει ἀκόμη ἡ αἱμορραγία; Πάρτε τότε μιὰ γάζα, σκίστε την σὲ λουρίδες πλάτους ἑνὸς πόντου σχεδόν, βουτῆχτε τις σὲ ὀξυζενέ, στῦφτε τις καὶ σπρῶχτε τις σιγὰ - σιγὰ μ' ἕνα σπίρτο μέσα στὸ ρουθοῦνι. Ὅταν μποῦν ἔτσι λουρίδες μήκους 5—6 πόντων, ἔχει πιὰ «ταμποναριστῆ» καλὰ ἡ ἀνοιγμένη φλέβα. Ἀφίνετε τὶς γάζες μέσα στὴ μύτη 12 — 24 ὧρες, ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τῆς αἱμορραγίας.

Τὰ τσιμπήματα τῶν ἐντόμων

Τὰ τσιμπήματα τῶν ἐντόμων δὲν εἶναι μόνον ἐνοχλητικά, ἀλλὰ κι' ἐπικίνδυνα, γιατὶ μεταδίδουν συχνὰ διάφορα μικρόβια.

Γιὰ νὰ μὴ σᾶς τσιμπᾶνε τὰ κουνούπια, ἀλείφτε τὸ δέρμα σας μὲ λάδι καμφουρᾶς. Ἂν σᾶς ἔχουν ἤδη τσιμπήσει, βρέξετε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ ξῦδι, ἀμμωνία ἢ ἰώδιο. Γιὰ τσιμπήματα σφήκας ἢ μέλισσας, εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὴ ἡ ἀμμωνία, ἀρκεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀμέσως. Ἂν τὸ τσίμπημα σᾶς πονάη πολὺ καὶ δημιουργεῖ πρήξιμο, βάλτε κομπρέσες μὲ πολὺ ζεστὴ διάλυσι βορικοῦ ὀξέος.

Βερνίκι γιὰ τὰ παπούτσια

Μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἕνα καλὸ μαῦρο βερνίκι τῶν παπουτσιῶν μὲ τὴν ἑξῆς συνταγή: Παίρνετε 50 γραμ. κίτρινο κερί, 50 γραμ. φοῦμο, 150 γραμμ. νέφτι καὶ βαζελίνη ὅσο ἕνα καρύδι. Λυώνετε τὸ κερὶ μ' ἕνα ζεστὸ σίδερο, ἀφίνοντάς το νὰ στάζη μέσα στὸ νέφτι. Προσθέτετε ὕστερα τὸ φοῦμο καὶ τὴ βαζελίνη κι' ἀνακατεύετε καλά.

Τὸ χαλαρωμένο στῆθος

Τὸ ἀλκοόλ, μὲ τὴ στυπτικὴ ἐπίδρασί του στὸ δέρμα, κάνει σφιχτότερο τὸ γυναικεῖο στῆθος. Ἡ ἐνέργειά του γίνεται πιὸ ἀποτελεσματική, ἂν τοῦ προσθέσετε κι' ὡρισμένες ἄλλες οὐσίες.

Νά δυὸ συνταγές, καταλληλότατες γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ παρατηροῦν μιὰ χαλάρωσι τῶν ἱστῶν τοῦ στήθους τους:

1)	Σαλικυλικὸν ὀξὺ	0,40	γραμ.
	Μαντὸλ	0,20	»
	Κολώνια	400	»
	Ἐκχύλισμα ἀνίσου	2	»
	» μπατιάνας ..	»	»
2)	Τριανταφυλλόνερο	300	γραμ.
	Ἀνθόνερο	50	»
	Ἀλκοὸλ καθαρὸ 80 βαθμῶν	200	»
	Γλυκερίνη	20	»
	Βάμμα βενζόης	10	»
	Χαμαμέλις	100	»
	Τρυγικὸν ὀξὺ	0,20	»
	Ἀλκοολὰ ντὲ σιτρὸν	0,25	»

Τρίβετε ἐλαφρὰ τὸ στῆθος σας μὲ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο ἀπ' τὰ ὑγρὰ αὐτά, ὡς ὅτου εἰσχωρήση καλὰ στὸ δέρμα. Ἀποφύγετε νὰ τρίβετε δυνατὰ καὶ νὰ μετακινῆτε τὸ στῆθος. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ καὶ προσεχτικὸ μασσὰζ στὸ ἀπάνω μέρος τοῦ στήθους, γιὰ νὰ τονωθοῦν οἱ συνδετικοὶ ἱστοί.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΙΖ

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΩΝ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

10ον

Ὁ Γκόσοκ ἔτριψε τὰ χέρια του.

—Ἔχουν τάξει 5 χιλιάδες δολλάρια γιὰ ὅποιον θὰ βοηθήση στὴ σύλληψί σου, ἀπάντησε.

—Πέντε χιλιάδες δολλάρια; πρόφερε ἀργὰ ὁ Ράβεν, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

—Ναί. Μπόλικα λεφτά, ἔ;

Ὁ Ράβεν ἔνοιωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ γελάση... Εἶχε ὑπογράψει τὴ θανατική του καταδίκη, αὐτὸς ὁ ἠλίθιος! Ὅσα κι' ἂν τοῦ ἔδινε ὁ Ράβεν, θὰ τὸν πρόδινε στὸν πρῶτο ἀστυνομικὸ ποὺ θὰ συναντοῦσε. Πέντε χιλιάδες δολλάρια δὲν εἶναι παῖξε γέλασε...

—Ἂν σοῦ δώσω κι' ἐγὼ ἄλλα τόσα, θὰ εἴμαστε ἐν τάξει; εἶπε.

Τὰ μάτια τοῦ Γκόσοκ γυαλίσανε.

—Μὰ βέβαια! βιάστηκε ν' ἀπαντήση.

Ὁ Ράβεν ἔβγαλε ἕν' ἄλλο μάτσο λεφτὰ ἀπ' τὴν τσέπη του.

—Τόσα θἆναι αὐτά, πάνω - κάτω, εἶπε. Μέτρησέ τα.

Ἔβαλε τὰ χαρτονομίσματα στὰ χέρια τοῦ Γκόσοκ, ποὺ τρέμανε ἐλαφρά, καὶ πῆγε ὕστερα ὥς τὸ παράθυρο. Ἀνασήκωσε λίγο τὴν κουρτίνα καὶ εἶδε τὴ Μαρία νὰ πηγαινοέρχεται στὴν κάμαρά της. Κατάλαβε πὼς ἑτοίμαζε τὶς βαλίτσες της.

Ἡ ὥρα περνοῦσε... Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν ξενοδόχο, ποὺ εἶχε καθήσει πάνω στὸ κρεβάτι καὶ μετροῦσε τὰ χαρτονομίσματα.

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ πιστόλι του, τὤπιασε ἀπ' τὴν κάννη καὶ πλησίασε τὸ Γκόσοκ.

— Ἔχεις τώρα ἀρκετὰ λεφτά, γιὰ νὰ ζήσης πλούσια! τοῦ εἶπε ἥσυχα.

Ὁ Γκόσοκ ἔγνεψε «ναί». Ὁ Ράβεν στάθηκε πίσω του καὶ σήκωσε τὸ χέρι του.

Ὁ ξενοδόχος ἔμπηξε ξαφνικὰ μιὰ κραυγὴ τρόμου, βλέποντας τὸν ἴσκιο τοῦ Ράβεν πάνω στὰ βρώμικα σεντόνια, τὸ χέρι του ποὺ καμπύλωνε καὶ τὸ ρεβόλβερ τέβαινε μὲ ὁρμή, καὶ τὸ ρεβόλβερ ποὺ φαινότανε τρεῖς φορὲς μεγαλύτερο ἀπ' τὸ πραγματικό.

Ἡ λαβὴ τοῦ ὅπλου τοῦ ἄνοιξε τὸ κεφάλι. Σωριάστηκε στὸ κρεβάτι, ἐνῶ ἀπ' τὴν τρύπα τοῦ κρανίου του ξεχύνονταν μυαλὰ καὶ αἵματα...

Ὁ Ράβεν ἔκανε γρήγορα ἕνα βῆμα πίσω. Δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ ξαναχτυπήση. Εἶχε πονέσει τὸ χέρι του, ἀπ' τὴ δύναμι ποὺ εἶχε βάλει...

Κύτταξε τὸ Γκόσοκ, μ' ἕνα συναίσθημα ἀνακουφίσεως. Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν καταστρέψη, εἶχε βουβαθῆ γιὰ πάντα. Τώρα ἦταν πιὰ ἐλεύθερος!

Δὲν τοῦ ἔμενε, παρὰ νὰ βγῆ, ν' ἀνεβῆ στ' αὐτοκίνητό του, νὰ πάη νὰ πάρη τὴ Μαρία Λεροῦ καὶ νὰ φύγη.

Ξάπλωσε καλὰ τὸ Γκόσοκ πάνω στὸ κρεβάτι καὶ τὸν σκέπασε. Ὅποιος κύτταζε ἀπ' ἔξω στὴν κάμαρα, θὰ νόμιζε πὼς ἦταν ὁ Ράβεν, ποὺ κοιμότανε.

Σταμάτησε λίγο, γιὰ ν' ἀνάψη τσιγάρο. Τὸ ρολόϊ ἔδειχνε 9 καὶ 20'. Ὅλα πήγαιναν καλά...

Καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὴν πόρτα, ἔπεσε ἡ ματιά του στὸ ἡμερολόγιο τοῦ τοίχου. «Παρασκευὴ 13 Σεπτεμβρίου» διάβασε.

— Εἶναι ἡ τυχερή μου μέρα! μουρμούρισε μ' ἕνα μικρὸ γέλιο.

Ὕστερα βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ πῆρε τὸ κλειδί.

Δὲ συνάντησε κανένα στὴ σκάλα. Βγῆκε ἀπ' τὴν πίσω πόρτα καὶ βρῆκε στὸ διάδρομο τὴν «Κράϊσλερ» ποὺ τὸν περίμενε.

Ἀνέβηκε κι' ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή. Δὲ μποροῦσε ἀκόμα νὰ πιστέψη πὼς ἔφευγε, πὼς εἶχε ἕνα γρήγορο αὐτοκίνητο καὶ πὼς σὲ μερικὲς ὧρες θὰ βρισκότανε πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸ Σαὶν-Λουΐς.

Ἔκανε μιὰ φορὰ τὸ γῦρο τοῦ τετραγώνου. Καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Μαρίας Λεροῦ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸ ρολόϊ τοῦ δρόμου ἔδειχνε 9½.

Ἡ κοπέλλα τὸν περίμενε στὴν ἐξώπορτα. Ὅταν τὸν εἶδε νἄρχεται, σήκωσε τὶς δυὸ βαλίτσες της καὶ κατέβηκε τρέχοντας τὰ λίγα σκαλοπάτια.

Ὁ Ράβεν ἀπόφυγε νὰ βγῆ ἀπ' τ' αὐτοκίνητο. Ἀπ' τὴ θέσι του, ἔβλεπε τοὺς γείτονες νὰ παρακολουθοῦν τὴ σκηνή, πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες τῶν παραθύρων του. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν δοῦνε καλὰ καὶ νἆναι σὲ θέσι ὕστερα νὰ τὸν περιγράψουνε στοὺς ἀστυνομικοὺς — ἂν κάποιος τὸν ὑποπτευότανε...

—Βᾶλτε τὶς βαλίτσες στὸ πὸρτ μπαγκάζ, τῆς εἶπε. Ἀνοίγει εὔκολα. Ἐγὼ πρέπει νὰ φροντίσω λίγο γιὰ τὸ μοτέρ, γιατὶ εἶναι κρῦο ἀκόμα.

— Ἐν τάξει, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα.

Ἀφοῦ φόρτωσε τὶς βαλίτσες, ἔσκυψε, τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἐκείνη κάθησε δίπλα του.

Φοροῦσε τὸ ἴδιο φουστάνι μὲ τὶς ἄσπρες καὶ κόκκινες βοῦλες. Ὅπως κάθησε, ἀνασηκώθηκε λίγο ἡ φούστα της. Κι' ὁ Ράβεν ἀνατρίχιασε ἐλαφρά, βλέποντας τὶς μακρειὲς καὶ τορνευτὲς γάμπες της. Ἐκείνη τράβηξε πρὸς τὰ κάτω τὴ φούστα της καὶ γέλασε νευρικά.

—Ὡραῖο ἀμάξι! εἶπε.

—Σᾶς ἀρέσει; ρώτησε ὁ Ράβεν, ἐνῶ ξεκινοῦσε. Ἔχομε νὰ κάνουμε πολὺ δρόμο. Κοιμήθηκα ὅλο τ' ἀπόγευμα, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ πᾶμε ὅσο τὸ δυνατὸν μακρύτερα.

—Μ' ἀρέσει νὰ ταξιδεύω τὴ νύχτα... Μπορῶ νὰ σωφάρω κι' ἐγώ, ὅταν κουραστῆτε;

Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε.

—Ξέρετε νὰ ὁδηγῆτε;

—Βέβαια.

Δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ, ὁ Ράβεν... Ἔτσι, σωφάροντας μὲ βάρδιες, θὰ μποροῦσαν νὰ κερδίσουν τὸ μισὸ καιρό.

—Ὡραῖα! εἶπε μὲ ἱκανοποίησι. Αὐτὸ θὰ κάνουμε...

Ὡδηγοῦσε μὲ μέτρια ταχύτητα, γύρω ἀπ' τὰ 70 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Δὲν ἤθελε νὰ τρέξη πολύ, γιὰ νὰ μὴ τὸν σταματήση κανένας τροχονόμος. Ὁ Γκόσοκ τὸν εἶχε ἐφοδιάσει μὲ μιὰ πλαστὴ ἄδεια ὁδηγοῦ. Μά, ἔστω κι' ἂν εἶχε τὰ χαρτιά του ἐν τάξει, δὲν ἤθελε νὰ διακινδυνέψη...

Εἶχαν φτάσει στὰ προάστεια, ὅταν ἡ Μαρία φώναξε ξαφνικά:

— Κυττᾶχτε! Ὁ δρόμος εἶναι μπλοκαρισμένος. Πρέπει νὰ σταματήσουμε.

Ὁ Ράβεν χούφτωσε τὸ ρεβόλβερ του, μέσα στὴ θήκη του, καὶ φρενάρισε μερικὰ μέτρα πρὶν ἀπ' τὸ κόκκινο φανάρι.

Τρεῖς ἀστυνομικοὶ πλησιάσανε. Οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσαν αὐτόματα.

Ὁ Ράβεν ἔνοιωσε νὰ στεγνώνη ὁ λαιμός του, μὰ κατάφερε νὰ μείνη ἤρεμος.

Ἡ Μαρία ἔσκυψε ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς ἔρριξαν στὸ πρόσωπο τὸ δυνατὸ φῶς ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ. Ὕστερα τὸ στρέψανε στὸ Ράβεν. Ἐκεῖνος εἶχε βγάλει γρήγορα τὸ καπέλλο του, γιὰ νὰ φανοῦνε τὰ ἄσπρα μαλλιά του.

—Τί τρέχει; ρώτησε κι' αὐτός. Δὲν πιστεύω νἄτρεχα πολύ...

—Τὰ χαρτιά σας, εἶπε ἐπιτακτικὰ ὁ ἕνας ἀστυνομικός.

Ὁ Ράβεν πρόσεξε πὼς οἱ συνάδελφοί του δὲν κρατοῦσαν πιὰ

Ἐντελῶς ΝΕΑ καραμέλλα!

ΝΕΟΝ ΕΙΔΟΣ.. ΝΕΑ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ... ΝΕΑ ΓΕΥΣΙΣ!

Στὶς χῶρες ποὺ ἐκυκλοφόρησε κατέκτησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν προτίμησι τοῦ κοινοῦ!

Ἡ ΝΕΑ αὐτὴ καραμέλλα κυκλοφορεῖ σήμερα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα!..

Δοκιμάστε την!.. Εἶναι ἡ καραμέλλα NASKO 61

NASKO 61 ΣΟΚΟΛΑΤΑ - ΜΑΝΤΑΡΙΝΙ ΚΙΤΡΟ - ΠΙΠΕΡΜΑΝ

τὰ ὅπλα τους γυρισμένα καταπάνω του.
Ἔβγαλε τὰ χαρτιά του.
—Ὁρίστε... εἶπε.
Ἡ Μαρία εἶχε πιάσει κουβέντα μὲ τοὺς δυὸ ἄλλους Δὲ μποροῦσε ὁ Ράβεν ν' ἀκούση τί τοὺς ἔλεγε, σκυμμένη ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Μὰ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς ἔβαλε τὰ γέλια κι' ἡ Μαρία τὸν μιμήθηκε.
Ὁ πρῶτος ἐπέστρεψε στὸ Ράβεν τὰ χαρτιά του, ἀφοῦ τοὺς ἔρριξε μιὰ ἀδιάφορη ματιά.
—Ἡ κυρία εἶναι γυναῖκα σας; ρώτησε.
Ὁ Ράβεν ἔγνεψε καταφατικά.
—Ὁ κέϋ. Μπορεῖτε νὰ φύγετε.
Τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε κι' ἀπομακρύνθηκε.
—Γυρεύουνε τὸ «Δημόσιο κίνδυνο Νο 1», εἶπε ἡ Μαρία ζωηρά. Ἕναν κάποιο Ράβεν. Πιστεύουν πὼς εἶναι κρυμμένος στὴν πόλι... Πολὺ ἐνδιαφέρον, ἔ;
—Ναί, ἀπάντησε ὁ Ράβεν μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο. Ἔχω τώρα νὰ σᾶς πῶ κάτι ποὺ θὰ σᾶς ταράξη... Ἔκανα τρέλλα ποὺ σᾶς πῆρα μαζί μου, μικρή μου!
—Γιατί; ἀπόρησε ἐκείνη.
—Ἔχετε ἀκούσει ποτὲ γιὰ τὸ Νόμο Μάνν;
—Ναί, βέβαια. Μὰ τί σχέσι ἔχει;..
—Ἔχει, καὶ πολλὴ μάλιστα. Παραβαίνει αὐτὸ τὸ νόμο, ὅποιος περνάει ἀπὸ μιὰ σὲ ἄλλη πολιτεία μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶναι ἡ δική του. Μπορεῖ νὰ τὸν στείλουνε 20 χρόνια φυλακή!
Τὸν κύτταξε μὲ γουρλωμένα μάτια.
—Μὰ μᾶς ἀφίσανε νὰ περάσουμε... παρατήρησε.
Ὁ Ράβεν ἔκανε μιὰ γκριμάτσα.
—Γιατὶ τοὺς εἶπα πὼς ἤσαστε γυναῖκα μου. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἔσωσε, εἶναι τ' αὐτοκίνητο, τὸ ντύσιμό μας, ὁ τρόπος ποὺ φερνόμαστε...
Ἀφοῦ σταμάτησε λίγο, πρόσθεσε:
—Ἂν σᾶς ἐνοχλῆ νὰ γίνετε πραγματικὰ γυναῖκα μου, ὅσο θὰ κρατήση τὸ ταξίδι μας, καλύτερα νὰ γυρίσωμε πίσω.
Ἡ Μαρία κύτταξε μπροστά.
—Ἔπρεπε νὰ τὸ φαντασθῶ πὼς θὰ χρειαζότανε νὰ πληρώσω, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς... εἶπε μὲ πικρία.
Ὁ Ράβεν φρενάρησε καὶ σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο.
—Μιὰ λέξι ἀκόμα καὶ γυρίζουμε πίσω, πρόφερε.
Ἡ Μαρία τὸν κύτταξε. Ὕστερα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ μουρμούρισε:
—Καλά. Δὲ θὰ πεθάνω, στὸ κάτω-κάτω!..
Καὶ ξαπλώθηκε πιὸ ἄνετα στὸ κάθισμα.
Ὁ Ράβεν ξεκίνησε πάλι. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι κάμποση ὥρα.
Ἡ «Κράϋσλερ» ἔτρεχε στὸν αὐτοκινητόδρομο, καταβροχθίζοντας τὰ χιλιόμετρα. Ἡ θερμοκρασία ἔπεφτε, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα. Ἄρχισαν νὰ κουράζωνται.
—Ὅταν φτάσουμε στὸ Οὐΐλλιαμσμπουργκ, θὰ πιοῦμε κάτι, εἶπε ὁ Ράβεν.
Ἡ Μαρία ἔτριβε τὰ γυμνὰ μπράτσα της.
—Θὰ βγάλω ἕνα μαντὼ ἀπ' τὶς βαλίτσες μου, ὅταν σταματήσουμε, εἶπε.
Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, φτάσανε στὴν πόλι. Ὁ Ράβεν σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο. Κατέβηκε καὶ βοήθησε τὴ Μαρία νὰ βγάλη ἕνα ἐλαφρὸ ταξιδιωτικὸ παλτό. Πῆρε κι' αὐτὸς μιὰ κουβέρτα.
Μπῆκαν μαζὶ στὸ ξενοδοχεῖο. Ἡ ὥρα ἦταν 12 καὶ τέταρτο.
Κάθησαν στὸ ἔρημο χὼλλ καὶ παράγγειλαν σ' ἕνα σαστισμένο νέγρο καφὲ καὶ ροῦμι.
—Κουραστήκατε; ρώτησε ὁ Ράβεν, ἐνῶ ἔπινε μὲ μικρὲς γουλιὲς τὸν ἀχνιστὸ καφέ.
Ἡ κοπέλλα κούνησε τὸ κεφάλι της.
—Ὄχι, θὰ συνεχίσουμε, εἶπε ἀποφασιστικά.
Ὁ Ράβεν κρυφοχαμογέλασε. Τελειώσανε τὸν καφέ τους καὶ σηκώθηκαν νὰ φύγουνε.
—Νὰ σωφάρω ἐγὼ τώρα; πρότεινε ἡ Μαρία.
Ὁ Ράβεν συμφώνησε:
—Ναί, ἂν θέλετε. Θὰ συνεχίσουμε ὥς τὴν Κολούμπια. Ἐκεῖ θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ κοιμηθοῦμε λιγάκι.
Ἡ κοπέλλα δάγκασε τὰ χείλη της.
—Δὲ μπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε τώρα, μέσα στ' αὐτοκίνητο; εἶπε. Ἔτσι, δὲ θὰ χρειαστῆ νὰ σταματήσουμε καθόλου.
—Ναί, ἴσως... ἀπάντησε ὁ Ράβεν. Βιάζεστε νὰ φτάσουμε, ἔ;
Καὶ τὴν ἀκολούθησε ὥς τ' αὐτοκίνητο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ΄

14 Σεπτεμβρίου. — Ὥρα 11.10΄.
—Πιστεύεις πὼς εἶναι δουλειὰ τοῦ Ράβεν; ρώτησε ὁ Χόγκαρτυ.
Ὁ Τζέϋ κι' αὐτὸς ἐξετάζανε τὸ πτῶμα τοῦ Γκόσοκ. Τοὺς συνοδεύανε δυὸ ἀστυφύλακες τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας, ποὺ τοὺς κύτταζαν μὲ φανερὴ ἀντιπάθεια.
—Πολὺ πιθανόν, ἀπάντησε ὁ Τζέϋ, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.
—Ἂς πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους. Ἡ καμαριέρα τοῦ ξενοδοχείου μᾶς εἶπε πὼς ὁ νοικάρης αὐτὸς δὲν ἔβγαινε καθόλου καὶ πὼς τοῦ πήγαινε ὁ Γκόσοκ τὸ φαγητό του στὴν κάμαρά του. Κανεὶς ἄλλος δὲν τὸν εἶδε ποτέ... Ὄλ' αὐτά, μᾶς κάνουν νὰ ὑποθέσουμε πὼς ἦταν ὁ Ράβεν.
—Μπορεῖ... ξαναεῖπε ὁ Τζέϋ, ἀνασηκώνοντας καὶ πάλι τοὺς ὤμους.
—Μὰ τί σχέσι ἔχει μ' ὅλ' αὐτὰ ἡ ἀντικρυνὴ κοπέλλα;.. Δὲ ρωτᾶμε πάλι τὴν καμαριέρα;
Κατέβηκαν στὸ ἰσόγειο καὶ βρῆκαν νὰ τοὺς περιμένη μιὰ γυναικούλα, μὲ ὕφος σαστισμένο καὶ φοβισμένο.
—Ἐλᾶτε νὰ ξανακουβεντιάσουμε λιγάκι, τῆς εἶπε ὁ Χόγκαρτυ. Σᾶς λένε Ἄλις Κοέν;
Ἡ καμαριέρα κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.
—Τί ξέρετε νὰ μᾶς πῆτε γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ ἔμενε ἀντίκρυ;
—Ὁ ἀφεντικός μου ἤθελε νὰ μάθη ποιὰ ἦταν. Μ' ἔστειλε καὶ ρώτησα τὴ σπιτονοικοκυρά της... Ἦταν μιὰ χορεύτρια, ποὺ ἤθελε νὰ πάη στὸ Χόλλγουντ.
—Γιατὶ ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτὴν ὁ Γκόσοκ;
—Δὲν ξέρω. Δὲν μοῦ εἶπε.
—Δὲν εἴδατε ποτὲ τὸ νοικάρη αὐτῆς τῆς κάμαρης;
—Ὄχι, ποτέ. Ἀλλὰ τὸ ἀφεντικό μ' ἔστειλε νὰ τοῦ ἀγοράσω γυαλιὰ γιὰ τὸν ἥλιο καὶ ξεβαφτικὸ γιὰ τὰ μαλλιά. Αὐτὸς δὲ χρησιμοποιοῦσε ποτὲ τέτοια πράγματα. Σκέφθηκα, λοιπόν, πὼς θὰ ἦταν γιὰ τὸν πελάτη...
Ὁ Χόγκαρτυ κι' ὁ Τζέϋ ἀνταλλάξανε μιὰ γρήγορη ματιά.
—Ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε τίποτ' ἄλλο; ρώτησε ὁ πρῶτος τὴν καμαριέρα.
—Ἄκουσα τὸν Γκόσοκ νὰ λέη πὼς θ' ἀγόραζε μιὰ «Κράϋσλερ». Μοὔκανε ἐντύπωσι, γιατὶ ἦταν πάντα σφιχτοχέρης, μὰ σκέφθηκα πὼς θἄχε ἴσως ἀλλάξει...
—Ὁ κέϋ! Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολύ! Θὰ τὰ ξαναποῦμε ἀργότερα. Νὰ μὴ σᾶς χάσουμε.
Ὅταν ὁ Χόγκαρτυ ἔμεινε πάλι μόνος μὲ τὸ Τζέϋ, τοῦ εἶπε:
—Ὅλα ταιριάζουνε μιὰ χαρά. Οἱ ἀστυφύλακες ποὺ φυλάγανε στὴ δυτικὴ ἔξοδο τῆς πόλεως, ἀναφέρανε πὼς πέρασε ἀπὸ κεῖ ἕνας ξανθὸς κι' ἡ γυναῖκα του, μὲ μιὰ «Κράϋσλερ» δυὸ θέσεων.
Συμβουλεύθηκε τὸ καρνέ του καὶ πρόσθεσε:
—Ἡ γυναῖκα φοροῦσε ἕνα φόρεμα κόκκινο μὲ ἄσπρες βοῦλες... Πᾶμε νὰ δοῦμε ἀπέναντι ἂν εἶχε τέτοιο φόρεμα ἡ Λερόϋ. Ἂν πρόκειται γι' αὐτήν, θὰ τοὺς κυνηγήσουμε. Πᾶνε στὸ Χόλλυγουντ. ἀπ' τὸν αὐτοκινητόδρομο 40.
Βγῆκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. κι' ὁ Τζέϋ τὸν ἀκολούθησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄

14 Σεπτεμβρίου. — Ὥρα 11.50΄.
—Θὰ περάσουμε τὴ νύχτα στὴν Ὀντέσσα, εἶπε ὁ Ράβεν.
Ἡ Μαρία ἔσφιξε τὶς γροθιές της, ἀλλὰ δὲ μίλησε.
Ταξιδεύοντας ἀδιάκοπα τόσες ὧρες, εἶχαν ἐκνευριστῆ κι' οἱ δυό. Κι' ὁ Ράβεν ἄρχιζε νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του.
Τί φανταζότανε λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἔξυπνη; Πὼς θἄμενε καθισμένη διαρκῶς μέσα στ' αὐτοκίνητο, ὥσπου νὰ φτάσουνε στὸ Χόλλυγουντ; Ὄχι δά! Εἶχε φτάσει πιὰ ἡ ὥρα νὰ πληρώση τὰ ναῦλα της...
—Εἶναι ἕνα παλιοχῶρι, πρόσθεσε ὁ Ράβεν. Μὰ δὲν πειράζει, γιὰ μιὰ νύχτα... Θὰ σταματήσουμε καὶ στὸ Κάνσας Σίτυ. Ἐκεῖ εἶναι πολὺ πιὸ ὄμορφα.
—Μὰ ἔτσι θὰ κάνουμε βδομάδες ὁλόκληρες νὰ φτάσουμε στὸ Χόλλυγουντ! παρατήρησε ἡ κοπέλλα.
—Ἀπόψε μονάχα θὰ χασομερήσουμε, ἀπάντησε ὁ Ράβεν μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο. Ἀπὸ αὔριο, ὁ καιρὸς θὰ περνάη γρήγορα.
Τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στενοχωρημένη, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.
Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, φτάσανε στὴν Ὀντέσσα. Ὁ Ράβεν σταμάτησε σ' ἕνα πρατήριο βενζίνης καὶ γέμισε τὸ ρεζερβουάρ. Ζήτησε ἔπειτα τὴ διεύθυνσι ἑνὸς ξενοδοχείου.
—Μὴ ξεχνᾶτε πὼς εἴμαστε ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γιούνγκ, σύστησε στὴ Μαρία, κατεβαίνοντας ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο.
Ἐκείνη μπῆκε στὸ χὼλλ, δίχως ν' ἀπαντήση. Ἕνας νέγρος ἔτρεξε νὰ πάρη τὶς βαλίτσες τους. Ὁ Ράβεν συμπλήρωσε τὸ δελτίο τους. Ὁ θυρωρὸς κύτταξε τὸ ὄνομα, ἀνασκίρτησε λίγο καὶ τοὺς ἔρριξε μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιά.
—Συμβαίνει τίποτα; ρώτησε ὁ Ράβεν, ἐνῶ τὰ μάτια του παίρνανε ξαφνικὰ τραχειὰ ἔκφρασι.
Ὁ θυρωρὸς κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.
—Ὄχι, κύριε. Ξεχάσατε μονάχα νὰ γράψετε ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε.
Ὁ Ράβεν πῆρε τὴν πέννα καὶ πρόσθεσε στὸ δελτίο: «Τζέφερσον Σίτυ».
—Θέλετε ἕνα δωμάτιο γιὰ δυὸ ἄτομα; ρώτησε ὁ θυρωρός.
—Φυσικά, ἀπάντησε ὁ Ράβεν χαμογελῶντας. Μὲ διπλὸ κρεβάτι.
Δὲν ὑπῆρχε ἀσανσέρ. Ἀνέβηκαν μὲ τὰ πόδια στὸ δεύτερο πάτωμα, ἀκολουθῶντας τὸ νέγρο.
—Αὐτὰ τὰ ξενοδοχειάκια μὲ νευριάζουνε, εἶπε ὁ Ράβεν.
Ἡ Μαρία παρατήρησε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήση. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε τρελλὰ κι' ἔνοιωθε σὰν ἄρρωστη...
Μπῆκαν σὲ μιὰ εὐρύχωρη κάμαρα, ἄθλια ἐπιπλωμένη, μ' ἕνα μεγάλο σιδερένιο κρεβάτι. Ὁ νέγρος πῆρε τὸ πουρμπουάρ του, χαμογέλασε κι' ἔφυγε.
Ὁ Ράβεν ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ χασμουρήθηκε.
—Πῶς σᾶς φαίνεται ἐδῶ; ρώτησε κυττάζοντας γύρω του.
—Εἶναι ἀπαίσια! εἶπε ἡ Μαρία ἀνατριχιάζοντας. Δὲ γίνεται ἀλλοιῶς, κύριε Γιούνγκ; Θὰ μπορούσατε νὰ ζητήσετε μιὰ κάμαρα ξεχωριστὴ γιὰ μένα.
—Βέβαια, θὰ μποροῦσα, ἀπάντησε ὁ Ράβεν μ' ἕνα χαμόγελο. Μὰ δὲ θἆταν φυσικό, ἀφοῦ εἴμαστε «ἀντρόγυνο»!
—Μοῦ εἴχατε πῆ, πρὶν ξεκινήσουμε, πὼς θὰ ἤσαστε σοβαρός, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ φοβᾶμαι τίποτα... Δὲν καταλαβαίνετε πόσο φριχτὸ εἶν' αὐτὸ ποὺ θὰ γίνη;..
Ὁ Ράβεν κάθησε στὸ κρεβάτι.
—Σ' ἔφερα ὥς ἐδῶ, εἶπε, καὶ νομίζω πὼς ἔχω δικαίωμα νὰ μοῦ δείξης λίγη καλωσύνη. Μὰ δὲ θέλω νὰ τοῦ τὸ ἐπιβάλω. Τὸ πρόβλημα εἶναι ἁπλό: Ἂν θέλης νὰ συνεχίσης τὸ ταξίδι μαζί μου, θὰ μείνης ἐδῶ ἀπόψε καὶ θὰ φερθῆς καλά... Ἂν πάλι προτιμᾶς νὰ σ' ἀφήσω σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ ἢ νὰ γυρίσης μὲ τὰ πόδια στὸ Σαὶν — Λουΐς, τότε φεύγω ἀμέσως μὲ τ' αὐτοκίνητο, μονάχος. Διάλεξε!
—Καλά, καλά, μουρμούρισε ἡ κοπέλλα. Πετύχατε τὸ σκοπό σας. Πουλάω τὸ κορμί μου, γιὰ νὰ πληρώσω τὰ ναῦλα μου.
—Μὴ λὲς μεγάλα λόγια! παρατήρησε ὁ Ράβεν ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.
Ἡ Μαρία κάθησε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, μακρυά του, κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.
—Θεέ μου, τί τρελλὴ ποὺ ἤμουνα!.. μουρμούρισε.
Ὁ Ράβεν ἅπλωσε τὰ χέρια του καὶ τὴν τράβηξε κοντά του.
—Ἔλα τώρα, ἀργήσαμε. Θὰ δῆς τί καλὰ ποὺ θὰ σοῦ φερθῶ...
Ἐκείνη σηκώθηκε ἀπότομα καὶ τὸν κύτταξε ἱκετευτικά.
Ὁ Ράβεν γέλασε. Προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της.
—Ἄσε τὶς σεμνοτυφίες, εἶπε, κι' ἔλα...
—Ὄχι! φώναξε ἡ κοπέλλα.
Ὁ Ράβεν ἔχασε ξαφνικὰ τὴν ὑπομονή του καὶ τὴν πέταξε πάνω στὸ κρεβάτι.
Ἡ νέα εἶδε τὴν κτηνώδη λάμψι τῶν ματιῶν του. Κι' ἕνα οὔρλιασμα πνίγηκε στὸ λαιμό της.
—Μὴ φωνάζης! τῆς εἶπε ὁ Ράβεν, βουλώνοντάς της τὸ στόμα μὲ τὴ φούχτα του. Προτιμᾶς νὰ σ' ἀφήσω καὶ νὰ φύγω;
Ἡ Μαρία, τὸν κύτταξε μὲ ἀηδία. Μικρὲς στάλες ἱδρῶτα ἀναβλύζανε ἀπ' τὸ γκριζωπὸ δέρμα του. Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του εἶχε γίνει ἀκόμα πιὸ ἀπαίσια.
Θἄθελε νὰ τοῦ ἀρνηθῆ ἡ Μαρία, μὰ ἤξερε ὅτι θὰ δειχνότανε ἀμείλικτος. Θὰ τὴν παρατοῦσε, θἄφευγε. Τί θὰ μποροῦσε τότε νὰ κάνη, μὲ τὸ ἐνάμισυ δολλάριο ποὺ εἶχε στὸ πορτοφολάκι της;
Στὸ κάτω-κάτω, ἴσως νὰ μὴν ἦταν τόσο τρομερό, αὐτὸ ποὺ τὴν περίμενε.
Ἔκλεισε λοιπὸν τὰ μάτια της, προσπαθῶντας νὰ διώξη ἀπ' τὸ νοῦ της τὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο ποὺ βρισκότανε τόσο κοντὰ στὸ δικό της, καὶ ἀφέθηκε στὰ διάθεσι τοῦ Ράβεν.
Ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε σφιχτά.
Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἀκούστηκαν δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα τῆς κάμαρας.
Ὁ Ράβεν παράλυσε. Ὕστερα ὅμως ξαναβρῆκε τὴν ἐνεργητικότητά του καὶ πήδησε ὄρθιος, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι.
—Ποιός εἶναι; ρώτησε.
Ἡ φωνή του ἀντήχησε στ' αὐτιά του βραχνὴ καὶ σπασμένη. Ἡ Μαρία ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη μὲ λυγμούς.

—Βγὲς ἔξω, Ράβεν, μὲ τὰ χέρια ψηλά! φώναξε κάποιος.
Ὁ Ράβεν ἠρέμησε ἀπότομα. Τὸ μυαλό του πῆγε στὸ θυρωρὸ καὶ στὴν ἔκπληξι ποὺ εἶχε δείξει διαβάζοντας τὸ δελτίο του.
Εἶχε πιαστῆ στὴν παγίδα! Καὶ δὲν εἶχε κἂν μαζί του τὸ αὐτόματο. Τὸ εἶχε ἀφήσει στὸ πορτ-μπαγκὰζ τοῦ αὐτοκινήτου.
Πυροβόλησε μιὰ φορά, μέσα ἀπ' τὴν πόρτα, κι' ἄκουσε βήματα ποὺ ἀπομακρύνονταν γρήγορα.
Ἡ Μαρία ἔμπηξε ἕνα οὔρλιασμα κι' ἀνασηκώθηκε.
—Τί τρέχει; τραύλισε, κυττάζοντας τὸ ρεβόλβερ μὲ γουρλωμένα μάτια. Γιατί πυροβολεῖτε; Τί...
—Σῶπα! τὴ διέκοψε ἄγρια ὁ Ράβεν.
—Δὲ μπορεῖς νὰ ξεφύγης, Ράβεν, εἶπε πάλι ἡ φωνὴ ἀπ' ἔξω. Τὸ ξενοδοχεῖο εἶναι περικυκλωμένο. Καλύτερα νὰ παραδοθῆς.
—Ἔλα νὰ μὲ πιάσης! οὔρλιασε ὁ Ράβεν, καὶ ξαναπυροβόλησε.
—Ράβεν;.. πρόφερε ἡ Μαρία μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Εἴσαστε ὁ Ράβεν;
Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε:
—Ναί. Τὄμαθες τώρα, βρῶμα! Μὲ βοήθησες νὰ βγῶ ἀπ' τὸ Σαὶν Λουΐς... καταλαβαίνεις; Καὶ θὰ μὲ βοηθήσης πάλι γιὰ νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ δῶ!
Φύλαξε στὴν τσέπη του τὸ ρεβόλβερ, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο, τὴν ἔστησε ὄρθια καὶ τράβηξε ἀπὸ πάνω της τὰ ξεσκισμένα ροῦχα ποὺ κρεμόντανε, ἀφίνοντάς την γυμνή.
—Τί θὰ μὲ κάνετε; τὸν ρώτησε τρέμοντας.
—Θὰ βγῆς ἀπ' τὴν πόρτα καὶ θὰ προχωρήσης ἴσια μπροστά. Ἂν μοῦ ρίξουνε, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα.
—Δὲ μπορεῖτε νὰ μ' ἀναγκάσετε... ρούγγηξε ἡ κοπέλλα. Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι... Σᾶς ἱκετεύω. Ἀφῖστε με τοὐλάχιστον νὰ φορέσω κάτι ἀπάνω μου...
Μὰ ὁ Ράβεν τῆς ἔστριψε τὰ χέρια πίσω ἀπ' τὴν πλάτη, τὰ κράτησε ἑνωμένα, τράβηξε πάλι τὸ ρεβόλβερ του καὶ τὴν ἔσπρωξε πρὸς τὴν πόρτα, ἀκολουθῶντας την ἀπὸ πολὺ κοντά.
—Μὴ πυροβολῆστε! οὔρλιασε. Βγαίνω!
Ὕστερα εἶπε σιγὰ στὴν κοπέλλα, μὲ ἄγριο τόνο:
—Ἂν λιποθυμήσης ἢ ἐπιχειρήσης νὰ μοῦ σκάσης τίποτε, θὰ φᾶς δυὸ σφαῖρες στὴν πλάτη.
Κόλλησε τὴν παγωμένη κάννη τοῦ πιστολιοῦ του ἀνάμεσα στὶς ὠμοπλάτες της, τόσο σφιχτὰ ποὺ τὴν ἔκανε νὰ φωνάξη ἀπ' τὸν πόνο. Ἔπειτα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τὴν ἔσπρωξε ἔξω.
Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ποὺ περιμένανε, σάστισαν τόσο, βλέποντας τὴ γυμνὴ κοπέλλα, ὥστε δίστασαν μιὰ στιγμή.
Ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ δισταγμὸ τοὺς εἶχε ὑπολογίσει ὁ Ράβεν. Πυροβόλησε ἀμέσως, δυὸ φορές. Ἡ φλόγα τοῦ πιστολιοῦ ἔκαψε τὸ μπράτσο τῆς Μαρίας.
Οἱ ἀστυνομικοὶ λύγισαν καὶ πέσανε. Ὁ ἕνας εἶχε χτυπηθῆ στὸ κεφάλι κι' ὁ ἄλλος στὴ μέση τοῦ στήθους.
—Προχώρει! διάταξε ὁ Ράβεν τὴ Μαρία.
Τὴν ἀνάγκασε νὰ τρέξη στὸν ἔρημο διάδρομο. Κατέβηκαν τὴ σκάλα. Κάτω, περίμενε ὁ θυρωρὸς τῆς νύχτας. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τοὺς κύτταξε, τρομαγμένος.
Τὸ γυμνὸ κορμὶ τῆς Μαρίας φάνηκε νὰ τὸν ὑπνωτίζη. Ὁ Ράβεν τοῦ φύτεψε μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα στὰ μάτια.
Ἔσπρωξε ὥς κάτω τὴ Μαρία καὶ διασχίσανε κι' οἱ δυὸ τὸ ἄδειανὸ χὼλλ. Ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, ὁ Ράβεν εἶδε τὴν «Κράϋσλερ» σταματημένη ἀκόμα ἀντίκρυ στὸ ξενοδοχεῖο. Δίπλα της βρισκόταν ἕν' ἄλλο αὐτοκίνητο, ἀδειανὸ ὅμως.
Τὸ μυαλό του δούλευε γοργά... Σὲ μιὰ πόλι μικρή, σὰν τὴν Ὀντέσσα, δὲν ἦταν πιθανὸ νὰ ὑπάρχουν περισσότεροι ἀπὸ δυὸ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ. Ἡ ἱστορία ἐκείνη, γιὰ τὸ δῆθεν περικυκλωμένο ξενοδοχεῖο, δὲν ἦταν παρὰ μπλόφα.
Ἔσπρωξε μὲ προφύλαξι στὸ δρόμο τὴ Μαρία. Κανεὶς δὲν τοὺς σταμάτησε.
Ἀνάσανε βαθειά, καὶ τράβηξε ὥς τ' αὐτοκίνητο.
—Ἀνέβα γρήγορα! μούγκρισε.
Ἡ κοπέλλα ὑπάκουσε. Ὁ Ράβεν ἔρριξε μιὰ ματιὰ πίσω, εἶδε κάτι νὰ κουνιέται στὴ σκιὰ καὶ πυροβόλησε. Ὕστερα ἔγειρε πίσω ἀπ' τὸ βολὰν καὶ πάτησε τὴ μίζα. Τὸ μοτὲρ ἄναψε καὶ τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε.
Ἡ Μαρία σκέπαζε τὸ στῆθος της μὲ τὰ σταυρωμένα χέρια της κι' ἔτρεμε ἀπ' τὸν κρύο ἄνεμο, ποὺ τῆς δάγκανε τὶς γυμνὲς σάρκες.
—Κάθησε φρόνιμα καὶ μὴ μιλᾶς

άλλοιῶς σὲ κατεβάζω! τῆς εἶπε ὁ Ράβεν.

Ἤξερε πὼς θἆταν πολὺ ἐπικίνδυνο ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τοῦ Κάνσας. Πῆρε λοιπὸν ἕνα χωματόδρομο γιὰ τὸ Φαγιετβίλ. Πάτησε γκάζι, ὥσπου ὁ δείκτης τοῦ κοντὲρ σταθεροποιήθηκε στὰ 65 μίλια. Ἦταν ταχύτης ἀρκετὴ γιὰ τέτοιο δρόμο.

Καθὼς σωφάριζε, ἑτοίμαζε τὰ νέα σχέδιά του. Τὰ βαμμένα μαλλιά του δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ τὸν κρύψουνε. Θὰ τὸ ἤξερε ἡ ἀστυνομία...

—Δὲ μπορεῖτε νὰ σταματήσετε ἕνα λεπτό; ρώτησε σιγανὰ ἡ Μαρία. Πάγωσα!

—Ξάπλωσε χάμω, εἶναι πιὸ ζεστά. Δὲν πρόκειται νὰ σταματήσω γιὰ κανένα λόγο.

Ἡ Μαρία ὑπάκουσε.

—Ἀφῖστε με νὰ φύγω! τὸν ἱκέτεψε, δὲ σᾶς εἶμαι πιὰ χρήσιμη.

Ἀφοῦ σκέφθηκε μιὰ στιγμή, ὁ Ράβεν ἀποφάσισε νὰ τὴν κρατήση ἀκόμα μαζί του.

—Βούλωσ' το, εἶπε ἄγρια. Δὲ θέλω πιὰ νὰ σ' ἀκούω.

Ὁ δρόμος ἔγινε καλύτερος. Ὁ Ράβεν πάτησε περισσότερο γκάζι. Διέσχισε τὴ Φάγιετβιλ, τρέχοντας σὰν τρελλός, καὶ ξαναπῆρε τὴν κατεύθυνσι τοῦ Νότου.

Τὸ ρεζερβουάρ του ἦταν γεμᾶτο. Μὲ λίγη τύχη, θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγη!..

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ μίλια, σταμάτησε καὶ κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο.

—Ἂν κουνηθῇς, σοῦ τινάζω τὰ μυαλά! εἶπε στὴ Μαρία.

Πῆγε στὸ πορτ-μπαγκάζ, τ' ἄνοιξε καὶ πῆρε τ' αὐτόματό του. Λίγο ἔλειψε νὰ πάρη καὶ μιὰ βαλίτσα τῆς Μαρίας. Μὰ μετάνοιωσε καὶ ξανάκλεισε τὸ πορτ-μπαγκάζ. Δὲ θἄχανε τώρα τὴν ὥρα του γι' αὐτήν!

Κύτταξε μιὰ στιγμὴ πίσω, μέσα στὴ νύχτα, διέκρινε δυὸ φωτεινὰ σημάδια καὶ κατάλαβε ἀμέσως: Ἐρχόταν ὁλοταχῶς ἕν' αὐτοκίνητο. Ἴσως νὰ μὴν ἦταν ἀστυνομικό... Μὰ καλύτερα νὰ ἔπαιρνε τὰ μέτρα του...

Ξαναγύρισε τρέχοντας στ' αὐτοκίνητο κι' ἀνέβηκε. Ἔβαλε τὸ αὐτόματο πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι του, πάνω στὴ ράχη τοῦ καθίσματος.

Ξεκίνησε πάλι, τρέχοντας ὁλοταχῶς. Τὸ ρολόϊ, πάνω στὸ ταμπλώ, ἔδειχνε 2.30΄. Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ βρῇ μιὰ κρυψώνα, πρὶν ξημερώση. Ἐπίσης ἔπρεπε νὰ κρύψη τ' αὐτοκίνητό του καὶ νὰ βρῇ ἄλλο.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ Μαρία, ποὺ φαινόταν νἄχη ἀποκοιμηθῆ. Ἔπρεπε νὰ τὴν ξεφορτωθῆ· Ἦταν ἀνάγκη!..

Τὰ φωτεινὰ σημάδια δὲν εἶχαν πλησιάσει. Τἄβλεπε μέσα στὸ καθρεφτάκι του, ὥς 3—4 μίλια πιὸ πίσω. Ἴσως βλέπανε κι' οἱ ἄλλοι τὰ δικά του φῶτα. Δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ τἄσβησε. Ἔτσι ὅμως ἔπαψε νὰ βλέπη τὸ δρόμο καὶ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ τρέξη. Σήκωσε τὸ πόδι του ἀπ' τὸ γκάζι· Ἔσκυψε, γιὰ νὰ δῇ καλύτερα στὰ σκοτεινά.

Ἔτσι, εἶχε τὸ πλεονέκτημα πὼς δὲν τὸν βλέπανε οἱ ἀστυνομικοί.

Διέκρινε, τὴν τελευταία στιγμή, ἕνα σταυροδρόμι μπροστά του. Φρενάρισε κι' ἔστριψε σ' ἕνα δρόμο πολὺ στενό, μὲ μικρὰ δέντρα δεξιὰ κι' ἀριστερά του. Πάτησε πάλι γκάζι.

Ὑπῆρχαν πολλὲς πιθανότητες νὰ προσπεράσουν οἱ διῶκτες του τὸ σταυροδρόμι, χωρὶς νὰ στρίψουνε. Θὰ ὑποθέτανε μᾶλλον πὼς σκόπευε νὰ προχωρήση ἀκόμη στὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε ἀπ' τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ βγῆ λίγο μακρύτερα στὴν ἐθνικὴ ὁδό.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ πίσω, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ· Καί, τὴν ἴδια στιγμή, κατάλαβε πὼς τ' αὐτοκίνητο εἶχε φύγει ἀπ' τὸ δρόμο. Πάτησε ἀμέσως φρένο, μὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Ἡ «Κράϋσλερ» χτύπησε σ' ἕνα δέντρο, μὲ τόση ὁρμὴ ὥστε ὁ Ράβεν κόντεψε νὰ σπάση τὸ κεφάλι του πάνω στὸ παρ-μπρίζ.

Ἡ Μαρία ξύπνησε ἀπότομα κι' ἔβγαλε μιὰ φωνή. Ὁ Ράβεν βγῆκε ἀπ' τὸ καταστραμμένο αὐτοκίνητο, τρεκλίζοντας καὶ βλαστημῶντας μὲ μανία.

Ἀνάμεσα στὰ δέντρα, στὴ μέση ἑνὸς λόφου, εἶδε τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ τοὺς κυνηγοῦσε· Ἔφτανε ὁλοταχῶς.

Ὁ Ράβεν ἔκανε μεταβολὴ κι' ἔβγαλε τὴ Μαρία ἀπ' τὴν «Κράϋσλερ».

—Μὴ βγάλῃς ἄχνα! μούγκρισε, κολλῶντας τὸ ρεβόλβερ του στὰ πλευρά της.

Ἐκείνη ἔτρεμε ἀπ' τὸ κρῦο κι' ἀπ' τὸ νευρικὸ κλονισμό. Κύτταξαν κι' οἱ δυὸ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ πλησίαζε. Μέσα στὴ νύχτα, ἀκούστηκε ἕνας ἦχος σειρῆνας.

Ὁ Ράβεν ἔτριξε τὰ δόντια του· Ἦταν λοιπὸν ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο!

Περίμενε λίγο, κρατῶντας τὴν ἀνάσα του. Τὰ φῶτα μεγάλωναν. Τέλος, τ' αὐτοκίνητο προσπέρασε τὸ σταυροδρόμι καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ Ράβεν ἀνάπνευσε μ' ἀνακούφισι. Σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ κυλοῦσε ἀπ' τὸ μέτωπό του.

—Ἔλα, εἶπε στὴ Μαρία. πρέπει νὰ περπατήσουμε λίγο·

Ἡ κοπέλλα διευθύνθηκε ἀργὰ πρὸς τ' αὐτοκίνητο. Κι' ὁ Ράβεν κατάλαβε τότε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πάη πιὸ μακρυά... Ἔπρεπε νὰ τὴ σκοτώση, τώρα ἀμέσως!

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, εἶδε ν' ἀσπρίζη τὸ ψηλόλιγνο κορμί της καὶ ξύπνησε πάλι ὁ πόθος του. Ξεχνῶντας κάθε προφύλαξι, ὥρμησε, τὴν ἅρπαξε καὶ τὴ γύρισε πρὸς τὸ μέρος του.

Ἐκείνη κατάλαβε κι' ὁ φόβος τῆς ἔκοψε τὴν ἀναπνοή. Θέλησε ν' ἀντισταθῆ, μ' ὅσες δυνάμεις τῆς ἀπομένανε, κι' ἄρχισε συγχρόνως νὰ οὐρλιάζη·

Ὁ Ράβεν τῆς κατάφερε μιὰ γροθιὰ στὸ μάγουλο. Ἡ κοπέλλα κλονίστηκε κι' ἔπεσε, ἐξακολουθῶντας νὰ φωνάζη.

— Σκασμός! μούγκρισε ὁ Ράβεν στρίβοντάς της μὲ κακία τὰ μπράτσα. Μιὰ φωνὴ ἀκόμα καὶ σὲ σκότωσα!

Ἡ κοπέλλα ἔπαψε νὰ οὐρλιάζη, ἀλλ' ἐξακολούθησε νὰ παλεύη. Σπαρταροῦσε, τὸν ἔσπρωχνε, προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερωθῆ.

— Ἄδικα κουράζεσαι! τῆς εἶπε·

Ξαφνικά, τὸ ἕνα χέρι τῆς Μαρίας ἄγγιξε μιὰ βαρειὰ πέτρα. Τὴ χούφτωσε, ἐνῶ συγχρόνως ἔπαψε ν' ἀμύνεται. Προσπάθησε νὰ τὴν ξεκολλήση ἀπ' τὸ ἔδαφος. Ἔνοιωθε πάνω της ὅλο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ τοῦ Ράβεν.

— Ὄχι... ὄχι.·. τραύλισε.

Ὁ Ράβεν τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ λαιμό. Μά, τὴν ἴδια στιγμή, τὸ θῦμα του σήκωσε τὴν πέτρα καὶ τὸν χτύπησε ἄγρια στὸ μελίγγι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄

3 Ἰανουαρίου· Ὥρα 23.45΄

Παρ' ὅλες τὶς χοντρὲς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ, κόσμος πολὺς εἶχε μαζευτῆ μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς.

Ὁ Χόγκαρτυ κι' ὁ Τζέϋ ἄνοιξαν δρόμο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος κι' ἔδειξαν στοὺς φύλακες τὶς ταυτότητές τους. Ἀνυπομονοῦσαν νὰ μποῦνε, γιὰ νὰ βροῦνε λίγη ζεστασιά.

—Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί ξεπαγιάζουν ὅλοι αὐτοί, ἀπ' ἔξω, εἶπε ὁ Τζέϋ.

Ὁ Χόγκαρτυ ἔβγαλε τὸ παλτό του.

—Ἐλπίζουν νὰ δοῦνε τὸ δήμιο, ἐξήγησε. Δὲν ξέρουνε πὼς περνάει πάντα ἀπὸ μιὰ πλαϊνὴ πορτίτσα·

Ὁ Τζέϋ κύτταξε νευρικὰ τὸ γυμνὸ δωμάτιο.

— Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ὅταν τελειώση αὐτὴ ἡ ἱστορία, εἶπε. Ποτὲ δὲ μ' ἀρέσανε οἱ θανατικὲς ἐκτελέσεις.

Ὁ ἄλλος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Μὰ εἶν' εὐχαρίστησι νὰ βλέπη κανεὶς νὰ τὰ τινάζουνε κάτι τέτοια τέρατα! ἀπάντησε. Ἐγὼ δὲ θἄθελα νὰ χάσω τὸ θέαμα, γιὰ τίποτα στὸν κόσμο.·. Ἔλα νὰ σὲ συστήσω στὸ Νταῖβις. Τὸν ξέρω καλά.

—Τὸ δήμιο ἐννοεῖς; ρώτησε ὁ Τζέϋ διστάζοντας.

—Ναί. Εἶναι ἐνδιαφέρων τύπος. Ἔλα νὰ τὸν γνωρίσῃς.

Ὁ Τζέϋ βγῆκε μαζί του ἀπ' τὸ δωμάτιο· Ἕνας ἀπ' τοὺς δεσμοφύλακες ἔγνεψε στὸ Χόγκαρτυ.

—Τί γυρεύεις; τὸν ρώτησε φιλικά.

—Νὰ δοῦμε τὸ Νταῖβις, ἐξήγησε ὁ Χόγκαρτυ.

Ὁ ἄλλος τοὺς ἔδειξε τὸ δρόμο.

Ὁ θάλαμος τῶν ἐκτελέσεων βρισκόταν στὸ ἄλλο μέρος τῆς αὐλῆς. Ἀκολούθησαν ὅμως ἕνα διάδρομο, γιὰ νὰ φτάσουν ὥς ἐκεῖ, καὶ μπῆκαν ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ βάθους.

Ὁ Τζέϋ δοκίμασε μιὰ κάποια ἀπογοήτευσι. Ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα παρὰ μερικοὶ ξύλινοι πάγκοι.

Ἕνας ἄντρας ψηλὸς κι' ἀδύνατος ἐπέβλεπε τὴ δουλειὰ ἑνὸς ἠλεκτρολόγου. Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του, ὅταν μπῆκε ὁ Χόγκαρτυ, καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε λίγο. Δώσανε τὸ χέρι.

— Ἐσεῖς εἴχατε ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι; ρώτησε ὁ Νταῖβις.

Ὁ Χόγκαρτυ ἔγνεψε «ναί».

—Νὰ σᾶς συστήσω τὸν Ἔλλυγκερ, εἶπε· Εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἄρχισε τὸ κυνῆγι τοῦ Ράβεν. Τώρα ἔγινε συνάδελφός μας.

—Τὰ διάβασα στὶς ἐφημερίδες, παρατήρησε ὁ Νταῖβις μασῶντας τὴν ἄκρη τοῦ μουστακιοῦ του. Ξέρετε, εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ θὰ ἐκτελέσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ κάθαρμα! Δὲν πιστεύω ν' ἀξίζε κανεὶς ἄλλος τόσο πολὺ τὴν ἠλεκτρικὴ πολυθρόνα! Τὰ θύματά του εἶναι ἀμέτρητα... τόσες καὶ τόσες δυστυχισμένες!

— Μὰ πῆραν ἐκδίκησι, εἶπε ὁ Χόγκαρτυ. Μᾶς τὸν παράδωσε ἡ Μαρία Λεροῦ.·. Ἀκούσαμε πιστολιές, τρέξαμε... καὶ τὴ βρήκαμε, ὁλόγυμνη καὶ μισότρελλη, νὰ στριφογυρίζη γύρω ἀπ' τὸν ἀναίσθητο Ράβεν. Αὐτὴ εἶχε πυροβολήσει γιὰ νὰ μᾶς εἰδοποιήση.

Ὁ Νταῖβις κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Στράφηκε ὕστερα πρὸς τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα·

—Μὲ συγχωρῆτε, εἶπε. Πρέπει νὰ τὴ δοκιμάσω.

Ὁ ἠλεκτρολόγος τοῦ ἔδωσε ἕνα ταμπλὼ γεμᾶτο ἠλεκτρικὲς λάμπες. Τὄβαλε ἀνάμεσα στὰ μπράτσα τῆς πολυθρόνας καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ γενικὸ διακόπτη.

—Ξέρετε καθόλου ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα; ρώτησε.

Ὁ Τζέϋ ἔγνεψε «ὄχι».

—Νά ὁ διακόπτης· Βρίσκεται μέσα σὲ λάδι, γιὰ νὰ μὴν πετάη σπίθες. Βλέπετε, εἶναι πολὺ δυνατὸ τὸ ρεῦμα, 2 χιλιάδες βόλτ... Κυττᾶχτε τώρα.

Γύρισε ἕνα κουμπί, κι' ἀμέσως ἄναψαν οἱ λάμπες τοῦ ταμπλώ, ἀνάμεσα στὰ μπράτσα τῆς πολυθρόνας.

—Αὐτὸ σημαίνει πὼς τὸ ρεῦμα περνάει κανονικά. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τὸ ἐξελέγξουμε.

Πῆρε μιὰ μικρὴ βαλίτσα καὶ τὴν ἄνοιξε, προσθέτοντας:

—Φέρνω πάντα μαζί μου δικά μου ἠλεκτρόδια·

Ἔβγαλε μιὰ κάσκα τοῦ μπέηζμπώλ.

—Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ κεφάλι, ἐξήγησε. Ἔχει ἀπὸ μέσα ἕνα σφουγγάρι μουσκεμένο μὲ ἁλατισμένο νερό, γιὰ νὰ μὴ καίγεται τὸ δέρμα ἀπ' τὸν ἠλεκτρισμό. Οἱ σπίθες καὶ τὰ ἐγκαύματα θὰ κάνανε κακὴ ἐντύπωσι στοὺς μάρτυρες...

Βούτηξε τὸ σφουγγάρι σ' ἕνα μικρὸ κουβᾶ·

— Ἂς καθήσουμε, πρότεινε ὁ Χόγακρτυ στὸ Τζέϋ. Δὲ θ' ἀργήσουν νὰ φτάσουνε οἱ μάρτυρες.

Κάθησαν στὸν τελευταῖο πάγκο.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα-δυὸ λεπτά, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκαν μερικοὶ ἄνθρωποι, μὲ ἐπίσημο ὕφος. Πῆραν ὅλοι τὶς θέσεις τους.

Ὁ Τζέϋ τινάχτηκε ξαφνικά. Εἶχε δῆ νὰ μπαίνη ἡ Σάντι Πέρμινγκερ.

Η νέα γυναῖκα στάθηκε μιὰ στιγμὴ στὸ κατῶφλι, δίστασε λίγο κι' ὕστερα πῆγε νὰ καθήση στὸν πρῶτο πάγκο.

Τὸ πρόσωπό της εἶχε ἔκφρασι ψυχρὴ καὶ πικρή. Φοροῦσε ἕνα μαῦρο φόρεμα κι' ἕνα ἀσπρόμαυρο καπελλάκι.

— Πῶς μπόρεσε νἄρθῃ; μουρμούρισε ὁ Τζέϋ, δείχνοντάς την στὸ Χόγκαρτυ.

—Τὴν κάλεσε ὁ Ράβεν. Ξέρεις ὅτι ὁ κατάδικος ἔχει δικαίωμα νὰ προσκαλέση ἕνα πρόσωπο, γιὰ νὰ τὸν δῇ νὰ πεθαίνη. Διάλεξε λοιπὸν αὐτήν.

Ὁ Τζέϋ τὸν κύτταξε, σαστισμένος·

—Ἴσως σκέφθηκε πὼς θὰ τὴ διασκέδαζε τὸ θέαμα, πρόσθεσε ὁ Χόγκαρτυ.

Ὁ Τζέϋ γύρισε τὸ κεφάλι του.

—Τὸν φέρνουν! εἶπε.

Ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο βήματα κανονικά. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκαν δυὸ δεσμοφύλακες, ὁδηγῶντας τὸ Ράβεν. Ἀκολουθοῦσαν ὁ παπᾶς κι' ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν.

Ο Ράβεν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δωμάτιο καὶ προχώρησε ὥς τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄσπρο σὰν χαρτί, εἶχε ὅμως ἠρεμώτατο ὕφος.

— Αὐτὸς εἶναι; ρώτησε, δείχνοντας τὸ Νταῖβις.

Ἐκεῖνος πῆγε κοντά του καὶ τοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι. Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε κι' ὕστερα τοῦ τὄσφιξε.

— Θὰ κάνω γρήγορα, ἔννοια σου, εἶπε σιγανὰ ὁ Νταῖβις.

—Μπᾶ, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βιαστῇς, ἀπάντησε ὁ ἄλλος σαρκαστικά. Ἡ ὥρα εἶναι δική μας·

Οἱ δεσμοφύλακες τὸν ὡδηγήσανε ὥς τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα καὶ τὸν βάλανε νὰ καθήση. Ὁ διευθυντὴς τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ψιθύρισε κάτι στ' αὐτί.

—Καὶ βέβαια θὰ μιλήσω! δήλωσε ξερὰ ἐκεῖνος.

Κύτταξε ἕνα - ἕνα τὰ πρόσωπα ποὺ εἶχε ἀντίκρυ του, ὥσπου ἡ ματιά του σταμάτησε στὴ Σάντι. Χαμογέλασε, βλέποντας τὸ ψυχρὸ καὶ ἄσπονδο μῖσος ποὺ καθρέφτιζε ἡ φυσιογνωμία της·

— Λοιπόν, παιδιά, ἀκοῦστε... ἄρχισε, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ Σάντι. Δὲ φοβᾶμαι ποὺ θὰ πεθάνω. Τὸ περίμενα, τὸ εἶχα πιὰ χωνέψει... Ξέρετε ὅλοι τὴν «ἐπιχείρησι» ποὺ εἶχα μοντάρει· Ἂν ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἄντρες δὲ λαχταρούσατε γιὰ θηλυκά, θἄκλεινα γρήγορα τὸ μαγαζί μου... Μὴ τὸ ξεχνᾶτε! Εἴσαστε ὅλοι σας παλιοτόμαρα, ἔνοχοι ὅσο κι' ἐγώ. Βαρυόσαστε τὶς γυναῖκες σας, θέλατε ποικιλία καὶ καταφεύγατε σὲ μένα. Αὐτὸ εἶν' ὅλο... Κι' ὅσο θὰ ὑπάρχη ζήτησι, αὐτὴ ἡ δουλειὰ θὰ ἐξακολουθήση· Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τὴ σταματήση... πάντως δέ, ὄχι ἡ ἀστυνομία!

»Ἐσεῖς μονάχα μπορεῖτε νὰ τὴ σταματήσετε, ἂν τὸ θελήσετε. Ὅταν ἀποφασίσετε νὰ περνᾶτε ὅλη σας τὴ ζωὴ μὲ τὶς γυναῖκες σας, δὲ θὰ ὑπάρχουν ἐκεῖνες ποὺ πουλᾶνε τὸ κορμί τους γιὰ νὰ σᾶς διασκεδάσουνε.

»Μὰ ξέρω πὼς αὐτὸ δὲ θὰ τὸ κάνετε ποτέ! Κι' ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ μένα, θὰ πάρη κάποιος ἄλλος τὴ θέσι μου. Ὅσο ὑπάρχει ζήτησι, δὲ θὰ λείψη ἡ προσφορά.

Ξανακύτταξε γύρω του καὶ εἶδε τὸ Νταῖβις.

—Ἐμπρός, ξεμπέρδευε, τοῦ εἶπε· Ἀηδιάζω ποὺ τοὺς βλέπω, αὐτοὺς ὅλους!

Ἐνῶ μιλοῦσε, οἱ δεσμοφύλακες τὸν εἶχαν δέσει κι' ὅλας στὴν καρέκλα. Ὁ Νταῖβις στερέωσε στὴ γάμπα του ἕνα ἠλεκτρόδιο καὶ τοῦ φόρεσε γρήγορα τὴν κάσκα στὸ κεφάλι.

Ὁ Ράβεν ἀνάσανε βαθειά.

— Κρῖμα ποὺ ἀφήνω τὰ τραινάκια μου!... εἶπε.

Ο Νταῖβις πλησίασε στὸ διακόπτη. Κύτταξε τὸ διευθυντή. Ἐκεῖνος τοῦ ἔγνεψε. Ὁ διακόπτης γύρισε. Τὰ φῶτα χαμήλωσαν. Ἀκούστηκε ἕνας ξερὸς κρότος, σὰν τρίξιμο, κι' ἕνα ἐλαφρὸ σφύριγμα.

Ὁ Ράβεν ἔπεσε πρὸς τὰ ἐμπρός, τεντώνοντας τὰ λουριὰ ποὺ τὸν κρατοῦσαν δεμένο· Μερικὲς σπίθες πετάχτηκαν ἀπ' τὸ ἠλεκτρόδιο τοῦ ποδιοῦ του κι' ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς κάσκας βγῆκε λίγος γκρίζος καπνός.

Ὁ Νταῖβις ἔσ' ριψε πάλι τὸ διακόπτη καὶ τὸ σῶμα τοῦ Ράβεν χαλαρώθηκε καὶ ξαναγύρισε στὴν ἀρχική του θέσι, γιὰ νὰ γείρη πάλι μπροστὰ ὅταν ὁ δήμιος τοῦ ἔστειλε καὶ δεύτερη ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι.

Ὁ Τζέϋ πρόσεξε πὼς ἔτρεμε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ Χόγκαρτυ καὶ τὸν εἶδε ἀτάραχο.

Ὁ γιατρὸς ἄνοιξε τὸ πουκάμισο τοῦ Ράβεν, σκούπισε τὸν ἱδρῶτα του κι' ἀκροάσθηκε τὴν καρδιά του μὲ τὸ στηθοσκόπιο. Ὕστερα ἀνασηκώθηκε καὶ δήλωσε ἐπίσημα:

— Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι νεκρός.

Οἱ δεσμοφύλακες γνέψανε στοὺς μάρτυρες νὰ φύγουν.

Καθὼς ἔβγαινε, ἡ Σάντι στράφηκε ἀπότομα. Εἶχε μιὰ ἔκφρασι λίγο τρελλή. Πρὶν προλάβη κανεὶς νὰ τὴν ἐμποδίση, ἔτρεξε κοντὰ στὸ Ράβεν καὶ τὸν ἔφτυσε στὸ πρόσωπο.

ΤΕΛΟΣ

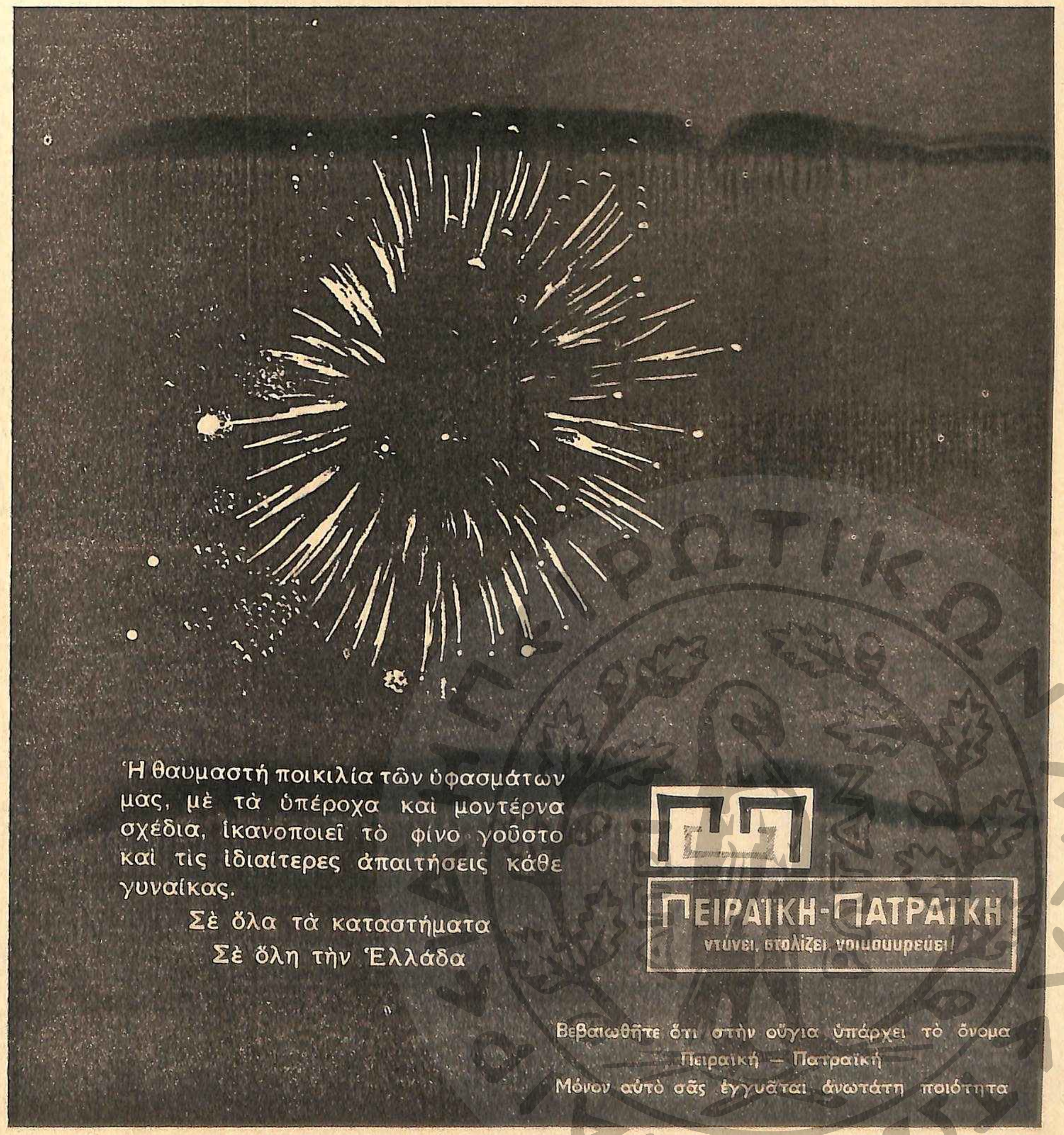

'Ο Ζὰν μ' ἀγαποῦσε κι' ἐγὼ λάτρευα τὸν Ζάν!..

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΕΝΗΝΤΑ χρόνια ἔκλεισαν χτὲς ἀπὸ τότε, ποὺ ἔγινε ἡ ἱστορία αὐτή. Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ χτές, πῆγα καὶ γονάτισα στὸν τάφο, ποὺ στὴν ἐπιγραφή του φαίνονται ἀκόμη οἱ λέξεις:

«Εἰς αἰωνίαν μνήμην τοῦ Ζὰν καὶ τῆς Μαρίας Σελιντέ, τῶν λατρευτῶν παιδιῶν, ποὺ τ' ἅρπαξε ἀπὸ τοὺς ἀπαρηγόρητους γονεῖς τους μιά...».

Ἡ φράσι τελειώνει ἐκεῖ, σβυσμένη ἀπὸ τὸ χρόνο...

Πενῆντα χρόνια!... Ἤμουν τότε ἑφτὰ χρόνων καὶ σήμερα... Κανένας δὲ ζῆ πιὰ στὸν τόπο, ποὺ νὰ θυμᾶται τὴν οἰκογένειά μου... Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ χωριό, ἐξαφανίστηκε. Τὰ σπίτια του τ' ἀντικατέστησαν μεγάλα ἐργοστάσια. Ὁ πληθυσμὸς ἀνανεώθηκε. Καί, μέσ' στὰ νερὰ τῆς σημερινῆς διώρυγος, ποὺ ἦταν τότε βάλτος, διαδραματίσθηκε ἡ τραγωδία...

Γιατὶ δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τυχαῖο δυστύχημα, ὅπως πίστεψαν. Ἐγὼ ξέρω τὴν ἀλήθεια!

★

Ὅταν ἦρθα στὸν κόσμο, ἡ ἀδελφή μου ἡ Μαρία ἦταν εἰκοσιδυὸ χρόνων κι' ὁ ἀδελφός μου ὁ Ζὰν εἴκοσι. Αὐτὸς ὁ καθυστερημένος ἐρχομός μου βύθισε σ' ἀπόγνωσι τὸ σπίτι μου. Ὁ πατέρας μου, ἕνας σοφός, ποὺ περνοῦσε τὸν καιρό του μὲ τὰ βιβλία του, ἀποφάσισε νὰ διαθέση τὴν προῖκα τῆς ἀδελφῆς μου, γιὰ νὰ μὲ μεγαλώση.

Αὐτὸ ἡ Μαρία δὲ μοῦ τὸ συχώρεσε ποτέ. Ἄρχισε νὰ μὲ μισῆ, ἂν καὶ ἡ μητέρα μου, σὰ νἄθελε νὰ δικαιολογηθῆ, γιατὶ μὲ γέννησε ἀργά, τῆς ἔλεγε: «Εἶναι δικός σου γυιός... Θὰ γίνης ἡ μαμά του...».

Ἔτσι, μὲ ἀνέλαβε ἡ ἀδελφή μου καὶ μ' ἔκανε δυστυχισμένο.

Δὲν εἶχα καμμιὰ χαρά, παρὰ μόνο ὅταν ὁ Ζάν, ποὺ σπούδαζε νομικὰ στὸ Αἴξ, ξαναγύριζε στὸ σπίτι. Τότε φεύγαμε ὅλοι καὶ πηγαίναμε στὸ χτῆμα, ποὺ εἶχαν οἱ γονεῖς μου στὸ βάλτο τοῦ Μπέρ.

Ναί! Τότε ἔνοιωθα τί θὰ πῆ χαρά... Ὁ Ζὰν μ' ἔβαζε νὰ τρέχω, νὰ κολυμπάω, καὶ μοῦ διηγόταν ὡραῖες ἱστορίες... Ὁ Ζὰν μ' ἀγαποῦσε κι' ἐγὼ λάτρευα τὸ Ζάν...

Μὰ ἡ Μαρία ὅλο καὶ περισσότερο μὲ μισοῦσε... Ὅσο ἐγὼ μεγάλωνα, τόσο αὐτὴν τὴν ἔπαιρναν τὰ χρόνια... Μὲ κατηγοροῦσε πὼς τῆς εἶχα κλέψει τὴν προῖκα, καὶ πὼς ἤμουν ἡ αἰτία, ποὺ δὲν παντρευόταν. Δὲν ἄκουγα παρὰ τὶς κατηγόριες καὶ τὶς κατάρες της.

Τὴ χρονιά, ποὺ ἔκλεισα τὰ ἑφτά μου χρόνια, φύγαμε γιὰ τὴν ἐξοχή. Ὁ Ζὰν εἶχε τελειώσει τὶς σπουδὲς κι' ἔκανε τὸ δικηγόρο στὴν Τουλών.

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἦρθε κι' αὐτὸς στὸ χτῆμα. Ἦταν πιὸ χαρούμενος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Βλέποντας κανεὶς τὰ παιγνίδια, ποὺ ἔκανε μαζί μου, θἄλεγε πὼς ὁ ἀδελφός μου ἐννοοῦσε νὰ μὲ διασκεδάση περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε.

Ὅταν ὅμως ἔφυγε, ἡ Μαρία ἄρχισε νὰ μὲ κρατάη κλεισμένο καὶ νὰ μὲ βάζη νὰ μελετῶ. Ἔλεγε, ὅτι μιὰ κι' εἶχε καταστραφῆ ἡ ἴδια ἐξ αἰτίας μου, ἐννοοῦσε νὰ ἐκτιμηθῆ ἡ μόρφωσι, ποὺ μοῦ ἔδωσε, ἀπὸ τὴν καινούργια οἰκογένεια τοῦ Ζάν, τοὺς κ. κ. Σουαγιέ.

— Ἀπὸ τὴν καινούργια οἰκογένεια τοῦ Ζάν; εἶπα ἐγὼ ξαφνιασμένος.

— Βέβαια. Δὲν κατάλαβες, λοιπόν, ὅτι ὁ Ζὰν ἀρραβωνιάστηκε; Θἄρθη ἐδῶ μὲ τὴ μνηστή του καὶ μὲ τοὺς γονεῖς της...Πάρε τὸ βιβλίο σου... Δὲ θέλω νὰ τοὺς φανῆς γαϊδοῦρι...

Πῆρα τὸ βιβλίο μου κι' εἶδα, ὅτι ἡ Μαρία ἔκλαιγε.

Ὁ Ζὰν ἦρθε πραγματικὰ μὲ τὴν οἰκογένεια τῆς μνηστῆς του. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σουαγιὲ ἔφυγαν σὲ δυὸ μέρες. Μὰ ἡ μνηστὴ τοῦ Ζάν, ἡ δεσποινίδα Ροζίν, ἔμεινε μαζί μας.

Ἦταν γοητευτικὰ ὄμορφη. Ἡ ὀμορφιά της κι' ἡ χάρι της μὲ εἶχαν θαμπώσει. Κοντά της γινόμουν πιὸ εὐτυχισμένος ἀπ' ὅ,τι ἤμουν κοντὰ στὸ Ζάν! Χάϊδευε τὰ μαλλιά μου καὶ τὰ χέρια της ἦταν τόσο λευκά, ποὺ νόμιζα πὼς ἦταν νεράϊδα. Ὁ Ζὰν τῆς εἶχε χαρίσει ἕνα δαχτυλίδι μὲ πολύτιμες πέτρες. Μὲ τὴν πρόφασι, λοιπόν, ὅτι ἤθελα νὰ τὸ θαυμάσω, εὕρισκα ἀφορμὴ νὰ φιλάω τὰ ὄμορφα δάχτυλά της. Ἐκείνη γελοῦσε κι' ὁρκιζόταν, ὅτι δὲ θ' ἄφηνε ποτὲ τὸ δαχτυλίδι αὐτό, γιατὶ ἀποτελοῦσε τὴν ἐγγύησι τῆς εὐτυχίας τῆς ζωῆς της.

Ὁ Ζὰν πάλι ἦταν τρισευτυχισμένος.

Τὸ πρωΐ, ποὺ ἡ Ροζὶν θὰ ξαναγύριζε στοὺς γονεῖς της, καθὼς κατέβαινα τὶς σκάλες, λυπημένος, γιὰ νὰ πάω νὰ πῶ τὸ μάθημά μου στὴ Μαρία, εἶδα σ' ἕνα σκαλοπάτι τὸ δαχτυλίδι μὲ τὰ μαργαριτάρια. Τὸ πῆρα κι' ἔτρεξα στὸν κῆπο. Ἤξερα πὼς θὰ εὕρισκα τὸ Ζὰν καὶ τὴ μνηστή του. Τοὺς εἶδα τρυφερὰ ἀγκαλιασμένους, νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους στὸ δρόμο, ποὺ περνοῦσε πλάϊ στὸ βάλτο.

Μὰ συγχρόνως εἶδα καὶ τὴ Μαρία, πού, κρυμμένη πίσω ἀπὸ μιὰ ἐλιά, παρακολουθοῦσε τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι.

Μὲ εἶδε κι' ἐκείνη καὶ κατάλαβε, ὅτι τὴν ἔβλεπα.

Θέλησα νὰ τὴν ἀποφύγω. Ἐκείνη ὅμως ἔτρεξε κοντά μου καὶ μοῦ φώναξε:

— Ποῦ πᾶς, ἔτσι σὰν τρελλός;... Ξέρεις τὸ μάθημά σου;

— Ναί... ναί... Πάω τὸ δαχτυλίδι στὴ Ροζίν... Τὸ ἔχασε καὶ θὰ εἶναι πολὺ δυστυχισμένη! τῆς ἀπάντησα.

— Δός μου τὸ δαχτυλίδι ἐμένα! μοῦπε ἡ Μαρία, φράζοντάς μου τὸ δρόμο. Θὰ τῆς τὸ πάω ἐγώ!... Ἐσὺ πήγαινε νὰ διαβάσης μιὰ φορὰ ἀκόμη τὸ μάθημά σου...

— Ὄχι! τῆς φώναξα, μὲ πεῖσμα. Ἐγὼ τὸ βρῆκα, ἐγὼ θὰ τῆς τὸ πάω!

Καὶ τῆς ξέφυγα. Μὰ ἡ ἀδελφή μου μ' ἔπιασε, τὴ στιγμή, ποὺ ἔφτανα στὸ βάλτο καὶ μοῦ στριφογύρισε τὸ χέρι, γιὰ νὰ μοῦ πάρη τὸ δαχτυλίδι. Ἐγὼ ὅμως τὸ κρατοῦσα σφιχτά. Τέλος, ἡ Μαρία μ' ἔρριξε κάτω καί, σφίγγοντας μὲ λύσσα τὸ χέρι μου, κατώρθωσε νὰ μοῦ πάρη τὸ θησαυρό μου... Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω ἀπ' τὸν πόνο! Μὰ τὸ πεῖσμα κι' ἡ μανία μ' ἔκαναν νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ ὁρμήσω μὲ τὴ σειρά μου πάνω της. Τὴ δάγκωνα, ἔχωνα τὰ νύχια μου στὸ σῶμα της, ἤθελα τὸ δαχτυλίδι τῆς ὄμορφης νεράϊδας μου...

Σὲ μιὰ στιγμή, νόμισα πὼς θὰ τῆς τὸ ξανάπαιρνα. Μὰ τότε ἡ ἀδελφή μου, πιὸ μανιασμένη, ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ πέταξε τὸ δαχτυλίδι μέσα στὸ βάλτο, φωνάζοντας:

— Ἔ, λοιπόν, πήγαινε νὰ πάρης τὸ δαχτυλίδι τῆς ἀγαπημένης σου!... Πήγαινε!...

Μὰ ἐγὼ βρισκόμουν κιόλας στὸ νερό... Ποτὲ δὲν εἶχα κολυμπήσει σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Τὰ χόρτα παρέλυαν τὶς κινήσεις μου κι' ἄρχισα νὰ φωνάζω σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου.

Σὲ μιὰ στιγμή, εἶδα τὴ Μαρία νὰ ὁρμάη πρὸς τὸ μέρος μου, νὰ πλησιάζη. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως τὴν ἔχασα ἀπ' τὰ μάτια μου...

Πνιγόμουν! Ὅλα ἔσβυναν πιὰ γύρω μου, ὅλα χανόντουσαν!...

★

Ὅταν ἄνοιξα πάλι τὰ μάτια μου, βρισκόμουν στὸ κρεβάτι μου. Ἡ Ροζίν, μέσα σὲ μακρὺ μαῦρο φόρεμα, κρατοῦσε στὸ χέρι της τὰ δυὸ χέρια μου. Καί, σιγὰ-σιγά, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἔπειτα ὥρα μὲ τὴν ὥρα, μοῦμαθε τὴν ἀλήθεια:

— Ὁ Ζὰν κι' ἐγὼ κάναμε τὸν περίπατό μας, μοῦ εἶπε. Ἄξαφνα, σ' ἀκούσαμε, ποὺ φώναζες... Ὁ Ζὰν ὥρμησε... Πνιγόσουν!... Ἡ Μαρία εἶχε τρέξει νὰ σὲ βοηθήση... Εἶχε ξανοιχτῆ κάπως, μὰ κολυμποῦσε καλά... Ὁ Ζάν, στὴν ἀρχή, δὲ σκέφτηκε παρὰ μόνο ἐσένα. Βούτηξε, σ' ἔπιασε καὶ σ' ἔβγαλε ἔξω... Ἐμεῖς κάναμε σὰν τρελλοί... Ἄξαφνα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀντιληφθήκαμε, ὅτι ἡ Μαρία εἶχε χαθῆ μέσα στὸ βάλτο...

Ὁ Ζὰν βούτηξε ἀμέσως πάλι, ἐνῶ ἐγὼ διπλασίαζα τὶς προσπάθειές μου γιὰ νὰ σὲ συνεφέρω... Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ὁ Ζὰν δὲ φαινόταν πουθενά... Τότε ἄρχισα νὰ φωνάζω! Ἕνας χωρικὸς μ' ἄκουσε κι' ἔτρεξε... Εἰδοποίησε κι' ἄλλους χωρικούς. Κι' ὅλοι ἄρχισαν νὰ ψάχνουν. Μὰ δὲ βρῆκαν, ἀλλοίμονο, οὔτε τὸ Ζάν, οὔτε τὴ Μαρία, ζωντανούς!...

»Τοὺς ἔβγαλαν καὶ τοὺς δυὸ μαζί, πνιγμένους... Ἡ φούστα τῆς Μαρίας εἶχε μπλέξει μέσ' στὰ νερόχορτα, κι' ὅταν ὁ Ζὰν ἔφτασε κοντά της, ὄχι μόνο δὲ μπόρεσε νὰ τὴν τραβήξη ἔξω, ἀλλὰ ἐκείνη τὸν τράβηξε στὸ βυθό, καθὼς γαντζώθηκε ἀπάνω του. Ὅταν τοὺς ξαναεῖδα πνιγμένους, τὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς ἀγωνίας... Μὰ ὁ Ζὰν εἶχε τὴ γαλήνια ὀμορφιὰ τοῦ σωτῆρα...

»Ἐσύ, ἀγαπημένε μου μικρούλη, ἀρρώστησες βαρυά. Πυρετὸς καὶ παραμιλητὰ σὲ βασάνιζαν σαράντα μέρες, καὶ δὲν ἔφυγα ἀπὸ κοντά σου. Δὲν ἤθελες ἄλλον ἀπὸ μένα... Μέσα στὸν πυρετό σου, μοῦλεγες τρυφερὰ λόγια. Ζητοῦσες ὁλοένα τὸ δαχτυλίδι μου. Ξέρεις, ἔχασα ἐκεῖνο τὸ δαχτυλίδι, ποὺ τόσο τὸ ἀγαποῦσες... Τὸ ἔχασα καὶ δὲ μπορῶ νὰ τὸ ξαναβρῶ... Ἔψαξα παντοῦ... Ἔψαξε ὅλος ὁ κόσμος, μὰ τοῦ κάκου... Ὄχι! Μὴν κλαῖς, μικρούλη μου... Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνη... Νὰ τὸ πάρη μαζί του ὁ Ζάν, μ' ὅλη τὴν ἀγάπη μου!

Ζ. ΑΝΣΕΛ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

ΘΗΡΙΑ ποὺ ἐγκληματοῦν

ΤΑ θηρία ἔχουν δολοφονικὰ ἔνστικτα; Μοιάζουν μὲ ἁπλούστερα λόγια στὸ σημεῖο αὐτὸ μὲ τὸν ἄνθρωπο;

Ὅπως εἶναι γνωστό, τὰ θηρία σκοτώνουν ἄλλα ζῶα γιὰ νὰ φᾶνε. Δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν διαφορετικά, ἀφοῦ ἡ φύσις τὰ ἔπλασε σαρκοβόρα. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο σκοτώνουν καὶ τὸν ἄνθρωπο, καίτοι, ὅπως μᾶς δόθηκε πολλὲς φορὲς ἡ εὐκαιρία νὰ ποῦμε, ἐκτὸς ἀπὸ σπάνιες ἐξερέσεις, δὲν τὸ κάνουν αὐτό, παρὰ μόνον ὅταν εἶναι πεινασμένα καὶ δὲ μποροῦν νὰ βροῦν ἄλλη τροφή.

Τὰ θηρία, ὅπως, ἄλλωστε, καὶ τὰ περισσότερα ζῶα, χωρὶς νὰ ἐξαιροῦνται οὔτε τὰ πουλιά, συνάπτουν ἐπίσης σκληροὺς ἀγῶνες μεταξύ τους γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς θηλυκῆς.

Ἀλλ' ὅταν μιλοῦμε γιὰ δολοφονικὰ ἔνστικτα, ἐννοοῦμε τὴν αὐθόρμητη ροπὴ πρὸς τὸ ἔγκλημα εἰς βάρος θηρίων τῆς ἰδίας οἰκογενείας, ὅπως συμβαίνει στὸν ἄνθρωπο.

Τὰ ἔνστικτα αὐτὰ ἐκδηλώνονται ὄχι μόνο στὴ ζούγκλα, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς ἀφηγήσεις τῶν κυνηγῶν, ποὺ παρακολούθησαν τὰ θηρία στὴ φυσική τους κατάστασι, ἀλλὰ καὶ στοὺς διάφορους ζωολογικοὺς κήπους, ὅπου οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς τοὺς παρέχουν λιγώτερες εὐκαιρίες γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὰ δολοφονικά τους ἔνστικτα.

Τέτοια π.χ. εἶναι ἡ περίπτωσι τοῦ «Ἰβὰν τοῦ τρομεροῦ».

Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔχει ἀποκληθῆ μιὰ ἀρσενικὴ λευκὴ ἀρκοῦδα ποὺ ζῆ στὸ ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Λὸς Ἄντζελες.

Ὁ «Ἰβὰν ὁ τρομερὸς» ἐξεδήλωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὰ δολοφονικά του ἔνστικτα τὸ 1959, ὅταν σκότωσε τὴ σύντροφό του «Μπέττυ», χωρὶς καμμιὰ ἀφορμὴ ἢ ἀκριβέστερα χωρὶς καμμιὰ ἀφορμὴ ποὺ νὰ μποροῦν νὰ τὴν καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ «Ἰβὰν ὁ τρομερὸς» κι' ἡ «Μπέττυ» ζοῦσαν μαζὶ κι' ἦσαν οἱ μόνοι ἐκπρόσωποι τοῦ εἴδους των μέσα στὸ ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Ἡ ἐρωτικὴ ζηλοτυπία πρέπει, λοιπόν, ν' ἀποκλεισθῆ. Ἡ «Μπέττυ», ἐξ ἄλλου, ἦταν πολὺ χαριτωμένη καὶ ἱκανοποιοῦσε πρόθυμα ὅλες τὶς ἐπιθυμίες τοῦ «Ἰβάν».

Γιὰ τὸ ἔγκλημά του αὐτὸ τὸν τιμώρησαν μὲ ἀπομόνωσι ἑνὸς ἔτους καὶ κατόπιν τοῦ ἔδωσαν ἕνα σύντροφο, τὸν «Μπάριλ».

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, τὰ δυὸ ζῶα ἐφιλονείκησαν κι' ὁ «Ἰβὰν ὁ τρομερὸς» σκότωσε τὸν σύντροφό του.

Γιὰ τὸ δεύτερο αὐτὸ ἔγκλημα δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐπιείκεια. Συγκροτήθηκε ἕνα εἶδος δικαστηρίου ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τοῦ ζωολογικοῦ κήπου καὶ μερικοὺς ἄλλους εἰδικοὺς καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ «Ἰβὰν ὁ τρομερὸς» καταδικάστηκε σὲ θάνατο.

Ἀλλ' οἱ ἐπισκέπτες τοῦ ζωολογικοῦ κήπου, ποὺ διασκέδαζαν παρακολουθώντας τὰ καμώματα τοῦ «Ἰβὰν» διαμαρτυρήθηκαν. Κινήθηκαν ἐπίσης διάφοροι σύλλογοι ζωοφίλων. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μετατραπῆ καὶ πάλι ἡ ποινὴ τοῦ «Ἰβὰν» σὲ ἐτήσια ἀπομόνωσι.

Στὸ μεταξύ, οἱ ζωολόγοι σκέφτηκαν ὅτι ἡ ἀπομόνωσι στὴν ὁποία ζοῦσε διήγειρε περισσότερο τὰ θηριώδη ἔνστικτά του. Ἀποφάσισαν, λοιπόν, νὰ τοῦ δώσουν μιὰ καινούργια σύζυγο καὶ διάλεξαν μιὰ νεαρὴ ἄρκτο, τὴ «Λένα». Ἡ «Λένα», ὅμως, δὲν δειχνόταν πρόθυμη στὶς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις του. Στὶς 26 τοῦ περασμένου Ἀπριλίου, ὁ «Ἰβὰν» ἐπανέλαβε τὶς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις του, ἀλλὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ ἐπίμονη ἀντίδρασι τῆς «Λένας» ξανάφερε στὴν ἐπιφάνεια τὰ ἐγκληματικά του ἔνστικτα κι' ὁ «Ἰβὰν» τὴ σκότωσε μὲ δαγκωματιὲς καὶ χτυπήματα.

Τὸ εἰδικὸ δικαστήριο τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τὸν καταδίκασε καὶ πάλι σὲ θάνατο. Ἀλλὰ πιστεύεται ὅτι ἡ ποινὴ δὲν θὰ ἐκτελεσθῆ κι' αὐτὴ τὴ φορά. Ὁ «Ἰβάν», ὅμως, θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ περάση τὴ ὑπόλοιπη ζωή του ὁλομόναχος.

Ἕνας ἄλλος τρομερὸς δολοφόνος ἦταν ἕνας ἀρσενικὸς τίγρις τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Μονάχου, ὁ «Μποῦρμα». Εἶχε μεγαλώσει ἐκεῖ ἀπὸ μωρό, ἀλλ' ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς ἐξεδήλωσε τὰ θηριώδη ἔνστικτά του.

Ὁ «Μπούρμα» εἶχε καταπληκτικὴ νοημοσύνη καί, γυρίζοντας μέσα στὸ κλουβί του, πρόσεξε πὼς ἕνα ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελλα δὲν ἐφάρμοζε καλὰ πάνω στὴν ξύλινη βάσι του. Ἀπ' αὐτὴ τὴν πρώτη παρατήρησι πέρασε σὲ δεύτερη: Τὸ ξύλο τῆς βάσεως ἦταν σαθρὸ καὶ σκουληκοφαγωμένο στὸ μέρος ὅπου τὸ κάγκελλο ἄφηνε ἕνα κενό. Συνδυάζοντας αὐτὲς τὶς δυὸ παρατηρήσεις, ὁ «Μποῦρμα» κομμάτιασε μιὰ νύχτα μὲ τὰ νύχια του τὸ ξύλο. Ἔσκαψε κατόπιν τὸ χῶμα ἔφτιαξε ἕνα χαντάκι ἀρκετὰ βαθὺ καὶ βγῆκε. Μισὴ ὥρα ἀργότερα πήδησε μέσα στὸν περίβολο τῶν καγκουρὼ καὶ σκότωσε πέντε ἀπ' αὐτά, ἀνοίγοντάς τους μὲ μιὰ δαγκωματιὰ τὸ λαιμό. Δὲν ἦταν πεινασμένος καὶ δὲν ἄγγιξε, ἄλλωστε κανένα ἀπ' αὐτά. Τὸ μόνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ χαρῆ τὸ χυνόμενο αἷμα.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, ὁ «Μποῦρμα» σκότωσε μιὰ θηλυκὴ σύντροφό του, μὲ τὴν ὁποία ὥστόσο, βρισκόταν σὲ τρυφερώτατες σχέσεις.

Κάποτε ἄλλοτε, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνουν ὡρισμένες μεταρρυθμίσεις στὸ ζωολογικὸ κῆπο, χρειάστηκε νὰ μεταφερθοῦν τὰ θηρία σ' ἕναν πρόχειρο καγκελλόφρακτο χῶρο, ὅπου εἶχαν διασκευαστῆ εἰδικὰ κλουβιὰ γιὰ τὸ πιὸ ἐπικίνδυνα ἀνάμεσα σ' αὐτά.

Ὁ «Μποῦρμα» κατάφερε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ὅπου τὸν εἶχαν βάλει, ἔτρεξε σ' ἕνα γειτονικὸ λειβάδι, ξεκοίλιασε δυὸ ἀγελάδες, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ κι' ἔπειτα γύρισε καταματωμένος γιὰ νὰ ξαναπάρη τὴ θέσι του μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μέσα σ' ἐλάχιστα λεπτά, προτοῦ οἱ φύλακες προφτάσουν νὰ ἐπέμβουν.

Ὁ «Μποῦρμα» πουλήθηκε κατόπιν σ' ἕνα θηριοδαμαστή, ποὺ εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ μάθη ὡρισμένα γυμνάσματα γιὰ νὰ τὸν παρουσιάση σ' ἕνα τσίρκο. Ἀλλ' ὅλες οἱ προσπάθειές του πῆγαν χαμένες καὶ προτοῦ συμπληρωθῆ χρόνος, ἀναγκάστηκε νὰ τὸν σκοτώση.

Θὰ μπορούσαμε ν' ἀναφέρωμε καὶ πολλὰ ἄλλα παραδείγματα θηρίων, ποὺ ὑπῆρξαν πραγματικὰ δολοφόνοι. «Ἡ κοινωνία τῶν θηρίων, γράφει ὁ δόκτωρ Γκίνσμπουργκ, βιολόγος τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, ποὺ ἔχει ἀσχοληθῆ εἰδικὰ μ' αὐτά, δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη. Ὑπάρχουν καὶ σ' αὐτὴν οἱ δολοφόνοι, γιὰ τοὺς ὁποίους τὸ ἔγκλημα ἔχει ἰδιαίτερο θέλγητρο. Οἱ κυνηγοί, ποὺ ἔζησαν τὴ ζωὴ τῶν θηρίων ἀπὸ κοντά, ἀναφέρουν πλεῖστες περιπτώσεις θηρίων, ποὺ ρέπουν στὸ ἔγκλημα. Μόνο γιὰ τὰ λιοντάρια δὲν ξέρω καμμιὰ ἀφήγησι. Φαίνεται ὅτι ὁ βασιλιᾶς τῶν ζώων δὲν σκοτώνει, παρὰ μόνον σὲ δυὸ περιπτώσεις, ὅταν πεινάη κι' ὅταν βρίσκεται σὲ κίνδυνο. Πολλὰ ἄλλα θηρία, ὅμως, σκοτώνουν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὰ αἱμοβόρα ἔνστικτά τους».

Ὁ δόκτωρ Γκίνσμπουργκ ἔχει διατυπώσει ἐπίσης μιὰ ἄλλη θεωρία, ποὺ τὴν ἀξία της τὴν ἀπόδειξε ἔμπρακτα. Γιὰ νὰ μπορέση κανεὶς νὰ κάνη τὰ ζῶα νὰ τὸν καταλάβουν, ὑποστηρίζει, πρέπει νὰ μιμηθῆ τὶς συνήθειές τους. Ὁ χαιρετισμὸς μεταξὺ τῶν λύκων, λοιπόν, συνίσταται σὲ μερικὲς δαγκωματιὲς στὸ μουσοῦδι καὶ τὸ λαιμό.

Τὸ χαιρετισμὸ αὐτὸ ὁ δόκτωρ Γκίνσμπουργκ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀποτολμήση σὲ μερικοὺς λύκους ποὺ ἀνέθρεψε μὲ εἰδικὲς συνθῆκες, σὲ τρόπο ποὺ οἱ δαγκωματιές τους νὰ μὴ μποροῦν νὰ προκαλέσουν μόλυνσι.

Στὴν πρώτη ἐπαφὴ μαζί τους, οἱ λύκοι αὐτοὶ ρίχτηκαν πάνω του καὶ τὸν δάγκωσαν. Ἀλλὰ κι' ὁ Γκίνσμπούργκ ἔκανε τὸ ἴδιο. Τοὺς δάγκωσε στὸ λαιμὸ καὶ τὸ μουσοῦδι. Οἱ δαγκωματιές του δὲν ἦταν οὔτε πολὺ ἄγριες οὔτε πολὺ ἥμερες. Ἂς τὶς ἀποκαλέσουμε φιλικές. Οἱ λύκοι ξαφνιάστηκαν. Κι' ἔπειτα ἐπανῆλθαν στὴν ἐπίθεσι. Ἀλλ' ὁ Γκίνσμπουργ τοὺς ὑποδέχτηκε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἀπὸ τότε μιὰ πραγματικὴ φιλία ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ καὶ τῶν λύκων του, ποὺ δὲν διαφέρουν ἀπὸ σκυλιά.

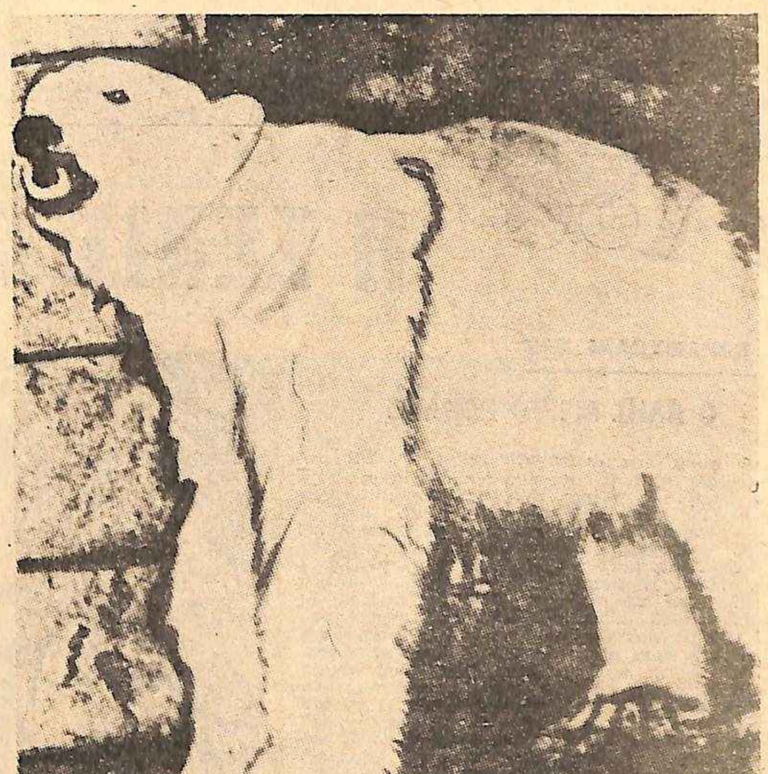

Ὁ «Ἰβὰν ὁ τρομερὸς» ἔχει ὡς τώρα στὴ συνείδησι του τρία ἐγκλήματα.

«ΑΓΟΡΑΣΕ» ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΝΟΣ ΑΛΛΟΥ

Κάποιος Σικελός, 25 χρονῶν, καταδικάστηκε σὲ 5 μηνῶν φυλάκισι, γιατί, ἀγόρασε τὴ γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου κι' ὕστερα ἀποπειράθηκε νὰ σκοτώση τὸ νόμιμο σύζυγό της.

Τὸ μῆλο τῆς ἔριδος ἦταν μιὰ ὄμορφη μελαχροινούλα, ἡ Ρόζα Φορτέτζα. Ὁ ἄντρας της εἶχε καταδικασθῆ σὲ φυλάκισι, γιατὶ χτύπησε κάποιον κτηματία. Στὸ διάστημα λοιπὸν αὐτό, ἡ θερμόαιμη Ρόζα τἄφτιαξε μὲ τὸ Γεράρδο Φιζόλι. Ὅταν ὁ σύζυγος ἀποφυλακίστηκε, ἀντὶ νὰ ζητήση νὰ ξεπλύνη μὲ αἷμα τὴν προσβολὴ τῆς τιμῆς του, ἔκανε μιὰ ἔγγραφη συμφωνία μὲ τὸ Φιζόλι, ὅτι τοῦ παραχωροῦσε ὁριστικὰ τὴ γυναῖκα του. Ἐπὶ 6 μῆνες, πῆγαν ὅλα καλά. Ἔπειτα, μιὰ μέρα, ἡ Ρόζα πῆγε στὸ παλιό της σπίτι, γιὰ νὰ πάρη μερικὰ ροῦχα της, κι' ὁ ἄντρας της θέλησε νὰ τὴν κρατήση. Βλέποντας πὼς ἀργοῦσε νὰ γυρίση, ὁ Φιζόλι πῆγε νὰ δῆ τί τῆς συνέβαινε. Ὁ σύζυγος ξέσκισε τότε μπροστά του τὸ συμφωνητικό τους. Ἀγανακτισμένος γι' αὐτὴ τὴν παρασπονδία, ὁ Φιζόλι ἔβγαλε ἕνα πιστόλι καὶ τὸν πυροβόλησε δυὸ φορές, εὐτυχῶς χωρὶς νὰ τὸν πετύχη. Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε, ὅπως εἴπαμε, σὲ φυλάκισι 5 μηνῶν.

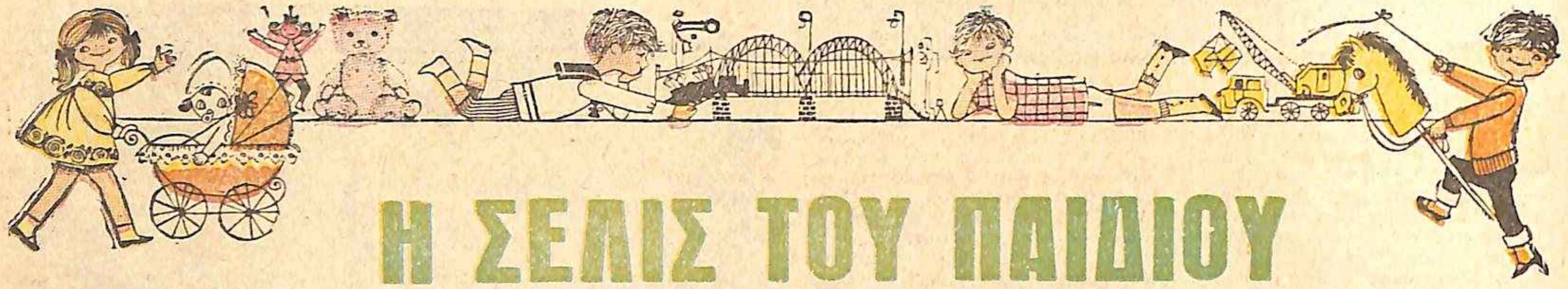

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΑΛΗΣ ΜΕ ΤΟ ΡΟΠΑΛΟ

ΜΙΑ φορὰ ἕνα ἀνδρόγυνο ζοῦσε σ' ἕνα μοναχικὸ σπιτάκι, μακρυὰ στὸν κάμπο, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς χώρας τοῦ Ἀφγανιστάν. Εἶχαν ἕνα παιδὶ καλὸ καὶ εὐγενικὸ — τὸν Ἀλῆ — ποὺ φαινόταν ὅτι θὰ γινόταν ἕνα δυνατὸ κι' ὅμορφο παλληκάρι. Μιὰ μέρα, ἡ μητέρα του πῆρε τὸν Ἀλῆ μαζί της στὸ δάσος νὰ μαζέψουν ξύλα. Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Ἀλῆ, τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ ἕνα δέντρο στὸ ἄλλο. Μὰ ἔτσι ἀπομακρύνθηκαν πολὺ καὶ σὲ μιὰ στιγμή, δυὸ ἀγριάνθρωποι ξεπετάχτηκαν πίσω ἀπὸ τὰ πυκνὰ δέντρα, ἅρπαξαν κι' ἐκείνη καὶ τὸ παιδὶ καὶ τοὺς πῆγαν σὲ μιὰ μακρυνὴ σπηλιά, ποὺ εἶχε στὴν εἴσοδό της μιὰ βαρειὰ πόρτα, ἀμπαρωμένη μὲ χοντρὰ σίδερα. Τοὺς ὡδήγησαν κατόπιν σὲ μιὰ μεγάλη ὑπόγεια αἴθουσα. Ἐκεῖ, γύρω σ' ἕνα τραπέζι κάθονταν πέντε δυνατοὶ ἄνθρωποι κι' ἔτρωγαν. Ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ποὺ φαινόταν ἀρχηγός τους, εἶπε στὴ γυναῖκα, ὅτι δὲν θὰ τὴν πείραζαν, ἂν θὰ τοὺς μαγείρευε καὶ θὰ τοὺς συγύριζε τὸ σπιτικό τους. Ὅσο κι' ἂν παρακαλοῦσε ἡ δύστυχη μητέρα νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ φύγῃ μὲ τὸ παιδί της, δὲν κατάφερνε νὰ μαλακώσῃ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀρχιληστῆ.

Ἔτσι, ἡ μητέρα τοῦ Ἀλῆ ἄρχισε νὰ μαγειρεύῃ καὶ νὰ συγυρίζῃ τὸ λημέρι τῶν ἑπτὰ ληστῶν γιὰ χρόνια καὶ χρόνια. Ὁ Ἀλῆ μεγάλωσε κι' ὅταν ἦταν πιὰ δεκαπέντε χρόνων, ἔφτιαξε μιὰ μέρα ἕνα χοντρὸ ρόπαλο ἀπὸ ἕνα κούτσουρο ἐλάτου, ποὺ εἶχαν φέρει οἱ λησταὶ στὴν σπηλιὰ καὶ τὸ ἔκρυψε πίσω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν γύρισαν ἀπ' ἔξω οἱ ληστές καὶ στρώθηκαν σ' ἕνα γενναῖο φαγοπότι, ὁ Ἀλῆς ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀρχιληστὴ νὰ τοὺς ξεκλειδώσῃ τὴν πόρτα τῆς σπηλιᾶς γιὰ νὰ φύγῃ, ἐπὶ τέλους, μὲ τὴ μητέρα του. Μὰ ὁ ἀρχιληστής, ποὺ ἦταν μισοζαλισμένος σὰν τοὺς συντρόφους του ἀπ' τὸ πολὺ κρασί, ποὺ εἶχαν πιῆ, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, τοῦ ἔδωσε ἕνα τόσο δυνατὸ χαστοῦκι, πού ὁ Ἀλῆς βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι! Σηκώθηκε, ὅμως, ἀμέσως, ἅρπαξε τὸ μεγάλο ρόπαλό του καὶ χτύπησε μὲ δύναμι στὸ κεφάλι πρῶτα τὸν ἀρχιληστὴ καὶ ὕστερα ὅλους τοὺς ἄλλους συντρόφους του. Κι' ὅλοι τους ξαπλώθηκαν καταγῆς ἀναίσθητοι. Ὁ Ἀλῆς τότε πῆρε γρήγορα τὰ κλειδιὰ τῆς πόρτας ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἀρχιληστῆ κι' ἄνοιξε τὴν σπηλιά. Ὕστερα ἅρπαξε τὸ θαυματουργὸ ρόπαλό του μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα μεγάλο σακκὶ μὲ πολύτιμες πέτρες καὶ μὲ χρυσᾶ νομίσματα, ποὺ ἔκρυβαν οἱ λησταὶ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σπηλιᾶς κι' ἔφυγε βιαστικὰ μὲ τὴ φοβισμένη μητέρα του.

Βρῆκαν τὸ δρόμο γιὰ τὸ παλιὸ σπιτάκι τους κι' ἔτρεχαν γιὰ νὰ φτάσουν γρήγορα ἐκεῖ. Μπορεῖτε τώρα νὰ φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τοῦ δύστυχου πατέρα τοῦ Ἀλῆ, ὅταν τοὺς ἀντίκρυσε ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ τοὺς εἶχε ἀπὸ καιρὸ γιὰ πεθαμένους!

— Πατέρα μου, φώναξε χαρούμενος ὁ Ἀλῆς, ἔχουμε τώρα μεγάλη περιουσία καὶ αὔριο κι' ὅλας θὰ χτίσωμε ἕνα καινούργιο σπίτι!

Κι' ἔτσι ἔγινε. Ὁ Ἀλῆς, ὅμως, ἦταν, ὕστερ' ἀπ' τὸ κατόρθωμά του στὴ σπηλιά, τόσο δυνατός, ποὺ δούλευε γιὰ δέκα ἐργάτες. Γι' αὐτό, σὲ λίγες ἡμέρες, τὸ καινούργιο σπίτι τους ἦταν ἕτοιμο. Ἔπειτα ὁ Ἀλῆς βοήθησε τὸν πατέρα του στὰ χωράφια, ποὺ εἶχαν ἀγοράσει γιὰ νὰ τὰ καλλιεργήσουν. Μὰ κι' ἐδῶ ἔκανε δουλειὰ γιὰ δέκα κι' ἔτσι ὅλα ἔγιναν γρήγορα, δίχως νὰ κουράζεται πιὰ ὁ πατέρας του.

— Πατέρα, εἶπε μιὰ μέρα τὸ παλληκάρι, τώρα δὲν εἶμαι πιὰ μικρός! Μεγάλωσα καὶ θέλω νὰ φύγω γιὰ νὰ γνωρίσω τὸν κόσμο!

Ἀγόρασε, λοιπόν, ἕνα μεγάλο σπαθὶ στὴν πολιτεία, πῆρε τὸ παλιὸ ρόπαλό του, ἀποχαιρέτησε τοὺς γονεῖς του κι' ἔφυγε. Στὸ δρόμο του πέρασε ἀπὸ τὸ πυκνὸ δάσος. Ξαφνικὰ σταμάτησε παραξενεμένος. Μπροστά του ἕνας δυνατὸς ἄντρας ἔκοβε μεγάλα κλαριὰ ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ τὰ στριφογύριζε σὰν σχοινιά.

— Καλῶς τὸ παλληκάρι μὲ τὸ ρόπαλο, τοῦ εἶπε ὁ ἄντρας. Ἐμένα μὲ λένε Ἀχμέτ. Ξέρεις, φτιάχνω μὲ τὰ κλαριὰ ἕνα σχοινὶ γιὰ νὰ δέσω τὰ δέντρα ποὺ ἔκοψα γιὰ τὸ σπίτι μου!

«Θὰ κάνωμε καλὴ παρέα», σκέφτηκε ὁ Ἀλῆς. Καὶ τοῦ πρότεινε νὰ γυρίζουν μαζὶ τὸν κόσμο. Ὁ Ἀχμὲτ δέχτηκε.

Στὸ δρόμο τους συνάντησαν ἕναν γίγαντα, ποὺ ἔσπαζε μὲ τὴ γροθιά του ἕνα βράχο γιὰ νὰ

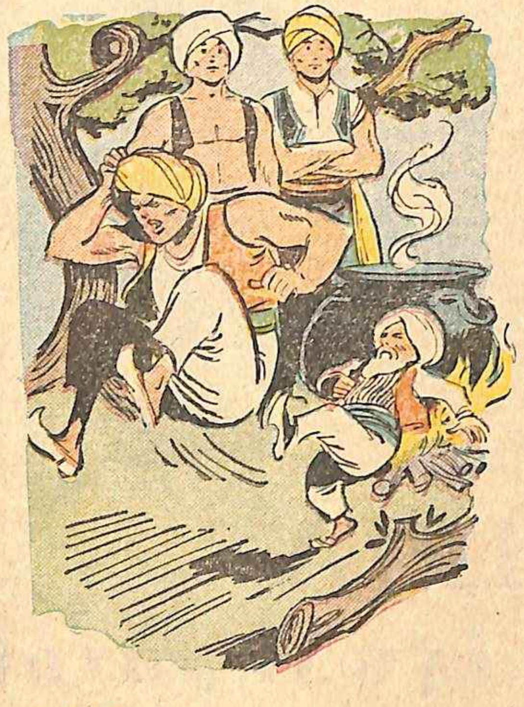

Μόλις ἔκανε νὰ πλησιάσῃ τὸ χέρι του στὸ καζάνι, ὁ νάνος τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ κλωτσιά...

φτιάξῃ πέτρες γιὰ τὸ καινούργιο σπίτι του, ὅπως τοὺς ἐξήγησε.

— Ἔλα μαζί μας, τοῦ εἶπε τότε ὁ Ἀλῆς, θὰ κάνωμε καλὴ παρέα! Εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς δυνατοὶ ἄντρες! Μαζὶ θὰ κατορθώσωμε σπουδαῖα πράγματα καὶ θὰ κάνωμε τὴν τύχη μας!

Ὁ γίγαντας, ποὺ τὸν ἔλεγαν Χασάν, δέχτηκε. Ἔτσι οἱ τρεῖς τους συνέχισαν μαζὶ τὸ δρόμο τους. Μά, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο πεινοῦσαν. Σὲ λίγο συνάντησαν μπροστὰ σὲ μιὰ σπηλιὰ ἕνα γέρο - νάνο, ποὺ ἔβραζε μέσα σ' ἕνα τεράστιο καζάνι κρέας μὲ πατάτες. Ἡ μυρωδιὰ

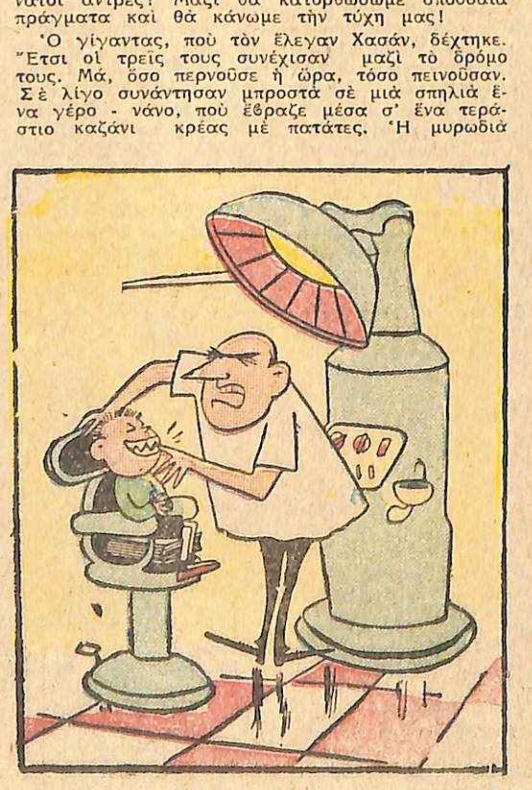

— Κάνε πάλι «ἀ»!...

τοῦ φαγητοῦ τοὺς ἔσπασε τὴ μύτη.

— Γιὰ ποιὸν μαγειρεύεις τόσο κρέας; τὸν ρώτησαν μὲ ἀπορία.

— Γιὰ μένα, εἶπε ὁ νάνος, σὰν νὰ ἦταν τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου!

— Σταθῆτε, εἶπε σιγὰ ὁ Ἀχμέτ, ἐγὼ θὰ τοῦ πάρω τὸ καζάνι γιὰ νὰ φᾶμε κι' ἐμεῖς.

Μά, μόλις ἔκανε νὰ πλησιάσῃ τὸ χέρι του στὸ καζάνι, ὁ νάνος τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ κλωτσιά, ποὺ αὐτὸς ἔβαλε τὶς φωνὲς ἀπὸ τὸν πόνο.

— Ἐγὼ εἶμαι πιὸ δυνατός, εἶπε τότε ὁ Χασάν. Θὰ τὸν χτυπήσω πρῶτος, πρὶν νὰ μὲ πειράξῃ!

Μὰ κι' ὁ Χασὰν εἶχε τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸ σύντροφό του κι' ἀποτραβήχτηκε οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ λύσσα του, ποὺ θὰ ἔμεναν νηστικοί.

Τότε τοὺς εἶπε ὁ Ἀλῆς:

— Δὲν φτάνει νὰ εἶναι κανεὶς μόνο δυνατός! Πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ καλοὺς τρόπους.

Καὶ φώναξε στὸ νάνο, πρὶν τὸν πλησιάσῃ:

— Συγχώρεσε τοὺς φίλους μου, καλέ μου νάνε. Εἶναι ἀπότομοι λιγάκι, μὰ ἔχουν καλὴ καρδιά. Πεινᾶμε, γιατὶ περπατήσαμε ὅλη τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ βάλωμε μπουκιὰ στὸ στόμα μας.

Ὁ νάνος, ὅταν εἶδε τὸ δυνατὸ νέο νὰ τοῦ μιλάῃ μὲ τόση εὐγένεια, τοὺς κάλεσε ὅλους νὰ φᾶνε μαζί του.

Ὕστερα εἶπε στὸν Ἀλῆ:

— Βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι μόνο δυνατός, μὰ καὶ εὐγενικὸς κι' ἔξυπνος. Ἴσως μπορέσῃς νὰ ἐλευθερώσῃς ἐσὺ τὴν κυρά μου, τὴν καλὴ βασιλοπούλα, ποὺ ὁ γείτονάς της, ἕνας τρομερὸς ληστής, κλείδωσε, μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς δικούς της, μέσα σὲ μιὰ ὑπόγεια σπηλιά, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Μόνο ἐγὼ γλύτωσα, γιατὶ εἶμαι πολὺ μικρὸς καὶ γλύστρησα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ ληστῆ. Ξέρω, λοιπόν, ποῦ εἶναι ἡ σπηλιὰ ὅπου εἶναι φυλακισμένη ἡ καλή μου κυρά. Μὰ εἶναι τόσο βαρειὰ ἡ πόρτα, ποὺ κλείνει αὐτὴ τὴ σπηλιά, ποὺ δὲν φτάνουν οἱ δυνάμεις μου γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξω. Ἔτσι μαγειρεύω κάθε μέρα ἕνα μεγάλο καζάνι μὲ φαγητὸ γιὰ μένα. Ἴσως γίνω ἔτσι πιὸ δυνατός, γιὰ νὰ σπάσω μιὰ μέρα τὴν καταραμένη πόρτα τῆς σπηλιᾶς καὶ νὰ σώσω τὴν κυρά μου, ἀφοῦ εἶναι ὀρφανὴ καὶ δὲν ἔχει κανένα ἄλλο νὰ τὴ βοηθήσῃ.

Ὁ Ἀλῆς ἄκουσε προσεκτικὰ τὰ λόγια του κι' ἔπειτα εἶπε στὸ νάνο νὰ τοῦ δείξῃ τὴ σπηλιά. Ξεκίνησαν, λοιπόν, οἱ τέσσερις καὶ περπάτησαν πολλὲς ὧρες. Τέλος, ὁ νάνος σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ ἀμπαρωμένη σπηλιὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐδῶ τοὺς ἔχει ὅλους ὁ ληστής.

Μὰ πόσο μεγάλη ἦταν ἡ χαρά του, ὅταν ὁ Ἀλῆς τοῦ ἀπάντησε:

— Ξέρω τὴ σπηλιὰ αὐτὴ καὶ ὅλα τὰ κατατόπια της. Ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι μου σίγουρα θὰ καταφέρουμε νὰ σώσουμε τὴ βασιλοπούλα καὶ ὅλους τοὺς δικούς της.

Γιατί — τί σύμπτωσι — ἡ σπηλιὰ ἦταν ἐκείνη ὅπου οἱ λησταὶ εἶχαν κρατήσει τόσα χρόνια τὸν Ἀλῆ καὶ τὴ μητέρα του φυλακισμένους.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι, λοιπόν, ἄρχισαν ἀμέσως τὴ δουλειά τους. Ὁ Ἀχμὲτ πῆγε κοντά, ἅρπαξε τὶς ἀμπάρες, τὶς ἔστριψε καὶ τὶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ θέσι τους, σὰν νἆταν κλωστὲς ἀπὸ μετάξι. Ἔπειτα προχώρησε ὁ Χασὰν καὶ μὲ δυὸ χτυπήματα ἔσπασε τὴ βαρειὰ πόρτα.

Οἱ λησταί, ποὺ εἶχαν τρομάξει ἀπὸ τὸ θόρυβο, δὲν πρόφτασαν νὰ φυλαχτοῦν. Κι' ἔτσι ὁ Ἀλῆς μὲ τὸ ρόπαλό του τοὺς ξάπλωσε γρήγορα ὅλους κάτω! Καὶ κάθε φορὰ ποὺ χτυποῦσε ἕναν ἀπὸ τοὺς ληστές, φώναζε:

— Αὐτὴ γιὰ τὸν Ἀλῆ. Κι' αὐτὴ γιὰ τὴ μητέρα του. Κι' αὐτὴ γιὰ τὴ βασιλοπούλα, Κι' αὐτὴ γιὰ τοὺς ἄλλους...

Σὲ λίγο, ἡ βασιλοπούλα καὶ οἱ δικοί της βρίσκονταν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἕτοιμοι νὰ γυρίσουν στὸ παλάτι. Ἡ βασιλοπούλα εὐχαρίστησε, λοιπόν, τὸ ὅμορφο παλληκάρι ποὺ τὴν εἶχε σώσει καὶ τὸ παρακάλεσε νὰ πάῃ νὰ μείνῃ κοντά της μὲ τοὺς φίλους του.

Κι' ἔτσι ἔγινε. Γύρισαν ὅλοι στὸ παλάτι τῆς ὄμορφης βασιλοπούλας καὶ γιόρτασαν ἑπτὰ μέρες καὶ ἑπτὰ νύχτες μ' ἕνα γλέντι τρικούβερτο τὴ σωτηρία τους. Ἔπειτα ἡ βασιλοπούλα ἔκανε τὸν Ἀλῆ μὲ τὸ ρόπαλο σύμβουλό της, τὸν Ἀχμὲτ καὶ τὸν Χασὰν κυνηγούς της.

Ἡ πρώτη συμβουλὴ ποὺ τῆς ἔδωσε τότε ὁ καλὸς νάνος, ἦταν νὰ πάρῃ τὸν Ἀλῆ γιὰ ἄντρα της. Κι' ἐπειδὴ ἡ βασιλοπούλα εἶχε ἀγαπήσει αὐτὸ τὸ δυνατὸ καὶ εὐγενικὸ παλληκάρι, ἄκουσε τὴ συμβουλή του καὶ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἔγιναν οἱ γάμοι τους κι' ἔζησαν ὅλοι τους χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ ΣΚΑΜΠ

τοῦ κουνελιοῦ ποὺ νομίζει ὅτι εἶναι πάπια

ΕΝΑ περίεργο κουνέλι ζῇ ἀπὸ ἑδῶ κι' ἑφτὰ χρόνια κολυμπῶντας σ' ἕνα βάλτο, μαζὶ μὲ τὶς πάπιες, σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Ἀγγλίας. Οἱ ψυχολόογοι καὶ ψυχίατροι, ποὺ τὸ ἐξέτασαν, διέγνωσαν ἕνα «διχασμὸ προσωπικότητας», χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσουν νὰ τὸ γιατρέψουν ἀπὸ τὴν... ἔμμονη ἰδέα του, δηλαδὴ νὰ τὸ πείσουν ὅτι δὲν εἶναι... πάπια!

Ἡ ἱστορία, λοιπόν, ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε εἶναι πραγματικὰ καταπληκτικὴ κι' ἔχει γιὰ πρωταγωνιστὴ τὸν Σκάμπ, ἕνα ὡραῖο κουνέλι ἑπτὰ χρόνων, ποὺ ἔχει προκαλέσει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παγκοσμίου τύπου σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ ἐνδιαφερθοῦν γι' αὐτὸ ἕνας ψυχίατρος, ἕνας ψυχολόγος καὶ ὁλόκληρο τὸ προσωπικὸ μιᾶς κλινικῆς ζώων.

Τὴν ἱστορία τοῦ Σκάμπ, τοῦ κουνελιοῦ ποὺ πιστεύει ὅτι εἶναι πάπια, μᾶς τὴ διηγήθηκε ἡ Τζάνετ Πάττικαν, ἡ δεκαπεντάχρονη ἰδιοκτήτρια τοῦ «κουνελιοῦ - κολυμβητῆ».

«Ὁ Σκάμπ, μᾶς εἶπε ἡ Τζάνετ, ἔμεινε χωρὶς μητέρα πολὺ γρήγορα, γιατὶ ἡ κουνέλα ποὺ τὸν γέννησε, κομματιάστηκε ἀπὸ τὰ δόντια ἑνὸς κυνηγετικοῦ σκυλιοῦ. Ἐγὼ ἤμουν τότε ὀχτὼ χρόνων καὶ ἀνέλαβα νὰ ἀναθρέψω τὸ κουνελάκι. Τὸ τάϊζα πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα μὲ μπιμπερόν, τὸ χτένιζα κάθε πρωῒ καὶ ὅταν τὸ φώναζα, ἔτρεχε χοροπηδῶντας σὰν πιστὸ σκυλάκι.

»Μὰ λίγο καιρὸ ἀργότερα πρόσεξα ὅτι ὁ Σκάμπ ἦταν συχνὰ μουσκεμένος καὶ ἀποφάσισα νὰ ξεκαθαρίσω αὐτὴ τὴν κατάστασι, γιατὶ ἤμουν βέβαιη ὅτι θὰ ἦταν θῦμα κάποιου παιδιοῦ».

Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ καὶ ἡ Τζάνετ δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀνακαλύψη. Τὸ κουνελάκι εἶχε πιάσει φιλία μὲ τὶς πάπιες τοῦ κτήματος καὶ οὐσιαστικὰ ζοῦσε μαζί τους, κολυμπῶντας σὲ κάποια γωνιὰ τῆς μικρῆς λίμνης, κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τῶν καλαμιῶν!

«Στὴν ἀρχή, μᾶς ἐξήγησε ἡ Τζάνετ Πέττικαν προσπάθησα νὰ ἐμποδίσω τὸν Σκάμπ νὰ φέρεται σὰν νὰ ἦταν πάπια, μὰ ἀναγκάστηκα νὰ παραδεχτῶ τὴν κατάστασι, ὅταν κατάλαβα ὅτι μακρυὰ ἀπὸ τὶς πάπιες ἀρνιόταν κάθε τροφὴ καί... ἔλυωνε ἀπὸ μελαγχολία...»

Τὸ κουνέλι Σκάμπ τῆς Τζάννετ Πέττικαν, ποὺ μεγάλωσε κοντὰ σὲ πάπιες καὶ νομίζει πὼς εἶναι κι' αὐτὸ παπάκι!...

Ὅπως τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ποὺ υἱοθετοῦνται ἀπὸ λύκους καὶ γίνονται λυκόπουλα, ἔτσι καὶ ὁ Σκάμπ υἱοθετήθηκε ἀπὸ τὶς πάπιες, ποὺ πλημμυρίζουν τὴ λιμνούλα τοῦ χτήματος καὶ ἔγινε ἀναπόσπαστο μέλος τῆς συντροφιᾶς τους.

Περνοῦσαν, λοιπόν, τὰ χρόνια καὶ ὁ Σκάμπ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ σὰν πάπια. «Καὶ ὅλα θὰ ἐξακολουθοῦσαν ἔτσι μᾶς εἶπε ἡ Τζάνετ, ἂν κάποια μέρα, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, δὲν ἀνεκάλυπτα τυχαῖα τὸ κουνέλι μου ξαπλωμένο στὴν ὄχθη μὲ τὰ πίσω πόδια ἀκόμη στὸ νερὸ καὶ μὲ τὰ μπροστινὰ λερωμένα ἀπὸ λάσπη. Τοῦ φώναξα νὰ μὲ ἀκολουθήση, μὰ ὁ Σκάμπ ἄνοιξε τὰ μάτια του, μὲ κύτταξε καὶ ὕστερα ἀκούμπησε καὶ πάλι τὸ κεφάλι στὴ γῆ σὰν νὰ ἦταν φοβερὰ κουρασμένος».

Ἀνήσυχη ἡ Τζάνετ σκέφτηκε νὰ παρακολουθήση τὸ ζῶο κι' ἔτσι, δυὸ μέρες ἀργότερα κατάλαβε ὅτι ὁ Σκάμπ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ κολυμπήση μὲ τὴν παλιά του ἀντοχή.

«Μιὰ μέρα, εἶπε, ἐνῶ ἔπαιζε μὲ τὶς πάπιες τὸν εἶδα νὰ βυθίζεται καὶ ἀναγκάστηκα νὰ μπῶ ἐγὼ στὸ νερὸ γιὰ νὰ τὸν σώσω...»

Ὁ δόκτωρ Τζέημς Γουόοντ, ὁ κτηνίατρος στὸν ὁποῖο ἡ Τζάνετ ἀπευθύνθηκε γιὰ νὰ προσπαθήση νὰ γιατρέψη τὸν Σκάμπ ἀπὸ τὴν ἔμμονη ἰδέα ὅτι εἶναι πάπια, δίνει μιὰ ἐξήγησι στὴν ξαφνικὴ «πτῶσι τῆς φόρμας» τοῦ τετράποδου κολυμβητῆ.

«Στὰ ἑφτὰ χρόνια του, μᾶς ἐξήγησε, ὁ Σκάμπ ἔχει φθάσει σὲ μιὰ ἡλικία ἀξιοζήλευτη γιὰ ἕνα κουνέλι. Μὰ ἡ ὥριμη αὐτὴ ἡλικία βάρυνε τὸ σῶμα του τόσο, ὥστε ὅταν τὸ τρίχωμά του μουσκεύη στὸ νερό, αὐτὸς δὲν κατορθώνει πιὰ νὰ κρατηθῇ στὴν ἐπιφάνεια. Προσπαθήσαμε νὰ γιατρέψουμε τὸν Σκάμπ ἀπὸ τὸν «διχασμὸ προσωπικότητος» ποὺ πάσχει, μὰ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ψυχιατρικὲς θεραπεῖες,ποὺ χρησιμοποιήσαμε δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα. Ἔτσι, τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη ἡ Τζάνετ Πέττικαν, ἂν δὲ θέλη νὰ πνιγῇ ὁ Σκάμπ, εἶναι νὰ κρατάη «γρασαρισμένο» τὸ τρίχωμά του, ὥστε νὰ τὸ κάνη ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο ἀδιάβροχο».

Ὁ Τζῶρτζ Σκός, ποὺ διευθύνει μιὰ κτηνιατρικὴ κλινικὴ στὸ Γουάντσφορντ καὶ ποὺ φιλοξένησε τὸν «ἀσθενῆ» κατὰ τὸ διάστημα τῆς θεραπείας μᾶς εἶπε:

— Γι' αὐτὸ τὸ παράξενο κουνέλι ἐνδιαφέρθηκαν ἀκόμη καὶ ὁ καθηγητὴς Ντάβιντ Χούηνερ, διδάκτωρ τῆς ψυχολογίας, καὶ ὁ δόκτωρ Τζῶν Ντάντ, γνωστὸς ψυχίατρος. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα προσπάθησαν κι' οἱ δυὸ νὰ δημιουργήσουν στὸν Σκάμπ ἕνα αἴσθημα κατωτερότητος μπροστὰ στὶς πάπιες καὶ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸν κράτησαν γιὰ ἕνα μῆνα περίπου μὲ συντροφιὰ μ' ἕνα κοπάδι ἐξημερωμένες ἀγριόπαπιες. Ὁ Σκάμπ τὶς ἀκολουθοῦσε στὸ ποτάμι, μὰ δὲ μποροῦσε, βέβαια νὰ τὶς ἀκολουθήση καὶ ὅταν ἐκεῖνες πετοῦσαν. Ἔ, λοιπὸν τὸ κουνέλι περίμενε ἥσυχα ἥσυχα νὰ ξανακαθήσουν στὸ νερὸ καὶ ὕστερα μ' ἕνα μακροβούτι ἔφτανε κοντά τους.

Ἀπὸ τὶς δυὸ λύσεις, ποὺ τῆς ὑπέδειξαν οἱ γιατροί, ἡ Τζάνετ ἀρνήθηκε ἐκείνη, ποὺ θὰ ὑπεχρέωνε τὸν Σκάμπ νὰ μείνη φυλακισμένος μακρυὰ ἀπὸ τὴ λίμνη μὲ τὶς πάπιες.

«Ἂν τὸν φυλάκιζα, ὁ Σκάμπ θὰ πέθαινε ἀπὸ πεῖνα καὶ μελαγχολία», βεβαιώνει ἡ κοπέλλα πού, ἄλλωστε, ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια προσπαθεῖ νὰ λύση αὐτὸ τὸ πρόβλημα.

Νά, λοιπόν, γιατί, ὅποιος τύχη νὰ περάση ἀπὸ τὴν ὁδὸ Λίνκολν τοῦ Πητερμπόρου δὲ θὰ πρέπει νὰ ἐκπλαγῇ ἂν ἀντικρύση ἕνα κουνέλι, μὲ καλογρασαρισμένο τρίχωμα, νὰ κολυμπᾶ μέσα στὸ βάλτο ἀνάμεσα σ' ἕνα κοπάδι πάπιες!

Α. ΡΟΣ

Η ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΗ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Μιὰ περίεργη θεωρία, ποὺ βασίζεται στὰ στατιστικὰ δεδομένα

ΤΟ «στρόντιον 90» ἔχει γίνει φόβος καὶ τρόμος τῆς ἀνθρωπότητος. Γιατὶ εἶναι τὸ ὑποπροϊὸν τῶν ἀτομικῶν ἐκρήξεων, ποὺ —ὅπως λέγεται— μπορεῖ νὰ προκαλέση φριχτὲς «μεταλλάξεις» στὶς μέλλουσες γενεές.

Μέσα στὰ τόσα ἑκατομμύρια χρόνια, ποὺ ὑπῆρξε ζωὴ στὴ γῆ, οἱ χρονικὲς περίοδοι, ποὺ σημειώθηκαν οἱ μεγαλείτερες μεταβολὲς στὰ ζωϊκὰ εἴδη, πιστεύεται γενικὰ πὼς συνέπιπταν μὲ κεῖνες ποὺ εἶχε αὐξηθῆ γιὰ διαφόρους λόγους ἡ ἀκτινοβολία τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ αὔξησι αὐτὴ ὀφειλότανε στὶς κηλῖδες τοῦ ἡλίου, στὴν προσέγγισι κομητῶν, ἴσως δὲ καὶ σὲ μεταβολὲς τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς γῆς. Τώρα λοιπὸν προστέθηκε στὶς αἰτίες αὐτὲς καὶ ἡ τεχνητὴ ραδιενέργεια, ποὺ παράγεται ἀπὸ τὶς πυρηνικὲς ἐκρήξεις καὶ τὰ ἐργοστάσια ἀτομικῆς ἐνεργείας.

Κοντὰ ὅμως στ' ἄλλα ἀποτελέσματά του, μπορεῖ ἄραγε τὸ «στρόντιον 90» νὰ δημιουργήση καὶ τελειοποιουμένους ἐγκεφάλους, μὲ ἀπόδοσι πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τῶν σημερινῶν ἀνθρώπινων μυαλῶν;

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι φαίνεται νάχη ἤδη ἀρχίσει μιὰ πραγματικὴ ἐπαναστατικὴ ἐξέλιξι σ' αὐτὸ τὸν τομέα.

Τὸ 1956, ὁ Ἄγγλος σχολικὸς ψυχίατρος Φὸρντ Τόμσον ἀσχολήθηκε μὲ τὴν περίπτωσι ἑνὸς παιδιοῦ 7 χρονῶν, ποὺ ἀνησυχοῦσε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς δασκάλους του μὲ τὶς πρόωρες καὶ ἀφύσικες πνευματικές του ἱκανότητες. Μποροῦσε π.χ. νὰ λύση μὲ εὐκολία πολύπλοκα ἀστρονομικὰ προβλήματα. Κι' ὅμως δὲν εἶχε διαβάσει ποτέ του βιβλία ἀστρονομίας — κι' ἂν τὰ διάβαζε ἄλλωστε, θὰ ἦταν κανονικὰ ἀδύνατο νὰ τὰ καταλάβη.

Παραξενεμένος μὲ τὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ δόκτωρ Τόμσον ἐξέτασε κατόπιν τὴ διανοητικὴ ἀνάπτυξι 5.000 μαθητῶν. Ἡ ἔρευνά του κράτησε 18 μῆνες. Καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῶν παιδιῶν ἔχει ἀνεβῆ ξαφνικὰ κι' ἀπότομα, στὰ τελευταῖα χρόνια.

Ὁ Ἄγγλος ψυχίατρος ἀπέδωσε αὐτὴ τὴν εὐεργετικὴ μεταβολὴ στὸ ραδιενεργὸ στρόντιον 90, ποὺ εἰσχωρεῖ σὲ μικρὲς ποσότητες στὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε στὴ Φύσι, πρὶν πέση ἡ πρώτη ἀτομικὴ βόμβα. Ἀπὸ τότε ὅμως, μεγαλώνει διαρκῶς ἡ ποσότης του, χάρις στὶς πυρηνικὲς δοκιμὲς ποὺ γίνονται κάθε τόσο.

Ἀλλὰ κι' ἕνας Ἀμερικανὸς βιολόγος, ὁ δόκτωρ Λουΐς Τέρμαν, πιστεύει ὅτι τὰ «παιδιὰ-θαύματα», ποὺ ἄλλοτε χάνανε συνήθως τὶς ἐξαιρετικές τους ἱκανότητες ὅταν ἐνηλικιώνονταν, τώρα τείνουν νὰ τὶς διατηρήσουν καὶ γίνονται «ἕνα ἀνώτερο εἶδος ἀνθρωπίνων πλασμάτων, προικισμένων μὲ διάνοια, ποὺ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὴ συνηθισμένη».

Εἶναι 30 φορὲς πιὸ δραστήρια ἀπὸ τὸν κοινὸ μέσον ὅρο κι' ἔχουν 25 φορὲς περισσότερες πιθανότητες νὰ πετύχουν. Ἡ ὑγεία τους εἶναι ἐξαίρετη καὶ περνᾶνε εὐτυχισμένη οἰκογενειακὴ ζωή. Τέλος, φαίνεται νὰ ἔχουν πολὺ μεγαλείτερη ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ἀνοσία σὲ ὡρισμένες ἀρρώστιες, ὅπως π.χ. στὸν καρκίνο. Μπορεῖ μάλιστα νὰ ὑπάρχουν ἤδη ἀνάμεσά μας μεγαλοφυΐες, ποὺ δὲ βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθοῦν.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι —ὡς τώρα τουλάχιστον— ἡ μεγάλη ὑπεροχὴ σ' ἕνα πνευματικὸ τομέα συνοδευόταν ἀπὸ καθυστέρησι στοὺς ὑπόλοιπους.

Ἔτσι, κάποιος Βέλγος χωρικὸς τοῦ περασμένου αἰῶνος, ὁ Ὄσκαρ Βερχάγκ, φερνότανε γενικὰ σὰν ἠλίθιος. Στὰ 17 του χρόνια, μιλοῦσε σὰν μωρὸ 2 χρονῶν. Κι' ὅμως μποροῦσε νὰ βρῇ μὲ τὸ νοῦ, χωρὶς χαρτὶ καὶ μολύβι, τὸ τετράγωνο ἑνὸς δεκαπενταψηφίου ἀριθμοῦ, μέσα σὲ 40 δευτερόλεπτα! Καί, σὲ 60 δευτερόλεπτα, εὕρισκε τὴν ἐννάτη δύναμι ἑνὸς ἀριθμοῦ ἑπταψηφίου.

ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ ΣΤΟ ΨΥΓΕΙΟ

Ξέρετε πόσο μποροῦν νὰ διατηρηθοῦν τὰ τρόφιμα μέσα σ' ἕνα ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο; Τὸ γάλα καὶ ἡ κρέμα, μέχρι 3—4 μέρες. Τὰ αὐγά, ἀρκετὲς βδομάδες. Τὰ μαλακὰ τυριά, 4 μέρες. Τὸ κρέας, 7—10 μέρες. Ὁ κιμᾶς, 1—2 μέρες. Τὰ πουλερικά, 2 μέρες. Τὰ ὠμὰ ψάρια, 1—2 μέρες. Τὰ μαγειρεμένα, 2—4 μέρες. Τὰ φροῦτα, 1—3 μέρες. Τὰ σαλατικά, 1—3 μέρες. Γιὰ νὰ εἶσαστε σίγουροι, μὴν ὑπερβαίνετε αὐτὰ τὰ χρονικὰ ὅρια.

Ἀθλητικὰ παρασκήνια

Ὁ Παῦλος Βασιλείου.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ὁ Κύπριος μπέμπης...

Η ΠΡΩΤΗ σοβαρὴ μεταγραφή, ποὺ ἔγινε φέτος, ἦταν τοῦ Παύλου Βασιλείου, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ε.Π.Α. Λάρνακος καὶ ἦρθε στὸν «Ὀλυμπιακὸ» Πειραιῶς.

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» αἰφνιδιάστηκαν μὲ τὴν πρώτη πληροφορία, ποὺ ἦρθε ἀπάνω στὴ μεταγραφὴ αὐτή. Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Παῦλος Βασιλείου; Καὶ πῶς τὸ σωματεῖο τους ἀποφάσισε νὰ δώση τόσα χρήματα, γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήση;

Ἀλλ' ὁ Βασιλείου ἢ Παυλάκης (στὴν Κύπρο συνηθίζουν νὰ τοὺς φωνάζουν μὲ τὰ μικρά τους ὀνόματα καὶ μάλιστα, τὰ ὑποκοριστικά τους), δὲν ἦρθε ἔτσι οὐρανοκατέβατος. Μπορεῖ οἱ Ἕλληνες φίλαθλοι νὰ μὴ τὸν ξέρουν, ἀλλὰ στὴν Κύπρο ἔχει τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ὄνομα. Κι' ἄλλωστε ἔφτασε συστημένος. Ὁ παλιὸς προπονητὴς τοῦ «Ἀπόλλωνος» Ἀθηνῶν καὶ ὕστερα τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» κ. Γιάννος Ζόλναϋ, ποὺ τώρα ἐργάζεται στὴν Κύπρο, ἔγραψε στὸν σημερινὸ προπονητὴ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» κ. Ντόλγκος: «Σοῦ συνιστῶ ἕνα πραγματικὸ ταλέντο. Εἶναι λάτρης τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», ἀλλὰ προπαντὸς εἶναι σπουδαῖος ποδοσφαιριστής. Θὰ κάνη γιὰ τὴν ὁμάδα σου». Ἔτσι ὁ ἄγνωστος Βασιλείου, ποὺ εἶναι μόλις 21 χρόνων καὶ νιόπαντρος, ἔφτασε πρὶν ἀπὸ 2 μῆνες στὴν Ἀθήνα καὶ παρουσιάστηκε στὸν κ. Ντόλγκος. Ὁ Οὖγγρος προπονητής, ποὺ εἶχε ἐνημερωθῆ ἀπὸ τὸ συμπατριώτη του, τῆς Κύπρου, ὑπεστήριξε τὴ μεταγραφὴ τοῦ παίκτου. Ἡ διοίκησι τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» δὲν εἶχε λόγους ν' ἀμφιβάλη γιὰ τὴν κρίσι τοῦ κ. Ζόλναϋ καὶ τὸν πῆρε ἀμέσως. Ἦταν ἡ πρώτη φετεινὴ μεταγραφὴ καὶ ὅπως εἶναι ἑπόμενο σχολιάστηκε πολύ.

Ὁ Βασιλείου δοκιμάστηκε σ' ἕνα φιλικὸ μὰτς ἐπὶ ἕνα ἡμίχρονο καὶ ἄφισε ἄριστες ἐντυπώσεις. Ταχύς, εὐέλικτος, σπιρτόζος στὶς κινήσεις, μὲ πολλὴ φαντασία, δεξιοτέχνης ντριμπλὲρ καὶ καλὸς σουτέρ, ἕνα κρᾶμα δηλαδὴ μεταξὺ Νεστορίδη — Μπέμπη — Δομάζου. Οἱ φίλαθλοι στὶς ἐξέδρες, τοῦ γηπέδου Καραϊσκάκη, ἔμειναν ἱκανοποιημένοι καὶ πιστεύουν ὅτι τὸ νέο αὐτὸ ποδοσφαιρικὸ ἀστέρι θὰ μεσουρανήση στὸ ἑλληνικὸ ἀθλητικὸ στερέωμα.

Ὁ νέος Κύπριος παίχτης ἀγωνίζεται μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία σ' ὅλες τὶς θέσεις τῆς ἐπιθέσεως. Ξεχωριστή, ὅμως, εἶναι ἡ ἀπόδοσί του, σὰ σέντερ φὸρ τροφοδότης. Δὲν πρέπει νὰ φανῇ ἀπίστευτο, ἐπίσης, ἂν σημειωθῇ ὅτι παίζει ἀκόμη καὶ σέντερ μπάκ!

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» ἐλπίζουν ὅτι ὁ Παυλάκης θὰ ἀναπληρώση ἐπάξια τὴ θέσι τοῦ βετεράνου Θανάση Μπέμπη. Γι' αὐτό, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸν περιέβαλαν μὲ συμπάθεια.

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οἱ Ἀπολλωνιστὲς ἀνησυχοῦσαν γιὰ τὸν προπονητή τους κ. Τζίνα Σιμονόφσκι, ἐξ αἰτίας τοῦ γεγονότος ὅτι ἐπρόκειτο νὰ περάση ἀπὸ τὰ Σκόπια, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ Βελιγράδι γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἀλλ' ὁ Γιουγκοσλάβος προπονητὴς ἁπλῶς πέρασε ἀπὸ τὰ Σκόπια, μετὰ τὴν καταστροφὴ τῶν σεισμῶν. Δὲν ἔμεινε καθόλου ἐκεῖ.

— Ἡ διοίκησις τῆς «ΑΕΚ» ἀναγκάσθηκε νὰ καλέση τὸ 100 γιὰ νὰ διαλύση τοὺς ὀπαδοὺς ποὺ συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα, τὸ βράδυ τῆς τελευταίας ἡμέρας τῶν μεταγραφῶν.

— Οἱ Ἑνωσῖτες φίλαθλοι κατηγοροῦσαν τὴ διοίκησι, ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ πάρη ἱκανοὺς παῖχτες! Ἐννοεῖται ὅτι κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν πρόσφερε δραχμὴ γι' αὐτὸ τὸ σκοπό...

— Ὅπως συνήθως, τὰ τρία συνεργαζόμενα σωματεῖα τοῦ ΠΟΚ βγῆκαν καὶ πάλιν τὰ μόνα κερδισμένα ἀπὸ τὸ δεκαήμερο τῶν μεταγραφῶν.

— Λόγῳ τῆς διαθέσεως ἀρκετοῦ χρήματος, κατώρθωσαν νὰ ἀποσπάσουν ἱκανοὺς παῖχτες, ἕτοιμους γιὰ τὶς α' ὁμάδες τους.

— Λέγεται ὅτι ὁ «Πανιώνιος», μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸν ΠΑΟ γιὰ τοὺς Παπουλίδη καὶ Γιαννακόπουλο, θὰ ἀνεγείρη ἐξέδρα.

— Ἐπίσης, ὁ «Ἀπόλλων» Καλαμαριᾶς θὰ διαθέση τὰ χρήματα ἀπὸ τὸν Κυπριανίδη (τὸν ἔδωσε στὸν «Ὀλυμπιακὸ») γιὰ νὰ ἀξιοποιήση κάποιο χῶρο σὲ γήπεδο.

— Μετὰ τὴ θύελλα ἡ γαλήνη... Ἡ διοικητικὴ κρίσι στὸν ΠΑΟ φαίνεται ὅτι πέρασε. Οἱ δυὸ παρατάξεις συμφιλιώνονται καὶ στὶς προσεχεῖς ἐκλογὲς (μέσα Σεπτεμβρίου) θὰ ἐμφανισθῇ ἕνα ἑνιαῖο ψηφοδέλτιο.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 11-8-63

Συμβουλές, ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1	ΕΛΣΦΟΡΓΚ — Α.Ι.Κ.	Χ 2
2	ΕΡΕΜΠΟ — ΧΕΛΣΙΜΠΟΡΓΚ	1 Χ 2
3	ΕΡΓΚΡΥΤΕ — ΧΑΜΠΑΡΜΠΥ	1
4	ΜΑΛΜΕ Φ.Φ. — ΝΤΕΓΚΕΡΦΟΡΣ	1
5	ΤΖΟΥΡΓΚΑΡΝΤΕΝ — ΓΚΕΤΕΜΠΟΡΓΚ	1 Χ 2
6	ΧΑΛΜΙΑ — ΝΟΡΚΕΠΙΓΚ	1 Χ 2
7	ΑΒΕΣΤΑ — ΣΙΤΥ	Χ 2
8	ΑΤΒΙΝΤΑΜΠΕΡΓΚ — ΚΑΛΜΑΡ	1
9	ΕΣΚΙΛΣΤΟΥΝΑ — ΜΠΡΑΓΚΕ	1
10	ΕΣΤΕΡ — ΜΟΤΑΛΑ	1
11	ΚΟΥΛΜΑ — ΣΑΝΤΒΙΚΕΝΣ Α.Ι.Κ.	1
12	ΜΠΡΟΜΕΛΛΑ — ΝΤΕΡΜΠΥ	1 Χ
13	ΣΑΝΤΒΙΚΕΝΣ Φ.Κ. — ΣΟΥΝΤΜΠΥΜΠΕΡΓΚ	1

Ἀναπληρωματικοί:

1	ΣΑΑΜΠ — ΚΑΣΤΙΑΝΣΤΑΝΤ	1
2	ΣΙΦΧΕΛΑ — ΣΤΟΚΧΟΛΜ	2

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΟΙ ΜΘ' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ

Αὔριο, τὸ Σάββατο καὶ τὴν Κυριακή, στὸ Στάδιο τῶν Ἀθηνῶν θὰ γίνουν (πρωῒ καὶ ἀπόγευμα) οἱ ΜΘ' Πανελλήνιοι ἀγῶνες στίβου ἀνδρῶν. Ἡ ἐπικράτησι τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» θεωρεῖται βέβαιη. Ἡ μάχη θὰ διεξαχθῇ γιὰ τὴ δεύτερη θέσι μεταξὺ Πανελληνίου, Ὀλυμπιακοῦ καὶ Πανιωνίου.

ΙΣΡΑΗΛ — ΕΛΛΑΣ

Οἱ κολυμβητικοὶ ἀγῶνες, ποὺ ἔγιναν τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὴν Ἀθήνα μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος καὶ Ἰσραήλ, ἔληξαν ὑπὲρ τῶν ξένων μὲ βαθμοὺς 126.5 ἔναντι 79,5. Ἀντιθέτως, στὴν ὑδατοσφαίρισι κέρδισαν καὶ τοὺς δύο ἀγῶνες οἱ Ἕλληνες, μὲ 4—2 καὶ 8—2. Κατὰ τοὺς ἀγῶνες σημειώθηκαν 10 νέα ἑλληνικὰ ρεκὸρ καὶ 4 ἰσραηλινά.

ΕΝΙΚΗΣΕ Ο ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ

Ὁ «Πανιώνιος» ἀναδείχθηκε νικητὴς τῶν ΚΗ' Πανελληνίων ἀγώνων στίβου γυναικῶν, μὲ 72 βαθμούς, ἔναντι 54,5 τοῦ «Ἐδεσσαϊκοῦ» καὶ 49,5 τοῦ «Πανελληνίου». Νέα ρεκὸρ ἀγώνων ἐπέτυχαν: Σφαῖρα: Σ. Λερίου 12.68. Δρόμος 400 μ.: Ταλιχμανίδου 61.8.

ΤΑ ΛΑΝΙΤΕΙΑ

Τὸ Σαββατοκύριακο θὰ τελεσθοῦν στὴν Ἀθήνα οἱ ἀγῶνες στίβου γυναικῶν, τὰ «Λανίτεια» σὲ μνήμη τοῦ Κυπρίου ἀγωνιστοῦ Ν. Λανίτη. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ θὰ θεωρηθοῦν σὰν προκριματικοὶ γιὰ τὸ σχηματισμὸ τῆς ἐθνικῆς μας, ποὺ θὰ μεταβῇ στὸ τέλος τοῦ μηνὸς στὴ Κωνσταντινούπολι.

ΑΝΕΛΑΒΕ Ο κ. ΒΗΧΟΣ

Μετὰ τὴν ἀπόφασι τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ποὺ ἀκύρωσε τὴν ἀπόλυσι τοῦ κ. Γ. Βήχου ἀπὸ τὴν Γεν. Γραμματεία Ἀθλητισμοῦ, αὐτὸς ἀνέλαβε πάλι τὰ καθήκοντα, παραιτηθέντος τοῦ μέχρι τοῦδε Γ. Γραμματέως κ. Ε. Πετραλιᾶ.

ΟΙ ΠΥΓΜΑΧΙΚΟΙ

Οἱ πανελλήνιοι πυγμαχικοὶ ἀγῶνες α' κατηγορίας ἔληξαν μὲ θριαμβευτὴ τὸν «Πανελλήνιο», μὲ 19 βαθμούς. Κατόπιν κατετάγησαν οἱ ΠΑΟ, Ἐθνικὸς Γ.Σ., μὲ 14, ΠΟΕΘ μὲ 8, ΣΑΠΦ μὲ 4.

Η «ΑΜΕΡΙΚΑ»

Ἡ περίφημη βραζιλιανὴ ὁμάδα «Ἀμέρικα» (τοῦ Ρίου Ἰανεΐρου) ἐπρότεινε νὰ ἀγωνισθῇ στὴν Ἀθήνα τὸν προσεχῆ Μάϊο — Ἰούνιο. Τὰ συνεργαζόμενα σωματεῖα θὰ ἀποδεχθοῦν τὶς προτάσεις της.

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα μπάσκετ μπὼλλ μεταξὺ τῶν ὁμάδων «ΑΕΚ» — «Ἀνατόλια» Θεσσαλονίκης γιὰ τὸ πανελλήνιο πρωτάθλημα 53—51. Ὁ Ἀμερικάνος, εἶναι κάτοχος τῆς μπάλλας καὶ ἐπιχειρεῖ ἐπίθεσι.

Η ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ

Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ἀναδιάρθρωσι τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας εἶναι ἀπαραίτητη. Ὅπως εἶναι σήμερα τὸ συμβούλιό της (29μελὲς) ἔχει καταστῆ βραδυκίνητο, χαρακτηριστικὸ δὲ εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι τὸν τελευταῖο μῆνα ἔγιναν τέσσερις ἀπόπειρες γιὰ συνεδρίασι καὶ μόλις στὴ μιὰ εἶχε ἀπαρτία! Γι' αὐτὸ ὑποστηρίζουμε τὸ σχέδιο, ποὺ ψηφίσθηκε στὴν τελευταία συνέλευσι (παρὰ τὴν ἀντίδρασι τῶν μεγάλων) καὶ ποὺ χαρακτηρίσθηκε ὡς νίκη τῆς ἐπαρχίας. Κατὰ τὸ σχέδιο αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πολυμελὲς συμβούλιο, ποὺ παραμένει ὅπως εἶναι, ὡς ἀνώτατο ὄργανο, καὶ ποὺ θὰ συνέρχεται μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, δημιουργεῖται καὶ μία Συντονιστικὴ Ἐπιτροπή, ποὺ θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ τὸ προεδρεῖο, τοὺς προέδρους τῶν ἐπιτροπῶν (ἐδῶ παρελείφθη ἡ ἐφηβική, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐκπροσωπῆται) καὶ ὡρισμένους δραστηρίους συμβούλους. Ἡ Συντονιστικὴ αὐτὴ Ἐπιτροπή, ἐπειδὴ θὰ εἶναι 13μελής, θὰ μπορῇ νὰ κινῆται εὐκολώτερα καὶ νὰ ἐργάζεται ἀποδοτικώτερα. Τὸ εὐχόμαστε.

Όταν πεθάνη ό άρχηγός τής φυλής, οί άλλοι καίνε τό τροχόσπιτό του.

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ «ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΚΑΪΝ»

Ἡ ἠθική, ὁ ἔρωτας κι' ὁ γάμος στοὺς τσιγγάνους

ΣΕ μιὰ ἐποχή, ποὺ κοντεύουν νὰ λείψουν πιὰ οἱ φυλετικὲς διακρίσεις, οἱ τσιγγάνοι ἐξακολουθοῦν νὰ θεωροῦνται παντοῦ σὰν ἀπόκληροι τῆς κοινωνίας.

Ὁ θρῦλος τοὺς στιγμάτισε, σὰν τὰ καταραμένα παιδιὰ τοῦ Κάϊν. Ἀφ' ὅτου φτάσανε στὴν Εὐρώπη ἀπ' τὶς Ἰνδίες, τὸ 15ο αἰῶνα, ὑποφέρανε ἀπὸ σκληροὺς διωγμούς.

Στὴ Γαλλία, κάθε τόσο, τοὺς κρεμοῦσαν ἢ τοὺς ξεκοιλιάζανε. Τὸ κυνῆγι τους καὶ ἡ ὁμαδικὴ σφαγή τους ἀποτελοῦσε ἕνα «σπόρ», στὴ βόρειο Ἰσπανία.

Τοὺς κατηγοροῦσαν γιὰ καννιβαλισμὸ καὶ τοὺς ἀποκεφάλιζαν, τοὺς τσάκιζαν τὰ μέλη πάνω στὸν τροχὸ ἢ τοὺς κομματιάζανε, στὴν Οὐγγαρία. Ἀλλοῦ τοὺς θεωροῦσαν μάγους καὶ τοὺς καίγανε ζωντανούς.

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ Α' τῆς Ἀγγλίας, τοὺς κατηγόρησε, ὅτι κρύβανε μεταξύ τους καθολικοὺς παπάδες — πρᾶγμα, ποὺ τὸ θεωροῦσαν ἔγκλημα οἱ Ἄγγλοι προτεστάντες — καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἐγκαταλείψουν μέσα σὲ 3 μῆνες τὸ βασίλειό της, μὲ ποινὴ θανάτου.

Ὁ Χίτλερ τοὺς στείρωνε, τοὺς χρησιμοποιοῦσε γιὰ πειραματόζωα καὶ τοὺς ἐξόντωνε κατὰ χιλιάδες στοὺς θαλάμους ἀερίων.

Παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς καταδιώξεις, οἱ τσιγγάνοι ἐπιζήσανε. Κι' ὑπάρχουν σήμερα σ' ὅλο τὸν κόσμο 5 ἑκατομμύρια ἀπ' αὐτούς.

Παντοῦ τοὺς βλέπουν μὲ ὑποψία, ἀκόμα καὶ μὲ φόβο. Τοὺς θεωροῦν κλέφτες, ἐπικίνδυνους, ταραχοποιούς. Οἱ κατηγορίες αὐτὲς εἶναι συχνὰ ἀληθινές, ἀλλὰ μόνο γιὰ τοὺς λεγομένους «γύφτους». Οἱ ἄλλοι, οἱ γνήσιοι τσιγγάνοι εἶναι φιλήσυχοι καὶ κάνουν πάντα νόμιμες ἐργασίες γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί τους. Μόνο, ποὺ τὸ νομαδικό τους ἔνστικτο δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ ἐγκατασταθοῦν κάπου μόνιμα.

Ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον βιβλίο τοῦ Ζὰν-Πὼλ Κλέμπερτ, ποὺ κυκλοφόρησε τελευταίως, περιέχει ἕνα σωρὸ περίεργες πληροφορίες γιὰ τοὺς τσιγγάνους. Μᾶς λέει π. χ. πὼς τοὺς ἀδικοῦνε ὅσοι τοὺς κατηγοροῦνε γιὰ ἀνηθικότητα.

Ἔχουν τὸ δικό τους κώδικα ἠθικῆς καὶ τὸν ἐφαρμόζουν μὲ ἀλύγιστη αὐστηρότητα. Ἐπιβάλλουν τοὺς μεγαλύτερους περιορισμοὺς στὰ σεξουαλικὰ ζητήματα καὶ ἀπαγορεύουν αὐστηρὰ τὶς διάφορες διαστροφές. Τὸ «ἐμπόριο τοῦ ἔρωτα» δὲν ὑπάρχει μεταξύ τους κι' ἡ συζυγικὴ ἀπιστία εἶναι σπάνια.

Ἂν τολμήση μιὰ παντρεμένη νὰ κυττάξη ἄλλον ἄντρα, τρώει ξύλο ἀλύπητο. Ἡ κοινότερη δὲ τιμωρία γιὰ μιὰ ἔνοχη γυναῖκα, εἶναι τὸ ξύρισμα τοῦ κεφαλιοῦ της. Κάποτε, ἐπιβάλλονται ἀκόμα καὶ σκληρὲς σωματικὲς ποινὲς (βγάλσιμο ἑνὸς ματιοῦ, κόψιμο τῆς μύτης ἢ τοῦ ἑνὸς αὐτιοῦ, κλπ.).

Οἱ τσιγγάνοι ἔχουν ἐπίσης τοὺς δικούς τους νόμους καὶ λύνουν τὶς διαφορές τους μόνοι τους, μεταξύ τους. Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς λόγους, ποὺ διατηροῦν τὴ συνοχή τους, ἀντὶ ν' ἀφομοιωθοῦν σιγὰ-σιγὰ μὲ τοὺς ἄλλους λαούς, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ζοῦνε.

Ἄλλοτε, τὰ δικαστήριά τους ἐπιβάλλανε ἀκόμα καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Σήμερα ὅμως οἱ θανατικὲς καταδίκες ἔχουν γίνει πολὺ σπάνιες κι' ἔχουν ἀντικατασταθῆ ἀπὸ σωματικὲς τιμωρίες, ἀλλ' αὐστηρότατες κάποτε — ὅπως π. χ. τὸ βγάλσιμο τοῦ ἑνὸς ματιοῦ.

Τὸ ἔθιμο τῆς μονομαχίας διατηρεῖται στὴν τσιγγάνικη φυλή.

Ἕνας χαρακτηριστικὸς τύπος γέρου τσιγγάνου.

Οἱ τσιγγάνοι τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης μονομαχοῦνε μὲ μαχαίρια, στὴν Οὐκρανία μὲ μαστίγια, στὴν Ἀγγλία μὲ τὶς γροθιές τους...

Ὁ γάμος στοὺς τσιγγάνους εἶναι ἁπλούστατος. Ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη πιάνονται ἀπ' τὸ χέρι κι' ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τοὺς παντρεύει, προφέροντας λίγες λέξεις. Θεωροῦνται ὅμως πιὰ δεμένοι ἰσόβια.

Ὡστόσο, ὑπάρχει καὶ διαζύγιο, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις. Ἡ νέα γυναίκα μπορεῖ νὰ γυρίση στὴν οἰκογένειά της, ἂν τὴν κακομεταχειρίζεται ὁ ἄντρας της. Ζητάει τότε ἀπ' τὸ συμβούλιο τῆς φυλῆς νὰ διαλύση τὸ γάμο της.

Ἂν τὸ συμβούλιο τῆς ρίξη ἄδικο, ὁ πατέρας της ἐπιστρέφει στὸ γαμπρὸ ὅσα τοῦ πλήρωσε γιὰ νὰ πάρη τὴν κόρη του (γιατὶ οἱ τσιγγάνοι, ἀντὶ νὰ παίρνουν προῖκα, πληρώνουνε). Κρατάει ὅμως ἕνα μέρος ἀπ' τὰ λεφτὰ αὐτά, σὰν ἀποζημίωσι, γιατὶ ἡ κόρη του ἔχασε πιὰ τὴν ἁγνότητά της κι' ἑπομένως ἐλαττώθηκε... ἡ ἀγοραστικὴ ἀξία της.

Ἂν ὅμως ἡ νύφη ἀποδείξη τὶς κατηγορίες της, τὰ λεφτὰ τῆς «ἀγορᾶς» της μένουν ὅλα στὸν πατέρα της.

Οἱ τσιγγάνοι εἶναι ρωμαντικοὶ καὶ δίνουν μεγάλη σημασία στὸν ἔρωτα.

Οἱ γονεῖς κανονίζουν τὰ συνοικέσια τῶν παιδιῶν τους, δὲν τὰ πιέζουν ὅμως ποτὲ νὰ δεχθοῦν τὴν ἀπόφασί τους, ἂν δὲν τὴν ἐγκρίνουνε κι' αὐτά.

Ἡ ἁγνότης θεωρεῖται ἀνεκτίμητη γιὰ τὶς κοπέλλες. Ἂν τὴ χάσουν μὲ τὸν ἀγαπημένο τους, ἔχουν τὸ ἐλαφρυντικὸ τοῦ ἔρωτα. Καὶ πάλι ὅμως θεωροῦνται ἠθικὰ μειωμένες καὶ ὀφείλουν νὰ φορᾶνε στὸ ἑξῆς στὸ κεφάλι τους ἕνα μαντῆλι δεμένο κάτω ἀπ' τὸ πηγοῦνι τους, γιὰ νὰ ξέρουν ὅλοι, ὅτι ἁμαρτήσανε.

Τὰ ἐρωτικὰ φίλτρα παίζουνε μεγάλο ρόλο στὴ ζωὴ τῶν τσιγγάνων. Γιὰ ἕνα ἀπ' αὐτά, χρειάζονται τρεῖς τρίχες, ποὺ θὰ τὶς κλέψη ὁ νέος ἀπ' τὸ σβέρκο τῆς ἀγαπημένης του, στὸν ὕπνο της, δίχως αὐτὴ νὰ τὸ καταλάβη.

Στὸ βιβλίο του, ὁ Ζὰν-Πὼλ Κλέμπερτ διαψεύδει ἕνα παλιὸ θρῦλο γιὰ τοὺς τσιγγάνους: ὅτι ἐκλέγουν ἕνα βασιλιὰ ἢ μιὰ βασίλισσα ὅλου τοῦ λαοῦ τους. Κάθε φυλή τους ἔχει τὸν ἰσό|διο ἀρχηγό της. Δὲν ὑπάρχει ὅμως γενικὸς βασιλιὰς τῶν τσιγγάνων.

✪✪

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Ἕνα περίεργο δυστύχημα συνέβη τελευταίως σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Ἰταλίας. Κάποιος Λουΐτζι Στέρπι ἐγκαθιστοῦσε γύρω ἀπ' τὸ κτῆμα του ἕνα ἀγκαθωτὸ συρματόπλεγμα, ὅταν ξέσπασε μιὰ μεγάλη μπόρα, μὲ ραγδαία βροχή, ἀστραπὲς καὶ βροντές. Ξαφνικά, ὁ Λουΐτζι παρατήρησε, ὅτι ἔλειπε ὁ σκύλος του. Κύτταξε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ τὸν εἶδε μπλεγμένο στὸ συρματόπλεγμα. Ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν ἐλευθερώση. Ἡ γυναίκα του Βαλεντίνη τὸν εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρο νὰ φτάνη κοντὰ στὸ ζῶο, νὰ γέρνη μπροστὰ καὶ νὰ μένη ἀκίνητος, μέσα στὴ νεροποντή. Ἔβγαλε τότε μιὰ κραυγὴ τρόμου κι' ἔτρεξε νὰ τὸν βοηθήση...

Ἔπειτα ἀπὸ ὧρες, ἕνας περαστικὸς γείτονας τοὺς βρῆκε ὅλους νεκροὺς στὴν ἴδια θέσι — τὸ ἀντρόγυνο καὶ τὸ σκυλί. Τί εἶχε συμβῆ; Ἕνα ἠλεκτρικὸ σύρμα εἶχε σπάσει ἀπ' τὴν καταιγίδα κι' εἶχε πέσει πάνω στὸ συρματόπλεγμα. Ἔτσι, ὁ σκύλος πρῶτος εἶχε πάθει ἠλεκτροπληξία, κι' ὕστερα εἶχαν κεραυνοβοληθῆ ὁ ἀφεντικός του, ποὺ τὸν ἄγγιξε, καὶ ἡ γυναῖκα του.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Δίδυμη διπλῆ πυραμίδα

1) Α. 2) Α. 3) ΡΑ. 4) ΑΝ. 5) ΟΡΑ. 6) ΑΝΩ. 7) ΔΟΡΑ. 8) ΩΝΙΑ. 9) ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ. 10) ΟΙΔΑ. 11) ΦΙΝΑ. 12) ΔΙΑ. 13) ΦΑΪ. 14) ΙΑ. 15) ΦΑ. 16) Α. 17) Α.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

1) Ἡ λίμνη Ταγκανίκα (31.900 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα. Νιάσσα: 30.800 καὶ Τσάδ: 16.000). 2) Στὶς 26 Ἰουνίου 1960. 3) Βιβλικὸ πρόσωπο, (προϊστορικὸς βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας). 4) 1355 (1358—1352 π.Χ.). 5) Μὲ τὴν ποίησι. 6) 51 ἑκατομμύρια. 7) Τοῦ Κόβεντυ. 8) 5½ ἑκατομμύρια. 9) 1750 χιλιόμετρα. 10) Πλατωνικὸς φιλόσοφος (τοῦ Β' π.Χ. αἰῶνος).

Μικρὰ προβλήματα

3) 275.493 : 861 = 319 (ὑπόλοιπο 834).

★

2)

5	X	8	=	40
X		:		+
8	:	4	=	2
40	+	2	=	42

Δυὸ εἰκόνες, δέκα ὁμοιότητες

1) Τὸ ἄσπρο ἄνθος τοῦ κάκτου καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ ἄνθη στὸ φόρεμα τῆς νέας. 2) Τὸ κρανίο τῆς ἀγελάδας καὶ ἡ ἄνω ἄκρη τῆς μπαλαλάϊκας. 3) Ἡ πόρπη τοῦ καπέλλου καὶ τῆς ζώνης τοῦ ἀξιωματικοῦ. 4) Ὁ ἐξαεριστήρας τοῦ βαγονιοῦ καὶ ἡ ἐπωμίδα τοῦ ἀξιωματικοῦ. 5) Ἡ σούστα τοῦ βαγονιοῦ καὶ τὸ πλάϊ τοῦ σπιτιοῦ. 6) Τὸ ἄστρο τοῦ σερίφη καὶ τὸ ἄστρο στὸ πηλίκιο. 7) Ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ἄκρα τοῦ μαντηλιοῦ καὶ τὸ γεῖσο τοῦ πηλικίου. 8) Ἡ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ καὶ τὸ κάτω μέρος ἀπὸ τὸ μαντῆλι τῆς νέας. 9) Μιὰ πέτρα καὶ 10) Τὸ κουμπὶ στὸ παντελόνι τοῦ κάου μπόϋ καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ κλειδιὰ τῶν χορδῶν τῆς μπαλαλάϊκας.

★

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 965 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΑΖΑΣΚΑ — ΚΑΤΑΡΑ. 2) ΚΑΡΕΑ — ΑΜΑΤΙ. 3) ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ — ΠΑΠΙΝΟΣ. 4) ΝΙΚΑΙ — ΤΥΠΙΚΑ — ΗΤΑ. 5) ΣΚΑΡΑ — ΑΛΕΚΑ — ΟΡ. 6) ΧΗ — ΤΟΜΟΡΙ — ΑΝΑΜΑ. 7) ΑΤΟ — ΑΡΜΕΝΑ — ΑΡΑΒΙΣ. 8) ΝΗΦΑΛΙΟΣ — ΣΑΒΑΝΑ. 9) ΣΕΛΑΧΙ — ΛΑΧΑΝΑ. 10) ΛΑΣΙΟΣ — ΠΑΡΙΣΤΙΑ. 11) ΣΧΟΛΙΑ — ΑΧΑΤΗΣ — ΑΝΝ. 12) ΧΑΣΙΑ — ΦΡΑΣΙΣ — ΕΑ. 13) ΑΡ — ΜΑΛΙΚ — ΑΛΕΤΣ. 14) ΣΩΝ — ΚΟΡΩΝΑ — ΓΑΜΟΣ. 15) ΙΝΩΜΑΤΑ — ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ. 16) ΤΕΚΕΣ — ΛΕΡΟΣ. 17) ΦΑΝΑΡΙ — ΣΗΜΑΙΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΝΣΧΑΝ — ΣΧΑΣΙΣ. 2) ΝΙΚΗΤΗΣ — ΧΑΡΩΝ. 3) ΑΚΑΚΑ — ΟΦΕΛΟΣ — ΝΩΤΑ. 4) ΖΑΧΑΡΗ — ΑΛΑΛΙΑ — ΜΕΝ. 5) ΑΡΑΙΑ — ΑΛΑΣΙΑ — ΚΑΚΑ. 6) ΣΕΡ — ΤΡΙΧΙΑ — ΜΟΤΕΡ. 7) ΚΑΣ — ΟΜΟΙΟ — ΦΑΡΑΣΙ. 8) ΙΤΑΜΕΣ — ΣΑΡΑΩ. 9) ΑΣΥΛΟΝ — ΧΑΪΝΑΝ. 10) ΠΕΡΑΣ — ΠΑΣΚΑΛ. 11) ΚΑΠΙΚΙ — ΑΛΑΤΙ — ΑΛΗ. 12 ΑΜΑΚΑ — ΑΒΑΡΗΣ — ΖΕΜ. 13) ΤΑΠΑ — ΑΡΑΧΙΣ — ΑΓΟΡΑ. 14) ΑΤΙ — ΑΝΑΝΑΣ — ΑΛΑΝΟΙ. 15) ΡΙΝΗ — ΑΒΑΝΤΑ — ΕΜΕΣΑ. 16) ΟΤΟΜΙ — ΑΙΝΕΤΟΙ. 17) ΤΣΑΡΑΣ — ΑΝΑΣΣΑ.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ FOTOULA NIKOLAOU, Σικελιανοῦ 13, Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα ποὺ θὰ στείλουν, μερικὰ γραμματόσημα.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Γιάννης Μικελλίδης, Ταχ. Κιβ. 789, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 15—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδέας Χαραλαμπίδης, Καλλιάνα, Σολέας, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 15—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γιάννης Ἀνδρέου Γ. Φραγκούδη Νο 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Μιχαλάκης Γιαλλουρίδης, FOREST PARK HOTEL, Πλάτρες Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 13—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Χριστοδούλου, Ἔμπα, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Νῖκος Χαραλαμπίδης, (19 χρόνων) Ἔμπα, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἡλικίας 16—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Κλεόβουλος Μιχαήλ, Λόντου, Κάτω Πύργος, Τηλλυρία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὰ νησιὰ καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Χριστάκης Σολέας, FOREST PARK HOTEL, Πλάτρες, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας, φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γεώργιος Ν Κωνσταντίνου, Ἁγίας Νάπας 3, Βορώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 14—17 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Σταῦρος Π. Γυψιώτης, Λευκόνοικον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Βάσος Προκοπίου, Δερύνεια, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 14—17 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Φ. Κ. (16 χρόνων), Σόλων 34, Μόρφου, Κύπρος ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ συνομηλίκους του ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Μιχαὴλ Κωνσταντίνου, Πεντέλης 5, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἡλικίας 14 χρόνων, καὶ ἄνω, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, Τουρκία, καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Σωτήριος Ἀτσοπάρδης, Πολυχρονίου Κωνσταντᾶ 96, Κέρκυρα, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 13—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Εὐάγγελος Τσούρης, ὁδὸς Ἀφαίας, Κατάστημα ὑποδημάτων, Αἴγινα, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων ἢ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ Δ. Ἀντωνόπουλος, (23 χρόνων), POSTE RESTANTE, Θεσσαλονίκη, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, στὴ γερμανικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Τ. Κασπαριᾶν, 8η Κλινικὴ Σωτηρία, Ἀθῆναι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	.... Λίρες Ἀγγλίας	7
»	.... Δολλάρια	20
»	.... Φρ. Βελγ	1000
»	..... Φρ. Γαλλ. νέα	100
»	.... Φρ. Ἑλβ.	90
»	...... Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4. (Πλατεία Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΪΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24. Παλαιὸν Φάληρον

Η ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ΚΑΜΜΕΡ
Σ' ἕνα ἀκόμα βῆμα προόδου καὶ τελειότητος

ΧΡΥΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ 1908 ΚΑΜΜΕΡ

Παλέττα

Ὁ Μεγάλος διδάσκαλος τῆς Κομμωτικῆς Τέχνης κ. **ΑΝΤΟΥΑΝ ΚΑΜΜΕΡ**
διὰ τοῦ **ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ**

Σᾶς προσφέρει:

1. **Τὸ καλύτερο σύστημα ἐκπαιδεύσεως:** κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ECOLE DE CUIFFEUR DE PARIS
2. **Μετεκπαίδευσιν εἰς Γαλλίαν:** Οἱ μαθηταὶ θὰ μετεκπαιδεύονται εἰς Γαλλίαν καὶ θὰ λαμβάνουν Δίπλωμα τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.
3. **Ὁ πρόεδρος τῆς σχολῆς τῶν Παρισίων:** θὰ παρίσταται εἰς τὰς ἐξετάσεις ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν τίτλων φοιτήσεως.

Ἐπὶ πλέον:

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

4. **Ἡ διδασκαλία τῆς Κομμωτικῆς Τέχνης:** διδάσκεται ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντουὰν Κάμμερ
5. **Εἰς τοὺς ἀποφοίτους:** θὰ χορηγεῖται τίτλος φοιτήσεως τῆς Κομμωτικῆς Τέχνης ΚΑΜΜΕΡ.

ΤΜΗΜΑΤΑ: ΠΡΩΪΝΑ - ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
9 - 1 καὶ 5 - 9
Ὁδὸς ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 - ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ - Τηλ. 524.392

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο D. APOSTOLOU, S)T WORLD INFLUENCE NIARCHOS LONDON LTD., 41)43 PARK STREET LONDON W.1., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο J. ECONOMOU. M)T NORTH RPINCE Co A.G. PAPPADAKIS Co 44—46 LEADENHALL ST. LONDON E.C.3., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 17—28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δυὸ φίλες ἡ Ε.Β. καὶ ἡ Σ.Μ. BEYOGLU BAHCELI SOK. 11)1 ISTANBUL. TURKIYE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η ALEX. (27 χρόνων), KURTULUS AKAGALAR 112, BIROL, AP. 12., ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν 'Αμερική, ἡλικίας 30—35 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Η K. PAPADOPOULOU, 7 STUT UNTERTURKHEM OTZTALER STR. 39., GERMANT, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἡλικίας 25—30 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Αὐστραλία καὶ τὴν 'Αμερικὴ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

'Η PARASKEVI KAMENIDOU, 99 WALMER RD. TORONTO ONTARIO, CANADA, ζητεῖ ν' ἀληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η EFI BAKLATSIOGLOU, (16 χρόνων), HASIRCIBASI SOK. No 70. KADIKOY ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 20—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η C. VAN., 30—07 30ST. AVE. ASTORIA, NEW YORK, USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 16—22 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η POPI STAMATIOU, POSTE RESTANTE RUE RAMMSES CAIRO UAR, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17 — 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η EFI ECONOMIDOU καὶ ἡ RIKA SAKELLARIOU, (19 χρόνων·), KALYONCULLUK CAD. No 140 BEYOGLU ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—30 χρόνων.

'Η ANNA KARAVELA. VENIKOY BASI CAD. No 7., BOGAC ICI ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η MARIANNA DIMITRIADOU, (22 χρόνων), POSTE RESTANTE ALEXANDRIE, EGYPT, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ τὸν Καναδᾶ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

.Η MARIANNA καὶ ἡ LIANA, BOYALI KOSK CADD. No 73., ARNAVUT KOY. ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η FOFO CONSTANTINIDOU, 36 WELLSLEY ROAD, N.W.5., LONDON, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἡλικίας 35—40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς σοβαρῆς γνωριμίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο T. STILIANOU, 29 HUNGERFORD RD. LONDON N.7., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὶν 'Αγγλία, ἡλικίας 18 —25 χρόνων.

'Ο NIKOS SKIADOPOULOS, (22 χρόνων), 18 BRERETON AVE, MARRICKVILLE, NSW, SYDNEY, AUSTRALIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο PANTELIS SIGARAS, (19 χρόνων), OSMAN BEY, PAIR NIGAR SOK. CICEK AP. 68)1 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο V. WOULIDAKIS, GLADBACH RICHARD SEIFEERT 507, STRASSE No 1, GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες μὲ σκοπὸ τὸν γάμο καὶ τὴν μετανάστευσι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο IOANNIS SARIDAKIS, LEIMEN HEIDELBERG, ZEMENT WERK, GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο G. GALANOPOULOS, 4814 SENNE I., HAWPTSTR. 1861, W. GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

'Ο G. TELLIOS, BOX 182 P. O. BARHAM, N.S.W., AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Ο G. OURANOPOULOS, P. O. BOX 22., MAREEBA, N.Q., AUSTRALIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα κάπως μορφωμένη καὶ φτωχὴ ἡλικίας 17—24 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο C. BOUGAS καὶ ὁ A. SIKIOTIS Co S.M.A., CAMP, JINDABYNE NSW AUSTRALIA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο J. CHRISTOFORIDES, FRANFURT M. RODE L'CHEIM, ALEXANDER ST. 90., GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες ἡλικίας μέχρι 30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

'Ο E. EMMANOUILIDES, HAMBURG ALTONA, JULIUS BEBER STRASSE 23B DORF GERMANT, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γερμανική, τουρκικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

'Ο A. DIMITRIOU καὶ ὁ K. PANOU, ISTIKLAL CAD. 355, BEYOGLU ISTANBUL, TURKIYE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιατέρως ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο F. ANDREOU, ὁ V. CONSTAS καὶ ὁ G. TOURTOUIS, VEGA CALTEX OIL PTY LTD, 167—187 KENT STR. SYDNET NSW, AUSTRALIA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς γνωριμίας καὶ τὴν μετανάστευσι.

'Ο TONIS COVIAS, 3 FRAIL MOUNT 118 TEO STREET, BELLEVUE JOHANNESBURG, S. AFRICA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο GREGORY FRITZWALTER καὶ ὁ ANTONY GRUNBERG BEYOGLU YENI CUKUR CUMA CADDESI No 10)3 ISTANBUL, TURKIYE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες στὴν ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο A. BOUSSIS, HOHLER WEGG No 8. BERGNEUSTADT, GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 19—21 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

'Ο J. NTOUSAKIS, LUDWIGSHAFEN AM RHEIN, EDIGHEIM BRUHL ST. 9 BEI HOFERT GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα τους μὲ λίγα γραμματόσημα.

'Ο HARALAMBOS APOSTOLAKIS, 39 DAVIES ST. SURRY HILIS, NSW, AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 19—26 χρόνων.

'Ο CHRIS, P. CHRISTOPHER, 164 WEST GREEN RD. TOTTENHAM LONDON, N. 15., ENGLAND ποὺ πρόκειται νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Κύπρο, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας κάτω τῶν 26 χρόνων, ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Λευκωσίας, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο PETER BOTSIS, (25 χρόνων), KLOSTERSTR. 12, 87 WURZBURG H.W. GERMANT, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο C. PAPADOPOULOS, 35 MARIAN PL. PROSPECT. ADELAIDE, AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸν νομὸ Μεσσηνίας, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Καλαμάτα, Φιλιατρὰ ἢ Γαργαλιάνους, ἡλικίας μέχρι 21 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο CHRISTOS KALLIOBAS, καὶ ὁ APOSTOLOS TASIAS GASTTATTE HAUS DUTDETE GERMANY, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο H. KIRIAKIDES καὶ ὁ PAVLOS SINANASTASIS, 5142 MILLICH KREIS EGKEIL GERMANT, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ κα τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο THOMAS PARLAPANIS, ODERGASSE 10 SCHAAN F. L., HELVETIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο COSTAS STATHAKOS, (26 χρόνων), 757 LINCOLN PARK SARNIA, ONTARIO, CANADA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο TOMYS KARAS, (24 χρόνων), 151 EUTHEMIA ST. SARNIA, ONTARIO, CANADA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ
Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, γωνία Χαριλάου Τρικούπη - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ. 614.620

ΕΠΙΠΛΑ
Παντὸς τύπου καὶ ρυθμοῦ
(Μὲ 60 Δόσεις)
"ΚΡΟΝΟΣ"
Μεσογείων 24 - Τηλ. 662.070

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης 'Οκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία 'Αγ. 'Αλεξάνδρου 10. Παλ. Φάληρον. — Τηλ. 99-746

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 6?3.610. — Οἰκία 710.752.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ.
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ.612010
Mὲ KASTRIOTIS

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς 'Εταιρίας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ καὶ 5—8 μ.μ ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὅροφ. (στάσις Μουσείου), Τηλέφωνον 810-775.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΑΛΚΑΤΡΑΖ

'Ο «Βράχος» μὲ τὶς ἀσφαλέστερες καὶ ἀκριβώτερες φυλακὲς

ΣΤΟΝ ὡραιότατο κόλπο τοῦ Σὰν Φραντσῖσκο, 1½ μίλι μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀκτή, βρίσκεται ἕνα μικρὸ νησάκι. Λέγεται «'Αλκατράζ», μὰ εἶναι ἐπίσης γνωστὸ μὲ τὶς ἐπωνυμίες «'Ο Βράχος» ἢ «Τὸ νησὶ τοῦ διαβόλου τοῦ Μπάρμπα-Σάμ».

Μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ, τ' ὄνομά του ἔκανε ν' ἀνατριχιάζη ὁ ἀμερικανικὸς ὑπόκοσμος. Γιατί, πάνω σ' αὐτό, ὑπῆρχαν οἱ φοβερώτερες — καὶ ἀσφαλέστερες — φυλακὲς τῆς 'Αμερικῆς.

Τώρα ὅμως οἱ φυλακὲς αὐτὲς καταργήθηκαν. Θὰ δοῦμε πιὸ κάτω τὴν αἰτία. Προηγουμένως ὅμως, πρέπει νὰ διηγηθοῦμε μὲ συντομία τὴν ἱστορία τους.

Πάνω στὸ 'Αλκατράζ, ὑπῆρχαν ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια στρατιωτικὲς φυλακές, γιὰ τοὺς ἀτίθασσους ἀρχηγοὺς τῶν 'Ερυθροδέρμων, τοὺς αἰχμαλώτους ἀπ' τὸ στρατὸ τῶν Νοτίων (κατὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο) καὶ τοὺς λιποτάκτες.

Τὸ 1933, ὅμως, στὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τῆς ποτοαπαγορεύσεως, ὅταν οἱ γκάγκστερς τρομοκρατοῦσαν τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, παρουσιάστηκε ἡ ἀνάγκη μιᾶς φυλακῆς, κατάλληλης γι' αὐτοὺς τοὺς «δημοσίους κινδύνους», ποὺ κατώρθωναν νὰ δραπετεύουν ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Γιὰ τοὺς «ὑπερεγκληματίες» χρειαζόταν μιὰ «ὑπερφυλακή». Κι' ἡ ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις τὴν ἐγκατέστησε στὸ 'Αλκατράζ.

Δαπανήθηκαν τότε 750.000 δολλάρια, γιὰ νὰ δημιουργηθοῦν οἱ ἀσφαλέστερες φυλακὲς τοῦ κόσμου, μὲ τοίχους ἀπὸ ἐνισχυμένο μπετόν, πολυβολεῖα, ἠλεκτροφόρα συρματοπλέγματα, ἠλεκτρονικὲς συσκευὲς γιὰ τὴν ἀνακάλυψι μεταλλίνων ἀντικειμένων, ἰσχυρότατους προβολεῖς, κλπ.

Μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ πρακτικῶς ἀδύνατη ἡ δραπέτευσι ἀπ' τὶς φυλακὲς τοῦ 'Αλκατράζ. Οἱ ὁπλισμένοι φύλακες ἦταν τόσο πολλοί, ὥστε ἀναλογοῦσε ἕνας σὲ κάθε δυὸ καταδίκους!

Μά, κι' ἂν κατάφερνε κανεὶς νὰ βγῆ ἀπ' τὸν κλειστὸ περίβολο καὶ νὰ πέση στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ τὸ σκάση κολυμπῶντας, ἦταν καταδικασμένος σὲ θάνατο. Γιατί, ναὶ μὲν ἡ ἀκτὴ τοῦ Σὰν Φραντσῖσκο ἀπέχει μόνο 3.400 μέτρα ἀπ' τὸ 'Αλκατράζ, ἀλλὰ τὰ νερὰ εἶναι πάντα παγωμένα, ὅλο τὸ χρόνο, καὶ ὑπάρχουν ἰσχυρὰ ρεύματα, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ ὑπερνικήση κι' ὁ καλύτερος κολυμβητής.

Ἔτσι, ἐπὶ 30 χρόνια, οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς στέλνανε στὸ 'Αλκατρὰζ τοὺς «σκληρότερους» κακούργους, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς κρατήση ἄλλη φυλακή. Ἕνας ἀπ' τοὺς πρώτους... φιλοξενουμένους, ἦταν ὁ περιβόητος Ἄλ Καπόνε, ὁ «Δημόσιος Κίνδυνος Νο 1», ὅπως εἶχε ἐπονομασθῆ στὴν ἐποχή του. Προηγουμένως, εἶχε κλειστῆ στὶς φυλακὲς τοῦ 'Ατλάντα, ἀλλά, μὲ τὶς ἀπειλές, τὶς δωροδοκίες καὶ τὶς παρασκηνιακὲς ἐπεμβάσεις, κατάφερνε νὰ κάνη ὅ,τι ἤθελε ἐκεῖ μέσα.

Εἶχε, λοιπόν, τόσο κακοσυνηθίσει, ὥστε, ὅταν τὸν μεταφέρανε στὸ 'Αλκατράζ, ζήτησε ἀμέσως νὰ δῆ τὸ «ἀφεντικό», τὸ διευθυντὴ δηλαδή, καὶ τοῦ εἶπε, μ' ἕνα συγκαταβατικὸ χαμόγελο:

— Ἄκουσε, φίλε! Ἔχω μεγάλη οἰκογένεια καὶ πολλοὺς ἰσχυροὺς φίλους. Πές μου, πότε θὰ μποροῦν ν' ἀρχίσουν νὰ μ' ἐπισκέπτωνται;

'Εκεῖνος τὸν κύτταξε ψυχρὰ κι' ἀπάντησε:

— Μπορεῖ νὰ σὲ ἐπισκέπτεται μόνον ἕνας πολὺ στενὸς συγγενής σου, μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Κανεὶς ἄλλος. Αὐτὰ λέει ὁ κανονισμός.

Χρειάστηκε καιρός, γιὰ νὰ χωνέψη ὁ Καπόνε πὼς οἱ αὐστηροὶ κανονισμοὶ ἴσχυαν καὶ γι' αὐτόν, ὅπως γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους. 'Η αὐστηρὴ μεταχείρισι τὸν τσάκισε, τόσο ὥστε, ὅταν ἀποφυλακίσθηκε, τὸ 1939, ἦταν σωστὸ φάντασμα τοῦ παλιοῦ ἑαυτοῦ του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακίτρινο, παραμιλοῦσε διαρκῶς καὶ πέθανε ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια.

Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν κι' ἄλλοι ἀρχιγκάνγκστερς, ποὺ φυλακίσθηκαν στὸ 'Αλκατράζ. Οἱ ἀγέρωχοι καὶ σκληροὶ αὐτοὶ ἄντρες κατάντησαν ἐρείπια. Κι' ὅσοι προσπάθησαν νὰ δραπετεύσουν, τὸ πλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους — ἀκόμα κι' αὐτοί, ποὺ καυχιόνταν πὼς «καμμιὰ φυλακὴ δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς κρατήση»...

'Ο Τζόε Κρέτζερ, ἕνας γκάγκστερ ἀπ' τὸ Λὸς Ἄντζελες, ὠργάνωσε τὴν πρώτη καὶ μοναδικὴ στάσι τῶν καταδίκων τοῦ 'Αλκατράζ, ἀλλὰ τὴν πλήρωσε πολὺ ἀκριβά. Στὶς 2 Μαΐου 1945, μαζὶ μὲ πέντε ἄλλους φυλακισμένους, σκότωσαν δυὸ δεσμοφύλακες, πῆραν τὰ ὅπλα τους καὶ ὀχυρωθήκανε σὲ μιὰ πτέρυγα τῶν φυλακῶν. Ἄρχισε τότε μιὰ πραγματικὴ μάχη, ποὺ κράτησε 2 μέρες. Λάβανε μέρες σ' αὐτὴν πεζοναῦτες μὲ χειροβομβίδες καὶ τρία πολεμικὰ πλοῖα μὲ τὰ κανόνια τους! Τέλος, ὁ Κρέτζερ κι' οἱ σύντροφοί του καταφύγανε σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦνελ, ὅπου ἐξοντώθηκαν μὲ ἀντιαρματικὰ βλήματα.

Κάθε κατάδικος τοῦ 'Αλκατρὰζ ἔμενε σ' ἕνα μικρὸ κελλί, μὲ διαστάσεις 2,50Χ1,50. 'Εκεῖ μέσα περνοῦσε, ὁλομόναχος, τὶς 11 ὧρες τοῦ 24ώρου. Μποροῦσε νὰ διαβάση δυὸ βιβλία τὸ μῆνα καὶ νὰ κάνη μιᾶς ὥρας σπὸρ μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα.

Αὐτὰ ἦταν τὰ μόνα «προνόμια». Δὲν ὑπῆρχε κινηματογράφος, οὔτε συναυλίες γιὰ τοὺς καταδίκους, ὅπως σὲ ἄλλες φυλακές.

Ὅποιος ἔκανε μιὰ πειθαρχικὴ παράβασι, κλεινότανε στὴν «ἀπομόνωσι», σὲ κατασκότεινα κελλιά, ὅπου κοιμότανε κατάχαμα καὶ τοῦ δίνανε μόνο μιὰ πατάτα, τρεῖς φέτες ψωμὶ καὶ μιὰ στάμνα νερὸ τὴν ἡμέρα.

'Ο μόνος κατάδικος, ποὺ ἄνθεξε στὴν κόλασι τοῦ 'Αλκατράζ, ἦταν ὁ Ρόμπερτ Στράουντ, ὁ περίφημος «Ἄνθρωπος μὲ τὰ πουλιά». Εἶχε καταδικασθῆ σὲ ἰσόβια, γιὰ δυὸ φόνους, κι' ἔμεινε τὰ 33 πρῶτα χρόνια τῆς ποινῆς του σὲ ἄλλες φυλακές. Στὴ μοναξιά, λοιπόν, τοῦ κελλιοῦ του, ἄρχισε νὰ ἀνατρέφη καναρίνια, ἀπόχτησε εἰδικότητα στὶς ἀρρώστειες τῶν πουλιῶν κι' ἔγραψε μάλιστα δυὸ βιβλία γιὰ τὴν καναρινοτροφία, ποὺ ἔμειναν κλασσικὰ στὸ εἶδος τους.

Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴ δημοτικότητα, ποὺ εἶχε ἀποχτήσει, τὸν στείλανε τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1942, στὶς φυλακὲς τοῦ 'Αλκατράζ, ὅπου δὲν εἶχε πιὰ οὔτε πουλιά, οὔτε βιβλία.

'Ακόμα κι' ἐκεῖ ὅμως, διατήρησε τὴν πνευματική του διαύγεια καὶ δραστηριότητα κι' ἐξακολούθησε νὰ γράφη βιβλία γιὰ τὰ καναρίνια.

Σήμερα — 53 ὁλόκληρα χρόνια μετὰ τὴν καταδίκη του — εἶναι ἀκόμα φυλακισμένος, ἀλλὰ στὶς πολὺ ἐπιεικέστερες φυλακὲς τοῦ Σπρίνγκφιλντ. 'Η δραματικὴ ἱστορία του ἔχει γυριστῆ σὲ φίλμ.

Ὅπως εἴπαμε πιὸ πάνω, κανεὶς δὲν εἶχε μπορέσει, ἐπὶ 30 χρόνια, νὰ δραπετεύση ἀπ' τὶς φυλακὲς τοῦ 'Αλκατράζ. 'Αλλ' ὁ χρόνος ἔγινε ἕνας ἀόρατος καὶ ἀπρόβλεπτος σύμμαχος τῶν καταδίκων... Πέρυσι τὸν 'Ιούνιο, τρεῖς ἀπ' αὐτούς, ὁ Κλάρενς Ἄνγκλιν, ὁ ἀδελφός του Τζὼν κι' ὁ Φρνκ Λῆ Μόρρις, ἔσκαψαν μὲ τὰ κουτάλια τους τὸν τοῖχο τοῦ κελλιοῦ τους, γιατὶ τὸ τσιμέντο εἶχε φθαρῆ ἀπ' τὴν πολυκαιρία. Ἄνοιξαν τρύπες ἀρκετὰ μεγάλες, ὥστε νὰ γλυστρήσουν ἔξω, κατάφεραν νὰ φτάσουν ὡς τὴ θάλασσα καὶ βούτηξαν μέσα, φορῶντας αὐτοσχέδια σωσίβια. Ὅταν ἀνακαλύφθηκε ἡ δραπέτευσί τους, τοὺς ἀναζήτησαν ἑλικόπτερα καὶ καταδιωκτικὰ σκάφη, ἀλλὰ δὲ βρῆκαν κανένα ἴχνος τους.

Κανεὶς δὲν ἔμαθε τί ἀπογίνανε. 'Ο τελευταῖος διευθυντὴς τοῦ 'Αλκατρὰζ βάζει στοίχημα, ὅτι πνίγηκαν. Ἄλλοι πιστεύουν, ὅτι ἐσώθηκαν.

Πάντως, ἡ δραπέτευσι αὐτὴ κλόνισε ἐπικίνδυνα τὸ θρῦλο τῆς «ἀσφαλέστατης φυλακῆς». Κι' ὅταν ἔγινε γνωστό, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ὅτι κάθε κατάδικος τοῦ 'Αλκατρὰζ κόστιζε στὸν κρατικὸ προϋπολογισμὸ 50 δολλάρια τὴν ἡμέρα κι' ἀκόμα, ὅτι, γιὰ τὶς πιὸ ἀπαραίτητες ἐπισκευὲς θὰ χρειάζονταν πάνω ἀπὸ 200.000 δολλάρια, ξεσηκώθηκε ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ζήτησε τὴν κατάργησι τῶν πολυέξοδων αὐτῶν φυλακῶν.

Πραγματικά, ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς Ρόμπερτ Κέννεντυ διέταξε νὰ κλείσουν οἱ φυλακὲς τοῦ 'Αλκατρὰζ καὶ νὰ μεταφερθοῦν ἀλλοῦ οἱ κατάδικοι.

Τώρα, δὲν ἀπομένουν πάνω στὸ ξερονῆσι, παρὰ μερικὰ ἔρημα κτίρια κι' ἕνας φάρος.

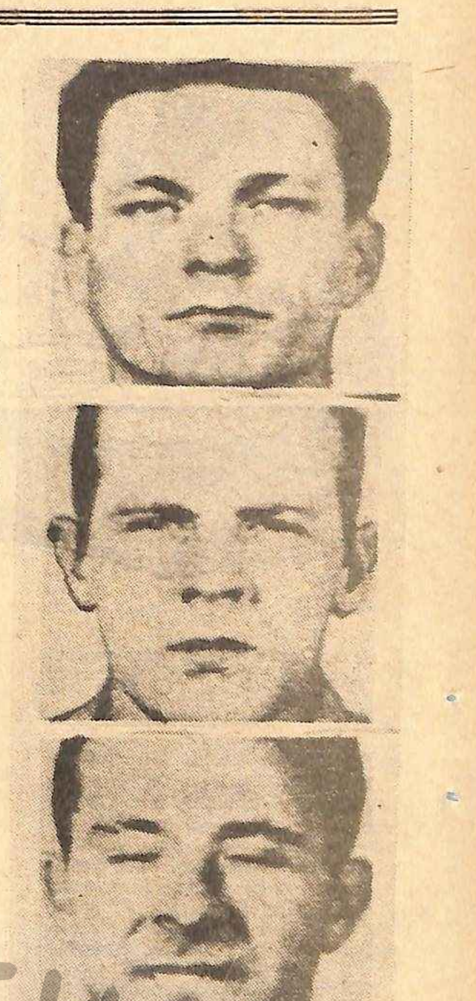

Οἱ τρεῖς κατάδικοι, ποὺ κατάφεραν νὰ δραπετεύσουν, τρυπῶντας μὲ τὰ κουτάλια τους τὸν τοῖχο τοῦ κελλιοῦ τους. Ἐκ τῶν ἄνω: Φρὰνκ Λῆ Μόρρις, Τζὼν Ἄνγκλιν καὶ Κλάρενς Ἄνγκλιν.

Ἔτσι προβάλλει μέσα ἀπ' τὴν ὁμίχλη, νωρὶς τὸ πρωΐ, ὁ βράχος τοῦ 'Αλκατράζ, στὸν κόλπο τοῦ Σὰν Φραντσίσκο.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Στὴν τραπεζαρία τὸν περίμενε ἕνα νόστιμο φαγητὸ μὲ ψάρι καὶ κρασὶ «σακέ».

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ «ΣΑΚΕ»

ἈΠΟ πολὺν καιρὸ λαχταροῦσε ὁ Τζέρεμυ Μίντον νὰ γνωρίση τὴν ἐξωτικὴ Ἀνατολή. Μὰ πῶς νὰ πραγματοποιήση αὐτὸ τὸ ὄνειρό του ἕνας φτωχὸς ὑπαλληλάκος πρακτορείου ταξιδίων, μὲ μισθὸ 15 λίρες τὴ βδομάδα; Μιὰ φορὰ μονάχα, εἶχε μπορέσει νὰ πάρη μέρος σὲ μιὰ κρουαζιέρα ὣς τὴν Καζαμπλάνκα, ποὺ εἶχε ὀργανώσει τὸ πρακτορεῖο.

Καὶ νὰ ποὺ τώρα τοῦ παρουσιαζότανε ξαφνικὰ μιὰ λαμπρή, ἀνέλπιστη εὐκαιρία!

Τοῦ εἶχαν ἀναθέσει νὰ ἐπιστρέψη στὸν ἑκατομμυριοῦχο Ρίτσαρντ Μπόλεν, τὸν πλουσιώτερο πελάτη τοῦ πρακτορείου, τὸ διαβατήριό του, θεωρημένο γιὰ ἕνα καινούργιο ταξίδι στὴν Ἰαπωνία καὶ συνοδευόμενο ἀπὸ τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ ἐμβολιασμοῦ, τὰ ἀεροπορικὰ εἰσιτήρια καὶ τὰ δελτία κλεισίματος δωματίων στὰ διάφορα ξενοδοχεῖα.

Ἕνας τρομερὸς πειρασμὸς τὸν εἶχε κυριέψει τότε: νὰ τὰ χρησιμοποιήση ὁ ἴδιος, γιὰ λογαριασμό του, γιὰ νὰ δῆ τὴν ὀνειρεμένη Χώρα τῶν Χρυσανθέμων!

Ἄνοιξε τὸ διαβατήριο καὶ κύτταξε τὴ φωτογραφία τοῦ τυχεροῦ ἰδιοκτήτη του. Δὲν εἶχε τίποτα τὸ χαρακτηριστικὰ ἰδιαίτερο ἢ φυσιογνωμία ου. Κι' ἔμοιαζε ἀρκετὰ μὲ τὸ Τζέρυ... μὲ μόνη τὴ διαφορὰ πὼς αὐτὸς εἶχε μουστάκι, ἐνῶ ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἦταν ξυρισμένος.

Ὁ Τζέρυ ξαναεξέτασε προσεχτικὰ τὴ φωτογραφία... Ἄ, ὑπῆρχε καὶ κεῖνο τὸ κενό, στὸ δεξιὸ φρύδι τοῦ Μπόλεν, ἀπὸ σημάδι πληγῆς· Ἴσως νὰ εἶχε τραυματισθῆ στὸν πόλεμο ἀπὸ θραῦσμα ὀβίδας...

Ὁ Τζέρυ ἄρπαξε τὴν ὑδρόγειο σφαῖρα, ποὺ βρισκότανε δίπλα του, κι ἔριξε μιὰ ματιὰ φλογεροῦ πόθου στὴν Ἰαπωνία, τὴ χώρα τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου... Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του!

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ σπίτι του, στάθηκε μπροστὰ στὸν καθρέφτη του καὶ μὲ λίγες ἐπιδέξιες ξυραφιές, ἐξαφάνισε τὸ μουστάκι του κι' ἕνα μικρὸ τμῆμα τοῦ δεξιοῦ φρυδιοῦ του.

Τώρα παρουσίαζε μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ ἑκατομμυριούχου. Ἦταν ὅ,τι χρειαζότανε, γιὰ νὰ πετύχη τὸ τολμηρὸ σχέδιό του.

Εἶχε στὴν τσέπη του τὸ κλεμμένο διαβατήριο, μαζὶ μ' ὅλα τ' ἄλλα χαρτιά καὶ μὲ κάμποσα χαρτονομίσματα ποὺ εἶχε ἀφερέσει ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ πρακτορείου χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς.

Εἶχε πάρει ἄδεια, μὲ τὴ δικαιολογία πὼς ἀρρώστησε ξαφνικά.

Ἤξερε τώρα καλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνη, γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὸ σχέδιό του. Ἀργὰ τὸ βράδυ τηλεφώνησε στὸ Μπόλεν, στὸ ξενοδοχεῖο του.

— Κηρύχθηκε ἀπεργία στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Τόκιο, τοῦ εἶπε προσπαθῶντας νἆναι ἐντελῶς ψύχραιμη ἡ φωνή του. Ὅλα τὰ ἀεροπορικὰ δρομολόγια ἀνεβλήθησαν γιὰ 24 ὧρες τὸ λιγώτερο. Φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ μπορέσετε νὰ ταξιδέψετε αὔριο.. Θὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε ἀμέσως μόλις θὰ ὑπάρχη ἀεροπλάνο. Καὶ θὰ σᾶς ἐπιστέψουμε τὰ χαρτιά σας αὔριο τὸ πρωΐ.

— Ἦταν ἀνάγκη τώρα νὰ συμβῆ κι' αὐτό; γκρίνιασε ὁ ἑκατομμυριοῦχος. Χάνω ἕνα σπουδαῖο συμβούλιο!

— Δυστυχῶς, κύριε, δὲ γίνεται διαφορετικά, βεβαίωσε ὁ Μίντον.

★

Ὅλα πῆραν μιὰ χαρά. Ὁ Τζέρεμυ ἔφυγε μὲ τ' ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Τόκιο. Κι' ἐκεῖ ἔμεινε στὸ καλλίτερο ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως.

Χαιρότανε τὴν παραμυθένια αὐτὴν περιπέτεια, χωρὶς νὰ συλλογίζεται καθόλου τὸ μέλλον..·

Ἀφοῦ πῆρε τὸ μπάνιο του, ντύθηκε, κατέβηκε καὶ κάθησε στὸ ἀπέραντο χώλλ τοῦ ξενοδοχείου μὲ τὰ μεγάλα παράθυρα.

Ξαφνικά, τράβηξαν τὴν προσοχή του δυὸ μαγνητικὰ μαῦρα μάτια, καρφωμένα πάνω του ἐπίμονα. Ἀνῆκαν σὲ μιὰ ὄμορφη καὶ λεπτοκαμωμένη Γιαπωνέζα, μὲ ἐβένινα μαλλιὰ καὶ μ' ἕνα χαριτωμένο στοματάκι.

Ἡ ἄγνωστη καθότανε κοντά του. Τὸν κύτταζε προκλητικά, μὰ καὶ μὲ κάποιο δισταγμὸ συγχρόνως.

— Καλῶς ἦρθες πάλι στὴν Ἰαπωνία, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε γλυκά, σὲ τέλεια ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Τζέρυ τάχασε μιὰ στιγμή. Μὰ ὕστερα κατάλαβε πὼς θὰ ἦταν κάποια φιλενάδα τοῦ Μπόλεν, τοῦ ἑκατομμυριούχου·

— Καλημέρα, χρυσή μου, ἀπάντησε. Ἦρθα γιὰ ἕνα συμβούλιο.

Ἐκείνη πῆρε ἕνα τσιγάρο καὶ ζήτησε τὴ φωτιά του.

— Δὲ μποροῦμε νὰ ξαναρχίσουμε;..· εἶπε ὕστερα σιγανά. Ἡ Σοῦκι σου σ' ἀγαπάει πάντα!

— Ναί, ἂς ξαναρχίσουμε, συμφώνησε πρόθυμα ὁ Τζέρεμυ. Ποῦ μένεις τώρα;

Ἡ Γιαπωνέζα φύσηξε τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου της· Τὰ μάτια της λάμψανε ἀπὸ εὐχαρίστησι.

— Στὸ Δρόμο τῶν Ρὸζ Φαναριῶν, ἀπάντησε.

★

Ὁ Μίλτον εὐλογοῦσε τὴν τύχη του, καθὼς πήγαινε, τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ σπίτι τῆς Σοῦκι. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ.

Ἔτσι, δὲ θὰ τὸν εὕρισκε ἡ ἀστυνομία, ὅταν θὰ τὸν ἀναζητοῦσε στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο. Ἦταν δυὸ φορὲς τυχερός!...

Βρῆκε εὔκολα τὸ σπίτι ποὺ ζητοῦσε, στὴν ἄκρη τοῦ γραφικοῦ Δρόμου τῶν Ρὸζ Φαναριῶν. Χτύπησε τὸ γκόνγκ τῆς ἐξώπορτας. Τοῦ ἄνοιξε ἡ Σοῦκι. Τὰ ἄσπρα δόντια της λάμπανε στὸ φῶς τοῦ ζευγαριοῦ, καθὼς τοῦ χαμογελοῦσε.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Τζέρεμυ χτυποῦσε ἄταχτα... Ἔβγαλε τὰ παπούτσια του, στὴν εἴσοδο, κατὰ τὴ γιαπωνέζικη συνήθεια, καὶ τὴν ἀκολούθησε ὣς τὴν τραπεζαρία, ὅπου τὸν περίμενε ἕνα νόστιμο φαγητὸ μὲ ψάρι καὶ κρασὶ «σακέ».

Ἀφοῦ ἤπιε τὸ «σακὲ» κι' ἔνοιωσε νὰ κυλάη πιὸ ζεστὸ τὸ αἷμα στὶς φλέβες του, στράφηκε στὴ Σοῦκι. Τὰ μαῦρα ἀμυγδαλωτὰ της μάτια ἦταν καρφωμένα πάνω του, ἐπίμονα...

★

Τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα, στὸ Λονδῖνο, ὁ Ρίτσαρντ Μπόλεν ἄκουγε μὲ ἀπορία τὶς ἐξηγήσεις ἑνὸς ἀστυνομικοῦ.

— Ὥστε ἕνας ὑπάλληλος τοῦ πρακτορείου ταξίδεψε στὸ Τόκιο, μὲ τὸ δικό μου διαβατήριο: εἶπε στὸ τέλος. Μὰ εἶναι δυνατόν:...

— Μάλιστα, κύριε. Βλέπετε, σᾶς μοιάζει πολύ. Ἔχει τὸ ἀνάστημά σας. Κι' ὅσο γιὰ τὸ πρόσωπο, μπορεῖτε νὰ κρίνετε καὶ μόνος σας...

Κι' ὁ ἀστυνομικὸς ἔδωσε μιὰ φωτογραφία τοῦ Τζέρεμυ στὸν ἑκατομμυριοῦχο.

— Ναί, εἶναι ἴδιος κι' ἀπαράλλαχτος μὲ μένα, παραδέχτηκε ἐκεῖνος. Πῶς τὸν λυπᾶμαι, τὸ δύστυχο!...

Ὁ ἀστυνομικὸς τὸν κύτταξε, σαστισμένος. Κι' ὁ Μπόλεν τοῦ ἐξήγησε:

— Τὴν ὥρα ποὺ ἤρθατε ἐδῶ, ἐπρόκειτο νὰ ματαιώσω τὸ ταξίδι μου στὸ Τόκιο. Εἶχα πάρει ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ κεῖ. Μὲ εἰδοποιοῦσαν πὼς ἀποφυλακίσθηκε ἡ Σοῦκι, ἡ πρώην σύζυγός μου. Εἶχε μείνει δυὸ χρόνια στὴ φυλακή, γιατὶ μὲ χτύπησε μ' ἕνα σπαθὶ σαμουρά̃ι. Δὲ μποροῦσε νὰ μὲ συχωρέση ποὺ ζήτησα καὶ πῆρα διαζύγιο.

»Ὤ, αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπὸ μιὰ κόμπρα! Δὲ φαντάζεστε μὲ πόση χαρὰ θὰ μοῦ πρόσφερε ἕνα ποτήρι δηλητηριασμένο «σακέ»!

Ὁ Μπόλεν σώπασε γιὰ λίγο. Ἄγγιξε μηχανικὰ τὸ σημάδι τοῦ δεξιοῦ φρυδιοῦ του... Εἶχε κι' ἄλλα, πολὺ μεγαλύτερα σημάδια στὸ κορμί του, ἀπ' τὶς σπαθιὲς τῆς πρώην γυναίκας του — μόνο ποὺ αὐτὰ τάκρυβε τὸ πουκάμισό του.

★

Εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ τὸν σκοτώση ἄλλοτε ἡ Σοῦκι, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχε πετύχει. Μὰ τώρα θὰ τὰ κατάφερνε καλλίτερα, μὲ τὸ φαρμάκι ποὺ εἶχε ρίξει στὸ «σακὲ» ποὺ πρόσφερε στὸν ψευτο-Μπόλεν...

ΦΡΑΝΚ ΚΟΥΊΝΤΟΝ

✪✪

ΨΑΧΝΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

Οἱ ἀρχὲς τῆς παλιᾶς καὶ γραφικῆς ἰταλικῆς πόλεως Σιέννα δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν, μ' ἕνα ἀσυνήθιστο τουριστικὸ πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζουν: Δὲ μποροῦν νὰ ἐμποδίσουν τοὺς ξένους ἐπισκέπτες νὰ ξεκολλᾶνε τὶς πλάκες τῆς λιθόστρωτης πλατείας τῆς πόλεως! Ἡ καταστροφὴ αὐτὴ δὲ γίνεται ἀπὸ βανδαλισμό, ἀλλὰ γιατὶ λέγεται πὼς κάτω ἀπ' τὶς πλάκες εἶναι κρυμμένος ἕνας θησαυρός.

Τὰ ΑΣΤΡΑ καὶ τὸ μέλλον σας

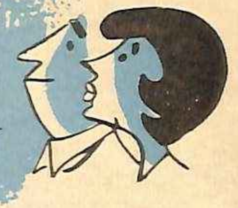

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 8 — 14 Αὐγούστου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Εὐνοϊκὴ ἡ ἔκβασι τῶν διαφόρων πρωτοβουλιῶν, ποὺ θ' ἀναπτύξετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. ★ Φιλικὸ πρόσωπο θὰ σᾶς προσφέρη πολύτιμη ἐκδούλευσι. ★ Ἡ εὔνοια τῆς τύχης γίνεται ἰδιαίτερα αἰσθητὴ στὸν οἰκονομικὸ τομέα.	★ Εὐκαιρία νὰ διαλύσετε μιὰ παρεξήγησι καὶ νὰ ἐπιτύχετε ποθητὴ συμφιλίωσι, ποὺ θὰ ξαναφέρη κοντά σας ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Καταπολεμῆστε τὴ ζήλεια καὶ δείξετε ἐμπιστοσύνη σὲ πρόσωπο, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ σᾶς ἀγαπᾶ.	★ Ἀποφύγετε τὶς σκέψεις καὶ τα φαγητά, ποὺ διαταράσσουν τὸν ὕπνο σας. ★ Προστατέψετε τὰ μάτια σας ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ πάψετε νὰ ἐργάζεστε κάτω ἀπὸ ἀνεπαρκῆ φωτισμό. ★ Πρέπει ν' αὐξήσετε τὶς ὧρες ὕπνου.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Ἡ περίοδος αὐτὴ μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ἐξαιρετική. Κάθε προσπάθεια καὶ κάθε ἐνέργεια θὰ καταλήξη σὲ ἀναμφισβήτητη ἐπιτυχία. ★ Οἱ ὑπάλληλοι δὲ θὰ δυσκολευτοῦν νὰ ἐπιτύχουν βελτίωσι τῆς θέσεώς τους.	★ Ἀποφύγετε μὲ κάθε τρόπο μπροστὰ σὲ τρίτους, τὶς παρατηρήσεις σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο. Θὰ τὸ δυσαρεστήσουν καὶ θὰ τὸ πληγώσουν. ★ Θὰ λάβετε εὐχάριστο γράμμα ἢ θὰ δεχθῆτε πρόσωπο, ποὺ εἴχατε καιρὸ νὰ δῆτε.	★ Ἀποφύγετε κάθε τι, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση αὔξησι τῆς νευρικότητος. ★ Ἐκμεταλλευτῆτε χωρὶς ὑπερβολὲς τὴν αὔξησι τοῦ δυναμισμοῦ, ποὺ σᾶς ἐξασφαλίζουν τὰ ἄστρα. ★ Οἱ ἡλικιωμένοι ξαναβρίσκουν τὴ χαμένη ζωτικότητα.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Χάρις στὴ μεσολάβησι προσώπου, ποὺ κατέχει σημαίνουσα κοινωνικὴ θέσι, καὶ τὸ ὁποῖο προσφάτως γνωρίσατε, θὰ σημειώσετε μιὰ ἀνέλπιστη ἐπιτυχία. ★ Θὰ σᾶς γίνη ἐνδιαφέρουσα πρότασι καὶ θ' αὐξηθοῦν σημαντικὰ τὰ ἔσοδά σας.	★ Τὸ κέφι καὶ ὁ χαρούμενος χαρακτήρας σᾶς ἐξασφαλίζουν εὔκολες κατακτήσεις καὶ κάνουν τὴ συντροφιά σας περιζήτητη. ★ Προσέξετε ὅμως τὶς φάρσες καὶ τὰ πειράγματα, γιατὶ θὰ δυσαρεστήσουν ἕνα πολὺ καλό σας φίλο.	★ Οἱ νέοι πρέπει ν' ἀποφύγουν τὶς ἀπερισκεψίες, ἰδίως ἂν περνοῦν τὶς διακοπές τους κοντὰ στὴ θάλασσα. ★ Μὴ πέφτετε στὸ κρεβάτι ἀμέσως μετὰ τὸ δεῖπνο. Ἕνας μικρὸς βραδυνὸς περίπατος θὰ σᾶς ὠφελοῦσε πολύ.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλὲς προσώπου μὲ πεῖρα, γιὰ νὰ βαδίσετε πιὸ σταθερὰ πρὸς τὴν ἐπιτυχία. ★ Μὴ ἀναλαμβάνετε πάντως ὑποχρεώσεις, οἰκονομικῆς φύσεως, στὶς ὁποῖες δύσκολα θὰ κατορθώνατε ν' ἀντεπεξέλθετε.	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν δυσμενῶς τὸν αἰσθηματικὸ τομέα καὶ αὐξάνουν τὸν κίνδυνο προστριβῶν καὶ ρήξεως. ★ Πρόσωπο τοῦ περιβάλλοντος χρειάζεται τὴ βοήθειά σας. Μὴ τοῦ τὴν ἀρνηθῆτε. Θὰ χρειαστῆτε σύντομα τὴ δική του.	★ Ἡ ὑγεία δὲν παρουσιάζει καμμιὰ μεταβολή. ★ Προσέξετε τὴν τροφή σας, γιὰ ν' ἀποφύγετε διαταραχὲς στὸ πεπτικὸ σύστημα καὶ στὸ συκῶτι. ★ Προκειμένου νὰ κάνετε χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ἡ στιγμὴ εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Βιασύνη, ἀπερισκεψία, καὶ ἀναβλητικότης εἶναι τρία πράγματα, ποὺ πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀποφύγετε, ἂν δὲ θέλετε νὰ βρεθῆτε σὲ δύσκολη θέσι, ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς. ★ Ἐπωφεληθῆτε ἀπ' τὶς εὐνοϊκὲς περιστάσεις.	★ Ἡ εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι τοῦ Ἑρμοῦ ξαναφέρνει τὴ γαλήνη στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Ἕνα δωράκι θὰ ὑποβοηθοῦσε πολὺ τὴ συμφιλίωσι καὶ θὰ εὐχαριστοῦσε πολὺ πρόσωπο, τὸ ὁποῖο περιβάλλεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἀπὸ πειρασμούς.	★ Ἀποφύγετε τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις καὶ προσέξετε τὴν καρδιά σας. ★ Μὴ κάνετε κατάχρησι ἀπὸ παγωμένα ποτὰ καὶ ἰδίως οἰνοπνευματώδη. ★ Προσέξετε τὸ φαγητό. Μπορεῖ νὰ προκαλέση φλεγμονὴ τῆς σκωληκοειδοῦς.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Μὴ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν ἐπιτυχία, ποὺ σημειώσατε καὶ πρὸ παντὸς μὴ χαλαρῶστε τὶς προσπάθειες καὶ μὴ ἐπαναπαυθῆτε στὶς δάφνες σας. ★ Μὴ ἐμπιστεύεστε στὸν πρῶτο τυχόντα τὰ μυστικά σας καὶ τὰ μελλοντικὰ σχέδια.	★ Θὰ κάνετε μιὰ ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη γνωριμία. ★ Πρέπει τὶς ἡμέρες αὐτὲς νὰ φανῆτε διαλλακτική, γιατὶ ἕνας δύστροπος χαρακτῆρας θ' ἀπομάκρυνε ἀπὸ κοντά σας ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Σᾶς συκοφαντοῦν.	★ Ἂν νοιώθετε κάποια κόπωσι, προσπαθῆστε νὰ πάρετε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα τὴν ἄδειά σας. Συμβουλευτῆτε ὅμως τὸ γιατρό σας, πρὶν διαλέξετε τὸ μέρος ὅπου θὰ παραθερίσετε. ★ Μὴ μένετε πολὺ στὸν ἥλιο.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Ἡ ἐφευρετικότης θὰ σᾶς βοηθήση νὰ βγῆτε ἀπὸ δύσκολη θέσι. Μὴ περιφρονῆστε ὅμως τὶς συμβουλές, ποὺ σᾶς δίνει πρόσωπο ἡλικιωμένο καὶ μὲ μεγάλη πεῖρα. ★ Δυσάρεστη εἴδησι ἢ ἀπώλεια χρημάτων θὰ σᾶς ἀναστατώση.	★ Μὴ δώσετε ὑποσχέσεις, ποὺ δὲ θὰ μπορέσετε νὰ κρατῆστε. ★ Οἱ χαρές σας δὲ θὰ εἶναι μακρᾶς διαρκείας. ★ Μικροαπογοητεύσεις, θὰ σᾶς κάνουν ν' ἀλλάξετε γνώμη γιὰ ἀγαπημένο ἢ φιλικὸ πρόσωπο. ★ Εὐχάριστο ταξίδι.	★ Ἀποφύγετε ὅσο τὸ δυνατὸν τὴν ὀρθοστασία, ποὺ ἀποτελεῖ πάντα μεγάλη, δοκιμασία γιὰ τὰ εὐαίσθητα πόδια σας. ★ Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ ὑγεία παραμένει καλή, ἀρκεῖ νὰ προσέξετε τὸ φαγητό σας. ★ Ἄνθος σας τὸ γιασεμί.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Νέες δυσχέρειες παρουσιάζονται, ἴσως μάλιστα νὰ σημειώσετε καὶ κάποια ἀποτυχία. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀποθαρρύνη, οὔτε καὶ νὰ σᾶς κάνη ν' ἀνακόψετε τὴ δραστηριότητά σας. ★ Διατηρῆστε τὴν ψυχραιμία σας.	★ Προστριβὲς καὶ δυσάρεστα ἐπεισόδια μὲ συναδέλφους καὶ φίλους. Ἔχετε πάντως συμφέρον ν' ἀκολουθῆστε τὰ προαισθήματά σας καὶ νὰ μὴ κάνετε τίποτα βιαστικά. ★ Ὑπομονή, ὁ Σεπτέμβριος θὰ εἶναι πιὸ εὐνοϊκός.	★ Πρέπει κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς νὰ προσέξετε πολὺ τὰ νεφρὰ καὶ τὸ συκῶτι. Εἶναι τὰ πιὸ εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ ὀργανισμοῦ σας καὶ γι' αὐτὸ ἀποφύγετε ὅ,τι μπορεῖ νὰ τὰ ἐρεθίση. ★ Ἡ λαιμαργία πρέπει νὰ καταπολεμηθῆ.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Μὴ ἀναλάβετε νέες ὑποχρεώσεις καὶ ἀποφύγετε κάθε περιττὸ ἔξοδο. Ἂν ἀντιμετωπίστε μὲ θάρρος τὴν κατάστασι, θὰ φτάσετε πολὺ πιὸ εὔκολα στὴν ἐπιτυχία. ★ Ἡ τύχη σᾶς εὐνοεῖ καὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν, πολὺ σύντομα μάλιστα.	★ Σᾶς ἀρέσει νὰ μεγαλοποιῆτε τὰ πάντα καὶ αὐτὸ ἔχει δυσάρεστες συνέπειες στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Πρέπει νὰ μάθετε ν' ἀντιμετωπίζετε μὲ θάρρος τὶς ἀναποδιὲς καὶ ὄχι νὰ καταθέτετε τὰ ὅπλα μπροστὰ στὸ πρῶτο ἐμπόδιο.	★ Μετριάσετε τὸ κάπνισμα, ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. Ἂν ἀγνοῆστε τὶς συστάσεις αὐτές, ἡ καρδιά σᾶς ἐπιφυλάσσει δυσάρεστες ἐκπλήξεις. ★ Ὀλιγοήμερη φρουτοθεραπεία θὰ ὠφελοῦσε.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Ἡ ἔλλειψι προσοχῆς καὶ ἡ ἀναβλητικότης θὰ σᾶς κάνουν νὰ χάσετε μιὰ σπουδαία εὐκαιρία. ★ Ἡ ἀπόδοσι τῆς ἐργασίας σας θὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἂν βελτιώσετε τὸ σύστημα. ★ Ἀποφύγετε τὶς παράτολμες συναλλαγές.	★ Ἡ γενικὴ κατάστασι εἶναι καλή. Τὰ ἄστρα αὐξάνουν ὅμως τὸν ἐρωτισμὸ καὶ δημιουργοῦν σοβαροὺς κινδύνους στὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. ★ Τὸ Σαββατοκύριακο εὐνοϊκὸ γιὰ ἐκδρομὲς καὶ διασκεδάσεις στὴν ὕπαιθρο.	★ Τρῶτε περισσότερα φροῦτα καὶ λιγώτερο κρέας. Θὰ ἐξασφαλίσετε ἔτσι στὸν ὀργανισμό σας μιὰ ἀποτοξίνωσι, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχει μεγάλη ἀνάγκη. ★ Ἂν οἱ ζάλες παρατείνωνται συμβουλευτῆτε ἕνα καλὸ γιατρό. ★ Τυχερὸ τὸ 5.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Θὰ χρειαστῆ νὰ πάρετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ σοβαρὴ ἀπόφασι. Μὴ ἀφήσετε νὰ σᾶς ἐπηρεάσουν πρόσωπα, ποὺ ἔχουν συμφέρον νὰ σᾶς κάνουν ν' ἀλλάξετε τακτική. ★ Θὰ παρουσιαστοῦν δυσχέρειες οἰκονομικῆς φύσεως.	★ Τ' ἄστρα σᾶς προστατεύουν καὶ δημιουργοῦν συνθῆκες ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὲς γιὰ τοὺς ἔρωτές σας. Ἐσεῖς ὅμως θὰ φανῆτε διστακτικὸς καὶ ἀνικανοποίητος. ★ Πρέπει νὰ ὁμολογῆστε πὼς μερικὲς φορὲς δὲν ξέρετε κι' ἐσεῖς τί θέλετε.	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν δυσμενῶς τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ σᾶς κάνουν περισσότερο εὐέξαπτο ἀπὸ συνήθως. ★ Πρέπει ἐν τούτοις ν' ἀποφεύγετε κάθε ταραχὴ κατὰ τὶς ὧρες τῶν γευμάτων, ἀλλοιῶς τὸ στομάχι θὰ ὑποφέρη.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Ἡ θέσι τοῦ Ἑρμοῦ προκαλεῖ σημαντικὲς μεταβολὲς στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα. Πολλὰ ζητήματα παρουσιάζονται περίπλοκα καὶ γενικὰ τίποτα δὲν ἐξελίσσεται σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες σας. ★ Ἀποφύγετε τὰ περιττὰ ἔξοδα.	★ Νέφη θὰ σκιάσουν τὸν ὁρίζοντα τῆς εὐτυχίας τῶν ἐρωτευμένων. Τὴν κατάστασι θὰ ξεκαθαρίση μιὰ παροδικὴ θύελλα καὶ ὕστερα ὅλα θὰ ξαναπάρουν τὸν κανονικό τους δρόμο. ★ Θὰ περάσετε ἕνα εὐχάριστο Σαββατοκύριακο.	★ Ἀρρυθμία στὴν καρδιά, τὴν ὁποία πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ καταπολεμῆστε. Ἀποφεύγετε τὴν ὑπερκόπωσι καὶ τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. ★ Οἱ γυναῖκες, ποὺ περιμένουν παιδί, πρέπει νὰ προσέξουν καὶ ν' ἀποφύγουν τὰ ταξίδια.

OFFSET - ΠΡΩΤΑ.

— Μὴ περιμένεις νὰ δῆς πολλὰ πράγματα, Μιχαλάκη... Δὲν τὰ καταφέρνω στὶς βουτιές!...